Anh Đừng Đi
Duyên Yully
Mục lục
Chương 1: QúA Khứ
Chương 2: CuộC SốNg MớI
Chương 3: LạNh LùNg ĐếN Vô Tâm
Chương 4: MộT MìNh
Chương 5: Mở LòNg
Chương 6: GặP NgườI Không MuốN GặP
Chương 7: GỉAi ThoáT NỗI LòNg BấY Lâu
Chương 8: ĐốI MặT
Chương 9: Tỏ TìNh
Chương 10: NảY Nở MộT CảM GiáC
Chương 11: Sự ThậT CủA Quá Khứ
Chương 12: Khó Xử
Chương 13: MệT MỏI Vì Suy Nghĩ
Chương 14: BấT Ngờ (1)
Chương 15: BấT Ngờ (2)
Chương 16: BuồN
Chương 17: ThấT VọNg
Chương 18: Yêu LạI Từ ĐầU
Chương 19: ThổN ThứC
Chương 20: Không HẳN Là MộT NgàY BuồN
Chương 21: TỏA SáNg
Chương 22: NỗI BuồN (1)
Chương 23: NỗI BuồN (2)
Chương 24: NỗI BuồN (3)
Chương 25: Bỏ Qua Quá Khứ
Chương 26: NgạC Nhiên.
Chương 27: NướC MắT Đau Thương.
Chương 28: LặNg Lẽ TổN Thương.
Chương 29: QúA Khứ Đang TồN TạI
Chương 30: Thanh Thản.
Chương 31: Đánh Cược Trái Tim.
Chương 32: MấT Đi Thứ Quan TrọNg.
Chương 33: BiếT.
Chương 34: ThờI Gian Trôi Qua Nhanh.

http://tieulun.hopto.org

Chương 35: Vô TìNh.
Chương 36: 30 TếT.
Chương 37: Nam Hay Nữ.
Chương 38: GặP NgườI Thương.
Chương 39: Sự TồN TạI Đang Ở Đâu?
Chương 40: Lý Do.
Chương 41: Che GiấU.
Chương 42: Sự HiệN DiệN CủA TìNh CảM (1)
Chương 43: Sự HiệN DiệN CủA TìNh CảM (2)
Chương 44: Hạnh Phúc
Chương 45: Lo Sợ
Chương 46: Yêu Thương
Chương 47: Sự Gặp Gỡ Bất Ngờ
Chương 48: Cùng Chung Linh Cảm
Chương 49: Có Khi Nào Rời Xa
Chương 50: Quyết Định Sáng Suốt
Chương 51: Mất Tích
Chương 52: Anh Đừng Đi (1)
Chương 53: Anh Đừng Đi (2)
Chương 54: Anh Đừng Đi (3)
Chương 55: Hi Vọng Rồi Thất Vọng
Chương 56: Tai Nạn Bất Ngờ
Chương 57: Trở Về Bất Ngờ
Chương 58: Hạnh Phúc Trở Lại Hay Thiên Tai Ập Đến
Chương 59: Công Việc
Chương 60: Vạch Trần
Chương 61
Chương 62: Hoán Đổi
Chương 63: Hạnh Phúc Tưởng Chối Bỏ
Chương 64: Trở Về Của Một Người
Chương 65: Khó Xử
Chương 66: Thẳng Thắn
Chương 67: Thử Làm Vợ Chồng
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71

Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79: Ngoại Truyện 1
Chương 80: Ngoại Truyện 2
Chương 81: Ngoại Truyện 3
Quyển 2 - Chương 1: Hận Thù Ở Quá Khứ
Quyển 2 - Chương 2
Quyển 2 - Chương 3
Quyển 2 - Chương 4
Quyển 2 - Chương 5
Quyển 2 - Chương 6
Quyển 2 - Chương 7
Quyển 2 - Chương 8
Quyển 2 - Chương 9
Quyển 2 - Chương 10
Quyển 2 - Chương 11
Quyển 2 - Chương 12
Quyển 2 - Chương 13
Quyển 2 - Chương 14
Quyển 2 - Chương 15
Quyển 2 - Chương 16
Quyển 2 - Chương 17: Sẽ Là Hạnh Phúc, Đời Đời Kiếp Kiếp

http://tieulun.hopto.org

Chương 1: QúA Khứ

Cô, một cô nàng lúc nào cũng nở trên môi nụ cười, hồn nhiên vô tư và không nghĩ đến xung quanh bất cứ thứ gì. Đơn giản vì hiện tại cuộc sống của cô lúc này đây quá ư là hạnh phúc. Hạnh phúc thế nào ư? Hạnh phúc rất trọn vẹn, có cả tình yêu, bạn bè và gia đình, học tập đủ xuất sắc để thầy cô khen… và có cả một nhan sắc khiến hàng ngàn người phải ganh tị. Đôi khi cô thầm nghĩ ông trời ưu ái cho cô quá chăng. Nhưng không? Cô lầm rồi. Lầm một cách u mê khi qúa tin vào thứ gì đó.

Vào một hôm định mệnh ấy, đùng một cái cô mất tất cả, ba thứ được cô xem là quan trọng nhất cùng một lúc ra đi chung với nhau. Mẹ cô bị tai nạn và sống cuộc sống thực vật. Đứa bạn thân nhất với cô tay trong tay với người yêu cô quay lưng đi. Trước khi đi hắn không quên để lại cho cô một câu đau đến xé lòng "Anh xin lỗi, người anh yêu là Tuyết, có lẽ anh hết yêu em lâu rồi". Không có gì là không thế? Đúng. Nhiều lần nó thấy hai người đó rất thân mật nhưng lòng tin của cô đối với họ quá nhiều khiến cô không hề đâm ra nghi ngờ. Cô đã có một tình yêu đẹp và trong sáng giống như tuổi học trò suốt 3 năm liền. Kèm theo đó là tình bạn 5 năm trời, ấy thế và chúng đều tan biến sau một cái quay lưng của hai con người đó. Cô thật sự đã mất hết niềm tin trong cuộc sống rồi.

Có lần cô đã nghĩ giá như mình có thể chết đi thì hay biết mấy, để không phải mệt mỏi như bây giờ nữa. Nhưng ý nghĩ đấy vụt tắt khi thấy giọt nước mắt của ba. Phải chăng ba rất đau lòng sau vụ tai nạn của mẹ, nếu cô mà chết đi thì ba sẽ sụ đổ hoàn toàn mất. Nghĩ thế nên cô quyết định sống cho ba và mẹ. Không nghĩ bất kì ai nữa. Từ đây cô sẽ thay đổi tất cả. Không tình bạn, không tin yêu…chỉ có gia đình.

Đó là cuối năm lớp 10…

Nắng xuyên qua những vòm cây thật dịu dàng và trong sáng. Gió thoang thoảng khẽ lướt qua mái tóc suông dài của cô. Nhìn những cặp tình nhân tay trong tay trên đường mà bất giác mắt cô ươn ướt. Hạnh phúc đó…cô đã từng có?

Dạo quanh những con phố Sài Gòn, cô thấy cảnh vật nơi đây tự nhiên đẹp lạ lùng, mặc dù cô đã đi qua những nơi này đến ngàn lần. Chắc tâm trạng của một người sắp xa nơi này mãi mãi nên mới có cảm giác như thế. Nó bất giác mỉm cười. Nơi đây…luôn cất giữ một kỉ niệm đẹp…nhưng có cả vui lẫn buồn. Cô sẽ xa kỉ niệm đó mãi mãi…và cô muốn tự mình tập quên đi.

Cô sẽ bắt đầu một cuộc sống mới…

Nhìn lại nơi này lần cuối, cô hướng ánh mắt ong chờ vào một nơi xa xăm

như mong chờ thứ gì đó níu kéo lại…Nhưng thật hụt hẫng…chả có thứ gì..“Chúc anh hạnh phúc”

Một dòng nước mắt khẽ lăn..

“Đi thôi con”

Gật đầu đồng ý, cô leo lên xe để đến một thành phố xa xôi sống cuộc sống mới với gia đình. Cô sẽ không đặt chân đến nơi này nữa. Định mệnh đã cho cô biết nơi này không hề thuộc về cô. Khép mắt lại…cô buông hai từ “Tạm biệt”

Và ở nơi xa đó có cặp mắt dõi theo và ướt đẫm lệ…

—

Hai tháng hè thấm thoát trôi qua thật nhanh, cô tự nghĩ nếu như những năm trước đây thì chắc hẳn cô sẽ có một cuộc nghỉ hè hạnh phúc bên ba mẹ, nhưng giờ đây, cô như chiếc bóng tại bệnh viện này, nơi mà người mẹ yêu thương của cô nằm đó không nói năng gì. Cô chỉ mong mẹ sớm bình phục để về lại bên cô. Mặc dù mẹ gần cô nhưng cô cảm thấy thật xa cách. Xa đến đau lòng…

Hôm nay, nó được đến tham quan ngôi trường mới ở cái đất Sài Thành này, đồng thời nhận lớp học mới. Cô đã thay đổi tất cả, mái tóc dài ngày xưa giờ đã thay bằng mái tóc tém ngang vai, đeo thêm cặp kính ắmc dù cô không cận. Từ ngoại hình, làn da, tính cách cũng khác hẳn khi xưa rất nhiều. Nếu một người bạn cũ mà gặp cô thì chắc chắn một điều rằng “người đó không hề nhận ra cô”. Thay vì nói nhiều và cười nhiều như lúc xưa thì cô hôm nay trầm tính hơn, lạnh lùng hơn và đặc biệt là không hề cười. Con người lúc xưa đã chết…

Cái gì làm ta đau một lần thì lần sau ta đều cảnh giác với nó…Cô cũng vậy, không có khái niệm tình bạn và tình yêu ở đây..

Hít thở không khí trong lành của buổi sáng, cô thong thả bước chân trên vỉa hè. Cô ngân nga một bài hát quen thuộc và bất giác cô lại nghĩ về anh, tình yêu đầu của cô. Làm sao nói quên là quên được cái tình yêu dai dẳng suốt 3 năm trời được. Tuy không sến súa như bao cặp khác nhưng cô chắc chắn một điều rằng tình yêu của cô và anh rất đẹp và trong sáng, đúng chất với tình yêu của tuổi học trò mà trên mạng thường ca cẩm. Nhưng giờ…đến mơ cô cũng không ngờ lại có ngày đó xảy ra. Tan vỡ….chia li…đau lòng.

Mỗi lần nghĩ đến chuyện đó thì bất giác lòng cô buồn thăm thẳm, tốt nhất nên khép kín lòng mình lại và không nên đặt niềm tin vào bất kì ai nữa.

“Hịch”-Cô theo phản xạ ngã nhoài ra sau.

Cảm xúc của cô nãy giờ hơi hoảng loạn nên không chú ý đường xá lắm,

hậu quả là va vào xe đạp người ta, cũng hên cho cô là xe đạp chứ nếu xe máy thì chắc giờ này cô đã giống mẹ cô mất thôi.

-Này, này, bị đuôi hả, có muốn làm quen thì dùng cách khác đi, lúc đó may ra tôi còn để ý. Cái cách này xưa rồi mà lại dễ gây ra chết người lắm đó. Cái con người…

Tên nào đó dựng xe dậy rồi rầy cho cô một trận. Nhưng thật tình lúc này cô không quan tâm gì lắm đến người đối diện. Nếu nói Lâm Thiên Anh của vài tháng trước thì có lẽ cãi tay đôi với người con trai đó không mấy khó khăn. Nhưng rất tiếc đây là Thiên Anh của hiện tại. Cô chậm rãi lấy cặp lên, đeo vào vai, phủi những vệt bụi trên quần áo cô rồi cất bước quay lưng đi không nhìn người đó lấy một lần.

-‘Xin lỗi”-Đi được một đoạn cô vọng tiếng lại.

Có người nào đó nhìn theo bóng dáng cô mà đơ người toàn tập.

Nó vẫn cứ bước đi mặc cho chân đau nhức và rỉ máu.

Đến trước cổng trường, nhìn ngắm tất cả xung quanh khoảng 2 phút rồi cô vội vàng thu ánh mắt lại. Không có gì đáng chú ý cả..

Dọc theo phía hành lan, mon theo sơ đồ, cô tự tìm đến phòng hiệu trưởng để hỏi lớp học. Cũng không quá khó ột cô bé có IQ cao như cô.

11A2…

Đứng trước cửa lớp, cô hơi khó chịu vì những ánh mắt đang nhìn cô chằm chằm như sinh vật lạ, cô nhíu mày.

-Hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới…vô lớp đi Thiên Anh.-Cô giáo chủ nhiệm lên tiếng gọi cô.

Bỏ qua phần giới thiệu về mình, cô lia cặp mắt đến xung quanh lớp, thấy phía cuối còn chỗ trống cô mới lịch sự chào cô rồi quay người xuống cuối lớp. Có thể nói lớp này đang nhiệt liệt chào đón cô vì đơn giản hiện tại cho thấy ánh mắt họ nhìn cô rất yêu thương và vui mừng. Cô nhếch mép khinh bỉ, chắc chỉ ưa khuôn mặt và ngoại hình của cô thôi chứ gì. Lợi dụng nhau mà sống…Kinh tởm.

“Chào Thiên Anh, mình là Huyền Lam, rất vui được làm bạn”

Cô gái ngồi bên cạnh cô cất tiếng nói mời mọc, nó nhíu mày không nói gì, chỉ lặng lẽ lấy sách ra đọc.

Huyền Lam rụt tay lại khi đã giơ trên chân không khá lâu nhưng vẫn không nhận được hồi trả. Một con người không có lịch sự chăng, hay là khinh người?? Hàng ngàn câu hỏi đang vây quanh tâm trí của Lam. Còn cô thì vẫn vô tư đọc sách, không có ý gì là bận tâm đến cô bạn cùng bàn.

Khi cô giáo vừa ra khỏi lớp, Lam đập bàn một cái “Rầm” làm cô phải bỏ

lỡ quyển sách để xem có chuyện gì? Lớp gì đã kì lạ rồi mà học sinh cũng kì lạ luôn là sao? Cô nhíu mày khi thấy Lam cứ nhìn chằm chằm vào mình, Lam đang tức giận chuyện gì đó.

“Cậu có phải con gái không vậy? chân chảy máu thế kia mà không băng lại à”

Nó bất giác nhìn xuống chân mình, không nói chắc cô cũng quên luôn chuyên ẩu đã hồi nãy. Cô im lặng không đáp gì Lam rồi tự mở cặp mình lấy băng cá nhân dán vào chân, không cần sơ cứu gì nhiều, chỉ mong cầm máu.

Không phải tự dưng cô lạnh lùng đâu, đơn giản vì cô không muốn có bạn, đặc biệt là muốn họ ghét cô càng nhiều càng tốt. Cô không muốn chuyện cũ ại xảy ra một lần nữa..

Đau một lần cũng đủ cào nát trái tim cô rồi..

Trái tim cô đang dần rỉ máu vì đầy những vết thương, cô chỉ mong có thời gian để lành lại…

Hôm nay chỉ là lên nhận lớp thôi nên cô được về sớm, khoác cặ lên vai, cô nhanh chóng sải chân xuống sân trường mặc cho những ánh mắt sì sầm gì đó ngoài sau.

“Đi ăn kem không, Thiên Anh?”-Lam vui vẻ khoác tay cô giống như Như Tuyết lúc xưa quá? Cô không đủ thân để đi với người này.

Cô không nói, và chỉ hành động, cô từ từ gỡ tay Lam ra khỏi người mình và tiếp tục bước đi như không hề nghe thấy gì từ nãy đến giờ.

Lam cứng đầu không chịu, nhỏ chỉ muốn làm bạn với cô thôi. Thế là Lam chạy lại khoác vai cô tiếp làm cô thoáng chau mày giận.

“Đi đi mà, mình đãi, coi như buổi đầu tiên gặp mặt”

“Không rảnh, buông ra”

Cô giằng mạnh tay Lam ra khỏi người mình làm cho Lam mất đà ngã nhào xuống đất, cô hốt hoảng nhìn về phía Lam. Định đến đỡ nhưng từ đâu đã có một anh chàng đến đỡ giúp.

“Có sao không Lam”-Anh ta ân cần hỏi thăm Lam.

Lam khẽ lắc đầu và đưa ánh mắt đầy mọng nước nhìn thẳng vào mắt cô.

Cô thoáng chau mày, chắc là người yêu của Lam rồi. Bất giác cô mím môi, khi xưa cô ngã cũng đã từng có vòng tay của Anh Tuấn-Người yêu cũ của cô đỡ dậy và hỏi những câu quan tâm như thế. Anh luôn luôn bên cạnh cô vào những lúc yếu lòng nhất, khó khăn nhất, đau buồn nhất. Thế mà dạo gần đây, mỗi lần té đều phải tự mình gồng dậy, phải chịu đau đớn một mình và không hải khóc nhè nũng nĩu bên cạnh ai kia nữa. Xung quanh cô trở nên u ám, lạnh giá từ khi nào vậy.

Cô xoay người bước đi, bỏ lại sau lưng những khoảnh khắc tình tứ của hai người. Nếu ở lại một chút nữa có lẽ cô sẽ bật khóc mất thôi.

Cô không đủ mạnh mẽ như bề ngoài cô đã tạo dựng. Có lẽ bất cứ lúc nào cái thứ mạnh mẽ giả tạo ấy cũng sẽ tự sụp đổ.

Đến nơi đây để quên đi quá khứ, thế mà mọi khoảnh khắc, hành động của mỗi con người ở đây đều làm cô nhớ về Sài Gòn. Nhớ về những người không nên nhớ.

Hai kẻ phản bội…

Nhớ lại lúc đấy, cô đã khóc rất nhiều, đến nỗi tưởng chừng như không còn giọt nào để tuông ra nữa, mọi thứ xung quanh cô đều mờ nhòa, cứ như là một ác mộng vậy. Mặc cho cô gào thét "Anh đừng đi" hàng ngàn lần, thì anh cũng đã nhẫn tâm không lưu luyến gì mà ngoảnh mặt đi và buông những lời cay đắng. Khoảnh khắc đó…con người cô đã chết đi một nửa rồi. Người ta thường nói yêu nhiều…đau nhiều.. Phải… Cô yêu anh rất nhiều, yêu nhiều đến nỗi gia đình hai bên đều biết. Nhưng điều đó không quan trọng bởi lẽ tình yêu này đã được hai nhà chấp nhận với điều kiện cả hai đều phải cố gắng học hành thật tốt. Anh không biết rằng khi đó cô vui đến mức nào, cũng nhờ vậy mà cô cố gắng học thật tốt để tình yêu này không bao giờ kết thúc.

Cũng có lần cô nghĩ rằng tình yêu của hai đứa sẽ dẫn đến tương lai, đi hết đời cơ đấy! Nực cười, giờ thì sao. Hai người hai phương. Một người đau xé lòng và một người hạnh phúc bên người khác. Chôn vùi một kỉ niệm đến nặng lòng vì quá sâu đậm.

Cô phải tập quên và tập sống với con người khác thôi…Tự hứa lòng như thế.

Cô bước đi hướng về phía bệnh viện. Nơi mà như ngôi nhà thứ hai từ khi cô chuyện vào đây. Đơn giản vì cô ở bệnh viện chăm sóc mẹ nhiều hơn là ở nhà. Vì mỗi khi ở nhà cô lại thấy cô đơn với 4 bức tường bao quanh. Ba cô đã đi ra nước ngoài công tác rồi. Để cô phải bơ vơ nơi này, không ai nói chuyện, không ai quan tâm. Cô giống như người vô hình vậy.

Thật đáng thương…

Chương 2: CuộC SốNg MớI

Bước chân đi về hướng trường học, tâm trạng cô không thể nào vui lên được. Bởi lẽ cô lại nhớ về ngày xưa. Mọi năm trước, mỗi khi nhập học Anh Tuấn và Như Nguyệt đều có mặt tại nhà để rủ lên trường. Những cuộc trò chuyện, những chiêu trò hí hỏm của cả ba trông thật vui nhộn. Đến cả người đi đường cũng phải bật cười. Và lúc đó cô thấy hạnh phúc biết bao. Nhưng giờ…cô chỉ mình cô. Sẽ chẳng ai bên cạnh để đưa đón đến trường nữa, sẽ chẳng ai tâm sự cùng cô vào những lúc buồn nữa, sẽ chẳng còn cái kiểu nũng nịu đòi bạn trai chở đi nữa….tất cả sẽ chẳng còn nữa.

Giờ đây….chỉ một mình…

Ngước mắt lên trời để nước mắt không tuông, cô thấy cuộc đời cô thật là bạt bẽo, người ta thường nói khổ trước sướng sau. Vậy phải chăng lúc trước cô sướng quá nên giờ phải chịu khổ bù không? Nếu như vậy thì cô không muốn như thế chút nào..Cô không muốn..

Bây giờ cô không cần bạn bè, không cần tình yêu, chỉ cần mẹ trở lại bình thường, thế là cô hạnh phúc lắm rồi. Bất cứ ai tiếp cận cô, cô đều cảnh giác cao độ…vì cô sợ họ sẽ làm cô đau. Đề phòng luôn là cách sống bảo vệ chính bản thân mình.

Vào lớp học, cô không bận tâm những ánh mắt đang nhìn mình, chắc chắn ganh tị có và…ganh ghét cũng có. Nghĩ đến thế thôi là cô đã mệt mỏi rồi, quan tâm nữa nặng lòng lắm.

Nhìn ra cửa sổ phía chân trời, gió thoảng bay tóc cô tạo ra một khung cảnh của một thiên thần nhỏ đang hóng mát. Bất cứ con trai nào trong lớp cũng nhìn nó say đắm. Chỉ sau một ngày vào lớp mà cả lớp tôn cô lên làm hot girl rồi. Cô không thích như thế. Đơn giản khi xưa cô cũng từng là hot girl của trường, nhờ thế mà tình cảnh bị dằng mặt diễn ra như cơm bữa. Nhưng lúc đó có anh bảo vệ, giờ thì có ma nào ngó ngàng. Cô khẽ nhắm mắt. Đã không muốn nghĩ đến nữa rồi nhưng mỗi khi có thời gian rảnh là cô lại nghĩ đến. Cô chẳng hiểu vì sao mình lại nặng tình đến như thế…trong khi đó thì người ta chẳng bận lòng về chuyện này.

Thật đau đầu…

Trống đánh vào lớp, Huyền Lam bên cạnh cũng mới vừa vào, trông như đi học muộn vậy, mồ hôi chảy nhễ nhãi, nếu cô là con người khi xưa thì chắc chắn cô sẽ không ngại gì mà lau giúp…Bởi vì lúc đó cô rất nhiệt tình…Còn giờ..Cô là con người mới, không nên quan tâm bất kì ai.

Còn phía bên Lam, nhỏ đang e dè nhìn cô, tự hỏi cô kiêu kì hay chảnh chọe, hoặc chuyện gì đó khiến cô lạnh lùng. Nhưng cô không quan tâm đến

điều đó, vì đơn giản lần đầu gặp mặt, ý trời đã muốn cô kết bạn bằng được với người trước mặt. Ông luôn nói người con gái này rất đáng thương nên hãy quan tâm nhiều đến cô ấy.

Nghĩ thế, Lam luôn dành một cái nhìn đặc biệt đến cô..thế nhưng đáp lại nhỏ chỉ là môt cái nhìn hờ hững và cái cách quay mặt đi không nói câu nào.

“Xin lỗi”-Sau vài phút ngắm nhìn cô, Lam cũng thốt lên được hai tiếng.

Nó đang chăm chú đọc sách, tự nhiên nghe bên cạnh phát ra hai tiếng thì ngẩng mặt xem thử chuyện gì. Nó nhíu mày, lại chuyện gì nữa đây? Cô không nói gì nhưng ánh mắt cô đang hiện rõ lên một câu hỏi “xin lỗi về chuyện gì”. Lam thấy thế liền nói vội.

“Chuyện hôm qua, mình không nên rủ cậu đi khi cậu không thích”

Cô nghe xong, không nói gì, đáng lẽ Lam phải trách cô mới phải chứ? Đằng này Lam lại xin lỗi cô trong khi đó cô lại là người sai và người làm Lam ngã. Nhỏ có ý đồ gì với cô à? Cô nheo mắt nghi ngờ nhìn Lam. Đúng 5s sau cô quay lại cuốn sách đang lỡ cỡ của mình. Trong đầu một mớ suy nghĩ hỗn loạn.

Còn về phần Lam, có lẽ nhỏ đã quen với cái cách vô tâm của cô rồi thì phải. Nhỏ không giận nữa và thông cảm hơn cho cô. Nhỏ biết cô có một nỗi lòng đau đớn khó nói nên mới như thế, nhỏ nhìn xuyên qua đáy mắt cô, ánh mắt đó cho nhỏ thấy cô rất tuyệt vọng về mọi chuyện, giống như một kẻ bất cần đời vậy.

Nhõ khẽ thở dài một tiếng rồi quay lại bài học của mình..

2tiết lặng lẽ trôi qua…

Cô lê đễnh xuống căntеen trường, cũng may là hôm qua còn nhớ đường, không chắc giờ này phải nhờ người khác rồi. Cũng tại ở nhà không có ai nên đồ ăn sáng phải tự mua, mà sáng sợ học trễ nên cô chưa ăn gì, thế nên giờ phải tự lực kháng sinh.

Bước những bước nặng nề, nơi này không giống trường cũ cô học xíu nào, căntеen to hơn nhiều, học sinh cũng nhiều hơn nên việc chen lấn mua đồ cũng thật là khó khăn. Sau những phút vật lộn với đám học sinh này, cuối cùng cô cũng mua được cái bánh mì và ly sữa tươi. Tìm một chỗ lí tưởng ình, cô nhanh chân lại cuối phòng, nơi chỉ có riêng một bàn trống. Cô nhìn mọi người khó hiểu khi chen lấn ngồi những chỗ kia trong khi bàn này lại không ai dám lại gần. Bỏ qua thắc mắc đó, cô chén phần mình trước tính sau, nghĩ nhiều mệt óc.

“aaaaaa”

Những tiếng hét chói tai của bọn người trong căntеen làm cô đang ăn

cũng phải giật mình xem có chuyện gì. Nhưng vừa nhìn lên, cô đã nhếch mép rồi cuối xuống ăn tiếp. Cái kiểu này thì thấy trai đẹp rồi làm rầm rầm lên chứ gì, mấy cái vụ này có lẽ cô đã rành quá rồi. Anh Tuấn của cô cũng từng như vậy. Và với việc cô là bạn gái của anh thì chuyện nghe tụi con gái kia hò hét cũng trở thành thói quen rồi. Cô không quan tâm. Đó là châm ngôn sống của cô.

Bóng ba người con trai càng ngày càng gần đến bàn cô, nói không quan tâm cũng không được nữa, bởi lẽ ba tên đó đang nhìn cô như sinh vật lạ. Cô ngước mặt lên nhìn, rồi lại lia mắt sang mấy người bên cạnh, tại sao lại nhìn cô với ánh mắt như thế. Khing bỉ…kinh tởm..và tội nghiệp thế là sao, cô làm gì nên tội à.

Nheo mắt nhìn 3 tên đó, vận dụng cái IQ cao của mình. Bộ não cô bắt đầu hoạt động, theo như cô được trải qua những chuyện trước đây thì cô chắc chắn một điều rằng cô đã gây tội gì rất nặng với ba người này…Suy nghĩ suy nghĩ. Cô nhớ đến ánh mắt mọi người nhìn cô như muốn nói thứ gì đó khi cô vừa mới đặt mông xuống bàn này. Vậy…đừng nói bàn này là của ba người họ chứ. Chắc là vậy rồi, cô đánh thầm trong lòng, ngốc thế không biết.

“Lại là cô à, biết bàn này của ai không mà tự nhiên thế”

Một tên trong ba người đó lên tiếng hỏi cô. Cô nhíu mày, nhìn kĩ khuôn mặt vừa mới cất tiếng nói đó, không hề quen. Với lại cô mới chuyển tới, cô và hắn không quen. Câu đầu tiên hắn phải nói là “Cô là ai, sao lại ngồi bàn này” hay đại loại là những câu tương tự nghĩa như thế chứ. Sao hắn lại hỏi “Lại là cô à”. Câu này như nói lên cô và hắn đã gặp nhau trước vậy. Cô khó hiểu.

“Quen nhau à”

Phòng ăn đang nín thở xem cuộc trò chuyện giữa 3người con trai và một người con gái. Sau khi nghe được 3 chữ cô nói thì cả phòng căng thẳng hồi hộp hơn cũng nãy rất nhiều. Họ sợ cô sẽ bị như những người trước. Nặng thì bị đuổi học, nhẹ thì hành hạ không thương tiếc.

“Nực cười, cô là người hôm qua là tôi ngã, giờ lại chiếm bàn của tôi, đó có gọi là quen không nhỉ”-Hắn nhếch mép khinh bỉ nhìn cô.

Hai chàng trai bên cạnh chỉ nhìn cô, không nói gì. Họ cũng đang lo ột cô gái xinh đẹp trước mặt sẽ bị đuổi học hoặc bị hành hạ.

“Người không biết không có tội, xin lỗi”

Cô nói nhanh rồi lướt qua từng người trong căntеen để về lớp. Ai cũng nhìn nhau khó hiểu, vì cô đi nhanh đến mức tên nào đó gọi lại cũng không được. Hắn tức giận đập bàn. Một cô gái không sợ hắn, vậy mà dám bơ hắn

một cách đẹp đẽ. Để rồi xem, muốn tiếp cận Thiên Tuấn này sẽ bị khổ như thế nào. Hắn nhếch mép khinh bỉ nhìn bóng cô khuất sau hành lan.

Cô mệt mỏi lên từng bật cầu thang, đầu óc cô quay vòng vòng, thật khó chịu, chắc bệnh lại tái phát rồi..

Cô muốn nghỉ ngơi..

Ấy thế mà lại có vật ngăn cản, một nhóm đứa con gái chặn đường cô, cô khó chịu nhìn nhỏ đầu đàn. Vụ gì nữa đây, người ở trường này thật kì lạ. Hết đám dưới kia rồi đám này. Tính đánh ghen à…

“Mày là Thiên Anh, ngươi mà mới đặt chân vào ngôi trường này hai ngày mà đã được tên lên làm hot girl hả”

Cô nhếch mép khinh bỉ

“Vào thẳng vấn đề”

Cô nàng đầu đàn thoáng chau mày với cách nói của nó, giọng nói nhẹ nhàng nhưng mang một âm điệu lạnh như tuyết. Con người này phải đề phòng.

“Cho dù mày có là hot girl thì đừng có hòng tiếp cận Thiên tuấn, cả Đại Hùng và Minh Khải nữa, tao cảnh cáo mày trước rồi đấy, mày không yên với tao đâu, mày nên nhớ tao là Lâm Tuyết, tao mà thấy mày tiếp cận một trong ba thì liệu hồn với tao đấy, tại lần đầu nên tao cảnh cáo thôi, có lần sau thì sẽ không yên ổn như thế này đâu nhá”

Lâm Tuyết rít qua từng khẽ răng nói từng câu từng chữ thật rõ ràng. Nó nhếch môi khinh bỉ, lại là đánh ghen, nhàm quá rồi. Cô đưa đôi mắt tròn xoe của mình nhìn thẳng vào Lâm Tuyết, một cái tên giống đứa bạn thân-đồng thời là kẻ phải bội của cô khi xưa. Cô chỉ nhìn, lười biếng mở lời nói.

Thấy cô không trả lời, Lâm Tuyết cứ nghĩ cô sợ nên quay mặt đi, trước khi đi còn hếch vai cô một cái mạnh làm cô ngã nhào xuống đất. Không chuẩn bị trước nên cô ngã một cú đau đến tận xương. Đưa đôi mặt đầy lửa nhìn người vừa làm mình ra nông nổi này, nếu ở trường cũ cô chắn chắn Lâm Tuyết sẽ tàn tạ tả tơi gấp 10 lần cô bị, nhưng đây là trường mới. Cô phải nhịn.. Nhìn cái cách cười hả hê của người trước mặt, cô chỉ muốn xông vào làm ột trận, nhưng cô không thể.

Nhìn bóng những người đó khuất dần, cô mới từ từ gồng mình đứng dậy, tay chảy máu, chân lại trặc, đúng là xuôi xẻo.

“Có sao không”-Một giọng con trai trầm ấm vang lên bên tai khiến cô giật mình, ngước mắt nhìn lên xem ai. Cô nhìn người đó đúng 3s rồi tự mình nhấc chân về lớp.

Tên nào đó thoáng chau mày, thể loại gì đây, bơ một cách đẹp đẽ thế hả.

Nhưng suy nghĩ đó chỉ thoáng qua chút, sau đó khẽ kéo một nét cười.

Cô bước nhanh về lớp mặc cho ánh mắt của người ở sau đang hướng theo đầy thú vị.

Vừa đặt chân về chỗ, cô đã nghe tiếng hét chói tai của cô nàng bên cạnh. Cô nhăn mặt khổ sở, lại chuyện gì nữa đây??

“Trời ơi! Cậu bị sao thế, hết chân rồi tới tay, sao không bảo vệ bản thân gì hết vậy”

Nói xong Lam kéo tay cô xuống tận phòng y tế, lúc đó tim cô khẽ âm ấm. Lam là một người tốt, thật sự như thế. Nhưng cô chưa sẵn sàng mở lòng để đón một người bạn nào. Thật khó để quên quá khứ.

“Lần sau cẩn thẩn hơn nha Anh”

Sau khi băng bó xong cho cô, Lam nhỏ giọng nói. Nó rất cảm kích tấm lòng của Lam.

“Cảm ơn Lam, nhưng đừng tốt với tôi quá”

Nó nói xong bước ra khỏi phòng y tế. Nhỏ Lam hồn đang treo lơ lửng một nơi nao. Lần đầu tiên kể từ lúc quen biết cô, Lam nghe đúng một câu trọn vẹn của nó. Không câu gì…chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở. Vậy thì đúng chắc Thiên Anh có quá khứ buồn rồi. Lam thích con người cô. Và bằng mọi giá cô phải làm bạn với cô.

Chương 3: LạNh LùNg ĐếN Vô Tâm

Bước chân trên từng con phố, cô dạo quanh Hồ Gươm để xem những thú vui kèm theo vẻ đẹp nơi đây. Có thể nói từ khi chuyển tới đây cô chưa từng đi đâu để hưởng thụ một cách trọn vẹn. Lí do hả? Đó là cô phải bận lòng khác nhiều chuyện khác. Nhìn những cặp tay trong tay hạnh phúc, cô chỉ dám lia đôi mắt vô hồn nhìn những cặp đôi đó, mắt cay cay. Lại muốn khóc nữa rồi.

"Chị xinh gái ơi, có người tặng bông chị ạ"

Một cậu nhóc khoảng tầm 5tuổi đưa cô bó bông hồng. Cô nheo mắt nhìn cậu nhóc rồi nhìn xung quanh. Cô không quen ai hết? Với lại hôm nay là ngày gì mà được tặng bông nhỉ. Cô chỉ chau mày, không có ý định cầm bông từ thằng bé. Nhưng ánh mắt cô muốn hỏi lại cậu bé "bông này cho chị hả".

"Dạ! Chị cầm đi ạ, cái anh bên quán kia nè, chị muốn trả thì lại đấy đi, em lỡ nhận hối lộ rồi…bye chị xinh gái"

Thằng nhóc dúi bó bông vào tay cô rồi vội vàng chạy đi. Cô bất lực nhìn dáng nó chạy mà không làm được gì? Bó bông này là sao, chắc lại đưa nhầm rồi….Như nhớ ra điều gì đó, cô lia mắt sang quán cafe đối diện. Cô bắt gặp một cánh tay đang chào cô như mời gọi cô lại.

Bình tĩnh bước từng bước lại bàn tên đó, có nhăn mặt khi nhận ra đó là người quen..À..nói quen cũng không phải quen mà nói lạ cũng không phải lạ. Tên trước mặt là một trong ba tên hôm trước ở canteen. Nhưng cô không biết tên.

"Ngồi đi"

Tên đó nói như ra lệnh, cô nhếch mép khinh bỉ. Khinh thường cô đến như thế à. Đặt bó bông lên bàn, cô nhìn thẳng vào mặt hắn rồi bỏ đi. Không nói lời nào. Nếu người nào đó chứng kiến thì chắn chắn họ sẽ nói cô bị câm mất thôi. Hắn sock…sock thật sự. Một người con gái lạ lùng. Không nói lời nào nhưng tất cả hành động cô làm đều chứng tỏ rằng cô không thích và không muốn bị làm phiền. Một con người thật đáng khâm phục khi đứng trước một người đẹp hoàn hảo như hắn lại không rung động lấy một lần. Mặc dù lần gặp này đã là lần thứ 3. Một người bơ hắn đến tận 2 lần nhưng lại tiết kiệm lời nói vô cùng. Hắn nhớ không nhầm thì chỉ nghe được hai câu nói của cô. Còn tất cả chỉ là im lặng.

Lạnh lùng đến vô tâm….Đó là lời nhận xét của hắn về cô.

Sáng sớm, cô nhận được cuộc gọi từ ba. Chỉ một tin thông báo ba sẽ về Việt nam thôi cô cũng đủ làm cô vui mừng lắm rồi, cô khẽ cười thầm. Cô cần có hạnh phúc gia đình ngay lúc này. Mặc dù mẹ như thế nhưng cô vẫn tin có

một ngày mẹ sẽ trở về làm một người mẹ bình thường bên cô. Cô tin mẹ sẽ khỏe lại, có đặt hết niềm tin vào nơi mẹ.

Vệ sinh cá nhân xong, thay bộ đồng phục tươm tất, cô đi xe bus đến trường, không muốn đi bộ nữa, cô muốn thay đổi không khí, chỉ đơn giản thế thôi.

Dựa đầu vào cửa sổ, cô đeo tai phone vào, lắng nghe những giai điệu sâu lắng của bài hát. Đôi mắt cô ngày càng buồn hơn. Phải chăng cô không quên được.

"Chị là Thiên Anh hả"

Một tiếng con trai ngồi ghế bên cạnh lớn tiếng hỏi làm cô đang nghe nhạc cũng phải dừng. Định không quan tâm nhưng khi nghe thấy tên mình thì cô bỏ phone ra nhíu mày nhìn người bên cạnh.

Cô gật đầu thay câu trả lời.

"Đúng là lời đồn không sai nhỉ"

"Chuyện gì"

Cô lười biếng mở lời hỏi. Nhưng lời nói chỉ hai từ ấy của cô cũng đủ khiến tim của thằng nhỏ khẽ rung động. Giọng nhẹ nhàng nhưng lạnh lùng. Đúng là người đẹp, lời nói cũng đẹp. Đây có gọi là say nắng không nhỉ??

"Nghe đồn chị mới chuyển đến nhưng lại được danh hot girl, cứ tưởng chị như những cô gái khác nhưng khi gặp mới biết chị rất đặc biệt..Làm quen chị nhé..Em là Bùi Hải, khối dưới chị"

Cô nhếch mép, đây gọi là chê hay khen nhỉ. Giống như bắt bẻ quá vậy? Cô không hề muốn cái danh hot girl hot ghiết gì cả. Cô chỉ muốn 1 cuộc sống bình thường. Càng ít người biết đến càng tốt. Thế nhưng nghe lời cậu bé này nói thì có lẽ tin đồn chắc cũng lan rộng rồi, khói 10 cũng biết thì chắc 11 không sót ai. Cô lắc đầu chán nản.

"Đừng nói gì cả, chị không thích"

Cô nhăn mặt nhìn Bùi Hải. Thằng nhỏ thấy thế cười cười gãi đầu.

"Cho em làm em chị nhé"

Cô nhìn lại Hải, cần mở lòng không nhỉ, nhưng chắc người này không làm tổn thương gì cô đâu nhỉ? Nghĩ thế nên cô gật đầu.

Khoác cặp vào vai, cô xuống xe bus, Hải đi theo sau huyên thuyên đủ điều làm cô mệt óc. Đây có gọi là loa phát thanh không nhỉ. Nói mãi không biết mỏi à. Cô lắc đầu ngán ngẩm..

"Chào chị nhé, trưa cùng về"

Hải vẫy tay chào tạm biệt rồi rẽ vào khối 10. Cô không nói gì, bước thẳng về lớp.

Dãy A khối 11 hôm nay kì thế? Sao lại nhìn cô bằng những cặp mắt này, cô lại làm chuyện gì nên tội à? Cô khó chịu nhưng không biết hỏi ai cho hết thắc mắc. Kệ đi! Chuyện gì đến sẽ đến.

“Thiên Anh, hội học sinh gọi bạn lên văn phòng”-Một cô bạn lên tiếng gọi cô khi cô vừa mới bước vào cửa lớp. Ánh mắt chứa một nét sợ sệt. Cô không nói gì, chỉ vào cất cặp rồi bước nhanh về phía văn phòng. Có chuyện gì nhỉ?

Nếu nói một học sinh nào mà được mời lên văn phòng thì hẳn có hai chuyện, một chuyện xấu và hai là chuyện tốt. Chuyện xấu thì tự người đó biết và sợ sệt, chuyện tốt thì hất mặt lên trời tự đắt mà đi. Nhưng với cô, vẫn cứ thái độ dưng dửng mà đi, cô không biết mình mắc tội hay được tuyên dương nữa cơ mà. Cũng chả biết hội học sinh là ai? Haizzz.

“Cốc..cốc…cốc”-Cô lịch sự gõ cửa.

“Vào đi”-Một giọng nói trầm ấm băng lãnh vang lên.

Cô từ từ mở cửa đi vào, đập vào mắt cô là người mà cô không muốn gặp. Cô nhăn mặt nhìn lần lượt ba người trước mặt như muốn hỏi gọi cô lên đây làm gì.

“Biết gọi lên đây làm gì không?”

“Không nói sao biết”-Cô bất mãn lên tiếng.

3 tên chau mày ngay sau khi nghe cô nói, giọng nói khác biệt này, nhưng với giọng điệu đang bực tức, không có một ý nào sợ sệt cả. Người con gái đầu tiên không biết sợ khi đặt chân vào phòng hội đồng này. Rất khâm phục..

“Cô còn giữ thái độ đó thì đừng trách”-Thiên Tuấn nhăn mặt nói.

“Không thì sao”-Cô khoanh hai tay lại với nhau nói chuyện kiểu như khiêu khích.

Cậy nhà có quyền rồi ức hiếp kẻ yếu đây ư? Trường cũ cô cũng có chế độ này nhưng chưa lần nào cô được thử qua. Giờ thì được rồi, cảm giác thật là tức muốn run người mà…

Thiên Tuấn cầm tập hồ sơ mang tên Lâm Thiên Anh đi vòng quanh cô vừa đập tập giấy vào tay vừa nói với giọng điệu không thể nào không điên hơn được nữa.

“Thì…Hồ sơ trên tay này sẽ rời khỏi trường”

Hắn nhếch mép khinh bỉ nhìn cô như thách thức. Cô chán nản, gọi lên đây chỉ nói vậy thôi đó hả, cứ tưởng chuyện gì to tát cơ? Thiên Anh này không phải thỏ đế đâu mà sợ. Đuổi học vì lý do hết sức củ chuối đó hả. Cô không tin mình bị đuổi dễ dàng như thế đâu.

“Tùy”

Cô nhún vai xoay người bước đi ra khỏi phòng. Ra vẻ như ta đây không hề sợ. Chuyện gì tới rồi tính, không có gì phải sợ cả. Nếu thích thì cô chiều, thái độ khinh người đó cô cũng chả thích gì mấy.

Bỏ lại phía sau 3 cặp mắt nhìn nhau ngơ ngác, cô bước thẳng về lớp học. Không quan tâm thứ gì ở sau nữa. Rõ phiền…

Vừa về tới lớp, cô đã nhận được một tràn hỏi thăm của tụi bạn cùng lớp, cô nhăn mặt về bàn học mình không nói tiếng nào. Nằm trên bàn thở dài mệt mỏi, cô nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Dẫu biết trước đáp án là cô sẽ im lặng nhưng cái máu tò mò đã ăn sâu cơ thể nên mấy ngươi trong lớp cũng phải hỏi cho đúng một câu gọi là có quan tâm.

Cô nhóc Lam bên cạnh nhìn cô chằm chằm như muốn hỏi cô có sao không nhưng lại không dám mở lời, vì Lam sợ cô sẽ cho là làm phiền. Mặc dù quen biết chưa bao lâu nhưng Lam cũng hiểu một phần nào tính cách của cô. Lam muốn chính thứ được làm bạn cô và quan tâm cô đúng cách là người bạn thực thụ. Lam không muốn cô xem mình như người lạ, thật khó chịu.

Như cảm nhận có ánh mắt nhìn vào mình, cô xoay đầu lại, bắt gặp cái quay đầu lúng túng của Lam. Thật sự lúc đó cô rất muốn cười, nhưng may thay cô đã kiềm chế được. Cô có nên làm bạn với Lam không? Hay thử một lần như cô đã thử với Hải. Nhưng cô lại sợ rồi.

Tâm trạng không được tốt thì học hành sẽ không được gì, nghĩ thế cô quyết định nghỉ buổi này. Cô rời bàn bước đi làm Lam giật mình hoảng hốt.

“Sắp vô tiết rồi mà cậu đi đâu vậy

Mặc cho câu hỏi của Lam, cô vẫn bước đi về hướng mình xác định, nghĩ mông lung về mọi chuyện.

Bước chân lên sân thượng, ngó xung quanh xem thử chỗ nào lí tưởng để đón gió, cuối cùng cô cũng hài lòng về địa điểm mình chọn. Leo lên lan can, cô đứng thẳng người, dang hai tay và nhắm mắt để đón gió buổi sáng. Bất giác mắt cô rơi vài giọt lệ.

Khóc…

Đau..

Nhớ..

Mỗi khi nhắm mắt lại, cảnh tượng đầu tiên cô thấy là cách quay lưng đi hờ hững của anh, cách vô tâm và cái cách lạnh nhạt đó. Tại sao anh lại mang đến cho cô nhiều yêu thương để giờ đây cô phải nhận những nỗi đau như thế này, có phải anh độc ác quá chăng. Ở nơi này cứ ngỡ sẽ quên được hình bóng anh nhưng khi thấy một người con trai nào gần bên cô thì cô lại nghĩ đến anh ngay lập tức. Đó có phải là một thói quen khó bỏ??

Cô thật ngu ngốc? Thật sự rất ngu ngốc? Tại sao lại nhớ như in từng khoảnh khắc đó. Nực cười…

Khẽ lau vài giọt lệ trên mi, cô thả người ngồi xuống. Nhưng chưa chạm được thành lan can thì từ đâu có một bóng người ôm chầm lấy cô lăn đùng xuống sàn. Cô nhăn mặt đau đớn. Cái quái gì xảy ra thế này. Điên thật chớ. Khẽ đẩy người đó sang một bên, cô gắng mình đứng dậy, phủi bụi trên quần áo. Tên nào đó cũng đứng dậy phủi đồ như cô, nhưng vừa phủi vừa nhìn cô như sợ cô làm điều gì dại dột.

“Chuyện gì buồn thì cũng qua thôi, đừng nghĩ nông cạn như thế nữa”

Nghe xong câu nói của tên trước mặt, mặt cô tối sầm lại, tên điên này đang nói cái quái gì thế nhỉ. Có liên quan ghê gớm? Cô nheo mắt khó hiểu nhìn hắn.

‘Nghĩ gì mà nông cạn”

“Cậu đang có ý định gì mà đứng trên đó”-Hắn chỉ tay về phía lan can, chỗ vừa nãy cô đứng-“Lại còn khóc sướt mướt nữa”

Tên đó hồn nhiên nói mà đâu biết cô đang vận hết cái IQ mình có được để nghĩ hắn đang nói về điều gì. Mặc cho IQ cao thế nào đi chăng nữa, cô vẫn không tài nào biết được người điên họ có suy nghĩ ra sao? À mà khoan, hắn đang nói thấy mình khóc đó hả? Trời đất, đơ tiện..thật là đơ tiện..tại sao lại rình rập người khác như thế hả? Muốn đấm vào mặt tên này quá đi. Cô khó chịu liếc hắn một cái muốn cháy cả da mặt.

“Tôi hóng mát thôi, tại gió mạnh quá nên mắt cay, không phải khóc”

Cô nói xong đẩy người hắn sang một bên rồi nhanh chóng bước xuống sân thượng. Không được tiếp xúc lâu với con trai. Đó là qui đinh của anh. Bất giác cô mím môi…cô và anh có còn là gì của anh nữa đâu mà cô phải nghĩ đến anh mỗi khi tiếp xúc với người con trai khác, nực cười..Cô lại nghĩ về anh nữa rồi…

Chờ bóng cô đi khuất, tên con trai đó mới thở dài, đúng như lời đồn, đẹp mà lạnh lùng qúa mức. Mặc cho lúc trước có gặp một lần rồi nhưng nhưng với suy nghĩ cô sẽ không lạnh lùng trước trai đẹp,cậu tự đắc sẽ tiếp cận được với cô. Nhưng giờ…Cậu bị bơ luôn hai lần đẹp mặt. Mà nghĩ lại thấy mình dị thật. Người ta chỉ có ý định hóng mát thôi mà cậu lại nghĩ cô tự tử cơ đấy. Vậy mà trước đó, cậu nghĩ cứu nó xong rồi làm cho nó một tràn văn chương để cô thấu hiểu cuộc sống hơn, xong tiếp đó là màn cảm kích của cô vì được cứu. Rồi tiếp theo đó là màn làm bạn với người đẹp. Nhưng ý nghĩ đó tan tành mây xác hết khi nghe câu nói từ nó. Haizz…Chưa suy nghĩ gì mà đã hành động rồi. Uổng công mấy năm tán gái chuyên nghiệp, nay đã bị hạ dưới

tay một cô gái đặt biệt hơn cả đặt biệt.

Cậu: Thiên An(người hôm trước hỏi thăm cô khi cô bị Như Tuyết dằn mặt)

http://tieulun.hopto.org

Chương 4: MộT MìNh

Bước từng bước chân trên vỉa hè. Cái nắng đã làm cô mệt rồi mà bên cạnh còn có cả loa phát thanh lải nhải cả dọc đường. Lí do là cô đang đi bộ đến siêu thị, hôm nay ba cô về. Còn tên Hải lấy lí do đang rảnh rỗi nên đi theo, cô đuổi cách mấy cũng không được. Cô tự hỏi nó có phải tuổi đỉa không nữa.

“Tính vô nhà chị nữa à”- Cô bất mãn lên tiếng khi nó đi theo cô về tận nhà.

Nó trầm tư suy nghĩ gì đó rồi cười cười gật đầu.

“Đã xem là chị em thì vô nhà có sao đâu chị nhỉ”. Nó vừa nói vừa cười trừ. Đơn giản vì nó sợ cô nổi giận và đuổi nó về như lúc nãy. Người gì mà khó tính như gì?

Còn cô không nói gì, chỉ mở cổng bước vào. Hành động đó cũng đủ làm cho Hải biết cô đã đồng Ý cho Hải vào. Nó bỗng nở một nụ cười rộng đến mang tai. Cô thật sự đã mở lòng…Cô cần có người tâm sự. Chỉ như thế thôi….

“Biết nấu ăn không mà xuống đây làm gì”

Cô vừa đập trứng gà vào tô vừa hỏi nó.

“Chị định làm gì”

“Súp gà”

“Em giúp chị, em cũng biết chút ít”

Nó gật đầu ra vẻ hiểu biết rồi lại gọt cà rốt, rửa rau. Làm những công việc lặt vặt. Cô nhìn theo nó mà bất giác nở một nụ cười nhẹ. Cô sẽ trân trọng những thứ hiện tại đang có. Không nên để quá khứ giấu mãi trong lòng được. Sống vì hiện tại và tương lai chứ không nên sống quá khứ. Trong khi đó quá khứ lại chẳng được đẹp.

Nên buông xuôi..

Nên quên đi…

Nên vứt bỏ…

“Chị nấu cho ai thế ạ”

“Ba mẹ chị, tí đi với chị đến bệnh viện”

Nó không nói gì nữa,đơn giản vì nó cũng đã nghe cô kể sơ qua về việc mẹ cô rồi. Nên mặc dù còn nhiều điều thắc mắc nhưng lại không dám hỏi. Nó đang sợ cô giận vì cho là phiền phức. Cô cho nó đi theo đến bệnh viện là vui lắm rồi. Nó đang nghĩ cách làm sao để được bên cô, hiểu cô nhiều hơn. Định mệnh cho nó gặp cô đã nói lên rằng nó phải bảo vệ cô gái trước mặt, dù là mối quan hệ thế nào đi nữa. Nhờ vậy mà chỉ một ngày ở bên cô. Nó cũng

hiểu ra một vài chuyện mà trước giờ nó chưa hề nghĩ đến…

Cô lê bước chân vào bệnh viện, cảm giác lo lắng trong lòng của cô hiện tại là thế nào. Cô vào phòng mẹ như mọi hôm nhưng không có mẹ ở đây. Cô được cô y tá nói về tình hình của mẹ..mẹ đang ở phòng phẫu thuật. Lúc nghe tới đó, súp gà trên tay cô đã đáp đất một cách nhẹ nhàng. Cô không hiểu….mong là không có chuyện gì xảy ra???

Bước chân vô hồn tới phòng phẫu thuật, chân cô đi không vững nữa…nếu không có Hải đỡ chắc cô té tại chỗ mất.

“Ba”-Cô khó nhọc lên tiếng khi thấy ba đang ngồi ghế chờ trước phòng phẫu thuật. Một giọt…hai giọt…Lo lắng trong lòng là đây ư?

“Không sao đâu? Mẹ con không sao đâu?”-Ba cô vừa lại ôm cô vừa an ủi. Ba cô biết cảm giác của cô lúc này. Vì ông cũng đang trong tình trạng chả khác gì cô cả.

Hải nhìn cô khóc, trái tim cũng phút chốc nhoi nhói. Nó chỉ muốn cô vô tư, hồn nhiên thôi. Không cười cũng được, miễn sao đừng khóc là nó vui lắm rồi. Nó cũng biết tình hình của mẹ cô ra sao nên im lặng. Cầu nguyện…

Nửa tiếng trôi qua, không ai nói với ai câu nào, không khí nặng nề hơn bao giờ hết. Cô không khóc nữa, nhưng mắt cô đã sưng tấy lên. Cô không muốn mẹ xảy ra chuyện gì đâu. Đặc biệt là không còn trên đời này nữa. Chắc cô không còn sự sống mất..

Bác sĩ đi ra, mồ hôi nhễ nhãi. Cô và ba cô bật dậy như robot lập trình sẵn. Hải cũng đứng dậy theo quán tính nhưng không nói gì. Chỉ đứng xem.

“Đã qua giai đoạn nguy hiểm, bà ấy đột ngột tỉnh lại nên động vào mặt máu đang đông, gây ra tim khó đập. Cần chuyển sang Mỹ để chữa trị hoàn toàn, nếu được thì chắc sẽ thoát khỏi bệnh hiện tại, tôi đã liên lạc với bác sĩ bên đó. Còn về việc đủ điều kiện hay không thì do người nhà quyết định”. Ông bác sĩ ôn tồn giảng giải.

Đây là tin tốt hay tin xấu nhỉ. Cô cũng không hiểu lòng cô đang nghĩ gì nữa. Nếu mẹ chuyển sang Mỹ chữa trị, cô sẽ xa mẹ một thời gian, ba cũng vậy, vì đơn giản ba sẽ theo ở bên mẹ. Nhưng nếu thế thì khả năng mẹ bình phục sẽ nhanh hơn. Không nên ích kỉ nữa..chấp nhận xa ba mẹ một thời gian để mai này điều kì diệu sẽ xảy ra với cô.

Liếc mắt sang ba, ba cô đang nhìn cô với ánh mắt lo lắng. Cô cười nhẹ cho ba an lòng.

“Không sao đâu, con ổn. Ba cứ đưa mẹ sang đó chữa trị đi, con mong khi về ba sẽ cho con một điều bất ngờ”

Nghe xong câu nói của con gái, ông ôm chầm lấy cô đầy yêu thương. Ông

biết con gái ông đã chịu rất nhiều đau thương rồi. Vì vậy bằng mọi cách ông sẽ đem niềm vui về cho cô, vì niềm vui của cô cũng chính là niềm vui của ông.

Ở xa, cảm xúc của Hải không biết nói như thế nào. Nó cảm nhận được cô đã có một chuyện đau buồn xảy ra trong quá khứ. Và nó cũng hiểu được tại sao cô lại lạnh lùng đến như thế…Nó thông cảm cho cô. Nó mong một ngày nào đó cô sẽ nó như một người thân thật sự để kể hết mọi chuyện về cô cho nó nghe..

Đem tâm trạng buồn miên man đó trong lòng, cô chìm vào giấc ngủ. Cứ nghĩ ba về sẽ là một niềm vui, nhưng ba về lại mang mẹ đi theo. Cô phải ở nơi đất khách quê nhà một mình à. Dù chỉ một thời gian nhưng cô thấy thật cô đơn…Giọt nước mắt khẽ lăn…Ngày mai ba mẹ lên máy bay rồi. Lòng nửa muốn nửa không? Cô đang sợ??

———

“Giữ gìn sức khỏe nha con, ăn uống đầy đủ chứ không bệnh lại tái phát… ba hứa sẽ đem bất ngờ vui về cho con…chờ con nhé”-Ông ôm cô chào tạm biệt.

Cô khẽ gật đầu thay cho câu trả lời. Cô cười một nụ cười dối lòng, một nụ cười chỉ nhếch nhẹ môi nhưng đủ làm khối người rung động.

Tâm trạng cô không được tốt.

Hôm nay là ngày nghỉ, cứ nghĩ sẽ được ở bên ba và mẹ trọn ngày, ai ngờ ngày hôm nay là ngày tạm biệt hai người đến một nơi xa đến nửa vòng Trái Đất…

Bước chân trên con đường mặc dù không quen thuộc lắm nhưng cũng có vài phần kí ức, cô đang tìm một niềm vui mới ình. Nhìn những gia đình đi trên đường cười đùa bên nhau cô thấy mà chạnh lòng biết mấy. Gia đình hạnh phúc…cô đã từng…

Còn về phần một chàng trai, từ khi bắt gặp nụ cười buồn nhưng nhẹ nhàng sâu lắng của cô thì đâm ra thẩn thơ. Vò nát đầu suy nghĩ cũng không hiểu mình bị thứ gì. Cậu cứ nghĩ sẽ ghét cô lắm, nhưng không ngờ…khi bắt gặp nụ cười đó, bao nhiêu cái ghét về cô đều tan biến hết.

Đi dạo một mình trên con đường mà xưa giờ cậu chỉ ngồi trên xe, cậu thấy nơi đây không khí thật trong lành. Vậy mà trước giờ cậu không để ý. Bất giác cậu lại nhớ về cô, vì cô mà cậu mới đi dạo trên đường này. Không biết giờ cô đang làm gì nhỉ? Một cô gái có cá tính khác hẳn với những người cậu từng quen. Khác tất cả, có thể xem là đặc biệt trên cả đặt biệt…

Hai người hai hướng ngược nhau…

Nhưng định mệnh đã mang họ chung một đường…

Mỗi người một suy nghĩ cho riêng mình…

Và không ngờ…

“Huỵch”-Cả hai va vào nhau và ngã nhào xuống đất ở một con đường vắng.

Đây là vô tình hay cố ý….

“Có mắt không mà….mà…”-Cậu vừa đứng dậy vừa định chửi như thói quen, nhưng khi thấy người mình va vào là cô thì ấp a ấp úng thấy rõ.-“Cô có sao không?”-Vừa đỡ cô dậy, cậu hỏi gấp.

Cô nhìn hắn, nhăn mặt. Oan gia…đúng là oan gia…Tên chết bầm này ăn gì mà cứ va vào cô hoài thế. À mà sao hắn không kiêu ca như trước nữa nhỉ. Đáng lẽ hắn phải chửi đi đường không có mắt hả, rồi tiếp đó là vu khống cô làm quen theo kiểu chết người đó. Mặc dù hôm trước cô không quan tâm lời hắn nói cho lắm nhưng từng câu từng chữ cứ như đã in sâu trong lòng. Cô im lặng gạt tay hắn ra khỏi tay mình rồi bước đi tiếp. Nói chuyện với những kẻ này chỉ thừa hơi.

Còn cậu, như chết đứng tại chỗ. Cô không biết rằng cuộc gặp tình cờ này cậu đã vui như thế nào đâu. Cậu đang nghĩ làm sao có thể gặp được cô đường đường chính chính ở ngoài nhưng không tài nào gặp được. Cô lạ ở chỗ… không một ai biết số điện thoại của cô, thành ra muốn nói chuyện cũng khó khăn chết đi được.

Vội đuổi theo cô, cậu tự nhủ đây là cơ hội tốt để nói chuyện với cô. Phải tận dụng hết khả năng tán gái bao lâu nay để đổ được cô. Mặc cho cậu cũng chả biết cậu có cảm giác gì, nhưng bằng mọi giá….cậu phải có được cô…

“Này! Đi đâu vội thế, chưa nói chuyện mà”-Thiên Tuấn thở dốc nói với cô vì chạy một khoảng xa.

Cô đang đi nhưng khựng lại vì có giọng nói và cánh tay đang khều lấy tay mình. Cảm giác này…giống khi xưa…

Vội vã gạt tay hắn ra, cô chau mày…buông lời nhẹ nhàng nhất có thể…

“Chuyện gì nữa”

“Đang có tâm sự hả..đi dạo chung được không..có gì tâm sự nhau nghe”

“Không đủ thân để nói chuyện”

Nói xong cô bước đi thật nhanh như trốn tránh một thứ gì đó. Đúng…cô đã biết một điều..mọi lần ở cùng tên này…cô lại có cảm giác như Anh Tuấn đang bên cạnh cô. Tại sao hắn thích khơi dậy quá khứ của cô quá vậy? Cô không mạnh mẽ…

Cậu ở sau nhìn dáng cô bước đi, cậu không đuổi theo, cũng không nói gì.

Cậu đang bận suy nghĩ ” chẳng lẽ mình không đủ tư cách nói chuyện với cô ấy à”. Một cô gái kiêu kì quá mức? Cậu hậm hực quay về hướng ngược lại để về nhà. Lòng luôn nghĩ về một người con gái kì lạ. Mọi lần hắn dùng chiêu này, 100 người thì cũng khoảng 99 người đổ rồi còn đâu. Chẳng lẽ cô không phải con gái…Tự cốc vào đầu mình một cái..“Khuôn mặt như thiên thần thế kia mà không con gái chẳng lẽ con gì..”. Cậu muốn điên lên khi mỗi lần nghĩ về cô. Cậu không tài nào giải thích được hành động của cô. Trong khi đó cậu được mệnh danh là hoàng tử sát gái. Cậu đang bất lực trước người con gái này..

Thật sự….

Chương 5: Mở LòNg

Hôm nay, cô được Hải đèo đến trường, cảm giác ngày xưa như chưa hề mất. Cô muốn nó tồn tại với một kỉ niệm đẹp. Cô sẽ mở lòng, sống bình thường như trước kia nhưng sẽ độc đón hơn, bớt tin người hơn và đặc biệt là… không nên đặt niềm tin vào bất kì ai. Cô tự nhủ…

“Chị thấy sao rồi…còn buồn không?”-Sau một đoạn đường im ắng, Hải lên tiếng bắt chuyện cho bớt ngượng ngập.

“Chị có sao đâu”-Cô trả lời bâng quơ nhưng mang âm điệu đùa cợt.

Hải bật cười trước câu trả lời từ cô, cô rất ít khi mở lời, nhưng dạo gần đây khi nó hỏi câu nào cô cũng chịu khó trả lời. Như vậy…có nghĩa là cô đã chấp nhận một người em, người bạn như nó rồi hả. Nó vui sướng trong lòng, nhưng không dám thể hiện ra ngoài. Nó ước gì nó hơn tuổi cô, à mà bằng tuổi cô cũng được…Như thế sẽ dễ dàng bày tỏ tình cảm trong lòng này hơn. Cậu thở dài cảm thán.

“Chị nặng lắm hay sao mà thở dài thế”-Cô lên tiếng quan tâm.

“Bộ thì như cầy mà nặng cái gì”-Nó cười nói.

Chỉ tại cô ngồi sau nên không biết, mặt của Hải đằng trước đang méo mó đến tội nghiệp. Chỉ thở dài vì suy nghĩ thôi mà cô lại nghĩ một nam nhi tử hán này đèo một con cầy ngoài sau không nổi. Haizzz.

“Thấy em thở dài nên chỉ cứ tưởng…mệt thì nói chị biết”

“Chị nghiêm túc quá, yên tâm đi, đèo một người đẹp ngoài sau thì có mệt cũng nói không à, haha”

Cô chau mũi đưa tay đập một cái mạnh vào lưng Hải. Đây có phải là nói móc không nhỉ. Thằng nhỏ này từ khi nào mà biết giỏn quá trớn với mình thế này. Biết thế im luôn cho lành. Cô giận dỗi như trẻ con…sau đó im lặng không nói lời nào làm Hải giật mình thắng xe. Cú phanh xe đột ngột làm cô mất đà đập đầu vào lưng Hải một cái đau điếng. Cô nhăn mặt trông khổ sở..đau muốn khóc.

“Cái thằng điên này…đang đi dừng lại tán gái à.”

Bất giác..như một thói quen. Đây là một câu nói khá quen thuộc mà mỗi khi Anh Tuấn thắng xe lại đột ngột. Đó là những lúc cô giận anh chuyện gì đó, nên cô im lặng. Anh thấy bức bối thì sẽ thắng xe lại để nói chuyện rõ ràng. Hậu quả để lại là đầu cô lúc nào cũng tấp vào lưng anh, cái nào cũng đau muốn sụp cả sống mũi.

“Uầy, chị chửi mà cũng hay phếch ấy..chị giận đáng yêu quá à”

Vừa nói nó vừa đưa hai tay nhéo hai cái má phống phính của cô. Cô đau tới ứa nước mắt, bực bội vì kéo tay cỡ nào cũng không buông, cô đá mạnh

vào chân Hải làm Hải đau điếng, vội thả tay ra để ôm chân theo phản xạ. Chỉ đợi thế cô co giò chạy nhanh đến trường. Để lại phía sau một khuôn mặt đen muốn bốc khói.

Cô vừa chạy vừa cốc đầu mình, tự dưng lại nói câu đó chi không biết. Và trong lúc chạy cô không để ý đã dẫm phải chân một người. Tiếng "Á" thảnh thoát vang lên làm cô mím môi bịt cả hai tai.

"Mày bị đuôi à, làm bẩn giày tao với cả bộ đồng phục rồi. Làm sao tao còn mặt mũi đến lớp."

Cô nhíu mày, quan sát từ trên xuống dưới, chả bẩn chỗ nào sất, vậy mà dám tri hô như thế. Làm cả đám đứng trước cổng trường bu lại xem cô chuyện gì. Cô biết là mình sai, nhưng đâu nghiêm trọng đến mức đó. Giày thì cũng bình thường, áo thì giống như dính bụi, vậy mà dám kêu cô làm bẩn..

"Xin lỗi"

Cô nhìn thẳng vào mắt người con gái đối diện, nhẹ giọng nói, làm nhỏ trước mặt khẽ bối rối, một ánh mắt buồn nhưng đẹp. Nhưng lỡ rồi, dù gì cũng là tiểu thư Phạm Linh-Công ty đá quý giàu nhất Sài Thành, sao có thể tha cho cô để chuốc lấy cái bẽ mặt trước đám đông này được.

"Cứ xin lỗi là xong hả, nếu như xin lỗi như mày thì người chết oan chắc cũng nhiều lắm đó"

Cô nhăn mặt khó chịu, đây là thích gây chuyện à..Cô khoanh tay trước ngực, nghiêng đầu nói nhỏ…

"Bao nhiêu"

Phạm Linh thoáng chau mày, cách nói chuyện không sợ sệch này là sao. Nhỏ nhìn lại nó, cách ăn mặc, cách đi đứng, cách nói chuyện giống như một tiểu thư quyền quí, chắn hẳn gia đình cô không tầm thường. Nhưng có thế nào đi nữa, cô cũng không bỏ qua cho cô được.

"50triệu"

Tính giết người à, cho dù cô có là tiểu thư đi nữa nhưng cô chả bao giờ mua đồ đắc tiền, hay xài tiền phung phí như vậy. Cô gái này tính đùa cô à. Với lại đi học cô chẳng bao giờ đem số tiền lớn đó bên mình. Giờ giải quyết chuyện này ra sao đây, gần vô lớp rồi. Hay là hẹn nhỏ tí về gặp nhau ở đâu rồi đưa. Đầu cô đang đấu tranh suy nghĩ, không biết nên làm thế nào thì một chàng trai từ trong đám đông kéo cô đi ra, trước khi đi còn ném tờ chi phiếu cho nhỏ Linh..

"Cô còn gây chuyện với cô ấy thì tôi không chắc cô còn được học trường này đâu đó"

Còn ngơ ngác, chưa hiểu chuyện gì nên mặc cho cánh tay đang nắm lấy

tay mình, kéo đi đâu thì đi. Bởi có lẽ, nó ấm áp giống tay của Anh Tuấn. Cô miên man suy nghĩ…

“Cậu có sao không?”

“Không..không sao?”

Cô khó nhọc lên tiếng, gỡ tay hắn ra khỏi tay mình, có chút hụt hẫng nhưng cô không muốn người khác hiểu lầm.

“Cảm ơn”

Thấy hắn cứ nhìn mình chằm chằm, không nói gì. Cô hơi khó chịu nhưng chẳng biết nói gì nên đành nói cảm ơn rồi chuồng lẹ cho lành.

“Đi chơi không? Giờ trường đóng cổng rồi, có vô thì cũng không học được đâu”

Cô quay lại nhìn hắn, suy nghĩ…Lại trốn học à. Vui đây…

Cô gật đầu, bước chân song song với hắn. Hắn thấy thế thì mỉm cười nhẹ. Cô thật dễ thương, mặc dù lạnh lùng nhưng rất ấm áp. Cậu thấy như thế vì mỗi lần bên cô, trái tim cậu ấm áp lạ lùng..

Tình yêu sét đánh…hay chỉ là một cơn cảm nắng bình thường. Bởi vì cậu chẳng thể tin vào tình yêu được nữa. Cậu đã bị phản bội, một người con gái cậu yêu hết lòng, vậy mà đã bỏ cậu để theo những đồng tiền kia, danh lợi kia. Thật phi lí, tất cả con gái đều như vậy. Liệu…cô có khác họ không?

“Cậu rất đặc biệt”

Cô nheo mắt nhìn cậu khó hiểu..

“Ai cũng đặc biệt cả”

Cậu im lặng, suy nghĩ lời cô nói, vậy hóa ra ai cũng đặt biệt à. Sao cậu không biết.

“Đi ăn kem nhé”-Hắn đề nghị.

Cô trề môi..

“Tôi không thích ăn kem…chỉ có con nít mới ăn thôi…đi uống trà sữa thạch đi, tôi thích”

Hắn đưa đôi mắt như muốn nói “Không thể tin được” nhìn cô. Con gái cậu quen đa số nhắc tới kem thì hai con mắt sáng rực rỡ, gật đầu lấy gật đầu để, bởi họ nói con gái là phải thích ăn kem. Còn cô gái trước mặt…cô ấy vừa phát ngôn câu gì ấy nhỉ…“Tôi không thích ăn kem…chỉ có con nít mới ăn thôi…đi uống trà sữa thạch đi, tôi thích”.

Để mặc cho hắn với những miên man suy nghĩ, nó lẳng lặng quay lưng bước đi mặc cho hắn có đồng ý hay không. Bởi có lẽ thói quen uống trà sữa một mình đã không còn xa lạ với cô nữa…không nhất thiết phải có người đi cùng mới có thể uống.

—

“Cậu thường uống ở đây lắm à”

Cô chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ như thói quen thường ngày tới đây. Cô nghe hắn hỏi, chỉ gật đầu thay cho câu trả lời. Vì cô đang cảm nhận cái cảm giác bình yên mỗi khi đặt chân đến nơi này.

Còn hắn, đang suy nghĩ về cô. Một cô gái lạnh lùng, trầm tính nhưng mang một cảm giác bình yên mỗi khi ở bên cạnh. Mỗi lần nhìn vào gương mặt cô, trái tim hắn lại không tử chủ mà đập mạnh liên tục.

Cả khoảng thời gian uống trà sữa, cô chẳng bận lên tiếng làm gì, chỉ nhìn ra một hướng vô định. Làm hắn cũng chả biết nói gì cho vừa. Đây chỉ là buổi đầu tiên của việc bắt đầu mối quan hệ mới.

Một người im ru…

Còn người kia…cũng im re…

Nhưng hai người đang có hai cảm xúc giống hệt nhau….

http://tieulun.hopto.org

Chương 6: GặP NgườI Không MuốN GặP

Bước vô trường với nhiều ánh mắt nhìn mình khác lạ, cô thấy thật khó chịu. Học 1 tháng ở đây rồi mà cô cứ ngỡ như mới học hôm qua vậy. Cứ nhìn mình như người ngoài hành tinh. Hâm mộ cũng chả ra hâm mộ mà ghét cũng chả ra ghét. Ánh mắt đó như đang ganh tị và tiếc nuối. Vậy là sao???

Thắc mắc…

Tò mò…

Khó hiểu…

Cô mau chóng dẹp những thứ linh tinh đó sang một bên, bước nhanh về phòng mình. Nghĩ tới thôi cũng đủ mệt rồi, cô tự hỏi tại sao cùng là con người với nhau mà sao họ lại thích soi mói người khác như thế. Cô không thích…mà nói tóm lại là cô cực kì ghét…

Bước vào lớp, ánh mắt của 38 đứa trong phòng y chang như ở ngoài…Cô chau mặt, muốn giận cái lớp này ghê á…có gì thì nói đại ra đi. Bực quá…bực quá…

“Là thật hả Anh”

Nhỏ Lam bên cạnh hỏi cô là mặt cô đang nhăn nhó nay càng nhăn hơn. Hỏi trời mới biết chuyện gì á. Nghĩ sao cô cũng không biết chuyện gì, thế mà mới đặt mông vào bàn, nhỏ đã hỏi một câu làm cô muốn bốc hỏa luôn rồi..

“Chuyện gì cậu nói mình nghe đi”

Nhỏ Lam cứ tưởng cô không trả lời như mấy lần trước, nhưng không ngờ cô lại nhẹ giọng hỏi lại như thế. Vừa vui trong lòng nhưng lại mang một nỗi lo sợ…Nhỏ không hiểu….

“Cậu đang quen với Thiên Tuấn à, mới sáng nghe cậu ta tuyên bố cậu là của hắn, không ai được động vào”

Cô nhíu mày khi nghe Lam nói. Cái tên này thần kinh không ổn định hay sao vậy trời. Phải làm cho ra lẽ…

Cô im lặng, không nói gì…vì đơn giản cô đang bận suy nghĩ để giải quyết chuyện này…

Cô My (chủ nhiệm lớp) bước vào làm cả lớp đang nhốn nháo cũng phải im lặng. Tính của cô My rất hòa đồng, vui vẻ nhưng một khi cô đã giận thì coi như xong…

“Hôm nay lớp chúng ta có hai bạn mới chuyển đến….vô đi các em”

Cô nói xong nhìn ra cửa…cả lớ cũng nhìn ra,cô cũng nhìn theo thử là ai. Nhưng khi hai chiếc bóng đó bước vào lớp. Trái tim cô cứ ngỡ nó chết từ lâu vì đau quá rồi, không ngờ giờ nó lại đau hơn gấp bội. Cô không nói nên lời, cứ nhìn hai người đó không rời. Hai ánh mắt đó cũng nhìn thẳng vào cô. Ánh

mắt của cô giờ trở nên vô hồn…

Giới thiệu xong xuôi, cả hai đều xin phép ngồi cạnh cô, điều đó làm cho cả lớp hú hét kinh điển. Đề tài chung chung là hotgirl và hotboy rủ nhau ngồi chung một chỗ. Cô thấy thật sự muốn chết quách đi cho xong, sao mỗi lần thấy người con trai đó, trái tim cô lại không tự chủ mà đập liên hồi thế này. Lam vẫn ngồi sát bên cô, vì cô muốn thế. Nhỏ cảm thấy cô có vẻ gì đó rất lạ kể từ lúc hai người này bước vào. Hẳn là hai người này có liên quan đến quá khứ của cô rồi. Nghĩ thì nghĩ vậy thôi…nhỏ không dám hỏi. Mà có hỏi đi chăng nữa thì phần trăm nhận được câu trả lời của cô chỉ tầm 1/100%. Nhỏ đang đợi cô mở lòng cho nhỏ làm bạn, chỉ như thế nhỏ mới co uqyền hỏ là lắng nghe ý kiến từ cô.

Suốt 2 tiết học, 3 cặp mắt vẫn chăm chú vào một người, nhưng không hề có ý định lên tiếng, còn một người thì chẳng hề hay biết, cứ hết đọc sách rồi lại làm bài tập. Một con mọt sách siêng học….

“Chị Anh”

Nghe tiếng của Hải, cô ngước mặt lên nhìn, không nói gì, im lặng chờ nó nói tiếp.

“Đi căntеen không, sáng chị chưa ăn gì đó”

Nhờ nó nhắc cô mới nhớ, không thì bệnh lại tái phát nữa rồi..

Gật đầu nói nó chờ, cô mau chóng cất sach vào cặp, định bước đi thì bắt gặp 3 cặp mắt đang nhìn mình. Bỏ qua hai cặp mặt kia, cô quay sang Lam.

“Đi canteen chung không”

Lam còn chưa hoàn hồn vì bị bắt gặp nhìn trộm người khác. Nghe cô hỏi thì gật đầu lia lịa…

———

“Chị ăn như cũ hã”

Nhóc Hải lên tiếng hỏi, cô gật đầu. Quay sang hỏi Lam ăn gì rồi nhanh chân vào quầy mua đồ.

Còn lại hai người, không khí ngượng ngập mặt cho cả hai đều là con gái.

Bỗng đâu có tiếng ồn bên cửa căntеen, cả hai đều liếc mắt xem có chuyện gì…

À! Hóa ra là hotboy của trường. Đã nói không thấy mặt thì thôi, đã thấy là máu muốn xông lên tới não. Vậy mà còn dám lếch tới bàn cô nữa à, coi cô xử hắn ra sao? Dám tung tin đồn cô đang quen hắn à, để rồi xem.

“Ăn sáng mà không rủ bạn trai đi à, vô tâm quá đấy”-Hắn nói với giọng điệu hờn dỗi mà cô phút chốc nổi hết cả da gà.

Định bụng đứng dậy phản bác rồi chửi ột trận để hắn bẻ mặt chơi. Ai

dè…

“À…Cậu ngồi đi, do khác lớp sao mình rủ cậu được, xin lỗi nha”

Cô tu mỏ, mắt long lanh vừa kéo hắn xuống ghế ngồi vừa nói kiểu như hai người là một cặp thật vậy. Được thế, tất cả mọi người ồ lên kinh ngạc, vậy tin đồn sáng nay là thật rồi.

Còn Thiên Tuấn, như đứng hình tại chỗ..hắn cứ nghĩ cô sẽ phản bác, sẽ không chấp nhận…nhưng thật không ngờ, cô cũng như bao cô gái khác thôi, vì sắc, vì tiền và vì địa vị. Hắn nhếch mép cười khinh nhìn cô. Cô biết??… nhưng cô không nói gì..vì có lẽ lúc này đây không gì có thể biện luận được hành động vừa rồi cô mới làm. Cô chr mong qua đi nhanh cái khoảnh khắc đau khổ này.

Hải đi lấy thức ăn về, nhưng không lại mà đứng quan sát, cuối cùng cũng hiểu mọi chuyện. Và phút chốc nó thấy thương cô nhiều hơn, mặc dù chỉ với thân phận làm em.

Ăn xong, Thiên Tuấn kéo cô đi trước mặt mọi người, 3 chàng trai ở ba nơi khác nhau trong canteen cùn đứng bật dậy như muốn níu kéo cô lại. Nhưng họ không có tư cách gì cả, chỉ biết đứng hình nhìn cô bước đi cùng người con trai khác.

Cô đau vì lực kéo tay rất mạnh từ hắn, cô chỉ nhăn mặt, không nói gì.

Hắn đưa cô lên sân thượng…

“Sao không phản bác”

Một câu hỏi trống không, nếu người ngoài thì chắc chắn họ sẽ không hiểu hắn đang nói chuyện gì nhưng đây…cô là ngườit trong cuộc…và cô hiểu rất rõ là đằng khác..

“Người bắt đầu là cậu, tại sao tôi lại là người kết thúc, tôi không thích”

Cô nhếch mép. Khinh cô tới mức đó à. Nếu không tại hai người kia ra căntеen đột ngột thì hắn đã tan xác với cô rồi, đừng nghĩ mình có giá, cô không thích hắn…

Nghe câu nói từ cô, hắn khó hiểu…

‘Tôi chỉ muốn đùa cậu thôi..nhưng giờ cậu lại làm ra nông nổi này rồi”

“Vậy thì cậu tự mình giải quyết đi, tôi không liên quan”

Nói xong cô bước nhanh xuống lầu, cô không muốn ở cùng tên này lâu.

Hắn bứt tóc, vò đầu nhìn dáng nó khuất. Một cô gái khó hiểu….

Chả còn tâm trạng để học, cô xin phép cô cho về vì lí do mệt trong người.

Cô mệt mỏi quá, tại sao lại gặp người không muốn gặp ở nơi này chứ? Cô đã trốn tránh để quên đi rồi mà. Tại sao họ lại thích cào xé vết thương của cô ra mặc cho chúng chưa hề lành lại. Hay họ đến đây để xem cô sống khổ sở

như thế nào? Cô yếu đuối lắm, đừng nghĩ cô mạnh mẽ mà…cô xin..

Nếu đã muốn thế thì cô phải sống thật hạnh phúc để họ không còn cười được nữa…Tự nói với lòng..

“Chào, không học sao”

Đang suy nghĩ, tự nhiên có người đi bên cạnh cất tiếng nói làm cô giật mình, nhìn mặt người đó, xong nhìn lại ngực trái của áo, cô nhăn mặt khó chịu.

“Anh cũng không học đó thôi”

Tên đó đang cười nhìn nó, tự dưng nghe nó hỏi ngược lại, nụ cười hắn cũng cứng đơ theo luôn. Hỏi người ta mà không nhìn lại mình, tự cốc mình một cái.

“À, tại thấy em ra trường trong giờ học, thắc mắc nên đi theo thôi”

Hắn gãi đầu như con nít cười cười nhìn cô.

Cô không nói gì, lắc đầu ngán ngẫm. Nói là người lạ cũng không phải mà người quen cũng không xong. Với trí nhớ của mình, cô biết mình đã gặp người này 2 lần nhưng lần nào cũng trong trường hợp thảm thương. Một lần ngã cầu thang và một lần khóc trên sân thượng. Ôi đắng…..

“Thiên Anh rất ít nói chuyện thì phải”

“Không hẳn”

“Lần thứ 3 gặp nhau rồi mà em chả bao giờ nói chuyện trước, chỉ chờ anh nói ròi mới trả lời, có khi còn im lặng”

“Không quen để nói thôi”

“Vậy giờ quen nhé, anh là Hào Phong, trên em khối”

Cô không nói gì, chỉ gật nhẹ đầu thay có lời đồng ý. Vì cô….đã thực sự mở lòng…

Cả buổi sáng cô đi dạo cùng Hào Phong, nhưng không nói gì. Cùng lắm thì chỉ có một người nói rồi một người nghe. Vì cô nghĩ bạn thì bạn nhưng không đủ thân để xen vào chuyện đời tư của nhau…

Vote cho Duyên đi nha <3

ủng hộ đi, có gì thiếu sót cmt cho Duyên sử rồi rút kinh nghiệm. Cứ cmt đi, chê khen Duyên nhận hết, vì có như thế Duyên mới có động lực mà viết tiếp được < Cảm ơn mọi người đã đọc truyên của Duyên <3 yêu yêu ^^

Chương 7: GỉAi ThoáT NỗI LòNg BấY Lâu

Tạm biệt Hào Phong xong, cô về nhà trong tâm trạng không mấy vui vẻ. Cô cố kiếm thứ gì đó cho riêng mình để mỗi khi một mình cô cảm thấy không cô đơn. Cô thật sự thấy trống trải ở trong căn phòng này. Một căn nhà to lớn để làm gì, trong khi đó chỉ có một người ở. Nhiều tiền làm gì trong khi đó gia đình chẳng mấy hạnh phúc…cô buồn quá. Ba mẹ không ở gần cô, lại thêm việc cô không muốn ai kết bạn. Vậy thì hỏi tại sao..tâm sự cô biết gửi vào ai bây giờ.

Cứ nghĩ về ngày xưa, cô lại cắn chặt môi để không bật tiếng khóc, bất lực thật…

"Ba"

Dằn vặt lí trí mãi, cô mới thu hết cam đảm để gọi ba hỏi về tình hình của mẹ. Trước khi đi ba dặn có chuyện gì gọi cho ba biết, cô đã từng nghĩ sẽ chờ ba đem mẹ về khỏe mạnh và không gọi ba trong khoảng thời gian đó…Ấy thế mà giờ đây,cô đang khóc lóc gọi điện cho ba.

Cô đã gạt bỏ cái lớp ngoài băng lãnh của mình, giờ chỉ còn lại một cô gái yếu đuối. Đảm bảo bất kì con trai nào thấy cảnh này đều sẽ muốn bảo vệ cô suốt đời.

"Con sao vậy? Ăn uống có điều độ không?….Con khóc đấy à?"

Ba cô hoảng hốt hỏi tới tấp..

"Hức…con ở đây cô đơn lắm ba ơi"

Cô bật khóc nức nở, vì đơn giản khi gần gia đình, cô sẽ không còn cái vẻ lạnh lùng cứng rắn ấy nữa.

"Con gái lớn rồi mà khóc…nín đi ba thương..mẹ con đang dần phục hồi, sắp có tin tốt cho con rồi nè, con ráng đợi thêm nha"

Ông an ủi cô bằng mọi cách, và cách này hiệu nghiệm nhất, nghe tới việc mẹ sắp khỏe, cô liền im bặt. Hai cha con hỏi thăm sức khỏe vài câu rồi cũng chìm vào giấc ngủ. Trong giấc mơ cô mơ thấy 2 người…..

"Tối ngủ không được hay sao mà giờ dậy sớm vậy chị"

Hải đang đèo cô đi dạo xung quanh đường Trần Khiêm. Sáng sớm mới 5h mà cô đã gọi Hải qua đón cô đi học rồi, ai thì Hải có thể từ chối nhưng riêng cô thì có giá nào cũng phải làm theo. Vì nó thấy hạnh phúc..

Trường của Hải và cô đang học 7 rưỡi mới vào lớp, mà giờ mới có 5 rưỡi. Cô đề nghị đi hóng gió buổi sáng, nó không suy nghĩ gì gật đầu cái rụp.

Và thế là hai người đang trên đường ngắm mặt trời mọc…

"Hôm qua chị nói chuyện với ba"

Cô thật sự xem Hải như em mình nên mới nói ra, còn về người khác, có đánh chết cô cũng không hé một lời.

"Có chuyện gì hả chị"

"Không em, ba nói mẹ đang tiến triển tốt"

Nói xong, cả hai cũng đang đứng bên ngọn đồi chờ bóng mặt trời nhô lên, cô vô tư đùa với cỏ và những bông hoa dại nhưng tuyệt nhiên cô không hé một nụ cười. Cô tự hỏi..nó đã mất rồi chăng???

Còn Hải, cứ ngắm cô không rời, cô thật sự…rất quyến rũ….

"Có lần…chị đã từng ước…chị đừng tồn tại trên Trái Đất này thì hay biết mấy"

Hải nheo mắt nhìn cô, không nói gì, im lặng chờ cô nói tiếp.

"Em có biết khoảnh khắc mà mình mất đi tất cả những thứ mà mình coi là quan trọng nhất…nó như thế nào không?Người mình yêu cùng đứa bạn thân quay mặt để đến bên nhau, mẹ thì bị tai nạn..Lúc đó…Chị đau lắm..đau tới xé ruột…đau..nhưng không thể làm gì để ngưng cái đau đó lại được…và cái ngày đó đã mang nụ cười chị đi mất rồi..Chị…chị thật sự rất mệt, tại sao chị muốn tránh xa họ rồi, nhưng họ vẫn muốn dẫm đạp vào vết thương chị nữa là sao, hức…hức…Chị muốn nó kết thúc mãi…một kỉ niệm đẹp lẫn niềm đau cũng được..nhưng chị mong nó chỉ là quá khứ..nhưng hai người họ đã mang quá khứ đó lập lần hai cho đời chị..Hức…Chị không đủ mạnh mẽ để đối diện với họ em à…hức…"

Hải ôm cô vào lòng, mắt nó cũng cay xòe theo từng lời của cô nói rồi.

"Chị cứ khóc đi.."

"Hức..hức…"

Mặc dù cô không nói nhưng với IQ của mình, nó cũng đủ biết họ là ai…chắc chắn không sai…đó là hai con người mới chuyển vào lớp cô. Cậu không ngờ cô có một quá khứ đau buồn đến như vậy? Vậy mà bao lâu nay nghe lời mọi người, nghi ngờ cho cô là hotgirl nên kêu ca, chảnh chọe. Cho đến khi tiếp xúc và biết được chuyện này, nó mới hiểu bao lâu nay cô lạnh lùng là để che giấu nỗi đau. Cô vừa yếu mềm vừa mạnh mẽ. Đúng là một cô gái cá tính…

"Khóc tèm nhem xấu xí quá đi, khăn nè.."

Cô vừa dứt tiếng khóc cuối cùng, Hải đã bắt bẻ cô cho được…Mà đúng thật, khóc xong thấy lòng mình khỏe hẳn. Cũng may là có người tâm sự, không thôi chắc cô phải giấu nỗi đau này một mình đến suốt đời luôn quá.

"Cảm ơn em"

"Về chuyện gì"

“Đã lắng nghe lòng chị”

“Ừ, chị sống vui vẻ hơn đi, đừng có ủ rủ như thế mãi, hãy cho họ biết họ lừa dối chị là sai lầm, cho họ biết việc họ ra đi không hề đá động gì đến chị. Mạnh mẽ lên…em sẽ luôn bên chị”

Vừa nói Hải vừa xoa đâu cô như người lớn dỗ dành con nít. Cô gật đầu mỉm cười nhẹ.

“Cười đẹp vậy mà không cười, 2 má lúm luôn kìa”

“Chị không thích, thôi đi học kẻo trễ”

Cuối cùng, cô cũng đã tìm thấy một người có thể hiểu nỗi lòng của mình. Nhớ kĩ lời nói của Hải, cô sẽ đối mặt với hiện tại bằng tất cả dũng cảm trong cô. Cô sẽ không sợ, không buồn và không đau vì họ nữa…

http://tieulun.hopto.org

Chương 8: ĐốI MặT

Vào lớp, bắt gặp cái cảnh hai người đang nói chuyện có vẻ hơi tình tứ. Bất giác lòng cô dấy lên một cảm giác khó chịu. Nhưng chỉ nhìn sơ qua rồi thu ánh mắt lai, không muốn để ý nữa….

“Chiều rảnh không Lam’

Nhỏ giật mình khi nghe cô nhắc tên mình, như không tin được, nhỏ nhìn chằm chằm cô như muốn nghe lại câu cô vừa nói.

Cô thấy thái độ đó thì hơi bực, cô không hiểu…

“Không rảnh thì thôi, tôi chỉ muốn rủ cậu đi chơi thôi”

Cô nhún vai bước vào chỗ ngồi, chờ đợi câu trả lời.

Nhỏ Lam khi đã hoàn hồn, nhỏ quay sang cười tươi với cô…

“Ừ rảnh, ình số điện thoại đi, có gì mình qua nhà cậu”

Cô hơi lưỡng lự có nên cho số hay không, nhưng..cuối cùng cô cũng đã cho…

“Tí ra chơi lên sân thượng, tao có chuyện muốn nói với mày”

Nhỏ Như Tuyết nhìn qua cô nói.

Cô ngước lên xem thử là ai mớ nói câu đó,mặc dù đã biết rõ..

“Tao với mày không có chuyện để nói”

“Mày không nghe thì sẽ hối tiếc cả đời”

Cô nhếch mép cười, nhìn qua Anh Tuấn rồi nhìn lai Như Tuyết, cô khinh rõ ra mặt. Muốn làm gì nữa à…nhưng khoan, ánh mắt của cả hai là sao..mang một chút xót xa và một chút đau buồn, cô chả hiểu nỗi.

Cô đang đấu tranh tư tưởng…có nên đi hay không? Cô muốn đi để biết chuyện gì…nhưng cô cũng không muốn đi vì sợ họ sẽ làm cô đau lần nữa…

Ra chơi…..

Cô bước những bước chậm rãi đi lên sân thượng, cô đang lo sợ chuyện mình sắp được nghe…cô sợ…thật sự rất sợ..mặc dù không biết nó là chuyện gì..

“Tao cứ tưởng mày không lên…mày..khác xưa nhiều quá”

“Không liên can gì tới mày, có gì nói nhanh đi, không dài dòng”

Như Tuyết nheo mày nhìn cô, khác quá..khác một cách nhanh chóng và khó hiểu, đừng nói nguyên nhân là vì nhỏ nha..

“Lâu nay sống tốt không?”

“Như mày đã thấy, tao chưa chết sau chuyện đấy”

“Có những chuyện mày chưa biết..mày muốn nghe không?”

“Nếu muốn nhắc lại chuyện đó thì tao không muốn nghe nữa, tao quên rồi”

“Vậy mày không thắc mắc tại sao tao với Anh Tuấn đến đây à…Học là nguyên do phụ..còn nguyên do chính…đó là gặp mày.”

Cô nhếch mép cười khinh.

“Nếu đến xem tao đau khổ như thế nào thì mày thành công rồi đó, tao đã từng rất đau…nhưng giờ..tao hết rồi”

“Không…có chuyện này tao nên nói ày…Đó là…”

Như Tuyết chưa nói xong thì cửa sân thượng bật mở làm cả hai ngoái đầu lại nhìn…

“Em lên đây làm gì”

Cô lên tiếng khi đã thấy nhân vật cản trở câu chuyện này…

“Chị chưa ăn sáng, vậy mà lên đây nói chuyện cả buổi, tính không ăn à”

Nhóc Hải thụn mặt như con nít nói với cô, cô đưa đôi mắt như cô lửa nhìn Hải. Hải giật mình im ru luôn.

“Còn cậu…lên đây làm gì”

Cô đưa mắt sang người bên cạnh Hải hỏi. Người đó gãi gãi đầu, đang cố tìm một lý do hợp lý. Tại do lúc nãy nghe Hải nói cô bị bệnh dạ dày, nếu không ăn uống điều độ thì có khả năng sẽ gây bệnh. Mặc dù không liên quan nhưng khi nghe về vấn đề cô bị bệnh thì tự dưng lòng cậu dấy lên cảm giác lo sợ không tự chủ. Phải chăng…cô chiếm một phần quan trọng trong lòng cậu rồi…

“Bạn gái bỏ bữa nên quan tâm thôi”

Suy đi nghĩ lại, lí do này là hợp lý nhất vì lúc sáng đã hùng hồn tuyên bố hai người là một cặp rồi. Lúc đầu cậu chỉ muốn thử lòng cô thôi, xem thử cô có giống như những người con gái khác không? Lúc sáng thì cậu nghĩ cô cũng giống họ nhưng giờ thì khác rồi, sau khi nghe diễn biến câu chuyện Hải kể lại cho cậu, cậu cũng đã hiểu ra tất cả vấn đề khó hiểu từ cô. Cậu cảm thông và rất khâm phục cô, cậu đang thử mở lòng một lần nữa vì cậu cảm nhận được con tim mình muốn gì…

“BẠN TRAI”

Vâng…tiếng hét rất chi là thân thiện đó không phải là của cô, cũng không phải của Hải..mà la của Như Tuyết.

Cả 3 người còn lại nhìn chằm chằm vào người mới phát ngôn ra câu đấy.

Như Tuyết cười xòa xòa, quơ 2 tay lên trên không như ý nói không có gì..

“Tao không có ý gì, chỉ hơi ngạc nhiên, cứ tưởng lời đồn là giả, không ngờ mày quen người khác nhanh thật, thất vọng về mày quá”-Nói xong Như Tuyết bước xuống sân thượng, bỏ lại phía sau 3 khuôn mặt ngơ ngác không hiểu gì…

Cô cũng chẳng bận giải thích, vì đơn giản cô không biết giải thích như thế nào cho người khác hiểu..

“Sau này cấm phát ngôn bừa bãi’”

Cô liếc ánh mắt sắc nhọn về phía Thiên Tuấn rồi quay sang kéo tay áo Hải “Tính cho chị chết đói hay sao mà lên đây rồi không muốn xuống thế hã”

Thế là cả 3 cùng bước xuống sân thượng với mỗi người một tâm trạng…

2 người con trai đều hướng ánh mắt chung về một người con gái..nhưng cảm giác cả hai lại hoàn toàn khác nhau…

———-

” Ee sesang malroneun

pyo hyeon harsu ga obseo
Kalsu reok beok cha eo reu neun
neo reul hyang han nae ma eum

http://tieulun.hopto.org

Ee sesang saem eu reo
hae ahrir seuga obseo”

Tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên, cô thấy số lạ. Nheo mắt suy nghĩ giây lát, cô mới bắt máy.

“Qua đi, tôi đang ở nhà, để tôi gửi số nhà qua”

“Không cần, mình biết nhà cậu mà”

Cô không thắc mắc nhiều, vì sao biết nhà cô không quan trọng, vì đơn giản cô xem Lam như bạn mình rồi…

Dập máy, cô bước xuống giường, lại tủ đồ…chọn ình chiếc váy hồng phấn nhẹ nhàng, búi tóc lên cao để lộ cái cổ trắng ngần, đeo thêm dây chuyền thạch anh mà mẹ tăng, cô thấy tự tin hẳn. Mang thêm đôi giày thể thao và chiếc túi xách nhỏ nhắn để đựng tiền và điện thoại. Giờ trông cô như một công chúa nhỏ. Công nhận một điều rằng..thường ngày cô đã đẹp rồi..nhưng trưng diện lên lại đẹp gấp bội.

Nghe chuông cửa, cô đủ biết là ai rồi..bước nhanh xuống lầu như sợ ai đó chờ lâu..

“Đi mua sắm nhé..lâu rồi chưa đi”

Cô lên tiếng mở lời và đương nhiên..nhỏ Lam gật đầu cái rụp chả do dự.

Lâu rồi cô không đi mua sắm, đồ đạc cũng cũ hết rồi. Nay tha hồ mà mua…cùng một người bạn mới…

“Váy này hợp với cậu nè”

Lam ngắm nghía chiếc váy trên tay rồi ướm thử vào người, thấy hợp hợp, cô gật đầu.

“Gìay này đẹp nè Anh”

Cô nhìn sơ qua, màu đen trắng..cô thích…và lại gật đầu…

Cứ thế, 2 người qua gian hàng nào cũng có đồ để lấy, bởi lẽ cô mặc cái gì cũng hợp cả…

“Haizzz, mệt ghê á, giờ chắc lôi cả shop này về cho cậu thôi chứ cứ mua kiểu này lại mắc công khiêng vác”

Lam thở dài cảm thán làm cô suýt bật cười thành tiếng, có cần nói quá thế không…

“Cậu có thể từ chối đi với tôi mà”

Cô nhún vai rồi bỏ đi ra taxi trước, nhỏ Lam lật đật chạy theo sau nói gì đó trông có vẻ rất hậm hực..

“Đi ăn kem nhé”-Lam đề nghị.

“Tôi không thích ăn kem, đi uống trà sữa đi”

Và thế là cả hai cùng đến quán trà sữa quen thuộc mà cô thường uống.

Cô bắt agựp bóng dáng thân quen kia đang đi với một cô gái khác. Cảm giác trong lòng lúc này của cô là sao, nhưng có lẽ chàng trai đang cố xua đuổi cô gái đó thì phải, bất giác cô nhíu mày. Kể từ lúc vào quán, cô nhìn hai người họ chằm chằm mặc cho nhỏ Lam cứ lải nhải điều gì đó bên tai. Cô đang chăm chú nghe cuộc hội thoại ở bàn bên cạnh.

“Cô tránh ra, tôi đã nói là tôi có bạn gái rồi mà”

“Em không tránh nếu như anh không dẫn bạn gái anh ra cho em xem, anh lúc nào cũng lấy lý do đó xua duổi em, em có gì không tốt chứ”-Cô gái giọng chanh chua nói.

Cô ghét giọng nói ấy, mặc dù không quen biết cô gái nhưng ấn tượng lần đầu đó đã khiến cô mất cảm tình, người như vậy mà để hắn quen chắc khổ cho hắn rồi. Nghĩ thế, nhưng cô đang lưỡng lự có nên giúp hắn hay không, vì đơn giản cô hiểu bây giờ hắn đang muốn tránh xa người con gá đó càng xa càng tốt..

“Tôi là bạn gái anh ấy, tránh xa được chứ”

Cô quyết định giúp hắn một lần, đứng dậy bước qua bàn bên cạnh nói với giọng điệu ghen tuông. Gỉa thì phải giả cho giống tí chứ ^^?

“Cái…cái gì…Có đúng không anh Thiên Tuấn”

Cậu ngạc nhiên về sự có mặt của cô, nhưng còn ngạc nhên hơn là cô đang thừa nhận chuyện cô là bạn gái của cậu. Không suy nghĩ gì nhiều, cậu gật đầu nói với cô gái bên cạnh..

“Ừ, đây là bạn gái tôi, Thiên Anh..cô tin chưa, làm ơn đi đi, rõ phiền phức.”

Cô gái đó nghe xong hắn nói, ấm ức liếc nhìn cô một cái nổi lửa rồi chực trào nước mắt chạy nhanh ra khỏi quán. Cô nhìn theo bóng dáng cô gái ấy mà cảm thấy có gì đó tội lỗi.

“Sao cậu ở đây, mà sao cậu…”

Chưa nói hết câu, cô đã chen ngang

“Tình cờ thôi, tôi đi với bạn, thấy cảnh ngứa mắt nên giúp thôi”

Cô nhún vai rồi quay về bàn mình trước ánh mắt ngơ ngác của Lam, nhỏ không hiểu cô vừa mới làm chuyện gì nữa. Rõ ràng hai người đó là một cặp, thế mà cô nói những câu từ như người xa lạ, vậy là sao??

“Ngồi chung nhé”-Thiên Tuấn qua ngồi chung với bàn cô. Cô không nói gì, định từ chối nhưng Lam đã lên tiếng đồng ý trước rồi.

“Đã mặt dày qua tận bàn rồi mà còn hỏi ý kiến”-Cô bĩu môi bắt bẻ.

“Mặt thằng này không có dày nha”-Hắn cũng chả thua đốp lại.

“Thôi..thôi..hai cái người này, yêu nhau kiểu gì mà nói mấy câu cứ như là

ghét nhau lắm ý”

Thấy hai cặp mắt của hai người đối diện nhìn nhau không chớp, tình hình căng thẳng nên nhỏ lên tiếng giải vây, nào ngờ lại làm tăng thêm phần nóng ột ai đó.

“Ai nói 2 tụi tôi yêu nhau/Thì lâu lâu cũng gây nhau chứ”-Cô và hắn đồng thanh hét lớn..nhưng hai người hai câu nói khác nhau làm nhỏ Lam nghe xong nhăn mặt đến phát tội.

Bỏ qua phần Lam, hai người khi nghe câu trả lời từ đối phương thì đầu ai cũng như bốc lửa…

Sau đó là cả hai trừng mắt nhau không rời, Lam cũng chắp tay chịu thua.

“Bạn gái tui giận dễ thương quá”

Biết trừng mắt không lại cô, cậu nhượng bộ giở giọng nịnh nọt nói với cô kèm theo kái nhéo má làm cô đau muốn phát khóc.

“Cái tên điên này…ai là bạn gái cậu hả”

“Thì hồi nãy cậu nói đó thôi”

“Tôi chỉ giúp cậu”

“Thì giờ làm bạn gái có sao đâu”

Cô nhăn mặt.

“Chả có cuộc tỏ tình gì cả, không chấp nhận”-Nói lắm bẩm trong miệng chỉ đủ mình cô nghe, nhưng vô tình, ai đó đã lắng nghe được.

Suốt buổi uống trà sữa, nhỏ Lam cũng hiểu ra một vài chuyện nhỏ giữa cô và Thiên Tuấn, nhỏ thấy cô bớt lạnh lùng với mình hơn rồi. Và đặc biệt, cô nói nhiều hơn trước…Nhỏ rất vui…Và nhỏ cũng biết một bí mật…

Chương 9: Tỏ TìNh

Có hai người đang cùng đi dạo đêm trên đường phố, không ai nói với ai câu nào vì đơn giản họ đang tự cảm nhận cảm giác lúc này của mình khi đi cùng người bên cạnh…

Im lặng chán chê một đoạn đường dài, tiếng chàng trai cất lên, hỏi những điều thắc mắc trong lòng mình bấy lâu.

“Cậu quen với hai người mới chuyển vào lớp cậu..”

Cô gật đầu như xác nhận.

“Không chỉ quen…mà còn rất thân”

“Thân…”

“Ừ! Một người tôi từng yêu, và một người là bạn từng rất thân”

Hắn nheo mắt khó hiểu, nhưng rồi cũng hiểu ra…

“Hai người họ đang là một cặp hả”

“Ừ…”

Bất giác hắn nắm lấy tay cô, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt cô..và cô cũng nhìn lại như chờ đợi điều hắn sắp nói.

“Tôi không biết trước kia cậu có chuyện gì, nhưng nếu cậu buồn, hãy chia sẻ cùng tôi, tôi luôn sẵn sàng. Tôi sẽ bên cậu, bảo vệ cậu, cho người kia biết bỏ cậu là sai lầm…được không”

Đây có được coi là lời tỏ tình không nhỉ? Tâm trạng cô rối bời, cảm xúc hỗn loạn và đặc biệt là nhịp tim đang đập không đều.

“Ý cậu là sao?”

“Làm bạn gái tôi nhé…”

Cô rời bàn tay mình khỏi tay hắn, quay mặt đi hướng khác.

“Cậu biết tôi chưa bao lâu, lại không hiểu tôi là con người như thế nào, vậy…có nhanh không?”

Hắn bước lại gần cô, đứng đối diện..mặt đối mặt với cô.

“Tôi nói thật, hãy cho tôi cơ hội được chứ”

Cô nhìn vào đáy mắt hắn, không thấy gì là giả dối. Nhưng…cô chưa quên được anh…thật sự…

“Cho tôi thời gian đã..”

Nói xong cô bước đi về hướng về nhà, bỏ mặt hắn đứng ngoài sau trông theo. Phải…hắn thật sự thích cô, một người có tâm sự chồng chất nhưng chưa bao giờ thể hiện ra ngoài, và cậu mong mình có thể là người san sẻ tâm sự đấy cùng cô…chỉ riêng một mình cậu.

———

Nằm trằn trọc trên giường mãi chả ngủ được…chỉ vì bận sy nghĩ những

lời nói của hắn. Acccc, thật tình là không hiểu nổi. Cô cũng không biết cảm giác của mình khi ở bên hắn là gì nữa. Nó giống cảm giác khi xưa cô với anh yêu nhau vậy?

Suy nghĩ chán chê, đến lúc đau đầu, cô tạm thời gát qua một bên rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ….

———-

Sáng sớm, cô lười biếng tắt chuông báo thức rồi xuống giường làm vệ sinh cá nhân, cô mắt nhắm mắt mở vào tolet, thật sự cô rất buồn ngủ, đã thế tí nữa còn phải lếch bộ đến trường. Chả là do hôm qua Hải có nhắn tin bảo nó mắc công chuyện nên không qua đón cô đi học như thường ngày được. Nghĩ đến là mệt, lâu nay toàn có người đưa đi đón về, nay lại hạ thân dong cẳng mà đi.

Vận ình bộ đồng phục tươm tất, mang thêm đôi giày nike, trông cô rất duyên dáng với tuổi 17.

Bước ra khỏi cổng, cô há hốc mồm ngạc nhiên, sao tên này lại ở nhà cô.

“Cậu đến đây làm gì?”

“Đón cậu đi học chớ làm gì nữa, tôi đang theo đuổi cậu mà..”

Hắn nháy mắt cười nói với cô, cô nhún vai trề môi. Dù sao cũng tốt, không đi bộ là vui rồi.

“Ừ, vậy đi..”

Cô nhanh chân bước lại yên sau ngồi…

Hắn nhìn cô cười một nụ cười rõ tươi…cậu mong cô sẽ chấp nhận cậu vì…cô rất quan trọng với cậu.

Ngồi sau lưng hắn, cô có cảm giác lưng của hắn rất rộng và vững chãi, đúng là một nơi có thể dựa dẫm vào mỗi lúc quỵ ngã. Bất giác cô dựa đầu vào lưng hắn, ngân nga bài hát quen thuộc….lưng hắn rất ấm…Còn hắn..có hơi ngạc nhiên, nhưng rồi trên môi cũng kéo một đường cong dài tới tận mang tai…

Cô giống trẻ con quá!!!

Vào trường, những ánh mắt nhìn cô khó chịu, cô biết lý do. Nhưng cô không quan tâm, chuyện thường như ở huyện, chả có gì to tát…

2 người rẽ 2 hướng khác nhau vì cả hai học khác lớp….

Bước lên cầu thang, mắt cô đang hoa dần đi, chóng mặt và muốn xỉu. Cô ra sức vịn vào thành cầu thang để bước những bước chân nặng trĩu đi lên lớp, thế mà lại gặp Lâm Tuyết đang chặn đường. Cô tự hỏi không biết nhỏ có lựa thời điểm không thế. Mặc dù biết nguyên do tại sao nhỏ lại tìm cô nhưng cô không nghĩ nhỏ lại tìm đúng vào những lúc cô đang đau như thế này. Cô nhăn

mặt…cô chỉ muốn nằm nghỉ…

“Con khốn, tao nói mày không hiểu hả, dám bỏ bùa mê thuốc lúa cho Thiên Tuấn, mày cũng được đó, đã thế rồi mà có cả sự bảo vệ từ ba chàng trai trẻ..để xem có ai hôm nay trông chừng mày”

Cô nheo mắt, ai mà ba người…

“Mày muốn gì?”

Lâm Tuyết nở một nụ cười ma quái, trên tay còn có một con dao bấm nhỏ, mất vài giây suy nghĩ cô mới hiểu được tầm quan trọng của con dao đó…

“Mày tính làm gì với con dao đó”

Vừa nói cô vừa lùi xuống bậc thang như muốn chạy trốn. Giờ này học sinh đã vô lớp hết rồi, chả có ai hết, cô chỉ trông cho 15’ đầu giờ trôi qua nhanh để thầy cô lên mà giải quyết giúp cô vụ này. Cô không thể tưởng tượng ra cái cảnh đánh ghen mà cầm con dao hù dọa như thế này. Nếu nói về võ của cô, cô có đủ khả năng để đánh trả hết 12 đứa con gái ở đây, nhưng…hiện tại cơn đau dạ dày đang tái phát, cô đau đến không còn sức.

“Haahaha, mày cũng biết sợ à..con dao này hả.mày không thấy độ bén của nó à…tao dùng nó để rạch cái bộ mặt giả tạo của mày ra, rồi để xem với bộ mặt đó ai có thể thích mày nữa không..họ chỉ thích khuôn mặt mày thôi… haha”

Có thể nói Lâm Tuyết hiện tại là ngươi điên cũng được, không bình thường cũng được, hay là một mụ phù thủy ác độc cũng được, bởi giờ cô kinh tởm nhỏ lắm…Vì tình có thể làm bất cứ chuyện độc ác nào mà chúng ta không thể lường trước được.

Cô mất đà, công thêm cơn chóng mặt đang dồn tới làm cô ngã nhào xuống bật thang, không ngờ được chuyện này, cô ráng sức đứng dậy nhưng vô ích…cô rất mệt. Nhờ thế mà Lâm Tuyết đến gần cô nhanh hơn, nhỏ đang ghì dao vào mặt cô. Cô có thể cảm nhận được vết dao đang ở trên mặt mình vì nó rất đau, có cả mùi tanh của máu. Cô mệt mỏi mặc cho số trời, dòng nước mắt khẽ lăn. Trước khi nhắm mắt cô đã gọi thầm tên Thiên Tuấn, mong hắn có thể đến cứu mình. Nhưng…chắc là vô vọng rồi…

Nhưng…trong cơn mê…cô cảm nhận được ai đó đang bế thốc mình lên, nhưng cơn đau vẫn đang râm rỉ…một con người xa lạ..nhưng có phần hơi quen..

Chương 10: NảY Nở MộT CảM GiáC

Cô từ từ mở hai mắt nặng nhọc, đầu cô vẫn còn đau…nhìn quanh phòng, cô cũng đã biết mình đang ở phòng y tế của trường. Cô giật mình bật dậy… như nhớ ra điều gì đó, cô đảo mắt nhìn xung quanh..nhưng không có ai cả. Sờ vào má mình, cô có cảm giác đau và rát…hoảng hốt tìm chiếc gương, tự nhiên nước mắt cô tuông trào…"khuôn mặt này.."

Nhưng ai đã đưa cô vào đây???

"Vết thương trên mặt em chỉ là ngòai da thôi, vài ngày nữa sẽ bớt, cũng may mà anh đến kịp….à mà anh có mua chút đồ ăn..cô y tá bảo em bị đau dạ dày vì không ăn uống điều độ nên anh đi mua."-Vừa nói tên đó vừa ngồi cạnh bên giường cô, đặt đồ ăn lên bàn…

Cô nhìn người con trai đối diện có chút cảm kích, may mà khuôn mặt cô không sao, không có gì nghiêm trọng, nếu không..cô không biết mình sống sao nữa..

"Cảm ơn anh"

"Không có gì đâu, em ăn đi kẻo bệnh lại tái phát"

Cô nhẹ nhàng cầm chiếc bánh bông lan ăn từ từ như đúng một cô tiểu thư quyền quí..nhưng không qúa khắc khe để làm người đối diện cảm thấy ngột ngạt khó chịu. Cô vừa ăn đúng một cái, xong cầm cái khác lên giơ trước mặt của chàng trai..vẻ mặt ngây ngô nhưng rất đáng yêu…

"Anh ăn chung cho vui, mình em ăn ngại chết, đã thế lại bị anh nhìn chằm chằm"

Cô chun mũi nói, nhét bánh vào trong tay chàng trai như không muốn chàng trai có cơ hội từ chối. Anh cười xoa đầu cô.

"Giống con nít quá, mà lần gặp này trong có vẻ em thân thiện hơn với anh rồi đó, mấy lần trước toàn lơ"

Anh vừa nói vừa bỏ miếng bánh vào mồm, trông hết sức tự nhiên làm cô nhìn không chớp mắt.

"Ừ, tại không quen nói chuyện với người lạ thôi"

"Gặp nhau tận ba lần rồi mà cũng còn xem là người lạ"

"Nhưng giờ thì hết rồi, không thôi em cũng chả nói chuyện với anh đâu"

Anh phì cười với điệu bộ nói chuyện của cô, rất khác biệt và cuốn hút…vì đâu…

Thấy anh im lặng, cô đành lên tiếng..

"Mà mấy giờ rồi anh"

"10h hơn rồi, em nằm đây cả 3 tiếng"

"Chết rồi, em chưa xin phép, hạ hạnh kiểm chết"

Cô vừa nói vừa bước xuống giường, tay chân quơ loạn xạ cả lên vì tìm cặp và đôi giày, anh bật cười trước hành động của cô.

“Anh xin phép rồi, em nghỉ xíu nữa đi, tí hết tiết rồi về luôn”

Nghe anh nói xong, cô ngừng hoạt động của mình lại,thở phào nhẹ nhõm. Chả là do hôm trước, có con bạn ở lớp nghỉ không giấy phép, hậu quả là trực nhật nhà vệ sinh một tuần với hạ một bậc hạnh kiểm. Cô chủ nhiệm tuy vui tính nhưng rất khắc khe với việc điểm thi đua của lớp. Thành ra cô cũng thấy sợ mặc dù cô ít khi mắc phải lỗi ấy.

Cô ngã nhào xuống giường, không biết hiện giờ có ai lo lắng cho sự vắng mặt của mình không nữa. Mệt mỏi quá, như nhớ ra điều gì, cô bật dậy thật nhanh.

“Anh không học sao”

“Anh trông em cả buổi, tí hết tiết 4 vô tiết 5 anh lên học luôn, chứ giờ cũng lỡ cỡ”

Cô gật đầu có vẻ hiểu..

“Vậy hết tiết em về luôn, giờ chả có tâm trạng để học”

Cô thở dài mệt mỏi.

——-

Vừa về tới nhà, cô đã ngã phịch xuống chiếc giường yêu qúi, giờ cô chỉ muốn ngủ thôi. Mệt mỏi chết đi được, giá mà được sống như trước kia, không giả tạo lạnh lùng như bây giờ thì hay biết mấy, nhưng…đó là qui luật sống rồi..

“Tíng toong…tíng toong”

Chưa kịp chợp mắt cô đã nghe thấy chuông cửa. Cô suy nghĩ, từ ngày chuyển tới đây có quen ai đâu mà tới nhà cô nhỉ. Cô thắc mắc nhưng vẫn xuống lầu mở cửa.

“Làm gì ở đây”

Cô vòng tay trước ngực nói có vẻ hậm hực.

“Lúc sáng qua lớp tìm cậu, nghe cô giáo nói sáng giờ cậu ở phòng y tế trường, nhưng lúc nãy tôi có xuống mà không thấy…à mà cậu có sao không.”

Cô không nói gì bước vào nhà, ra hiệu cho hắn theo sau.

“Uống nước đi, khăn nè lau mồ hôi. Bộ chạy đến đây hay sao mà người như mới tắm thế”

Cô bĩu môi nói đùa, ai dè..

“Ừ”

Hắn trả lời một cách thành thật làm tim cô khẽ bẵng đi một nhịp, quan tâm, lo lắng cho cô đến mức ấy à.

“Mặt cậu bị sao thế”

Nhắc mới nhớ, mặt cô không nặng lắm, nhưng còn Lâm Tuyết thì sao khi bị Hàn Phong thấy nhỉ, cô hơi tò mò vì quên hỏi chuyện đó.

“Không sao, bị té thôi, vết thương ngoài da”

“Mắt bỏ trên trời hay sao thế, có sao không”

Cô cốc một cái rõ đau vào đầu hắn làm hắn “Á” lên trông đến tội.

“Đã nói không sao…cho chừa cái thói bắt bẻ…à..mà cậu ăn cơm chưa”

Hỏi thì hỏi vậy thôi, cô thừa biết hắn mới tan trường là chạy thẳng sang nhà cô rồi. Cô nhẻm miệng nhưng không cười.

“Hỏi thừa”

Hắn đáp cụt ngủn rồi nằm dài ra ghế sofa, chắc là mệt lắm đây, thời tiết đang nắng nóng thế này mà còn bương một đoạn đường dài bằng “hăng cải” đến đây. Cô nhìn mà lắc đầu ngao ngán.

Cô xuống bếp làm vài món, vì cô ít khi ăn ở nhà nên tủ lạnh chỉ có vài thứ cô giúp việc mua phòng ngừa. Cô giúp việc chỉ dọn dẹp nhà cửa, còn phần nấu ăn là cô tự lo. Mặc dù là tiểu thư nhưng về mặt nấu ăn cô khá giỏi, chắc thừa hưởng từ mẹ. Cô bất giác nghĩ đến mẹ và lòng buồn nao nao. Không biết ba mẹ bên đó sao rồi.

30’ sau

Cô lại sofa định kêu hắn dậy ăn cơm nhưng…cô khựng lại vì bắt gặp khuôn mặt hắn. Trước nay chỉ nhìn sơ qua thôi, nay nhìn kĩ mới thấy hắn đẹp trai thật, từng đường nét trên khuôn mặt cô nhìn rất kĩ. Đôi mắt đẹp nhưng buồn, sống mũi cao, mảnh khảnh, đôi môi quyến rũ đến chết người, nói chung tất cả những thứ có ở trên khuôn mặt đều làm cho hắn trở nên hoàn hảo hơn. Bất giác cô đưa tay sờ vào mũi, rồi đến môi hắn, người cô cứ như bị điện giật, nhịp tim lại bắt đầu không tự chủ.

“Ư”

Tự dưng hắn cựa mình mở mắt, làm cô giật mình lúng túng như vừa bị bắt tội vậy. Hắn ngạc nhiên nhìn cô..

“Làm gì ở đây?”

“À..à, tôi nấu cơm xong định gọi cậu dậy ăn”

Nói xong cô chạy nhanh xuống bếp giấu khuôn mặt đỏ ửng của mình. Cô đâu biết rằng từ lúc cô ngắm nhìn hắn, hắn đã thức..Vì thế mà tất cả hành động cô làm đều được thu vào bộ nhớ hắn..Thấy cô chạy đi hắn đã nở một nụ cười rõ tươi.

“Ăn xong rồi về gấp dùm tôi”

Cô nhăn mặt nói khi thấy hắn vừa ăn vừa nhìn mình cười tủm tỉm.

“Chưa ăn xong đã đuổi rồi, chả lịch sự với khách xíu nào”

Hắn bĩu môi nói.

“Thích nói không..tôi đuổi ngay bây giờ luôn chứ ở đó mà nói”

Cô vừa nói vừa cốc vào đầu hắn một cái đau điếng.

“Hai cái rồi đó, biết đau không”

“Hỏi thừa, tôi cốc cậu cậu không đau thì thôi tôi đau làm gì”

Vừa nói cô vừa cười một nụ cười tươi hơn bao giờ hết. Một nụ cười mà khoảng thời gian gần đây nó chưa bao giờ xuất hiện. Còn hắn…đang đơ người vì nụ cười của nó, lúc trước thấy nó cười mỉm, hắn đã mê mệt rồi, nay thấy nụ cờ tươ như hoa của cô, cậu không kìm được lòng. Rất đẹp..nhưng sao cô ít cười thế..

Thấy hắn như tượng nhìn mình không rời, cô đằng hắng giọng vài cái..

“Bị gì thế, đang nói chuyện tự nhiên đứng hình là sao”

“À..à…không sao…nhưng tôi thắc mắc một chuyện..”

“Chuyện gì”

“Cô…à…đồ ăn này của cô nấu ngon phếch ấy, haha”

“Có liên quan”-Cô chun mũi hậm hực ăn.

Chả là chuyện hắn định hỏi là tại sao cô lại ít cười thế, nhưng đó là chuyện tế nhị, cậu không nên xen vào. Còn việc khen cô nấu ăn ngon thì đúng thật nó rất ngon, phải khẳng định cô nấu ăn rất đỉnh. Sau này mà có người vợ này bên cạnh chắc phải có khối người hâm mộ. Cậu nở một nụ cười hạnh phúc khi thấy thái độ iaạn dỗi như trẻ con của cô….

Chương 11: Sự ThậT CủA Quá Khứ

Nửa đêm, cô đang trong giấc nồng say, tự dưng điện thoại vang làm cô mệt mỏi mở mắt. Cứ tưởng ba gọi nên mới gắng dậy, nhưng vừa nhìn vào màn hình..mặt cô đã nhăn tréo lại…số lạ. Cô mệt mỏi dập máy, nếu là số lạ thì cần gì nghe máy, bởi lẽ số cô rất ít người biết. Nhưng số lạ đó gọi lại lần 2, rồi lần 3, kiểu như đang nôn nóng chờ cô bắt máy vậy. Bực mình cô bắt máy định chửi kẻ phá đám lúc nửa đêm thì đầu dây bên kia đang khóc nức nở gọi tên mình.

“Thiên Anh ơi, bắt máy đi mà, hức hức,…”

Nghe tiếng nói quen, cô mới tỉnh ngủ hẳn.

“Alô, tao nghe, mày có chuyện gì vậy.”

Nói không quan tâm cũng không phải, mà lơ cũng không phải, dù gì cũng từng là bạn. Tình yêu không ai biết được tương lai nên cô không thể trách 2 người họ được, phải trách là trách chính mình không giữ được người mình yêu, thế thôi..

“May quá, tao cứ tưởng mày không nghe máy, hức hức.”

Mặc dù không nhìn thấy khuôn mặt Như Tuyết hiện tại nhưng cô đoán chắc chắn nhỏ đang khóc ròng rồi vội lau nước mắt…Rốt cuộc là có chuyện gì?

“Có chuyện gì mà gọi tao nửa đêm”-Cô nhăn mặt nói.

“Mày nghe kĩ những lời tao sắp nói nha, và tao cũng mong mày tha thứ cho tao và Anh Tuấn…Đó là……”

Nghe xong những lời Như Tuyết nói, điện thoại trên tay cô tự động rớt xuống sàn, cô chạy ra khỏi nhà mà quên mất đây là nửa đêm, lại bận trên người bộ đồ ngủ mong manh. Phải, cô đang khóc. Sao họ nỡ đối xử với cô như vậy, cô làm gì nên tội..

Cái lạnh của đêm khuya nó đang thấu vào người cô nhưng cô không thể nào cảm nhận được nữa vì trong lòng cô đang phảng phất một nỗi sợ không tên. Cô sợ mình sẽ mất đi một thứ quan trọng..Cô sai rồi.

Bước thật chậm đến phòng phẫu thuật theo lời y tá chỉ dẫn, trái tim cô như bị ai đó bóp nghẹt, không thể thở nổi..Đau…đau lắm. Cô mong đó không phải là sự thật. Đây là lần thứ hai cô đứng ở phòng hẫu thuật này rồi, mà lần nào cũng là người cô yêu thương, cô không muốn…

“Cháu Anh à, sao cháu lại đến đây”-Bác Dương, ba của Anh Tuấn thấy cô như người mất hồn liền đỡ cô ngồi lại ghế chờ hỏi han.

Ánh mắt cô không còn sức sống nhìn bác Dương nói.

“Anh Tuấn sao rồi bác, anh ấy…không sao đúng không bác”

Bác im lặng mang theo nỗi buồn, ánh mắt nhìn vào phòng phẫu thuật khôg trả lời câu hỏi của cô, vì…bác cũng không biết câu trả lời. Bác biết cô đau, nhưng bác cũng đâu khác gì. Trước kia bác cũng biết cô chịu nhiều nỗi đau rồi, không phải lỗi của ai cả.

Cô không kiềm được nước mắt, nó cứ thế mà chảy khi nghĩ về lời nói của Tuyết..

Hồi tưởng

“Mày nghe kĩ những lời tao sắp nói nha, và tao cũng mong mày tha thứ cho tao và Anh Tuấn…Đó là chuyện quá khứ. Mọi chuyện không như mày nghĩ đâu. Không phải Anh Tuấn lừa dối mày để cặp với tao, mà là do Tuấn mắc bệnh ung thư gan, lúc đó mẹ mày bị tai nạn, anh ấy sợ mày biết lại thêm đau buồn nên mới mượn tao đóng giả làm người yêu anh ấy. Thật ra anh ấy rất yêu mày, ngay sau khi được người ta cho gan để chữa trị, mặc dù chưa hết bệnh hẳn nhưng vẫn bay sang đây để gặp mày, học cùng mày. Có thể cùng nhau tay trong tay lần nữa. Nhưng khi anh ấy thấy thái độ hờ hững của mày, anh đã rất đau khổ. Mày nhớ không, cái hôm mà ba tụi mình đi xem phim đó, mày ước gì được người mình yêu tặng bộ dây chuyền ngọc trai bên Pháp. Nhân đó, 2 ngày nữa là sinh nhật mày, anh ấy bay sang Pháp mua nó ày. Lúc về thì bị tai nạn, giờ đang ở bệnh viện thành phố không biết sống chết ra sao. Mày ghét tao sao cũng được nhưng tao xn mày hãy tin những lời tao nói là thật”

———

Thì ra anh không dối lừa cô, đó là lo lắng cho cô. Nhưng cái lo lắng đó như một nhát dao đâm xuyên qua người cô vậy. Đau..đến rỉ máu.

2 giờ sáng, cái lạnh rít qua dãy hành lang làm cô co ro người lại trên ghế, ánh mắt cô đang hướng về con người trong phòng kia. Sợ, lo lắng, đau… những thứ tồi tệ nhất được miêu tả tâm trạng lúc này đây của cô.

“Cạch”

Cửa phòng mở ra, theo phản xạ cô và bác Dương bật dậy khỏi ghế ngồi để đến chỗ bác sĩ.

“Con trai tôi sao rồ bác sĩ”

“Qua được thời kỳ nguy hiểm rồi, bệnh nhân đang được chuyển qua phòng hồi sức, sáng mai có thể đến thăm “

“Cảm ơn..cảm ơn bác sĩ nhiều”

Bác Dương nói trong tiếng khóc, vì bác rất vui mừng. Còn cô, từ nãy giờ chỉ im ặng để nghe cuộc nói chuyện. Và khi bác sĩ vừa đi khỏi, bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn của cô đã ngã quỵ xuống sàn khóc nấc lên.

Cô vui…

Thật sự rất vui vì anh không sao…không bỏ cô lại.

Đó là những giọt nước mắt vui mừng, không phải bi thương..

Sau một hồi khóc lóc đến đỏ mắt, nhờ sự khuyên can của bác Dương, cô mới chịu yên ổn cho bác chở về nhà nghỉ ngơi mai còn đi học. Bác thật sự ngưỡng mộ tình cảm thiêng liêng của cô. Nếu có được cô con dâu như cô thì còn gì bằng. Bác mỉm cười nhìn cô bước vào nhà. Hài lòng tất cả con người cô gái trước mặt mình…

http://tieulun.hopto.org

Chương 12: Khó Xử

Cả đêm ngủ không được, vì lúc về tới nhà đã 3 giờ sáng, chợp mắt kiểu nào cũng không xong. Thế là đành thức đến sáng vậy. Sao giờ cô lại thấy thời gian trôi qua lâu thế nhỉ. Cô chỉ mong thời gian lúc này qua nhanh nhanh một chút, để mai cô còn được đến thăm anh rồi đi học cho an tâm.

6 giờ, sau khi nấu cháo xong, cô định đi đến bệnh viện thăm anh rồi đi học thì đột ngột gặp hai chàng trai không muốn gặp lúc này..

“Làm gì ở đây?”

Cô nheo mắt hỏi.

“Đón chị/cậu đi học chứ chi”-Cả hai nhăn mặt nói.

“Đến sớm vậy, 7 rưỡi mới học lận mà”

Cô bất mãn khi biết ý định của hai người họ, có cần quan tâm thái hóa không vậy, cô không muốn làm phiền ai trong lúc này đâu vì đơn giản cô đang muốn đến thăm anh.

‘Có sao đâu, đến đây ngắm bình minh cũng được mà”

Nhóc Hải vừa gãi đầu vừa cười nói trong có cái gì đó rất dị dõm. Cô bĩu môi: “Vậy nhầm chỗ rồi em ơi, nhà chị bị mấy nhà cao tầng kia khuất hết mặt trời rồi, lấy gì mà ngắm hả”

Cô nhẻm miệng cười giải thích cái sự biện luận sai trái ấy của Hải, rồi quay vào trong đóng cổng.

Hải im lặng, ngượng đến chín mặt vì tội nói dối mà bị người ta vạch trần lộ liễu đến như vậy..

“Cảm ơn hai người quan tâm tôi nha, nhưng hôm nay tôi mắc công chuyện nên không đi được với hai người”

Cô nói rồi bước đi trước.

“Để tôi cất công đến đây rồi đi như vậy hả”-Tiếng ai đó bất mãn nói.

“Có ai mượn đâu”-Cô nhún vai

“Cái con người này, tôi chả hiểu lại thích ở điểm nào nữa”

Cô khựng bước chân lại, “cậu ấy thích mình mà”. Trong đầu thoáng suy nghĩ những hình ảnh về sau khi anh phục hồi. Tự dưng cảm giác lo sợ lại trỗi lên trong lòng cô. Vậy là sao???

“Vậy đừng thích nữa”

Cô nói rồi bước nhanh lên chiếc taxi khi nãy gọi sẵn làm hai người ở sau nhìn theo khó hiểu…

Bước từng bước thật chậm đến phòng bệnh, cô sợ anh còn ngủ mà mình không nói chuyện được. Nhưng…bước chân cô chậm hơn khi thấy một bóng

dáng quen thuộc đang đứng trước phòng nhưng không dám vào. Ánh mắt buồn và tràn ngập yêu thương. Cô không hiểu…hay là cô đang nhìn nhầm??

"Mày làm gì ở đây, sao không vào"

Cô vỗ vai Như Tuyết nói làm nhỏ giật mình.

"À, tao đi mua đồ ghé qua thăm Anh Tuấn thử, thấy không sao định về thì gặp mày nè, mày thăm Tuấn à"

"Hỏi thừa..hehe, đã đến thăm rồi sao không vô"

Cô nhoẻm miệng cười như lúc xưa, một con người của ngày xưa, không lạnh lùng, không bất cần,….và đặt biệt là quan tâm đến người khác..

"Thôi…để khi khác, giờ tao mắc tí, đi trước nha"

Nhỏ nói rồi bước đi thật nhanh như giấu cô một loại cảm xúc không tên vậy? Nhỏ đang giấu giếm cô chuyện gì à. Cô lắc đầu khó hiểu rồi bước nhanh vào phòng anh.

Vừa bước vào cũng là lúc anh thức.

Anh nhìn cô như không tin vào mắt mình vậy? Người mà cả trong giấc mơ anh đều muốn gặp nay lại xuất hiện trước mặt anh vậy à. Có thật..hay chỉ là một giấc mơ. Nếu là mơ anh không muốn mình thức giấc xíu nào.

"Nhìn gì kinh thế"

Cô bĩu môi nói rồi kéo ghế lại ngồi gần anh, đặt cháo lên bàn.

Anh nắm chặt tay cô như sợ cô đi mất vậy?

"Rồi rồi, em không đi, anh thả tay ra được chưa"

Cô như hiểu ý anh, liền nói. Nghe thế nên anh cũng an tâm, nhưng không vì thế mà thả tay cô ra, anh chỉ thả lỏng hơn vì vô tình bắt gặp cái nhăn mặt hơi đau của cô.

"Em đến thăm anh à"

"Đến đây thăm cún của em…anh dậy rồi ăn cháo đi"

"Ai là cún hả..chẳng có tên nào khác à"-Anh nhăn mặt nói.

"Em thích…đừng có nhiều chuyện, em đi giờ"

Cô giơ nắm đấm lên đe dọa như một thói quen khi xưa. Anh bất giác nở một nụ cười tươi nhìn cô, chắc cô đã biết chuyện quá khứ nên không đối xử lạnh lùng như hồi trước nữa. Nhớ hôm nào gặp nhau mà bị cô lơ toàn tập, đẹp mặt đến đau lòng.

Anh…theo một thói quen, đưa tay lên nhéo hai má phống phính của cô làm cô đau đến đỏ mặt.

"Thả ra đi, đau quá à"

Cô vừa nói vừa kéo tay anh ra.

"Lúc nào cũng vậy? Chả bỏ được tính đó"

“Tại thành thói quen thôi”

“Anh còn cãi lại”

Cô giơ tay đánh vào vai anh một cái rõ đau làm anh hét toáng lên…Hình như trúng vết thương anh thì phải Cô hốt hoảng trông rõ ra mặt.

“Có sao không? Em không cố ý”

Theo lợi thế anh vòng tay ôm chặt cô vào lòng.

“Haha..đùa em thôi..cảm giác này lâu nay cứ tưởng mất rồi”

Cô ngượng đẩy anh ra, mặt đỏ như trái gấc, lúc nào anh cũng vậy, chẳng thay đổi gì. Vừa lúc đó bác Hoàng vào. Cô lựa thời cơ chào tạm biệt để đi học. Hai con người trong phòng nhìn bóng cô đi khuất mà cười đến mang tai.

“Con bé đến sớm nhỉ, hôm qua nó về nhà 3 giờ sáng”

“Hả? Đi đâu mà giờ mới về vậy ba”

“Vậy hôm qua ai nằm trong phòng phẫu thuật suốt 2 tiếng”-Ba anh nói bông lung.

Anh không nói gì, nhưng cái niềm vui len lỏi trong anh, cô thật sự quan tâm anh đến vậy ư? Lúc trước khi biết mình được sống, anh đã từng nghĩ đến lúc quay lại với cô như lúc sáng, nhưng đâu đó vẫn lo lắng cô có một tình yêu mới và quên đi anh. Nhưng giờ…chắc không sao rồi…

———

Cô đến lớp với tâm trạng rất ư là thoải mái? Vf sao ư? Vì anh và cô sẽ trở về như xưa. Cô tin chắc như vậy??

Cô đang bước vào lớp thì tự đâu có cánh tay keo mạnh cô đi hướng khác…là sân thượng…Cô bực mình nhưng…cô không muốn xa cánh tay này…

“Kéo lên đây làm gì”

“Đi đâu giờ mới đến trường”

“Đã nói là công chuyện…”

“Công chuyện gì, đến gặp người con trai đó à”

Cô há hốc mồm, hắn theo dõi cô à, vô liêm sĩ.

“Ừ, rồi sao”-Cô nói cộc lốc.

“Tôi cũng biết…ghen mà”

Hắn gục mặt xuống nói. Không phải ngại, mà là sợ. Anh đang sợ người con gái trước mặt quay lại với người con trai kia. Nếu thế, chẳng phải anh mất đi mặt trời của riêng mình à. Từ bao giờ anh đã xem người con gái này là sự sống của mình…anh cũng không biết. Nhưng anh không muốn mất cô..thật sự.

Sau khi thấy đôi mắt đỏ hoe của hắn, trái tim cô phút chốc nhoi nhói, vì

sao???

“Có là gì của nhau đâu”

Cô nói xong bước nhanh xuống lầu, không muốn ở lại đây xíu nào nữa. Mỗi lần đứng trước người con trai này, trái tim cô lại không tự chủ. Cô không muốn phản bội anh, vì anh đã không phản bội cô như lời hứa năm xưa của cả hai nguyện ước. Cô phải tránh xa hắn…càng xa càng tốt..Vì cô sợ trái tim mình lại có hai hình bóng.

Quen hắn không bao lâu nhưng hình như cô có tình cảm đặc biệt với hắn thì phải. Tất cả về hắn…nụ cười..giọng nói, cách nói chuyện cô đều nhớ như in. Không sao xóa ra khỏi trí nhớ mình được.

Bỏ lại mớ hỗn loạn đó, cô cố gắng gạt nhanh đi, không muốn nhớ đến nữa. Tới đâu tính tới đó, nghĩ là mệt óc.

http://tieulun.hopto.org

Chương 13: MệT MỏI Vì Suy Nghĩ

Vào lớp, cô nằm dài trên bàn trông có vẻ mệt mỏi hết biết. Thấy thế Huyền Lam lo lắng hỏi thăm.

“Cậu mệt hả, có sao không”

Cô mệt mỏi lắc đầu. Cô đang bận suy nghĩ thôi. Nhức óc thiệt…

Ngồi được vài phút, đánh trống vô lớp. Cô giáo chủ nhiệm cầm trên tay sấp giấy to đùng, chắc là kiểm tra đây. Cả bọn trong lớp gục mặt thở dài chán nản. Phải thôi…mới hôm bữa kiểm tra 15’ hai đợt rồi, giờ kiểm tra 1 tiết nữa. Không mệt mới lạ.

“Trước khi kiểm tra, cô báo cho lớp biết hai chuyện”

Cả lớp nghe thế thì nhao nhao lên hỏi chuyện gì cho được, mặc dù chưa biết tốt hay xấu. Riêng cô vẫn đang nhìn một khoảng không vô định.

“Chuyện thứ nhất, chuẩn bị sắp đến trường ta tổ chức cuộc thi truy tìm nhân tài cho lớp thanh nhạc bên khối D, mỗi lớp cử ra một em để đại diện lớp đi thi, có lợi cho lớp mà cũng có lợi cho bản thân em ấy nữa, phần này thì do cả lớp bầu chọn, công tư phân minh..được chứ”

Cô giáo cười tươi nói cho cả lớp nghe làm cả lớp hưng phấn hết cả lên, bởi có lẽ ai cũng muốn mình được bầu chọn trong cuộc thi này. Không được giải nhưng chí ít cũng được biết đến. Còn cô, không quan tâm đến chuyện này lắm. Mặc cho cả lớp đang xôn xao bàn tán đủ chuyện liên quan, nhưng cô không quan tâm.

“Im lặng…còn một chuyện nữa”

Cô giáo đập bàn một cái rõ to làm những cái miệng đang thoăn thoắt của tụi kia im bặt.

“Hôm nay kiểm tra tập trung, bài này là đề khó để chọn ra học sinh giỏi để bồi dưỡng, ai nhắm mình không có khả năng thì không làm cũng được, vì nếu đươc bồi dưỡng thì có khả năng đi du học rất là cao. Các em cố gắng nhé”

Cô nói xong bước xuống lớp phát đề. Một vài thành viên trong lớp thì mắt sáng như đèn pha ô tô khi nghe được đi du học, còn một vài thành viên thì nằm dài lên bàn mệt mỏi, thở dài chán chường. Còn cô…vẫn bình thản như vậy, đối với cô, tiền đi du học thì đương nhiên là thừa, không bao giờ thiếu. Nhưng cô rất hứng thú học bổng của trường, vì thế…cô quyết tâm phải giành được.

Phát đề xong, cô nhìn sơ qua đề, lắc đầu một cái chán nản…Vì sao??

“Không làm được thì bỏ bài đi, suy nghĩ nát óc đó”

Nhỏ Lam rời bút khi mới cầm bút lên đọc đề, cô bật cười thành tiếng dưới

sự ngây thơ của Lam. Còn Lam…đang ngây người vì nụ cừơi của cô, phải nói là rất..rất đẹp. Đây là lần đầu tiên nhỏ thấy cô cười, một nụ cười đúng nghĩa với thiên thần.

“Cậu cười đẹp vậy mà chả bao giờ thấy cười”

“Vậy từ giờ tôi cười nhiều hơn nhé”

Cô mỉm cười dịu dàng với nhỏ làm nhỏ mặt ngơ ngơ vì cứ tưởng như nằm mơ. Đến nhỏ là con gái cũng thích cô thì huống chi là con trai, chắc đổ rầm rầm hết chứ còn đâu. Cũng may là cô ít cười, nếu cười nhiều thì có nhiều anh chàng phải mất ăn mất ngủ là cái chắc.

“Đừng nhìn tôi thế chứ”

Cô bĩu môi.. quay mặt lại làm bài.

Huyền Lam ngại quá nên cũng quay mặt hướng khác.

Bài này đối với cô 15’ là xong, rất dễ. Cô không nghĩ trường lại cho đề này để kiểm tra chất lượng, tệ thật.

Cô bất giác nhìn qua bàn bên, anh nghỉ học thì không nói làm gì, sao cả Như Tuyết cũng nghỉ, hồi sáng còn thấy nó mà. Cô đặt bút xuống suy nghĩ mông lung..

———

Tan trường, cô chạy nhanh đến bệnh viện. Cô muốn ở bên anh, nói chuyện với anh thật nhiều để bù lại những ngày thiếu vắng. Nghĩ đến thế thôi là trong lòng cô cảm thấy vui lắm rồi. Cô vừa đi vừa ngẫm một bài hát quen thuộc, trông vui tươi hẳn ra…và hậu quả là va vào người ta làm cả cô và người đó ngã nhào xuống đất.

“Là anh/em à”

Cả hai vừa đứng dậy, vừa trợn mắt nói..

“À, xin lỗi, anh có sao không?

Cô lên tiếng quan tâm.

“Anh không sao, mà em bị gì hay sao mà vào bệnh viện”

“Không, đi thăm bệnh thôi, còn anh..vào đây làm gì”

“Mẹ anh bệnh, ba thì đang ở nước ngoài, nên anh phải chăm sóc thôi”

“Con ngoan nhỉ, nếu được thì cho em qua thăm mẹ anh với nhá”

“Rất hân hạnh, hihi”

Hào Phong mỉm cười xoa đầu cô. Cô cũng cừơi đáp trả, cô không còn xem anh là người lạ nữa, và chính thức xem anh như một người anh trai của mình..

Cả hai tạm biệt ở một ngã rẽ với lời hứa là chiều gặp lại để thăm mẹ anh, hai người đều nở một nụ cười rõ tươi.

Cô vui vẻ bước đến phòng anh. Và..vô tình nghe được một chuyện…cô sock, đau lòng và thất vọng. Và thế là cô bỏ đi, không muốn ở lại để phá hỏng không khí lúc này nữa. Cô không ngờ đó là sự thật, không thể tin được…

Cô muốn xem thử có phải là sự thật không và..tình cảm còn lại trong cô là gì..

"Làm gì đây."

Cô ngạc nhiên khi thấy hắn đang trước ngõ nhà mình.

Hắn không nói gì, chỉ ôm cô vào lòng. Nhanh đến bất ngờ làm cô không kịp phản ứng. Nhưng…sao cô không muốn đẩy ra, cảm giác này ấm áp lắm, rất ấm cúng và cho cô cảm giác an toàn. Và bây giờ,trái tim cô lại không tự chủ nữa rồi.

"Đừng bỏ tôi…được chứ"

Giọng nói tuy nhỏ nhưng cô nghe rõ từng từ. Rõ ràng cả hai không là gì của nhau cơ mà. Hắn nói vậy có nghĩa gì, nếu hắn cứ làm thế thì càng làm cô khó xử thêm thôi. Lòng cô hơi bối rối vì đang nghe rõ từng nhịp đập của cả hai.

"Ý cậu là sao, bỏ tôi ra rồi nói chuyện"

Cô nhăn mặt đẩy hắn ra..

"Cậu sao vậy"

"…."

'Cậu bị gì nói tôi nghe "

"…"

"Không nói tôi đi đó"

Cô hậm hực dậm chân thật mạnh bước vào nhà, nhưng vừa đi được vài bước thì..

"Tôi lỡ yêu cậu rồi…thật sự..đừng bỏ tôi"

Thiên Tuấn đang nắm chặt tay cô để giữ cô lại, hắn nói những lời chân thật, tận sâu đáy lòng hắn ra, vì có lẽ hắn đang sợ mất cô.

Cô, đang đứng hình há hốc mồm không nói nên lời, lúc đầu cô chỉ nghĩ hắn thích mình thôi, mà cái thích đó sẽ là một cơn say nắng nhỏ, không đến mức phải đạt đến chữ YÊU. Nhưng..những lời hắn nói có thể coi là thật không khi cô và hắn quen nhau không bao lâu. Cô không hiểu được con trai nghĩ gì nữa. Có lần cô đọc sách "Tình yêu đôi lứa", cô tâm đắc nhất một câu và làm cô tin tưởng những ai nói câu đó. Đó là "Khi một người khác giới đứng trước mặt bạn nói yêu bạn, thì hắn là người đó yêu bạn rất nhiều vì nó không mang giả tạo, đùa cợt của những lứa tuổi trẻ. Bởi họ đã lấy hết can

đảm, những dũng cảm của một con người đem đi thổ lộ, bạn hãy nên trân trọng tình cảm đó, vì nó rất mong manh, dễ vỡ". Phải..cô rất trân trọng. Bất giác cô nghĩ về anh, quen lâu nhưng cô chỉ nghe những lời yêu từ anh qua tin nhắn, hoặc qua lời người khác, chả bao giờ thấy anh đứng trước mặt mình nói những lời đó. Phải chăng…anh không yêu cô.

Nước mắt cô khẽ lăn…Tình yêu đúng là rắc rối..

Cô không nói gì, chỉ đứng nhìn ngừoi đối diện. Hai cặp mắt nhìn nhau không nói gì nhưng mỗi có thể hiểu tâm can của người đối phương đang nghĩ gì?

"Tôi sợ cậu…sẽ quay về với người"

"Tôi không chắc…là mình có đủ dũng cảm để quay lại"

Mắt cô cụp xuống, cô lại nghĩ về cuộc nói chuyện lúc nãy rồi. Nếu đó là sự thật, thì cô sẽ chấp nhận buông tay thật sự vì có lẽ tình yêu chỉ đến được một lần. Đã ra đi thì khó có thể quay lại.

Hắn cũng im lặng nhìn cô, nhưng không hiểu lắm về những lời cô nói. Chính mắt hắn thấy cô và người con trai đó ôm nhau, nói những lời tình cảm cơ mà, đã thế cô còn tỏ ra rất vui vẻ nữa. Những điều đó, cậu chưa từng thấy ở cô.

Chương 14: BấT Ngờ (1)

Sáng sớm, cô đã nhận được cuộc gọi từ ba. Đơn giản vì hôm nay là ngày khá đặc biệt với cô, tuy không có ba mẹ ở đây nhưng họ luôn cho cô một cảm giác yên bình đến lạ thường. Ba nói sẽ có món quà đặc biệt cho cô và ông chắc chắn cô sẽ vui. Cô đang rất hồi hộp…chờ đợi.

Bước ra khỏi nhà, cô lại gặp bóng dáng quen thuộc. Lúc trước thì cực kì ghét nhưng lúc này cô cảm thấy rất cần, cô không hiểu mình làm sao nữa.

"Nhỏ Hải không đến à, sao cậu đến đây"

"Đưa cậu đi học thôi, thằng Hải nó giao trọng trách trọng đại này lại cho tôi rồi, đi chứ"

Hắn nhe răng cười nói cô lên xe.

"Mà sao hôm nay đi xe này, xe đạp đâu"

Cô nhăn mặt.

"Xe nào cũng là xe mà, không dám đi hả"

Nghe lời khích tướng, cô nhảy lên xe. Là xe mô tô phân khối lớn mới đắng, nhà hắn chắc hắn rất giàu.

"Ai nói không dám, tôi không phải tiểu thư"

Cô bĩu môi nói. Hắn không nói gì rồ ga đi làm cô mất đà ôm chặt lấy hắn. Đã thế còn đi nhanh, không có ý định đi chậm lại nữa chứ.

"Chậm lại cay"

Cô nói vừa đủ hắn nghe, không la lớn như những đứa con gái khác, vì cô sợ không chỉ mình mất mặt mà cả ngươi lái xe phía trước cũng mất mặt theo.

"Ôm chặt vào, không té thì đừng nói"

"Này nhé, có muốn chết thì chết một mình đi, kéo theo tôi làm gì"

"Không sinh cùng ngày cùng tháng nhưng có thể chết cùng ngày cùng tháng cùng năm là vui rồi…haha"

Tên điên nào đó nói chuyện cứ như đúng rồi làm tay cô đang ôm hắn có dịp cào cấu.

"Nói nhảm"

Sau một vài phút suy nghĩ, không biết vì hiểu lòng cô hay sao mà tự dưng hắn đi chậm lại…chỉ chậm lại một chút so với lúc trước thôi chứ tốc độ này cũng xếp vào hạng nhanh của nhanh rồi….Mà khoan…

"Đây đâu phải đường đến trường đâu"

Cô hốt hoảng hét lên thật to, không phải ngạc nhiên vì hắn rẽ đường khác mà là cô đang sợ hắn đi lạc đường. Trời ơi…dù gì hắn cũng là còn dân ở đây, chẳng lẽ lại không rành đường ở đây.

"Ai nói đây là đường tới trường đâu"

“Sắp vô lớp rồi mà đi đâu thê này”

“Nghỉ một bữa được chứ, tôi có món quà cho cậu”

Cô ngẫm vài giây suy nghĩ, nghỉ được không ta. Cô im lặng xem như đồng ý. Vội lấy điện thoại nhắn tin cho Lam nói xin cô nghỉ một buổi, chắc không sao đâu nhỉ.

Sau một đoạn đường dài, địa điểm dừng chân là một ngọn đồi có hoa bồ công anh, tay cô muốn tê liệt vì ôm chặt hắn, còn tên nào đó cứ mỉm cười suốt, cô bất mãn, tự dưng đương không bắt cô nghỉ học ra đây làm gì. Đúng là đồ hâm.

Nhìn điệu bộ giận dỗi của cô mà cậu bất giác bật cười xoa đầu tóc cô..

“Đi nào”

Hắn cầm tay cô kéo đi, len sâu vào đám bồ công anh, gió thoang thoảng làm lòng cô dịu hẳn ra. Không khí buổi sáng thật trong lành, vài tia ánh nắng mặt trời chen qua đám mây chiếu thẳng xuống đây làm khung cảnh bây giờ hệt như bức tranh. Cô dang hai tay cảm nhận hơi gió lúc này…Thật sản khoái.

“Đẹp không?”

“Ưm…đẹp..Kiếm đâu ra chỗ này đẹp qúa vậy”

“…”

Hắn không nói gì, vì đang bận ngắm nhìn cô, cô giống như một nàng tiên nữ đứng trong đám hoa vậy.

Thấy không khí im lặng, cô mới mở mắt, thôi không cảm nhận không khí nữa.

“Đưa tôi đến đây chỉ để ngắm nơi này thôi hả”

“Tôi chỉ đưa người tôi yêu đến thôi”

“…”

Cô im lặng quay lưng về hướng khác, sao hắn lại thích nhắc chuyện đó đến như vậy nhỉ. Nhưng sao câu nói đó…cô cảm thấy vui trong lòng..

Hắn thấy cô im lặng thì đi vòng qua, đứng trước mặt cô.

“Tặng cậu”

Hắn đưa hộp quà cho cô làm cô ngạc nhiên. Hắn biết hôm nay là ngày gì à. Cô trố mắt ngạc nhiên nhìn hắn.

“Tặng tôi đó hả”

“Hôm nay sinh nhật cậu mà.”

“Sao cậu biết”

“Đã nói yêu một người thì bất cứ thứ gì về người đó mình đều biết tất”

“Triết lí quá”-Cô bĩu môi-“Mà mở ra xem được không?”

“Về nhà đi, mà nhớ là đeo đó nha”

Hắn nói mà cứ như đe dọa. Cô đành gật đầu miễn cưỡng..

“Cảm ơn nhé..”

“Ừm..”

Cả hai chìm vào im lặng…Cô thả người xuống bãi cỏ xanh rì, ngước mặt lên nhìn bầu trời trong veo. Thấy thế, ai đó cũng bắt chước giống hệt cô, nằm sát bên cô..

“Cậu yêu Anh Tuấn rất nhiều nhỉ”

“Ừm..rất nhiều, mối tình đầu lúc nào cũng nặng tình”

“Ước gì tôi là người đến trước, chắc chắn tôi sẽ trân trọng.”

“Mọi chuyện rất rắc rối..chả đơn giản tí nào…tôi nghĩ….”

“…”

Đưa đôi mắt nhìn cô như muốn cô nói tiếp. Ánh mắt cậu như mang một nỗi buồn thầm lặng..

“Mà thôi..không có gì đâu”

“Cậu sẽ cho tôi cơ hội chứ”

Cô không nói gì, vì có lẽ không biết nói gì, đành giả vờ nhắm mắt ngủ. Hắn thấy thế thì biết cô tránh câu hỏi của hắn nên lòng nặng trĩu lại. Buồn..hay thất vọng..

___

11h, cả hai đang về nhà cô sau cuộc gọi từ ba. Cô không biết có chuyện gì nhưng sao thấy ba giống nôn nóng như vậy?

“Có chuyện gì mà gấp quá vậy?”

“Tôi cũng chả biết, tự dưng ba nói về nhà mau đi, mà trong khi đó ba đang ở bên nước ngoài, tôi cũng chả biết có chuyện gì xảy ra nữa…Có khi nào nhà cháy…hay ăn trộm vào, rồi hàng xóm thấy xong điện ba tôi không nhỉ”

“Giỏi suy nghĩ”

Hắn bật cười thành tiếng khi nghe suy nghĩ của cô. Đúng là con nít mà…

“Ai mà biết được”

Cô nhăn mặt khi thấy hắn cười mình.

Cô đang lo lắng không biết có chuyện gì xảy ra ở nhà….

Hay là bất ngờ mà ba nói sáng nay…

Tò mò….

Chương 15: BấT Ngờ (2)

Đứng trước cổng nhà, cô hơi hãi, sao hôm nay nhìn ngôi nhà âm u thế nhỉ? Chả có gì hết ngoài cánh cổng đã mở. Cô suy nghĩ, nhớ lúc sáng đã đóng cửa ngõ cẩn thận rồi mà, sao lại như thế này. Có khi nào suy nghĩ lúc nãy của cô là đúng không?

“Nè, có khi nào nhà tôi có ăn trộm không?”

Cô quay sang hỏi hắn làm hắn đang nghe điện thoại ai đó giật mình. Cô bắt gặp ánh mắt hoảng loạn của hắn, kèm theo một chút lo lắng..

“Điện thoại ai thế, có chuyện gì à?”

Cô lên tiếng hỏi thăm.

“Không có gì…à mà sao không vào nhà đi”

Cô bĩu môi, đã nói là sợ ăn trộm ở trong nhà không dám vô rồi mà còn nói như thế, rõ ràng nãy giờ cô nói mình cô nghe, hắn có thèm để ý gì đâu.

Cô giận dỗi như con nít bước vào nhà, hắn lẽo đẽo theo sau….

-Pùm…pùm…..Happy birthday to you..

Tiếng bắn pháo hoa vang lên khi cô vừa bước vào cửa nhà. Mắt cô đỏ hoe vì cảm động, bởi đứng trước mặt cô bây giờ, có ba mẹ, Anh Tuấn và cả Như Tuyết. Giống hệt sinh nhật năm ngoái của cô, chả có gì khác cả, cứ như những chuyện đau buồn trước đây chưa từng xảy ra vậy. Cô bất giác chạy nhanh lại phía mẹ ôm mẹ vào lòng…cô rất nhớ mẹ..

“Con bé này, trong ngày sinh nhật mình mà khóc vậy à, mau thổi bánh kem đi rồi nói chuyện”

Mẹ cô lấy tay dí vào mũi cô trách yêu. Bà cũng nhớ cô lắm chứ, cứ ngỡ như không gặp được cô nữa nhưng có lẽ ông trời đang ưu ái cho bà. Và bà nên trân trọng những phút giây này.

Nghe mẹ nói, cô vừa cười vừa lau nước mắt lạ thổi bánh kem, cô ước những người yêu thương sẽ luôn bên cạnh cô, sống vui vẻ hạnh phúc bên cô mãi mãi, chỉ thế là đủ..

“Món qùa ba nói là mẹ đó hả…con cảm ơn”

Cô ôm chầm lấy ba đầy yêu thương. Đây là món quà ý nghĩa nhất rồi. Chắc đây cũng là lần sinh nhật vui nhất trong đời kể từ lúc sinh ra tới giờ quá. Cô thầm cảm ơn ông trời đã không mang mẹ đi.

“Thôi vào bàn ăn đi, đứng đây nhìn nó khóc là hết buổi đó”

Mẹ cô cười to rồi xuống nhà bếp, mặc dù không quen với nhà mới nhưng mẹ cô rất rành trong việc tìm tòi đồ nấu ăn, kết quả là có rất nhiều món ăn ngon đang bày diện trên bàn.

“Tặng mày nè, mẫu mới đó”

Nhỏ Tuyết đưa cô túi quà.

“Cảm ơn”

Cô cười tươi cầm món quà.

“Mẹ tặng con”

“Ê, mẹ cũng có quà cho con hả”

Cô trố mắt ngạc nhiên nhìn món quà trên tay mẹ đang đưa mình.

“Không lấy mẹ cất nha”

“À..à lấy chứ, hehe..cảm ơn mẹ nha”

Cô rất vui, vì năm nào cũng nhận được những món quà ý nghĩa từ người thương. Nhắc đến người thương, cô quay sang nhìn Anh Tuấn.

“Qùa em đâu”

Cô giơ tay trước mặt anh, mặt nũng nĩu như con nít đang đòi kẹo, dễ thương không chịu được.

“Thông cảm đi, anh mới xuất viện là chạy qua đây liền mà, thời gian đâu”

Anh nói với vẻ mặt rất chi là tội.

“Vậy ai đó tai nạn vì nguyên nhân do đâu thế nhỉ”

Tiếng ai đó bắt bẻ vang lên. Cô nhìn sang Như Tuyết như muốn hỏi là ý nhỏ là gì…nhưng IQ cô đang hoạt động. Nhớ lại cuộc nói chuyện hôm trước, nhỏ Tuyết có nói anh vì đi lấy quà cho cô nên mới xảy ra tai nạn…Thế mà giờ….

“Ờ nhỉ…”

Cô đưa đôi mắt sang nhìn chằm chằm anh như muốn nói “Có đưa không, hay là muốn động tay động chân”

Anh là tuyệt nhiên sợ ánh mắt này của cô nhất.

“Cái phần tặng quà này là phải tự nguyện, ai đời lại ép buộc như thế này cơ chứ”-Anh Tuấn bất mãn vừa nói vừa đưa quà cho cô.

Cô thấy anh như thế thì tỏ ý chiến thắng nên cười to. Năm nào cũng vậy, anh chẳng bao giờ bỏ được cái tính tặng quà cuối cùng cho cô.

“Bạn con Anh hả con”

Mẹ cô thấy thành viên lạ trong nhà mà nãy giờ cô chả lên tiếng giới thiệu nên đành hỏi. Nghe mẹ hỏi, cô mới nhớ là nãy giờ còn một người bên cạnh cô nữa, xém tí là quên hắn luôn rồi.

“Dạ, đây à bạn con ạ”

Cô nhanh nhảu đáp.

Hắn không nói gì chỉ cười như khẳng định lời cô nói. Còn có ánh mắt ai đó nhìn hắn không mấy thiện cảm nữa..Hắn biết, nhưng hắn không quan tâm.

———

Hôm nay là một ngày sinh nhật đáng nhớ nhất. Nhanh nhảu chạy lên lầu tắm rửa rồi tiếp theo chương trình là phầm mở quà. Suy nghĩ đắn đo một hồi, không biết mở quà ai ra trước…năm nào mà chả vậy???

Mẹ tặng cô chiếc đồng hồ đeo tay, đúng loại cô thích nhất. Nhỏ Tuyết tặng cô túi xách, hàng mới bên canada chưa bán. Đúng là hiểu cô hết biết..Nhưng…cô thấy ngạc nhiên vì hai chàng trai kia…đều tặng cô dây chuyền. Về phần anh thì cô không ngạc nhiên nhưng hắn…dây chuyền này là sao??

Cô mệt mỏi dẹp những món đồ sang một bên để nhanh chóng đánh một giấc. Mai còn phải đến lớp xem tình hình như thế nào. Nhỡ không may nhỏ am không nói gì với cô hoặc đại loại cô không đồng ý với chuyện sáng nay cô nghỉ khong phép thì tiêu. Hạ hạnh kiểm thì có thể cứu chữa chứ mà dọn nhà vệ sinh một tuần thì cô cảm thấy không ổn tẹo nào rồi á…

——-

Thói quen thường ngày của cô là không ngủ nướng và quen dậy sớm để hít thở không khí buổi sáng. Nhưng mẹ cô thì vẫn cứ nghĩ cô giống lúc xưa, dậy chuẩn bị đồ ăn sang rồi lên phòng gọi cô dậy. Nhưng vừa mở cửa phòng thì cô đã đồ đạc tươm tất.

“Dậy sớm vậy con…xuống ăn sáng luôn nhá, ba mẹ chờ”

“Dạ”

Cô mỉm cừoi hạnh phúc, lâu rồi không được ấm áp như thế này. Chỉ 4 tháng không có gia đình bên cạnh mà cô cứ ngỡ như 4 năm dài đằng đẳng. 4 tháng trước, cô đã tập dần với cuộc sống 1 mình, tuy thời gian ngắn nhưng nó đã tạo ra một thói quen khó bỏ. Mỗi lần như thế, cô ại thấy mình lạc lõng, cô đơn với 4 bức tường. Bây giờ đột ngột ba mẹ về lại, cảm giác trong lòng cô có cái gì đó vui không tả được. Hạnh phúc đơn giản là có gia đình vào nhữung lúc mình gục ngã. Thế là đủ???

“Bệnh dạ dày của con bớt chưa, ăn uống có điều độ không đấy”

Mẹ vừa gắp đồ ăn cho cô vừa hỏi.

“Dạ không sao đâu mẹ, mà mẹ sao rồi, bớt hẳn chưa ạ”

“Mẹ bớt từ tuần trước à, do ba nói cho con bất ngờ vào sinh nhật nên hôm qua mới về thôi”

Mẹ mỉm cười dịu dàng vuốt tóc cô..

Cô cảm nhận được gia đình hạnh phúc chính là đây???

Chương 16: BuồN

Hôm nay khác mọi ngày, chả có Hải cũng như không có hắn đến đón đi học, tự dưng trong lòng thấy buồn lạ thường. Nhưng thôi, chỉ là đi học thôi mà. Tự dặn lòng họ còn có công việc riêng của họ, không rảnh để đưa mình đi học thường xuyên được nên chẳng có gì phải buồn cả. Có là gì của nhau đâu mà phải buồn khi người ta không đến.

Hôm nay đường đến trường như dài ra…

Vừa đến cổng trường, cô đã thấy không khí nhộn nhịp hẳn lên. Chắc hẳn trường xảy ra chuyện gì, nói không quan tâm cũng không được, vì người chen lấn để xem gì đó rất nhiều, lấn luôn cả đường đi, làm cô lên lớp cũng khó khăn.

“Có chuyện gì vậy Lam”

Cô nhìn thấy dáng quen, liền hỏi.

“Cậu không biết gì à, diễn viên Vân Anh nổi tiếng vào trường mình học đó, trường mình ai cũng hâm mộ cô ấy hết, nghe nói bằng tuổi mình, đúng là tuổi trẻ tài cao, người đẹp trong hình sao thì ngoài đời y chan vậy? Cậu cũng nên chiêm ngưỡng đi”

Nghe bài thuyết trình dài thòn lòn của Lam xong, cô gật gù ra vẻ hiểu. Đúng là người nổi tiếng, nếu vậy thì cô cũng muốn xem mặt thử. Cô cũng hâm mộ mấy bộ phim cô ấy đóng lắm…

Chen vào đám đông, cô bắt gặp một khuôn mặt rất ư là hoàn hảo, đẹp ư? Còn trên cả chữ ĐẸP, đến cô là con gái cũng mê huống chi con trai, hỏi sao không bu như thế này. Nhưng sao mọi người lại ra vẻ như mới gặp tiên thế kia, cùng là con người với nhau, đâu cần làm quá lên như thế? Cô bĩu môi quay lưng đi, thôi kệ người ta vậy?

“Biết sao cô ấy chuyển vào trường mình mà không học trường quốc tế nữa không?”

Cô lắc đầu như muốn nói không biết…

“Cô ấy có nói là chuyển vào trường này để tìm lại tình yêu khi xưa của mình, chắc hẳn người đó rất may mắn Anh nhỉ, mình mà là con trai thì cưa nhỏ đó là cái chắc, hihi”

“Ừ…người đó chắc hẳn rất may mắn”

Cô gật đầu tỏ vẻ đồng tình với lời nói của Lam…

Hai đứa cùng chen vào đám đông để về lớp, đúng là chạy giặt thì đúng hơn…

Vừa vào đến lớp thì cũng là lúc trống đánh, sao hôm nay cũng không có anh và Như Tuyết nhỉ? Cô thắc mắc nhưng không biết hỏi ai??

“Cả lớp im lặng, hôm nay có kết quả kiểm tra hôm trước. Cả trường chỉ có 5 học sinh duy nhất lọt vào top, riêng lớp ta có một bạn”

Cô chủ nhiệm vừa nó xong, cả lớp nhôn nhao với nhiều câu hỏi khác nhau..

“Trời, đề khó vậy mà lớp mình cũng có người lọt vào cơ đấy, không lớp trưởng cũng lớp phó học tập cậu nhỉ?”

Nhỏ Lam bên cạnh nói có vẻ như biết chắc kết quả vậy?

Còn cô không nói gì, im lặng lắng nghe cô nêu tên người đó…

“Thiên Anh..”

Nghe tên mình, theo quán tính cô đứng dậy..

“Em làm tốt lắm”

Cô giáo mỉm cười đưa kết quả cho cô xem, đồng thời trách móc và lớp trưởng phó về chuyện này. Cô thì đón chắn kết quả như thế này rồi, nên chả có gì phải ngạc nhiên cả. Cô giáo và mấy ngươi trong lớp nhìn cô với ánh mắt thán phục và ngưỡng mộ.

“Trời ơi, lâu nay bên cạnh tui có người tuyệt vời như thế này mà tui không biết cơ đấy?”

Cô nheo mắt nhìn ngươi vừa mới phát ra câu nói đó, mặt cô nhăn tréo lại.

“Ý cậu là sao?”

“Thì là vậy đó, tính độ xinh girl của cậu thì mình không nói rồi, đã thế mới chuyển đến mà lại học giỏi hơn cả cán sự trong lớp, bái phục cậu”

Lam nói trông có vẻ giống như ngươi hâm mộ vậy, ánh mắt có chút ghen tị. Và…hình như tất cả những ánh mắt trong lớp đều nhìn cô với vẻ hâm mộ và ganh tị đó thì phải…

“Về phần đó thì cô chúc mừng Thiên Anh nha..Còn lại là phần bầu cử cuộc thi thanh nhạc cho khối D, các em ghi tên người được chọn để thi cuộc thi này rồi gửi cho cô vào cuối buổi nhé”

Cả lớp gật đầu…

Kết thúc 2 tiết học, cô nằm dài trên bàn nghe nhạc, sao buồn ngủ thế?

“Thiên Anh”

“…”

“Thiên Anh”

“…”

“Hoàng tử qua tìm công chúa kìa”

Lam thấy cô im lặng thì lay người cô gọi giúp người kia.

“Hửm..chuyện gì?”

Cô bực tức chửi thầm, định ngủ xíu rồi học mà lại có kẻ phá đám…

Lam không nói gì, ánh mắt hướng ra cửa, nơi mà có người chờ cô.

Thấy người, cô như đứa trẻ giận dỗi. Mà sao phải giận nhỉ?

“Làm gì thất thần vậy?”

Tên nào đó lên tiếng hỏi thăm.

“Buồn ngủ”

Cô nói thẳng thắn…

“Tôi dẫn cậu ra đây, đảm bảo ngủ ngon luôn”

Cô gật gật đầu..

Đến nơi, mắt cô đã híp lại, chỉ muốn ngủ thôi, nằm dài trên bãi cỏ, cô thả lỏng người chìm vào giấc ngủ nhanh chóng làm ai đó lắc đầu ngán ngẩm. Cậu cũng lại gần bên cô nằm xuống, nhưng cậu không ngủ như cô, mà cậu nằm cạnh để ngắm cô. Một khuôn mặt nhìn khó thể quên được, cậu không biết mình đã đặt thứ niềm tin gì vào cô nữa, nhưng nếu nói rời xa cô thì chắc không thể mất thôi.

Vén vài lọn tóc trước mặt cho cô, cậu khẽ đặt một nụ hôn nhẹ lên trán, một nụ hôn đầy yêu thương, tình cảm.

“Ưm…đây là đâu vậy nhỉ”

Sau 1 tiếng đánh giấc, cô mệt mỏi vươn vai ngáp dài.

“…”

Hắn không nói nên lời.

Cô nhìn hắn, nheo mắt như muốn hỏi sao hắn không trả lời. Nhưng thấy hắn im lặng lâu quá, cô đành lục lọi trí nhớ..

“À…Tôi ngủ mấy tiếng rồi”

“1 tiếng”

Cô giật mình bật dậy khỏi chỗ đang ngồi.

“Chết…Chưa xin phép “

“Không sao đâu, tôi nói Lam xin giúp rồi”

Cô mỉm cười giơ ngón cái lên ý nói hắn tuyệt. Lo xa giùm cô như thế thì chỉ có 2 người làm được thôi. Nói đến đó thì cô lại nghĩ đến anh nữa rồi. Không biết làm gì mà sáng nay chả thấy bóng dáng đâu. Bực bội thật…

“Cảm ơn…à mà ở đây đẹp nhỉ”

Cô đổi chủ đề đi nhìn ngắm xung quanh, ừ thì đẹp thật, nhưng không bằng ngọn đồi bồ công anh hôm bữa trước. Ở đấy gió mát hơn thì phải, lại thơ mộng và đẹp hơn. Còn ở đây cho ta cảm giác yên bình, ấm áp. Nhắc mới nhớ, đây còn ở trong trường mà, học hơn 1 tháng ở đây rồi mà đây là lần đầu tiên cô đặt chân đến, có vô lí quá không ta. Nhưng khi hỏi hắn thì cô mới ngộ ra 1 điều.”Đây không phải là nơi ai đến cũng được”. Cô bĩu môi, cũng phải

thôi, nhà có tiếng có tăm có quyền có lực mới đặt chân đến được thôi, người bình thường như cô chắm hiếm…

Ngồi với nhau nói chuyện vài ba câu, hắn cũng chào tạm biệt để đi đâu đó sau khi nghe 1 cuộc điện thoại. Bên ngoài thì cô cười cười bảo đi đi, còn trong lòng thì chửi thầm..Dám bỏ cô một mình ở đây rồi đi, không bực mới lạ. Cái con người…Lúc nãy buồn ngủ đi có nhớ đường đâu, giờ tự nhiên nói cô tự về lớp, biết ngõ nào mà đi hả trời???

Mà ở đây than cũng không được, hắn đi không còn bóng nữa mà chửi thì hắn có nghe đâu. Đã thế thì cô tự tìm đường ra thôi…Cô chen qua đám cây xanh rồi qua một ngõ vắng, tự hỏi đây có phải à trường học không nữa. Mày mò tìm kiếm khoảng 15 phút, cô mới thấy được dãy hành lang thường ngày, cô cười thầm trong lòng, nhưng..nụ cười đó tắt hẳn khi cô bắt gặp 2 khuôn mặt quen thuộc đang hôn nhau tại chân cầu thang. Cô giật mình đứng nép vào xó cạnh đó để hai nguồi học không thấy. Trái tim cô như bị tổn thương nặng nề, cô không hiểu vì lí do gì mà cô lại thế nhưng….cô biết…trái tim cô đang đau…

Buồn…

Nặng lòng….

Vụn vỡ…

Phản bội…hay..

Lừa dối….

Cô chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh, cô không muốn ai thấy cô khóc lúc này. Sao lại đau như thế….Có là gì của nhau đâu…

Chương 17: ThấT VọNg

Lê bước chân mệt mỏi xuống cổng trường, cô cảm thấy tâm trạng có chút không thoải mái xíu nào khi nghĩ đến việc ban nãy mình nhìn thấy. Thật là ngoài sức tưởng tượng…Đang miên man nghĩ ngợi tự dưng bắt gặp khuôn mặt ai đó chắn cả lối đi, định bụng ngước lên chửi tên điên nào đó chặn đường thì..

“Anh làm gì ở đây..”

“Tặng em”

Anh không trả lời câu hỏi của cô, đưa cho cô đóa hoa hồng đỏ làm cô nhăn mặt khó chịu khi bây giờ cô và anh đang là trung tâm của đám đông. Tự hỏi chính mình là anh đang làm chuyện gì, có đời nào anh tặng hoa cho cô vào chốn đông ngươi như thế này đâu. Bực bội cô cầm đóa hoa, chờ xem anh làm gì tiếp theo.

Anh quỳ xuống, lấy trong bị ra cái hộp nhỏ. Cô trợn mắt không nói nên lời, có ngu mới không biết sắp tới anh làm gì đó, cô ngại ngùng liếc mắt nhìn xung quanh, mọi người ở đây đang nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ và chút xíu ganh tị. Cô chỉ muốn độn thổ đi cho xong

“Hãy bỏ qua hết chuyện quá khứ em nhé, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu….Làm bạn gái anh nha.”

Giọng nói to, rõ ràng của anh làm đám đông nhốn nháo hò hét đủ kiểu, đại loại là bảo cô đồng ý hay nhận lời anh thôi. Nhưng….cảm xúc của cô lúc này là sao, hoản loạn nhưng không còn chút rung động nào cả. Cô cứ nghĩ cô yêu anh nhiều lắm chứ, có xa nhau thì cũng yêu mãi mãi. Thế mà xa nhau được 5 tháng, những yêu thương đó cũng bay theo làn gió, không còn chút gì. Đứng trước lời tỏ tình của anh, cô lại nghĩ về lời tỏ tình của ai kia. Giật mình…cô đưa ánh mắt ngó nghiêng xung quanh…Nhưng thật thất vọng….chắc những điều cô thấy là sự thật rồi, tên nào đó đang bên cô gái kia và tay trong tay nhìn về cô. Tim cô đang đau, và cũng chính vì ý do đó mà cô chấp nhận lời tỏ tình từ anh. Một phần khác…cô cũng không muốn anh bẽ mặt

“Vâng ạ”

Cô mỉm cười nhận lời anh làm đám đông lại hò hét to thêm. Anh vui mừng ôm chầm lấy cô không nói nên lời.

“Không đeo nhẫn à, ôm gì chặt cứng thở hông nổi luôn à”

Cô cười tươi ngại ngùng đẩy anh ra, chìa tay như con nít đợi anh đeo nhẫn vào, sau đó kéo anh đi nhanh ra khỏi đám đông. Trước khi ra khỏi hẳn đám đông, cô vô tình thấy được gọt nước mắt của ai đó rơi. Vậy là sao???

http://tieulun.hopto.org

“Có bao giờ anh sến súa thế này đâu nhỉ?”

Cô vừa nói vừa giơ đóa hoa với chiếc nhẫn lên.

“Nhỏ Tuyết nói em thích thế này, nên anh mới..”

Anh ngại ngùng gãi đầu nói lấp lửng.

Mắt cô chợt nheo lại nhìn anh…Có khi nào..những điều cô nghĩ là sự thật..

“Anh cứ nghĩ em không đồng ý vì tin đồn em đang là bạn gái của tên Thiên Tuấn cơ đấy”

Nghe thế, bước chân cô khựng lại, không nói nên lời.

“Em sao vậy?”

“Không sao? Đó chỉ là tin đồn giả thôi anh”

Rõ ràng là anh biết đó chỉ là tin đồn giả, thế mà anh vẫn thử lòng hỏi thử cô ra sao, nhận được câu trả lời đó từ cô, anh yên tâm hơn được phần nào. Còn về phần cô, sao cảm xúc cô lại rối loạn khi nghĩ về hắn nhỉ, anh lại nhắc đúng vào vấn đề đó.

Cô bước nhanh vào nhà..

“Anh ở lại ăn cơm luôn không?”

“Thôi, anh còn đưa Tuyết về nữa, em vào đi. Tối đi xem phem với anh nhá”

Anh mỉm cười chào tạm biệt cô. Cô không nói gì, gật đầu quay nhan vào nhà. Rõ ràng là có gì đó trong chuyện này, cô quyết tâm phải tìm hiểu rõ mới được.

———

Chọn ình chiếc váy vàng lạt, búi tóc lên cao để lộ chiếc cổ trắng ngần, cô đang diên ình hoàn hảo về buổi hẹn hò đầu tiên của buổi yêu lại từ đầu của mình. Cô không trang điểm nhiều nhưng nét đẹp hồn nhiên của cô cũng đủ có hàng trăm khối anh chàng phải ngất ngây, đó có được gọi là sức quyến rủ không nhỉ???

“Chờ lâu không anh?”

“Anh mới tới thôi..đi luôn nhé”

“Vâng ạ..”

Cô gật đầu leo lên xe anh, cảm giác khi xưa lạ hiện về, ấm áp và an toàn đến lạ thường.

À, đừng thắc mắc vì sao cô học cùng Anh Tuấn nhưng lại gọi Anh Tuấn bằng anh nhá. Anh Tuấn hơn cô một tuổi nhưng vì ba mẹ Anh Tuấn khai nhỏ tuổi cho cậu nên mới thành ra như thế.

“Sao không rủ Tuyết đi luôn, ngày xưa cũng vậy mà anh”

Vừa an vị trên ghế ngồi trong phòng phim, cô cất tiếng hỏi.

“Anh cũng tính rủ nhưng Tuyết nói không muốn phá hỏng không khí của 2 đứa mình…nên thôi.”

Anh vui vẻ đáp mà đâu biết lòng ai đó trĩu nặng khi nghe câu nói này.

Cô im lặng ngước mắt lên xem phim, cô đang thất vọng vì câu trả lời từ anh, cứ nghĩ anh sẽ nói khác, không ngờ…

Nhưng…

Cô đang bất ngờ hơn khi bắt gặp một người thân quen đang ngồi cùng cô gái khác. Vậy mà cô cứ tưởng…à mà có là gì của người ta đâu. Họ yêu ai là quyền của họ. Nhưng cô thấy thật bất lực khi nhìn người con trai trước mặt bị người con gái khác..không phải cô ôm chặt. Chắc có lẽ…cô đang có tình cảm với hắn, và những tình huống như lúc này đã làm cô ghen.

Bất ngờ thay, ánh mắt ai đó cũng vô tình lướt qua cô, 4 mắt nhìn nhau một cảm xúc…không nói nên lời..

Mải nhìn hắn, tự dưng tay cô có cảm giác âm ấm, nhìn xuống thì thấy tay anh đang đan vào tay cô. Anh biết..cô đang nhìn hắn, và anh đang ghen. Cái nắm tay này như khẳng định cô là của anh vậy?

“Hình như là diễn viên Vân Anh em nhỉ, mới chuyển trường mà nhóc Thiên Tuấn cưa cẩm được cũng tài thật”

Anh lên tiếng nói cho cô chú ý đến mình hơn, nhưng cô đã rời mắt khỏi hắn từ lâu và giờ đang chăm chú xem phim, không nhìn anh nhưng vẫn trả lời.

“Ừ, chuyện của người ta anh quan tâm nhiều làm gì?”

“Anh cũng biết ghen.”

Cô quay mặt lại nhìn anh, nhìn bộ dạng hờn dỗi của anh mà cô bật cười.

“Rồi.rồi, em biết rồi. Chỉ là người quen nên em nhìn thôi”-Cô giơ tay đeo nhẫn lên-“Đã đeo chiếc nhẫn xấu xí này từ anh rồi thì có ma nào mà dám để ý nữa đâu”

Cô bĩu môi nhéo má anh một cái. Anh thấy cô như thế thì bật cười. Đúng rồi…đây mới thật sự là con người trước kia của cô. Cảm ơn trời, cô đã quăng đi lớp mặt nạ lạnh lùng rồi, giờ đây, một con người khi xưa, hồn nhiên và vô tư như con nít. Và anh rất thích con người này, anh mong tình cảm của cô sẽ không phai mờ theo thời gian.

“Thôi xem phim đi”

Anh vươn vai kéo cô lại sát bên mình, đẩy đầu cô dựa trên vai mình. Khung cảnh này, chẳng khác gì khi xưa nhưng cảm giác của hai người lúc này….khác hoàn toàn.

Ở dãy ghế bên kia, có một ngừoi đang nuốt nước mắt vào tim. Thật đau lòng biết bao, mới lúc sáng đây, cậu đã nghĩ sẽ tìm cách tỏ tình cô một cách quành tráng, thế mà giờ..đã có ngừoi khác thay thế cậu làm điều đó. Đã không được ở bên ngừoi mình yêu, thế mà lại có thêm người rắc rối lẽo đẽo bên cạnh. Nếu không phải vì chuyện kia, cậu sẽ không bao giờ đi với cô ta đến nơi này để bắt gặp khung cảnh tình cảm của hai người kia. Cậu đang đau…đau đến xé lòng. Mọi hi vọng sống đều sụp đổ.

Ừ thì chỉ có mình cậu có tình cảm trong cuộc tình ngang trái này, nhưng tại sao cô không từ chối lúc đó luôn đi, tại sao lại cho cậu cơ hội, để giờ lại thật vọng như thế này.

http://tieulun.hopto.org

Chương 18: Yêu LạI Từ ĐầU

Cô thức dậy để đón ngày mới sau một buổi tối dài hẹn hò với anh, thật sự rất buồn tẻ. Quên nói nhỉ, ba mẹ cô đã bay sang Mỹ ngay hôm tổ chức sinh nhật cho cô xong, mẹ cô tuy bình phục nhưng vẫn còn một số vấn đề phải chữa trị hết. Thành ra sắm cái nhà to như vầy cũng chỉ có mình cô thui thủi.

Sau khi nhận cuộc gọi từ Anh Tuấn, cô nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân rồi thay đồ. Hôm nay còn đến đón đi học cơ đấy? Cô tự lắc đầu, thời yêu nhau là đây.

“Đến sớm thế, còn tận tiếng nữa mà”

Anh lắc đầu nhìn bộ dạng cô.

“Nhìn em ốm hơn thì phải, ăn uống không điều độ hả cô nương”

Cô chun mũi định cãi nhưng thấy ánh mắt anh như muốn nói “Cấm cãi” thì cô nhăn mặt leo lên xe.

“Như vậy mới có kế để anh bồi bổ chứ”

Cô nói kiểu như bắt bẻ rồi huếch vai anh một cái theo một thói quen.

“Em chả bao giờ bỏ tính đó”

Anh Tuấn quay người đưa tay nhéo vào mũi cô một cái đau điếng làm cô nhăn mặt.

Ừ! Đây đúng là cái khoảnh khắc yêu nhau thời xưa đây này, tuy yêu nhau nhưng không bao giờ thiếu những cái tính trêu chọc nhau. Cô là một đứa trẻ con đúng hiệu khi ở bên một người mình có tình cảm, bởi vậy nên chả bao giờ thiếu đi nụ cười. Cô tự nghĩ, nếu đã là quá khứ thì tại sao lại không để nó qua đi, hãy đặt mình ở hiện tại, cũng như tương lai sẽ ra sao, còn quá khứ-cô sẽ vứt bỏ. Tự mỉm cười với suy nghĩ của chính mình, cô đưa tay vòng qua bụng Anh Tuấn như thói quen cũ.

Thấy cô chủ động như vậy, anh tự nghĩ chắc hẳn cô đã quên đi chuyện quá khứ để làm lại từ đầu rồi. Tự hỏi chính bản thân, tại sao lại yêu cô nhiều đến thế? Phải chăng cô có một sức hút mãnh liệt nào đó phi thường luôn ẩn giấu trong người. Anh lắc đầu cười với suy nghĩ ấy. Yêu là yêu, không có gì giải thích được. Đúng vậy? Anh sẽ không buông tay cô ra thêm lần nào nữa, tự hứa với bản thân??

Anh đưa cô đi ăn món ăn cô thích, rồi đưa cô đến trường. Suốt dọc đường đi cô nói chuyện với anh như chưa hề có chuyện xảy ra ý? Cứ giống như tình yêu cả hai vẫn mặn nồng như ngày nào.

“Này”

Cô đưa mắt nhìn sang anh khi cả hai đang đi vào trường.

“Sao”

“Hình như em không mang dây chuyền…”

Cô nhìn anh chằm chằm..dây chuyền nào nhỉ.

“À…” Cô như nhớ ra gì đó, liền cười xòa xòa.

“Đeo nhẫn được rồi, có cần khoa trương quá không?

Anh đưa mắt nhìn cô hờn dỗi nhưng khi nhìn ngón tay cô đang đeo nhẫn thì anh lại nở một nụ cười nhẹ. Chỉ cần cô không thay lòng, anh xin thề là sẽ chẳng bao giờ đổi dạ.

Bỗng thấy hôm nay trường có gì đó rất lạ, sao lại nhìn cô và anh như vậy? Yêu nhau có gì sai à? Cô bất giác nhăn mặt. Anh thấy thế thì đan xen tay mình vào cô, như ý muốn nói không có chuyện gì?

Cô mỉm cười bước tiếp, cô biết chắc rằng những ngươi kia đang nói về mình, nhưng chuyện đó lại là chuyện chẳng mấy tốt đẹp. Ở đời mà, phải có kẻ soi người mói thì mới đúng qui luật sống của nó chứ?

“Đừng quan tâm họ”

Anh nói nhẹ nhàng như gió chỉ cho cô nghe, kiểu như nói cho chính mình nghe vậy?

Vừa đặt chân đến lớp, mọi người đều dừng mọi hoạt động đang làm lại để đưa mắt sang nhìn anh và cô. Chuyện quái gì đang xảy ra thế nhỉ? Nhưng họ chỉ nhìn cô và anh đúng 10s rồi thu lại tất cả ánh mắt, tiiếp tục làm chuyện đang dang dở. Cô thở dài cảm thán nhún vai rồi đi về chỗ. Hết nói nổi cái trường này, chả được sất gì như trường cũ. Nếu gờ mà về được trường cũ thì sao ta. Tự dưng nảy ra ý kiến mới, mặt cô dãn ra được chút, môi nhẻm lên một nụ cười làm con trai trong lớp trái tim như thôi miên. Nhiều đứa không kiềm lòng được mà thốt lên hai từ “Đẹp quá”

Cảm thấy hành động hơi quá lố của mình, cô thu lại nụ cười.

Đưa mắt nhìn sang bàn bên cạnh, chỉ có Lam, Tuyết lại nghỉ à?

“Anh biết Tuyết…”

Chưa để cô nói hết câu, anh đã nhanh nhảu đáp.

“Nhỏ đó chuyển về Sài Gòn học rồi, Tuyết nói ở đây không ổn”

Nghe anh nói xong, tự dưng thấy lòng buồn miên man, dù gì cũng bạn thân, thế mà đi chả nói 1 lời. Thế có đáng là bạn bè không nhỉ? Mà thôi, sớm muộn gì cũng gặp lại, lúc đó tính sổ luôn một lần cho xong. Dám lừa gạt cô, rồi gờ đi không nói câu chào. Tội này đáng chết mà..

Đang ngồi học, cảm giác như có ai đó nhìn mình không thôi, thế nên cô ngưng viết bài, nhìn sang bên cạnh.

“Có chuyện gì thì nói đi”

Bỗng nhiên người đó giật mình vì câu nói của cô.

“À..tớ chỉ thắc mắc thôi”

“Chuyện gì”

“Tớ chỉ thắc mắc thôi nhé, không hề nghĩ xấu gì”

Cô nhăn mặt nhìn Lam, có gì thì nói toạt ra đi, làm gì mà ấp úng kiểu như sắp nêu ra tội ác của cô vậy? À mà cô có làm chuyện gì ác đến mức người khác nói thế đâu nhỉ.

Cô gật đầu như muốn nói Lam nói.

Lam e dè nhìn cô ái ngại rồi mới bắt đầu mở lời

“Mới hôm trước cậu và Thiên Tuấn còn là một cặp, sao tự dưng hôm nay lại nghe tin cậu và Anh Tuấn là một cặp. Mọi người đang đồn cậu bắt cá hai tay nhưng tớ quyết liệt không tin, tớ chỉ tin lời cậu nói thôi. Hiện tại cậu là bạn gái của ai.”

Nghe Lam nói xong, cô nhíu mày. Đó là lý do mà lúc sáng mọi ngừoi nhìn cô với ánh mắt đấy à, nực cừoi thật. Cô và Thiên Tuấn chỉ là lời đồn giả thôi mà.

“Người yêu tôi là…Anh Tuấn”

Cô nói không liền mạch một câu. Tự nghĩ tại sao lại như thế. Nếu trước đây, câu nói này như không thể thiếu vào những lúc có ngừoi hỏi, vậy mà giờ, nói lên câu đó lại khiến cô khó khăn đến như vậy? Cô..rốt cuộc đang bị gì???

Lam mỉm cười hài lòng gật đầu với cô rồi quay mặt về bảng chép bài. Thấy thế co cũng im lặng nhìn ra cửa sổ tìm suy nghĩ riêng ình.

Chương 19: ThổN ThứC

Cô vận ình bộ đồ thể thao cho dễ chịu, mang thêm chiếc túi để đựng tiền, rồi với thư thái vui vẻ đi đó ra ngoài. Cô tự hứa sẽ dành ngày chủ nhật này ình thật hoành tráng. Cô sẽ tự nấu ăn và tự thưởng thức..một mình. Đáng nhẽ hôm nay cô định rủ Anh Tuấn nữa nhưng Anh Tuấn phải về Sài Gòn, lo hồ sơ để tuần sau chuyển trường về Sài Gòn nữa. Theo như kế hoạch thì Anh Tuấn về trước, còn cô thì chờ ba mẹ về rồi chuyển về sau. Không biết ba mẹ có chịu không nữa. Mà thôi..đến lúc đó rồi tính.

Cô bước đi thật nhẹ nhàng, hướng thẳng về đường siêu thị. Trong đầu cô không quên suy nghĩ phải nấu món gì cho thật đặc biệt.

"Rầm..rầm..hự..hự"

Đang đi bỗng con hẻm bên cạnh vang lên tiếng đánh nhau, nghe như tiếng đập vậy? Cô nhăn mặt…mới sáng mà. Định bụng bỏ đi, mặc kệ chuyện người ta nhưng…cô vô tình thấy người bị hại, và bước chân cô khựng lại… không nhấc tiếp nữa. Cô cũng có lòng người, nhìn bộ dạng hắn…cô không nỡ bước tiếp..

"Dừng lạii"

Cô dõng dạc nói khi thấy quân địch đang chuẩn bị tư thế đập cây gỗ vào đầu tên bị hại. Sau khi thấy tên mặt sẹo (Chắc đại ca của nhóm) dừng động tác đánh người lại thì cô mới dám nhìn xung quanh quân địch như thế nào. Cô nuốt nước bọt, người run run khi thấy ở đây toàn con trai người không ra người, ma chẳng ra ma, đã thế còn hơn chục tên, hèn chi tên nằm kia không chống lại được. Nhìn điệu bộ tơi tả của hắn chắc nãy giờ cũng xơi hơi nhiều rồi.

"Á..cô em xinh đẹp nào đây, định làm mĩ nhân cứu anh hùng à..haha"

Tên mặt sẹo lại gần cô rồi nói với điệu bộ bông đùa trêu chọc khiến tất cả đồng bọn hắn cười sặc sụa. Cô nhăn mặt, khoanh tay trước ngực nhìn tên mặt sẹo đầy ung dung, mặc dù trong lòng có chút sợ hãi. Nhưng làm gì làm, trước tiên phải câu thời gian đã.

"Tôi không phải mĩ nhân, và tên kia cũng không phải anh hùng"

"Rồi rồi, không phải mĩ nhân thì cô em thích gì nào"

Tên mặt sẹo thấy con mồi có vẻ ngoan hiền định lại vuốt mặt cô thì…

"Á..á..á"

Cô thấy thế thì đưa tay lên mỉm cười nhẹ, đáng đời nhà ngươi.

"Đánh nó cho tao, đồ con khốn"

Tên mặt sẹo bị cô đá vào h*** vừa ôm chỗ bị đá vừa lên giọng nói đồ đệ bên cạnh xông vào đánh cô. Cô cười nửa miệng, thôi vậy? Lâu không sử

dụng võ, nay khởi động thử có sao không? Ít nhất là câu thời gian để không chết là được rồi. Mà cũng may hôm nay cô bận đồ thể thao..

1 tên trong nhóm đó định lại bắt cô thì bị cô đánh cho tơi tả, dám khinh địch à. Mấy tên còn lại nhìn bộ dạng nhỏ nhắn xinh xắn như cô mà đánh đứa con trai khỏe mạnh ấy ngất xỉu thì trong lòng có hơi bàng hoàng, tất cả xông lên chỉ định bắt lấy cô chứ không hề có ý định đánh, thế mà cũng bị cô dần cho 1 trận. Cô nghĩ như thế có phải con trai không, chỉ giỏi đông hiếp yếu.

Vừa lúc đó tiếng còi xe công an cũng tới, cũng may lúc nãy sáng suốt, nghĩ đến ngay công an để bắt những tên này, xã hội mà có những người đánh đập kẻ khác như vậy thì thật là dơ bẩn, chỉ giỏi hếp người. Thấy lần lượt từng tên trong nhóm được đưa lên xe minions, cô mới mỉm cười phủi tay rồi lại bên nạn nhân đang ở bên kia không cử động. Cô nhăn mặt, đừng nói..CHẾT rồi chứ? Oh my god? Cô đưa tay lên mũi hắn…may quá. Cô thở phào nhẹ nhõm, ngất từ lúc nào vậy? Cô thở dài mệt mỏi, có biết nhà hắn đâu, sao đưa về được nhỉ?

Sau một hồi vật vã để đưa xác nạn nhân vào nhà mình, cô nằm dài ra ghế sofa thở lấy thở để, người gì mà nặng kinh khủng, cũng may mấy chú công an có lòng tốt chở về nhà cô giùm, nếu không cô cũng chả biết làm sao với tên này nữa.

Không biết hắn có sao không, nhưng toàn thân thì bầm dập rồi, chắc gây thù chuốc oán nhiều quá nên thế chứ gì. Nhưng thôi…lỡ giúp người rồi giúp cho trót.

Cô lấy khăn lau và chậu nước lên để giúp hắn lau sạch vết thương, chắc đau lắm. Cũng may là không tổn hại gì đến khuôn mặt….không thôi…

Thiên Tuấn cựa mình, ôm đầu ngồi dậy. Đầu cậu đang đau như búa đè. Chuyện gì xảy ra thế nhỉ? Cậu chỉ nhớ mình bị đánh lén phía sau khi đi ra siêu thị, còn sau đó thì chả biết sao nữa, sao người lại đầy vết thương thế này, rồi đây là đâu? Thiên Tuấn đang đặt hàng ngàn câu hỏi trong đầu thì đột nhiên có hương thơm ngào ngạt đang chui tọt vàom ũi cậu. Nhưng bây giờ, cậu không để ý đến mùi thơm đó nữa, mà cậu đang chăm chú vào khuôn mặt kia. Khuôn mặt mà suốt mấy ngày nay cậu nhớ thương nhưng không tài nào gặp được. Một người dám quay lưng bước đi với người khác, trong khi đó vẫn còn tin đồn là bạn gái của cậu. Cậu không nghĩ cô lại như thế, đã cho cậu hi vọng, lại nỡ lòng dập tan hi vọng đó.

Cậu gắng sức đứng dậy định đi về, thật sự cậu không muốn thấy cô, càng nhìn càng đau lòng. Giờ cô đã là bạn gái của người ta. Cậu không có quyền gì chen ngang nữa rồi.

“Đi đâu…vết thương..”

Cô nói ngập ngừng khi thấy hắn bỏ đi. Đã không nghĩ đến thì thôi, nghĩ đến rồ lại thấy khó xử, nhưng có mắc mớ gì đâu. Biết đâu lúc đó hắn chỉ đùa giỡn, mà cũng nghe đồn hắn đang quen với cô diễn viên kia mà. Không ai có lỗi trong chuyện này hết. Dẫu biết rằng…mình hình như cũng đang có tình cảm với hắn. Chẳng nhẽ…tim cô đang cô hai ngăn.

“Không sao”

“Lại ngồi đi, đã bị như vậy rồi còn bướng”

Cô níu tay hắn lại ghế ngồi, rồi đưa tô cháo cho hắn.

“Mới sáng đã có chuyện..”

Cô đang định mở miệng trách móc thì..

“Cảm ơn”

Hắn nói nhưng không dám nhìn trực tiếp vào mắt cô. Dẫu sao trước đây cậu cũng đã bị cô gái trước mặt từ chối tình cảm

“Không có gì, cứ xem như bạn bè bình thường đi, đừng khách sáo…ăn cháo nhé”

Cô mỉm cười nhẹ, vì cô biết chắc chắn hắn đang nghĩ đến điều gì, từng câu từng chữ trước kia hắn nói cô đều ghim sâu vào lòng. Dẫu không xác định được đó là những lời nói dối hay thật nhưng cô muốn chôn kín trong lòng như một kỉ niệm đẹp vậy?

Còn cậu, khi nghe cô nói thì cảm giác tron glồng ngực đang nhó lên một cảm giác đau buốt. À, hóa ra lâu nay cô chỉ xem cậu không hơn không kém gì một người bạn bình thường. Chắc hắn cô bên người kia chắc tốt lắm. Nếu cậu mà là người đến trước…chắc hắn cậu đang bên cô một cách êm đẹp rồi. Nhưng…không may cậu lại là người đến sau.

Cả hai đang có một không khí thật ngượng ngập…

“Cậu phải ăn hết cháo đó nhé, làm hỏng cả ngày chủ nhật của tôi rồi”

“Làm hỏng..”

Cậu nheo mắt hỏi cô.

“Chứ gì nữa, do cứu cậu mà tôi chả mua được đồ gì”

Cô bĩu môi. Cô ráng tạo ra một không khí không ngượng ngập để dễ nói chuyện nhưng..trái tim cô vẫn đang đập mạnh khi ở trước mặt người con trai này. Chính bản thân cô cũng không hiểu vì sao???

Chương 20: Không HẳN Là MộT NgàY BuồN

“Này này, cậu bị thương đó.”

“Tôi thấy không sao là được rồi.”

“Vậy cậu nhẹ nhàng xíu không được hả, con trai gì đâu..”

Cuối cùng cũng dừng lại, cô thở phào nhẹ nhõm. Cái tên điên này tự dưng kéo cô đi một mạch sau câu nói ban nãy là hắn đã làm hỏng ngày chủ nhật của cô. Đã thế, hắn đang bị thương nữa mà dám kéo cô mạnh tay đến vậy? Báo đáp với ân nhân cứu mạng hắn như vậy đó, hỏi thử đáng trách không chứ? Cô hậm hực đứng trước khu vui chơi đang có những tiếng cười và hò hét của những người bên trong kia.

“Này! Kéo đến đây làm gì thế?”

“Chơi”

Cô tức điên người, thì ai không biết là đến đây chơi, nhưng tự dưng không nói không rằng kéo cô một mạch đến đây, với lại cô cũng chả thích nơi ồn ào.

Cô nhìn hắn với ánh mắt hằn học làm hắn chột dạ ngó nghiêng xung quanh.

“Coi như trả ơn cứu mạng…à đứng đây đi, chờ tôi mua vé tí”

Nói xong chả để cô từ chối hay đồng ý, hắn nhanh chân đến quầy mua vé, thật sự cô không thích đến những nơi đông người tẹo nào. Cô hậm hực nhìn bóng hắn khuất xa.

Chờ hắn đi mua vé, cô nhanh nhảu đi mua nước. Xếp hàng đợi đến lượt mình, cô thấy chân mình như sắp rụng rời, đúng là ngày nghỉ có khác, đông kinh khủng. 15’ sau cô mới cầm được ha cốc nước trên tay. Tự hứa là nếu có đi vào nơi này, cô nhất định sẽ không chọn ngày nghỉ để đi, một lần là đủ.

Cô vừa lại chỗ cũ thì đã thấy hắn đứng chờ, bao quanh còn mấy cô chân dài xinh đẹp. Mặt mày bị thương như vậy mà gái cũng bu được à. Cô hậm hực đi lại chỗ hắn.

“Có vào không, hay đi về”

Nghe tiếng cô, hắn quay lại cười xòa.

“Nãy giờ đi đâu vậy”

Cô không nói gì chỉ giơ hai tay cầm hai ly nước lên, rồi thuận tay đưa cho hắn một cốc. Cô tự dưng thấy lòng thật lạ, giống như cảm giác ghen tuông trong lòng vậy? Khi thấy hắn đứng với mấy người con gái kia, bất giác cô chỉ muốn đến giăn mặt mấy người kia ra thôi, nhưng may lí trí cô vẫn còn hoạt động, nó vẫn đang xác định giùm cô là cô đang là người yêu của Anh Tuấn, còn người con trai trước mặt-không là gì cả, hay đại loại chỉ là bạn bè bình

thường.

Cô giả vờ lãng tránh bước đi trước, hắn lẽo đẽo theo sau chả biết chuyện gì đang xảy ra.

“Cậu muốn chơi trò gì”

“Kia đi”

Cô vừa uống một hơi nước vừa chỉ vào cái vòng lớn lớn trước mặt. Hắn không nói gì chỉ gật đầu rồi kéo cô đi.

Chiếc vòng vừa khởi động là con mắt cô khẽ nhắm lại, cô đang tự cảm nhận cơn gió vào 9h sáng này. Thật kì lạ, cảm giác rất yên bình.

Còn hắn, đang ngơ ngác vì hành động của cô, cậu chưa thấy đứa con gái nào chơi trò này lại có thể nhắm mắt thư thản như vậy? Lắc đầu ngán ngẫm, cô luôn có một thứ gì đó khác người mà theo cậu cảm nhận được.

“Hình như cậu không thích nơi này”

Vừa mới bước xuống vòng quay, hắn đã lên tiếng hỏi cô. Cô nghe thế thì nhún vai

“Ai nói”

Rồi kéo tay hắn về hướng trò chơi khác.

“Bắn súng không”

Hắn gật đầu trong vô thức vì bắt gặp nụ cười của cô, mặc dù đã không ít lần được thấy nụ cừoi đó nhưng lần nào cậu cũng bị nó làm cho thôi miên là sao.

“Này…này, làm ơn tập trung đi, con trai thường chơi trò này giỏi lắm mà”

Cô nhăn mặt khi thấy hắn bắn 5 phát đều trật cả 5. Lúc nãy cô định kéo hắn về ý chứ, nhưng nghĩ lại, cũng không còn ở đây lâu, tốt nhất nên tận hưởng những thứ có ở đây vậy? Thế mà, hứng đang cao trào, định chơi cho hết mình, thế àm 5 phát súng của hắn đã làm cho cô cụt hứng luôn.

“Đưa đây, tôi thử”

Cô bực mình gật phăng cây súng trên tay hắn và làm năm phát còn lại. Cũng may mắn cho cô là trúng tận phát. Cô vui mừng nhảy cẩng lên sung sướng như con nít được cho kẹo vậy? Còn hắn thì khuôn mặt đang hiện lên vài đường gạch đen.

Nhận được cặp móc khóa điện thoại, cô lại càng sung sướng hơn. Cứ tưởng chơi cho vui thôi, ai ngờ lại có quà cơ chứ.

“Cho cậu”

Cô vừa đeo móc khóa con mèo vào điện thoại, vừa đưa cái còn lại cho hắn, dù gì cũng đi chung. Hắn ngơ ngác nhìn cô, con trai cũng làm như thế

này hả. Nhưng nếu là con gái khác, chắc chắn có chết hắn cũng không nhận, nhưng..đây là đồ của người con gái hắn yêu đưa cho, có ngu mới không lấy. Hắn hí hửng cầm chiếc móc khóa hình con mèo y chan cô rồi gắn vào điện thoại. Tiếp tục chơi những trò chơi còn lại. Sau đó thì không những mình cô cười, hắn còn cười toe toét hơn cả cô, thế là không khí ngượng ngập đã dứt hẳn.

Cảm thấy bụng cả hai đang đói, họ mới dừng việc chơi bời lại để nạp năng lượng. Hắn đưa cô đến nhà hàng Ý nhưng cô quyết liệt từ chối. Cùng là học sinh với nhau, tiền đâu mà vào trong đó chứ. Cho dù nhà có giàu cỡ nào đi nữa, cô cũng không muốn lãng phí tiền như vậy?

“Ăn mì sào đi, tôi biết quán này ngon lắm”

Mặc dù không hài lòng vì cô đổi chỗ nhưng cũng bằng lòng để cô kéo đi đến nơi mà cô thích. Tuy còn hơi chán chường về hình thức bên ngoài của quán nhưng khi ăn rồi hắn mới biết…cô đúng là một ngươi phụ nữ biết thưởng thức. Nếu có cô vợ như thế này thì tuyệt rồi, chẳng lo về phần thức ăn. Cô luôn luôn tạo cho cậu một cảm giác ăn dễ nuốt như vậy. Chọn quán và chọn món ăn, cô luôn luôn tinh tế.

“Ăn không ăn, nhìn tôi hoài”

Cô nhăn mặt nói

“À…cô không đi cùng Anh Tuấn sao??”

Cô tự chửi thầm hắn, đánh trống lảng cũng nhanh lắm.

“Ừm, anh phải về Sài Gòn để lo việc chuyển trường sắp đến rồi”

“Chuyển trường.”

Cô gật đầu. Thấy trong ánh mắt hắn đang có điều gì muốn hỏi cô nữa nhưng đã kịp gằng lòng. Vậy là sao??

Kết thúc bữa trưa xong, cả hai tạm biệt nhau vì lý do là hắn nhận cuộc gọi từ gia đình. Tuy tiếc nuối vì không ở bên hắn lâu hơn nhưng cũng phải ngậm ngùi đón taxi về nhà. Chủ nhật tuy buồn nhưng vẫn có một niềm vui len lỏi. Không hiểu sao nhưng mỗi lần ở bên hắn cô lại có một cảm giác rất khác lạ..nhưng lại chẳng muốn rời.

Chương 21: TỏA SáNg

Cô lựa qua lựa lại, cũng chỉ ưng ý với cái đầm màu trắng nhất. Tự hỏi sao lại xui xẻo như vậy?

“Xong chưa Anh, sắp tới cậu rồi đó”

Cô gật đầu ý bảo xong rồi cho Lam biết. Lam mỉm cười nhìn cô đang từ trong phòng thay đồ đi ra. Qủa là cô có một nét đẹp nghiêng nước nghiêng thành mà, như thế này không cần trang điểm vẫn đẹp.

Chả là giờ cô đang chuẩn bị thi cuộc thi tìm ra người tài năng để qua khối D thôi. Cô bạn Hà của lớp hôm qua mới bị tai nạn, giờ còn đang ở viện. Mà cô lại là người có số phiếu bầu chọn nhiều thứ 2 của lớp, thành ra giờ cô phải làm người thay thế mặc dù cô đã quyết liệt từ chối. Nhưng cô chủ nhiệm lấy lý do “Thi cho có cũng được” nên cô đành ngậm ngụi đi như thế này.

“Sau đây là phần trình diễn của lớp 11a2, xin mời..”

Cô nghe đến lớp mình, hít một hơi để có đủ dũng khí, cô bước ra sân khấu. Sau khi nhận được những ánh mắt của lớp đang cổ vũ thì cô mới can đảm bước ra sân khấu.

Ánh đèn vụt tắt, làm cho pháo trường đang náo loạn bỗng nhiên im bặt. Và phía dưới đang có một chàng trai đang nheo mắt cố nhìn rõ hình dáng bé nhỏ đó trên sân khấu. Nhưng vì tối quá nên không tài nào nhìn ra.

“Đừng khóc nếu không yêu em anh sẽ hạnh phúc.
Rất đau nhưng em phải lạnh lùng.
Phải làm anh tin rằng em đã không còn… như ngày xưa nữa.
Từ đó… dù cho bên ai cũng không hạnh phúc.
Nhận ra trong em tình yêu ấy không thể thay đổi.
Một ký ức đã từng rất đẹp, đã kết thúc khi anh về bên ai.
Tìm được nhau khó thế nào.
Điều gì đau lòng hơn mất anh…
Chorus:
Em đã khóc cho chuyện tình ta mỗi đêm
Để anh bước đi - Ngàn lần không thể thứ tha
Mất anh chỉ một lần… em mất anh mãi mãi…
(Lầm lỡ buông tay để rồi hối hận)
Thời gian chẳng thể hàn gắn… những vết thương.
Từng không muốn tin mà… cuối cùng cũng phải tin.
Nỗi cô đơn nặng nề… biết anh quên em rồi…
Dù không thấy nhưng tim em có thể thấu
Những âm thanh anh đang cười vui bên ai

Vết thương xưa trong lòng đã sâu càng thêm sâu

(Dù biết trước sẽ đớn đau nếu mai ta rời nhau Duyên tình quá ngắn, mình có nhau chẳng được lâu) —-

Em đã níu lấy tay anh và khóc

Mà anh đã nhẫn tâm không được nhìn em

Lời anh nói khiến em không cầm được nước mắt.

Dù cho núi sẽ mòn và sông sẽ cạn.

Lòng em vẫn không quên được ngày xưa.

Anh đã hứa bên em để che chở.

Tại sao vẫn yêu anh mà phải mất anh…

Một ký ức đã từng rất đẹp, đã kết thúc khi em về bên ai…

Tìm được nhau khó thế nào…

Nỗi cô đơn nặng nề… biết em xa anh mãi…

Từ đó thấy em trong mơ là nước mắt rơi mãi không ngừng…”

(Tìm được nhau khó thế nào)

Tiếng hát của cô hòa vào tiếng đàn ghita, cô đang ngồi trên chiếc ghế giữa sân khấu. Giọng hát của cô đã làm ọi người dưới sân khấu phải ngạc nhiên, họ đang chìm vào giai điệu trầm lắng ấy. Đến khi cô kết thúc bản nhạc, ánh đèn bật lên và chiếu thẳng vào khuôn mặt xinh xắn của cô, mọi người mới tỉnh mộng.

Và bắt đầu có những tiếng pháo tay thật nồng nhiệt, kèm theo những tràn hú hét thật kinh thiên động địa..

Cô trên tay vẫn cầm cây đàn, cuối đầu chào khán giả như muốn nói lời cảm ơn khi đã lắng nghe, rồi không quên kèm nụ cười chào tạm biệt. Và không may, nụ cười đó đã làm khá nhiều anh chàng phải đổ. Trong đó vẫn có một người nhìn cô từ lúc đèn sáng tới giờ không rời mắt. Hắn đang ngạc nhiên khi chưa hề nghe cô nói về việc cô thi phần này, hắn là rất bất ngờ đây mà.

“Làm tốt lắm, hôm nay cậu rất tuyệt”

Lam giơ ngón cái lên cười tươi nhìn cô, không quên thảy chai nước mát qua cô. Cô đón chai nước tu một hơi không nói gì lẳng lặng bước đi. Cảm xúc của cô là gì đây? Cô đã khóc khi hát bài hát đó. Lúc hát, cô thấy người đó đang tay trong tay với người con gái khác thật hạnh phúc, lòng cô lại dấy lên cảm giác đau buồn, mất mác. Có phải chăng cô quá tham lam, đã có Anh Tuấn rồi mà cô vẫn muốn có hắn bên cạnh.

“Cậu hát rất hay”

Vân Anh đưa cô đóa hoa chúc mừng, kèm theo nụ cười tươi. Cô tuy có

hơi bực bội vì nụ cười đó nhưng nói ghét thì cô lại không lí do.

“Cảm ơn vì lời khen, nhưng tôi nghĩ chúng ta không đủ quen biết để tôi có thể nhận đóa hoa này.”

“Tôi lại thích tính cách này của cậu, làm bạn nhé”

Vân Anh lại cười tươi xòe tay ra nhìn cô. Cô nhíu mày, nhìn sâu vào ánh mắt nhỏ, cô không thấy có sự giả dối.

“Ừm, rất vui được làm bạn với diễn viên nổi tiếng”

Cô đưa tay bắt lấy tay nhỏ, giọng nói có chút mỉa mai. Làm gì có chuyện một người nổi tiếng như nhỏ lại có thể đề nghị kết bạn với cô chứ. Nghĩ thôi đã thấy hơi vô lí rồi, hắn là có ý đồ đây.

“Đi đâu đây”

Giọng chàng trai có chút bực mình đang vang lên làm hai cô gái đang nói chuyện phải quay sang nhìn. Cô nhíu mày nhìn mặt hắn không nói gì, vì đơn giản câu hỏi đó không dành cho cô.

Vân Anh thấy hắn thì khuôn mặt lại tươi tỉnh hẳn ra, trưng bộ mặt còn tươi hơn lúc nãy với cô, song cánh tay không quên vòng qua tay hắn. Hắn hơi nhíu mày tỏ vẻ không hài lòng nhưng rồi cũng không có ý định gỡ tay nhỏ ra. Cảm giác trong cô….đang thất vọng.

“Hai người nói chuyện đi, tôi đi trước.”

Nói xong cô bước đi để cố ngăn cảm xúc mình lại.

“Cô làm gì thế”

Hắn lập tức gạt tay nhỏ ra, lớn giọng nói.

“Thấy anh đi vệ sinh hơi lâu nên em chỉ muốn đi vòng vòng, ai ngờ lại bắt gặp cô ca sĩ trẻ này, muốn làm bạn thôi”

Vân Anh nói xong nhún vai bước đi trước. Để lại phía sau một chàng trai thộn mặt ra khó chịu. Chả là cậu muốn gặp cô nhưng lại sợ có con kì đà này đeo theo, thành thế nên cậu mới nói dối là đi vệ sinh, thế mà tìm hoài chẳng thấy cô đâu. Đang bực bội vì không gặp được cô, thế mà thấy cô lại nói chuyện với con kì đà. Cậu không biết vì sao nhưng mỗi lần thấy ánh mắt buồn của cô nhìn cậu thì trái tim cậu lại nhói lên một cảm giác đau nhói. Chắc hẳn cô đang hiểu nhầm cậu với con kì đà rồi. Nhưng khoan…có là gì của nhau đâu. Cô ấy giờ đã có người khác rồi mà…Nghĩ thế cậu bước đi không quên mang theo một khuôn mặt buồn.

Chương 22: NỗI BuồN (1)

Cô mệt mỏi mở mắt, cảm giác như có quả tạ ngàn kí đang đè lên người mình vậy? Chả là hôm qua trời mưa, lại không bắt được xe nên phải dầm mưa về. Mà với lại cô cũng thích cảm giác đi dưới trời mưa thế nào, thành ra cô cứ dầm mà đâu biết hậu quả của sáng nay đâu. Mệt thì mệt nhưng cô cũng phải gắng đi học. Còn vài ngày nữa là chuyển trường rồi, cho dù không ở bên lớp lâu nhưng dù gì cũng có một vài kỉ niệm khó quên, và cô muốn khoảng thời gian còn lại được gần với mọi người hơn.

Bước vào trường với nhiều ánh mắt nhìn mình, cảm giác lo lắng lại trỗi lên, sao vậy nhỉ? Cô ho một tiếng rồi bước đến bảng tin-nơi có dân cư tập trung đông nhất ở trường lúc bấy giờ. Sắc mặt cô không được tốt bởi có lẽ do cơn sốt còn đang chạy trong cơ thể.

Chen chúc mãi mới xem được bảng tin, xem xong mặt cô còn tệ hơn lúc nãy nữa. Cô méo mặt bước lên lớp.

“Cậu bị sao vậy? Không khỏe hả? Cậu biết gì chưa?”

Vừa ngồi vào bàn đã bị nhỏ Lam tra tấn. Mặt cô đang u sầu nay còn sầu hơn.

“Biết rồi.”

“Cậu bệnh đó hả, đừng nói hôm qua dầm mưa chứ”

Giọng Lam lo lắng nhìn cô, rồi không đợi cô nói gì, đưa tay lên trán xem nhiệt độ.

“Cậu bị cảm rồi..cảm rồi, vậy mà không nghỉ đi, còn học làm gì”

Giọng Lam hốt hoảng cộng thêm lo lắng làm cô không khỏi bật cười. Lam đang quan tâm cô quá thái hóa, mà lần nào cũng thế chứ không phải riêng gì lần này, nhưng…cô chưa bao giờ quan tâm Lam dẫu là 1 lần nhỏ nhoi. Chắc hẳn cô quá vô tâm nhỉ.

“Không sao không sao, tôi học được mà, cảm ơn cậu”

Cô nói rồi gượng cười, giọng cũng lạc đi đôi phần vì cơn đau đầu tự dưng đến bất ngờ. Rồi chưa đầy 1 phút sau. Thân hình cô đổ dài lên bàn làm cả lớp hốt hoảng, còn Lam thì khỏi nói.

Lam vội vã cùng cô bạn lớp trưởng dìu cô xuống phòng y tế, nỗi lo lắng cho cô, sợ cô xảy ra chuyện đã làm khóe mắt Lam cay cay. Nhỏ muốn khóc nhưng đành kìm lại, Lam không biết tại sao mình lại như thế nhưng cảm giác của Lam lúc bấy giờ hệt như người bị bệnh là nhỏ chứ không phải cô vậy?

“Cậu thấy sao rồi”

Cô lắc đầu, thấy đỡ hơn tí khi được uống thuốc giải cảm. Thật sự cô chưa từng nghĩ có ngày mình lại đau vật vã như thế này, lại để ột người bạn mới

quen chăm sóc. Tự dưng cô thấy cảm động trước tấm lòng của Lam.

Cô rươm rướm nước mắt choàng tay qua ôm chặt Lam vào lòng. Cô có cảm giác nếu như lúc này không ôm Lam thì sau này sẽ không còn cơ hội nào nữa?

“Cảm ơn cậu”

Tuy có ngạc nhiên vì hành động của cô nhưng Lam vẫn cười đáp trả, cô đúng là trẻ con mà. Cứ tỏ ra lạnh lùng vô tâm nhưng trong lòng lại luôn có một nỗi buồn chất chứa.

“Cậu nghỉ cho khỏe đi, ôm gì mình chả thở nổi”

Lam cừoi trừ nhìn cô khi cô vừa thả tay ra khỏi người Lam. Cô không nói gì nữa nằm xuống giường, nhắm mắt để ngăn cảm xúc lạ trong lòng.

Lam thấy cô có vẻ mệt muốn nghỉ thì nhỏ chào tạm biệt cô để về lớp học. Cảm thấy khó hiểu khi sắc mặt cô thay đổi bất chợt.

Lam vừa ra khỏi phòng, cô đang định mở mắt thì nghe có tiếng bước chân đi vào. Cứ tưởng là Lam quên đồ nên quay lại lấy nên cũng ngại mở mắt.

“Nghe nói cậu bị bệnh, sao rồi, thấy khỏe hơn chưa”

Cô im lặng không nói gì, đang định hình giọng nói này của ai, rõ ràng không phải Lam. Mà thôi, chưa chắc gì hỏi cô. Nghĩ vậy cô cứ mặt kệ.

“Tôi biết cậu đang thức..”

Chưa để người đó nói hết câu, cô đã chen ngang. Giọng có lên ột xíu.

“Vân Anh…”

Mặc dù cô đang nhắm mắt nhưng cô vẫn biết được Vân Anh qua lời nói, và cũng biết được Vân Anh đang nằm giường bên cạnh cô.

“Ừm..cậu sao rồi”

“Tốt hơn sáng sớm..mà sao cô xuống đây?”

“Muốn thăm cậu thôi”

Cô im lặng chìm vào mớ hỗn độn của mình, rất chân thành, lời nói đều mang xác thương cao của Vân Anh làm cô cảm thấy thật khó chịu.

“Cậu có biết tại sao tôi quay về đây không?”

Mắt cô vẫn nhắm, định mở miệng nói nhưng Vân Anh đã chặn bằng một câu nói khác.

“Trước khi về đây, tôi đã nghe rất nhiều người bàn tán về cậu, tốt có..và xấu càng không thể thiếu. Lúc đó tôi không hề tin những lời đồn đó..và đến lúc này, khi học ở ngôi trường này, tôi mới tin những điều đó là thật..”

Cô ậm ự không nói nên lời, định mở lời phải bác thì một câu sau của Vân Anh làm tâm trạng cô dãn ra được xíu.

“Tôi tin những lời nói tốt đó về cậu hoàn toàn chính xác 100%..”

Nói xong rồi Vân Anh tự cười một mình.

“Mặc dù ít tiếp xúc với cậu, nhưng tôi cũng có một phần hiểu cậu lắm đó.”

“Vậy sao?”

“Cậu nghĩ tôi là con người thế nào?”

“Chưa tiếp xúc nhiều…không biết”

“Cậu rất lạnh lùng, lại tỏ ra vô cảm…chắc hẳn cậu đang nghĩ tôi là người xấu, đúng nhỉ?”

Cô không nói gì, vì cũng không có ý bác bỏ ý kiến Vân Anh vừa nói. Cô đã từng cho rằng nhỏ rất xấu…và lúc này cũng vậy?

“Tôi bị bệnh tim…”

Vân Anh vừa nói vừa nấc lên một tiếng làm cô giật mình mở mắt nhìn sang. Cô có cảm giác như người bên cạnh có một đau thương rất lớn.

“Và không biết ra đi lúc nào…cậu cũng biết mà. Lý do tôi vào trường này là để tìm lại tình yêu đầu của tôi. Và đó chính là Thiên Tuấn.”

Nghe đến tên Thiên Tuấn, tim cô giật thót một cái, xém tí nữa là quên hai người họ đang là một đôi.

“Ừ, tôi biết. Nhưng cô nói với tôi làm gì?”

“Tôi không biết là cậu biết hay chưa, nhưng…Thiên Tuấn có tình cảm với cậu..”

Khóe mắt cô cay cay nhìn sang Vân Anh. Cô cũng không thể biết được nhỏ đang định nói về vấn đề gì nữa. Nhưng cô đoán chắc chuyện mình sắp nghe sẽ làm tim cô đau.

“Tôi biết.”

Vân Anh cũng không tỏ ra ngạc nhiên gì mấy, nước mắt vẫn từ từ lăn rồi nói tiếp.

“Tôi muốn quãng thời gian còn lại được sống vui vẻ bên người tôi yêu..và không muốn có ai xen ngang…nhưng chắc hẳn là không được rồi.”

Cô khó hiểu nhìn Vân Anh, rõ ràng hai người họ đang là một đôi, vậy mà…nhỏ nói vậy là sao? Thật sự cô không hiểu.

“Tại sao?”

Cô buộc miệng nói ra một câu vô thức, tự dặn lòng là không được nhiều chuyện về chuyện người khác nhưng thân tâm lại muốn biết được lí do.

“Trái tim Thiên Tuấn giờ có hình bóng khác rồi, không còn tồn tại một con ngốc như tôi nữa”

“Trước kia hai người yêu nhau…”

Cô nói bỏ lửng câu hỏi, vì cô đang nhớ về chuyện lúc trước. Lúc trước

hắn nói hắn đã yêu một người rất nhiều, vì là mối tình đầu nên hắn là khó quên, vậy hóa ra mối tình đầu của hắn là Vân Anh à. Nhưng lí do tại sao hai người họ lại chia tay, cô muốn biết điều đó.

“Ừ, đã từng yêu rất nhiều, nhưng vì tôi mê danh vọng, thế là đánh mất một người tôi yêu rất nhiều.”

Cô gật đầu tỏ ra hiểu được phần nào nhưng trong lòng cô lại cảm thấy lo lắng.

“Lỗi là ở cô..”

“Tôi biết…vì thế nên giờ tôi muốn bù đắp lại cho Thiên Tuấn, cậu giúp tôi được chứ, giúp một người có thể ra đi lúc nào không hay”

Cô nhướn mày ý nói không hiểu nhìn Vân Anh. Thật sự thì cô không hiểu.

“Tôi thì giúp gì được..”

“Cậu là người trong tim Thiên Tuấn lúc này, có thể rời xa Thiên Tuấn không?”

Cô bật cười.

“Trước giờ có gần hắn đâu..”

Giọng nói cô hơi mỉa mai. Thật thì trước giờ chỉ là lời đồn, hai người chưa bao giờ yêu nhau. Vân Anh bật dậy khỏi giường, đồng thời kéo cô ngồi dậy. Ánh mắt nhỏ nhìn thẳng vào mắt cô là cô có hơi giật giật. Lý do thì không hiểu nổi.

“Cậu có thể giúp tôi không, tôi thật sự rất cần anh ấy lúc này..”

Vân Anh bật khóc trước mặt cô làm cô lúng túng đưa ánh mắt sang nơi khác. Phải nói sao mới bao trọn cảm xúc lúc này của cô chứ? Vậy ý của nhỏ là chỉ muốn cô rời xa Thiên Tuấn, nực cười thật. Rõ ràng cô sắp xa nơi này rồi, mà với lại cô đang là người yêu của Anh Tuấn nữa.

“Ờ, thật ra thì tôi có người yêu rồi, và tôi cũng sắp rời khỏi đây.”

Cô ái ngại gỡ tay Vân Anh ra khỏi người mình rồi nằm xuống giường ngăn nước mắt trào ra. Cô không hiểu sao khi nói rời khỏi nơi này, nước mắt cô lại không tự chủ mà muốn tuông.

“Thật..”

Vân Anh nghe thế thì khẽ lau nước mắt, tâm trạng có chút vui hơn.

“Ừm, sẽ sớm thôi”

Cô không nói nữa, nghiêng người qua bên kia. Một giọt nước mắt khẽ lăn…

Chương 23: NỗI BuồN (2)

Ừ thì cô thừa nhận mình có tình cảm với Thiên Tuấn, nhưng chắc rằng nó không hề vượt quá một mức giới hạn nhất định nào đó. Cô tự chửi thầm mình nhiều lần rằng hiện tại đã có Anh Tuấn, thế nhưng trong thân tâm lại còn chứa chấp hình bóng của Thiên Tuấn. Cô chẳng hiểu nổi bản thân mình lúc này nữa. Có phải cô là người quá tham lam như một nữ nhân vật chính trong một cuốn tiểu thuyết người ta thường đọc hay không? Nếu như thế thì cô đáng bị người đời khinh thường rồi?

Trăn qua trở lại trên giường, cô chẳng muốn dậy xíu nào. Hôm nay nghỉ vậy? Đầu còn đau, mà người thì nóng ran, chả muốn dậy. Thế là 7h rồi mà vẫn còn nằm trên giường để suy nghĩ những chuyện vớ vẩn. Vớ vẩn đấy là đối với người khác thôi, còn đối với cô thì đáng xem như một vấn đề rất to lớn.

Nhiều khi cô nghĩ nếu như lúc trước Anh Tuấn nói cho cô biết sự thật sớm hơn, thì có lẽ cô sẽ không chuyển trường, chuyển nhà để đến nơi này, để rồi phải gặp Thiên Tuấn và tạo ra một tình cảm ngang trái khó lường. Cô suy nghĩ đến đau đầu mà vẫn không ngưng được suy nghĩ. Có phải chăng cô không còn….??? Nhưng khoan…còn một sự thật cô chưa giải ra mà. Nếu đó là thật, thì chắc có lẽ cô cũng nên từ bỏ sớm thôi nhỉ? Hết rồi….

Đang suy nghĩ tự dưng có điện thoại, cô nhăn mặt nhìn vào tên được hiển thị trên màn hình cảm ứng, cô mệt mỏi bắt máy. Khá linh…

“Sao?”

“Tối gặp được không?”

“Có chuyện gì, mày không phải đang ở Sài Gòn sao?”

Giọng cô có chút ngạc nhiên.

“Được không, tao có chuyện muốn nói, nếu mày không đến chắc có lẽ..”

Giọng Như Tuyết lạc đi, như đang khóc nhưng nén lại vậy?

“Ừm…”

Cô gác máy, đưa tay lên để trấn áp nhịp tim. Tự hỏi chỉ với một cuộc điện thoại, trái tim cô như đang chạy maratong. Không biết có chuyện gì nhưng cô đoán chắc nó sẽ đau thương, nhưng cô không thể đoán ra. Tại sao Như Tuyết lại nói vậy? Lại còn hẹn gặp ở nơi đó nữa. Cô không thích.

Cảm thấy cơ thể đang nóng lạnh bất thường quá mức rồi, cô mới thay đồ đi mua thuốc. Đúng là rõ khổ khi ở một mình mà. Thường thì mỗi lúc đau, cô đều được ba và cả mẹ quan tâm chăm sóc rất đặc biệt, có khi còn có cả anh và Tuyết. Nhưng bây giờ…tất cả đều không có ai ngoài bản thân cô. Cô tự cười bản thân mình, từ lúc nào mà mình lại trở nên thê thảm như thế này?

Khoác thêm chiếc áo khoác lên tận cổ, cô mới dám ra khỏi nhà, nóng lạnh bất hồi bất chợt cô mệt cả người. Cô thở dài đi bộ trên đường đến tiệm thuốc. Đúng là đau thì không nên nằm một chỗ, nhờ đi vầy mà cô cảm thấy cơ thể dễ chịu hơn tí xíu.

"Chị.."

Nghe tiếng gọi quen quen ở sau lưng, cô ngoảnh mặt lại.

"Hải.."

Cô vô thức gọi tên người trước mặt.

Cả hai cùng đi trên con đường quen thuộc trước kia, cô nhớ lại những lần Hải chịu khó đến tận nhà đèo cô đi học..sau đó đến Thiên Tuấn…nhưng nay..chẳng còn ai.

"Chị ốm à.."

"Ừm.."

"Uống thuốc chưa, sao không đi bệnh viện…"

"Chị không sao, không nghiêm trọng đến mức đi bệnh viện đâu"

Cô mỉm cười nhẹ nhìn Hải.

"À mà lâu rồi không thấy em đâu, chắc tháng rồi nhỉ"

Cô cảm thấy không khí im lặng, lại thêm ánh mắt Hải nhìn cô không rời, cô đành lên tiếng hỏi. Thế nhưng Hải không nói gì, chỉ ôm cô chặt vào lòng. Cô theo phản xạ định đẩy ra..

"Một chút thôi..được không…"

Cô thôi đẩy Hải ra, từ từ suy nghĩ hành động của Hải, cô không hiểu Hải đang bị gì, nhưng từ lúc gặp lại đến giờ, Hải luôn có những hành động lạ.

"Có chuyện gì à.."

Cảm giác như nguyên cái đầu của Hải đang gục thẳng lên vai cô, cô mới biết rằng Hải chắc hẳn đang có chuyện đau buồn nào đó.

"Ba mẹ em li hôn…"

Giọng Hải nặng nề cất lên, giọng như kìm nén tiếng khóc. Mặc dù cô chưa hiểu cảm giác gia đình li hôn như thế nào nhưng nhờ xem nhiều phim và đọc nhiều truyện, cô cũng hiểu cảm giác đó rất đau thương. Mà người đau khổ nhất trong màn li hôn này chính là con của họ, và chắc hẳn Hải đang rất đau. Nghĩ thế, cô thấy thương Hải hơn, cô đưa tay ôm chặt Hải như một người chị dỗ dành đứa em đang khóc nhè.

"Nếu cảm thấy khó nói, em cứ khóc…cho nhẹ người.."

Cô vừa nói vừa vuốt lưng Hải, cô không giỏi an ủi người khác.

"Em phải theo mẹ sang Mĩ, nhưng còn một chuyện em chưa làm.."

Nói xong Hải đẩy cô ra, đưa hai tay vịn lấy vai cô, và rồi…

Cô như đứng hình nhìn Hải…đang hôn cô. Đây là nụ hôn đầu của cô mà…Cô tức giận đẩy Hải ra. Mặc dù muốn đánh cho Hải một trận nhưng nghĩ lại Hải đang có chuyện buồn, hành động này chắc hẳn sẽ có nguyên nhân, vậy là cô đưa khuôn mặt lạnh tanh nhìn Hải như muốn Hải giải thích.

"Em…yêu chị..rất nhiều. Một tháng không gặp chị đã làm em rất khó chịu, lúc đầu em cứ tưởng tình cảm này với chị chỉ là một cơn cảm nắng bình thường, nhưng giờ…hoàn toàn không phải. Em biết tình cảm này sẽ không được đáp lại nhưng em phải nói, vì em biết đây là cơ hội cuối cùng của em. Có lẽ đây là lần cuối cùng em gặp chị. Ngày mai em đi rồi…và có khả năng sẽ không về nơi này nữa. Trước khi đi, em chỉ muốn làm một điều duy nhất này thôi. Em xin lỗi…Em xin lỗi vì đã lỡ yêu chị. Em không hứa là sẽ quên được chị nhưng…em sẽ cố gắng để ngừng lại."

Cô không nói gì nhẹ nhàng quay mặt nơi khác, mắt cô đã rươm rướm rồi. Vậy mà trước giờ cô cứ nghĩ Hải xem cô như người chị, chuyện gì cô cũng chia sẻ, thế mà giờ nghe Hải nói như thế. Cô không khỏi bị sock, rõ ràng…

"Chị sống tốt nhé, tạm biệt.."

Thấy cô như không muốn nói chuyện với mình nữa, Hải buồn bã cuối mặt nói rồi bước nhanh. Mặc dù không ngờ cô lại có cách cư xử như vậy nhưng Hải vẫn thấy vui vì trước khi rời khỏi nơi này, cậu cũng làm được điều mình mong muốn. Thế nhưng đi được 2 bước…Hải được một bàn tay kéo lại và cả thân hình được ôm chặt.

"Sống tốt nhé…nhớ tìm một người nào đó tốt hơn chị để gửi gắm tình cảm này vào nhé. Vẫn là chị em tốt, qua bên đó rồi nhớ liên lạc về cho chị, không thôi…"

Cô không nói hết câu vì bận nấc những tiếng khóc đau buồn.

"Hức hức, thằng em khờ này, sao lại yêu chị cơ chứ, nếu không như thế thì chị không khó xử như giờ rồi…hức hức..Chị sẽ nhớ em lắm…"

Mặc dù tiếp xúc với Hải không lâu nhưng cô biết được rằng Hải rất tốt. Hải luôn quan tâm cô, bên cô an ủi mỗi khi cô buồn, nên chắc vì thế mà Hải mới nảy nở cảm giác với cô. Nghĩ lại bản thân mình, cô thật đáng trách…

Hải hơi bất ngờ vì hành động đột ngột của cô nhưng một lúc sau…môi Hải dãn ra một nụ cười hạnh phúc.

"Biết rồi biết rồi, chị cứ như thế này thì làm sao em không yêu được cơ chứ"

Hải cười trêu ghẹo nhìn cô nhưng trong lòng lại mang một cảm giác day dứt khó rời. Cô cứ thế này thì cậu lại yêu cô hơn rồi.

Cô nghe thế thì lúng túng lau nước mắt, không quên đưa tay lên đe dọa.

“Có ngon thì yêu nữa đi, chị mày cho đi gặp diêm vương trước khi đi sang Mĩ luôn giờ”

Rồi cả hai bật cười. Thật tình lúc nãy rất ngại khi nghe Hải nói yêu mình, nhưng giờ…có lẽ đỡ hơn rồi.

Tạm biệt Hải, tuy có tiếc nuối nhưng Hải hứa sẽ thường xuyên liên lạc về nên cô cũng đỡ lo hơn. Lần gặp này chắc có lẽ là lần cuối cùng nhỉ. Cô thở dài cảm thán, cô mong là Hải sẽ có cuộc sống tốt, sống tốt hơn và đặc biệt là sớm tìm ra một nửa kia yêu thương của mình.

Cô thở dài bước về hướng phía nhà mình nhưng…vô tình gặp người vừa muốn gặp nhưng lại vừa không muốn..

“Chuyện gì à..”

“Sao không đi học, cậu bị sốt à..”

Thiên Tuấn thấy bộ dạng của cô thì hốt hoảng.

“Trời nóng thế này mà cậu bận đồ…”

“Tôi mệt..”

Cô mệt mỏi đẩy hắn sang một bên rồi mở cổng bước vào nhà. Thật tình cô rất cảm động trước sự quan tâm của hắn, nhưng…cô đã hứa với Vân Anh là sẽ không lại gần hắn nữa rồi.

Thiên Tuấn ngạc nhiên không nói nên lời, thái độ đó…giống như người xa lạ…

Cô mệt mỏi ngã xuống giường. Sao đùng một lúc cô có cả đống chuyện phải lo thế này. Thi học sinh giỏi cho trường, tỏng khi đó cô chuẩn bị chuyển trường, lại thêm chuyện giải nhất vụ hát hò gì để qua khối D nữa, rồi chuyện của Hải, Vân Anh, Thiên Tuấn, có luôn cả chuyện của Như Tuyết. Tự hỏi không phải rủ nhau đến một lượt đó chứ..Nói mới nhớ, cô đang rất tò mò về chuyện sắp được nghe từ Tuyết..

(Còn tiếp)

Chương 24: NỗI BuồN (3)

Cô có cảm giác hơi lành lạnh vì hơi nước ở sông Hồng này. Chắc một phần vì về đêm và một phần vì cô đang đau nên cô mới có cảm giác như vậy. Cô đảo mắt xung quanh hai bên thành cầu để tìm kiếm người gọi cô đến đây, cô không biết vì sao Tuyết lại nói cô đến giờ này…22h đêm, cô thấy rợn rợn vì giờ này ở đây đã vắng vẻ người rồi, lại cộng thêm ánh sáng ít làm cô không khỏi rùng mình.

Đảo mắt tìm kiếm một hồi, cô mới bắt gặp được Tuyết đang ngồi trên thành cầu, tỏ vẻ như bất cần đời vậy? Nhỏ bận chiếc áo sơ mi mỏng và chiếc quần đùi bó sát làm cô không khỏi nhăn mặt. Từ khi nào nó lại ăn mặc như vậy? Đó là câu hỏi lúc bấy giờ của cô.

Cô bước lại nhẹ nhàng đứng gần nó, định mở miệng chào thì…

“Tao muốn chết…”

Giọng của Tuyết run run, hình như nó đang khóc. Cô đang giật thót tim khi nghe nó nói, với tình trạng bây giờ của nó thì việc chết rất dễ…vì sao à? Nó đang ngồi trên thành cầu đó, chỉ cần nhích một cái là có thể không thấy xác nó đâu luôn huống chi là cứu sống. Cái sông Hồng này nó to lắm chứ đâu như những cái hồ hay những con sông nhỏ ngòai kia.

“Mày điên à…”

Vừa nhích lại gần nó, cô vừa chửi. Cô không biết nó đang có chuyện gì nhưng cô chắc lại là đau thương.

“Mày biết không…tao mệt mỏi quá…”

Tuyết bật khóc.

“Mày xuống đây trước đi, có chuyện gì thì nói, không cần phải ở trên đó đâu”

Cô thật sự đang rất sợ, cô sợ những điều đau buồn Tuyết sắp nói sẽ ảnh hưởng tâm lí nghiêm trọng đến nó làm nó nghỉ quẩn thì chết. Cô sợ, thật sự cô sợ.

“Tại sao mày luôn là người hơn tao…trong mọi chuyện. Mày luôn là người được ưu ái..Được có tất cả, nhưng tao thì không?”

“Mày điên à…mày đang nói gì vậy?”

Cô nói như hét, cô đang không hiểu những lời Tuyết đang nói. Nó đang bị gì?? Giờ có nói nó bị ma nhập…cô cũng không thể phản đối được. Bởi có lẽ nó rất giống…

“Mày có tất cả…gia đình, người yêu thương mày, sắc đẹp, về học tập và luôn được may mắn trong cuộc sống…Trong khi đó, tao không hề có một thứ gì cả…tao không có thứ gì cả..hức hức”.

“Mày…”

Cô lao tới định kéo nó xuống, với tư thế này thì không thể nói chuyện đàng hoàng với nó được. Bởi có lẽ nguyên nhân khiến nó ra như thế chính là cô, và bây giờ chỉ với một câu nói của cô cũng khiến nó bị đã kích và nghĩ tới chuyện không nên…nhưng..

“Mày mà lại gần tao…tao nhảy xuống đó..”

Cô khựng lại.

“Mày bị gì..HẢ”

Cô hét lên, nước mắt tự dưng rơi lúc nào không hay. Cô đang không được bình tĩnh…

“Mày biết không…cảm giác khi thấy người mình yêu hạnh phúc bên đứa bạn thân của mình, trái tim tao thật sự rất đau nhưng vẫn ráng gượng cười chúc bọn mày hạp phúc…mày không biết chỉ vì thua về nhan sắc với mày, nên tao mới không được tình yêu đó, và giờ nó lại trở thành tình yêu đơn phương giấu kín…”

Tuyết vừa nói xong, nó nấc lên từng hồi..Còn cô, cô bật cười mặc cho nước mắt đang rơi..

“Haha…hự hự…”

Cô vừa cười vừa ho vài cái, chắc bởi có lẽ đứng trong gió nhiều nên làm cô viêm họng.

“Thì ra là vậy?”

Cô vẫn cười mặc dù mắt cô đã đỏ hoe đầy nước mắt. Hóa ra chuyện lâu nay cô đoán đều đúng là sự thật. Cô đang thất vọng về tình bạn này, hay cô đang đau buồn…cô không hiểu rõ mình nữa.

“Gia đình tao bị phá sản…tao không còn gì nữa rồi…hức hức…Ba mẹ tao vì số nợ mà bỏ trốn, bỏ lại tao một mình nơi đây. Chắc bởi vì trước đây, tao sinh ra là một sai lầm của họ..vì thế mà giờ tao đang bị bỏ rơi…Hức hức..”

Cô giật thót một cái, cảm giác như ai đó rút hơi khí trong người cô vậy. Nó mới nói gì…Gia đình nó phá sản. Nếu như vậy?

Cô nhìn nó không nói nên lời, thật sự cô quá vô tâm. Nhà nó bị phá sản cả tuần nay, và nó muốn nói chuyện với cô nên mới đặt vé bay đến đây. Vậy mà cô còn tỏ ra thái độ đó, cô thật là đáng trách.

“Tao xin lỗi mày, đã phụ lòng mày rồi, xin lỗi vì đã yêu Anh Tuấn, xin lỗi vì trước giờ tao luôn ganh tị với mày và lúc này cũng vậy? Xin lỗi vì đã không giữ lời hứa làm bạn tốt với mày suốt đời, xin lỗi..tao xin lỗi…Mày sống tốt nhé!”

http://tieulun.hopto.org

Tuyết nhắm chặt mắt thả mình xuống dòng sông, nhỏ muốn chết để kết thúc cuộc đời lúc này…nhưng..

“Bám chặt tay tao vào, mày có lỗi với tao nhiều như vậy mà muốn đi để trốn hả…mày phải sống để chuộc lỗi với tao….tao….sẽ không ày chết…Có ai không? Giúp tôi với..”

Tuyết nhìn cô mỉm cười hạnh phúc, cô luôn tốt như vậy? Nhưng lại phụ lòng cô rồi.

“Mày thả tao ra đi, không mày cũng sẽ rớt xuống với tao….”

“Không…mày điên à…giữ chặt đấy… đừng nói nữa..”

“Có ai không…A…Anh gì ơi…giúp tôi với..”

Thấy một chàng trai đang đi trên đường, cô cố hết sức còn lại để gọi. Mặc dù đang cầm chặt tay Tuyết nhưng cô vẫn ráng giữ chút sức lực lại hét to cho người ta nghe thấy, cô chỉ mong người đi trên đường kia nhìn tình trạng của cô lúc này một lần. Cô đang cầu nguyện..cô không thể buông tay Tuyết ra được…không thể…

“Thiên Anh…là em..”

Cô ngạc nhiên nhìn người đang đứng bên cạnh nhìn mình khó hiểu.

“Giúp em với”

Cô nhìn xuống cầu, làm anh cũng nhìn theo. Anh gật đầu tỏ vẻ hiểu rồi kéo Tuyết lên.

“Phù…”

Cô và Tuyết cùng ngồi xuống đất thở dài. Cô mỉm cười nhìn Tuyết, còn nó không nói gì, ôm chặt cô vào lòng…

“Tao xin lỗi..”

Cô mỉm cười gật đầu. Tự nghĩ trước giờ mình cho đi không nhiều nhưng nhận lại thì quá sức tưởng tượng, vậy nên. Cô sẽ cho Tuyết một điều mà Tuyết muốn.

“Mày đừng nghĩ quẩn nữa, như vậy là chuộc lại lỗi lầm mày gây ra cho tao đó..”

Cô bật cười xoa đầu Tuyết như một thói quen. Còn một người nãy giờ vẫn nhìn hai người nói chuyện mà không hiểu gì hết. Anh vẫn không tin rằng có người lại muốn tự tử ở đây đó, nghĩ tới là rùng mình.

“Hụ..hụ”

Ai đó đằng hắng vài cái vì nãy giờ xem là người vô hình.

“À…cảm ơn anh nhé, Hàn Phong”

Cô mỉm cười nhẹ nhìn anh, anh thấy vậy thì xoa đầu ngại ngùng.

“Ừ không có gì, nhưng sao lại ở đây giờ này.”

Cô nhún vai, kéo Tuyết dậy.

“Mày ngủ tạm nhà tao đi, chắc mày cũng không còn nơi nào đi hén…”

Cô hỏi Tuyết. Không đợi Tuyết trả lời, cô kéo Tuyết đi.

“Thật tình cảm ơn anh rất nhiều, nếu có dịp em sẽ kể anh nghe…nhé”

Cô nháy mắt tinh nghịch chào tạm biệt anh rồi vui vẻ khoác vai Tuyết đi ra đường lớn bắt xe về. Anh chỉ biết lắc đầu nhìn hai người con gái trước mắt dần xa.

“Cảm ơn…”

“Hửm…”

Cô đưa mắt nhìn sang Tuyết khi 2 đứa đã an vị trên chiếc giường êm ấm của cô.

“Cảm ơn vì sau tất cả…mày không ghét tao..”

“Con điên này…tao cảm thấy thương mày nhiều hơn…”

Cô bật khóc ôm Tuyết vào lòng.

“Từ giờ tao sẽ san sẻ những điều tao có ày, yên tâm.”

Chương 25: Bỏ Qua Quá Khứ

Ánh nắng xuyên qua cửa làm cô nhíu mày dụi mắt. Theo thói quen cô đưa đưa tay chân lên cao rồi tự làm cho đỡ mỏi. Giật mình như nhớ ra điều gì đó, cô đưa tay sờ sang phía bên cạnh giường, cô hốt hoảng trông rõ ra mặt. Chuyện tối qua là chỉ là giấc mơ thôi à. Tuyết đâu….

Vội vàng làm vệ sinh cá nhân rồi chạy xuống lầu, nếu cô đón không lầm, đây không phải mơ thì giờ này Tuyết đang nấu đồ ăn dưới bếp. Và…vừa xuống lầu..cô thở phào…thói quen đó của Tuyết không bao giờ bỏ được..

“Mày dậy sớm thế…còn nấu ăn nữa”

Cô vừa kéo ghế ngồi vào bàn đầy thức ăn do Tuyết nấu, vừa nói.

“Ờ, thói quen mà…mày ăn rồi đi học.”

Tuyết đáp cho có rồi dọn đồ ăn ra bàn, song cũng kéo ghế ngồi đối diện với cô.

“Ơ…mày không đi học chung với tao à”

“Con điên này, tao chuyển hồ sơ về trường cũ rồi, học thì học trường nào”

Tuyết cười cốc cô một cái, làm cô nhăn mặt. Ừ…cũng đúng, Tuyết đang ở Hà Nội mà.

“Mày còn tiền không?”

Tuyết nhăn mặt nhìn cô khó hiểu, nhưng ít giây sau nó lắc đầu.

“Biết ngay mà..”

Cô lắc đầu như hiểu ra một chân lí to tát gì đó vậy? Ý của cô chỉ muốn Tuyết về Sài Gòn học lại thôi, đằng nào cô cũng sắp về đó rồi, mà cô cũng biết rằng Tuyết không có tiền, thành ra…cô mới hỏi như thế. Cô nhìn trân trân vào khuôn mặt Tuyết…chắc Tuyết đã chịu nhiều đau khổ lắm.

“Yên tâm đi, tao luôn bên mày mà.” Giọng cô chắc nịch.

Tuyết nhìn mặt Anh nghiêm túc thì không khỏi bật cười. Mỗi khi Anh trưng bộ mặt đó ra, thì chắc lời hứa đó sẽ thành hiện thực, và cô chắc rằng… Anh nói được, nhất định Anh sẽ làm được.

“Từ khi nào mày trở nên sến súa như vậy hả?”

Tuyết cười sặc sụa nhìn cô, cô không biết Tuyết vì vui quá hay vì cảm động với lời cô vừa nói mà mắt Tuyết cay cay như sắp khóc. Cô hiểu, vì cô đã từng trải qua cảm giác đau thương đó, nó rất đau…

“Con điên..không nói với mày nữa..ở nhà chờ tao về, cấm nghỉ quẩn như tối nữa đó, không thôi….chết với tao.”

Cô nói xong xách cặp đeo lên vai rồi bước đi. Tuyết nhìn bóng cô đi khỏi phòng ăn thì không khỏi bật cười. Tại sao cô vẫn tốt bụng, vẫn trẻ con như vậy chứ? Chắc hẳn vì cái tính đó, nên cô mới thua xa Thiên Anh về mọi mặt?

Cô thua thật rồi, cả tình yêu thầm kín 5 năm trời mà cũng không thổ lộ được, cô thật là vô dụng. Chắc hẳn Thiên Anh không biết, cô đã yêu Anh Tuấn từ rất lâu rồi..đó là hồi năm lớp 6, khi mới vào trường cấp 2. Lúc đó cô cứ tưởng đó chỉ là tình yêu con nít nên chẳng quan tâm gì nhiều. Nhưng đến một hôm, cô thật sự phát hiện mình đã yêu Anh Tuấn, yêu rất nhiều là đằng khác, thì lúc đó cũng là lúc Anh Tuấn tỏ tình với Thiên Anh, trái tim cô như vỡ nát thành trăm mảnh. Đã vậy, cô còn phải ở bên cạnh để chia sẻ niềm hạnh phúc cùng hai người bọn họ. Không có gì đau khổ hơn là chứng kiến người mình yêu hạnh phúc bên đứa bạn thân của mình. Còn đáng trách hơn, bên cạnh Thiên Anh luôn có một gia đình hạnh phúc, luôn bên cạnh những lúc Anh gục ngã. Còn cô, gia đình ngày nào cũng cãi vã, cãi nhiều đến mức cô phải dọn đồ sang ở với Anh, cô thật sự chán nản với hai từ gia đình, và cũng mệt mỏi luôn với hai từ tình yêu. Nhưng giờ phút này, cô xem lại những thứ mình còn lại sau cuộc thăng trầm có thể nói là mất đi tất cả. “Tình bạn” vẫn bên cô không bao giờ buông. Cô thật sự cảm động trước Anh. Sau chuyện như vậy, Anh vẫn không giận cô, không ghét cô, ngược lại còn hứa sẽ bên cô. Thật sự…cô nên trân trọng tình bạn này.

Cô tung tăng đi trên đường, tâm trạng có thể nói là vui. Cô vui vì Tuyết vẫn bên cạnh cô, cô tự nghĩ nếu tối qua cô không đến thì không biết giờ Tuyết sẽ như thế nào? Nghĩ đến đó bỗng dưng cô rùng mình một cái. Cái đầu lại bắt đầu nghĩ lung tung rồi..

“Hù..”

“Hết hồn..”

Cô đưa tay lên trấn an nhịp tim mình,thở những hơi thở nặng nhọc.

“Haha…hồn em đang treo nơi nao, quay về đây mau.”

Hàn Phong vừa nói vừa người lên trời kiểu như kêu gọi hồn cô về vậy. Cô chun mũi quay đầu bước đi tiếp.

“Anh chọc em..”

Cô như trẻ con giận dỗi hậm hực bước đi. Thử hỏi với một người đang bận suy nghĩ mà bị làm giật mình thì có hết hồn không cơ chứ..vậy mà còn bắt bẻ..

“Hehe…giận rồi à.”

“Không…”

“Rõ ràng là có.”

“Đã nói không-là-không”

Cô bực mình hét lên rồi nhanh chân bước về phía phòng mình. Hàn Phong ở sau chỉ biết lắc đầu nhìn bộ dạng trẻ con giận dỗi của cô. Lại làm

anh thêm yêu tính đó của cô nữa rồi..

Còn cô, bực mình quăng cái cặp xuống bàn một cái "đùng" rồi cơ thể từ từ nằm xuống bàn. Cô thở hắc ra một cái đầy mệt mỏi. Sao giờ phút này lại còn phải chuyển lớp nhỉ? Ba mẹ còn chẳng thèm liên lạc với cô, trong khi cô đang muốn chuyển trường càng nhanh càng tốt. Cô thở dài mệt mỏi, chiều nay phải đi thi học sinh giỏi nữa, nếu biết như thế nay thì hôm đó cô không làm bài có phải tốt hơn không? Hiện tại tâm trạng cô chỉ có một chữ "MỆT".

"Cậu sao vậy? Ổn không?"

Lam lên tiếng hỏi thăm.

"Ừm..?"

Cô lười biếng lên tiếng.

"Hôm nay cậu phải chuyển qua khối D…"

"Biết rồi…không cần đuổi."

Cô bực bội đẩy ghế xách cặp hậm hực bước đi, còn Lam thì vài vạch đen đang hiện rõ trên mặt.

"Này…không phải..ý mình không phải vậy…Nè…"

Giọng Lam nói như hét, vậy mà con người đó vẫn vô tâm bước đi. Cả lớp chỉ biết lắc đầu nhìn cô bước đi, họ đã quen với cách vô tâm của cô rồi.

Cô chỉ biết lắc đầu bịt cả hai tai để không nghe tiếng hét của Lam, rõ là rắc rối.

"Anh…cẩn thẩn."

Nghe tên mình, theo phản xạ tự nhiên cô quay lại, nhưng chưa kịp hiểu thông tin gì, cô đã được một thân người che chắn. Cô há hốc mồm khi thấy bóng đèn đang chuẩn bị rớt xuống chỗ mình, rồi lại giật mình khi thấy người đó đang cố che chắn. Định đẩy người đó sang một bên nhưng..muộn rồi..Cô nhắm mắt, nhưng trong lòng lại vô cùng lo sợ.

"Cậu…sao lại làm vậy?"

"Cậu không sao chứ?"

Giọng ai đó o lắng nhìn ngắm cô từ trên xuống dưới xem có sao không.

"Câu này tôi hỏi cậu mới phải…có sao không vậy?"

Giọng cô đang lo lắng rõ rệt.

"Trời…máu kìa…theo tôi xuống phòng y tế…"

Cô vội vàng kéo đi mặc cho người đó có đồng ý hay không?

Vừa dán băng cá nhân cô vừa chửi thầm.

"Cậu là đồ ngốc à.."

"Không sao mà…đằng nào cũng phải chết, trước khi chết tôi muốn làm chuyện tốt..thế thôi"

Vân Anh nhún vai nói.
“Đồ ngốc…cậu không chết đâu..”
“Không gì là ta có thể biết trước được mà..”
Nói xong Vân Anh bước đi..
“Vân Anh…cảm ơn cậu.”
Cô mỉn cười, thật tâm cô rất cảm kích chuyện ban nãy Vân Anh làm…

http://tieulun.hopto.org

Chương 26: NgạC Nhiên.

Vội vàng chạy vào lớp để kịp giờ, cô quên bén là hôm nay mình đã chuyển lớp. Thế lại được một phen hối hả chạy lên phòng hội đồng nữa, cô thật sự mệt thở chẳng ra hơi nữa luôn.

“Thiên Anh…”

Tiếng một cô giáo trẻ tuổi lớn tiếng gọi cô làm cô giật thót, người tự động đứng thẳng như chào cờ.

“Dạ…”

“7 giờ 52 phút, trễ 7 phút rồi, em tính sao cho chuyện này..”

Cô trố mắt nhìn cô giáo trẻ đẹp trước mặt, có cần phải nghiêm khắc thế không, biết trước cô chẳng thèm qua khối D làm gì. Nhưng người muốn không bằng người muốn mà, cô nhăn mặt khổ sở nhìn cô giáo. Biết mình sai nên cô cuối đầu thành khẩn.

“Em xin lỗi ạ..”

“Theo tôi lên lớp..”

Bà cô trẻ mặt vẫn cứ hầm hầm đi trước, còn cô đi theo sau không khỏi rùng mình. Chả giống cô Mi ở lớp cũ tẹo nào, cô tuy khắc khe nhưng vẫn vui tính. Còn cô chỉ thích như thế, chứ ai đời như cô trẻ này, nghĩ đến là cô rùng mình.

Cô trẻ bước vào lớp trước, cả lớp đang nói chuyện rôm rả bỗng nhiên im bặt, cô đón chắc cô trẻ này là cô giáo khó chịu rồi, lớp thấy mặt đã sợ vậy rồi thì huống chi là cô. Mà không sao, ráng chịu đựng thêm ít thời gian nữa, ba mẹ về thì cô được chuyển về trường cũ rồi, đây chỉ là học tạm vài bữa thôi. Nghĩ đến thế cô thấy người nhẹ ra được tí.

“Như các anh chị đã biết, cuộc thi hôm bữa đã bầu chọn ra được 3 em xuất sắc nhất để vào khối D của chúng ta, và 1 em xuất sắc nhất được vào lớp ta…Vào lớp đi Thiên Anh.”

Cô rụt rè bước vào, không khí lớp ở đây làm cô thấy ngại, cảm giác giống như học sinh cấp I mới bước vào trường vậy?

“Chào…Tôi là Thiên Anh…rất mong được giúp đỡ..”

Cô vứt cái sợ hãi đó sang một bên, thay vào đó là cái lạnh lùng thường ngày. Có gì đâu phải sợ cơ chứ. Dù gì cũng chỉ là học tạm thôi mà.

Cả lớp vỗ tay quyết liệt chào đón, còn có cả tiếng đập bàn và hú hét… Kèm theo vài tiếng ngạc nhiên như “Trời, không ngờ vào lớp mình” rồi lại “Chắc chức Hotgirl của Hà sắp mất rồi” rồi còn rất rất là nhiều mà cô không thể nghe hết được. Cô nhăn mặt khổ sở, sao cô trẻ không cho cô vào chỗ chứ?

“Rầm…rầm..”

Cô đập bàn hai cái rõ to làm cả lớp im bặt. Cô mừng thầm, cuối cùng cũng được vào chỗ ngồi rồi. Nhưng…

“Im lặng để Thiên Anh hát nào.”

“Hả…”

Cô mở con mắt ngạc nhiên nhìn cô, sao phải hát…

“Đọc nội quy trước khi làm thành viên của lớp chưa.”

Mặt cô trẻ nhăn lại đầy tức giận. Cô thấy thế thì nuốt nước bọt một cái, đủ chuyện.

“Dạ…”

“Vậy thì hát đi..”

Cô tự hỏi cái nội qui quỷ quái đó ở chỗ nào, cô chưa hề thấy huống chi đọc, không biết trong đó có bao nhiêu cái nội qui nữa. Lúc nhận thông báo tới khi vào lớp này, cô có lên trường đâu.

Cắn chặt môi, cô cất tiếng hát…

“Tại sao chúng mình, không nhận ra nhau sớm hơn
Để em có thể mạnh mẽ đến gần anh, và
Thì thầm lời hứa, anh sẽ không phải khóc
Chẳng như hôm nay, chỉ biết im lặng thôi
Từ giây phút đầu, anh nở nụ cười rất tươi
Mà chỉ em thấy, anh vẫn không hạnh phúc, chút nào
Và em biết, người ở bên cạnh anh bây giờ
Không hề quan tâm đến cảm giác anh như ngày xưa
ĐK1:
Vậy mà vẫn cứ ngây thơ, anh vẫn bên ai dại khờ
Giờ đây anh có vui đâu, xé nát tim em nhiều lần
Em không chấp nhận nhìn anh cố níu tay ai
Em xót xa trăm ngàn lần
Tình yêu em muốn trao anh
Nhưng chắc duyên ta phải dừng khi chưa bắt đầu
Xin đừng để em phải thấy anh buồn
(Nhìn nụ cười buồn nở trên môi anh, mà lòng này chợt nhận ra con tim, đã yêu anh thật rồi
When I see you cry, I love you more and more)”

(Lặng lẽ tổn thương)

Có một người suốt cả buổi chỉ nằm ngủ nhưng khi câu đầu tiên cô cất lên, người đó đã bật dậy trong vô thức, và không tin được cô lại ở đây, lớp của

mình. Ngạc nhiên hơn khi mình đang chăm chú vào lời bài hát ấy. Nhưng lúc sau, cậu cười cho chính bản thân mình quá ảo tưởng. “Người ta đã có người yêu, lời bào hát đó đương nhiên không đến lượt mày rồi, thằng ngốc.”

Còn có một người ngạc nhiên hơn khi thấy cô ở đây, ngạc nhiên vì mới hôm trước nghe chính miệng cô nói sẽ rời khỏi đây, xa Thiên Tuấn, vậy mà giờ lại vào cả lớp này để học. Cô không ghét Thiên Anh, nhưng có lẽ cô đang ích kỉ, cô đang muốn Thiên Tuấn là của riêng mình trong thời gian còn lại được tồn tại của mình.

Còn cô, cũng ngạc nhiên không thua kém gì hai người phía dưới. Nhưng…khi cô chọn bài này để hát, cô đã nghĩ đến Thiên Tuấn, cô không hiểu bản thân mình nữa, có lẽ cô đã yêu, nhưng chính bản thân lại luôn phủ nhận vì hiện tại đang có sự tồn tại của Anh Tuấn và cả..Vân Anh. Cô phải làm sao?

Mặc cho cả lớp đang vỗ tay và cô trẻ đang nói gì đó, ánh mắt cô vẫn chăm chú vào người con trai ngồi bàn cuối, vô tư và trầm lắng.

“Thiên Anh..em xuống ngồi bàn Thiên Tuấn đi.”

“KHÔNG ĐƯỢC”

Cô quay sang nhìn giọng nói to rõ ràng vừa mới cất lên. Thật bất ngờ khi người đó không phải là Thiên Tuấn, càng không phải Vân Anh, mà là một cô nàng có khuôn mặt ưa nhìn, nói chung là đẹp, theo cô nhận xét lên tiếng.

“Sao…em có ý kiến gì Thu Hà.”

Cô trẻ nhìn với ánh mắt không mấy thiện cảm về người có tên là Thu Hà ấy.

Nhận thấy hành động quá lố của mình, Thu Hà ngồi xuống, ánh mắt rụt rè nhìn qua Vân Anh. Không khó để cô có thể biết được ánh mắt đó là gì?

Cô bật cười nhẹ một cái, nhẹ nhàng di chuyển bước đi của mình xuống bàn cuối, và cô biết tất cả mọi người trong lớp đang nhìn mình. Nhưng…

“Em ngồi bàn này ạ…em thích ngồi một mình hơn.”

Cô vui vẻ kéo chiếc bàn trên cao bên góc xuống và ngồi vào. Cả lớp lại nhìn cô với ánh mắt không thể không ngạc nhiên hơn được nữa. Có vinh hạnh lắm mới được ngồi cạnh hotboy của lớp mà dám từ chối một cách trắng trợn như vậy? Thường thường thì chỉ có Thiên Tuấn mới có quyền lên tiếng từ chối khi cô trẻ có ý định nói ai đó ngồi cạnh hắn thôi. Đằng này hắn chưa lên tiếng mà cô đã tự ý quyết định rồi. Đáng khâm phục.

“Rồi….vậy là ổn định rồi đúng không? Giải lao đi, tiết sau lên phòng học piano”

“Hả…”

Cả lớp lại nhốn nháo hết cả lên, nhờ cô biết được, lớp này không thích môn học này.

Bỏ mặc cho lớp đang trong tình trạng chán nản, cô giáo trẻ vẫn bước đi đoạn đường phía trước và không nghoảnh mặt lại lấy một lần.

“Thiên Anh…”

Cô đưa mắt sang người mới gọi mình, cô không nói gì nhưng khuôn mặt cô đang hiện rõ 2 chữ “Chuyện gì”

“Lên sân thượng, tôi có chuyện muốn nói”

Cô gật đầu. Không lên sân thượng cô cũng biết chuyện sắp được nghe là chuyện gì rồi. Thở dài chán nản, cô khoanh tay trước ngực bước đi. Và có một người ngồi đó nhăn mặt nhìn hai người bước ra khỏi lớp…Để rồi tính tò mò lại trỗi lên…vậy là đành đi theo.

“Cậu có sao không?”

Cô lên tiếng hỏi thăm về vết thương ban sáng của Vân Anh, cũng may là Vân Anh đỡ bằng tay, nếu không lại văng vào đầu thì khổ.

Vân Anh giơ tay bị thương mình lên, vui vẻ cười.

“Không sao? Cậu băng bó cũng khéo mà.”

“Xin lỗi cậu…Không phải là tôi không thực hiện lời hứa. Nếu biết trước sẽ học lớp với cậu và Thiên Tuấn…thì có lẽ tôi sẽ không chấp nhận rồi.”

Cô hai tay chống lên thành lan can, ánh mắt mơ hồ nhìn xa xăm nói chuyện với Vân Anh.

“…”

Vân Anh không biết nên nói gì, vì chuyện mình sắp nói đã bị cô nói trước rồi. Có phải chăng cô quá ích kỉ không? Thiên Anh đâu cố ý, hay là cô quá đa nghi…cô sợ có một ngày Thiên Anh đánh cắp trái tim của Thiên Tuấn đi. Cô chỉ sợ vậy thôi.

“Có thể trả lời thật với tôi không..? Tôi muốn biết..”

“Ừm.”

“Cậu có tình cảm với Thiên Tuấn không? Hãy trả lời thật lòng…tôi cần câu trả lời đó.”

Ánh mắt buồn của Vân Anh đang nhìn thẳng vào mắt cô, chờ đợi câu trả lời. Nhưng cô lại quay mặt đi nơi khác, tránh ánh mắt đó.

“Tôi không biết…và tôi cũng chẳng muốn biết. Nhưng yên tâm đi, cái gì không phải của tôi, tôi sẽ không giành. Cũng sớm thôi, tôi sẽ rời khỏi nơi này”

“Vậy là cậu có tình cảm với Thiên Tuấn…”

Giọng của Vân Anh có chút hơi thất vọng nhìn cô, cô không biết vì sao

trong ánh mắt có đọng tí nước. Nhưng cô biết, hắn cô là một người rất xấu xa. Theo cảm nhận hiện tại của cô.

"Không hắn.."

Cô nói xong bước nhanh xuống lầu ngăn cảm xúc mình lại. Và vô tình thấy một người đang đứng nấp bên kia nghe lén cuộc nói chuyện giữa cô và Vân Anh, cô khựng lại…cũng may là nãy giờ cô không nói gì nhiều. Và nếu cô không rời khỏi đây, chắc có lẽ ánh mắt của Vân Anh sẽ làm cô nói hết sự thật mất.

Cô chạy nhanh xuống lầu, nhưng bước chân cô chợt khựng lại khi cảm nhận có cảm giác thứ chất lỏng nào đó đang chảy ra khỏi mũi mình. Theo quán tính, cô ngước đầu lên và lấy tay bịt chặt lại, sau đó là chạy nhanh vào phòng vệ sinh. Lần này là lần thứ 8 cô bị chảy máu mũi trong tuần rồi đó, cô khó chịu khi đương không lại bị vậy, rõ ràng cô đâu căng thẳng gì đâu. Đã vậy dạo này thường hay đau đầu, buồn ngủ, lại cộng thêm khó chịu. Chắc kiểu này phải đi bệnh viện một chuyến thôi.

http://tieulun.hopto.org

Chương 27: NướC MắT Đau Thương.

“Mày ở nhà sáng giờ à.”

Vừa về tới nhà, cô đã thấy nguyên bản sao của mình nằm chình ình trên ghế sofa, chân bắt chéo, tay còn cầm bì bánh to rầm, miệng vừa nhai vừa đáp trả.

“Đâu, tao đi siêu thị, rồi nấu ăn chờ mày về đó chứ.”

Cô không nói thêm gì nữa, lắc đầu bước nhanh lên lầu thay đồ. Cô bước thật nhanh để che giấu những vệt máu đang chảy ở mũi mình. Mặc dù chưa biết nguyên nhân vì sao lại vậy nhưng cô sẽ không để cho Tuyết biết, hiện tại Tuyết đang có nhiều mối lo rồi. Tuy Tuyết tỏ ra bình thường nhưng cô biết Tuyết đang rất buồn. Lý do là đêm hôm qua cô đã thấy Tuyết khóc…khóc theo cách lén lút, giống như sợ cô nghe thấy vậy? Chỉ là cô giả vờ ngủ thôi.

Rửa mặt cho tỉnh táo, cô thay chiếc đầm nhẹ để xuống ăn với Tuyết, nhưng dù vậy, trên khuôn mặt của cô vẫn xuất hiện những tia mệt mỏi.

“Mày không khỏe à…”

“Ờ, chắc hôm trước sốt chưa bớt hẳn..”

Cô vừa gắp thức ăn vào chén vừa nói.

“Chiều đi bệnh viện với tao…Có nhiêu đó mà cũng không lo.”

Tuyết trừng mắt nhìn cô.

“Thôi, chiều tao đi thi rồi ghé qua mua thuốc uống cũng được, mày đi làm gì cho phiền, bệnh có nặng gì đâu.”

“Không may bệnh nặng thì sao.”

Tuyết nói với giọng hơi to làm cô nhăn mặt.

“Biết rồi, chiều tao đi bệnh viện là được chứ gì?”

Cô bĩu môi, thà đầu hàng trước nó còn hơn, cô không muốn nghe bài ca muôn thuở của nó đâu. Nó nói đến bệnh viện mà cô không đi thì chắc chắn bằng mọi cách nó sẽ kéo cô đi cho bằng được mới thôi. Mà nếu thế thì cô đi một mình còn hơn, đi với nó đến đâu cũng được chứ riêng bệnh viện thì không là không. Nhớ lúc xưa, nó dẫn cô đến bệnh viện khám vì lí do đau bụng. Thế mà bác sĩ vừa nói cô bị bệnh dạ dày, nó đã hét toáng lên và bắt khám lại tới 3 lần. Nó một mực nói bác sĩ khám cho đến khi chuẩn đoán không còn bệnh nữa mới thôi. Nhưng nhờ Anh Tuấn khuyên giải nó mới tha cho cô. Nhưng rồi tiếp theo đó, nó nói bác sĩ kê cả đống thuốc, bắt cô uống hết mới thôi. Chính vì thế mà nhắc tới đi bệnh viện với nó là cô lại hãi.

Mà nếu lỡ bệnh nặng thì sao??? Cô lắc đầu xua tan ý đó nhanh chóng.

Chiều.

Cô đang tìm phòng thi của mình. Ngó nghiêng xung quanh mà cô chả

thấy phòng 14 ở đâu? Trường gì mà to thế này không biết.

"Thiên Anh…ở đây?"

Nghe tên của mình, cô ngước lên trên lầu, cô nheo mắt nhìn cho kĩ người mới kêu tên mình ấy. Ít giây sau cô không chần chừ mà bước thẳng lên phòng.

"Ủa? Phòng 14 mà."

Cô ngạc nhiên hỏi.

"Ừ thì 14."

Người đó gật đầu đồng tình.

"Nhưng…"

"Nhưng sao."

"Sao anh biết em thi phòng này?"

"À…Em không biết sao? Khối 11 và 12 thi chung phòng nhưng đề khác, thi phần học sinh giỏi tổng hợp như vậy có được bao nhiêu người đâu, gộp lại 1 phòng coi thi cho tiện."

Cô gật đầu ra vẻ hiểu, vừa lúc đó tiếng kẻng báo hiệu đến giờ thi. Và lúc cô vào lớp cũng là lúc Thiên Tuấn bước vào, ánh mắt lướt qua cô đúng 0,1s. Hoàn toàn như không quen biết. Lúc đầu còn hơi ngạc nhiên…nhưng nghĩ lại thì làm vậy cũng đúng, nên cô lặng lẳng bước vào trong.

"Anh làm tốt nhé."

"Em cũng vậy."

Anh nháy mắt chào cô rồi qua dãy bên kia ngồi.

Nhìn đề bài phát ra, cô không thể tập trung làm bài được, cô đnag bận suy nghĩ về điều gì. Thật nực cười. Nhìn sang bàn bên cạnh, người đó vẫn vô tư làm bài mà không hề quan tâm đến người xung quanh. Thật đáng ngưỡng mộ. Ngồi thở dài chán nản hết 60 phút, cô mới bắt đầu làm bài.

"Trời…phát bài cả tiếng rồi mà bài thi chỉ có hai chữ "Bài làm" là sao vậy hả?"

Cô giám thị giọng nói đầy tức giận làm ọi người đang làm bài cũng giật mình ngước đầu lên xem ai đã làm cô giám thị tức giận như vậy? Và Thiên Tuấn cũng nhìn qua, nhưng chỉ nhìn một ánh mắt lướt qua trong giây lát, song vẫn tiếp tục làm bài như chưa hề nghe thấy gì?

"Cô đang làm ồn trong giờ thi đấy ạ."

Cô vui vẻ đáp rồi nhìn cô giám thị với dáng vẻ rất thư thản. Cô giám thị nghe thế thì giật mình lúng túng đi lên phía bàn giáo viên. Cô thấy thế thì mỉm cười nhẹ rồi tiếp tục bài làm của mình.

120 phút cuối cùng cũng trôi qua mau, cô nhanh chóng khoác cặp rồi bắt

xe đến bệnh viện. Cảm giác như lại một lần nữa mũi mình có dấu hiệu muốn chảy máu, cô hốt hoảng bắt đại chiếc taxi. Đầu cô đang bắt đầu mệt mỏi, cảm giác như không còn sức lực nào trong người nữa vậy?

"SAO?"

Cô hét lên như không tin khi nhìn vào tờ giấy xét nghiệm của bác sĩ đưa.

"Đây là bệnh di truyền rồi, nhà cháu có ai bị không."

Cô lắc đầu không biết. Cảm giác xung quanh cô bây giờ chỉ còn một màu đen tăm tối. Dẫu rằng lòng cảm thấy sợ hãi, rất muốn khóc nhưng nước mắt cô lại không rơi một giọt nào. Cô như mất cảm giác.

"Ta rất tiếc cho cháu, trường hợp của cháu rất hiếm, còn mai này có ra sao thì phụ thuộc vào cháu thôi"

Ông vỗ vai cô an ủi vài cái rồi lắc đầu bước đi. Cả cơ thể cô từ từ trượt xuống dưới, người không còn một sức sống. Thật đáng buồn cho cô gái có cả ước mơ phía trước mà không thực hiện được. Thật đáng buồn cho cô gái muốn nói lời yêu thương đến một người nhưng lại không còn cơ hội. Thật đáng buồn cho cô gái khi sắp tới đây phải làm rất nhiều chuyện nhưng lại không có cơ hội để làm. Và càng đáng buồn ột cô gái khi tuổi 17 lại bị một chuyện bi thương đến như vậy?

Cô bật cười một cái đầy chua chát. Đúng là đời mà, không có gì có thể đoán trước được.

"Mày làm gì về khuya thế này, đã thế lại còn không nghe máy?"

Tuyết nói như trách móc.

"À..quên nói với mày là tao đi ăn với bạn."

Cô cười tươi nói với Tuyết. Cô thật sự muốn ôm chầm lấy Tuyết và khóc nhưng lí trí đã bảo cô không được làm vậy? Tuyết sẽ nghi ngờ mất thôi.

"Mày đi bệnh viện chưa, sắc mặt mày cũng không được tốt lắm đâu."

"Rồi, chỉ là bệnh bình thường thôi, mày không cần lo đâu. Thôi tao đi tắm cái nhá."

Cô vui vẻ nhéo má Tuyết một cái rồi chạy nhanh lên lầu. Nhưng khi vừa đặt chân vào phòng, cô đóng chặt cửa lại, rồi cả người ngồi bệt xuống cạnh cửa. Thay vào khuôn mặt tươi cười ban nãy là những tiếng nấc nhẹ nhàng đến đau lòng. Vì cô biết, cô sẽ không còn nhận những lời quan tâm từ Tuyết trong thời gian sắp đến nữa rồi. Và cô muốn làm một điều, có lẽ là cuối cùng cho Tuyết, để bù cho Tuyết khoảng thời gian đau buồn nhất.

Tay cô run run bấm một dãy số quen thuộc. Chắc có lẽ, sớm thôi, cô sẽ không được ấn những phím số này nữa.

"Alô…"

“…”

“Mai gặp được không?”

“Ở đâu.”

“Chỗ cũ.”

“Em về Sài Gòn rồi à, hồi nào vậy? Sao không nói anh đón”

Giọng phía bên kia trông có vẻ rất vui vẻ và hạnh phúc. Nhưng ai đó đâu biết rằng cô đang nén những tiếng nấc đến đau thương.

“Ừ…7giờ…gặp nhau nhé.”

Nói xong cô cúp máy, không đợi người bên kia nói gì. Mắt cô đã nhòe đi vì nước mắt, cả người cô mềm nhũng…và cô nằm ngay tại chỗ ấy. Cô muốn nghỉ một chút….Một chút thôi.

http://tieulun.hopto.org

Chương 28: LặNg Lẽ TổN Thương.

Mặc dù không biết tại sao cô khóc, nhưng….đứng ở ngoài, Như Tuyết cũng đủ biết cô đang chịu đựng một chuyện đau buồn rất lớn. Nhưng Tuyết sẽ không hỏi đâu, Tuyết sẽ chờ chính miệng cô nói ra khi đến lúc cần nói. Hôm nay để cô yên tĩnh một mình vậy?

Tuyết thở dài một cái rồi xuống dưới lầu, tạm ngủ ở sofa một đêm thôi?

Cô gồng mình đứng dậy, cố sức để vào nhà vệ sinh. Trời về đêm ở Hà Nội này lạnh hơn bao giờ hết, vậy mà…cô đang xả trên người từng cơn nước lạnh thấu người. Nhưng…cô thật sự không có cảm giác gì. Cô muốn mình tỉnh hơn, bớt mệt mỏi hơn, thế mà…cơn chóng mặt đã làm cô ngất đi lúc nào không hay…

Sáng.

“Thiên Anh…”

“…”

“Mày có bao giờ ngủ dậy trễ thế này đâu, tính không đi học à….”

“…”

“Còn 15 phút nữa là đến giờ vô lớp rồi đó, mày nói cô chủ nhiệm mới của mày đáng sợ lắm mà…”

“…”

Như Tuyết hoảng hốt, cảm giác lo sợ bủa vây trong người. Không bao giờ có chuyện cô đánh thức nhiều như vậy mà Thiên Anh không chịu dậy. Nếu bình thường thì chỉ cần một lần, mà trường hợp đó thì rất hiếm hoi vì Thiên Anh lúc nào cũng đúng giờ cả. Nhưng giờ, không hề có dấu hiệu đáp trả. Có phải có chuyện gì rồi không???

“Rầm…rầm..rầm….Mày có trong đó không? Mau trả lời tao đi.”

Giọng Như Tuyết lo lắng đến hoảng loạn, mắt Tuyết cũng bắt đầu cay cay. Hồi tối Thiên Anh có khóc, có khi nào…Cô nhanh chóng lắc đầu phủ nhận việc mình đang nghĩ…Nhưng…phải làm sao khi cửa trong đã bị khóa.

Cô cảm giác như chân mình đang bị nước chảy ngang, lòng lo sợ giờ lại càng sợ hơn. Trái tim cô như bị ai bóp nghẹn khi dưới chân mình, nước đang từ trong phòng Thiên Anh chảy ra ướt sũng cả nền nhà.

“Thiên….Anh…Mày không sao đúng không? Mày…..mày đừng làm tao sợ…Tao xin mày…”

Cô nói nhanh rồi chạy nhanh xuống lầu tìm chìa khóa dự phòng. Trong đầu cô bây giờ chỉ toàn là những hình ảnh xấu nhất về Thiên Anh, cô không thể tưởng tượng được Thiên Anh đang bị gì trong phòng. Nhưng cô sợ…cô rất sợ.

Tay cô run run cắm chìa vào ổ khóa, cửa từ từ bật mở. Cô thu hết can đảm bước vào, bởi vì cô mong đây chỉ là một trò đùa từ Thiên Anh mà khi xưa Thiên Anh vẫn hay chọc cô và Anh Tuấn. Nhưng không…cả căn phòng đang lênh láng đầy nước, và nguồn nước chảy ra chính là phòng tắm. Cô không còn nghĩ được gì nữa, chạy nhanh vào. Và khi nhìn thấy hình ảnh trước mặt. Nước mắt cô đã không tự chủ mà tuông, cô….cô không thể tin đây là sự thật nữa. Một cô gái luôn tràn đầy sức sống bây giờ giống như một cây khô đang thiếu nước. Một cô gái có khuôn mặt lúc nào cũng hồng hào và xinh đẹp bây giờ đã thay bằng khuôn mặt trắng bệch như người thiếu máu. Cô không thể tin Thiên Anh trước mặt mình.

Không nghĩ gì nhiều nữa, cô dìu Thiên Anh đứng dậy rồi bắt taxi đưa Thiên Anh đến bệnh viện. Cô vừa nấc Lên từng hồi vừa cầu nguyện Thiên Anh không xảy ra chuyện gì. Cô không thể mất Thiên Anh được, cô đã mất tất cả rồi, chỉ còn tình bạn này thôi. Cô còn nợ Thiên Anh rất nhiều mà, cô muốn trả nợ cho Thiên Anh. Dù ông trời có bắt cô làm gì đi nữa, cô chỉ mong Thiên Anh không bị sao..?

“Chú…hức…Chú có thể đi nhanh hơn được không? Bạn…hức..con.”

Cả cơ thể cô không còn được bình thường nữa, nó cứ run theo từng nhịp thở của cô. Sao cô lại ghét khoảng cách như vậy nhỉ? Tại sao lại cách xa bệnh viện đến vậy?

“Làm ơn…chú ơi…bạn con chết mất…hức hức..”

Chú lái xe thấy Như Tuyết như vậy thì trở nên vụng về hơn, ông cũng cảm thấy sự lo sợ tỏng lời nói đó của Tuyết..

“Rồi…sắp đến rồi..”

Đến bệnh viện, mấy người y tá đã nhanh chóng đẩy xe đến để đưa Thiên Anh vào phòng cấp cứu. Tay Tuyết vẫn nắm chặt tay Thiên Anh đến khi cửa phòng cấp cứu vừa khép kín. Và bây giờ…cả người Như Tuyết không còn sức sống, cơ thể từ từ tuột xuống sàn, cô bắt đầu khóc, khóc như sợ mất đi thứ gì đó quan trọng đối với cả cuộc đời mình.

Cô khóc cho sự vô tâm của chính mình, nếu tối hôm qua cô đến bên Thiên Anh và ôm Thiên Anh an ủi thì giờ…sẽ không bao giờ có chuyện này xảy ra. Cô vô tâm…cô đáng chết mà. Nếu Thiên Anh có mệnh hệ gì, chắc cô cũng không sống nổi mất.

5tiếng sau, cửa phòng bật mở, vị bác sĩ già vừa lau mồ hôi vừa thở dài một cái đầy mệt mỏi.

“Người nhà của bệnh nhân này là ai..”

“…là….là…cháu….bạn…bạn con..”

“Cũng may là đưa đến vừa đúng lúc, nếu trễ hơn một xíu nữa, ta e rằng…”

Cô ôm chầm lấy bác sĩ, nước mắt cô lại rơi, nhưng lần này là rơi vì hạnh phúc, vì hạnh phúc….

“Cảm ơn ông…con thật sự cảm ơn ông..”

Ông bác sĩ già trên mặt đang tỏ ra một sự lo lắng dằn vặt nhưng đang cố kìm nén. Ông nghiêm nghị, không vui mừng gì khi cứu sống được một người sắp chết.

“Nhưng…”

“Có gì sao ạ.”

Như Tuyết khuôn mặt căng thẳng nhìn vị bác sĩ, mong là không phải Thiên Anh mắc bệnh gì nặng vì chuyện này.

Bác sĩ già nhăn mặt định nói gì đó, nhưng nghĩ lại cuộc nói chuyện với Thiên Anh trong phòng, ông lại thở dài cho qua. Ông nên im lặng hay nên nói đây.

“À..không có gì, cháu nên chăm sóc tốt cho con bé, sức khỏe bạn cháu không tốt lắm đâu.”

“Vâng ạ..”

Như Tuyết khuôn mặt nhợt nhạt đầy nước mắt nhưng vẫn ráng nở nụ cười để vào phòng hồi sức thăm Thiên Anh đang nằm. Cô cảm thấy thương Thiên Anh hơn bao giờ hết, cô không hiểu sao Thiên Anh lại bị vậy nhưng cô chắc một điều rằng…Thiên Anh không dại gì bán rẻ mạng sống như vậy?

Nhìn vào người đang nằm trên giường, xung quanh toàn dây nhợ, lòng cô đau hơn ai hết, và cô chỉ ước người đang nằm đó là cô chứ không phải Thiên Anh.

“Xin lỗi mày…tại tao…”

Cô cầm chặt tay Thiên Anh, khóc thầm lặng một cách nhẹ nhàng nhất. Lúc nãy khi nghe tin Thiên Anh không bị sao, cô đã rất rất vui, thế nhưng khi vào đây, cái không sao của bác sĩ đã làm lòng cô đau cũng không kém..

“Mày…khóc…à”

Giọng nói bằng hơi thở của cô làm Tuyết giật mình.

“Mày…mày tỉnh rồi à…mày cảm thấy thế nào…đau chỗ nào…ổn không?”

Tuyết không kiềm chế được mà nhảy cẩng lên để hỏi làm cô đau muốn xanh mặt.

“Mày làm tao đau.”

Cô nói với giọng như oán trách Tuyết làm Tuyết hoảng hốt trông rõ ra

mặt.

“Tao xin lỗi, tại tao lo ày quá.”

Tuyết vội vàng buông tay cô ra.

“Tao đói…tao muốn ăn gà hầm với cả trà sữa thạch..”

Cô nũng nịu. Tuyết đành lắc đầu chào thua rồi bước đi. Định bụng hỏi cô tại sao cô lại bị vậy, nhưng có lẽ….giờ chưa được rồi.

“Chờ tao…”

Tuyết vui vẻ bước ra ngoài mua đồ cho cô mà đâu biết có người phía sau đang lặng lẽ khóc thầm.

Cô không ngờ mình lại bị như vậy nhưng…với kế hoạch như cũ, cô sẽ không thay đổi quyết định của mình. Gắng sức ngồi dậy, cô gỡ bỏ tất cả dây nhợ trên người, cô đang rời bệnh viện để về nhà thay đồ. Dự định sẽ đi chuyến bay vào lúc 4 giờ chiều nay. Cô…thật sự rất mệt, nhưng…cô muốn người xung quanh cô sẽ sống hạnh phúc theo như cô mong chờ.

Vì món gà hầm và trà sữa thạch cách xa nhau nên Tuyết đi cả tiếng mới về, Tuyết thì vui vẻ muốn cho cô bất ngờ vì Tuyết biết cô rất thích uống trà sữa thạch nên đã đặc biệt mua 2 hũ, Thế nhưng…Lòng cô lại cảm thấy sợ hơn khi trong phòng…không có Thiên Anh.

http://tieulun.hopto.org

Chương 29: QúA Khứ Đang TồN TạI

Đặt chân về Sài Gòn này, cô có cảm giác như đau thương đang lặp lại lần hai vậy?

Đau buồn…

Tổn thương…

Day dứt…tại chính nơi mà cô sinh ra và sống mười mấy năm trời. Thế nhưng bây giờ chỉ toàn là nước mắt.

8 giờ đêm, cô có mặt tại đây, cô muốn được hít lấy không khí nơi này lần cuối. Thật đáng tội nghiệp khi cả không khí nơi đây cũng không hề cho cô dẫu chỉ một ít, lí do là hiện tại cô đang rất khó thở. Cô nhanh chóng vào quán cũ để chờ anh, mặc dù giờ hẹn là 9 giờ nhưng cô muốn…giữ ình một kí ức đẹp cuối cùng nơi đây.

“Ồ…Không phải Thiên Anh đây sao? Lâu rồi không thấy mặt mũi em đâu?”

Chị chủ quán nói với giọng ngạc nhiên, sau đó là chút hờn trách.

“Em xin lỗi, chuyển nhà mà chưa tạm biệt chị…”

“CÁI GÌ…”

“Chị nói nhỏ xíu được không? Lúc nào chị cũng làm quá vấn đề.”

“Trời…trời..chuyện to thế này mà em lại giấu chị, em có biết khi em không tới đây, doanh thu cũng giảm một nửa không hả..”

“Giảm một nửa…sao vậy ạ.”

Cô ngạc nhiên nhìn chị chủ quán trẻ, cô không đến đây thì có liên quan gì đến doanh thu đâu nhỉ?

“Em không nhớ lúc em đến đây, quán lúc nào cũng đông khách à….mà toàn là con trai nữa…”

Chị nói lập lờ cho cô nhớ lại. Cô nhìn chị rồi bật cười một cái.

“Chị lại chọc em…”

Chị chủ quán trẻ cũng bật cười nhìn cô, nhưng…chị dừng cười lại vì bắt gặp khuôn mặt không sức sống của cô trong ánh sáng mờ nhạt của căn phòng.

“Em bệnh à…”

“Hả…Chị nhìn thấy à…”

Cô vội vàng lấy chiếc gương trong túi xách ra xem lại khuôn mặt mình. Đúng là tệ mà..

“Chị cho em mượn phấn với son của chị đi”

Giọng cô đang lo lắng cộng sợ hãi vì sợ anh đến sẽ biết được. Chị chủ quán mặc dù không biết sao lại vậy nhưng cũng nghe theo mà lấy đồ đưa cô.

“Em chưa bao giờ dùng thứ này…sao hôm nay…”

“Gặp Anh Tuấn xong, em sẽ nói cho chị, được chứ..”

“Ừ, nếu có chuyện gì thì nói nhanh lên rồi đi rửa mặt…em bị dị ứng với mấy thứ này mà..”

Chị cảm thấy buồn thương cho cô, dù gì chị cũng xem cô như em gái của mình. Rõ ràng là chị biết chuyện buồn của cô và Anh Tuấn, chuyện cô chuyển nhà đi và chuyện mẹ cô bị ra sao? Thế làm chị vẫn ra vẻ khá ngạc nhiên khi thiếu sự vắng mặt của cô. Chị muốn cô nói với mình về chuyện của cô nhiều hơn, chị biết cô rất trầm tính và ít khi chia sẻ với ai. Nhưng chị muốn cô cũng xem mình như người chị gái và nói hết ra sự buồn thương trong lòng, là người cô sẽ chia sẻ nỗi buồn…

Chỉ nhìn dáng vẻ cô đơn gầy guộc của cô mà bất giác chị muốn ôm chặt để an ủi. Thế nhưng lúc nào cô cũng tỏ ra mạnh mẽ.

“Anh Tuấn đến rồi kìa..chị vào trước..”

Cô vội vàng đưa lại đồ cho chị rồi vờ cầm cốc trà sữa thạch lên uống.

“Xin lỗi anh đến muộn..”

“Không sao…em cũng mới đến..”

Anh Tuấn không nói gì, kéo vội tay cô vào nhà vệ sinh. Cô khó hiểu nhìn anh không nói nên lời.

“Làm ơn rửa hết những gì có trên mặt em đi, em không biết mình bị dị ứng à.”

Giọng anh tức giận nói với cô làm tim cô giật thót một cái, chỉ với ánh đèn mờ mà anh cũng nhìn ra sao? Cô bật cười nửa miệng rồi giật tay ra khỏi tay anh.

“Anh không biết à, em dùng thứ này từ rất lâu rồi…”

“Em…”

Anh Tuấn khuôn mặt tức giận nhìn cô không nói nên lời.

“Anh biết em đến đây làm gì không?”

Anh Tuấn nhìn khuôn mặt cô, khác quá, khác một cách anh không nhìn ra cô nữa rồi. Cô chưa bao giờ nói chuyện với anh bằng thái độ ấy. Thế nhưng…bây giờ.

“Làm…gì?”

Cô nhắm nhẹ mi mắt, nén không để nước mắt tuông ra, kìm chế để tay chân mình không run theo nhịp thở. Cô gồng mình để nói với giọng kiên quyết và bất cần nhất.

“Để chia tay..”

Anh nhìn vào mắt cô, sau đó bật cười.

“Em giỡn hoài, muốn trách anh à, vậy anh xin lỗi vì chuyện em dùng được mĩ phẩm mà anh không biết…anh xin lỗi, được chứ..”

Anh vui vẻ kéo cô về chỗ ngồi, nhưng cô đã giật tay anh ra.

“Em không đùa…”

Giọng cô run run đang cô kìm nén để không bật khóc.

“Vậy em bị gì? Hả…”

“Chia tay đi, em không còn yêu anh nữa.”

“Vậy em hãy cho anh lí do…lí do là gì? Là anh không tốt hay là em đã có người khác.”

Anh lay mạnh vai cô như không tin được những điều cô nói. Sao có thể như vậy được?

“Em…đã có người khác..”

Cô cúi gầm mặt xuống sàn, hai bả vai đã bị anh siết chặt cứng đến đau nhứt.

“Haha…em đùa anh à. Vậy sao em lại đồng ý quay lại với anh..”

Anh Tuấn đang tìm kiếm một lí do nào đó để níu kéo tình yêu này. Anh cười mà như khóc, ừ mà anh cũng đang rơi nước mắt đó thôi. Thế nhưng…

“Đó là thương hại…Em chỉ xem anh là một người anh trai không hơn không kém. Có lẽ thời gian bên nhau lâu nên em đã nhầm tưởng tình yêu và tình thân là một, xin lỗi.”

“Em…Hãy nhìn vào mắt anh và nói…Em không yêu anh đi..”

Anh Tuấn đang khóc nhìn cô đang cúi gầm mặt không dám nhìn anh lấy một lần kể từ lúc nói chuyện đến giờ. Cô im lặng, không nói gì cũng không ngước mặt lên. Đơn giản vì cô sợ đối diện với mặt anh bây giờ, cô sẽ không kìm lòng được mà khóc mất thôi.

“Hay…em đang nói dối..”

Anh bật cười chua chát nhìn cô.

“KHÔNG. Em không nói dối”

Cô ngước mặt lên, khuôn mặt không một chút cảm xúc, và đặc biệt là không có giọt nước mắt nào. Anh đang thất vọng vì điều đó hay đang thất vọng vì điều sắp nghe từ cô.

Cô hít lấy một hơi không khí, song đứng thẳng người, nhìn thẳng vào mắt anh.

“Em-không-yêu-anh.”

Anh thả tay ra khỏi vai cô, không nói được gì nữa. Quay mặt bước ra khỏi quán, khuôn mặt anh không còn một cảm xúc gì cả. Anh…không tin đây là sự thật nữa rồi. Anh không muốn thấy cô ngay lúc này, những lời nói của cô

đang là nhát dao đau đâm xuyên vào tim anh. Người anh tin tưởng nhất lại vô tâm nói ra những lời đó.

Khi anh vừa khuất bóng khỏi quán, cả người cô đổ ập xuống sàn, cô mệt mỏi quá.

“Thiên Anh…”

Giọng chị chủ quán hét lên, nhanh chóng đến đỡ cô vào phòng mình. Nước mắt chị không tự chủ mà rơi, bởi vì cuộc trò chuyện lúc nãy chị đã nghe hết không thiếu một chữ nào. Chị đang thông cảm cho cô, cho chuyện tình của cô mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì.

http://tieulun.hopto.org

Chương 30: Thanh Thản.

Tỉnh dậy sau cơn ngất dài, cô đã thấy trời sáng, trên người mặc đồ của chị nữa. Mặt thì được tha bởi thuốc của chị, chắc có lẽ không soi gương cô cũng biết nó đang sưng tấy lên. Cô bật cười, thì ra anh không quên cô không dùng mĩ phẩm được, mà là cô đã đóng quá đạt vai diễn đá người yêu của mình. Nhưng..lúc đó cô không tiếc nuối, cô không đau buồn mà chỉ sợ anh nhận ra cô đang nói dối thôi. Hay bởi vì..thật sự cô không còn yêu anh.

"Em tỉnh rồi à, ăn tí cháo đi…mặt em tha thuốc này chắc sớm bớt thôi."

Chị đặt tô cháo gà lên bàn, giọng quan tâm rõ rệt.

"Cảm ơn chị.."

Cô mỉm cười nhìn chị, thật tâm cô rất quý người chị này.

"Chị cho em mượn điện thoại được không, lúc tới đây em không đem điện thoại.."

Chị vừa đưa điện thoại vừa nói.

"Ừm, em gọi xong rồi ăn cháo, tí chị lên."

Cô gật đầu nhìn chị, chị đúng là người tốt, nhưng có lẽ…cô không đền đáp lại chị được rồi.

Tiếng chuông điện thoại ngân dài, mãi lâu sau mới cô người bắt máy.

"Alô, ai đấy.."

"…"

Cô im lặng hít một hơi. Cô sẽ nói sao cho Như Tuyết hiểu đây.

"Ai vậy?"

"Tao…"

"Thiên Anh…mày hả Thiên Anh, mày đi đâu cả ngày hôm qua vậy? À mà mày ở đâu? Sao không về, mày có bị gì không, sức khỏe mày không được tốt mà..Mày có biết tao đã tìm mày cả đêm không…Tao cứ tưởng mày xảy ra chuyện gì…"

Mới không gặp nhau một ngày mà nó hỏi cứ như 3 năm không gặp ý. Cô bất giác bật cười. Tuyết lúc nào cũng quan tâm cô thái quá vấn đề..

"Mày hỏi gì mà tao còn chưa kịp hình dung câu hỏi.."

"Mày được lắm…"

Qua điện thoại mà cô cũng nghe được cái nghiến răng đầy tức giận của Tuyết. Cô bất giác rùng mình, ghê thiệt. Nhưng cô đâu biết rằng, Tuyết đang giấu nhọem đi giọt nước mắt phía bên kia đường dây.

"À, tao có chuyện muốn nói."

Khuôn mặt cô bỗng nghiêm túc đến lạ thường. Cô nghĩ chắc đây là lần nói chuyện cuối cùng của cô với Tuyết mất thôi.

“Giờ mày vào phòng tao, lấy ở đầu giường cái thẻ, rồi dọn đồ về Sài Gòn, tiền trong thẻ đủ để mày học hết 12 đó. Mà đặc biệt mày về đây là để an ủi Anh Tuấn, anh đang có chuyện buồn và cần có người ở bên. Còn tao vẫn khỏe, mày yên tâm đi. Nhưng mày hứa với tao là chăm sóc Anh Tuấn giúp tao được chứ?”

“Mày..mày với anh có chuyện gì à.. Mày không về Sài Gòn cùng tao à..”

“Không phải..mày đi trước đi. Tao bận công chuyện chút..Vậy nhá…Hẹn ngày gặp lại”

Giọng cô nhỏ dần nhỏ dần, cứ như không cho Tuyết nghe thấy vậy?

“Tao…”

“À…tao quên không nói mày một chuyện….Tao rất yêu mày.”

Nói xong cô tắt máy, nước mắt bắt đầu lăn. Sống tốt nhé…Tuyết. Đây là chuyện cuối cùng tao giúp mày, mong mày hạnh phúc.

“Em có chuyện gì à…Sao lại làm vậy.”

Ánh mắt đầy cảm xúc đang nhìn cô không rời. Cô mệt mỏi để thân mình ngã nhào xuống giường.

“Chị biết không..”

Chị im lặng để cô nói tiếp.

“Em bị bệnh hiểm nghèo, là bệnh máu trắng…”

Giọng cô lạt đi, cố không nấc lên. Còn chị, sửng sốt không tin những gì mình nghe được.

“Đó là bệnh di truyền…em chỉ mới biết đây thôi.”

“Vậy nên em mới chia tay với Anh Tuấn.”

“Không, đó cũng là một lí do nhưng lí do em muốn chia tay là để Như Tuyết hạnh phúc. Chị biết Như Tuyết chứ?”

“Ừ…Chị biết.”

Cô gật đầu với chị rồi nói tiếp.

“Gia đình nó bị phá sản, và nó chưa hề có mảnh tình vắt vai nào, đơn giản vì nó yêu đơn phương Anh Tuấn 5 năm trời, nhưng tất cả vì em mà nó phải dấu kín tình cảm đó. Chị không biết rằng khi em nghe nó nói, trái tim em như bị ai cào cấu. Em là một người quá vô tâm chị nhỉ, chỉ biết đến chính mình, không hề quan tâm đến mọi người xung quanh. Lòng em cảm thấy nặng nề lắm. Em không biết căn bệnh này sẽ làm em ra sao nhưng em không muốn người xung quanh vì em mà đau buồn. Chị giúp em…giữ kín chuyện này nhé?”

Khi cô nói xong, nước mắt của chị đã chảy đầm đìa, chị nắm tay kéo cô ngồi dậy và ôm chặt cô vào lòng. Sao cô lại phải chịu nhiều đau khổ như thế

này? Một con nhóc đáng để được yêu thương, vui vẻ và sống hạnh phúc thế mà phải mắc vào căn bệnh sống chết không phân định thế này?

"Tội nghiệp em tôi…bây giờ em tính sao?

Cô không nói gì, chỉ mỉm cười nhẹ. Ngăn cảm xúc lại. Mãi một lúc sau, cô mới nói.

"Em có quyết định cho riêng mình rồi, chắc có lẽ đây là lần cuối cùng em ở đây, lần cuối cùng em nói chuyện với chị.."

"Em khờ này, đừng buông xuôi như thế chứ?"

"Vâng…em biết…nhưng còn phụ thuộc vào số trời nữa mà chị"

Cả hai lại chìm trong suy nghĩ, chị đang đồng cảm với cô, nhưng chị không có cách nào để giúp cô cả, chỉ có cách là giấu kín chuyện này thôi. Cô đã tin tưởng để kể cho chị nghe chuyện này thì chị sẽ không phụ lòng cô.

Lúc tạm biệt chị để bay về Hà Nội, trái tim cô se lại, ôm chặt chị vào lòng, cô cố gượng cười…

"Nếu mọi chuyện đều ổn, em mong sẽ gặp lại chị. Tạm biệt chị nhé"

Về đến nhà, nhìn căn nhà mới gắn bó với mình gần một năm trời mà bất giác lòng cô nao nao. Cô biết, Tuyết đã đi rồi, vì thế, lúc nãy cô đã điện bà Tư đến dọn đồ giúp cô. Giờ cô sẽ bay chuyến bay lúc 7giờ sáng mai. Cô cần tạm biệt nơi này lần cuối. Vì ba mẹ còn bên Mĩ, nên phần rút học bạ phải tự cô lo liệu. Sẽ sớm thôi, cô sẽ được đoàn tụ với ba mẹ, với căn bệnh không biết chết lúc nào.

Mắt cô ươn ướt nhìn bầu trời ở Hà Nội, thanh bình đến lạ lùng. Bước chân cô nhẹ nhàng di chuyển trên vỉa hè. Giờ mà vào trường thì là giờ giải lao nhỉ. Cô phải gặp Lam để cảm ơn những gì trước giờ Lam đã làm cho cô. Và cô đến cũng để muốn nhìn người đó lần cuối cùng. Nếu có kiếp sau, cô hứa cô sẽ mạnh dạng nói tất cả những gì trong lòng cho người đó nghe.

"Lam…"

Lam đang ngồi đọc sách bỗng ngước đầu lên nhìn.

"Aaa..Thiên Anh à. Dạo này chuyển lớp không thấy cậu đâu luôn, tưởng cậu quên mình rồi.."

Hai má của Lam phụng phịu làm cô không khỏi bật cười. Nhưng cô không nói gì, chỉ ôm chặt Lam vào lòng..

"Cảm ơn cậu, nếu có kiếp sau, tôi hứa sẽ làm bạn tốt của cậu.."

Giọng cô bỗng run run, cả lớp thì nhìn hành động lạ của cô không thốt nên lời. Ai cũng thấy cô rất lạ. Lạ vì sao à, đang trong giờ học mà cô bận đồ thường, đã thế lại mau bộc lộ cảm xúc không như lúc xưa…lạnh lùng, ảm

đạm. Lại cộng thêm những lời nói khó có thể chấp nhận.

Còn Lam, thôi khỏi nói…nhỏ đứng hình chả biết nói gì. Vì đơn giản nhỏ chưa định hình được câu nói của cô đnag nói là gì huống chi?

“Cảm ơn cả lớp nhé, cảm ơn đã không ghét bỏ tôi, cảm ơn vì đã chịu đựng được tính vô tâm và lạnh lùng của tôi. Và cũng xin lỗi…tôi xin lỗi”

Cô bật khóc, cả người cô dựa vào người Lam. Cả lớp không hiểu chuyện gì nhưng vì lời nói của cô mà làm cảm động, ánh mắt của những đứa con gái đầy bọng nước, con trai thì như đứng hình. Lúc này đây? Không một ai hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng đến lúc thức tỉnh, Lam định hỏi thì cô đã đi ra khỏi lớp từ lúc nào.

Còn cô, lau vội giọt nước mắt rồi nhanh chóng lên phòng hội đồng rút hồ sơ. Mặc cho nhà trường hỏi lí do vì sao lại thế, trong khi trường vẫn tốt như vậy mà phải chuyển đi nơi khác thì cô lại dửng dưng cười như không có gì.

Cô, nhìn lại ngôi trường này lần cuối. Cô rất muốn đến chào tạm biệt Thiên Tuấn, rất muốn ôm chặt cậu ấy vào lòng và nói những gì muốn nói. Nhưng…cô không đủ can đảm và lòng tự trọng cô qúa cao khiến cô không thể nào. Biết sao giờ…cô chỉ là kẻ thất bại trong tình yêu.

Bỗng dưng, cảm thấy mũi mình có vấn đề, cô chạy nhanh vào phòng vệ sinh của trường, nhưng chưa đến được cửa, cả thân hình cô đã không tự chủ mà ngã xuống. Nhưng…trước khi bất tỉnh hẳn, cô đã kịp thấy khuôn mặt ấy, ánh mắt lo lắng ấy. Bất giác cô nở nụ cười thỏa mãn.

Còn Thiên Tuấn, cả người như có lò lửa vậy? Sáng nay cô nghỉ học, vậy mà vừa nãy nghe tin từ Lam là cô đến và nói những điều kì lạ. Cái tôi trong cậu cao quá nên cậu không muốn gặp cô, cậu sợ khi gặp cô, cậu sẽ không tự chủ mà ôm cô chặt mất thôi. Nhưng giờ đây, cả thân người yếu ớt đang trong lòng cậu, đang ở trọn trong lòng cậu nhưng cậu lại có cảm giác như xa vời. Đúng là chuyện không như ta ước mong.

Đưa cô đến phòng y tế của trường, cậu đã vội vàng đuổi cô y tá ra khi cô y tá đã khám cho cô và cho thuốc. Cậu đóng chặt cửa lại. Cậu muốn yên tĩnh ở bên cô một lát, chỉ một lát thôi.

“Sao cô ấy lại chảy máu…suy nghĩ nhiều quá à…”

Cậu khó hiểu tự nói một mình. Nhưng rồi đồng ý với ý nghĩ là cô quá căng thẳng nên mới vậy? Cậu vui vẻ nhìn cô ngủ, bao lâu rồi cậu mới được nhìn khuôn mặt cô ở gần như thế này nhỉ, rất lâu rồi thì phải.

Cậu nhìn thấy kĩ khuôn mặt cô, từng đường nét trên mặt cô đang ghim sâu trong bộ não của cậu. Tay cậu dừng lại ở đôi môi ấy, cảm giác muốn chiếm đoạt lại trỗi lên trong cậu. Cậu không kìm được mà tiến sát lại đôi môi

của cô…

Nhưng 10cm….5cm…3cm…

“Cậu đang làm gì vậy.”

Cô hốt hoảng ngồi bật dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Thiên Tuấn. Còn Thiên Tuấn thì ngại tới đỏ mặt, quay hướng khác để trấn áp nhịp tim. Thật không ngờ lại bị cô bắt gặp.

Sau một hồi im lặng không ai nói với ai câu nào. Cô vội vàng mang giày vào, định ra khỏi phòng thì bị một vòng tay siết chặt ngang eo.

“Đừng đi…được không?”

Cô giật mình vì câu nói đó.

“Không…nếu Vân Anh thấy thì không tốt đâu, cô ấy sẽ hiểu lầm…”

Giọng cô vẫn bình thản nhưng khóe mắt cô đã cay cay. Còn cậu thì đang buồn thay vì câu nói đó, lập tức bỏ tay ra khỏi người cô. Cô bước đi ra khỏi phòng với dáng vẻ rất ung dung, nhưng người phía sau nào biết, nước mắt cô đang chảy đầm đìa.

“Sống tốt nhé…Thiên Tuấn.”

Giọng của vô vang vọng sau bức tường, dù rất nhỏ nhưng Thiên Tuấn vẫn nghe được, và cậu đnag thắc mắc, câu nói đó có nghĩa gì….Là chúc phúc, hay là một lời tạm biệt…

http://tieulun.hopto.org

Chương 31: Đánh Cược Trái Tim.

Đã 11 giờ đêm rồi mà cô vẫn còn dạo trên phố, cô đang cảm nhận không khí nơi đây. Không biết đây có phải lần cuối cùng hay không nhưng, mai này có ra sao, cô cũng phải hít lấy không khí nơi đây, cái không khí về đêm khuya nó như thế nào.

Bước chân cô chậm dần lại vì vô tình thấy một cảnh tượng không được hay ho lắm. Ba bốn thanh niên đang có ý xấu với một cô gái trẻ. Mặc dù muốn ngó lơ nhưng tiếng kêu cứu từ cô gái đã làm cô mủi lòng.

"NÈ…"

Cô lớn giọng gọi, hai tay vòng lại ngang ngực. Mấy tên đó đang vuốt má cô gái kia nghe tiếng của cô thì dừng hoạt động lại. Tất cả đồng loạt nhìn về phía cô rồi cười râm rang.

"Hôm nay câu được mẻ lớn nhỉ, cá này trông cũng được đó chứ?"

Một tên trong đám đó hất hàm ra hiệu một tên lại gần cô. Cười với nụ cười rất chi là đểu giả.

"Hôm nay là em tự muốn nộp mạng chứ không phải là do anh ép buộc nhé"

Tên đó vừa lại gần cô, định nắm tay cô thì bị cô đá ngay vào bụng. Vì quá bất ngờ trước hành động của cô, tên đó đã ngã vật vờ. Bất giác cô nhớ lại chuyện cách đây không lâu, cũng giống như trường hợp này, cô đã cứu Thiên Tuấn. Nhưng bây giờ không phải Thiên Tuấn nữa mà là người vì Thiên Tuấn mà đã làm hại cô biết bao nhiêu lần. Mọi người biết ai rồi chứ…

"Xin lỗi chú nha…chân cháu đang ngứa mà không biết làm sao cho hết, thế mà chú lại tự dấng thân tới, không phải tại cháu ép buộc nhé."

Cô cũng vui vẻ cười đáp trả, cô chưa đánh đấm gì nhiều mà, bốn người này mình cô chắc ổn. Không sao, trước khi rời khỏi đây tập thể dục xíu vậy?

Cô bóp tay chân, nghiêng đầu vang lên những tiếng "Rốp..rốp" làm ba tên còn lại bỗng xanh mặt.

"Cháu đang ngứa tay chân lắm mấy chú ạ…muốn thử không?"

Cô nghiêng đầu cười nửa miệng thách thức, mấy tên lúc đầu thì sợ nhưng lúc sau họ to nhỏ gì đó, song lấy lại phong độ như cũ. Tất cả đồng loạt xông lên bắt cô lại. Qủa đoán không sai, cô đã lường trước được chuyện này, nên rất nhanh chóng. Cô nhanh chân đá vào chỗ nhạy cảm của tên gần cô nhất, tiếp theo cô đá vào eo tên kia làm tên kia nhăn mặt đầy đau đớn, còn tên còn lại, hắn nhìn đồng bọn đang ngã dần vì cô thì hốt hoảng chạy đi không một lần quay lại. Cô bĩu môi một cái.

"Này không phải là đàn ông rồi."

Giải quyết xong, cô nhanh chóng kéo tay cô gái kia bước đi.

“Còn ở đây, bọn chúng tỉnh lại thì không hay.”

Người đó vẫn im lặng nhìn cô, không nói gì vì nước mắt người đó đang rơi đầy cảm động.

“Cô đi đâu lúc đêm khuya thế này”

Cô dừng lại khi thấy đoạn đường này có vẻ an toàn rồi mới hỏi, Lâm Tuyết nhìn cô không nói gì chỉ bật khóc nức nở. Cô thấy thế thì vỗ vai nhỏ vài cái..

“Thôi…thôi, không sao, không sao mà..”

“Cảm ơn cậu..và cũng xin lỗi cậu.”

Lâm Tuyết nói trong tiếng nấc.

“Xin lỗi….vì chuyện gì.”

Cô đưa mắt ngạc nhiên nhìn Lâm Tuyết.

“Về chuyện trước đây…”

Lâm Tuyết cúi gầm mặt xuống như che giấu mọi cảm xúc. Cô thấy thế thì bật cười.

“À…đằng nào cô cũng bị đuổi học rồi mà, tôi quên rồi, không sao..”

“Nhưng…”

“Cô về nhà được không, hay tôi đưa về.”

Lâm Tuyết nhìn cô bằng đôi mắt đầy mộng nước.

“Thôi được rồi..tôi đưa cô về, dù sao tôi cũng đang rảnh.”

“Khuya rồi…mà cậu cũng có thời gian hả..”

Cô gật đầu, mỉm cười nhẹ nhìn nhỏ. Cả hai cùng đi bộ về nhà Lâm Tuyết, mặc dù cả hai trước giờ không ưa nhau lắm nhưng giờ…cứ như thân nhau lắm vậy.

“Cậu với Thiên Tuấn sao rồi, vẫn tốt chứ.”

“Tốt”

Cô vô thức thốt lên đúng một từ, đó không phải là câu trả lời, mà là câu ngạc nhiên bởi có chữ “tốt” trong đó.

“Tôi và hắn có gì đâu mà tốt.”

Cô bất cần trả lời. Còn Lâm Tuyết thì nhăn mặt.

“Hai người một đôi mà..”

“Không có, lúc cô đi, đã có rất nhiều chuyện xảy ra.”

Khuôn mặt cô bỗng nhiên xụ xuống, tự nhiên lòng thấy buồn hơn bao giờ hết.

“Ngày mai tôi sẽ không còn ở đây nữa, được nói chuyện để giải quyết chuyện trước kia với cô thật là vui.”

Cô tiếp tục nói, không có ý định cho Lâm Tuyết hỏi.

“Đi? Đi đâu?”

Lâm Tuyết giọng có chút ngạc nhiên nhìn cô.

“Rời khỏi đây…”

Cô nhún vai nói. Cả hai cứ hỏi nhau qua lại, nhưng tuyệt nhiên cô không nói cô sẽ đi đâu. Lâm Tuyết thì vẫn ngại khi nói chuyện với cô nên thành ra chỉ hỏi vài câu xã giao rồi thôi.

Đưa Lâm Tuyết về nhà xong, lúc về tới nhà mình thì đã 2 giờ sáng. Mắt cô đang mờ dần, không phải buồn ngủ mà là mệt…rất mệt. Cả cơ thể cô ngã nhào xuống giường, mệt thật. Mai là phải xa nơi đây rồi, buồn lắm nhưng cô đã đặt cược trong chuyến đi này. Nếu cô hết bệnh, cô sẽ nói tất cả những gì cô đang nghĩ cho những người cần biết, còn họ có nghe hay không là quyền của họ. Còn nếu không bớt, cô sẽ âm thầm lặng lẽ ra đi để không làm ai đau buồn.

Thế là cô đang đặt cược vào một vụ đánh cược đầy nguy hiểm…

http://tieulun.hopto.org

Chương 32: MấT Đi Thứ Quan TrọNg.

Thiên Tuấn, cậu quyết định hôm nay sẽ nói ra mọi chuyện, sẽ nói ra tất cả nguyên nhân vì sao cậu lại vậy? Cậu đến lớp thật sớm, bỏ qua cái ánh mặt đầy giả tạo của Vân Anh. Một người diễn viên giỏi, là phải nói là rất giỏi, cô đã diễn nên một bài kịch rất chi là sắc xảo. Cô diễn cô là một người bệnh tim sắp chết, cô nói vẫn còn yêu cậu, muốn quay lại với cậu. Lúc đầu cậu không đồng ý, vì đơn giản tình cảm giữa cậu và Vân Anh đã chấm hết từ lúc cô quay lưng bước đi chỉ vì danh vọng. Ngay lúc đó, cậu biết, người con gái này chưa bao giờ dành cho cậu. Thế mà giờ, cô nói chỉ cần ở bên cô trong khoảng thời gian còn lại thôi, chắc chỉ còn tầm 1 năm. Nghe đến thế, cậu cũng vì tình nghĩa mà miễn cưỡng gật đầu đồng ý. Cậu cũng chỉ muốn cô có cuộc sống còn lại vui vẻ hơn thôi. Thế nhưng…vào một ngày không biết là vô tình hay cố ý, cậu nghe được một chuyện mà cậu cũng không ngờ đến. Vân Anh đến bên cậu cũng chỉ vì cái gia tài mà sắp đến cậu được thừa hưởng. Bật cười một cái, đúng là một thằng ngốc.

Vân Anh, tuy vẫn còn thương Thiên Tuấn nhưng vì gia đình, cô đã chấp nhận đánh bỏ tình yêu đó lần hai. Để giờ đây, nhìn người mình yêu thương lạnh lùng rủ bỏ mà trái tim cô như ngàn con dao đâm vào. Lúc vào vai diễn này, cô biết mình sẽ đau khổ nhưng…sao, cô lại không ngờ nó lại đau hơn xưa gấp ngàn lần. Tất cả cũng chỉ vì gia đình, hai từ gia đình thôi. Thật tâm cô không muốn chuyện này xảy ra chút nào đâu. Nhưng về bệnh tim, thì thật sự à cô đang nếm qua, đang trong tình trạng phải nói là đáng thương nhất. Thế mà vẫn bị anh xem như là nói dối.

Cô đưa ánh mắt bi thương qua nhìn cậu, nhưng ánh mắt cậu lại nhìn xuống bàn dưới, trông chờ mà mong đợi. Rất muốn nói chuyện với cậu, nhiều lần muốn mở miệng nói trước nhưng nhìn vào ánh mắt ghét bỏ của cậu, cô lại thôi.

Thật nực cười…cái duyên này chưa bao giờ là của cô.

Trống đánh vào lớp, tất cả lần lượt có đầy đủ trong lớp, nhưng lại thiếu đi một người. Một người mà trông đợi từ rất sớm. Thế nhưng…cậu vẫn chưa thấy.

Cô giáo bước vào, khuôn mặt vẫn nghiêm túc như bình thường, nhưng nhìn kĩ khuôn mặt cô vẫn điểm vài nét buồn, cô buồn vì mới tìm được một tài năng của lớp chưa được bao lâu, giờ đã đi. Mà đặc biệt là chẳng biết đi đâu. Mặc dù chỉ tiếp xúc với Thiên Anh vài lần, nhưng cô giáo trẻ rất mến, cô thích cái cách nói chuyện của cô, thích tính cách của cô, thích giọng hát ngọt ngào cũng như thật tích học tập xuất sắc. Nói về Thiên Anh, cô giáo trẻ rất

thích cô, nhưng bên ngoài lại tỏ ra khá nghiêm túc, khắc khe. Nhưng Thiên Anh nào biết, cô đã dành cho nó một cái ánh nhìn đầy thương yêu.

"Tôi thông báo một chuyện."

Tiếng cô giáo trẻ vang lên làm cả lớp tập trung chú ý, không một tiếng ồn. Tất cả đều đưa ánh mắt nhìn cô, như trông đợi điều cô trẻ sắp nói, thế nhưng đâu đó vẫn có một người không chú ý gì cả, ánh mắt vẫn trông đợi phía ngoài cửa sẽ bước vào một dáng người than quen. Thế mà….càng trông đợi thì càn glalmf cậu thất vọng.

"Thiên Anh không học lớp ta nữa…"

Cả lớp bắt đầu nhốn nháo hơn. Mỗi người một câu làm cô trẻ lại thêm tiếc nuối.

"Trời, mới vô chưa được một tuần nữa…"

"Chắc lại chê lớp ta nên mới chuyển lớp…"

"Hay là bị ai dằn mặt…"

…….

Phải nói là rất rất nhiều người nói, mà mỗi người mỗi ý, cứ phát biểu lộn xộn cả lên. Nhưng còn đâu đó, có hai người đang sock không nói nên lời.

"Ý cô là sao? Thiên Anh chuyển lớp."

Không phải là Thiên Tuấn hỏi nhưng câu nói đó cũng là ý định của cậu.

"Cả lớp trật tự…"

Cô trẻ đánh thước xuống bàn tạo nên những âm thanh chói tai, cả lớp lập tức im bặt. Cô thấy lớp ổn, mới nhìn qua người mới hỏi.

"Không đơn giản là chuyển lớp…mà có lẽ là chuyển trường…"

Vừa buồn vừa vui, Vân Anh lại không hiểu tâm trạng của mình lúc này thế nào nữa, chỉ vội vàng nhìn qua xem cảm xúc của cậu như thế nào?

"LÚC NÀO?"

Bây giờ, giọng cậu nói như hét. Cậu không thể tin những lời nói kia nữa.

"Hết giờ học em có thể lên phòng hội đồng hỏi những điều thắc mắc, giờ học được chứ? Thiên Tuấn."

Giọng cô đè mạnh như nhắc nhở, thế nhưng ai đó chẳng quan tâm, chạy nhanh ra khỏi phòng học. Cậu phải tìm cô, cậu muốn nói cho cô, muốn cô biết rằng dù có ra sao hay như thế nào? Cậu cũng muốn cô biết rằng cậu yêu cô rất nhiều, rất rất là nhiều. Dẫu biết cô đã quay lại với ngươi kia, nhưng để trái tim không dằn vặt nữa, cậu nhất định phải nói. Tại sao lại cho cậu can đảm muốn nói ra ngay lúc này, nhưng lại dập tắt bằng cách bỏ đi không lời từ biệt như thế.

Cậu khựng lại, hôm qua ở phòng y tế, cô rất lạ, à phải rồi, cô bận đồ

thường, lại nói những lời như tạm biệt trước khi đi. Những lời đó như muốn nói cô sắp phải đi một nơi xa và khó có thể gặp lại vậy? Thế mà cậu không để ý.

Cậu chạy nhanh đến phòng hội đồng, thế mà chỉ nhận được cái lắc đầu từ ông là không biết cô chuyển đi đâu. Cậu chạy nhanh qua nhà cô, cũng chỉ thấy một căn nhà yên ắng cùng với chiếc ổ khóa im lìm. Cậu thất vọng, nhưng điều suy nghĩ duy nhất lúc này đây của cậu..chính là cô đã chuyển về Sài Gòn, cùng học chung với Anh Tuấn, chắc chắn là vậy rồi, hai người họ là một đôi mà.

Tự cười bản thân một cái, cậu phải nói là quá ngốc.

Cậu bước những bước chân nặng nhọc đầy cô đơn về phía cuối con đường, con đường đã có những kĩ niềm đẹp lẫn xấu của cậu và cô. Nhưng nay, nó trống rỗng đến không cảm xúc.

———————

"Anh sao vậy? Lúc nào cũng chỉ biết rượu, lại không nói năng một câu."

"…."

"Cứ vậy đi, làm những điều anh thích, nhưng khi anh uống như vậy? Anh có bao giờ nghĩ đến Thiên Anh nó lo như thế nào không.."

Anh đưa mắt sang Như Tuyết, ánh mắt cười như không cười. Anh đưa ly rượu lên uống một ngượm. Như Tuyết thì không tài nào ngăn nổi.

"Đừng mà…Thiên Anh nó…"

"Đừng nhắc tới con người đó.."

Anh nói như nạt vào mặt Như Tuyết, làm Tuyết giật mình nhìn anh không nói nên lời.

"Anh uống như thế này cũng vì nó à, hai ngừoi cãi nhau…"

"Chia tay rồi…"

Giọng anh nói cùng với men rượu rất đau buồn, thật đáng thương.

"SAO"

Tuyết ngạc nhiên hét lên cùng với tiếng nhạc sập sình trong quán bar, nhiều ngừoi vẫn đưa mắt nhìn sang đầy tò mò về tiếng hét của cô.

Anh nhìn qua cô, ánh mắt chợt ánh lên nụ cười.

"Làm bạn gái…anh nhé."

Cái câu này cô nghe còn sock hơn câu hai người chia tay nữa, ánh mắt cô vô hồn nhìn anh như tìm sự trêu đùa. Thế nhưng cô chỉ thấy sự chân thật.

Mặc dù biết sẽ làm Thiên Anh buồn, nhưng vì tình yêu trong cô trao đến anh lớn quá, thành ra cô lại gật đầu trong vô thức. Cô chỉ cần biết hôm nay được nghe lời tỏ tình từ anh và rồi mình đồng ý, còn chuyện về sau thì cứ đến

đâu hay đến đó. Vì thế mà cô vô tình không hề nghĩ đến Thiên Anh trong lúc suy nghĩ. Để rồi khi bình tâm, trái tim cô lại bức rức không thôi, cô cảm thấy thật có lỗi với Thiên Anh.

Thế là cô và Anh Tuấn đang là một đôi.

“Như Tuyết..”

Đang trên đường đến trường, cô bỗng nghe ai đó gọi tên mình.

“Sao ạ.”

Chị gái xinh đẹp đứng đó, nhìn cô.

“Em à Như Tuyết bạn Thiên Anh, đúng nhỉ. Mong là em nhớ chị, chị chủ quán ALT.”

Như Tuyết à lên một tiếng rồi mỉm cười gật đầu.

Chị nhìn cô, đưa cô một lá thư kèm theo một chiếc nhẫn. Chị bước nhanh để giấu đi giọt nước mắt. Còn Tuyết vẫn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì….

___

-Chuyện gì đây? Ai đoán được không ạ ” src=” truyen.org/styles/default/xenforo/clear.png” title=“Big Grin ” />

Chương 33: BiếT.

Chiếc nhẫn trên tay Tuyết từ từ lăn xuống lòng đường khi cô vừa đọc dứt bức thư. Cô cảm thấy đầu mình choáng ván và cần chỗ dựa. Nhưng muộn rồi, cô đã ngã xuống đường như một con người không sức sống. Lá thư cũng không tự chủ mà rơi nhanh. Trong đầu cô không còn gì nữa, chỉ duy nhất là hình ảnh Thiên Anh lúc này.

Tay cô run run bấm dãy số quen thuộc, thế mà chỉ nhận được hai từ thuê bao. Nước mắt cô lại lăn trong vô thức. Cái cảm giác này cứ như sẽ mất đi trái tim mình vậy? Bao lần xa nhau, đâu có lần nào như vậy đâu, lần này giống như xa rồi…thì có thể xa mãi mãi…

Vừa ngồi trên máy bay mà cô lại thấp thoảng lo lắng, tại sao những ngày gần đây Thiên Anh có những hành động lạ mà cô không để ý. Để giờ đây, từng câu từng chữ trong bức thư lại khiến tim cô như vụn vỡ thế này.

“Chào cô bạn trẻ xinh đẹp của tôi…

Khi mày đọc xong bức thư này, có lẽ tao và mày đã xa một vòng Trái Đất rồi. Tao xin lỗi vì đi mà không nói, tao xin lỗi vì đã làm mày buồn những chuyện vừa qua. Chúng ta làm bạn cũng được 6 năm rồi nhỉ? Tình cảm chúng ta cũng xem như tình chị em, vì thế tao rất yêu mày.

Mày từng nói mày ganh tị với tao đúng không, về tất cả nhỉ. Tao sẽ ày là nhất luôn, nên tao sẽ không bên mày để giành phần hơn nữa. Tao nhường ày tất cả đó, nếu vẫn thấy thiếu thì tao xin lỗi…giới hạn của tao đến đó thôi. Tao sẽ không về Sài Gòn, để phần học giỏi lại ày. Tao sẽ không bên mày, để mày tự tin khoe sắc đẹp vốn có. Tao sẽ nhường hạnh phúc ày, một hạnh phúc mà mày trông mong 4 năm qua. Tao sẽ ày tất cả những thứ gì mà tao có, chỉ mong mày sống tốt hơn thôi.

Chiếc nhẫn này đáng ra phải dành ày mới phải, mày xứng đáng được nhận nó hơn tao mà. Tình yêu của tao với anh chỉ là một tình yêu anh em nhất thời, còn mày với anh mới là tình yêu vĩnh cửu. Mày kiên nhẫn chờ đợi để làm gì, phải biết giữ lấy chứ? Như tao nè…chán lắm, chỉ muốn đá hắn ra xa thôi. Trong lòng anh chắc chắn có mày, thế mà vẫn phủ nhận. Mày tin tao đi, Anh Tuấn thật sự có tình cảm với mày.

Hứa với tao là sống hạnh phúc nhé, tao luôn bên mày, dõi theo mày đó. Mày mà khóc là mày biết tay tao. Xa mày rồi tao cũng không thể biết có ngày gặp lại không? Nhưng tao hứa…dù ra sao, tao cũng sẽ gặp mày…(Lúc này dòng chữ đã nhòe đi vì nước mắt của c&ocirc

Mày biết ước mơ của tao mà đúng không? Tao sẽ sớm trở về cùng với ước mơ đó. Chờ tao…

http://tieulun.hopto.org

Tạm biệt…

Bạn của mày.

Thiên Anh.”

Mỗi lần nghĩ đến bức thư, là Tuyết lại nấc lên. Thiên Anh đi đâu, tại sao lại đi, và lí do tại sao? Chẳng lẽ vì cô à, vì cô nói tình yêu của cô không được đáp trả nên Thiên Anh muốn nhường lại và chọn cách ra đi à.

“Con ngốc này, tao chỉ cần mày thôi, thế là đủ rồi.”

Giọt nước mắt của cô lại rơi nhiều hơn, Thiên Anh của cô ngốc quá đi. Nhất định cô phải tìm được Thiên Anh.

Vừa đặt chân xuống máy bay, cô đã bắt xe chạy đến trường cô học ngay lập tức. Có lẽ nhà trường sẽ biết cô chuyển đi đâu.

Thế nhưng, cô lại đau buồn hơn khi nhận được cái lắc đầu từ hiệu trưởng. Bây giờ, cô thật sự như người không hồn. Đi đến nỗi va vào người ta mà cô còn không biết.

“Này, có thấy đường…”

Người đó định chửi tiếp nhưng vừa thấy mặt cô, hắn đã im bặt. Bước chân cô vẫn di chuyển tiếp như chưa có chuyện gì xảy ra. Tất cả mọi thông tin về cô, bây giờ không còn gì nữa rồi. Nhà thì đóng, trường thì chuyển, số điện thoại thì thuê bao, e-meil thì khóa, nhà trường thì không biết, ba mẹ Thiên Anh càng không hay.

Cô bỗng bật khóc lớn như một đứa trẻ làm học sinh trong trường nhìn cô như người ngoài hành tinh. Nhưng có ai thấu được, lòng cô đang bị đau đớn như thế nào?

Bỗng cô bị một bàn tay kéo mạnh đi, cô vẫn khóc nhưng chân vẫn bước đi với người.

“Cô bị khùng hả, đâm vào tôi còn chưa xin lỗi, lại khóc rống lên làm gì.”

Cô đưa đôi mắt đầy nước sang nhìn Thiên Tuấn.

“Cậu biết Thiên Anh nó đi đâu không? Nghe nói hai người học cùng lớp.”

Giọng cô hỏi như trông chờ, nhưng cô lại nhận được ánh mắt ngạc nhiên của cậu.

“Không phải Thiên Anh chuyển với Sài Gòn cùng với cô và Anh Tuấn à..”

Cô lắc đầu, cảm thấy càng thất vọng hơn. Lặng lẽ bước đi làm ai đó như chết đứng.

Nghe tin là cô và Anh Tuấn đã chia tay, lòng cậu vui hơn bao giờ hết. Thế nhưng nghe tin cô chuyển trường và không để lại manh mối gì, niềm vui đó đã bị dập tắt bởi nỗi buồn nhân đôi. Trái tim cậu nổ bùng một cái, cô có thể đi

đâu nhỉ? Không một lời từ biệt mà cứ thế lẳng lặng bước đi sao. Trái tim cậu như đang rơi vào cái hố sâu không lối thoát. Cảm giác như thở không được nữa vậy? Đau lắm, thất vọng lắm, nhưng bằng mọi cách. Cậu phải tìm được cô…cậu hứa..

“Tìm manh mối của Lâm Thiên Anh giúp tôi, xem hết chuyến bay hôm qua thử cái người tên đó đã đi đâu.”

Giọng cậu không còn sức sống nói qua điện thoại, và vô tình ai đó nghe được.

“Thiên Anh về Sài Gòn mà.”

Vân Anh không kìm chế được sự ngạc nhiên nên lên tiếng, thế nhưng cô chỉ nhận được ánh mắt vô tình rồi cái hờ hững quay lưng. Cô thật sự muốn biết..Thiên Anh nó có gì hơn cô.

——————(Còn tiếp)————-

Có mấy bạn cứ hóng mãi nên mình đăng tạm vài chữ để thách thức trí tưởng tượng nhé. Ai đã đọc và đi qua tới chương này của Duyên rồi thì vui lòng cho Duyên cái cmt để Duyên biết được không ạ? Ai đoán được nhân vật chính của chúng ta sau này thế nào thì cmt đi Duyên cũng hóng mấy bạn cmt lắm. Chê hay khen Duyên nhận hết, vì như thế Duyên mới có động lực viết. Cứ im im Duyên mất tinh thần hết trơn

Chương 34: ThờI Gian Trôi Qua Nhanh.

3 năm sau….

Tuổi 20 có thể nói là tuổi đẹp nhất của con gái nhỉ. Đây là mức tuổi để chuyển qua giai đoạn mới, để bộc lộ hết cái đẹp có trong người ra ngoài xã hội, để thỏa sức bộc lộ cái tài năng mà mấy năm cấp ba phải giấu giếm. Nói chung là tuổi 20 nó rất quan trọng đối với một người con gái. Điều đó sẽ được minh giám bởi những người từng trải qua.

Hôm nay là 29 Tết, đứng trước ngôi mộ của người cậu từng thương yêu, trái tim cậu chợt đau nhói. Với độ tuổi này, đáng lẽ ra phải được sống, được yêu thương và được bảo vệ, ấy thế mà…cô đã ra đi rồi. Tất cả là tại cậu, tại cậu đã quá vô tâm. Cậu đã xa lánh bằng mọi cách để rồi đây, cậu hối hận cũng đã muộn.

Thả người vào lòng gió, cậu mỉm cười với người trong bức ảnh. Đặt bó hoa hồng trắng xuống cạnh tấm hình, nước mắt cậu khẽ lăn.

“Cảm ơn vì tất cả, yên nghỉ nhé.”

Nói xong cậu bước đi, bước đi về một nơi đầy rẫy những bộn bề của cuộc sống.

Cậu, Hà Thiên Tuấn đã trở thành giám đốc công ty Hà Hùng, một chàng trai trẻ có tài. Nếu không phải cha cậu bị bệnh thì có lẽ cậu sẽ không theo nghề này mà sẽ tự mình làm nên tương lai rồi. Ba năm nay, cậu sống như một cái xác, nhờ sự ra đi của Vân Anh mà trái tim cậu mới bị thức tỉnh. Cậu cứ tưởng Vân Anh bị bệnh là giả, vì bên ngoài cô rất kiên cường, lại hay tỏ ra mạnh mẻ và khuôn mặt lúc vào cũng vui vẻ. Nhưng cậu nào biết những nỗi đau thể xác của cô…cô đều chôn giấu kĩ. Cô chỉ cần bên cậu đến lúc cô ra đi, thế là đủ. Vậy mà cậu nhẫn tâm đẩy cô ra xa, cắt đứt mọi quan hệ. Để ngày hôm đấy, vào một ngày mưa dông đầy đau đớn ấy. Người con gái một thời cậu từng yêu đang nằm trên vũng máu. Ánh mắt đau buồn nhưng không rơi lệ, nhìn vào cậu mỉm cười dịu dàng. Cứ như được chết vì cậu là niềm hạnh phúc của cô vậy?

Bảy tháng trước, cô hẹn cậu ra nói chuyện. Nhưng cậu cứ hờ hững vậy đó, cậu cứ lạnh lùng và không hề để ý đến sắc mặt của cô. Nên cậu nào biết bệnh tình của cô đang nặng dần. Hai người cãi nhau vì một số chuyện, cậu tức giận bỏ đi trước. Và lúc đó, trong lúc nóng giận đó, chiếc xe lớn đang nhìn cậu mà hướng tới. Đúng là đến lúc cận kề chốn nguy hiểm, con người ta trở nên mất cảm giác, cậu cũng vậy…cậu đang đơ người nhìn chiếc xe đang lao đến chỗ mình.

Thế nhưng…khi cậu mở mắt. Cậu đã thấy mình bên kệ đường, còn đám

đông trước mặt đang bu thứ gì đấy. Cậu nhớ lại…lúc đó hình như Vân Anh đã lao đến đẩy cậu ra xa. Ngay lập tức, cậu chen vào đám đông…cậu đang mong đó không phải là sự thật. Nhưng….Vân Anh đang nằm đó, nằm trên vũng máu đỏ lõm, ánh mắt như trông chờ cậu lại gần bên.

Bước chân cậu vô thức lại bên cô, tay cậu cầm chặt lấy tay đầy máu ấy. Lúc đó, cậu thật sự sợ, cậu thực sự hối hận và cậu thực sự muốn giết bản thân cậu.

Đưa Vân Anh lên xe cấp cứu rồi, mà hồn của cậu vẫn chưa chịu về. Đơn giản là cậu không còn một thứ cảm giác gì cả.

Vân Anh đưa bàn tay yếu ớt chạm vào tay cậu, hơi thở dồn dập.

“Sống tốt nhé Thiên Tuấn. Xin…lỗi..vì..tất..cả. Tôi…yêu…anh… Mãi..mãi…”

Nói xong bàn tay Vân Anh theo lực Trái Đất buông thỏng xuống. Trái tim cậu như bị ai bóp nghẹn. Cậu chỉ biết hét lên một tiếng chói tai.

“KHÔNG..”

Cậu khóc, cô là người thứ hai khiến cậu rơi nước mắt…sau mẹ cậu. Cậu tự dằn vặt bản thân, sao lại lặp lại quá khứ. Mẹ cậu cũng vì cứu cậu mà ra đi, nay cô cũng vậy? Có phải chăng…cậu là người đáng chết.

Cậu cứ hi vọng một tình yêu suốt ba năm qua, cứ tìm tìm kiếm kiếm mà có để ý bên cạnh vẫn có một người yêu cậu nhiều đến vậy đâu. Tháng ngày mong chờ Thiên Anh, cậu đã hộc hạc đi khác nhiều, cũng may cs Vân Anh bên cạnh, cô luôn tạo cho cậu cảm giác gần gũi, bớt đi buồn bã. Đến lúc cậu định buông tất cả để tha thứ cho Vân Anh, thì cô đã ra đi không bao giờ quay lại.

Thật buồn cười..

Chẳng có gì có thể biết trước được cả. Như Thiên Anh…cô đi rồi, chả có một tin tức gì báo hiệu cô sẽ quay trở lại. Cậu đã chờ mỏi mòn, tìm kiếm và tìm hiểu tất cả, nhưng không biết nguyên nhân của sự ra đi ba năm về trước là gì. Chỉ biết hiện tại, cậu chỉ có một mình.

Cũng như 3 năm gần đây, ăn Tết đều trong bệnh viện. Năm trước thì còn co 2 thằng bạn và Vân Anh, năm nay thì chỉ mình cậu và chiếc bóng của cậu. Bố cậu bệnh nặng hơn rồi, còn ông bà lại ở xa, thành ra phận làm con như cậu phải phụng dưỡng. Vừa lo chuyện công ty, vừa lo cho cha mình. Với một chàng trai 20 tuổi như cậu, phải nói là rất giỏi khi làm cùng một lúc rất nhiều công việc như vậy?

“Con tìm ra cô gái kia chưa..”

Cha cậu vừa ăn cơm vừa hỏi, cậu ngước mắt lên, lắc đầu.

“Có duyên thì không tìm cũng gặp ba ạ…chắc là hết duyên rồi.”

“Đừng bi quan như vậy? Con phải biết nắm giữ hạnh phúc cho riêng mình, đừng để giống như sự ra đi của Vân Anh rồi tiếc nuối…như thế đã quá muộn.”

Cậu không nói gì, gật đầu.

_____

Hôm nay, ở sân bay đang có một hình ảnh của một cô gái trẻ đẹp cùng với một chàng trai trẻ đẹp không kém đang cặp kè nhau, họ làm tất cả mọi người có trong đó đều ganh tị. Thật xứng đôi…

“Giờ đi đâu…”

“Tìm phòng trước rồi tính sau…”

“Hay đi dạo trước đi, ba năm rồi…”

Người con trai gật đầu, đồng thời nựng má yêu cô gái làm cô gái nhăn mặt.

“Không bỏ tính đó thì tối không ngủ chung nhé!”

Người con gái hăm dọa. Người con trai lập tức cười xòa xòa rồi bắt taxi theo ý cô.

——-

Chuyện gì tiếp theo… Ai hóng k ạ

Chương 35: Vô TìNh.

“Này.”

Một người con trai đang cố khèo tay cô gái, nhưng cô gái thì vẫn đang mải mê tận hưởng cái không khí nơi xưa, sau 3 năm xa cách. Cô đang tự cảm nhận lại, về tất cả, về con đường xưa, về không khí này, về khí hậu cũng như về những người mà cô trông ngóng được gặp gỡ sau những ngày xa cách. Cô đang ngầm tưởng tượng họ sẽ phản ứng như thế nào khi thấy cô? Buồn, vui, ngạc nhiên hay thất vọng.

Cô gái có mái tóc dài ngang eo, vận lên mình chiếc đầm hồng nhung, cô đang nhắm mắt tận hưởng ở ngọn đồi năm xưa, hòa vào những đám hoa, trông cô y hệt như thiên thần. Cô cảm thấy thích nơi này, vì ở đây có kỉ niệm đẹp, nó mang đến cho cô một cảm giác bình yên đến lạ thường. Cô vẫn nhớ như in ngày sinh nhật của mình, được người ấy tặng quà và đưa đến nơi này tạo bất ngờ. Đã thế rồi còn bắt cô phải trốn học cơ đấy? Cô bật cười trước hồi tưởng của mình, thời gian thì cứ trôi nhưng lòng người lại không đổi. Cô đã quyết định rồi…một quyết định dù có ra sao cô cũng sẽ chấp nhận.

“Đứng gần 2 tiếng rồi, không mỏi chân hả.”

Giọng người bên cạnh vang lên làm cô nhăn mặt mở mắt. Ánh mắt cô liếc ngang.

“Mỏi thì ra xe mà ngồi.”

“Tính ở đây luôn à.”

Người con trai bất mãn. Cô thấy thế thì bật cười nhẹ, xoa đầu người đó như một thói quen.

“Thôi, được rồi, đi ăn nhé.”

Người đó gật đầu trong vô thức. Còn mỉm cười vui vẻ khoác tay cô ra xe.

———————

“Sao cậu không bao giờ bỏ được tính đó nhỉ? Alex”

Cô ngán ngẩm lắc đầu khi nhìn bộ dạng ăn uống của Alex, thật không thể tưởng tượng nổi, đồ ăn trên bàn sắp không có chỗ để rồi.

“Ăn là để sống chứ không phải sống để ăn cô nương của tôi ạ.”

Alex vừa xé đùi gà cho vào miệng, vừa nói.

“Được rồi, nói mãi không chán, tôi xin đầu hàng.”

Cô giơ tay lên kí hiệu phất cờ trắng, vẻ mặt tỏ ra nghiêm túc làm Alex ôm bụng cười sặc sụa.

“Cậu cũng có bỏ được tính đó đâu mà nói tôi nhỉ.”

“Tôi đi vệ sinh chút.”

Cô chán nản trước màn ăn uống của Alex, vội vã cáo từ. Cô hướng về

phía nhà vệ sinh nữ. Nhưng vô tình, ngay sau khi cô bước vào WC nữ thì WC nam bước ra một bóng dáng quen thuộc, ánh mắt họ chỉ kịp lướt qua nhau chứ chưa định hình được.

Trái tim cô thắt lại, "Người ấy…"

Còn người con trai mới ra khỏi WC, nhìn thấy một hình dáng bé nhỏ quen thuộc, trái tim cậu lại không tự chủ mà đập mạnh. Nhưng nhịp tim lại ổn ngay sau khi tự mình nói với mình. "Lúc nào cũng mơ tưởng."

Cô gạt nhanh cái ý nghĩ đó, chắc mình nhìn nhầm thôi, rồi tiếp tục rửa mặt. Nhưng lúc đó, có vài nhân viên, hình như làm ở khách sạn này thì phải, đang nói chuyện về tổng giám đốc công ty nào đó. Nghe cũng hấp dẫn nên cô tò mò ở lại xem.

"Trời, mấy người biết tổng công ty này là ai không? Là một chàng trai chỉ 20 tuổi thôi đó, vừa đẹp trai, nhà giàu, vừa làm việc rất chu toàn, ta nói giỏi gì đâu luôn. Cha thì bị bệnh, phải vừa lo việc chăm sóc cha vừa lo công ty, quản lí luôn cả cái nhà hàng này. Nghe đâu bạn gái vừa mất, thành ra không thích quen thêm ai. Đáng buồn cho chị em phụ nữ chúng ta quá đi"

Một bà chị có vẻ như 35 tuổi nói với giọng đầy ngưỡng mộ. Mấy người còn lại cũng hưởng ứng. Cô chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm, có cần tôn vinh người ta quá như vậy không? Cũng đâu còn trẻ.

Bất giác cô nghĩ về hắn, hắn cũng 20 tuổi mà. Không biết hắn đang làm công việc gì nhỉ? Bây giờ ra sao rồi, rất muốn gặp để biết nhưng cô lại thích cái Duyên hơn. Cô muốn thách thức với chuyện này. Nếu có duyên, cô nhất định sẽ nắm bắt lấy, còn không duyên, cô sẽ để phó mặc cho tự nhiên? Vì vậy, không có cớ gì mà cô phải tìm hắn trước cả?

"Cậu bị sao thế, cứ thê thê thẩn thẩn."

Alex nhăn mặt nói, điệu bộ y chan con nít.

"Tâm trạng không tốt."

Cô nhún vai rồi kéo vali vào phòng.

"Mà sao không thuê hai phòng luôn cho tiện nhỉ, một phòng…"

Cô nói xong đưa ánh mắt gian xảo qua nhìn Alex.

Alex bĩu môi.

"Chỉ giỏi được nhiêu đó, ba năm ngủ chung có sao đâu, quen rồi."

"Nếu mai này tôi cưới chồng thì sao? Cậu đi theo tôi chắc."

"Đúng rồi, tôi sẽ đeo cậu như đeo đỉa vậy đó? À mà cậu làm sao cưới chồng được. Ai mà chịu được tính khí của cậu ngoài tôi chứ"

Alex đưa ánh mắt đầy tự đắc qua nhìn cô.

"Tính khí tôi sao."

“Sáng nắng chiều mưa trưa râm râm.”

“…”

Cô đứng họng không nói nên lời. Tính khí cô là vậy hả? Cô còn không hiểu bản thân mình huống chi, vậy mà Alex biết được. Chỉ ở chung với Alex 3 năm, mà tất cả những gì của cô Alex đều hiểu.

Cô nhớ lại năm đó, sau khi bỏ đi để trốn tránh tất cả, trốn người thương, tình bạn lẫn tình yêu, kể cả gia đình. Cô chỉ nói với ba mẹ rằng cô muốn đi du học, và không muốn ai biết đến. Vì thế mà không ai biết cô đi đâu. Cô sang Pháp, chữa trị căn bệnh hiểm nghèo cứ tưởng sẽ không qua khỏi vì không có tủy tương ứng. Cô gieo hi vọng sống đến phút cuối cùng. Cứ ngỡ sẽ không còn được sống trên đời này nữa, thật sự rất buồn và thất vọng. Thế mà đúng lúc đó, Alex bước đến và mang cho cô một ánh sáng. Alex có tủy tương ứng với cô, Alex đã cho cô tủy mặc dù cả hai không hề quen biết. Lúc đấy, cô thực sự mến và cảm động trước tấm lòng của Alex, và từ đó, cô luôn có cái nhìn đặc biệt với Alex.

Cô không về Việt Nam sau khi có dấu hiệu khỏe bởi vì lời hứa với Như Tuyết, cô quyết định ở đây để thực hiện lời hứa ấy cũng như cái ý định du học theo như lời cô đã nói với ba mẹ. Và thế là cô thân với Alex trong ba năm, họ như hình với bóng, lúc nào cũng ở bên nhau khiến nhiều người nhìn vào còn ganh tị. Alex hiểu cô chắc có lẽ cô đã bộc lộ ra tất cả, và khoảng thời gian đó cũng đủ để hiểu biết một con người.

http://tieulun.hopto.org

Chương 36: 30 TếT.

“Này, tối đi bar nhé.”

“Không.”

“Hay đi ăn.”

“Không.”

“Ở nhà buồn chết mất.”

“Tối nay đi đón giao thừa.”

Vâng, đó chính là cuộc đối thoại giữa cô và Alex đó ạ. Alex là con lai nên cũng biết chí ít về Tết Nguyên Đán ở Việt Nam, và ý định theo cô về đây cũng chỉ muốn đón xuân cùng cô thôi. Năm nay lại không có ba mẹ ở bên rồi. Báo hại cô có nhà mà không về được, chắc có lẽ nhà đó chả khác gì nhà hoang đâu nhỉ. Cô thuê khách sạn ở cũng đơn giản là không muốn quay về kí ức xưa. Cái gì của quá khứ cô sẽ cho về quá khứ. Còn của hiện tại, trước tiên phải đối mặt đã.

Tết, nó cũng như những ngày bình thường thôi, chả có gì khác biệt cả. Chỉ là nó vui hơn đối với những đứa con nít vì nhận được nhiều lì xì. Còn đối với cô, khi đứng trước quê hương mình mà cứ ngỡ như là một du khách đến thăm vậy? Không nhà, không gia đình, không người thân. Cô đơn lạc lõng biết bao.

———

“Đi sắm đồ không?”

“Hả.”

Alex đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn cô, rõ ràng đồ ở nhà còn rất nhiều, mặc có hết đâu mà mua làm gì. Cô thấy thế thì mỉm cười nhẹ.

“Đó là phong tục ở Việt Nam nhé, không như ở Pháp đâu.”

Alex gật đầu tỏ vẻ hiểu. Cả hai cùng thay đồ rồi xuống phố. Alex cảm thấy yêu cái tính hồn nhiên thẳng thắn của cô hơn lúc trước nhiều. Bất giác Alex hôn nhẹ lên trán cô làm cô ôm mặt hét toáng cả lên.

“Biến thái.”

“Haha, trông mặt cậu buồn cười chết mất.”

“Muốn chết hả.”

Cô giơ nắm đấm lên, và màn mèo đuổi chuột đang làm ầm ĩ cả trung tâm mua sắm. Người chạy thì cứ cười mà người đuổi thì lửa đang muốn bốc khói.

“Ngon dừng lại thử xem.”

Cô cảm thấy mình quá lố khi nhiều người nhìn mình xì xầm to nhỏ gì đó. Bỗng nhiên mặt cô đỏ chét rồi chuyển sang luôn màu trắng. Vội vã che mặt chạy vào nhà vệ sinh. “Chắc không nhận ra nhỉ.”

Cô thở phào nhẹ nhõm khi vào nhà vệ sinh, cũng may là không ai nhận ra, không thì toi trước khi bay về Mĩ.

“Thiên Anh.”

Nghe tên mình, cô ngước lên nhìn, và thật bất ngờ…

“Là cậu thật à, trời, mình không thể nào tin được luôn ấy.”

Lam ôm chầm lấy cô, những giọt nước mắt vui mừng ướt đẫm vai áo cô. Bất giác mắt cô cũng ươn ướt, không ngờ lại có người trông đợi cô như vậy?

“Lam nay xinh nhỉ.”

Cả hai vừa tách nhau ra, cô liền hỏi.

“Đi uống nước rồi nói chuyện nhé, ở nơi này không tiện, với lại mình có nhiều chuyện muốn nói với cậu lắm.”

Cô nhìn lại căn phòng, quên bén mất là đang trong WC. Thật muốn điên chết mất. Thế là cô gật đầu, còn không biết Alex đang ở đâu? Thôi có gì qua quán uống nước rồi gọi sau cũng được.

Cô và Lam đến nhà hàng đối diện. Và trong ánh sáng mờ của nhà hàng, cô thấy một bóng dáng thân quen. Đến khi Lam dẫn cô đến bàn có gương mặt ấy, cô mới lên tiếng.

“Tưởng đi một mình cơ đấy.”

“Người yêu mình.”

Lam mỉm cười nhẹ, kéo ghế ngồi, định giới thiệu thì..

“Chào anh, lâu rồi không gặp.”

Cô khuôn mặt vẫn giữ nụ cười nhẹ, giơ tay trước mặt người con trai ấy. Khuôn mặt người con trai bỗng dưng nhăn lại đến khổ, nhưng cũng đưa tay ra bắt lấy tay cô.

“Chào, lâu rồi không gặp.”

Nếu để ý kĩ, giọng anh đang run run lo sợ. Anh đang kìm nén cảm xúc.

“Hai người quen nhau hả.”

Lam cảm thấy mình như thừa thãi, liền chen vào.

Cô gật đầu. Hàn Phong cũng vậy.

Không khí tự dưng trở nên ngượng ngập khi ánh mắt Hàn Phong cứ nhìn cô mãi. Cô cảm thấy thật khó chịu và Lam thì chẳng thoải mái cho lắm. Cho đến khi..

“Vợ yêu..”

Tiếng Alex ở xa gọi cô, cô vui vẻ đứng lên vẫy tay Alex. Hai người còn lại đang ngơ ngác nhìn nhau.

“Chậm 2 phút 16 giây nhé.”

Cô vừa xem đồng hồ, vừa kéo ghế cho Alex ngồi.

“Đây là…”

Lam không khỏi tò mò, lên tiếng hỏi.

“Bạn gái của tôi.”

Alex vui vẻ khoác vai cô rồi nói trông cố vẻ như là đúng rồi, cô nhăn mặt nhéo Alex một cái.

“Thả tay ra coi, chưa tính sổ chuyện ban nãy nhá.”

“Thôi thôi, tha đi, hôn có một cái.”

Alex bĩu môi nói. Còn hai người nãy giờ bị bơ một cách đẹp mặt đang méo mặt nhìn cuộc đấu khẩu của hai người ấy. Hai người này lại nói chuyện một cách tự nhiên đến vậy?

“Đây là Alex. Còn đây là Hàn Phong và Huyền Lam, hai người họ là một đôi.”

Cô vui vẻ giới thiệu. Rồi cả ba đều bắt tay xã giao. Kể từ lúc Alex bước vào, Huyền Lam cũng thở nhẹ ra một cái.

“Hai người quen nhau lúc nào thế.”

Vừa nhìn menu chọn món, cô vừa hỏi, Alex cũng chụm đầu lại xem cùng với cô, cảnh tượng y hệt như hai người yêu nhau vậy?

“Cách đây hai tháng, anh nhỉ.”

Huyền Lam quay sang Hàn Phong hỏi.

Cô giật thót một cái, xong rồi cũng gật đầu ra vẻ hiểu. Hai người họ xứng đôi thật mà. Nhưng cô đâu biết, luôn có ánh nhìn dõi theo cô, trông chờ phản ứng của cô. Thế mà anh chỉ nhận được ánh mắt vô tư, cách nói chuyện hồn nhiên ấy.

Tiếp sau đó là những màn hỏi chuyện suốt 3 năm qua, cô kể tất cả những tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện mình bị bệnh. Và có nhiều cái cô giấu giếm đến mức Alex thấy khó chịu và muốn nói ra, nhưng nhận được ánh mắt đe dọa của cô, Alex lại thôi.

“Đi đón giao thừa chứ nhỉ.”

Cô vui vẻ khoác tay Alex, mà đâu biết, ai kia đang sót.

Nhận được cái gật đầu của hai người kia, cả bốn người cùng cùng bắt xe đến sông Hồng, nơi sẽ có pháo hoa.

Đứng trước nơi đây, bao kỉ niệm bỗng ùa về, chậm rãi. Cô nhớ Như Tuyết quá, nhưng giờ chưa thể gặp được. Không biết Anh Tuấn ra sao nữa. Hơi buồn nhưng cô lấy lại cảm xúc ngay. Nhắm mắt dang tay đón nhận những đợt gió thổi, cô mỉm cười nhẹ rồi ngồi trên thành cầu. Ba người còn lại cũng vậy. Nơi đây về đem rất thưa người, nhưng vì hôm nay là ngày đặc biệt, nên rất đông nha. Nơi này sáng hơn bao giờ hết, người đi lại thì tấp nập luôn.

Nhưng ánh mắt đang vui của cô bỗng trùng xuống khi thấy cảnh trước mặt, một chàng trai đang lặng lẽ nhìn về một hướng xa xôi. Khuôn mặt ấy làm sao cô quên được khi trong giấc mơ cô cũng thấy nó. Trong vô thức cô định lại gần người đó, nhưng lại bị một cánh tay kéo lại.

"Cậu đi đâu?"

Huyền Lam đưa ánh mắt nhìn cô. Cô, cảm xúc vừa vui nhưng vừa lo lắng khi thấy người ấy.

"Thiên Tuấn, Lam nhỉ?"

Cô đưa tay chỉ sang bên kia cầu cho Lam thấy, nhưng…bên đó không còn ai. Cô ngạc nhiên không nói nên lời.

"Có ai đâu? Thiên Tuấn nào. À, Thiên Tuấn lúc trước, chuyện hai người.."

Cô quay mặt đi nơi khác tránh ánh mắt Lam, có cần phải hỏi thẳng thắn vậy đâu.

"Cậu còn nhớ cô người mẫu Vân Anh, với cả chuyện trước kia mình kể chứ. Thật không ngờ người yêu cũ của Vân Anh lại là Thiên Tuấn cơ đấy. Ôi thôi cuộc tình thật lâm li bi đát làm sao. Vân Anh mắc phải bệnh tim, lại phải cứu mạng Thiên Tuấn trong vụ tai nạn, thành ra chết trong vụ đó hồi 7 tháng trước rồi. Vì chuyện đó mà đến nay Thiên Tuấn thấy con gái lại né xa, chẳng buồn ngó đến. 20 tuổi mà làm biết bao nhiêu chuyện, vừa quản lí công ty, khách sạn, vừa chăm lo cho cha bị bệnh. Đúng là mẫu người con trai hoàn hảo của con gái chúng ta, đáng tiếc thay, chắc không ai thế chỗ cho Vân Anh được rồi."

Huyền Lam vui vẻ kể cho cô nghe những điều nhỏ biết mà đâu hay ánh mắt cô trũng xuống một miền xa xăm.

"Vân Anh…cô ấy…là thật à."

Cô hỏi lại như ngỡ mình nghe nhầm, nhưng Lam lại gật đầu quả quyết chuyện nhỏ kể là chính xác 100%. Cô bàng hoàng, ánh mắt trở nên hoang mang. Cứ ngỡ Vân Anh sẽ không sao, nhưng không ngờ…cô thật sự không ngờ. Lại càng không ngờ hơn với chuyện xảy ra với Thiên Tuấn. Tự nhiên cảm giác đau buồn trong lòng cô là sao.

Cái lo nghĩ của cô được đánh thức bởi tiếng nổ của pháo hoa, Alex vui vẻ cầm tay cô chúc mừng năm mới. Cô gượng cười, thôi dù gì cũng qua năm mới rồi. Chuyện buồn gác lại trước, rồi có gì tính sau.

Thế là cô đón Tết trong nỗi buồn man mán và tí xíu niềm vui len lỏi. Ngày mai cô sẽ giành thời gian đến thăm Vân Anh, dù gì cô cũng hơi vô tâm…

Chương 37: Nam Hay Nữ.

Cô để mặc giọt nước mắt kia lăn, ai nói đầu năm khóc sẽ xui xẻo, ai nói khóc sẽ không may mắn, nhưng cô vẫn khóc đó thôi. Khóc thương cảm, phải khóc vì cả đêm qua cô mong chuyện đó không phải sự thật. Nhưng, khi đứng trước ngôi mộ trắng có khắc tên đó, gương mặt đó và nụ cười đó. Cảm giác tim cô như bị đè nén mà phải rơi những giọt lệ buồn.

Cô muốn xin lỗi cũng như cảm ơn Vân Anh. Xin lỗi vì cô đã không giữ lời hứa trước kia. Vì lúc đó cô nghĩ Vân Anh nói dối cô, nhưng không, giờ cô đã thấy rồi. Vân Anh dám hi sinh cả bản thân mình, liệu cô có khả năng đó. Cô không biết nhưng cô sẽ thử, cô đã bỏ lỡ thứ gì đó mà giờ đây không thể quay lại. Thật đáng trách. Còn cảm ơn, cảm ơn đã giành một tình yêu trọn vẹn đến Thiên Tuấn, cảm ơn vì đã cứu Thiên Tuấn và cảm ơn…Cô nghẹn ngào chua xót quay mặt bước đi.

Alex thấy thế thì ôm cô vào lòng an ủi. Alex biết chứ, nhưng chưa biết phải an ủi cô sao thôi.

Và ở phía xa, một người con trai đứng chết lặng khi thấy cô. Cậu không thốt nên lời, cứ thế mà nhìn bóng cô xa khuất dần. Cậu không thể nào tin người con gái vừa lướt qua cậu là cô, càng không tin bên cô có ai kia bên cạnh trông rất tình tứ. Cậu trông chờ suốt 3 năm, nay nhận được gì. Tự trong tâm chỉ mong được thấy cô, ôm cô vào lòng một chút thôi, vậy là đủ. Cậu đã đánh bỏ người con gái yêu cậu đến mức có thể hi sinh mạng sống, chỉ để chờ đợi một hình bóng trong vô vọng, để giờ đây, nhìn cảnh này. Trái tim cậu như chết lặng.

-“Cậu có sao không.”

Alex quan tâm hỏi thăm khi thấy cô đã yên vị trên xe.

Cô chỉ ừ ừ qua loa cho Alex yên lòng nhưng trong tâm, lòng cô đang rối bời đầy cảm xúc. Mặc dù không thân với Vân Anh, nhưng nhỏ cũng cho cô một cái cảm gíac được bảo vệ, nó rất gần gũi. Thế mà giờ, đùng một cái nói nhỏ mất, hỏi ai không đau lòng cơ chứ. Chết vì bệnh đã đau, đã thế lại vì cứu người kia. Cô thật sự rất mệt mỏi vì nghĩ…

-“Đó là Vân Anh, người mà cậu vẫn kể,…”

Alex không chịu được không khí im lặng, liền bắt chuyện hỏi.

Cô chả buồn lên tiếng, chỉ gật đầu.

-“Cậu nói gì nghe xem nào.”

Alex bực mình vì cái thái độ dửng dưng ấy của cô, bực luôn cái cách nói chuyện như không có gì của cô. Đã thế cái mặt hiện luôn chữ “Buồn” to đùng đó mà làm ra vẻ như không có gì.

-“Gì đâu.”

-“Thiên Tuấn là ai, tôi chưa thấy.”

-“Từ lúc về đây tôi còn chưa gặp, huống hồ cậu.”

Cô nhún vai nói với Alex.

-“Chuyện tình họ thật lãng mạng.”

Nghe Alex nói thế, cô chỉ nhẹ gật đầu, lấy tai phon đeo vào. Alex thấy thế thì biết cô buồn nên không nói gì nữa. Tự dưng lại động vào nỗi lo của cô làm gì. Cô lại lạnh lùng nữa rồi, thật khó hiểu cô.

———

-“Né ra coi, làm gì ôm chặt cứng vậy.”

-“Mưa.”

Cô nhăn mặt nhìn ra ngoài trời, mưa thật. Alex có một thói quen là mỗi khi trời mưa lại ôm chặt cô mới ngủ được. Chả là Alex có một quá khứ đau buồn thôi.

-“Mai này lấy chồng về ôm cho đã nhé.”

-“Ôm cậu thích hơn.”

-“Cũng chính vì thế mà đến giờ vẫn không có anh nào ngó đó thôi. Con gái người ta thùy mị nết na, đi đứng uyển chuyển, nói năng nhẹ nhàng. Ai như cậu không, nữ không ra nữ, nam chả ra nam. Chả bao giờ động đến váy, đồ trang điểm thì never rồi, cộng thêm cái đầu tóc hệt con trai này. Thử hỏi có khi mai này không cưới chồng được lại đổ thừa qua tôi.”

Cô bực bội nói luôn một lèo, làm ai kia mắt chữ O mồm chữ A nhìn cô, lâu nay có nghe cô nói dài vậy đâu.

-“Có cần phải nói quá vậy không? Nhiều cô cũng chết mê chết mệt với cái nhan sắc này lắm nha. À mà nói mới nhớ, cậu có dùng đồ trang điểm được đâu mà nói tôi nhỉ?”

-“Ừ thì chết mê chết mệt, thành ra cậu cũng kéo tôi vào làm lá chắn cho những chuyện như thế chứ gì, tôi hiểu quá mà. Còn tôi không trang điểm vì tôi dị ứng thôi. Nhưng người ngoài nhìn vào vẫn coi tôi là con gái đó thôi, ai như cậu. Nhìn vào chả biết nam hay nữ.”

Cô lừ mắt nhìn Alex. Alex chỉ cười trừ nhìn cô.

Cô trầm ngâm gác tay lên trán suy nghĩ gì đó, Alex thấy cô im lặng nên lay tay.

-“Ngủ rồi hả?”

-“Ừm…”

-“Ơ hay, ngủ mà trả lời cơ đấy? Đang suy nghĩ gì?”

-“Im lặng coi, đang nghĩ cậu mai này để tóc dài, bận đầm rồi trang điểm

sẽ như thế nào?”

Cô nói xong rồi nghĩ thêm xíu nữa, song đập tay một cái “chách”

-“Suy nghĩ rồi, cũng được đó, mai thử luôn đi. Chứ không thôi người khác nhìn vào hiểu lầm hai đứa mình là người yêu nữa khổ.”

Alex nhìn cô méo mặt đến khổ, biết làm sao được khi những cái cô đã quyết định, khó mà thay đổi. Mà hiểu lầm có sao đâu, nhỏ cũng chẳng muốn cô có người yêu xíu nào, ở bên nhỏ thôi. Nhỏ ích kỉ thế đó, nhưng đó là một thói quen có cô ở bên rồi.

-“Suy nghĩ lại đi Thiên Anh.”

-“Thôi, không nói nữa, mai chính thức làm con gái nhé, phải khiến mấy anh chàng ngoài kia lác mắt chơi, đó mới là con người thật của cậu chứ, Alex.”

C mỉm cười nhéo má Alex một cái, ôm Alex vào lòng rồi ngủ. Alex 20 tuổi rồi mà cứ như con nít ấy, nhõng nhẻo mà khó chiều. Cô thật hết nói nổi.

Chương 38: GặP NgườI Thương.

-“Dậy nhanh đi.”

Cô ra sức kéo con người nằm mãi trên giường chả muốn dậy đó, thế mà đáp lại cô là tiếng năn nỉ xin thêm ít phút. Cô thật tức điên với con người này mà.

-“Không dậy thì đừng trách nhé.”

Lập tức, ai đó bật dậy trong vô thức rồi chạy nhanh vào nhà vệ sinh. Bởi vì mỗi lần mà nghe câu đó từ cô là y như rằng sắp có chuyện không hay xảy ra vậy.

-“Mới 6 giờ, đi đâu sớm vậy?”

Alex vừa đưa tay che miệng, vừa ngáp dài một cái. Cả đêm qua thức tận 3 giờ mới ngủ được, thế mà chỉ vừa chợp mắt được xíu đã bị gọi dậy. Mà Alex phải công nhận cô giỏi thật, cả đêm qua hai người nói chuyện chung, thức chung, ngủ cùng giờ chung, vậy mà lúc này đây cô tỉnh còn hơn “Ruồi”.

-“Làm đẹp.”

-“Cậu đẹp sẵn rồi, làm chi nữa.”

Alex giãy nảy nói với cô.

-“Ai nói tôi làm..”

Cô bực bội cốc cho Alex một cái, mới nói hồi tối đây mà quên rồi à.

-“Hả.”

Alex ngơ ngác nhìn cô, rồi ít phút sau mới thông vấn đề, đúng là nói liền làm liền, cô lúc nào cũng vậy?

-“Này! nghe tôi nói được không?”

-“Nói.”

Giọng cô lạnh băng nói với Alex, tay vừa đưa ra đường bắt taxi.

-“Như giờ á, không thay đổi được không?”

Giọng Alex như van nài.

-“Không, cứ mãi như vậy, ế tới già.”

-“Người yêu nhau đâu phải qua ngoại hình đâu đúng không? Nếu có ai yêu tôi thật lòng, tôi sẽ thay đổi, lúc đó đâu có muộn. Lúc đó vừa đúng lúc lại vừa tạo bất ngờ ọi người, vậy không hay hơn à. Nếu như giờ tôi thay đổi, chắc hẳn sẽ có rất nhiều người vì ngoại hình mà đeo, họ sẽ không thật lòng. Chính vì thế, suy nghĩ lại được không?”

Alex cố tình thuyết phục cô, mong cô sẽ đổi ý. Thật sự lúc này nhỏ chưa muốn thay đổi mình xíu nào. Nó như cái thói quen mà bắt bỏ, nó sẽ rất khó chịu vậy?

Cô nghe xong, nheo mày. Vừa mở cửa xe leo lên, vừa suy ngẫm. Alex

thấy thế thì sốt ruột hẳn ra.

-“Thì cậu nghĩ lại mà xem, không phải tôi nói đúng sao.”

Xe đã chạy rồi mà cô vẫn im lặng đến đáng sợ.

-“Bác tài, cho qua nhà hàng Roben.”

Cô suy đi nghĩ lại, thấy Alex nói cũng có phần đúng, nên lại thôi. Không nên ép buộc quá đáng. Alex thì khỏi nói, vui đến không nói nên lời. Vui đến nỗi hôn cô vài cái mới thỏa, đó là một thói quen mà theo cô thấy, nó rất “biến thái”.

Vừa ăn Alex vừa kể mấy chuyện cười làm cô cười không nhặt được mồm, cô cười chẳng cần sỉ diện. Lúc bên Alex, cô cảm thấy thật vui, không giả tạo gì cả. Nhưng vừa lúc đó, cô đang giơ tay có ly nước ra ngoài, ai đó đã vô tình đi ngang qua, và hậu quả….nguyên li nước tạt vào váy người đó. Cô đang cười bỗng nhiên im bặt, Alex đang kể chuyện cũng câm nín nhìn thử tiếp theo chuyện gì xảy ra.

-“Con điên này, đồ lẳng lơ, không biết ý tứ gì cả, ôi dơ chết mất…”

Cô nàng bị cô lỡ đổ ly nước ép dâu vào váy, vừa nhảy cẳng lên nói những điều chỉ làm cô khinh bỉ. Cô im lặng, vẫn thái độ dửng dưng ngồi trên ghế nhìn cô, môi còn nhếch lên một cái khinh bỉ.

-“Mày bị câm rồi hả, cái câu xin lỗi của mày đâu rồi.”

Cô nàng tức giận định tát cô, nhưng bị một cánh tay chặn lại.

-“Gây chuyện đủ rồi, là cô tự đi vào ngõ hẹp này, trong khi đó ngoài kia có đường lớn hơn. Đừng cố làm bẽ mặt.”

Tiếng chàng trai vang lên làm tim cô giật thót một cái, bao lâu rồi cô mới nghe giọng nói này. Nó ấm áp đến lạ lùng. Nhưng kia là sao, hai người họ là gì? Ánh mắt hắn chỉ liếc qua cô đúng 1s, sau đó nhìn qua cô gái ấy. Trái tim cô như ai bóp nghẹn.

-“Anh…”

Cô gái đó bị hắn nói trúng tim đen, lập tức cắn chặt răng nói. Nhưng chưa nói xong, nhỏ đã bị bàn tay ai đó kéo đi.

Người đó đi rồi, còn không nhìn mặt cô nữa, còn không nói chuyện với cô, đấy có phải là Thiên Tuấn mà cô từng biết không vậy, sao lại hờ hững như thế? Thật không thể tin được.

Nhưng cô nào biết, lúc cô mới vào nhà hàng này, đã có một ánh mắt ngạc nhiên nhìn cô từ đầu bữa ăn đến phút xảy ra chuyện không hay. Cũng chính vì hắn nhìn cô không rời mắt, nên Trúc Hân(Người yêu theo hợp đồng công ty đó) bỗng dưng bộc lộ máu ghen. Bởi vì sao à, bởi vì cô để ý hắn từ 2 năm

trước, nhưng vì bên hắn luôn có Vân Anh, nên cô không thể nào tiếp cận. Nay Vân Anh không có, có thể nói sẽ dễ dàng hơn với cô. Đây cũng là bữa ăn sáng đầu tiên của anh và cô, thế mà suốt buổi ăn, anh lại nhìn ngó đến cô gái khác, hỏi thử có tức không chứ. Để gây sự chú ý trong ánh nhìn của anh, cô tiến đến bàn có cô gái đó, giả bộ gây chuyện, rồi xem anh sẽ như thế nào. Cô chỉ muốn biết anh và người con gái đó có quan hệ, quen biết thế nào thôi. Nhưng, đổi lại hành động đó, là sự hờ hững hơn từ anh. Cô cảm thấy sợ người con trai lạnh lùng này cô cùng. Nhưng biết làm sao được, trái tim cô đã trao hắn vào lúc gặp nhau lần đầu tiên rồi. Mặc cho hắn vô tâm hờ hững, cô vẫn xem như không có gì, đó được xem là tính quyến rũ từ anh….

-“Cô tự về, tôi có chuyện đi trước.”

Nói xong Thiên Tuấn lái xe đi, bỏ lại khuôn mặt hậm hực của Trúc Hân- một cô nàng đỏng đảnh.

Chương 39: Sự TồN TạI Đang Ở Đâu?

Vào lại quán trà sữa quen thuộc mà suốt thời gian ba năm về trước cô đều ghé, cảm giác kí ức xưa lại hiện về. Bật cười một cái, cũng tại chính bản thân mình thôi. Người ta đã nói cái tình yêu nhất thời nó sẽ không bao giờ vĩnh cửu, vậy mà cô ngu si đặt hết niềm tin vào chi để giờ này nhìn cảnh người ta tay trong tay hạnh phúc với người khác mà lòng nhói buốt. Vẫn hương thơm này, quán này, cô đã nghe những lời tỏ tình đó, nhưng nhờ thời gian, cô mới hiểu nó qua nhanh như thế nào. Vậy mà trước giờ, cô cứ nghĩ khi quay về, chỉ cần cô nói cô cũng yêu hắn, thì hai người chắc hẳn sẽ rất hạnh phúc. Nhưng nay thấy được gì ngoài cảnh đã có người yêu khác. Trong khi đó tin đồn Vân Anh chết chưa nguôi. Thật tâm lòng cô đang rất lo sợ. Hay tại và cái đường tình duyên của cô quá xấu, nó không bao giờ trọn vẹn.

Ở ngoài cửa bước vào, một bóng dáng quen rất quen đối với những người trong quán, nhưng với cô…nó rất lạ. Ánh mắt cả hai ngạc nhiên không nói nên lời. Đến khi chủ quán ra cả hai mới thôi nhìn nhau. Và vì bất đắc dĩ, hôm nay quán đông khách hết chỗ ngòi nên Thiên Tuấn phải ngồi ké cùng cô, thành ra không khí đang ngượng ngập đến khó thở.

-“Vẫn như cũ Tuấn nhỉ? Hôm nay xin lỗi em nha, tại hết bàn.”

Chị chủ quán nói với giọng xin lỗi, Thiên Tuấn mỉm cười ý muốn nói không sao? Tất cả hành động đó, đều thu vào tầm mắt của cô. Nhưng chỉ là cô đang giả vờ như không nhìn thấy gì thôi.

-“Ngồi đây không sao chứ? Thiên Anh.”

Hôm nay, chính miệng nói tên này, sao trái tim hắn lại thổn thức đến thế, biết là cô đã có người yêu rồi. Nhưng sao trái tim cậu mỗi lần gặp cô thì vẫn đập mạnh, tay chân trở nên bối rối. Nếu không phải cậu kìm nén, thì chắc có lẽ nó sẽ nổ tung lúc nào không hay mất thôi.

-“Ừm.”

Thật khó mở miệng trả lời làm sao, cảm giác như ai bóp chặt mũi, khó thở quá. Nhưng biết làm sao được, người đang ở trước mặt này đã từ lâu cô muốn ôm chặt lấy và nói ra hết tâm can trong lòng. Nhưng…hết cơ hội rồi, hắn đã có người yêu rồi đó thôi.

Cả hai cùng im lặng, cùng nhìn ra cửa sổ, nhìn khoảng không ngoài kia. Song, không rủ nhưng cả hai cùng nhau quay lại hỏi chung một câu y hệt nhau.

-“Lâu nay sống tốt chứ.”

Cả hai vừa thốt ra, lập tức lại im bặt, sao lại khó nói chuyện thế nhỉ?

-“Ừ! Cũng ổn, cậu thì sao?”

Cô mỉm cười nhẹ để trả lời, cũng như đồng thời hỏi lại hắn. Cứ cái tình thế này, có khi co bị itm mình làm nổ chết mất thôi.

-“Tôi cũng vậy?”

Đây, giống như kiểu người xa lạ mới quen, lâu ngày gặp lại hỏi thăm vậy? Nhợt nhạt đến khó tả. Nhìn cái cách cô nói chuyện kìa, ngượng ngùng trông thấy rõ ra mặt. Thiên Tuấn bất giác trầm mặt.

-“Ừ, mà hình như cậu là khách quen ở đây?”

-“Ừ.”

Nói sao nhỉ, chẳng lẽ nói vì cô nên cậu mới đến đây à. Ba năm về trước, cậu đã tìm cô khắp mọi nơi, nhưng cô cứ như làn khói bay vào trong gió vậy? Có nguồn nhưng không bao giờ có gốc, thật hư vô. Để giờ đây, ngày nào cậu cũng đến đây, để chờ hình bóng đó quay về. Nó đã thành một thói quen khó bỏ rồi. Nhưng rốt cục cái cậu chờ đó là gì, là cái cảnh cô nắm tay người con trai khác hạnh phúc đi bên nhau à. Thật tội nghiệp.

-“Cậu…hạnh phúc chứ.”

-“Sao? Hạnh phúc á! Ừ, cũng tạm. Còn cậu?.”

Cô vui vẻ nói mà đâu biết ánh mắt cậu đã đượm buồn. Biết là hỏi thừa nhưng hắn mong câu nói đó sẽ không được thốt ra, cậu muốn nghe từ cô là “Không có cậu làm sao tôi hạnh phúc được”. Dẫu câu nói đó chỉ là đùa giỡn hay dối lòng cũng được, cậu sẽ vờ tin, và như thế sẽ giúp cậu bớt đi một phần an ủi. Nhưng, cô luôn thẳng thắn như vậy?

-“Rất đau buồn.”

Ánh mắt cậu nhìn về xa xăm, mang theo nỗi buồn thầm lặng về một người con gái, thốt lên những lời thật nhất trong đáy lòng suốt những năm qua. Về một người con gái làm cậu không thể quên được bỏ đi không một lời từ biệt. Và chính người con gái đó, đã mang đi cái hạnh phúc mà cậu từng có rồi.

-“Sao! Đau buồn. Về chuyện Vân Anh à.”

-“Không.”

-“Chứ vì gì?”

-“Một người con gái tôi yêu.”

Thiên Tuấn đâu biết khi nói ra những lời này, đã vô tình làm trái tim cô đau nhói. Có cần phải thẳng thắn thế đâu. Cô không thể nghĩ cậu lại nói như thế. Tự dằn vặt bản thân, tại sao lại yêu người con trai đối diện này. Hay vì trái tim cô đã mắc phải căn bệnh điên khùng.

-“Hắn là rất yêu nhỉ?”

-“Sao?”

-“Thì như cậu nói đó, yêu đến mức đau khổ.”

-“Hắn là vậy?”

Ánh mắt cô vẫn chăm chú nhìn Thiên Tuấn, bao năm rồi mà cậu vẫn như vậy. Vẫn đẹp trai, tính thẳng thắn và nói chuyện bộc trực. Chỉ có điều, tình cảm trước đây hắn nói với cô toàn giả dối, chỉ khác như thế thôi. Bật cười một cái, cô bước nhanh ra khỏi quán để che đậy những giọt nước mắt sắp rơi. Cô thật sự không muốn thấy hắn ngay lúc này nữa.

Sắp đến sinh nhật Duyên rồi ^^ ai đón đúng phần sau Duyên tặng chap cho người đó luôn nha)) vote đi =))) hóng <3

http://tieulun.hopto.org

Chương 40: Lý Do.

-“Sáng giờ cậu đi đâu vậy, tìm chả thấy đâu luôn.”

Alex đang ngồi xem tivi trong phòng, thấy cô về liền mở giọng oán trách. Từ lúc về đây, lúc nào đi đâu cô cũng dẫn Alex đi cùng, vậy mà sáng đây không dẫn theo, hỏi thử tức không chứ, đã thế lại bỏ nhỏ một mình, tự kiếm đồ ăn.

-“Ra ngoài xíu thôi mà, tại cái tật ngủ mãi chả muốn dậy của cậu đó, giờ trách ai.”

Cô vừa cởi áo khoác, vừa ngã người trên giường, suy nghĩ mông lung về cuộc gặp gỡ ban nãy. Phải nói là rất rất có duyên, nhưng hắn là không có phận rồi. Trước kia cô đã tự mình đánh mất tình cảm ấy, giờ thì biết trách ai được, đành câm nín chôn giấu tình cảm.

-“Cậu hủy hợp đồng nhiều như vậy, tiền đâu sinh hoạt.”

-“Tiền cậu chi.”

-“…”

Alex không nói nên lời, cô đã bỏ khá nhiều hợp đồng bên Pháp, chỉ để về đây với một lí do là tìm người thương, mà mãi đến giờ Alex còn chưa biết người ấy là ai mà khiến cô bỏ tất cả như vậy.

-“Tìm được cậu ấy chưa.?”

-“Rồi.”

-“Ai, hồi nào, sao không cho tôi xem mặt.”

Nghe thấy thế, Alex lập tức nhảy qua chỗ cô đang nằm, cố nghe câu chuyện đang hấp dẫn ly kì.

-“Người hồi qua, cái người đi chung với cô gái gây chuyện với tôi đó.”

-“À, cái người đẹp trai đó hả?”

Giọng Alex có vẻ hơi ngạc nhiên.

Cô không nói gì, mệt mỏi gật đầu, nhắn đến là cảm thấy buồn. Từ trong tâm tư cô nhận thức được rằng như tự chính bản thân mình đánh mất một thứ quan trọng vậy? Vô tình đánh mất một thứ mãi mãi không lấy lại được.

-“Không ngờ nha…”

Alex nói với giọng ngưỡng mộ.

-“Chuyện gì.”

Cô nheo mắt khó chịu nhìn Alex.

-“Người đẹp trai như cậu ta mà lại thích cậu đấy.”

-“Tôi thì sao?”

Cô ngồi bật dậy nghe Alex nói. Cùng với một chút tò mò, cô thì có gì mà hắn không thích được chứ.

-“Tính dở dở ương ương, giận hờn vô cớ, hâm hâm bất chợt, khó tính đâm ra khó chiều. Song lại kèm theo cái tính khó chịu, mặt lúc nào cũng nghiêm túc. Còn cái lạnh lùng, vô tâm thì hết thuốc chữa, thử hỏi vậy ai mà thích được chứ?”

Alex vui vẻ giơ tay ra đếm từng cái, rồi lại vô tư nói mà đâu biết mặt cô đang sẫm một màu tối đen. Cái con người này lúc nào cũng nói quá….nhưng, hay đó là một sự thật.

Alex nói xong, biết đằng nào cũng nghe cô chửi, nên vội vàng bịt tai, nhắm mắt, nhỏ chỉ nói những điều nhỏ thấy, nhỏ biết và nhỏ cảm nhận thôi mà. Nhưng không phải như nhỏ nghĩ…

-“Thật vậy hả?”

Giọng cô chán nản vang lên, rồi cô lại tiếp tục ngã xuống giường một cái “rầm” không thương tiếc. Điên người mà…

Còn Alex thì khỏi nói, mặt mày ngạc nhiên không nói nên lời, mắt nhìn chăm chăm vào người mới ngã xuống giường ấy, rồi vài giây sau, Alex lại gần chỗ cô, sờ trán, rồi đến tay chân.

-“Điên à, làm gì vậy?”

Cô bực mình hất tay Alex ra khỏi người mình, lúc đó Alex mới hoàn hồn. Nhưng ánh mắt vẫn cứ chăm chú nhìn cô.

-“Hôm nay uống nhầm thuốc, hay đầu có va vào đâu không?”

Cô nhìn trân trân vào Alex, xong nhíu mày.

-“Điên, ra ngoài nhanh, tôi cấm cậu vào phòng cho đến tối.”

Cô đẩy nhanh Alex ra ngoài rồi leo lên giường đắp mền ngủ. Cô có ngu mới không hiểu những điều Alex nói đó, toàn điêu hết thuốc chữa. Cô nằm một hồi, suy nghĩ lại những điều Alex vừa nói, cô là như vậy à.

Tại cô không xứng với tình cảm ấy.

Hay tại vì cô không có tư cách.

Hoặc là do không có duyên phận.

Nên nói..

Hay nên buông xuôi tất cả, đi về một nơi thuộc về chính bản thân mình.

———-

7giờ tối, cô mở cửa bước ra khỏi phòng. Thấy Alex ngủ quên ở ghế sofa, cô mới giật mình. Đừng nói là trưa với cả tối chưa ăn gì chứ? Cái con người này, mỗi lần cô tỏ thái độ đó thì tự nhiên đến cơm cũng không muốn ăn. Sáng buồn qúa nên không muốn nói chuyện nữa thôi, thế mà Alex tưởng cô giận. Hết nói nổi mà.

-“Nè…”

-“…”

Không động tĩnh

Cô lay vai mềm nhũn của Alex, kiểu này chắc chắn là chưa ăn gì rồi.

-“Dậy đi.”

-“…”

Vẫn yên lặng.

-“CÓ DẬY KHÔNG THÌ BẢO.”

Cô bực tức hét vào tai Alex, lập tức nhỏ bật dậy, tay không quên che tai.

-“Động đất, thiên tai, hay nhà sập.”

Giọng Alex ngái ngủ nhưng vẫn còn một chút chưa hoàn hồn. Cô giằng họng.

-“Cho 10 phút làm vệ sinh, xong xuống dưới sãnh, tôi chờ.”

Cô nói xong bước đi, bỏ lại khuôn mặt Alex đang méo mó đến tội nghiệp. Cô xuống sãnh, ngồi chờ Alex, hôm nay phải bắt Alex ăn no mới được, cũng vì cô nên Alex mới không ăn mà.

10 phút sau, Alex bước xuống, tay còn xoa xoa bụng, nhìn mà thấy thương chưa. Cô quay mặt đi trước giấu khuôn mặt đang cố nhịn cười của mình. Đói mà cũng không dám nói luôn cơ đấy.

-“Đi đâu vậy.”

Vừa lên xe, Alex liền không giấu được cái tò mò, hỏi cô.

-“Bán cậu sang Trung Quốc.”

-“Cậu thiếu tiền hả, tôi còn nè.”

Giọng Alex hốt hoảng.Cô nghe thế thì mọi cố gắng nhịn cười tự nãy giờ tự dưng bật ra hết.

-“Haha…chắc tôi điên vì cậu mất.”

Alex tay vẫn xoa bụng, ánh mắt khó hiểu nhìn cô. Nhưng cô chỉ nhìn Alex cười, không có ý định nói gì hết. Alex vừa sợ vừa lo, có khi nào thấy nhỏ đáng ghét quá nên cô bắt đi bán thiệt không? Đến lúc đó thì sao? Nhỏ còn chưa báo hiếu cho cha mẹ nhỏ mà.

-“Này…cậu cần bao nhiêu vậy? Nhiều lắm hả. Nói đi, không đủ tôi gọi ba mẹ tôi chuyển sang.”

Cô vẫn trưng cái bộ mặt lạnh tanh ấy, sao nhỏ dễ dụ vậy nhỉ? Thật là buồn cười chết mất.

-“Tới rồi, vào đi.”

Cô xuống xe, trả tiền taxi rồi kéo nhỏ vào nhà hàng hải sản, món mà Alex thích nhất. Alex khó hiểu nhìn cô.

-“Ủa nói đi Trung Quốc mà.”

Nhỏ ngạc nhiên hỏi cô, nhưng bước chân nhỏ vẫn đang bước theo cô. Cô thấy thế thì cốc vào đầu Alex một cái rõ đau khiến Alex mặt mày nhăn tréo lại, trông thật khó coi.

-"Ngốc, người như cậu có cho cũng không ai thèm lấy huống chi bán."

-"Hả? Tôi sao? Sao lại không lấy."

-"Người ta mua phụ nữ thôi, nhìn cậu như con trai, ai mà thèm. Người thì ốm như cầy ma, đã thế lại dễ dụ, mua cậu về thì khổ đủ điều."

Được dịp trả thù chuyện hồi sáng, tâm trạng cô đỡ hơn hẳn, tự cười thầm trong lòng. Đừng nói đói quá nên hóa ngu rồi chứ, Alex.

-"Khổ á."

-"Ừ ừ, vì vậy tôi dẫn cậu bồi bổ nè, béo lên bán mới nhiều tiền."

-"Cậu cứ làm như tôi là heo…"

-"Thì nuôi béo lên cũng giống heo đó thôi."

Cô bật cười ha hả nhìn Alex, đúng là mỗi lần chọc Alex, cô lại có một niềm vui cho chính bản thân mình.

-"Thôi, dù gì cũng sắp bị bán rồi, ăn đi, ăn cho no vào."

Cô cười đến đỏ ửng cả mặt. Alex ăn được vài miếng lấy lại tinh thần, song cũng biết nãy giờ cô chọc nhỏ. Tự dưng máu tức lại sôi lên sùng sục. Cô cái tính đó cô cũng có bỏ được đâu.

-"Cảm ơn Thiên Anh."

Cứ tưởng Alex sẽ tức điên lên rồi chửi chứ, ai dè lại cảm ơn, cô ngạc nhiên khỏi nói nên lời. Alex biết chứ, cô là một người rất tốt, tuy không thể hiện cái sự quan tâm, lo lắng cho người khác ra ngoài nhưng mọi hành động cô làm, đều cho ta cảm giác được bảo vệ, yêu thương theo đúng mức nào đó. Cô hơi vô tâm một tí, nhưng chính cái vô tâm đó làm nổi bật con người cô. Một người quyết đoán và quan tâm thầm lặng, nói cách khác là quan tâm qua hành động chứ không phải qua lời nói như những người kia. Một người như vậy, bây giờ khó gặp lắm. Cô, trong mắt Alex, luôn là đặc biệt nhất.

Cô nghe thế thì mỉm cười nhẹ, rồi cắm đầu ăn lấy phần mình. Chắc đỡ đói rồi nên thông mình ra được xíu, Alex của cô bao năm nay như thế vẫn không thay đổi tẹo nào.

-"Tí xem phim nha, hôm nay có phim hay lắm."

Cô ngước lên hỏi Alex đang cặm cụi ăn, khỏi nghe câu trả lời, cô cũng biết là Alex đồng ý rồi. Alex lúc nào cũng vậy, luôn làm những thứ cô thích, không bao giờ phật lòng.

-"Ờ, mà phim gì vậy?"

-"Đảm bảo cậu thích nhé!"

http://tieulun.hopto.org

Cô nháy mắt tinh nghịch rồi đi tính tiền, xong kéo tay Alex đi đến rạp chiếu phim. Khó khăn lắm mới mua được vé có chỗ ngồi tốt đó, cũng vì Alex thôi.

-"Á…phim ma mới ra kìa."

Alex hét lên, không phải hoảng sợ, mà là sung sướng.

-"Thích chứ."

Cô biết chứ, cô bạn của cô cực kì thích phim ma luôn. Cô nhớ lúc bên Pháp, cô và Alex đã xem trên dưới ngàn bộ phim ma. Nếu nói về con gái, thì chắc hẳn sẽ sợ sệt và hét toáng lên, nhưng Alex ngược lại. Mặt mày còn tươi cười khi nhìn thấy ma. Có lần cô xém ngất khi đang xem phim mà Alex quay sang ôm cô cười, cô cảm giác như người âm đnag kéo cô xuống hệt như sự việc xảy ra trong phim vậy. Đó là vài lần đầu thôi, nhưng xem nhiều quá riết nó chai luôn với cái sợ rồi, nay cảm thấy thích cực kì.

Alex mua nước và đồ ăn xong, hai người cùng vào tìm số ghế, không ai nói ai, lòng tự nhiên vui đến lạ kì. Cứ như xem phim ma là một thú vui vậy?

Khi tìm được ghế, cô vui vẻ ngồi xuống nói chuyện mà đâu biết, đang có một ánh mắt nhìn cô mãi không ngưng. Cảm thấy như có ai đang nhìn mình, cô quay sang…

-"Ơ, cậu làm gì đây?"

Cô ngạc nhiên hỏi. Tim bất giác cũng đập mạnh. Có duyên thật.

-"Đến rạp chiếu phim mà hỏi làm gì, chẳng lẽ ăn tối."

Tên nào đó nói như bắt bẻ. Cô thì vài vạch đen đang hiện rõ trên mặt. Đó là câu chào hỏi lịch sự thôi mà, gặp đột ngột quá nên không biết mở lời sao thôi.

-"Ai vậy anh.?"

Bên cạnh có tiếng cô gái vang lên, lén nhìn qua bên cô xem là ai, nhưng vừa lúc đó, đèn tắt, trên màn hình đang hiện lên màn chữ "Tiếng vọng oan hồn.".

-"Không ai cả."

Tiếng Thiên Tuấn đáp lại. Và câu nói đó khiến cô buồn, rõ ràng là có cô, tại sao hắn lại nói không có ai. Hay tại vì sợ cô người yêu ghen, thật ghen tị.

-"Đi cùng người yêu hả?"

Cô ánh mắt vẫn nhìn màn hình, nhưng hơi nghiêng người qua phía cậu để nói chuyện.

-"Hả? À ừ, cậu cũng vậy hả."

Cậu phải nói sao? Nói không có phải người yêu, đó chỉ là ép buộc, hay là nói có người yêu cũng tốt. Nhưng khi nhìn sang bên cạnh cô, hắn đành giả vờ

ừ đại. Người ta có người yêu rồi, cố hi vọng làm gì. Khi xưa cậu tỏ tình tận hai lần, một người con gái được cậu tỏ tình hai lần mà không hề rung động, đã thế lại không đồng ý. Vậy thử hỏi thời gian qua đi, cho dù có xíu tình cảm với cậu lúc đó thì bây giờ chắc có lẽ chỉ còn con số 0. Hi vọng nhiều bao nhiêu, thì càng thất vọng bấy nhiêu.

-"Không…ph…ải"

-"AAAAAAAAAA"

Cô định nói không phải, nhưng những tiếng hét của mấy người vừa thấy cảnh tượng móc tim kia làm ác đi cả tiếng nói. Và không chỉ thế, cả người Thiên Tuấn đang được ai kia ôm chặt, cô cảm thấy thật ganh tị. Sao người ôm hắn không phải là cô chứ?

-"Có nhiêu đó mà hét kinh, Thiên Anh nhỉ?"

Alex bên cạnh vừa nhai bắp vừa nói, giọng có hơi mỉa mai.

-"Chỉ giỏi làm nũng người yêu, lợi dụng ôm nhau."

Cô vừa nói xong, ánh mắt Alex chuyển từ màn hình sang khuôn mặt cô, câu nói này thể hiện rõ sự ganh tị mà, cô có bao giờ thế đâu.

-"Này, cậu đang thể hiện rõ lắm nhé."

-"Hửm, sao."

-"Cái câu cậu vừa nói hệt như cậu đang ganh tị. Nếu thích thì cứ ôm tớ đi, tưởng tượng tớ là người yêu của cậu cũng được, free đó."

Alex cười trêu cô. Cô chỉ bĩu môi.

-"Không có nhé, tôi không ganh tị, chỉ là ngứa mắt thôi."

Thấy hành động dễ thương từ cô, Alex không nhịn được nhéo má cô một cái, tay còn kéo đầu cô lại hôn nhanh vào trán cô. Cô thì khỏi nói, lửa cháy phừng phừng trong lòng.

-"Biến thái."

Cô nhéo vào hông Alex một cái đau điếng, Alex thì biết cười trong nước mắt, cái chiêu này là đau hết xẩy. Cả hai cười giỡn mà đâu biết, tất cả hành động đó đã được thu vào bộ nhớ của một người ngồi bên cạnh. Họ thật hạnh phúc làm sao?

Hết hi vọng rồi…

Chương 41: Che GiấU.

Nửa đêm đang ngủ, cô nhận được cuộc gọi từ số lạ. Lúc đầu cô định lơ, nhưng cuộc gọi từ ai đó cứ lặp lại tới mấy lần. Cô bực thì đúng rồi, người đang ôm cô ngủ cũng đang bực bội không kém.

-"Một nghe máy, hai tắt nguồn."

Giọng ngái ngủ của Alex cất lên, mang theo chút tức giận. Cô mắt nhắm mắt mở rướn người lấy điện thoại một cách khó chịu nhất.

-"Alo."

-"Cô…cô có phải là người yêu của chủ nhân số điện thoại này không."

-"Rõ điên…nhầm số rồi."

Cô bực bội tắt máy, ngủ tiếp. Nhưng vài phút sau, điện thoại lại tiếp tục vang.

-"Xin đừng làm phiền nữa được không?"

-"Cô…Cô nhớ lại đi được không, rõ ràng danh bạ lưu thế mà.?"

-"Nhớ cái gì mới được chứ? Đã nói tôi không có người yêu, rõ điên."

Cô định tắt máy thì bên kia vang lên cái tên khiến cô chau mày.

-"Sao? Anh nói hắn tên gì."

-"Thiên..Tuấn, nếu cô không quen…"

-"Tên đó bị sao.?"

Giọng cô bên ngoài tuy vẫn lạnh lùng như vậy nhưng nếu để ý thì giọng cô có chút lo lắng.

-"Lúc nãy tôi qua đường, thấy cậu nằm bất tỉnh trên đường, đã thế còn có máu, quần áo xộc xệch, anh ấy bị thương khá nặng…"

-"Ở đó là chỗ nào? Làm phiền anh cầm máu giúp hắn cho tới khi tôi đến được không? Làm ơn.?"

Cô hốt hoảng bật dậy khỏi giường, chạy nhanh đến chỗ người kia mới nói. Trái tim cô đang đau, đang lo sợ. Những điều tồi tệ nhất cứ nhảy quanh quẩn trong đầu cô không rời. Sao cuộc đời cô cứ xảy ra mấy chuyện này nhỉ. Lúc trước là Anh Tuấn, nay lại Thiên Tuấn, bộ những người cô yêu thương cứ muốn hù dọa cô mãi mới yên hả?

Lúc này là 1 giờ sáng, con đường vắng hoe không có một bóng người, xe càng không? Cô không nghĩ nhiều nữa, chạy bộ đến đó, trong đầu cô chỉ vang vọng câu nói của người kia "Lúc nãy tôi qua đường, thấy cậu nằm bất tỉnh trên đường, đã thế còn có máu, quần áo xộc xệch, anh ấy bị thương khá nặng…". Cô vừa chạy thật nhanh, vừa cầu mong hắn không sao? Ừ, giấu tình cảm này cũng được, hắn không biết cũng được, hắn có người yêu cũng được, hắn làm cô buồn cũng được,..Nhưng xin, đừng để hắn bị sao? Cô không đủ

mạnh mẽ thế đâu? Làm ơn…

Đến nơi, cô thấy người đó đang dựa bên gốc cây, cả người toàn máu với máu. Cô không biết là nước mắt cô tại sao lại rơi nữa, chỉ biết nó đã ướt đẫm cái áo ngủ mỏng manh. Cả thở cũng không kịp, chạy một đoạn đường khá dài, mồ hôi chảy đầm đìa theo nước mắt. Ở bề ngoài rất nóng, nhưng trong tim đang lạnh lẽo đến tột độ. Cô đưa tay run run lau những vết máu.

-"Anh làm ơn gọi xe đưa cậu ấy đến bệnh viện được không?"

Chàng trai đứng bên cạnh nhìn cô một lát, rồi cũng cố gọi taxi đến. Cậu chỉ đang tò mò là lúc nãy có người cương quyết nói không biết số điện thoại này, vậy mà giờ nước mắt tèm nhem. Thật khó hiểu, rõ ràng cậu ta lưu số điện thoại cô là "Người yêu" và danh bạ chỉ duy nhất một số này. Đã thế hình nền còn cài hình cô gái này, trong hình tuy chỉ là một người con gái đẹp như thiên thần nằm ngủ ở đám hoa bồ công anh nhưng nhìn cô ở ngoài, cậu cũng thấy nét đẹp đó tồn tại, không thể lầm được. Nếu có giận nhau thì cũng sẽ không làm vậy, tuy thắc mắc nhưng cậu cũng không dám hỏi. Cậu chỉ thương tình gọi giúp cô xe đến bệnh viện.

Đứng trước cửa phòng phẫu thuật, đây là lần thứ 3 cô đứng ở đây, đều cùng một cảm giác "lo sợ" bủa vây. Cô lo lắng sốt ruột, không bình tĩnh như hai lần trước, sao lúc này đây cô lại lo sợ đến như vậy?

Cô đi qua đi lại trước cửa phòng cả ngàn lần nhưng cánh cửa ấy vẫn không có ý định mở. Cô mắt đã sưng nhưng vẫn cố mở to nhìn vào cánh cửa ấy. Cô đang cầu mong hắn không bị sao? Chỉ cần như thế, cô sẽ chúc hắn hạnh phúc mà, không ganh tị hay đau buồn nữa mà.

Sự chờ đợi 2 tiếng đồng hồ của cô, cuối cùng cũng được đáp trả. Bác sĩ mở cửa phòng, mặt mày nhăn nhó đến đau khổ.

-"Sao rồi bác sĩ."

-"Cậu ta bị thiếu máu quá nhiều, mà bệnh viện lại hết máu nhóm AB, lúc này lại đêm khuya, rất khó khăn. Ta không biết cậu ấy có qua khỏi không nữa."

-"Cháu…của cháu AB, lấy của cháu đi."

Bác sĩ già nhìn cô từ đầu đến cuối, rồi mới gật đầu.

-"Đi theo ta, mà hình như cháu đến đây là lần thứ ba."

Vừa đi theo sau bác sĩ, cô vừa trả lời.

-"Vâng."

-"Nhìn cháu gầy gò thế, không sao chứ?"

-"Không ạ."

Đúng, cứu được người cô yêu cũng tốt mà, sau này cơ thể hắn sẽ chảy

chung dòng máu với cô, vậy càng hay. Lúc lấy máu, đến khi ngất đi, cô đã nở một nụ cười mãn nguyện, có điều, cô chỉ nói với bác sĩ là đừng nói cô đã đưa hắn đến đây, cũng đừng nói cô đã cứu hắn.

———————

Sáng sớm, hắn tỉnh dậy, cả người đau nhức, thật tức điên, dám đánh lén hắn. Vừa ôm đầu ngồi dậy, hắn đã ngã nhào xuống giường lại, chân hắn đang rất đau.

-"Nghỉ ngơi đi, công ty có trợ lí Hải rồi."

Trúc Hân đem cháo bỏ lại bàn, tỉ mỉ nhắc nhở.

-"Người đưa tôi đến đây là cô à?"

Trúc Hân lúc đầu hơi ấp úng, song cũng gật đầu.

-"Ăn tí cháo cho có sức."

-"Sao biết tôi bị thương mà đưa đến đây."

-"Hả…À, vô tình đi ngang qua, nên thấy thôi, anh thấy khỏe hơn chưa."

-"Ừm."

Rõ ràng hắn cảm nhận được hơi ấm của người khác, không phải Trúc Hân, một hơi ấm mà làm hắn khó có thể quên được. Nhưng hiện tại Trúc Hân đang ở đây, hắn còn trông chờ ai nữa. Tuy có hơi thất vọng nhưng hắn vẫn cố làm vui lòng ai kia.

-"Mà danh bạ anh cũng chẳng hề lưu số em."

-"Chậc máy."

Hắn vừa ăn vừa nói.

-"Em vừa lấy máy anh lưu rồi…mà cô gái trong điện thoại có phải là Thiên Anh không?"

-"Rõ phiền."

-"Còn số duy nhất được lưu trong máy anh với tên "Người yêu", đừng nói đó cũng là Thiên Anh."

-"Vậy rồi sao?"

Tuy có hơi bực mình vì cái tội động vào đồ người khác nhưng nhớ lại chuyện cô vừa cứu hắn, nên thôi.

-"Trước đây em chỉ biết anh quen Vân Anh, cứ tưởng tình yêu của anh với nhỏ mãnh liệt lắm."

-"Tôi và cô ấy chỉ là quá khứ, có một vài vấn đề nên đã chấm dứt từ lâu."

-"Thật sự rất khó hiểu?"

-"Ừ."

-"Vậy…Tim anh còn chỗ trống nào để cho em nữa không?"

Giọng Trúc Hân có chút buồn tủi, nhưng vẫn cố tươi tắn. Trước đây, khi

bắt gặp ánh mắt của hắn nhìn Thiên Anh, cô đã cảm thấy quái lạ rồi. Đã thế giờ đây màn hình nền cũng là của Thiên Anh, số điện thoại duy nhất trong máy cũng là Thiên Anh, phải chăng Thiên Anh rất quan trọng đối với hắn. Vậy sự cố gắng của 3 năm trước của cô là con số 0 à.

Hồi tưởng chuyện lúc sáng

Mới sáng sớm, cô nhận được cuộc gọi từ số lạ, bảo cô đến bệnh viện. Định bụng chửi thì nghe thấy tên người bệnh là Thiên Tuấn, cô mới giật mình hỏi han. Khi đến bệnh viện, nhìn hành động người con gái đang lo lắng chăm sóc cho người con trai mà cảm động làm sao. Nhìn chung quanh, cô cũng đoán được người con gái cũng có tình cảm, thế nhưng sao…

-"Cô gọi tôi đến để xem cảnh tượng này."

Nghe tiếng nói ngoài cửa, cô đang nắm tay Thiên Tuấn bỗng thả ra, nhìn Trúc Hân.

-"Không, cô đến đây chăm sóc hắn, nếu hắn có nói ai đưa hắn tới đây, thì cô đừng nói là tôi, được chứ? Tôi đi."

Cô nói xong bước đi, đâu ai biết cô đang giấu đi nụ cười đau buồn nhưng hạnh phúc. Cô đã hứa là phải làm, lúc tối cô hứ nếu hắn không sao, cô sẽ chúc hắn hạnh phúc mà.

———-

-"Không."

Hắn không suy nghĩ câu hỏi của Trúc Hân mà trả lời thẳng thắn như vậy đó, thì rõ ràng ba năm qua, trái tim cậu cũng chỉ có mỗi hình bóng của Thiên Anh.

-"Ừ"

Trúc Hân cười buồn, song bức nhanh ra khỏi phòng để che giấu giọt nước mắt. Có nhiều điều cô không hiểu Thiên Tuấn, vậy có đáng để yêu không? Thật nực cười.

———————————

Cảm giác bị người ta chê truyện dở làm mình không có ý chí để viết tiếp. Buồn gì đâu luôn đó T.T hiuhiu. Nản quá nản quá nản quá đi (((

Chương 42: Sự HiệN DiệN CủA TìNh CảM (1)

Cô về khách sạn đã 6 giờ, cứ ngỡ Alex còn ngủ nên cô cứ đi hiên ngang, không hề lo lắng gì. Ừ thì đời mà, có mấy khi nó dậy sớm đâu, vậy mà lựa lúc này nè, không cần cô gọi mà tự động dậy, làm cô một phen giật mình muốn đứng tim.

-"Nè, đi đâu mới về."

Cô cười trừ nhìn Alex, ánh mắt Alex đang nảy lửa kìa, kinh quá. Nhưng nụ cười cô tắt hẳn, cô ngã quỵ xuống sàn làm Alex hốt hoảng không nói nên lời. Ý định chỉ hỏi tội cô thôi, nhưng cô đâu cần phải như thế này. Bế thốc cô lên, Alex nhanh chóng đưa cô đến bệnh viện, nơi mà vài tiếng trước cô đang ngự trị. Nhìn sắc mặt nhợt nhạt thiếu sức sống của cô, Alex tự trách bản thân. Chưa biết chuyện gì hết mà đã trách cô rồi. Alex biết sau khi cô nhận cuộc gọi hồi tối, thì cũng là lúc cô đi. Lúc đầu cứ tưởng không có chuyện gì nên cũng không hỏi. Thế mà mới sáng thức dậy, không thấy cô đâu, rõ ràng rất lo lắng nhưng lại cố tỏ ra thái độ hờn trách khi cô đi mà không nói tiếng nào. Để giờ đây, nhìn cái cảnh cô ngất xỉu mà trái tim nhỏ như ai bóp nghẹn.

Đưa cô gái bận đồ ngủ mỏng manh vào phòng và tâm trạng Alex phải nói là rất tệ. Đêm qua, cô đã xảy ra chuyện gì.

Bên trong, bác sĩ già của chúng ta phải nói là rất ngạc nhiên. Cô bé này là người tối qua truyền máu và là người sáng nay muốn về đây mà. Mặc dù ông có can ngăn là sức khỏe cô không tốt, nên ở lại nhưng cô cứ một mực đòi về, để giờ đây…

-"Bạn gái của cháu chỉ mất sức thôi, cháu nên mua đồ ăn tẩm bổ cho cô bé là được rồi."

Alex nghe thế thì thở phào một cái, nhưng vài giây sau lại hét lên.

-"Hả? Ông nói ai là bạn gái của ai."

Ông bác sĩ không nói, chỉ tay qua Alex ý muốn nhỏ.

-"Hiểu lầm rồi, cháu là con gái."

Alex cười trừ nhìn bác sĩ gìa, còn ông thì khỏi nói, sock đến nghẹn ngào. Alex thấy bác sĩ đang đơ người thì vội tránh né, xin phép vào phòng thăm cô.

Nhưng Alex nào biết, người nằm phòng bên cạnh đã vô tình nghe hết cuộc nói chuyện đó, "Thì ra là con gái, vậy mà cứ tưởng" rồi người đó nở nụ cười vui mừng.

-"Sao tôi ở đây."

Ánh mắt cô đảo xung quanh, lại là căn phòng này. Như nhớ ra điều gì đó, cô hốt hoảng.

-"Đưa tôi về đi."

-“Cậu điên à, người đã không khỏe..”

-“Tôi không điên, tôi khỏe mà, về đi.”

Cô đã trốn tránh khỏi đây, để không gặp người ấy, sao lại ở đây nữa nhỉ. Cô không muốn…nếu gặp hắn ngay lúc này, thì sẽ ra sao?

-“Cậu nằm yên đấy, tôi đi mua đồ ăn cho cậu, ăn xong rồi về, tôi hứa, được chứ?”

Cô suy nghĩ một hồi, song cũng gật đầu, mình cứ ở luôn trong phòng thì làm sao mà gặp được cậu ta, không sao, không saoo? Cô tự chấn an mình.

Alex thấy cô bình tĩnh rồi mới ra khỏi phòng. Ở chung với cô 3 năm rồi mà có hiểu gì nhiều về cô đâu, thật khó hiểu.

-“Cốc…cốc..cốc.”

Alex vừa đi chưa được bao lâu, ai lại gõ cửa. Cô ngồi trên giường, nhìn về hướng cửa nhưng không có ý định mở. Nếu là Alex, nhỏ sẽ không gõ cửa mà sẽ xông thẳng vào. Còn người đến thăm cô, chắc hắn không có ai rồi. Làm sao họ biết được.

Cô bần thần ngồi trên giường, làm biếng không muốn dậy. Nhưng tiếng gõ cửa cứ vang mãi làm cô khó chịu. Cô bước những bước siêu quẹo mở cửa, mặt thì cố để không nhăn. Nhưng lúc vừa mở cửa, thấy gương mặt ấy, cô đơ người, 4 mắt nhìn nhau tầm 2 phút, người đứng ngoài cửa mất kiên nhẫn, xong lên tiếng trước.

-“Tính không mời vào sao.”

-“À…Vào đi.”

Cô ấp úng, mở cửa to hơn cho hắn vào. Tự nhiên trái tim cô đập dữ dội, tại sao hắn biết cô ở đây? Tránh quả dưa gặp quả dừa. Cô tự khóc than trong lòng.

Cô leo lên giường ngồi, hắn ngồi dưới ghế. Cô thấy hắn đã ổn định chỗ ngồi, mới hỏi.

-“Cậu đỡ hơn chưa, thấy thế nào rồi.”

Hắn ngạc nhiên nhìn cô.

-“Sao biết tôi bị thương mà hỏi.”

-“Hả…à…à..”

Cô tự cốc mình một cái, tự dưng lại hỏi thế, điên mà.

-“Người hôm qua đưa tôi đến đây là cậu, người áu tôi cũng là cậu. Đúng chứ?”

-“Hả, không phải đâu.”

Cô vội vàng lắc lắc đầu, tay còn xua xua, vẻ mặt thì khó coi hết nói.

-“Tôi nghe bác sĩ nói rồi. Sao cậu lại làm vậy?”

Cô nghe thế thì cắn chặt môi, đã nói là đừng nói ai, vậy mà lại nói đúng người không nên nói. Tức điên mất…

-“Không có gì, chỉ là không muốn phiền.”

-“Ngốc.”

Thiên Tuấn cốc vào đầu cô một cái. Vẫn giống như ba năm về trước, cô chả thay đổi gì cả. Vẫn cứ cái vẻ đáng yêu, cuốn hút ấy làm hắn chẳng rời được.

-“Cậu ngốc thì có.”

Cô vừa ôm đầu vừa lừ mắt nhìn hắn. Hắn thì chả để ý đến ánh mắt đó, vui vẻ nắm tay cô, rồi sờ hai má của cô.

-“Người gì ốm tong teo, vậy còn cố áu.”

Khi hắn đưa tay chạm vào cô, trái tim cô không biết bị gì, chỉ cảm tưởng nó muốn bay ra khỏi lồng ngực thế thôi. Cô nhìn hắn, cứ nhìn, không có ý định trả lời. Lâu lắm mới gần hắn như vậy, nói chuyện thân thiết đến như vậy? Cô cảm thấy mình thật đáng trách. Vội đẩy tay hắn ra, hắn đã có người yêu rồi, cô cũng đã hứa rồi. Đừng thất hứa.

-” Tôi không sao? Trúc Hân đâu.”

Cô hỏi một câu chẳng ăn nhập vào đâu cả, làm hắn bất giác nhăn mặt.

-“Chắc về rồi.”

-“Ủa, không chăm sóc cậu sao.”

-“Có trợ lí Hải rồi, tôi không sao. Với lại tôi cũng không muốn làm phiền người khác.”

-“Đó là bổn phận của một người bạn gái nên chăm sóc cho bạn trai mình mà.”

-Bạn gái…Ý cậu nói Trúc Hân là bạn gái tôi.”

Cô không nói, chỉ gật đầu xác nhận. Đúng chứ gì nữa. Nhưng trái với những gì cô nghĩ, hắn bật cười lớn, tay còn xoa đầu cô.

-“Đúng là ngốc mà, nghe ai nói hai chúng tôi là một cặp vậy.”

-“Thì..”

Cô bỗng cứng họng, thì lúc trước chỉ mình cô suy diễn thôi, chứ có nghe ai nói đâu. Lâu nay vẫn thấy hai người đó thân như vậy?

-“Rõ ràng hai người rất thân còn gì?”

-“Ghen.”

-“Điên.”

Hạnh phúc qá ^^ ổng bã sắp thành một cặp rồi, ai hóng hông ^^

Chương 43: Sự HiệN DiệN CủA TìNh CảM (2)

-“Ghen.”

-“Điên.”

Cô nói xong bất giác mặt nóng rần rần, chỉ theo phản xạ thôi, cô cũng chẳng biết biện luận sao cho chữ “ghen” của hắn vừa thốt ra nữa. Còn hắn, chẳng hiểu sao lại bật cười. Vì hắn mong cô ghen lắm chứ? Nếu ghen, chắc hẳn cô có tình cảm với hắn, còn không…

Hắn đột nhiên nheo mắt, nhìn chằm chằm vào vật giữa cổ, theo phản xạ tự nhiên, cô nhìn xuống.

-“Tưởng không đeo cơ đấy.”

-“À…Thấy bỏ không nên đeo thôi.”

Cô cắn môi nói dối. Rõ ràng cô muốn mình nhớ đến người tặng mình dây chuyền này, nên lúc ra đi, cô đã đeo nó. Và suốt 3 năm đó, nó như một vật bất li thân của cô vậy?

-“A…Sao cậu cũng có.”

Cô ngạc nhiên chỉ vào dây chuyền gần giống như của cô đang được đeo ở cổ hắn, nhìn lại dây chuyền mình, cả hai giống như đồ đôi vậy? Cô là ngôi sao, còn hắn là mặt trăng.

-“Đồ đôi, nếu không thích đeo cùng thì tôi vứt vậy?”

Kèm theo lời nói đó là động tác tháo dây chuyền ra, nhưng cô vội ngăn.

-“À….à….không sao.”

Giọng cô trở nên lúng túng.

-“Hửm.”

Hắn đưa đôi mắt khó hiểu nhìn cô. Cô thở dài một cái.

-“Tôi hỏi cậu một chuyện, cậu trả lời thật lòng được chứ?”

-“Ờ! Nói đi.”

-“Cậu…”

-“…”

-“Mà thôi! Bỏ đi.”

Cô vội vàng nằm xuống giường, lấy mền đắp hết cả người. Còn hắn thì ngàn dấu hỏi chấm đang nhảy quanh đầu. Không hiểu được hành động của cô là gì? Nhưng đáng yêu chết mất.

-“Nè! Định nói gì thì nói đi, đây trả lời thật lòng.”

-“Tôi sợ cái thật lòng đó làm tôi đau lòng.”

Giọng cô trong chăn vọng ra, hắn nhíu mày khó chịu.

-“20 tuổi rồi mà như con nít ấy, không hiểu sao lại thích cái tính này.”

Hắn thở dài.

Hắn nói, theo đúng cái mà trong đầu hắn suy nghĩ, không để ý gì lắm những gì mình vừa mới nói ra vì đơn giản ba năm qua, khi nhớ về cô, cái gì của cô hắn đều thích cả.

Còn cô, khi vừa nghe xong, tay từ từ kéo chăn xuống, đầu nghiêng nghiêng nhìn hắn.

-"Nói lại nghe thử."

-"Sao? Nói gì."

-"Câu vừa nãy cậu nói đó."

-"20 tuổi rồi mà như con nít.."

-"Không, khúc sau cơ!"

Hắn nhìn cô khó hiểu, cậu có nói gì nữa sao? Đến lúc này, hắn mới nghĩ lại lúc nãy hắn đã nói gì, thật sự là không nhớ. Đả kích cô hay nói xỉa cô vậy? Ánh mắt cô đang nhìn hắn là sao???

-"Không…nhớ…ớ."

Cậu run run trả lời. Cô thở hoắc ra một cái rồi trùm mền tiếp. Chắc nghe lầm rồi.

-"Tôi nói gì sai sao??"

-"Không biết, chỉ là tôi muốn nghe lại."

-"A…Có phải cái câu "Sao lại thích tính này?" không?"

Cô nghe xong, bật người ngồi dậy, đầu còn gật lia lịa.

-"Ừ…đó đó."

-"Nhưng nó sao vậy?"

-"À…Tôi chỉ muốn biết cậu…"

-"Biết gì?"

-"Biết…cậu còn tình cảm với tôi không?"

Nói xong cô ngại đến đỏ mặt, vội vàng trùm chăn tiếp. Trời ơi, không ngờ mình lại nói như vậy? Điên mất. Lỡ hắn nói không? Rồi cái buồn ai vác về cho hết? Huhu.

5phút trôi qua trong im lặng. Cô thấy không khí sao trầm lắng quá nên từ từn mở chăn ra. Đừng nói ghét cô quá nên về phòng rồi chứ? Biết ngay mà.

Nhưng…vừa mở chăn ra, cô đã bắt gặp được một khuôn mặt đang chống cằm nhìn cô chằm chằm, kiểu như biết chắc cô sẽ mở chăn ra đấy? Và thế là, hành động đó làm cô giật mình bật người ra phía sau.

-"Chưa…chưa về phòng sao?"

Hắn cứ cười nhìn cô. Bất giác cô cảm thấy ghét nụ cười đó dễ sợ.

-"Chưa trả lời mà, sao về."

-"Giờ tôi không cần nghe nữa…"

Chưa nói xong hết câu, cô đã bị một vòng tay ai đó ôm chặt vào lòng.

-“Em phải nghe? Để biết tình cảm trong lòng tôi chứ?”

-“C..cái…gì.”

Giọng cô lắp bắp, trở nên lúng túng hẳn ra.

-“Em muốn tôi trả lời thật lòng mà. Tôi sẽ nói, với tôi, tình cảm đối với em chưa bao giờ thay đổi, dù quá khứ, hiện tại hay tương lai. Tôi chỉ sợ, trong tim em không có chỗ trống cho tôi thôi.”

Cô nghe xong, mỉm cười gục đầu lên vai hắn khóc nấc lên. Không phải đau buồn mà là quá hạnh phúc. Cô rất rất hạnh phúc khi nghe những lời nói này từ chính miệng hắn nói ra. Cô đã trông đợi như thế này mà???

-“Tim này…đủ phần trống để chứa cậu mà.”

Cô nói nhỏ, cứ sợ như ai nghe được vậy? Và đương nhiên, có nhỏ thế nào thì hắn cũng nghe thấy rồi. Hắn mỉm cười, ôm cô chặt hơn, vì hắn nghĩ đây giống như một giấc mơ vậy? Giấc mơ mà ba năm nay hắn đều mơ. Bây giờ nó đã trở thành hiện thực. Hay có lẽ ông trời đang cảm thương cho sự chờ đợi suốt ba năm liền của hắn nên bay giờ, điều hắn mong muốn đã thành sự thật.

-“ÔI TRỜI, chuyện gì đang xảy ra.”

Alex hốt hoảng hét lên, tí xíu là đánh rơi cả tô cháo trên tay. Cô và hắn cảm xúc đang thăng hoa, nghe tiếng hét thì mất hồn thả nhau ra. Mặt cô thì nhăn tréo lại đến tội.

-“Chả bao giờ gõ cửa.”

Alex bĩu môi, lại bàn đặt cháo và sữa xuống.

-“Tôi mà gõ cửa thì sao xem được cảnh hay này nhỉ? Thôi xin lỗi hai người nhé.”

Alex trưng bộ mặt hờn dỗi đi ra ngoài, cô có gọi lại nhưng cánh cửa đã khép im lìm. Cô đưa ánh mắt khó hiểu qua nhìn hắn, hắn chỉ biết nhún vai nhìn lại cô.

Nhưng cô nào biết, có một người vừa ra khỏi phòng đó, đã bật cười như chưa từng được cười vậy??

Cảm giác viết truyện mà quên lưu, xong giờ viết lại nó thật là yomod làm sao ((hiuhiu. Chắc tuôi chết qá, đã k có tg, vậy mà phải viết lại. Cảm hứng nó trôi đi đâu hết rồi =(((Xl m.n nha, chương này đáng ra dài lắm lận, vậy mà TG viết xong qên lưu, mới viết lại xong tất thì đó. Nó k hay bằng lần đầu mình viết. Nên thông cảm ạ =(((Tg cũng buồn lăm luôn:’(

Chương 44: Hạnh Phúc

-“Ăn đi, mè nheo hoài.”

Người con gái bực bội đập vàovai người con trai vài cái. Có ăn không cũng làm loạn cả lên.

-“Đã nói em măm đi mà.”

-“Không ăn thì ở đói nhé. Đây đi.”

Thật ra thì cô mới xuất viện, nhưng giờ vẫn phải ở lại lo cho tên nào đó. Đã thế, chuyện gì cũng hành cô, cả ăn cả uống cả ngủ cũng hành. Cô đang bực đến phát điên. Từ khi nào hắn lại có tính làm nũng cơ chứ. Lúc quen biết hắn tới giờ,đây là lần đầu cô biết đến một con người hoàn toàn khác trong hắn ấy. Đã con nít, lại hay làm nũng, đặc biệt là sến súa hết nói. Cô lắc đầu ngán ngẫm, chắc chết mất.

Hắn đưa ánh mắt hờn dỗi qua nhìn cô, xong ôm vai.

-“Tôi bị đau tay mà, không ăn được.”

Cô nhìn tay hắn, rồi bĩu môi.

-“Biết vậy sao vẫn đánh nhau, đáng đó, đưa đây.”

Cô nói xong cầm bát cháo đút cho hắn ăn, vẻ mặt hậm hực. Còn hắn thì cười tươi nhìn vẻ mặt của cô đang thay đổi.

-“Đã nói bị đánh lén mà, đây cũng không muốn nhé.”

-“Cũng tại ăn ở thôi. Giờ đó đi tán gái hay đi đâu mà để bị đánh, rồi hành con này nửa đêm.”

-“Em nói gì nói đi, tôi chịu thua.”

Hắn đầu hàng trước lời nói của cô,xong cũng cười. Nay mới thấy được vẻ con nít, nói móc của cô đó. Đáng yêu….

-“Á…Nhắc mới nhớ. Tại sao anh lại lưu số tôi là vậy?”

-“…”

Hắn nhìn cô khó hiểu.

-“Đừng nhìn bằng cặp mắt ấy nhé? Mượn điện thoại.”

Cô đặt tô cháo vừa cho hắn ăn hết xuống bàn, tay xòe ra ý muốn nói hắn đưa điện thoại cho cô mượn. Giọng thì khỏi nói ta ơi, chanh chua đến dễ sợ. Hắn không hiểu nhưng cũng đưa điện thoại cho cô. Cô ngạc nhiên nhìn hắn, rồi nhìn qua điện thoại.

-“Còn giữ à.”

-“Đương nhiên rồi, món quà đầu tiên của em tặng tôi mà.”

-“Lại cặp nữa nhé.”

Cô mỉm cười nhẹ, tay lấy chiếc điện thoại trong túi mình ra, đưa cho hắn xem cái vật được treo trong điện thoại mình. Đó là móc khóa con mèo của 3

năm về trước. Ngày mà cô cứu hắn thoát khỏi cuộc đánh nhau, rồi cả hai cùng đi chơi trò chơi bắn súng. Đây là quà tặng của cô. Cô cứ tưởng hắn vứt đi rồi chứ? Ai dè…

Tiếp theo,cô mở khóa màn hình, bàn tay cô bỗng khựng lại khi bắt gặp một thiên thần đang nằm ngủ giữa đám bồ công anh. Bình yên đến lạ lùng. Nếu cô không nhìn kĩ, cô cũng sẽ không biết người trong hình này là ai luôn quá?

-"Cái này?"

Cô đưa màn hình ra trước mặt hắn. Hắn nhìn cô cười xòa.

-"Đó là liều thuốc tránh mất ngủ của tôi. Từ khi em bỏ đi không lí do, tôi mắc phải bệnh mất ngủ, mỗi lần nhìn vào hình này, nó làm tôi dễ ngủ hơn."

Cô nhìn hắn, ánh mắt long lanh vài giọt nước. Cô không biết nói sao cho cảm xúc mình lúc này nữa. Hắn đâu cần phải thật lòng như vậy đâu.

-"Còn em muốn xem tôi lưu số em là gì chứ gì? Ừ thì…thì nói không phải ảo tưởng. Nhưng tôi lưu em là "người yêu" vì đơn giản tôi thích thế. Nếu em không thích, em có thể xóa."

Hắn nhún vai nói với cô. Những lời chân thật được hắn thốt ra, bỗng làm trái tim cho đập trật đi một nhịp. Cô cứ nhìn hắn, chiếc điện thoại trên tay cô cũng chẳng thèm nhìn nữa. Có phải chăng, cô đang cảm động trước những hành động của hắn.

Cô từ từ xoay người bước đi ra ngoài, mang theo những cảm xúc hỗn loạn. Còn hắn thì khó hiểu nhìn cô bước đi. Hắn nói gì sai à.

-"Tình cảm gớm nhỉ, tưởng không về luôn ấy?"

-"ALEX."

Cô hét lên đầy ngạc nhiên.

-"Sao?"

-Alex của tôi đâu, ai đây?'

Người con gái trong chiếc đầm trắng trước mặt cô, giọng nói của Alex nhưng hình dạng khác hắn. Không phải Alex tóc ngắn, bận đồ nam tính nữa. Mà trước mặt cô bây giờ là một cô nàng có mái tóc xinh xắn trong chiếc đầm ôm eo. Thật tình, cô không nhận ra.

-"Alex của cậu bay về Pháp rồi nhé, tôi là Elax, rất vui được làm quen."

Alex thấy mặt ngơ ngác của cô, chêm thêm một câu chọc làm cô méo cả mặt. Mặc dù Alex thay đổi, nhưng cô vẫn nhận ra vài nét còn sót trên khuôn mặt nhỏ.

-"Thật không thể tin nổi."

-“Không tin chuyện gì, không tin tôi là Elax à.”

Alex bật cười to nhìn cô.

-“Không phải, tôi không tin Alex của tôi lại xấu gái như thế này.”

Cô cũng không tha, bật cười chọc lại nhỏ. Alex nghe xong như có gáo nước tạt vào. Hứng tự dưng cụt hết hẳn. Uổng công ngồi nửa buổi để chỉnh sửa lại nét con gái, vậy mà giờ nghe cô phán một câu. Não lòng thật.

Thấy Alex xụ mặt, cô bật cười một cái, rồi thuận tay nhéo má nhỏ.

-“Thế này xinh hơn tôi rồi nhé! Để ý anh nào rồi hay sao mà tự dưng thay đổi thế này.”

-“Sao cậu biết.”

Cô bật cười, thật tình Alex của cô ngây thơ quá.

-“Hôm nào cho xem mắt thử nhé! Alex của tôi xinh lắm rồi. Ai tốt số mới được lọt vào mắt xanh của cậu.”

http://tieulun.hopto.org

Chương 45: Lo Sợ

Cô dậy thật sớm, kéo rèm cửa để đón ánh nắng ban mai. Thật là trong lành làm sao.. Đứng khoảng tầm 5phút, cô mới thở nhẹ ra một hơi rồi nhẹ nhàng mở cửa ra khỏi phòng. Hôm nay là ngày Thiên Tuấn xuất viện mà, cô phải là người đến trước cơ.

Hí hửng chạy vào nhà bếp, cô muốn nấu cho hắn một bát cháo bồi bổ, vậy là ổn rồi.

-"Nấu cho tôi hả?"

Alex ngáp dài một cái, vào phòng vệ sinh nói vọng ra. Cô bĩu môi.

-"Cậu chỉ được ăn ké thôi. Tôi nấu cho Thiên Tuấn hơi nhiều nên để lại cho cậu."

-"Vậy cậu vứt luôn đi, nó giống đồ thừa quá?"

-"Tùy cậu thôi."

Cô nói xong mỉm cười bước đi. Cô chỉ đùa thôi, thật ra cô cũng có ý định nấu cho Alex ăn nữa mà, lâu rồi cô không vào bếp, chỉ toàn đi ăn ở ngoài thôi. Chắc là Alex nhớ hương vị cô nấu lắm đây.

Cô vui vẻ bước ra ngoài, bắt taxi đến bệnh viện.

-"Trễ 3 phút 12 giây."

Mới mở cửa, chân còn chưa bước vào thì đã nghe giọng ai đó.

-"Kẹt đường."

Cô bất mãn lên tiếng.

-"Tội phạm có ngàn lí do để tránh tội."

-"Nhưng tôi không phải tội phạm."

Hắn bất giác nhéo mũi cô một cái. Cãi bướng thì không ai lại luôn rồi.

-"Anh ăn cháo cho nóng, tôi dọn đồ giúp cho."

Cô vừa hất tay hắn ra, lừ mắt nhìn hắn rồi lại phía bên kia giường.

-"Hay là em cùng ăn với tôi, tí cả hai dọn chung."

Cô không nói gì, xếp chăn, xếp quần áo lại cho hắn. Bỏ ngoài tai những lời hắn nói.

Hắn nhìn cô đầy tức giận, đẩy tô cháo sang một bên, đứng dậy sát bên cô, cùng làm động tác giống như cô.

-"Sao không ăn."

-"Hehe, dọn chung với em xong rồi ăn."

-"Nhiều chuyện."

Cô hất vai hắn một cái, hắn mất đà với cả không ngờ đến nên đã ngã nhào xuống giường. Mà không chỉ thế, lúc hắn ngã, theo phản xạ sẽ tìm chỗ bấu víu, và nơi đó chính là bàn tay cô. Và thành quả lúc bấy giờ là, cô đang trên

người hắn, môi chạm môi.

Cô trợn mắt nhìn hắn, đầu óc không còn hoạt động. Não cô chỉ kịp chỉ dẫn là ngay bây giờ cô phải ngồi dậy thôi.

-"Xoảng."

Nghe âm thanh đổ vỡ thứ gì đó ở ngoài cửa, cả hai đỏ mặt tách nhau ra, tim cả hai đập liên hồi.

-"Chát."

Một cái tát vào mặt cô, cô đứng hình nhìn người vừa tát mình. Rất khó hiểu nhưng cô cứ im lặng, chờ người đó nói nguyên do.

-"Cô bị điên à, Trúc Hân."

-"Tôi tự hỏi không biết cô là người như thế nào? Cứ tưởng cô làm như vậy thì tôi sẽ nghĩ tốt về cô à. Cô có biết mình vô liêm sỉ như thế nào không? Nực cười nhỉ, mới hôm bữa còn không dám gặp Thiên Tuấn, bây giờ thì nằm ôm hôn luôn. Tởm thật, nhìn lại mình thử có giống như hồ li tinh đi phá hoại hạnh phúc của người khác không?"

Trúc Hân không trả lời hắn, chỉ nhìn qua cô nói những điều mà nhỏ tức tối nãy giờ. Cô im lặng nhìn Trúc Hân, mãi đến mấy phút sau cô mới mở lời.

-"Tôi không phải hồ li tinh."

-"Đúng rồi, tự mình nhìn mình nên không ra cũng đúng thôi. Hài hước. Anh từ chối tình cảm tôi cũng là do con ả hồ ly tinh này đúng không? Thật không ngờ 3 năm theo anh, tôi chả nhận được gì."

Trúc Hân đưa ánh nhìn nảy lửa ra nhìn hai người họ, căm phẫn quay lưng bỏ đi.

-"Đây có gọi là đánh ghen không nhỉ?"

Cô nhăn nhó dọn những mảnh vẻ của ly nước do lúc nãy Trúc Hân làm vỡ. Đương không bị dính vào mấy chuyện đâu đâu, thích hắn đúng là khổ mà.

-"Đau lắm không?"

Hắn không trả lời câu nói của cô, mà chỉ lẳng lặng nâng đầu cô lên, hai tay áp vào má cô, ánh mắt tràn ngập yêu thương và lo lắng. Cô quay sang nhìn hắn, vừa bỏ những mẻ chai vào sọt rác, vừa thở dài.

-"Thôi không sao, về được chưa."

Ánh mắt hắn nhìn cô ái ngại trên con đường về, chả biết cô bị gì mà trầm tính hẳn ra, đã thế còn im lặng chẳng nói năng gì nữa chứ. Báo hại hắn cứ run run sợ chả biết nói gì. Còn cô, cô đang im lặng vì có cảm giác lo sợ trong lòng, chả hiểu vì chuyện gì nhưng cô cứ cảm giác sợ hãi đang bao quanh. Linh cảm của một cô gái tuổi 20 đang báo hiệu cho cô biết, sắp đến có chuyện chẳng lành sẽ đến bên.

Chương 46: Yêu Thương

Đúng là tình cảm của mỗi con người nó khác hẳn nhau. Và theo đó, cách thể hiện tình cảm từng người cũng hoàn toàn khác nhau. Nói sao nhỉ? Cặp đôi chính đang yêu nhau và bộc lộ cái tình yêu đó khác hẳn những người thường. Không lãng mạn, không sến súa như phim Hàn. Càng không hổ báo trường mẫu giáo, à hổ báo theo kiểu teen. Mà hai người họ thể hiện theo cách khác biệt đến khó nói. Nói chung là khác người hoàn toàn. Hắn khi yêu cô, tính tình như trẻ con. Đôi lúc cô nghĩ cô đang là một người chị của hắn còn đúng hơn cái danh người yêu hiện tại ý. Vì đơn giản khi bắt đầu yêu hắn, cô chính chắn, chững chạc hắn ra. Vì thế nên mới có chuyện để bàn.

-"Có mệt thì nghỉ tí đi, thích làm cố làm gì không biết."

Cô chau mũi nói.

-"Sắp xong rồi, còn cái dự án nữa"

Hắn không nhìn cô, mắt vẫn tập trung vào đống tài liệu kí kí viết viết thứ gì đó. Cô ngồi ở ghế sofa chống cằm nhìn hắn mà thở dài.

-"Ngày nào cũng như vậy, anh không mệt nhưng tôi mệt. Cơm ở trên bàn, ăn rồi làm tiếp, tôi về."

Cô giận dỗi bỏ về. Ai không tức được khi trưa nào hắn cũng bắt cô tự nấu cơm đem tới cho hắn. Lúc đầu cô phải suy nghĩ đắn đo lắm chứ, tại nể tình đang là người yêu nên mới gật đầu thôi, dạo này cô thấy mình làm biếng hắn ra. Đã thế, cất công đến đưa cơm cho hắn ăn cốt yếu cũng chỉ muốn hắn ăn ngoan lành kèm theo một câu khen gì gì đó.Ai dè trưa nào vào..cũng thấy hắn mắt trong giấy, tay nắm giấy. Bực phát bội. Cô giận cũng đúng thôi.

-"Giận à!"

Hắn thấy cô bỏ đi không như những lần trước thì vộ vàng kéo cô lại. Thật sự anh đang rất nhiều công việc phải lo mà.

-"Không hề, tôi chỉ không muốn làm phiền thôi"

-"Anh xin lỗi, anh đang có nhiều việc phải làm lắm. Thật sự anh rất mệt mỏi, nhưng khi anh nhìn thấy em, giống như anh được tiếp thêm sức mạnh để làm việc vậy? Đừng nói vì thế mà em giận anh."

Hắn nhăn mặt giải thích.

-"Việc gì, có thể em giúp được thì sao."

-"…"

-"Đừng khinh nhé, nói ra xem, việc tài chính em cũng có xem qua."

-"Nhưng đây không phải là vấn đề trong việc này. Công ty đang gặp rắc rối với sản phẩm mới. Cô người đại diện quảng cáo sản phẩm mới này đột nhiên lâm bệnh, bây giờ không biết ai thế vào. Trong khi đó phải tìm người

vừa nổi tiếng, vừa có khả năng hát hò. Vậy nên mới gấp rút như vậy. Anh nghĩ chuyến này không ổn chút nào.”

.Cô nghe xong gật gật đầu.

-“Khoanh vùng được ai chưa.”

Hắn biết nói với cô cũng bằng thừa nhưng sợ người yêu giận, hắn cũng kéo tay cô lại bàn làm việc của hắn.

-“Được 5 người, đang cố liên lạc nhưng 4 người kia đều không được, chỉ còn mỗi cô Liiza-bên Pháp vừa là người mẫu vừa là ca sĩ nổi tiếng thôi. Cô ấy không một ai biết khuôn mặt nhưng thân hìnhcực kì quyến rũ. Chính sự huyền bí ấy làm nhiều người mê hoặc, yêu thích. Hiện tại cô ấy đang nổi cấ trong nước lẫn ngoài nước. Kể cả Việt Nam mình cũng biết đến cô ấy.”

Cô nghe bản thuyết trình của hắn, vẻ mặt lúc đầu hơi ngạc nhiên, sau đó môi dãn ra một nụ cười.

-“Yên tâm, cái này em giúp được. À mà bao giờ quay.”

Hắn ngạc nhiên nhìn cô,nhưng lúc sau cũng trả lời.

-“Tuần sau.”

Hắn nhìn ánh mắt chắc chắn sẽ được của cô tự dưng hắn yên tâm lạ lùng. Ánh mắt đó luôn tự tin, làm sao hắn quên được.

-“Rồi, vậy cái này được. Giờ ăn cơm được chưa. Nhìn anh hốc hác dễ sợ.”

Cô bĩu môi nói rồi kéo hắn lại bàn.

-“Món ăn em vẫn là nhất.”

-.”Đừng nịnh ông tướng.”

Hắn bật cười nhéo má cô. Hôm nay phải ăn thoải mái mới được, chắc dạo này cô giận hắn lắm.

-“Tối nay xem phim nhé.”

-“Anh không làm à. Mấy hôm đâu có thời gian rảnh.”

-“Anh muốn dành thời gian cho em thôi, không đi thì khỏi vậy.”

Hắn nhún vai nói, nhưng âm điệu nói chuyện giống như đang nén cười vậy.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện cười đùa vui vẻ mà đâu biết có một người đứng ở ngoài đã nghe hết. Và người đó đang thực sự rất giận, hận không thể xông vào ngăn hai người họ ra.

-“Tôi xem hạnh phúc của hai người tới đâu.”

Nói xong người đó cầm tập tài liệu quay lưng đi. Vẻmặt hậm hực trông thấy.

_____

Cô vui vẻ diện đồ để đi xem phim với hắn, nhưng đặc biệt là cô không hề trang điểm. Nhớ lại mấy đợt trang điểm trước kia, cô lại rùng mình. Dị ứng thái quá.

-"Cậu đi với Thiên Tuấn à."

Alex xoa nhẹ mái tóc ướt nước của mình, dựa vào cánh cửa cạnh đó hỏi cô. Biết trước câu trả lời rồi nhưng nhỏ vẫn muốn hỏi thôi.

-"Ừ, cậu cũng đi với Hạo Thiên nhỉ. Trông có vẻ hơi thân thiết rồi đó nhé."

Alex nghe cô nói thế thì đánh nhẹ vào vai cô một cái, song đỏ mặt đi vào phòng thay đồ. À quên nói nhỉ? Hạo Thiên là người yêu của Alex, cái người mà đã làm cho Alex nhà ta phải lay động và thay đổi luôn ngoại hình. Chậc chậc. Sức mạnh tình yêu thật lớn.

-"Ai chả biết mà còn ngại"

Cô lè lưỡi trêu khi thấy dáng Alex vừa khuất vào cánh cửa phòng. Thật hết nói nổi cô bạn này.

Cô và hắn đến rạp chiếu phim, trước khi vào hắn còn tặng cho cô đóa hoa hồng, lãng mạn hết biết.

-"Anh còn nhớ lần đầu tặng hoa cho em không."

Cô nhoẻm miệng cười tươi nhìn hắn, còn hắn nghe xong mặt tối sầm lại.

-"Vâng, làm sao tôi quên được."

Giọng hắn có chút hờn dỗi nói với cô, rõ ràng là cô muốn chọc quê hắn đây mà.

-"Hôm đó mặt anh…à sao ta. Chắc cực kì kì cục luôn nhỉ."

Cô đưa tay lên cằm suy nghĩ rồi bật cười đến híp cả mắt, xong nhah chân chạy vào rạp. Hắn thấy thế thì đuổi theo. Cả hai như đang chơi trò mèo đuổi chuột vậy?

Cảm thấy có nhiều người đang nhìn, cô mới ngừng chạy, giơ tay đầu hàng rồi kéo hắn lại số ghế của mình.

-"Cũng biết sợ à."

Hắn thấy cô ngoan ngoãn như chú mèo con thì bất giác đưa tay lên nhéo má cô một cái, cô đau đến nỗi ứa nước mắt.

-"Tí về chết với tôi."

Cô trợn mắt đưa nắm đấm lên trước mặt hắn. To gan.

Nghe cô hăm dọa như thế, hắn không thấy sợ mà ngược lại còn thấy vui hơn. Cô lúc nào cũng ra vẻ người lớn nhưng thật tâm con nít còn hơn hắn ý. Đó là theo cách hắn thấy và hắn nghĩ. Bất giác hắn đan tay hắn vào tay cô, thật chặt. Cô hơi chau mày nhưng lúc sau môi cũng dãn ra, song cả hai ngước

mắt nhìn lên màn hình.

-“NƯỚC MẮT CHIA LY”

Đó là nhan đề của bộ phim, xem cái tên thôi là ảo sầu lắm rồi huống chi xem nội dung.

-“Bộ hết phim rồi hả?”

Cô nhăn mặt thì thầm nói với hắn.

-“Phim này nghe nói hay lắm, xem thử cho biết.”

-“Nghe cái tên buồn dã man.”

-“Em chỉ ưa nổi mấy bộ phim ma của em thôi chứ gì, chả lãng mạn gì sất.”

-“Không hề nhé. Anh không biết khi xưa em là thánh mơ ngôn tình”

Cô xì một hơi dài rồi ngước mặt lên xem tiếp.

Mỗi lần đi xem phim, cô đều đề nghị xem phim ma.Thành ra hôm nay hắn quyết định hắn sẽ chọn phim. Tưởng hay lắm chứ, ai dè. Mà đáng lẽ dẫn người yêu đi xem phim lãng mạn thì nó cũng tình cảm xíu chứ. Ai như hắn, đưa đi xem bộ phim vừa có nước mắt, vừa có chia ly. Trông đau khổ quá. Nội dung phim là tình yêu của một người con gái với người con trai. Họ phải vượt qua bao nhiêu gian khó mới đến được với nhau. Thế mà hạnh phúc chưa được bao lâu, nhân vật nam chính bị chết vì tai nạn xe, cũng như cứu sống cô gái đó. Trước khi nhắm mắt, hắn đã đưa chiếc nhẫn đầy máu cho người con gái. Ước nguyện cuối cùng là được tận mắt thấy cô đeo nhẫn đó. Cô gái khuôn mặt đầy nước mắt, tiếng nấc cũng ngắt quãng. Tay cầm chặt chiếc nhẫn đeo vào rồi ôm hắn khóc giữa dòng đường, giữa bao người đi qua lại và cảm thương cho tình huống của họ. Thế là người nam chính cũng ra đi vĩnh viễn, để lại một cô nàng vui tươi ấy bao buồn đau tiếc nuối. Kết thúc phim, cô ôm chầm lấy hắn khóc nức nở. Hắn hiểu nên cũng ôm chặt cô xoa xoa.

-“Này ngốc, chỉ là phim thôi mà.”

-“Hức, em sợ.”

-“Về chuyện gì.”

-“Nếu lỡ có một ngày em gặp trường hợp này thì sao.”

-“Ngốc thật, anh hứa là sẽ chết sau em, yên tâm đi.”

Hắn mỉm cười an ủi cô. Hắn biết đăng nào cô cũng vậy cho xem. Hắn cũng đang lo lắng khi xem hết bộ phim này. Mặt dù là đàn ông con trai, nhưng hắn đang có một cảm giác giống như chia li vậy. Hắn sợ, nhưng không biết lí do gì?

-“Đi ăn nhé.”

-“Ừ.”

Cô lau nhẹ giọt nước mắt, song cùng hắn đi ăn đêm.

Cả hai cùng vào nhà hàng hải sản, cùng lúc đó gặp hai người quen.

-“Chào Lam, anh Phong.”

Cô mỉm cười.

-“Trời, Thiên Anh. Lâu lắm mới gặp cậu. Gặp được hôm30 tới giờ chả thấy bóng dáng đâu luôn.”

Huyền Lam ra vẻ trách móc.

-“Á, Thiên…Tuấn đúng không?”

Sau đó nhìn qua Thiên Tuấn hét lên, hệt như gặp thần tượng vậy?

Hắn không nói chỉ gật đầu.

-“Thôi vào trong rồi nói chuyện.”

Hàn Phong đề nghị, nhưng mắt thì đang nhìn cô không rời. Điều đó đã làm hắn khó chịu trông rõ ra mặt khi hai cô gái của chúng ta đề nghị bốn người ngồi chung.

Trông thấy cô cười, tim Hàn Phong bất chợt xao xuyến. Anh cứ nghĩ quen đại một người, thì có lẽ sẽ lấp đầy khoảng trống đó. Nhưng không, mỗi lân trông thấy cô, trái tim anh giống như gặp lửa vậy, nó rạo rực và no´ng bỏng, hệt như muốn thiêu đốt trái tim anh.

-“Đừng nói hai cậu đang yêu nhau đấy chứ”

Lam dè dặt hỏi.

-“Ừ, đang yêu nhau. Cậu thấy sao?”

Cô vui vẻ thừa nhận, không có gì rụt rè hay ngại ngùng. Chính vì thế nên hắn rất thích cô ở điểm đó. Thấy mặt Lam có vẻ còn hơi ngạc nhiên và có chút không tin lắm, cô mới cầm tay hắn, đồng thời cả tay mình giơ lên cao cho Lam xem. Đó là nhẫn đôi mới tuần trước hắn tỏ tình cô. Mặc dù không long trọng, lãng mạn sến súa nhưng đối với cô, đó là một ngày đặc biệt không thể quên.

-“Nhanh thật nhỉ? Mới 1 tháng không gặp cậu mà nhiều chuyện xảy ra thật.”

Cô nghe xong mỉm cười lả lả, rồi đánh trống lảng sang chuyện khác khi bắt gặp khuôn mặt không mấy hài lòng của Thiên Tuấn.

-“Cậu với anh Phong sao rồi.”

Nhận thấy ánh mắt nhìn của Phong vẫn không rời khỏi cô. Lam mới nhéo hông anh một cái.

-“Anh sao vậy?”

Hắn bất chợt ngồi dậy, kéo tay cô ra về trong tất cả ngỡ ngàng của cả ba người còn lại.Hắn kéo nhanh trong nỗi tức giận khiến tay cô đau điếng.

-“Nè, bị sao vậy hả? Đang nói chuyện mà. Nè..nè.”

Nhận ra hắn không có ý định để cô ở lại đây một giây phút nào nữa, cô mới ngoái đầu lại xin lỗi Lam, sau đó chào tạm biệt.

-“Anh bị gì thế hả?”

Cô nói với giọng đầy tức giận khi vào trong xe.

-“Em không thấy ánh mắt người ta nhìn em như muốn nhỏ dãi à.”

Hắn cũng tức giận không kém, tay đập mạnh vào vôlăng.

Cô mới đầu còn giận, nhưng nghe hắn nói liền bật cười nhẹ.

-“Ghen đó hả?”

Cứ tưởng cô nói vậy? Hắn sẽ chối bay chối biến. Ai dè hắn lại thật thà quá mức quy định.

-“Ừ.”

-“Anh ghen lúc nào cũng dễ thương. Ngày xưa cũng vậy, bây giờ cũng chả khác.”

Cô bất giác nhéo mũi hắn một cái. Cô nhớ rõ như in cái khoảnh khoắc hắn gục đầu vao vai cô nói tiếng ghen. Thật buồn cười làm sao???

Cô biết chứ? Biết Hàn Phong nhìn mình chứ? Nhưng chẳng lẽ nói thẳng ra, còn có Lam ở đó. Phải sao khi anh nhìn mình mà không biết ý định gì của anh.Ánh mắt mong chờ, đầy yêu thương, hơi đau khổ và chất chứa nỗi buồn ấy. Cô làm sao hiểu hết mà can ngăn.

Đem mớ lộn xộn đó vào lòng, cô chìm vào giấc ngủ. Bên cạnh, Alex đã ngủ từ khi nào. Lòng cô miên man một nỗi.lo lắng không tên.

http://tieulun.hopto.org

Chương 47: Sự Gặp Gỡ Bất Ngờ

Hôm nay, công ty của Thiên Tuấn có vẻ hơi bận rộn và tất bật hơn mọi hôm. Kẻ ra, người vào để chuẩn bị cái đợt ra mắt sản phẩm lớn này. Nếu thành công thì số tiền có thể lên hàng tỉ. Nhưng nếu thất bại, có thể…hậu quả không ai lường trướcđược cả.

Người trong công ty đang náo loạn cả lên, vậy mà vẫn có ột người ngồi chườm chệ, tư thế ung dung cứ như không phải chuyện của mình vậy?

-"Cốc..cốc..cốc."

-"Vào đi."

Người ngoài cửa bước vào, vẻ mặt trông có vẻ vui sướng.

-"Anh có chắc hôm nay người đại diện sẽ có mặt không?

Trúc Hân cười nửa miệng nói với Thiên Tuấn. Hắn ngồi trên ghế, tay xoa cằm, ánh mắt bình tĩnh nhìn Trúc Hân.

-"Tôi biết những gì cô đang làm, quả thật rất cao tay."

-"Quá khen, tôi chỉ muốn anh biết…"

Khúc sau Trúc hân thì thầm vào tai của Thiên Tuấn, song nét mặt đắc thắng quay lưng đi. Thiên Tuấn nhăn mặt nhìn theo bóng khuất của Trúc Hân.

Lúc này, hắn đang ngồi một mình nghỉ vẩn vơ. Còn 1tiếng nữa thôi, là sẽ bắt đầu sự nghiệp tiến hay lùicủa hắn. Đối với tuổi 20 mà nói, đây giống như một bước ngoặc lớn để rẽ sang cuộc đời khác của hắn vậy?

Ai nói hắn không sợ, không lo lắng. Nhưng vì mỗi lần cảm thấy lo sợ, hắn lại nghĩ đến ánh mắt nhìn tự tin của cô. Hắn mong cô sẽ giúp được hắn. Không sao cả.

-"Cậu có chắc không."

-"Ừ, tôi quyết định rồi."

-"Nhưng mình vẫn còn sợ lắm, có thể…"

-"Chuyện này tôi cũng nghĩ tới rồi, cậu yên tâm."

-"Ừ, mình tin cậu"

-"Alo..alo, 1 2 3 4. Xin chào tất cả mọi người. Hôm nay là ngày công bố sản phẩm mới bên công ty chúng tôi. Hãy chờ và chào đón nhé. Xin mời chủ tịch lên phát biểu đôi lời."

Tiếng trợ lý Hải vang lên làm căn phòng đang ồn ào náo loạn cũng phải im bặt. Những cánh nhà báo lại tiếp tục nhoi nhoi chờ hai nhân vật chính xuất hiện. Một là Thiên Tuấn, hai là cô người mẫu Lizza.

-"Chào mọi người, tôi là Thiên tuấn, đồng thời cũng là chủ tịch. Cảm ơn

mọi người đã đến đây ủng hộ sản phẩm mới của tôi. Tôi sẽ không làm mọi người thất vọng.”

Hắn nói xong khẽ cúi đầu bước vào trong, nhường cho cô người mẫu nổi tiếng. Mọi người ở đây nín thở chờ cái người mang tên Lizza ấy bước ra. Nhưng 5 phút trôi qua trong im lặng, mọi người bắt đầu kẻ ra tiếng vào ồn hết cả căn phòng rộng.

-“Bên này đừng nói là không mời được Lizza cho chúng ta chứ.”

-“Sao lâu quá nhỉ? Hay là không mời được, chỉ tổ nói dóc.”

-“Chắc không mời được rồi.”

….

Những lời xì xầm to nhỏ ấy làm hắn nhăn mặt. Nhưng cũng làm hắn lo lắng vì đến giờ phút này chẳng thấy cô đâu-ngay cả Lizza.

-“Xin lỗi, em đến muộn, tại kẹt đường.”

Cô vừa thở dốc vừa nói với hắn. Hắn đang lo lắng, thấy cô thì lòng nhẹ nhõm hơn được chút. Cô luôn là liều thuốc bổ cho hắn.

-“Uống nước tí đi. Đâu cần phải vội. Bộ em chạy đến à.”

Hắn vừa nói vừa lấy khăn lau mồ hôi cho cô. Cô đang những tưởng hắn sẽ la rầy hoặc đại loại sẽ giận cô. Vậy mà giờ phút này hắn vẫn quan tâm cô làm cô cảm động muốn khóc. Vậy là giờ giúp hắn lần này thật không tiếc gì cả.

-“Chờ em xí.”

Cô gạt tay hắn ra, chạy nhanh vào phòng thay đồ trong mắt ngơ ngác của hắn. 5 phút sau, bước ra là hình dáng của cô người mẫu, theo như hắn đã được thấy qua hình ảnh. Nó khác xa ở ngoài hắn, đẹp lỗng lẫy là kiêu sa trong bộ đồ bó sát người, tóc dài uống cong xoã ngang lưng, cộng thêm chiếc mặt nạ che hắn mắt và mũi, để lộ đôi môi xinh xắn. Là con trai, ai nói không rung động mới lạ, hắn cũng không ngoại lệ là bao, nhưng vội lắc đầu xua tan suy nghĩ ấy, hắn đã có cô rồi.

-“Lizza.”

Hắn bỗng dưng thốt lên một tiếng. Mặc dù đeo mặt nạ, nhưng hắn vẫn có thể nhìn ra đôi môi ấy, nụ cười ấy. Làm sao hắn không nhận ra được, vậy mà lâu nay hắn không để ý. Thật sự..

Lizza mỉm cười nhẹ nhìn hắn.

-“Tôi lên sân khấu được rồi chứ, thưa ngài.”

Giọng điệu tôn kính không khác người Pháp là bao.

-“Em quả thật có nhiều điều mà anh chưa biết.”

Hắn hôn nhẹ vào môi cô, giống như trừng phạt tội giấu giếm của cô vậy?

-“Anh này…”

Cô đánh nhẹ vào vai hắn, ánh mắt nảy lửa nhìn hắn.

-“Anh cần nghe lời giải thích về chuyện này nhé.!”

Vừa nói hắn vừa giơ tay lên cao, dáng vẻ như hoàng tử chờ công chúa đặt tay vào lòng bàn tay mình.

-“Yên tâm, xong chuyện này em sẽ nói mà.”

Cô vui vẻ nắm lấy tay hắn. Cả hai mỉm cười rồi bước ra sân khấu. Khi cả hai bước ra, bên ekip ánh sáng nhận được lệnh, vội vàng cho tắt đèn. Cả khán phòng đang ồn ào bỗng không ai nói ai, họ đều quay mắt về sân khấu. Bỗng nhiên, có ánh sáng. Và như mong đợi, tiếng hò reo của mọi người cùng một lúc reo lên, tiếng la hét của những người hâm mộ như muốn làm nát cái khán đài.

-“Chào mọi người, tôi là Lizza, rất vui được gặp mọi người ở đây.”

Tiếng cô trong veo vang lên, mọi người được thế la hét to hơn. Kế hoạch diễn ra thành công hơn mong đợi. Cô chỉ việc đi trình diễn sản phẩm mới và hát tặng mọi người một bài. Sau khi kết thúc, ánh đèn một lần nữa được tắt, nhường sân khấu cho người khiêu vũ. Nhưng, cánh tay cô bị ai đó kéo đi trong vô thức. Lúc đầu còn ngạc nhiên, nhưng khi nghĩ đến người đang kéo mình đi không ai khác là Thiên Tuấn, cô mới thả lỏng cơ thể hơn xíu.

Len qua bóng tối, cô thấy ai đó mạnh bạo hôn vào môi mình. Nhưng đôi môi này không phải của hắn, lúc này cô mới hoàn hồn, vội đẩy kẻ đối diện ra. Đối với một người mới đối diện với ánh sáng trong nửa tiếng đồng hồ, giờ đây nhìn vào bóng tối, không nhìn kĩ mọi vật cũng không có gì là lạ. Nhưng, bằng mọi giá cô phải nhìn ra ai mà lại có gan lớn như vậy?Nhưng trái tim cô như trật nhịp, đang có xua hình ảnh trước mặt, chỉ mong mình nhìn lầm thôi.

-“Anh…Tuấn.”

Phút chốc cô thốt lên tên người đối diện.

-“Tưởng em không nhớ tôi cơ đấy.”

Anh Tuấn cười nửa miệng nói với cô. Vẻ mặt cô còn ngạc nhiên, song chớp nhẹ mi. Rõ ràng cô còn đeo mặt nạ mà.

-“Anh làm gì ở đây.”

-“Tôi cũng có cổ phần bên công ty Thiên Tuấn mà.”

Cách nói chuyện của Anh Tuấn làm cô nhăn mặt. Giống như kiểu người lạ vậy? Cô im lặng nhìn chằm chằm người đối diện, chả biết phải mở lời ra sao để nói chuyện.

-“Sao anh nhận ra em…trong khi…”

Cô chưa nói hết câu, một lần nữa cô bị Anh Tuấn kéo mình về và hôn vào

môi mình, mắt cô trợn trắng vì kinh ngạc. Vì ngay lúc đó, ánh đèn trong phòng đột ngột sáng bất chợt, chỉa thẳng hướng sáng về phía hai người đang hôn nhau. Không ai bảo ai, tất cả ánh mắt có trong phòng đều nhìn hai người. Cảm thấy người đối diện như ngạt thở, Anh Tuấn mới thả cô ra, thì thầm vào tai cô.

-"Làm sao tôi lại quên được một người làm tôi vừa yêu vừa hận."

Anh Tuấn cười nửa miệng, trông vô cùng điển cán. Nhưng bây giờ cô không quan tâm cái nụ cười giễu cợt ấy nữa, mà cô đang quan tâm người trước mặt cô, đang nhìn cô với đôi mắt mơ hồ. Tiếng xì xầm của mọi người cùng một lúc nổi lên. Nhưng cô chả thèm để ý, cô chỉ vội đuổi theo bóng người vừa quay lưng bước đi.

-"Thiên Tuấn."

Bước chân Thiên Tuấn khựng lại, xoay người nhìn cô, ánh mắt buồn miên man.

-"Nghe em nói, không như anh thấy đâu."

Thiên Tuấn không nói gì, bước nhanh lại phía cô, ôm cô thật chặt.

-"Anh biết rồi, anh tin em."

Chưa bao giờ cô thấy yêu hắn như lúc này. Cứ tưởng hắn làm ầm ĩ lên hoặc là giận cô, và cô sẽ phải giải thích đến lúc hắn tin thì thôi. Vậy mà đây, cô chưa nói gì cả, hắn đã nói trước rồi.

-"Anh thấy bản thân thật kém cỏi."

Trái tim cô sợ hãi khi nghe những lời hắn nói. Nhưng chưa biết mở lời sao. Cứ im lặng chờ hắn nói tiếp.

-"Thấy người mình yêu bị người khác hôn mà không biết làm gì, chỉ biết đứng im nhìn"

Cô cảm nhận được chuyện này rất rất là đau khổ thì phải.

-"Em xin lỗi."

Cánh nhà báo đuổi theo bước cô, và vô tình chụp được cảnh hai người ôm ấp. Lúc đó cô mới nghĩ ra tầm quan trọng về việc này, vội vàng kéo hắn về phòng.

-"Chết tiệt bị chụp lén rồi."

-"Chụp hình với tôi, em khó xử lắm à. Vậy lúc nãy, họ chụp được cảnh em và hắn đang hôn nhau, chắc có lẽ không sao nhỉ."

Cô vừa khép cửa, chỉ than vãn một câu thôi. Nào ngờ nghe được lời hắn nói, cô ngạc nhiên không nói nên lời. Cô không thể hiểu được hắn đang trách móc cô hay là ghen tuông thái quá nữa.

-"Không như anh nghĩ đâu, chuyện này rắc rối hơn nhiều anh à."

-“Rắc rối.”

Hắn nhìn cô, vô thức thốt lên đúng hai chữ.

-“Ừ, em đã nói sẽ kể cho anh chuyện này đúng không? Chả là lúc thi đậu vào trường nghệ thuật điện ảnh bên Pháp. Em đã kí một hợp đồng là không diễn bất cứ nên đâu trừ Pháp trong khoảng thời gian là 5 năm, và trong hợp đồng đó có điều khoản là không có mối tình nào trong khoảng thời gian đó. Nếu vi phạm thì hậu quả không lường trước được. Trả tiền cho hợp đồng cũng khá đắc. Nên…”

Cô tận tình giải thích cho hắn. Hắn nghe xong, ngã người về phía sofa.

-“Cứ cho là vậy đi, nhưng dù sao cũng cảm ơn em về hôm nay, anh sẽ chặn tất cả bài báo.”

-“Đừng…nếu như vậy sản phẩm của anh sao quảng bá được”

-“Nhưng anh đâu thể vì lợi ích bản thân mà không lo cho em.”

Cô thấy hắn quan tâm mình trở lại, bớt lạnh lùng hơn thì mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống cạnh hắn.

-“Không sao, em đã tính đến chuyện này rồi, em sẽ lấy tiền dành dụm của em để đền hợp đồng. Vì thế chuẩn bị em phải bay sang Pháp để lo mọi chuyện.

-“Anh xin lỗi, nếu biết trước Lizza là em, và em sẽ có những hậu quả nghiêm trọng về việc này, anh đã không mời em tham gia.”

-“Đã nói không sao, em tình nguyện giúp anh mà.”

Cô nhoẻm miệng cười cho hắn an lòng chứ thật tâm lòng cô cũng rối bời đầy mệt mỏi. Lau nhẹ vài giọt mồ hôi trên trán cho hắn, cô và hắn cùng im lặng. Co và hắn đâu biết biết khi sự kiện này thành công, đã có rất nhiều người bực tức.

-“Cốc..cốc..cốc..”

Tiếng gõ cửa làm cô và hắn cùng giật mình. Cô thấy hắn đang nhắm hề mắt, tay gác lên đầu đầy mệt mỏi nên tự giác đứng dậy mở cửa.

-“Cạch..”

Vừa mở cửa, cô đã bị ai đó ôm chầm lấy, cô muốn nghẹt thở.

-“Huhu, là mày thật hả Thiên Anh, tao thật không thể tin được, hức.”

Nghe giọng nói oanh vàng suốt ba năm nay tưởng bị lãng quên, nào ngờ bây giờ hiện hữu, trái tim cô như mang âm điệu khi xưa, nó rộn ràng và ấm áp kèm theo chút xao xuyến bồi hồi khó tả.

-“Như Tuyết, tao nhớ mày quá.”

Mắt cô như muốn ướt nhoà, nhưng vẫn cố gắng ôm Như Tuyết thật chặt, cho thoả bao ngày xa cách.”

-“Con quỹ, nói nhớ tao mà ba năm nay chẳng thấy mặt mũi đâu, mày muốn tao tức chết hả.”

Cô bật cười khi nghe lời trách móc từ Tuyết. Chắc nó giận cô lắm đây. Cũng đúng thôi, lỗi do cô mà.

-“Tao xin lỗi.”

Cả hai buông nhau ra, và cùng nhau giật mình. Cô giật mình vì thấy Anh Tuấn đang đút hai tay vào túi quần nhìn mình chằm chằm. Còn Tuyết giật mình vì thấy Thiên Tuấn đang khoác tay trước ngực trừng mắt nhìn mình. Cô chột dạ, tự nhiên lòng lo lo sợ sợ. Vội vàng kéo Như Tuyết về phòng thay đồ trước ánh mắt khó hiểu của hai chàng trai phía sau.

-“Chờ tao thay đồ, rồi tao với mày đi chơi bữa hén. Nhớ mày gần chết.”

Cô nựng má Tuyết một cái, xong chạy nhanh vào phòng thay đồ. Cái cách cô làm, cô nói chuyện với Tuyết hệt như khoảng cách ba năm không gặp nhau như mới hôm qua vậy? Đúng là giống như người ta thường nói, càng thân, khoảng cách xa nhau càng không là bao.

-“Tao thật không ngờ mày là Lizza đó. Ai ngờ lâu nay người tao hâm mộ lại là mày cơ chứ.”

Tuyết bĩu môi nói với cô khi cả hai bắt taxi.

-“Mày biết ước mơ tao mà đúng không. Như tao đã hứa, khi nào thực hiện xong thì tao quay về. Và giờ thì như mày đã biết.”

Cô từ tốn nói.

-“Nhưng mà mày có chuyện gì nữa đúng không, sao lại ra đi đột ngột như vậy?”

-“Có nhiều chuyện mày không biết thì tốt hơn.”

-“Đôi lúc tao nghĩ mày có xem tao là bạn thân của mày không nữa.”

-“Con điên, sao mày lại nói vậy, đương nhiên mày là bạn thân tao rồi.”

-“Đến cả chuyện mày bị bệnh máu trắng, mày định giấu tao đến khi nào.”

Giọng Như Tuyết bỗng trầm xuống một khoảng không khiến cô đang nhìn ô cửa sổ cũng phải giật mình quay người lại nhìn Tuyết.

-“Ai nói mày tao bệnh máu trắng.”

-“Cái chị mày nhờ đưa thư cho tao.”

Định chối nhưng Tuyết nói là chị kể thì có đường trời cũng không dối được.

-“Tại tao sợ mày lo lắng cho tao, lúc đó mày có nhiều chuyện buồn lắm rồi.”

Ánh mắt cô nhìn xa xăm về con đường đang đi.

Cả hai đang đứng ở vách đá gần biển. Nơi cả hai thường đến vào ba năm

về trước khi có chuyện buồn. Thời gian tuy ngắn nhưng khó quên khoảnh khắc nơi đây. Nó luôn mang lại cảm giác yên bình, nhẹ nhàng nhưng sâu lắng.

-“Mày với Thiên Tuấn đang quennhau hả.”

-“Như mày nói.”

Cô nhún vai nói.

-“Còn mày với Anh Tuấn thì sao rồi.”

-“Tao cũng không biết giữa hai tao có mối quan hệ gì nữa.”

Vừa nói Tuyết vừa lấy hòn đá thảy xuống nước.

-“Ý mà là sao?”

-“Tao thấy cảnh hai người hôn nhau.”

Giọng trầm của Tuyết vang lên, cất nhẹm nỗi đau sang một bên khiến lòng cô se lại.

-“Không như mày thấy đâu.”

-“Thì tao tin mày mà.”

Như Tuyết mỉm cười khi nhìn thấy sự lúng túng của cô.

-“Thật sự Anh Tuấn chưa quên được mày, và hành động lúc nãy cũng dễ hiểu thôi.”

-“Tao đã vô tìnhnhư thế rồi mà không quên được cơ á.”

Cô cũng bắt chước Tuyết, vừa nói vừa némđá xuống nước.

-“Ước gì tao là mày, được một lần rũ bỏ tình cảm của người khác.”

Tuyết tiếp tục ném hòn đá khác.

-“Như tao rồi mày mới biết đau khổ là như thế nào.”

-“Đau khổ tao mặc kệ, tao chỉ muốn thử cái cảm giác được người khác yêu thương thế thôi. Nhưng với tao nó hơi khó mày nhỉ.”

-“Ba năm nay mày với Anh tuấn không tiến triển gì à.”

-“Dậm chân tại chỗ.”

-“Tao giúp mày thêm lần nữa.”

Cô mỉm cười nhẹ nói với Tuyết, nhưng nụ cười chỉ lả giả không tự tin được.

http://tieulun.hopto.org

Chương 48: Cùng Chung Linh Cảm

-“Anh không biết là hai ta đang đi bồi thường hợp đồng đó, cứ ngỡ như cả hai đang đi hưởng tuần trăng mật vậy?”

Hắn vui vẻ khoác tay lên vai cô, rồi cùng cô đi ra biển ngắm bình minh sáng sớm. Cô chỉ nhăn mặt với cách nói chuyện của hắn nhưng lúc sau cũng nở nụ cười. Vì cảnh trước mặt cô như thiên đàng, đẹp lộng lẫy. Biển nơi đây rất đẹp, thế là cô và hắn lại có kỉ niệm nữa rồi. Cô sẽ nhớ mãi cái khoảnh khắc này.

-“Đúng rồi, hệt như đi tuần trăng mật của mấy bộ phim mình từng xem anh nhỉ?’”

Nghe cô nói thế, hắn chỉ đưa tay xiết eo cô lại, kéo sát lại bên mình. Hắn thích cái cảm giác này.

Sao cô lại thích ở gần cái vòng tay này đến như vậy, cô lại thích luôn cái bờ vai đầy vững chắc này mỗi khi cô gục ngã đều có nó ở bên như vậy. Cô lại thích luôn cái lời quan tâm âm thầm nhưng chất chứa bao yêu thương đó. Thích cái cách hắn thể hiện tình cảm với mình, không nóng vội, không sến súa nhưng chất và sâu lắng biết bao. Cô muốn, cô sẽ ở bên hắn, mãi mãi. Nhưng cái chữ mãi mãi đó làm cô lo lắng quá. Rõ ràng cả hai đang bên nhau, và hắn không có dấu hiệu gì của sự phản bội, còn cô hả, khỏi nói rồi, cô rất chung tình theo đúng một người chung thủy nên không có chuyện phản bội. Vậy mà cô thấy lo lắng một cách sợ hãi. Mấy đêm ở bên Pháp, cô toàn mơ thấy những chuyện không hay, và đặc biệt…Nghĩ đến đó bỗng nhiên cô lắc đầu ngầy ngậy. Cô không muốn nhớ đến giấc mơ kinh khủng ấy.

-“Đau đầu hả?”

Hắn bên cạnh thấy thế thì lo lắng hỏi. Kéo cô quay mặt lại đối mặt với hắn, tay còn đưa lên trán cô. Nhìn cái cách quan tâm chăm sóc của hắn, thử hỏi sao cô không yêu hắn mới lạ. Chết rồi, đầu cô đang nghĩ gì vậy? Tại sao?

-“Không sao.”

Cô quay mặt hướng khác, tránh ánh mắt của hắn.

-“Hôm nay đi dạo cho hết ở đây rồi chiều về anh nhỉ.”

-“Ừ, nếu công ty mà không có chuyện, anh sẽ ở đây lâu hơn, xin lỗi em.”

Hắn không nhìn thấy được ánh mắt lo sợ của cô nên vẫn trả lời bình thường, nhưng còn cô thì thấy rõ ánh mắt của hắn. Lo âu, mang một cảm xúc vô hồn mà chính cô cũng không thể hiểu được nó là gì. Phải chăng, hắn có cùng chung nỗi lo với cô.

-“Anh đang cảm nhận được…”

Im lặng một hồi, bỗng dưng hắn nói ấp úng làm cô khó hiểu nhìn hắn

chằm chằm.

-“Cảm nhận được chuyện gì?”

Ánh mắt hắn nhìn xa xăm về cuối chân trời, nhưng tay thì vẫn xiết chặt tay cô.

-“Anh đang lo lắng về chuyện chúng ta, anh có cảm giác như sắp xa nhau vậy?”

Cô giật thót một cái khi nghe hắn nói, vậy thì hắn có nỗi lo giống cô rồi, làm sao có chuyện hai người cùng một linh cảm chứ. Phải chăng ông trời đang muốn nhắc nhở cho cả hai biết chuyện gì đó.

-“Không có chuyện đó đâu, nếu anh không buông tay thì có chuyện gì đi nữa em cũng sẽ cố giữ.”

Mặc dù có cùng nỗi lo, nhưng cô không muốn cả hai phải suy nghĩ nhiều, cô sẽ an ủi hắn, cũng như cho chính bản thân mình.

Hắn nhìn ánh mắt của cô, rất lâu. Sau đó đặt nhẹ nụ hôn vào môi cô rồi mới cầm tay cô rời khỏi đây, khi mà bầu trời kia đã có đủ mặt trời.

Bỏ qua mọi suy nghĩ không tốt, cô và hắn chơi hết mình cho buổi cuối cùng được ở đây.

-“Anh yêu em, mãi mãi yêu em. Tôi Thiên Tuấn, sẽ mãi yêu Thiên Anh đến khi trút hơi thở cuối cùng.”

Hắn hét lớn bên vách núi. Cô đang hái bông nghe thế thì bật cười muốn rớt nước mắt, ở đây đang đông người, vậy mà hắn chả ngại, cứ hét lên như thể cho người ta biết cả hai người đang yêu nhau vậy?

-“Em, Thiên Anh cũng sẽ yêu mình Thiên Tuấn đến kiếp sau sau sau và sau nữa, nếu có duyên.”

Cô cũng hét lớn, bằng hết tình yêu gửi vào đó. Song cả hai nhìn nhau cười như chưa từng được cười. Mọi người ở đó tuy không hiểu hai người họ đang nói chuyện gì nhưng cái hành động của hai người cũng đủ cho họ biết cô và hắn đang trao lời yêu thương.

Hôm đó, bữa cuối cùng của họ chìm trong hạnh phúc ngọt ngào. Thật tình cô chẳng muốn xa cái cảm giác này xíu nào. Cô biết chứ, biết công ty hắn đang có chuyện gì đó quan trọng cần giải quyết từ ba bữa trước chứ, thế mà hắn vẫn cố gắng để ở bên cô, yêu chiều cô, nỗi lo lắng hắn lại vứt sang một bên để nhường lại vui vẻ cho cô. Cô thấy mình ích kỉ quá, chưa bao giờ dám mở lời nói một thứ gì đó khiến hắn an lòng ngoại trừ câu nói “Không sao, có em ở bên rồi.” mỗi lúc hắn cảm thấy gục ngã.

Ngồi trên máy bay, cô vòng tay ôm siết lấy hắn như lần cuối cùng được ôm hắn vậy? Ấm áp nhưng buồn tủi.

-“Cảm ơn đã bên em.”

-“Ngốc.”

Hắn mỉm cười ôm cô vào lòng, hắn sẽ thức trông cô ngủ, luôn luôn là như vậy? Ôm người con gái này trong lòng, hắn cảm giác như ôm cả thế giới trong tay vậy? Hắn biết, sắp tới đây, hắn sẽ có khá nhiều sóng gió, và hắn sợ sẽ liên lụy đến cô. Nhưng biết sao ngoài cách bảo vệ. Cô cứng rắn, thông minh và nhanh nhẹn, chắc hắn sẽ biết những điều hắn làm.

Hắn thở dài mệt nhoài nhìn ra ngoài ô cửa, nhìn những đám mây bồng bềnh ngang mình mà bất giác hắn muốn chạm đến. Khoảng cách giữa người và trời…là bao xa, mà trông nó gần đến như vậy? Hắn bật cười với cái suy nghĩ vẩn vơ của mình.

7 giờ sáng, cô và hắn đáp xuống sân bay Nội Bài, ở đó đã có Alex với cả Hạo Thiên đứng chờ. Nhìn mặt của Hạo Thiên mà xem, chắc hắn bị nhỏ Alex bắt ép đến đây để đón cô. Thật tội nghiệp khuôn mặt ngái ngủ.

-“Chội ôi, mới có tuần không gặp mà cứ ngỡ như mấy năm á, nhớ quá..”

Alex ôm cô chặt cứng, cảm tưởng như mình xa nhỏ lâu lắm, cô thở còn không được. Cũng may là có Hạo Thiên can ra. Còn hắn chỉ đứng trừng mắt thôi.

-“Phân biệt đối xử quá, em mà ôm anh được như vậy thử đi.”

Hạo Thiên mặt mày xụ lơ nhìn Alex, lúc này cô mới hiểu vấn đề, bật cười.

-“Thôi nha, đừng nói là ghen với tôi nữa nha. Đi thôi anh.”

Cô đập vai Hạo Thiên cười cười rồi quay sang kéo tay hắn lên xe.

-“Tối giờ không ngủ hả.”

Thấy mắt của hắn hơi nặng, có vẻ như mệt mỏi, cô tỏ ra lo lắng hỏi han.

-“Anh trông em ngủ, với cả làm việc của công ty.”

Nghe hắn nói mà cô thấy thương hắn dễ sợ. Lúc nào đi chơi xa, hắn cũng là người canh cô ngủ, hắn nói, hắn sợ khi hắn ngủ, cô sẽ biến mất, vì thế, lúc nào hắn cũng thức đến lúc cô dậy rồi mới thôi.

-“Vậy nghỉ tí đi, Hạo Thiên chở giùm tôi qua nhà anh Tuấn.”

-“Thôi, chở giúp tôi sang công ty luôn.”

-“Anh không nghỉ ngơi tí rồi làm hả.”

-“Công ty đang có chuyện, làm xong anh sẽ nghỉ mà.”

Nhìn vẻ mặt của hắn mà xem, tức không chịu nổi, lúc nào cũng cãi bướng. Nhưng..hắn cứ như thế làm cô thấy tội lỗi quá. Rõ ràng công ty đang có rất nhiều chuyện, vậy mà cũng lôi hắn sang Pháp với mình, rồi đòi ở lại cả tuần.Chắc công việc đang dồn dập lắm. Chuyện sản phẩm mới chưa giải

quyết xong hết mà.

-“Ừ, trưa em đem cơm qua.”

Thấy mệt mỏi thật, nhiều lúc muốn lấy một cái cớ gì đó để giúp hắn nhưng hắn quyết liệt từ chối, hắn sợ cô mệt, sợ phiền cô. Nhiều lúc bực thật nhưng cãi lí thì cô lại thua, nên thôi.

-“Nhớ người ta nữa hả, ở cùng nhau cả tuần rồi, còn nhớ nữa.”

Alex phụng phịu trách cô, cô chỉ biết cười trừ.

-“Mới có một tuần, tôi ở với cậu ba năm thì sao.”

Đang nói bỗng điện thoại cô đổ chuông, cô nhăn mặt vì số lạ.

-“Nghe đi, tôi pha nước cho tắm, mới mua sữa tắm cho cậu, đảm bảo thơm cực kì.”

Alex thấy cô có điện thoại, không muốn làm phiền nên đi.

-“Alo.”

-“Cô là Thiên Anh…”

-“Vâng, ai vậy ạ?”

-“…”

-“Ở đâu? Tôi đến.”

Cô nhăn mặt trước câu nói của người bên kia, tại sao lại vậy? Họ đang muốn gì, cần gì mà làm vậy? Cô không hiểu cô liên can gì mà gọi cô đến… không hiểu.

Chương 49: Có Khi Nào Rời Xa

-“Gọi tôi ra đây có chuyện gì?”

Cô ngồi xuống, đối diện với người phía trước. Cô nhăn mặt với cái cách tiếp chuyện người khác của người đối diện. Vẻ mặt chai sạn với thương trường, già dặn chững chạc hơn rất nhiều só với lần đầu tiên cô gặp mặt. Nhưng không vì thế mà che hết khuôn mặt có ưu điểm. Cô ghét cái cách người đối diện hút thuốc, một cái điều mà cô ghét cực kì.

-“Không vòng vo,vào thẳng vấn đề luôn há.”

Người đó cho điếu thuốc vào gạt tàn vì vô tình thấy cô nhăn mặt. Mặc dù cô muốn nói gì đó lắm nhưng nghĩ mình không liên can gì đến..nên đành im lặng.

-“Nói đi, đừng làm tôi khó chịu.”

-“Cô hãy tránh xa Thiên Tuấn.”

Cô nhăn mặt.

-“Tại sao?”

-“À há, cái này là cô không biết gì rồi à.”

Trúc Hân nhìn cô với vẻ ngạc nhiên tột độ.

-“Chuyện gì?”

Cô bắt đầu bực bội.

-“Thiên Tuấn chăm cô cũng kĩ đó, đến công ty sắp phá sản mà cô còn không biết.”

Trúc Hân cười mà như không cười nói với cô. Lúc này cô mới giật thót. Phá sản. Sao lại vậy?

-“Sao lại phá sản, và chuyện tôi phải rời ra Thiên Tuấn thì có liên quan gì? Tôi chưa hiểu.”

-“Tôi nghĩ cô phải thông minh trong trường hợp này chứ!”

Trúc Hân chép miệng nói, song đưa ly café lên hớp một ngợm. Còn cô thì không quan tâm đến lời nói mỉa của Trúc Hân, cái cô quan tâm bây giờ là tại sao lại phá sản kìa.

-“Thiên Tuấn bị người trong công ty bán đứng, họ bán hết tài liệu về sản phẩm mới ra, và bên mua tài liệu đang kiện ngược lại vì hành vi cướp bản quyền. Đã đền sản phẩm mới, lại còn bị kiện ở pháp luật. Hậu quả chắc cô cũng biết rồi nhỉ?”

Giọng Trúc Hân vang lên đều đều, cảm giác trong lòng cô tự nhiên lo sợ một cách lạ thường. Hèn gì từ lúc ở Pháp về đây, hắn cứ vù đầu vào công việc ở công ty, chẳng ngó ngàng gì đến cô.

-“Nhưng, tại sao tôi phải…”

Giọng cô ngắt quãng, cô không muốn nói tiếp tục.

-"Ba tôi sẽ cứu công ty Thiên Tuấn, với điều kiện hắn sẽ là của tôi, vì thế…!"

Trúc Hân nhún vai nói.

Giờ thì cô mới hiểu ra vấn đề. Hóa ra là vậy? Nực cười nhỉ?

-"Cho tôi thời gian. Mai gặp nói chuyện tiếp."

Nói xong cô dợm bước quay lưng. Cô đang muốn trốn tránh một sự thật trước mắt, cô không dám tin những lời Trúc Hân nói nữa. Vậy là cái lo lắng mấy ngày qua của cô là đây hả? Công ty Thiên Tuấn, là do ba hắn gầy dựng nên bằng mồ hôi nước mắt, không thể nào sụp đổ trong tay hắn được, cô phải giúp hắn. Nhưng chuyện phải xa hắn, thật tình cô không làm được. Phải làm sao đây?

Lê bước chân nặng như chì của mình lên ngọn đồi năm nào, nơi này vẫn vậy,vẫn không thay đổi, vẫn chứa đầy kỉ niệm giữa cô và hắn. Giọt nước mắt cô khẽ lăn, phải là sao?

Cô về khách sạn, lòng đầy ngổn ngang, suy nghĩ chen chút ngang dọc làm rối bời cả tâm trí cô. Cô đã suy nghĩ rồi, phải vậy thôi.

-"Em đi đâu…"

Thiên Tuấn nói chưa hết câu, cô đã ôm chầm lấy hắn. Hắn ngạc nhiên không nói nên lời. Chả là hắn đang mệt, chỉ muốn gặp cô chút thôi, vậy mà chờ cả tiếng, bây giờ mới thấy mặt. Đã thế, chưa gì đã ôm chặt cứng. Hắn bật cười với tính khí của cô.

-"Sao thế, nhớ tôi đến thế cơ à."

Thiên Tuấn châm chọc, nhưng hắn nào biết mắt cô đang long lanh vài giọt nước.

-"Anh rảnh không?"

-"Làm gì?"

-"Đi dạo tí đi."

Hắn lúc đầu hơi lưỡng lự, nhưng nhìn vào cặp mắt trông chờ của cô, hắn đành gật đầu.

-"Ừ, hôm nay có tâm sự đúng không?"

Cô không nói, chỉ gật đầu.

Hắn không nói gì nữa, đưa cô lên xe rồi lái. Cô nói cô muốn đi dạo hết cái thủ đô này trong buổi tối hôm nay, hắn gật đầu. Được bên cô lúc khó khăn, vậy là hạnh phúc rồi.

Cô đưa cánh tay ra ngoài cửa sổ để đón gió, gửi theo nỗi buồn man mác trong lòng đi, nhưng không được.

-“Anh này..”

-“Sao.”

Hắn một tay lái xe, một tay cầm lấy tay cô, thói quen như bao lần.

-“Anh có chuyện gì giấu em không?”

-“Đương nhiên là…không rồi. Sao em lại hỏi vậy?”

Cô nuốt nước mắt, tại sao hắn lại giấu cô. Tại sao hắn chỉ ôm khó khăn lo lắng một mình như vậy? Tại sao?

-“Nếu ta xa nhau, anh sẽ như thế nào?”

Giọng cô run run như muốn khóc, nhưng cô vẫn nén được.

-“Không có chuyện xa nhau.”

Hắn nhăn mặt nói.

-“Nhưng nếu lỡ…”

-“Sẽ không có chuyện đó xảy ra. Mà…hôm nay em bị gì thế.”

Hắn dừng xe lại bên đường, khó hiểu nhìn cô vì hôm nay cô có hành động cũng như lời nói rất khác thường, không như mọi ngày.

-“Nếu em phản bội anh, vậy anh sẽ như thế nào?”

-“…”

Hắn im lặng nhìn cô, nhìn thẳng vào cặp mắt trong veo của người con gái hắn yêu. Tại sao lại thốt lên câu nói như vậy được nhỉ?

-“Anh…cũng không biết nữa. Nhưng sẽ không có chuyện đó, đúng không em.”

-“Không ai biết trước được chuyện gì anh à, đừng quá tin tưởng vào một thứ gì đó.”

-“Hôm nay em khó hiểu?”

-“Ừ, ngày mai rồi em sẽ khó hiểu hơn.”

Cô nói thầm, như chỉ mình cô nghe, song rồi quay mặt đi hướng khác.

-“Về thôi, khuya rồi.”

Hắn thật sự không hiểu cô của hôm nay. Còn cô thì đang thất vọng. Cô không biết vì sao nữa.

Trước khi quay mặt bước vào khách sạn, cô nhón chân hôn nhẹ vào môi hắn.

-“Chào anh, anh ngủ ngon.”

-“Em ngủ ngon.”

-“Em xin lỗi.”

Cô nói thầm rồi bước vào trong, hắn thì vào xe từ khi nào. Rồi mai đây, không biết hai người sẽ ra sao nữa. Nhưng chắc chắn sẽ đau buồn. Cô gạt đi vài giọt nước mắt nhẹ tuông. Cô phải thật mạnh mẽ.

-“Này, có biết mấy giờ rồi không? Cậu…”

Bỗng dưng Alex dừng lại.

-“…Cậu khóc đó hả.”

-“Đâu có, tại…”

-“Đừng có giấu tôi, cậu bị sao thế?”

Alex tỏ ra quan tâm rõ rệt. Bỗng dưng cô dựa vào vai Alex, khóc nấc lên, cô buồn quá. Tự dưng muốn có người chia sẻ, cô kể tất cả mọi chuyện cho Alex nghe, đây là lần đầu tiên cô tự mình bộc lộ tâm sự. Khó trách Alex cảm thấy ngạc nhiên đến vậy?

-“Vậy rồi giờ cậu tính sao?”

-“Đâu còn cách nào.”

Cô lắc đầu chán nản, lấy chăn phủ kín cả mặt. Alex thì thấy thương cô quá, nằm xuống ôm cô vào lòng. Bỗng dưng Alex cô thấy đôi khi cô cũng đau buồn đúng nghĩa theo một người con gái, thường ngày cô cứ tỏ ra mạnh mẽ, Alex không thể nào hiểu được sau khuôn mặt lạnh lùng, tỏ ra thờ ơ đó, đã chất chứa bao nỗi buồn kèm theo nỗi đau.

-“Mạnh mẽ lên nào, suy nghĩ kĩ vào. Nếu cậu đồng ý xa Thiên Tuấn, cũng đồng nghĩa với việc cậu đánh bỏ tình yêu của mình. Vậy cậu có bao giờ nghĩ cho Thiên Tuấn chưa, cậu có nghĩ Thiên Tuấn sẽ đau lòng vì việc cậu làm không? Còn việc cậu nhường Thiên Tuấn cho Trúc Hân, vậy cậu có nghĩ Trúc Hân sẽ yêu thương, bên Thiên Tuấn.”

-“Nhưng…công ty của Thiên Tuấn sẽ phá sản”

Cả hai thở dài, bầu không khí im lặng đến khó chịu, không ai nói gì với ai nhưng đều mang tâm trạng giống nhau, đều cùng suy nghĩ về cùng một vấn đề.

-“Mình chia tay anh nhé.”

-“Sao…sao lại như vậy?”

Hắn mệt mỏi nói, chuyện công ty đã rất mệt rồi, vậy mà cô còn…

-“Chắc có lẽ, em hết tình cảm rồi, em thấy nó rất nhạt.”

-“Không thể thế được, mới hôm nào em còn nói yêu anh đến tận kiếp sau kia mà, em nói dối.”

-“Em không dối, chúc anh hạnh phúc.”

Nói xong cô quay lưng bước đi, không một lần quay mặt lại, thật tàn nhẫn.

-“KHÔNG..KHÔNG, EM ĐỪNG ĐI.”

Hắn hét lên, tay chân quơ loạn xạ, cái cảm giác đứng nhìn cô bước đi mà không níu kéo được là hắn tức điên lên. Bất lực quá!

Mồ hôi hắn chảy đầm đìa. Hóa ra chỉ là mơ, cô không bỏ hắn mà đi, và cô sẽ không bao giờ như vậy? Trái tim hắn đập thình thịch, đập rất mạnh và cũng không có ý định ổn định.

Vội vơ chiếc điện thoại, mới 2 giờ sáng đã gặp ác mộng rồi.

-"Ngủ chưa?"

Tay hắn không tự chủ, nhắn tin cho cô. Hắn biết chắc cô sẽ không trả lời, vì cô đang ngủ, nhưng hắn vẫn muốn nhắn, hắn nhắn để biết cô vẫn còn bên hắn, chưa hề xa.

-"Nhớ người ta à, mới gặp lúc nãy."

Tin nhắn từ cô, hắn nhăn mày, cô chưa ngủ sao.

-"Chưa ngủ sao, anh nhớ em."

-"Em cũng nhớ anh, nhớ đến không ngủ được."

Hắn chỉ đọc tin nhắn nhắn qua màn hình, nếu nghe được câu này từ chính miệng cô nói ra, có lẽ hạnh phúc hơn nhỉ?

-"Anh mới gặp ác mộng."

-"Mơ thấy em bỏ anh hả?"

-"Sao em biết!"

-"Em cũng vậy, em mới gặp ác mộng, em thấy anh tay trong tay với người con gái khác hạnh phúc, em buồn lắm."

-"Vậy thì đừng buông tay nhé! Anh không muốn, anh yêu em."

-"Ừ! Loveyou."

Chỉ nhiêu đó tin nhắn, cả hai đều chìm trong giấc ngủ, và mơ một giấc mơ tuyệt vời. Cả hai, đều mệt mỏi với ngày mai, nhưng vẫn mỉm cười cho qua vì hạnh phúc. Nhưng họ đâu biết, cái hạnh phúc này đang muốn lung lay bay theo chiều gió.

"Em yêu anh hơn thế, nhiều hơn lời em vẫn nói
Để bên anh em đánh đổi tất cả bình yên
Đêm buông xuôi vì cô đơn, còn riêng em cứ ngẩn ngơ
Có khi nào ta xa rời…"

Chương 50: Quyết Định Sáng Suốt

Cô thức dậy sau một buổi tối đầy tâm trạng, nhưng cũng nhẹ nhàng mỉm cười. Cô tin vào tin yêu của mình mà…

-"Cậu suy nghĩ đúng đó, mặc dù cũng hơi bất ngờ vì cách cậu làm nhưng dù sao tôi cũng ủng hộ cậu."

Alex nói với giọng ngái ngủ nhưng lại rõ ràng. Cô bật cười chỉnh lại cổ áo rồi xoa xoa đầu Alex.

-"Ừ, tôi đi đây, cậu yên giấc của mình đi."

Cô cười nhẹ rồi bước ra khỏi phòng, nhưng đi được vài bước, giọng cô vọng lại làm Alex ngã nhào xuống giường vì giật mình.

-"Hạo Thiên đến tìm cậu, Alex."

Đó chỉ là chọc Alex thôi, cái câu đó là làm cho Alex mỗi lần ngủ không muốn dậy đó. Lúc nào cũng hiệu nghiệm và bây giờ cũng không ngoại lệ. Cô cười thầm bước đi nhanh mặc cho tiếng la hét chửi rủa của Alex trong phòng.

Lấy lại tâm trạng của mình, cô bước đi dưới cái khung trời buổi sáng đầy mộng mơ này, thật tuyệt vời. Nhìn khuôn mặt cô không cười nhưng trông đầy sức sống, cô giống như cô gái tuổi 18, đầy nhiệt huyết.

Cô vào quán café, đã thấy Trúc Hân ngồi đợi sẵn, khuôn mặt thì trở nên đắc thắng, nhìn cô đầy ngạo mạn.

-"Xin lỗi, tại cô đến sớm hay là tôi đến muộn."

Cô vừa ngồi xuống, nhẹ giọng nói đầy mỉa mai. Và cô biết chắc chắn Trúc Hân sẽ nghĩ cô đồng ý với điều kiện nhỏ đưa ra. Nhưng nhỏ đã lầm, cô không làm như vậy? Đúng, nói về sợ công ty Thiên Tuấn phá sản, thì cô rất sợ. Nhưng nói về tình yêu của cô với Thiên Tuấn, nó cũng quá lớn. Cô không nghĩ mình cao thượng đến mức nhường tình yêu cho người khác, lại càng không nghĩ mình có đủ can đảm để nhìn công ty hắn từ từ phá sản. Cả đêm trằn trọc, cô đã suy nghĩ rất nhiều. Và trong lúc nghĩ thông suốt, cô đã nghĩ ra một trường hợp là tại sao mình lại không cùng chung tay góp sức để côn ty hắn không phá sản. Cô đã nghĩ, nghĩ rất nhiều. Cô biết Thiên Tuấn yêu cô, vì thế trong lúc khó khăn này, người hắn cần ở bên cạnh nhất là cô, vậy tại sao cô lại quên đi cái đó mà chấp nhận xa hắn. Cô sẽ ở bên hắn, cùng hắn vượt qua khó khăn chứ không nên trùng bước khi sóng gió chỉ mới bắt đầu.

-"Cô suy nghĩ chưa?"

-"Rồi."

-"Nhanh nhỉ? Biết suy nghĩ cho Thiên Tuấn vậy là tốt. Vậy theo như tôi đã nói, hôm nay là ngày chính thức xa Thiên Tuấn. Được chứ?"

Khuôn mặt đắc ý của Trúc Hân làm cô bật cười.

-“Bệnh ảo tưởng của cô đạt levermax rồi nhỉ? Tôi có nói là tôi sẽ xa Thiên Tuấn đâu? Nếu điều đó cô đang trông chờ thì cho tôi xin lỗi nhé. Hôm nay đến đây là để nói tôi không đồng ý với điều kiện của cô. Chào!”

Cô nói thật nhanh rồi đứng dậy bước đi. Khỏi nói khuôn mặt của Trúc Hân nhăn tréo lạinhư thế nào. Rồi ít phút sau nhìn bóng cô khuất dần, nhỏ bắt đầu mới tức giận.

-“Được lắm, đợi đấy. Tôi xem cô làm cách nào.”

Mặc dù cố nén niềm vui lại, nhưng cô vẫn không ngăn được nụ cười của mình. Tội nhỏ, chắc nhỏ sẽ tưởng cô lựa chọn kiểu ngu ngốc như mấy nàng nữ chính trong phim Hàn Quốc. Nhưng nay là thời đại nào nữa, đây là thế kỉ XXI, và ở Việt Nam, không phải Hàn Quốc. Và xứng đáng với con người Việt Nam, hãy suy nghĩ thật đúng đắn trước khi làm.

Cô tự hào về suy nghĩ của mình.

Bước vào công ty, lúc nào cũng thế, cô luôn không nhận được ánh mắt thân thiện từ cái chị tiếp tân. Nhưng cô không quan tâm, mấy chị già nay sẽ đánh ghen với cô chắc.

-“Thiên Tuấn có đây không chị.”

-“Đang họp, 11 giờ mới tan.”

Nhìn cái cách nói chuyện của bà chị trước mặt mà cô không ưa nổi, lúc nào cũng xem cô như giặc ý. Nặng lời, lại vô tình.

Nhìn đồng hồ, 10 giờ rồi, thôi thì đợi tiếng nữa vậy?

Nghe nói kể từ lúc bị mất tài liệu gì đó, không ai được phép vào phòng Thiên Tuấn trừ khi hắn cho phép nữa, và hậu quả bây giờ là cô ngồi ở ngoài chờ, không được vào phòng của Thiên Tuấn. Không biết hắn tìm được kẻ phản chủ chưa nhỉ?

-“Ai đây..”

Cô đang đọc cuốn sách kinh tế (chuẩn bị làm kinh tế đó mà) thì bị một tiếng nói làm cô ngẩng đầu lên.

-“Anh Tuấn.”

Vô thức cô thốt lên tên anh, anh vui vẻ ngồi xuống đối diện cô.

-“Lâu rồi không gặp.”

Anh chìa tay ra ý định bắt tay cô, giống như cái bắt tay của hai người bạn lâu ngày gặp nhau vậy? Và cô vui vì điều đó, vui vì anh không còn tình cảm gì với cô.

-“Vâng, anh làm gì ở đây vậy?”

-“Công ty này anh có cổ phần mà, mà công ty đang gặp rắc rối, phải qua xem sao thôi.”

Anh nhún vai nói, trông rất tự nhiên.

-"Không phải đang họp sao?"

-"Ừ, mới tan đó. Mà thôi, tình cũ lâu ngày gặp lại, sao cứ phải nói chuyện công việc làm gì?"

Cô nhận ra đây khác hẳn anh của quá khứ, cái cách anh nói chuyện, cái cách anh nhìn cô và cái cách anh nhìn xoáy tâm can cô đã làm cô khó chịu. Từ khi nào anh lại như vậy? Đã thế anh còn nhấn mạnh hai từ "tình cũ". Có phải anh đang cố nhắc lại chuyện trước kia không?

-"À…Anh với Như Tuyết sao rồi!"

Giọng cô bỗng trở nên ngượng ngập, nói chuyện với anh rất ngại. Cô không muốn đối diện với anh như thế này, khi trước kia đã vô tình làm anh đau.

-"Vẫn vậy? Còn em…hạnh phúc không?"

-"À,…"

Cô chưa nói xong, đã bị một vòng tay ôm ngang em, đau điếng.

-"Hai người nói chuyện gì có vẻ vui nhỉ? Tôi tham gia với."

Cô không nhìn cũng đủ biết ai rồi, mà cũng may, hắn ra kịp lúc chứ nói chuyện với Anh Tuấn kiểu này có ngày cô yếu tim chết mất. Ngột ngạt lại khó chịu, anh lúc nào cũng nói những câu chặn đường cô thôi à.

-"Chỉ là nói chuyện quá khứ thôi mà, đang so sánh giữa cậu và tôi, ai tốt hơn. Nhưng chắc câu trả lời của Thiên Anh…"

Anh Tuấn nói lấp lửng, khúc sau nhướn người qau thì thầm vào tai cô nói nhỏ rồi đắc ý cười lớn bỏ đi. Bỏ lại khuôn mặt tức tối của Thiên Tuấn và khuôn mặt nhăn nhó của cô.

-"Có vẻ tình tứ nhỉ?"

-"Anh ghen."

Cô liếc mắt nhìn hắn, đồng thời kéo tay hắn ra khỏi eo mình. Cái này là bấu chứ không phải ôm bình thường nhé, đau phát khiếp.

-"Ừ, anh ghen, vì thế đừng làm như vậy nữa."

-"Cho tôi xin."

Cô bĩu môi rồi kéo hắn vào phòng làm việc của hắn, đồng thời vô tình bắt gặp mấy ánh mắt chả mấy thân thiện.

-"Công ty sao rồi."

-"Sao em biết công ty có chuyện."

Hắn đưa đôi mắt khó hiểu nhìn cô.

-"Chuyện gì em cũng biết cả."

Cô huếch mũi nói, vẻ mặt thì nén cười đến đỏ ửng. Vì cô biết kiểu gì

công ty cũng ổn thỏa cả rồi.

-“Đừng nói công ty “TA” (Ty-Ay) là…”

-“Ừ.”

Cô nhẻm miệng cười, hắn lúc đầu ngạc nhiên, xong cũng cười theo cô, tay còn xoa xoa cái đầu bé nhỏ.

-“Cảm ơn em.”

Có ai biết cô đã làm gì không? Cô đã nói công ty ba đầu tư và bãi bỏ đơn kiện giúp đó ạ. Một suy nghĩ mà trong trường cô khó có ai có thể nghĩ ra được. Cô vui vì quyết định của mình, cô đã không từ bỏ cái tình yêu của mình nhanh như vậy?

-“Hôm nay phải ăn mừng chứ nhỉ.”

-“Ừ.”

Thế là cô đi về, phụ trách phần nấu ăn, còn kêu gọi thêm cặp đôi Alex và cặp đôi Huyền Lam. Lưỡng lự mãi, cô cũng mời luôn Anh Tuấn và Như Tuyết. Hôm nay phải đi picnic một hôm cho gần gũi với nhau, cũng đồng nghĩa với việc ăn mừng chuyện công ty Thiên Tuấn.

Địa điểm chọn là ngọn đồi thơ mộng của cô và Thiên Tuấn, mặc cho Thiên Tuấn quyết liệt từ chối địa điểm, nhưng nghe cô nói, hắn cũng cắn răng mà đồng ý. Hắn chỉ muốn ngọn đồ đó là của hai người thôi.

-“Mau đi, cậu lôi thôi nhất đó.”

Alex nôn nóng, vì từ lúc ở Việt Nam đến giờ, đây là lần đâu tiên nhỏ đi picnic, hỏi sao không nôn. Còn cô vừa nấu xong, còn chưa thay đồ, vậy mà đã gán cho cô cái tội lôi thôi. Bực mình.

-“Có giỏi thì tự nấu ăn đi nhé, ở đó mà nhiều lời.”

Cô lầm bầm trong lòng rồi vào phòng thay đồ, trong phòng bốn người con trai mà có ba cặp mặt đã dán vào người mới bước vào phòng hết rồi. Hắn biết, hắn khó chịu nhưng hắn biết làm gì? Đánh ghen à.

Cả bốn cặp vui vẻ khoác vai nhau lên ngọn đồi, nhìn vẻ mặt của mọi người là đủ biết họ vui như thế nào rồi. Ai cxung cười tít hết cả mắt.

-“À, nơi này là cái nơi mà lúc mới về cậu đứng im cả hai tiếng làm tôi bực mình đây đó hả.”

Alex nhớ ra, vội nhanh mồm nói, cô nghe thế thì vài vạch đen hiện rõ. Có cần phải nói to thế không?

Cô không nói gì, chỉ gật đầu.

-“Giờ trông có vẻ đẹp hơn đó. Hay vì lúc đó đứng lâu quá nên tôi chưa cảm nhận được cái đẹp nhỉ?”

-“Cậu thôi đi, Hạo Thiên đang đợi kìa.”

Cô bực bội đẩy Alex về phía trước. Nào biết có người ở sau cô cười sặc sụa.

-“Đừng nói là lúc về nhớ anh quá nên ra đây chứ.”

Hắn cười rõ to khoác vai cô nói, cái mặt nham nhở phát ớn.

-“Rõ ảo tưởng.”

Cô bực bội đẩy hắn sang một bên rồi lè lưỡi chạy sang chỗ Tuyết và Lam. Hắn thì bật cười với vẻ tinh nghịch của cô. Cô lại làm hắn yêu cô thêm rồi.

Bốn người đàn ông thì đứng chụm nhau nói chuyện, hệt như đàn bà vậy. Còn bốn chị nhà ta thì vui vẻ lót tấm vải để bỏ đồ ăn ra cạnh gốc cây. Đúng là lúc nào cũng vậy? Nơi đây luôn có không khí trong lành, tạo cảm giác yên bình.

-“Lại ăn đi, tí rồi chơi, hôm nay chúng cả có cả buổi tối nữa.”

Alex hăng hái kêu gọi. Đây giống như kiểu đi chơi cặp ý, nhìn bốn cặp ngồi với nhau mà khiến người ta phải ganh tị.

-“Hay vừa ăn vừa chơi trờ chơi đi.”

Huyền Lam đề nghị. Lời đề nghị của nhỏ được tất cả hưởng ứng.

-“Được đó, tôi đồng ý.”

Như Tuyết cũng gật đầu.

-“Nhưng chơi gì?”

Cô hỏi.

-“Chơi trò chơi nói thật.”

-“Là như thế nào?”

Alex tỏ ra không hiểu (mà chĩ không hiểu thiệt -_-)

-“Như thế này nhé, có một người xoay cái chai này, khi cái đầu chai này chỉ về ai, thì người xoay có quyền được hỏi người bị xoay trúng. Và người bị hỏi phải trả lời thật lòng, được chứ? Tiếp theo đó là người bị hỏi lại xoay cái chai, và sau đó cứ như vậy cho đến khi hết người. Hiểu chưa nào?”

Sau một màn giải thích đầy rắc rối của nhỏ Lam, tất cả gật đầu tỏ vẻ hiểu nhưng rồi chưa ai muốn thử nghiệm đầu, nên Lam đành nhận trọng tránh là thử đầu tiên.

Cái chai quay về phía Hạo Thiên, Lam cười nham nhở.

-“Tại sao anh lại yêu con nhỏ này.”

Lam chỉ tay về phía Alex khiến Alex giật mình. Rồi mặt lại phừng phừng ngượng, nhưng rồi cũng im lặng chờ Hạo Thiên trả lời.

-“Vì cô ấy là cô ấy.”

Hạo Thiên gãi đầu trả lời, một câu trả lời thật là đầy đủ ý làm cho tất cả bật cười, riêng Alex thì thất vọng tràn trề, nhỏ không muốn nghe câu trả lời

ngắn ngủn như vậy xíu nào.

Tiếp theo, Hạo Thiên quay trúng Hàn Phong.

-"Người con gái cậu yêu là người như thế nào?"

Nghe câu hỏi của Hạo Thiên, tất cả đều quay sang nhìn Huyền Lam, chờ đợi cách miêu tả người yêu của hắn như thế nào. Nhưng…

-"Một cô gái lạnh lùng, vô tâm, ít nói, nhưng lại biết cách quan tâm người khác, quan tâm một cách âm thầm, theo hành động. Cô ấy có thể làm bất cứ ai tổn thương, bởi tính cách của cô ấy. Cô ấy đẹp, như một thiên thần, và đôi khi cô ấy giống như một ác quỷ khi vô tình chối bỏ tình cảm của người khác…"

Từng câu từng chữ Hàn Phong thốt ra, mọi người lại không tin được, đó khác hoàn toàn với Huyền Lam. Khi nhìn lại, vô tình bắt gặp ánh mắt anh đang nhìn cô không rời. Lúc đó, trái tim Huyền Lam như ai bóp nghẹn. Hóa ra…

Không khí bỗng dưng trầm lặng, tất cả không ai muốn nói gì. Và HạoThiên lúc bấy giờ mới hiểu tầm quan trọng của câu hỏi cậu đưa ra khi vô tình bắt gặp cái liếc xéo đầy trách móc của Alex.

-"Thôi, chơi tiếp đi nào, Hàn Phong anh xoay đi."

Alex cười lớn nhắc nhở. Hàn Phong không nói gì, chậm rãi xoay chai, nhưng ánh mắt vẫn nhìn cô không rời. Bất giác Thiên Tuấn thấy đường máu của hắn bắt đầu nóng ran, hắn như muốn giận dữ bóp nghiền ánh mắt đó, ánh mắt đầy tình tứ của Hàn Phong. Cô biết, nhưng cô không biết nên làm gì, chỉ vội vàng luồng tay mình vào tay hắn, đan lại thật chặt như muốn khẳng định, cô sẽ mãi là của hắn.

Cái chai quay về phía Anh Tuấn, Hàn Phong nhếch miệng cười như không cười. Cô cảm thấy đây giống như một cuộc chiến tranh lạnh, nội thương lẫn nhau chứ không phải là một trò chơi bình thường.

-"Người cậu yêu là ai?"

Câu hỏi của Hàn Phong bất giác làm mặt Như Tuyết tái méc. Nhỏ không nói gì chỉ đưa mắt nhìn anh rồi nhìn sang cô, cô nhăn mặt vì vô tình bắt gặp ánh mắt của Anh Tuấn đang nhìn mình.

-"Thiên Anh."

Và điều cô không muốn nghe thấy bây giời đã được thốt ra. Bây giờ thì Thiên Tuấn nóng thật sự rồi. Vội kéo cô đi trước sự ngạc nhiên của mọi người. Hắn ghét phải như vậy? Hắn ghét cảnh người khác có ý gì đó trước mặt người yêu mình.

Không khí bỗng nhiên đầy mùi thuốc súng, trầm lặng một cách lạ lùng.

Chỉ có Alex và Hạo Thiên thì tặc lưỡi nhìn sáu người còn lại. Có khi chết người lúc nào không hay.

Hôm nay đáng lẽ ra là một ngày vui, vậy mà giờ?

-"Anh kì quá."

Cô nhăn mặt khi hắn dừng bước bên bờ sông.

-"Anh…muốn giết bản thân mình quá. Nếu như được cất em, anh sẵn sàng bỏ vào tủ kính để không ai nhìn thấy."

-"Eo kinh quá, như thế em chết ngột thì sao?"

Cô tặc lưỡi trêu. Hắn nhìn sang cô, chắc cô không bao giờ phản bội hắn nhỉ?

-"Anh xin lỗi."

-"Ngốc của em."

Cô xoa xoa đầu hắn như xoa đầu con nít.

-"Anh làm mọi người mất cả hứng chơi rồi đấy."

-"Anh xin lỗi."

-"Bộ chỉ biết mỗi câu đấy thôi hả?"

Cô chu mỏ nheo mắt nói, hắn bật cười, hôn nhẹ lên môi cô.

-"Anh xin lỗi, anh ghen."

Hai người con trai nhìn cảnh đó, trái tim như ai bóp nghẹn, đau…

http://tieulun.hopto.org

Chương 51: Mất Tích

Đáng lí ra hôm nay là một ngày vui, thế mà 3 người con trai có mặt ở đây làm trầm hẳn cái không khí đấy. Huyền Lam buồn nhưng không trách cô, còn Như Tuyết chỉ nhìn cô với ánh mắt xa xăm, mangmột nỗi thất vọng tràn trề.

-"Tao không sao, mày đừng nhìn tao với cặp mắt áy náy đó."

Cô biết khi Tuyết nói ra câu này, chắc có lẽ nó đã kìm nén lắm.

-"Tao xin lỗi."

Thật sự thì cô chẳng biết nói gì ngoài câu xin lỗi cả. Gía như lúc sáng nghe lời Thiên Tuấn, chỉ tổ chức đi chơi hai người thì sẽ không xảy ra chuyện như thế này rồi. Mà với lại lúc đi, cô cũng chưa nghĩ ra tình huống này. Thật đau đầu quá!

-"Bỏ qua hết đi, mình đốt lửa ngồi nói chuyện với nhau."

Alex đề nghị.

Anh Tuấn không nói gì bỏ ra xe khi bắt gặp ánh mắt cô. Rồi Hàn Phong cũng vậy, không nói gì lặng lẽ ra xe rồi vụt ga chạy nhanh như trốn tránh gì đó. Bây giờ cô cảm tưởng cô như một tên tội phạm giết người mà mọi người đang né tránh. Thế là cuộc vui chấm dứt ở đây. Tất cả tự dưng không còn tinh thần, không ai nói ai nhưng cũng tự hiểu là giờ phải về. Alex nhăn mặt muốn mếu.

-"Thôi hai đứa mình nói chuyện nhé!"

Hạo Thiên thấy nhỏ buồn thì nói, tưởng nhỏ sẽ vui, ai dè nhỏ bực mình kéo tay cô ra xe.

-"Ở đó mà nói mình đi, ai thèm."

Cô bật cười với tính trẻ con của Alex, rõ ràng là yêu nhiều, vậy mà cứ làm khó người ta vậy là sao?

-"Nhầm người rồi."

Từ đâu có cánh tay chen ngang chỗ cô với Alex. Cô nhăn mặt khó hiểu nhìn Thiên Tuấn.

Cả Alex và cô còn chưa hiểu hắn đang nói gì, thấy thế thì hắn giải thích thêm.

-"Thiên Anh là của tôi…"

Bây giờ cô mới hiểu, cô bật cười.

-"Ừ, cậu đi với Hạo Thiên kìa."

Mặc cho Alex nhăn nhó khó chịu, cô nắm tay hắn bước đi.

Cô đứng lên chiếc xe mui trần của hắn, hét thật to những lời nói vô tư, tay còn dang ra đón gió. Nhìn cô trông như một thiên thần, tóc bay theo chiều gió, váy hồng nhạt bồng bềnh, nụ cười luôn nở trên môi. Hắn yêu cô nhất là

những lúc cô cười, vì lúc đó cô luôn cho hắn cảm giác màu hồng yêu thương.

-"Lạnh rồi, mặc áo vào đi."

Hắn thảy cho cô chiếc áo khoác của hắn. Trời cũng không lạnh lắm nhưng tại vì đêm xuống có sương nên hắn lo lắng cho cô thôi, đó là một lí do, còn lí do chính là mong cô che lại những gì cần che, người ngoài đường cứ nhìn cô không muốn rời mắt, hắn khó chịu. Bởi có lẽ trông cô bây giờ rất quyến rũ.

-"Có lạnh đâu."

Cô nhăn mặt.

-"Trời có sương."

Trời, chẳng lẽ hắn phải nói toạt ra là do không muốn ai nhìn cô à. Cô lại nói hắn ghen quá mức nữa mà xem.

Không biết có phải cô hiểu tâm trạng hắn không mà cô ngoan ngoãn mặc áo vào.

-"Người ta nhìn anh kinh quá."

Cô bĩu môi.

-"Nhìn em thì có."

-"Con gái thì nhìn em làm gì."

-"Bọn con trai ngoài kia kìa."

-"Á, biết rồi nhé, lại ghen."

Cô bật cười ha hả, biết ngay là ghen, tự dưng trời không lạnh mà bắt mặc áo khoác là nghi lắm rồi. Nói chặn đường thì tự nhiên khai chứ chẳng trốn đi đâu được.

Hắn quay qua đưa tay lên nhéo má của cô một cái đau điếng.

-"Em đang quyến rũ người khác đó à."

-"Á đau, không hề nhé."

Cô vừa đẩy tay hắn ra vừa phản bác.

Cả hai đứng trên chân cầu, nhìn những chiếc đèn dưới sông tạo thành những vệt sáng mờ mờ ảo ảo trông rất tuyệt, và cô thích hắn đưa cô đến đây vào mỗi buổi tối, nó rất đẹp.

-"Anh muốn ta ở chung với nhau."

-"Hả?"

Có phải ở gần sông nên hơi nước bốc nên lạnh không? Hay là gió bắt đầu lên rồi nên cô thấy lạnh nhỉ? Cô nghe hắn nói gì đó rồ rồ.

-"Anh muốn ta cưới nhau."

-"Hâm à."

Tay cô đút vào túi áo, tưởng hắn nói giỡn chọc cô. Nhưng nhìn mặt

nghiêm túc của hắn mà xem, diễn đạt quá rồi.

-“Anh muốn em luôn gần anh, mới xa tí là anh nhớ.”

-“Ớ, vậy đây là lời cầu hô đó hả?”

Cô nhăn mặt. Hắn nhìn cô gãi gãi đầu.

-“Anh nói vậy thôi, hỏi ý kiến em trước. Anh sẽ cầu hôn em quành tráng mà.”

-“Lúc đó hẵn nói.”

Cô bĩu môi.

-“Về nhá, nhỏ Alex đang chờ.”

Hắn chả biết cô có đồng ý hay không? Cô cứ lảng tránh như vậy thì làm sao có can đảm cầu hôn nhỉ?

Ba mẹ cô thì đang bên Mỹ, họ mở công ty làm ăn bên đó luôn rồi, chỉ có chi nhánh ở Viện Nam thôi, cô chẳng biết họ có muốn về hay không nhưng họ bắt cô phải sang đó, nhưng cô không thích. Còn ba hắn thì cũng chuyển sang Mỹ luôn rồi, nghe đâu qua đó điều trị bệnh, với lại ở chung với đứa con trai cả, đó là anh của Thiên Tuấn. Nhiều lần cô thắc mắc anh của hắn nhưng hắn chưa nói lần nào. Mỗi lần hỏi hắn lại lảng tránh quá chuyện khác nên thôi.

-“Anh trai anh như thế nào nhỉ?”

Ngồi trong phòng nhìn hắn làm việc, cô buộc miệng hỏi buâng quơ.

-“Lúc 10 tuổi là anh không gặp nhau nữa.”

-“Ủa vậy xa từ lúc tuổi đấy luôn hả?”

-“Ừ!”

-“Vậy sao hai người không gặp nhau.”

-“Không thích.”

-“Anh kì quá, khó hiểu.”

Cô bặm môi trách móc. Không hiểu sao cô lại tò mò muốn biết mặt anh của hắn, tự dưng như vậy? Cô chả hiểu cái động lực nào thúc đẩy nữa. Cô chỉ thắc mắc tại sao anh hắn lại xa gia đình lúc 10 tuổi cơ.

-“Tại anh nên anh Quân đi Mỹ.”

-“Sao vậy?”

Như hiểu điều cô đang thắc mắc. Hắn bỏ tập tài liệu xuống, rời chỗ rồi lại ghế sofa chỗ cô đang ngồi, ngã người xuống, mắt nhìn lên trần.

-“Lúc 10 tuổi, do anh mà mẹ chết nên anh Quân hận anh đến mức không muốn sống chung.”

Cô gật đầu tỏ ra hiểu.

-“Nhưng cái chết của bác gái là vô tình mà, đâu phải do anh.”

-“Nhưng…một phần là do anh.”

Nhìn ánh mắt buồn thăm thẳm của hắn mà cô buồn lây. Chắc có lẽ lúc đấy hắn đã chịu một nỗi đau rất lớn.Và cô đã vô tình duấy lại vết đau mà bao năm qua hắn chôn giấu.

-“Em xin lỗi.”

-“Sao lại xin lỗi.”

-“Vì em vô tình làm anh nhớ lại vết đau xưa.”

Hắn không nói gì, ôm cô vào lòng.

-“Em cứ như này mãi thì làm sao anh ngừng yêu em, anh lại yêu em thêm rồi.”

-“Tôi xem hai người hạnh phúc được bao lâu, cái gì tôi đã không có thì người khác đừng hòng có.”

Có một đứng trước cửa, vô tình nghe được. Cái tức giận lại lên đỉnh điểm.

-“Tôi đi siêu thị mua đồ nhé, tủ lạnh hết đồ rồi.”

-“Ừ, mau rồi về, đói bụng rồi.”

Cô lắc đầu nhìn Alex, thay đổi thành con gái rồi mà tính hệt như con trai, đầu tóc thì rối tung, chân thì trên ghế mà thân mình thì dưới đất, tay con làm động tác theo nhạc của tivi. Thật là hết nói nổi. Không biết Hạo Thiên nhìn cảnh này có còn yêu nhỏ nữa không.

Vì khách sạn cô ở với siêu thị cũng gần nên cô đi bộ, trời hôm nay mới có 6 giờ mà đã tối đen rồi, thật là rùng rợn.

-“Cô gái đó đúng không?”

-“Nhìn hình tao thấy đúng rồi, xinh quá mày nhỉ?”

-“Bệnh mê gái của mày lại trỗi dậy rồi hả? Mày biết nhiệm vụ là gì không?”

-“Rồi, mệt mày quá.”

Cô đi ngang qua con hẻm, bỗng dưng bị ai đó bịt khăn vào mũi mình, lúc đầu cô còn chống cự nhưng thuốc mê đang thấm. Cô miên man trong bóng tối, bì thức ăn cũng đổ xuống đất. Và trong lúc dằn co, sơi dây chuyền cặp của cô bị đứt và rơi ngay lại đó. Nó quá bất ngờ khiến cô không hiểu gì hết.

9 giờ đêm, sau khi Alex xem hết chương trình, nhìn đồng hồ thì hốt hoảng. Thiên Anh đi từ lúc 6 giờ, vậy mà cô đâu. Lúc đầu nhỏ tỏ ra lo lắng, nhưng nghĩ ngay đến chuyện bị Thiên Tuấn bắt cóc đi tâm tình nên lại thôi. Xoa xoa cái bụng đói của mình, cô xuống bếp chế tạm gói mì.

10 giờ, cô nhận được cuộc gọi, của Thiên Tuấn gọi Thiên Anh, rõ ràng cô bỏ máy ở nhà, cả hai người họ đi chung, vậy thì điện làm gì?

-“Sao nào?”

-“Thiên Anh ngủ rồi hả?

-“Cái gì, ngươi đang nói chuyện cung trăng gì vậy?”

-“Cung trăng gì, cô ấy không ngủ thì sao cô bắt máy.”

-“Ủa chứ ngươi đang nói chuyện gì vậy? Không phải Thiên Anh đang ở chỗ ngươi à.”

Alex ngạc nhiên nói.

-“Không, tối giờ tôi mắc kí hợp đồng với khách hàng, đâu có găp Thiên Anh.”

-“Chết rồi, anh qua chỗ tôi gấp đi, Thiên Anh nó đi mua đồ từ lúc 6 giờ đến giờ không thấy tăm hơi đâu.”

15 phút sau, Thiên Tuấn đến, Alex thì lo lắng chẳng biết làm sao.

-“Chia ra đi tìm thử.”

Thiên Tuấn còn bình tĩnh, cố trấn an cho Alex.

Cả hai tìm cả đêm, nhưng không thấy cô đâu cả. Thật tình, cô đang làm hai người lo lắng đến tức điên. Bởi cô chưa bao giờ đi đâu mà không rõ như thế này.

4 giờ sáng rồi, cô còn không rõ tung tích. Cô là hai người mệt lả người. Hắn thì có nỗi sợ bao phủ.

-“Có khi nào bị bắt cóc rồi không?”

Alex nói mà như mếu.

-“Đừng có trù, cô mệt thì về đi, để tôi tìm.”

Thiên Tuấn bực bội gắt.

Alex cũng lo cho cô nên cắn răng nghe hắn la rầy, nhỏ thật sự lo cho cô mà. Nhỏ buồn bực đá những chiếc lá trong màn đêm, và vô tình…

-“Cái gì đây?”

Thiên Tuấn quay lại, không nhìn vào đống đồ của Alex đang chỉ, mà hắn đang nhìn vào dây chuyền đang ở trước mặt mình, nó lóe sáng trong đêm sớm.

-“Thiên Anh có chuyện rồi.”

Thiên Tuấn không nói gì nữa, cầm sợi dây chuyền lên rồi lái xe về công ty, đồng thời điện người tìm cô. Hắn giận cũng có, lo sợ cũng có. Hắn phải làm sao khi cô có chuyện gì đây???

Chương 52: Anh Đừng Đi (1)

6 giờ sáng, Alex cùng Huyền Lam và Như Tuyết cùng đi đến những nơi cô thường tới, còn hắn, Anh Tuấn, Hàn Phong, Hạo Thiên cũng chia nhau ra tìm. Không nói ai nấy tâm trạng cũng như nhau. Đặc biệt là hắn, có luôn cả Hàn Phong và Anh Tuấn.

-"Chết tiệt, không biết Thiên Anh đang như thế nào."

Thiên Tuấn bất lực ôm đầu, quá nhanh quá nguy hiểm.

-"Cô ấy có kẻ thù không?"

Hạo Thiên nhăn mặt nói. Cả ba chàng trai cùng lắc đầu. Và họ lại bắt đầu tìm kiếm trong vô vọng.

****

Còn cô, sau cơn ngủ say từ đêm qua, cô nhăn mặt, tay ôm đầu đang đau nhức của mình. Đây là đâu? Cô đang nằm trên giường đàng hoàng, nơi đây không quá sang trọng nhưng có thể nói là sạch sẽ, gọn gàng. Nhìn chung quanh, cô thấy mình như giam lỏng với bốn bức tường. Hóa ra cô bị bắt cóc.

Cửa phòng bật mở, một tên con trai bước vào, đưa cô hộp cơm.

-"Ăn đi."

Cô vẫn thu mình trên giường, ánh mắt đề phòng nhìn hộp cơm đầy lo lắng. Như biết được ý nghĩ của cô, người trước mặt bật cười.

-"Ăn đi, không có độc…còn nếu sợ, có thể không ăn."

Nói xong chàng trai bỏ đi, cô nhăn mặt khó hiểu.

-"Này…"

-"Sao?"

-"Tôi đang bị bắt cóc, hay giam lỏng vậy?"

Chàng trai lại một lần nữa bật cười, xong mở cửa bước ra, trước khi ra khỏi hắn, hắn nói vọng lại cho cô đáp án.

-"Cả hai."

Lời nói của hắn làm cô thoáng chau mày. Tại sao lại bắt cô, có ý đồ gì nhỉ, tống tiền hay bán sang Trung Quốc, hoặc giết người diệt khẩu. Ôi không? Nghĩ tới đó cô không khỏi rùng mình. Chả biết người bắt cô là ai nhưng xem cái cách người đó đối xử với cô lại không tồi. Theo như cô được biết bằng những bộ phim cô từng xem qua, không có vụ bắt cóc nào mà lại được ở nơi sung sướng như thế này cả. Một là trên rừng núi hoang vu nào đó xa lắc cái thành thị, hai là một ống cống đầy dơ bẩn và ba là cái nhà kho bốc đầy mùi hôi thúi.

Cô nhìn xung quanh, có cái cửa sổ bị khóa kín, lòng tự dưng hết hi vọng. Nhưng cô chưa vội muốn thoát ra, cô muốn biết nguyên nhân bắt cô để làm

gì và ai là người chủ mưu đứng đằng sau, nếu đã đối xử với cô như thế này rồi thì chắc hẳn là người có nhân tính. Cô bạo gan không nghĩ đến cách trốn thoát nữa. Cô sẽ ở đây và xem đó như nhà mình, chờ người đằng sau xuất hiện. Bỗng dưng cô suy nghĩ đến Thiên Tuấn và Alex, không biết hai người họ có tìm cô không, có lo lắng cho cô không? Trời ơi mệt quá.

Cô nằm ngủ chẳng biết giờ giấc, khi thức dậy đã thấy có người đàn ông cùng vài tên nữa ngồi ở bàn trước mặt. Cô giả vờ vò đầu tóc mình, nghiêng người như muốn hỏi ai.

-"Thật không ngờ cô lại nhàn nhạ ăn ngon ngủ yên trong khi mang cái danh bị bắt cóc đến như vậy? Rất đáng khen."

Nghe giọng nói người đàn ông lạ, cô nheo mắt và nghĩ người này chắc là chủ mưu, nhưng rõ ràng cô không quen, và cô chưa gặp ông ta lần nào.

-"Đưa tôi đến đây làm gì?"

Cô không mảy may đến lời mỉa mai của ông ta, hỏi ngay cái thắc mắc.

-"Ta thật là nể phục cô, đang ở trong tay người lạ, lại không quen biết, thế mà không hề sợ hãi, ngược lại còn tỏ thái độ. Hèn gì thằng con trai ta lại chết mê chết mệt như vậy, chưa nói cả chủ tịch Hoàng?"

Ông ta bật cười ha hả khiến não cô lại bắt đầu hoạt động hết công suất. Con trai ông ta là ai? Chủ tịch Hoàng…đó không phải Thiên Tuấn sao?

-"Con trai ông là ai?"

-"Ồ, thì ra là cô không biết thật. Nhưng sẽ sớm biết thôi."

Cô nhăn mặt nhìn ông ta nhâm nhi ly trà ngay trong phòng này, giống như phòng riêng của ông mà cô tức tối.

-"Không nói thì sao mà biết, mà giờ tôi cũng chả muốn biết nữa. Lý do bắt tôi đến đây là gì?"

Cô quan sát kĩ thật kĩ từng người có trong phòng, có khoảng 8 tên, vậy ở ngoài nếu có cũng sẽ tầm chục tên. Cô dưỡng sức, chuẩn bị nghe xong lý do ông ta đưa cô đến đây, cô sẽ chủ động trốn thoát. Nơi này cô nhàm chán quá.

Ông ta nhìn cô với ánh mắt khâm phục, bởi cô có thứ gì đó khiến người khác nhìn vào phải nể nang. Cô rất đặc biệt.

-"Cô đừng nghĩ đến cách trốn thoát chứ."

Ông ta nghiêm nghị nhìn cô, cô chột dạ nhìn ông chằm chằm.

-"Ông nghĩ một người con gái như tôi có thể trốn ra."

-"Nếu cô trốn ra được, có lẽ tôi lại nhìn cô với ánh mắt khác nữa rồi."

Ông bật cười rồi đứng dậy, định đi ra khỏi phòng nhưng nhớ ra điều gì đó, ông ta quay lại nói với cô một câu.

-"Tôi xem cô có đáng giá bằng cái gia sản của nhà họ Hoàng không?."

Ông cười lớn bước ra thật nhanh, chưa để cô kịp suy nghĩ gì cả. Ý ông ta là sao?

Mất 5 phút để suy nghĩ, cô mới đập vào trán mình một cái, ngu thật. Phải trốn thoát khỏi đây trước khi Thiên Tuấn tới, cô nhẹ nhàng lấy cái nĩa khi nãy ăn cơm cạy cái khóa cửa sổ. Tay cô dùng hết sức nên đã rướm máu, nhưng cô chưa có cảm giác đau (mãi lúc sau mới đau ạ =.=").

Tự dưng cửa phòng mở một cách đột ngột, theo quán tính cô ngã nhào xuống giường ôm bụng, nhằm để che cái tay đang dính đầy máu.

-"Ôi trời đau bụng quá."

-"Đừng vờ, tôi chả tin trò vặt này."

Tên lúc sáng đưa cơm cho cô nói những lời khiến mồ hôi cô chảy ròng.

Cô tưởng hắn biết cô đang muốn trốn khỏi đây nên nói thế, nên cô toát mồ hôi, mặt mày tái méc nhìn hắn. Đến cả thở còn chậm, đây là đường trốn duy nhất của cô, cô không muốn dập tắt đâu. Cô không muốn vì cô mà Thiên Tuấn một lần nữa mất công ty đâu.

-"Cô muốn nói đau bụng để ra xem tình hình rồi trốn hả. Nói cho cô biết, chỉ là viễn tưởng nếu cô có ý định đó."

Cô thở phào một cái, may quá, anh ta chưa biết.

-"Sao lại trốn không được."

Cảm thấy người mình đang nói chuyện có vẻ không ác nên cô đánh bạo hỏi.

-"Cửa phòng 2 người, cửa chính 6 người, xung quanh còn 10 người canh gác. Cô nghĩ mình có khả năng."

Cô tặt lưỡi nhìn anh ta, nhún vai cái rồi giả vờ kéo chăn che hết cả mặt, ý nói muốn nghỉ. Anh ta biết nên chỉ cười thầm rồi quay đi. Anh nghĩ chắc cô đã thôi ý định bỏ trốn.

Cô nằm một mình, nghĩ thầm những điều tệ nhất. Cô nghĩ cô đang ở trong một cái biệt thự cũ, và cô đang ở trên lầu vì nhìn ra ngoài cửa sổ, cô nghe tiếng gió thổi vù. Nhưng cô chưa hình dung ra được mình đang ở nơi nào của thành phố nữa.

Ngẫm nghĩ một hồi, cô quyết định buổi tối trốn là an toàn nhất, khó ai phát hiện.

****

Trở về với Thiên Tuấn, tất cả mọi người đang ở phòng hắn, chờ tin tức của cô. Nhìn cũng biết tất cả ai ở đây cũng lo lắng.

-"Reng…reng…reng."

Tiếng chuông điện thoại trong phòng làm việc hắn vang lên làm hắn nhăn

mặt đầy mệt mỏi, hắn không muốn dính dáng đến công việc ngay lúc này chút nào.

-"Alo."

-"Ồ, mới có một ngày tìm kiếm mà đã mệt mỏi vậy sao?"

Bên kia vang lên giọng nói trầm, một người có tuổi già dặn trong thương trường, hắn chắc là như vậy?

-"Ý gì? Ông là ai."

-"Haha, từ từ đã nào anh bạn trẻ, tôi tin chắc cái tin cô người yêu của cậu sẽ nóng hơn việc cậu muốn biết tôi là ai."

-"Thiên Anh.."

Tất cả mọi người có trong phòng đang ngồi đều bật dậy qua chỗ hắn đứng nghe ngóng.

-"Muốn biết tin cô người yêu của mình không?"

-"Thiên Anh đang ở đâu?"

Giọng hắn có chút nôn nóng, không tự chủ được mình khi biết chắc đã có người bắt cóc cô. Hắn muốn xem cô như thế nào?

-"Có vẻ cậu quá hấp tấp nhỉ? Haha. Yên tâm, cô bé vẫn an toàn, chả mất miếng thịt nào đâu. Tôi tiếp khách rất tốt."

-"Ông muốn gì, và sao tôi phải tin Thiên Anh đang ở chỗ ông."

-"Mở meil ra xem thử đi chàng trai. Còn ý định của ta muốn sao thì ta sẽ đợi ngươi xem xong, ta sẽ gửi tin nhắn sau. OK."

Ông ta cười to rồi tắt máy, không ai nói ai, tất cả đều dán mắt qua màn hình máy tính của hắn. Và cái cảnh tưởng cô bị một người lạ con gái lạ mặt tát, đánh đập làm trái tim hắn như ai bóp nghẹn. Nhìn vệt máu từ khóe môi cô mà xem, tay còn chảy máu, hắn đã không biết cô đang chịu đựng nỗi đau như thế nào nữa.

-"Chết tiệt, tên khốn nào thế."

Alex không chịu được, thốt lên những lời nói bực tức.

-"Xem tin nhắn ông ta gửi đi, yêu cầu là gì?"

Hắn im lặng, mở tin nhắn ra xem. Hắn không bất ngờ về tin nhắn đó lắm, vì giờ hắn đã biết ai bắt cô rồi. Nhưng còn tất cả mọi người còn lại thì mở mắt đầy kinh ngạc, và không biết hắn sẽ xử lý ra sao.

Chạy xe như bay ra chỗ điểm hẹn, hắn đi như không thể ai chạy theo.

****

Cô không ngờ những cái tát vô tình này cô lại bị mà không làm gì được. Nhìn cặp mắt người con gái đánh mình, cô thấy có vẻ quen nhưng vì đau quá nên cô không muốn nhớ. Cô biết không thể kháng cự, vì nếu kháng cự, cô sẽ

bị họ giam giữ chặt hơn, và cái ý định trốn thoát sẽ vùi dập.

Nhìn dáng người con gái khuất bóng, cô vô thức thốt lên "Trúc Hân"

Thật khó hiểu, người đàn ông đối xử rất tốt với cô, nhưng còn Trúc Hân, có liên quan gì, tự dưng…

Nhưng…cô tưởng cô được yên, nào ngờ một lần nữa cô lại bị chuốt thuốc mê rồi đưa đi.

Nửa tiếng sau, Thiên Tuấn đến. Cười nửa miệng khi biết chắc chắn là ai rồi.

-"Đến đúng hẹn nhỉ?"

Một người đàn ông lên tiếng.

-"Thiên Anh đang ở đâu vậy, ông Dương."

Hắn nhếch mép ngồi xuống ghế cạnh đó, nhưng ánh mắt vẫn cố nhìn xung quanh thử nơi nào có cô.

-"Thứ ông muốn đây, thả Thiên Anh ra."

Hắn giơ lên cao cho ông Dương thấy. Không khí nồng mùi thuốc súng. Một người điềm tĩnh và một người thì nôn nóng. Đừng để hắn biết Thiên Anh làm sao? Hắn sẽ không để yên đến bất cứ ai làm tổn thương cô.

Bỗng từ đâu có một anh chàng trai trẻ bước đến nói thầm gì đó vào tai ông Dương, lập tức khuôn mặt ông ta đổi màu. Và điều đó đương nhiên hắn nhận ra ngay. Hắn nhếch mép.

-"Con tin đã trốn."

-"Làm..làm sao có thể?"

Giọng ông ta lắp bắp, không thể tin cái sự thật mình vừa nghe. Hắn thấy thế,tưởng cô trốn được nên định cáo từ.

-"Bắt hắn lại, lấy tập tài liệu trên tay hắn cho ta."

Ông Dương sau một phút thất thần, song ông cũng lấy lại được tinh thần. Ông cử người lấy tài liệu của hắn và đồng thời cử người đi tìm cô.

-"Chết tiệc, hèn quá rồi."

Những tên ngoài cửa xông vào, đánh đấm hắn, hắn đáp trả. Lúc vào, hắn nghĩ ở đây khoảng 20 tên là cao, vậy mà lúc này, có khoảng 50 tên, hắn nhắm mình sẽ không toàn mạng ra khỏi đây.

Ông Dương ra lệnh ai lấy được tập tài liệu của hắn sẽ có thưởng rồi nhanh chân đi đâu đó, có lẽ có chuyện gấp. Vừa lúc đấy, bọn Alex vào, thấy cảnh tượng người quân địch nhiều thì nhăn mặt.

-"Thiên Anh đâu?"

Alex hỏi.

-"Có lẽ trốn được rồi."

Tất cả vừa đánh đấm vừa hỏi nhau, ai cũng lo cho cô cả.

Riêng hắn, vừa đánh với chàng trai trẻ lúc nãy ra nói gì đó với ông Dương, vừa nghe anh ta nói.

-"Lên núi ST, Thiên Anh đang ở đó, cô ấy bị cô chủ bắt."

Vừa cố đỡ những cú đấm của anh ta, hắn vừa cố nghe. Đây giống như dựng hiện trường giả đánh nhau vậy?

-"Anh nói sao? Không phải Thiên Anh trốn ra rồi sao?"

-"Không, Thiên Anh bị đưa đi rồi."

-"Sao anh lại nói cho tôi biết."

-"Nói không biết anh có tin không? Nhưng có lẽ tôi thích cô ấy mất rồi. Đi mau đi, Thiên Anh đang gặp nguy hiểm."

Nói xong anh chàng đó giả vờ đẩy hắn ra cửa rồi mình giả vờ té xuống, hòng để tạo cớ cho hắn trốn ra khỏi đây. 6 người còn lại cứ đánh đấm, không để ý đến sự thiếu vắng của hắn. Và mọi người đang nghĩ cô đang an toàn, nhưng nào ngờ…cô đang cận kề cái chết.

http://tieulun.hopto.org

Chương 53: Anh Đừng Đi (2)

Lái xe đến đây và đêm khuya, hắn tự dưng thấy rợn người, tìm mãi mà chả thấy cô đâu, đâm ra thất vọng. Chẳng lẽ tên kia lừa hắn, chết tiệc, sao lại tin dễ dàng như vậy nhỉ?

-"Con điên à, con đang muốn gì thế?"

-"Con sẽ cho nó chết, nó chết ba hiểu không? Nó đã cướp đi tình yêu của con."

-"Con điên rồi, còn thằng anh con thì sao?"

-"Anh con thì liên quan gì?"

-"Nó thích con bé này!"

Là vì đêm khuya nên từng câu từng chữ đó được hắn nghe hết. Hắn chen qua bụi cây, giật mình khi thấy ông Dương, có cả con gái ông-Trúc Hân. Hắn biết Trúc Hân là con ông ta, nhưng còn anh trai của Trúc Hân là ai? Hắn cứ suy nghĩ, nghe tiếp lời hội thoại của hai người cho tới khi bắt gặp một bóng hình, một người mà hắn tìm kiếm suốt ngày qua đang treo lơ lửng ở đồi núi. Và chỉ cần một lực tác động mạnh là cô có thể rời bỏ khỏi thế giới này.

Chuyện gì xảy ra thế?

-"Hai người đang muốn gì?"

Hắn đột ngột xuất hiện làm hai người nói chuyện phải giật mình.

-"Thiên Tuấn, đừng lại đây."

Trúc Hân ngạc nhiên kêu lên, tạo một khoảng cách giữa ba người.

-"Thả Thiên Anh ra."

-"Không."

Trúc Hân cầm chặt con dao trên tay, và chính con dao đó sẽ làm cô nguy hiểm. Hắn nhìn cô, cô vẫn hôn mơ, nằm đó không biết gì, không hề biết mạng sống mình đe dọa. Bây giờ hắn lo lắng thật sự nhưng vẫn giữ bình tĩnh để nói chuyện với hai cha con họ Dương. Nhưng trong lòng như có ngàn ngọn lửa muốn đốt cháy người hắn, hắn phải tìm cách cứu cô thôi.

-"Cô muốn gì?"

-"Anh cưới em."

-"Cô điên à."

-"Khực."

Chiếc dao đã cứa đi một phần dây đang treo cô."

-"Từ từ…dừng lại nói chuyện mà."

Hắn hét lên, thật hối hận khi phát ngôn ra câu đấy. Và bây giờ hắn mới hiểu tầm quan trọng của mỗi chữ hắn được thốt ra. Cô an toàn hay không đều là do hắn.

-“Có phải nó chết rồi anh mới để ý đến tôi không?”

-“…”

Hắn im lặng không nói gì, vì nếu nói có lẽ cô sẽ gặp nguy hiểm tiếp tục. Chẳng lẽ hắn phải nói cô có chết thì cũng không tới lượt hắn yêu nhỏ à. Không đời nào.

-“Trả lời đi, trả lời đi.”

Trúc Hân như bị kích động mạnh, khóc thét lên, tay còn lăm le con dao cứa vào dây.

-“Phực.”

Nó lại dứt đi thêm một chút nữa rồi. Mỗi lần như thế, hắn cứ ngỡ như ai đó lấy đi một nội tạng trong người hắn.

-“Con điên rồi, bình tĩnh lại ba xem.”

Ông Dương nãy giờ im lặng, thấy tình thế nguy cấp lắm ông mới lên tiếng. Thử hỏi không lên tiếng sao được khi đây là một mạng sống con người. Nhìn xuống ngọn đồi mà coi, là một vực sâu thẳm, nơi đây là nơi chết rất nhiều người, những người có ý định tự tử đều lên đây. Và chưa có vụ nào rơi xuống đây mà sống sót cả, có khi còn chẳng thấy xác đâu. Vậy mà con ông đang làm hành động khiến ông chẳng mấy hài lòng. Không biết có phải vì tình không?

-“Ba nói đi, con yêu anh ta như vậy, quan tâm anh ta như vậy mà anh ta chưa một lần nhìn con…hức hức.”

Trúc Hân khóc thét lên, giọng nói cũng ngắt quãng, hắn cảm nhận được cô ta đang có một nỗi đau trong quá khứ. Nhưng điều đó hắn không quan tâm lắm, hắn đang quan tâm vào cái con người đang nằm giữa sự sống và cái chết kia thôi. Tại sao cô có thể thảnh thơi ngủ trong khi hắn thấp thỏm lo âu như thế này.

-“Ba biết con thiếu thốn tình cảm, nhưng con suy nghĩ lại đi, chuyện đâu còn có đó, đừng làm hại con bé.”

-“Haha, đến cả ông cũng theo phe cô ta, nực cười nhỉ?”

-“Trúc…Hân..n”

Có giọng nói the thẽ vang bên gần Trúc Hân, cô ta nhăn mặt quay lại, và không riêng gì nhỏ, cả hắn và ông Dương cùng đều nhìn về người mới phát ra tiếng nói.

Đầu cô đau điếng, giống như bị đánh đập vậy, hai bên má còn đau rát. Nhưng không cử động được mới là điều cô lo lắng. Cô hoảng hồn khi nhìn xuống dưới mình, một màu đen như mực. May cũng có ánh trăng nên cô có thể nhìn thấy mặt từng người có ở đây.

-“Thiên Tuấn, sao anh ở đây.”

Giọng cô hơi yếu nhưng lại rất rõ ràng.

-“Em yên tâm, anh sẽ cứu em bằng mọi cách.”

Cô cười nhẹ nhìn hắn, vì cô tin hắn sẽ cứu được mình.

-“Anh cứu bằng cách nào.”

Trúc Hân thấy màn tình tứ hai người, nhếch môi nói.

-“Bằng-mọi-cách.”

Hắn nhấn mạnh.

Trúc Hân mặt cho nước mắt mình đang lăn, cô ta tiến đến gần cô đang treo.

-“Thiên Anh, tôi đã hứa rồi, nếu tôi không được thứ tôi muốn thì cũng không ai có thể. Và cô là người vô tình lấy đi thứ tôi muốn có. Nếu tôi đã không được, thì cô cũng vậy? Xin lỗi nhé.”

-“Phực.”

Cả thân người Trúc Hân và cô rơi xuống, nó bất ngờ đến mức không ai có thể tin được. Nhưng hắn, người phản ứng nhanh nhất đã kịp chạy theo, ôm chặt cô. Cả hai cùng rơi xuống vực thẳm.

-“Anh điên à.”

Đã bao giờ cô mới rơi lại nước mắt, rơi vì người cô yêu sẵn sàng bỏ cả mạng sống theo mình.

-“Anh muốn mình mãi của nhau, được không em.”

Cô gật đầu thay cho lời đồng ý.

Đó là lời nói cuối cùng của hai người. Ông Dương nhìn cảnh đó, chỉ kịp gọi công an tới, mà đúng lúc đó tụi Alex cũng vừa tới sau khi nhận được tin từ anh chàng trẻ ở biệt thự. Nhưng nhìn chỉ có ông Dương, ông ta đang nằm ôm ngực đau quằn quại. Linh tính mách bảo có chuyện không hay, Alex chạy nhanh lại chỗ ông Dương đang nằm.

-“Họ đâu hết rồi.”

Đến cả thở cũng dồn dập thì sao ông nói chuyện được, nhưng ông còn đủ sức để chỉ xuống vực thẳm. Alex như không tin được, hỏi lại. Nhưng nước mắt nhỏ đã tèm nhem.

-“Ông nói sao, họ ở dưới đó, ông phải con người nữa không vậy?”

Alex không biết là Trúc Hân bắt cô, cứ tưởng ông ta nên chửi những câu thậm tệ nhất.

Ông Dương đã ngất ngay tại chỗ vì kiệt sức, ông bị bệnh tim đột ngột.

-“Ba…”

Tất cả đồng loạt quay lại người mới thốt ra tiếng nói đó. Là Hàn Phong.

-“Là ba…ba cậu.”

Anh Tuấn không giữ được bình tĩnh, kéo Hàn Phong đứng dậy rồi đấm mấy cú vào mặt hắn.

-“Đ.M, mày đang làm cái quái gì vậy, cha mày đang làm hại Thiên Anh à.”

Anh Tuấn như một con thú dại trước con mồi. Hàn Phong biết không thể biện luận gì cho mình, anh im lặng.

-“Thiên…Thiên Anh thật sự…”

Như Tuyết òa lên khóc, không tin vào chiếc đồng hồ trước mặt mình, đó là đồng hồ nhỏ tặng cho cô mà.

Vừa lúc đó công an tới, bây giờ đã 6 giờ sáng. Như Tuyết và Huyền Lam không tin sự thật nên đã ngất đi rồi, còn Alex thì đủ sức để thấy cô được chuyển vào bệnh viện.

Alex cùng một cùng chăm cả ba người, cô, Huyền Lam và Như Tuyết. Ánh mắt Alex đã mờ dần vì nước mắt.

-“Không sao đâu, em đừng như vậy?”

Hạo Thiên ôm Alex vào lòng, an ủi. Alex chỉ biết khóc và cầu nguyện cho họ không sao thôi.

Cô đang ở phòng phẫu thuật vì bị chấn thương khá nặng. Rơi từ độ cao như thế xuống mà cô còn sống thì quả thật đó là một kì tích. Một kì tích mà người khác nhìn vào không thể tin được. Đến giờ phút này, chưa ai phát hiện ra sự vắng mặt của Thiên Tuấn.

Anh Tuấn đang ở phòng lo cho Như Tuyết, mặc dù người anh yêu đang bị nguy hiểm trong phòng phẫu thuật, biết sao giờ, tình hình Như Tuyết cũng không ổn.

Hàn Phong thì bận chăm sóc ba mình, án táng cho đứa em gái xấu số nữa. Anh không thể nào tin được cái sự thật hiện tại. Chuyện gì xảy ra với anh thế, ước gì anh được ngủ một giấc, khi tỉnh lại, tất cả đều là mơ.

Ba mẹ Thiên Anh hay tin, quay về.

Họ đứng chờ ở cửa phòng, thật lâu, và họ như muốn đốt cháy hết nơi đây.

-“Thiên Tuấn…Thiên Tuấn đâu nhỉ?”

Bất ngờ Alex lên tiếng, Hạo Thiên mới bất ngờ nói.

-“Đúng nhỉ? Thiên Tuấn đâu.”

-“Rơi cùng Thiên Anh xuống, chưa tìm ra.”

Hàn Phong từ phòng bên kia đi ra, chắc hẳn anh vừa nghe ba thuật lại câu chuyện. Anh đau lòng nhưng anh cũng tức giận. Trúc Hân đã trả giá bằng mạng sống của nó nhưng làm sao anh sống yên được khi gia đình anh đã gây

ra tai họa. Cha thì bắt cóc cô, em gái thì cố tình giết chết cô. Anh phải sống sao.

-“Cái gì?”

Alex hét lên, cô không tin được sự thật này.

-“Họ đang tìm, chưa ra.”

Đúng là cùng một lúc đủ chuyện xảy ra, không ai ở đây mà có tâm trạng yên ổn cả, cứ căng như dây đàn.

Cửa phòng phẫu thuật sau tám tiếng bỗng mở ra, bác sĩ thể dài một hơi làm tất cả mọi người phải sợ.

-“Con tôi sao rồi.”

Mẹ cô bật dậy nhanh nhất, bà hồi.

-“Bệnh nhân được chuyển sang phòng hồi sức rồi, có vẻ còn yếu, chưa ai làm phiền được.”

Bà khóc nấc lên như đứa tre, bà mừng vì cô còn sống, nếu cô có mệnh hệ gì, bà cũng chẳng cần thiết cái mạng bà. Ba cô thấy vợ như thế thì ôm bà vào lòng an ủi. Tâm trạng ông cũng đâu tốt hơn bà, nhưng do là đàn ông, những lúc như thế anfy thì đàn bà yếu đuối cần có một chỗ dựa vững chắc.

Hai ngày trôi qua nặng nề, cô chưa tỉnh dậy. Thiên Tuấn lại tìm không ra, đây có phải là bi kịch không?

-“Thiên Tuấn, đi đâu vậy?”

-“Anh phải đi một nơi rất xa.”

-“Đừng mà, đừng bỏ em một mình mà, em sợ.”

-“Em phải mạnh mẽ lên, bởi vì ngay lúc này con đường em đi sẽ không có anh nữa.”

-“Tại sao, tại sao lại vậy hả anh.”

Cô khóc thật to.

-“Thôi đến giờ rồi, anh đi đây, em hãy sống tốt. Sống hạnh phúc nhé, yêu em.”

-‘Đừng, anh đừng đi, đừng đi mà.”

Cô giật mình thức giấc, đầu cô đau như búa đè, cả người cô thì nhức nhối. Thì ra chỉ là mơ, nhưng…

-“Thiên Tuấn, Thiên Tuấn, anh đừng đi.”

Cô hét thật to, cố vùng vẫy ra khỏi giường bệnh nhưng sức cô không đủ, tay chân cô thật sự không còn sức lực.

-“Con, con gái tôi tỉnh rồi. Bác sĩ.”

Sau khi bị kích động quá trớn, bác sĩ phải chích thuốc mê cho cô, thần kinh của cô bị tác động qúa sức.

-“Anh ơi, con mình không sao đúng không anh.”

Nhìn cái cảnh con mình đau quằn quại như thế, bà không kìm lòng được, bà khóc, khóc rất nhiều.

http://tieulun.hopto.org

Chương 54: Anh Đừng Đi (3)

-“Mẹ, Thiên Tuấn đâu rồi.”

Cô thức dậy sau một buổi ngủ li bì. Sức khỏe cô không được tốt mặc dù bác sĩ đã nói cô bình phục. Bác sĩ còn nói có thể sau cú sốc này sẽ làm tinh thần cô không ổn định. Bà nhìn đứa con gái nằm trên giường mà đau nhói. Sao con bà lại như thế? Nếu nói chuyện của Thiên Tuấn, không biết cô có vượt qua cú sốc này không nữa.

-“Thiên…Tuấn.”

Bà nửa muốn nói, nửa ấp úng. Bà có thể hiểu được nỗi đau của con khi sắp nghe chuyện của bà nói.

-“Anh ấy sao rồi mẹ, anh đấy đâu. Sao chân con không đi được thế này.”

Cô đưa ánh mắt vô hồn nhìn mẹ, cô muốn dùng chính sức mình để đi tìm hắn, nhưng đến cả nhấc chân lên còn không nổi, chân cô bị gãy.

-“Con nghe mẹ nói. Con phải bình tĩnh.”

Bà hít một hơi, ôm hai bả vai của con gái, để con dựa vào tường mói bình tĩnh nói. Nước mắt bà chợt lăn.

-“Người ta mới vớt được xác của Thiên Tuấn…nhưng khuôn mặt đã dập hết, đang chờ người nhà nhận dạng.”

Cô như không tin vào tai mình, hồn cô đang ở một nơi nào, bây giờ cô hệt như một người vô hồn và điều đó làm bà lo lắng.

-‘Thiên Anh, con không sao chứ!”

Mẹ cô càng bất ngờ hơn là cô không khóc, cô nhìn mẹ như muốn nói gì đó nhưng cổ họng đã chặn lại bởi một âm điệu. Bà nhìn thấy con như vậy, bà khóc đầy cảm thương.

-“Mẹ đưa con qua nhà anh ấy, nha mẹ.”

Cô nói trong vô thức, ánh mắt cô đã đỏ ngầu, nhưng cô đang nén lại để giọt nước mắt không lăn.

-“Nhưng con không được khỏe…”

-“Đi đi mà mẹ, con xin mẹ.”

Bây giờ đã quá sức chịu đựng, cô bật khóc, hét toáng lên làm mẹ cô hoảng sợ. Bà thương con, thấy con đau bà cũng đau chứ.

Đẩy cô từ trên xe lăn tới biệt thự họ Hoàng, lúc này chỉ mới đưa xác Thiên Tuấn về, nhà chưa đông lắm. Nghe nói ba Thiên Tuấn đang từ Mỹ bay về.

Cô nhìn kĩ người trên giường kia, đang được đắp chăn phủ đầu kia. Đang nhìn thấy Alex, cùng Như Tuyết và mấy người kia đang đứng khóc mà trái tim cô như ngừng thở. Cô làm sao tin được người trong chăn kia là hắn, làm

sao tin được khi phút cuối hắn còn nói sẽ bên nhau với cô, làm sao tin được.

-“Mẹ, cho con lại đó.”

Cô nói thật nhỏ, như một người mất sức sống. Alex thấy cô thì giật mình, đưa tay lau nhẹ nước mắt.

-“Thiên Anh, sao cậu tới đây..”

Nhỏ sợ cô sẽ thấy cảnh này, nhỏ là người dưng còn thấy đau lòng, huống chi cô là người trong cuộc.

Cô không nói gì, tự lăn xe tới đầu giường. Từ từ nuốt nước mắt. Cô đang cầu mong đó không phải là hắn, đừng mà.

Nhưng không…cô vừa mở ra đã lập tức đóng lại. Một khuôn mặt đã dập nát không thể nhận dạng được.

-“Đây…đây…là..”

Hơi thở cô dồn dập, cô thật sự không thở nổi.

-“Là Thiên Tuấn.”

Alex vừa nói vừa khóc thét lên, quay mặt sang Hạo Thiên khóc, không muốn nghĩ đến nữa. Vì sao à, vì chính nhỏ là người nhận dạng cho hắn. Trước khi đi, nhỏ nhìn kĩ hắn bận đồ gì mà, làm sao không nhớ được.

Cô như không tin, mặt cho khuôn mặt dập nát, cô mở chăn ra lần nữa, cô khập khễnh đứng bằng dôi chân gãy của mình để xác nhận một chuyện. Mọi người nhìn thấy cảnh đó thì nhăn mặt, quay đi hướng khác. Cô chả mấy quan tâm, cứ nhìn và tìm kiếm thứ gì đó. Và bỗng nhiên cô nở nụ cười tươi mà nước mắt cứ chảy.

-“Alex xem này, mẹ xem này, mọi người xem này, đây không phải Thiên Tuấn. Nếu Thiên Tuấn, tay anh ấy phải có nhẫn giống con rồi. Mọi người nhìn xem.”

Alex càng khóc to hơn khi thấy cô như vậy? Nhỏ đã khẳng định đây là Thiên Tuấn bởi có lẽ vì sợi dây chuyền hắn đang đeo trên cổ.

-“Đây là dây chuyền của cậu đúng không?”-Alex đưa cho cô sợi dây chuyền mà bữa trước cô bị bắt cóc làm rơi.

-“Cậu nhìn trên cổ hắn đi.”

Tiếng nói của Alex cũng bị ngắt quãng vì nấc, nhỏ biết sẽ không tin vào sự thật này nhưng nó rõ ràng là sự thật đau lòng.

Cô vừa nhận sợi dây chuyền từ tay Alex, vừa đưa mắt nhìn vào cô người nằm trên giường. Chân cô đứng không vững bởi chân bị thương hay vì không còn sự sống mà đột ngột ngã một cái làm tất cả mọi người có mặt đều điếng hồn.

Mẹ cô, Alex và Như Tuyết là người khóc to nhất. Ai nhìn thấy cảnh này

đều phải rơi nước mắt. Cô bị sốc đến ngất đi.

Cô không thể nào chấp nhận được cái sự thật này, thật sự không chấp nhận được. Tại sao hắn lại bỏ cô trong khi chưa cầu hôn cô chứ. Tại sao? Mà đáng lý ra hắn sẽ không sao nếu không cứu cô đâu. Hắn đã dùng thân mình che chở cô lúc ngã xuống núi, lúc đấy cô đã đau lòng như thế nào. Nếu ông trời đã cướp đi hắn, vậy thì để cô sống làm gì? Làm gì hả?

-"Hứa với anh hãy sống tốt, sống luôn phần của anh và đừng làm anh thất vọng, được không?"

Tiếng ai đó cứ vang lên bên tai cô, cô giật mình chợt tỉnh. Cô thấy hoang mang người thật sự. Hóa ra đó là mơ, mơ một giấc mơ được gặp hắn, được nghe những ca từ hắn nói. Thật đau lòng!

-"Sao tao lại ở đây, đưa tao đến chỗ Thiên Tuấn."

Thấy Như Tuyết đang ngồi cạnh mình, mà lại đang ở bệnh viện, cô hốt hoảng nói.

-"Mày bị ngất…"

-"ĐƯA TAO ĐẾN ĐÓ, MAU LÊN."

Cô gắt lên, giọng cô lạc lạc nghe thật sầu bi, chắc cô đang nén để không khóc. Cô đang cố tỏ ra mạnh mẽ để người bên cạnh không phải lo lắng cho cô nhưng cô nào biết vở kịch hôm nay cô diễn không được hoàn hảo lắm, họ đã vô tình nhìn nhận ra nỗi đau buồn qua ánh mắt cô. Không rơi nước mắt nhưng nó long lanh đẫm lệ.

Đến đám tang, cô không khóc. Cô chỉ lặng lẽ đứng bên di ảnh của hắn, nhìn hắn mỉm cười. Họ nhìn thấy hành động lạ đó, không khỏ không xót xa.

-"Con đừng như thế nữa.."

Ông Hoàng thấy cô như vậy thì đau lòng, ông biết cô yêu hắn như thế nào mà. Nhưng mất đứa con trai này, ông cũng đau lòng lắm chứ. Ông đã không kịp nhìn đứa con mình thương yêu 20 năm qua trước khi nó lìa đợi, thật đau đớn làm sao. Nhưng nhìn cảnh cô con gái trước mặt mình, ông không khỏi xót xa. Cô cứ tỏ ra mạnh mẽ, cứng cỏi làm gì. Và tại sao cô lại không khóc mặt dù ông biết cô đang rất đau.

-"Con xin lỗi."

Cô đưa ánh mắt không sức sống nhìn ông Hoàng. Cả hai không nói gì nữa, cứ tiếp người đến viếng.

Và cô cứ như thế cho đến khi chôn cất hắn, cô không rơi một giọt lệ nào nữa. Cô như người vô hồn, trầm tính, không nói chuyện với bất cứ ai. Cô sống cho cái xác mình, điều đó làm mẹ cô khóc bao đêm

5 tháng sau…

Cô đi dạo trên những con đường mà trước kia cô và hắn từng đi, bất giác cô mỉm cười. Cô và hắn có rất nhiều kỉ niệm.

5 tháng qua, cô là một người trầm tính, không hề nói chuyện với ai, chỉ trả lời qua loa với người quen bằng từ "À, Ừ." mỗi khi có người hỏi gì đó. Mẹ cô đã đau lòng biết bao, không đêm nào mà bà không khóc khi nhìn con mình ôm ấp cái hình ảnh người đã khuất. Mặc cho bà khuyên về mYx với bà nhưng cô quyết liệt từ chối, cô muốn ở đây để bên cạnh Thiên Tuấn. Thế là bà đành ở lại với con.

-"Thiên Anh, em uống như cũ hả?"

Cô gật đầu, ánh mắt lại nhìn xa xăm ra cửa sổ. Nơi mà cả hai vẫn thường đến, quán trà sữa quen thuộc. Cô vẫn ngồi chỗ cũ, uống như cũ, nhưng chỗ đối diện đã không còn như cũ nữa rồi. Nó giờ chỉ còn là một khoảng không kèm theo chút xót xa hiện hữu. Cô đã dặn lòng mình không được rơi lệ nữa nhưng mà cô yếu đuối quá, mỗi lần thấy một hình ảnh gì đó liên quan đến hắn, cô lại chạy theo vô vọng. Để rồi bây giờ mạnh mẽ đến đâu cũng phải đau.

Đứng trước ngọn dồi, cô dang tay đón gió. Hôm nay là mùa đông, hoa bồ công anh lại lưa thưa vài bông chứ nó không nhiều như mùa xuân. Nơi đây thật lạnh làm sao khi lỡ thíu vắng một vòng tay ai đó.

Cô đi đến những nơi đã để lại kỉ niệm đẹp trong cô, cô muốn đi mỗi khi nhớ hắn. Cô muốn mình nhớ mãi hắn vẫn còn tồn tại.

Đứng trên vách biển, cô cất tiếng hát thay cho nỗi lòng, tiếng hát mà bao lâu rồi cô mới sử dụng lại.

"Hứa với mình rằng em không được gục ngã
Anh muốn em cười dù là cách xa
Anh sẽ vẫn tiếp tục để người ta nhìn em
Bằng sự nuối tiếc khi đã vô tình bỏ rơi em.
Anh sẽ trở về xin em em đừng buồn
Hãy mạnh mẽ chờ bình minh trong cô đơn
Ngày mai sẽ vẫn là một ngày tuyệt vời
Khi em vẫn tồn tại, trên thế gian này."

-Nếu em còn tồn tại—

Cô khóc thật sự, lẳng lặng quay đi.

-"Cảm ơn anh, người em yêu."

Cô nói như thì thầm với chính mình. Làm sao cô quên được đây!

-"Con có chắc là mình không sao?"

Mẹ cô ngạc nhiên khi cô có ý định xin vào làm việc ở công ty, cô muốn

đi hát hoặc làm người mẫu cho những sản phẩm mới. Bà đang lo lắng chuyện của cô có thật sự ổn không.

-"Không sao đâu mẹ, con muốn đi làm cho khuây thỏa."

Cô biết nếu cô không đi làm cũng đủ ăn mặc nhưng nếu ở nhà không như trước đây, có lẽ cô sẽ chết mất.

Nộp đơn vào các công ty, cô ngạc nhiên khi được công ty ông Hoàng nhận-đồng thời là công ty của Thiên Tuấn. Đã bao lâu rồi cô chưa gặp ba hắn nhỉ, cô đang cảm thấy tội lỗi khi vô tình làm mất đứa con trai của ông, đó là lỗi của cô, làm sao cô có mặt mũi nữa chứ. Nhưng hôm nay, chắc có lẽ phải đối mặt rồi.

Thật tội cho ông, đã bệnh mà phải quản lí công ty, tất cả lại là do cô nữa rồi. Bỗng dưng cô hết can đảm để đi nhận hợp đồng, cô sợ nhìn vào ánh mắt bác ấy, nó rất giống đôi mắt hắn.

Nhưng giờ biết làm sao, phải đối mặt với hiện tại thôi, làm sao trốn tránh được. Cô cũng đã khóc cạn nước mắt, cô đã đau đến mức nghĩ cách kết liễu đời mình. Và mỗi lần như thế, cô lại nghe câu nói đó vang lên "Hứa với anh hãy sống tốt, sống luôn phần của anh và đừng làm anh thất vọng, được không?". Cô đã bất lực, từ bỏ ý định đó khi nghĩ đến ở nơi xa hắn đnag dõi theo cô.

Lấy hết can đảm để bước vào căn phòng làm việc trước kia của Thiên Tuấn, cô đã phải gồng mình biết bao nhiêu. Nhưng khi mở cửa, cô đã làm rơi tập hợp đồng xuống đất, bờ môi run run không nói nên lời, cô thật sự không thể nào tin được.

-"Thiên..n Tuấn…n.!"

Chào các độc giả của truyện Anh Đừng Đi. Nếu ai đã vô tình đọc đến chương 54 rồi thì có thể cmt cho tác giả biết được không? Tác giả muốn nghe lời nhận xét thật lòng của độc giả. Và muốn cái hướng kết của các dộc giả như thế nào để Duyên viết ra một cái kết thật hài lòng với tất cả mọi người. Mọi người muốn cái kết bi kịch giống như tên truyện hay là cái kết có hậu giống các bộ truyện khác. Các bạn muốn sao ạ J cần lắm những lời cmt luôn.

Cảm ơn độc giả, những ai đã đọc có một ngày thật vui vẻ:* Yêu cả nhà. Cmt càng nhiều cháp sẽ ra càng nhanh ^^ Y. Ê.U.

Chương 55: Hi Vọng Rồi Thất Vọng

-“Thiên..n Tuấn..n”

Cô vô thức thốt lên tên người trước mặt mình, như thể không tin cái sự thật đó, cô bước thật nhanh lại, cầm chặt tay người đó.

-“Anh, anh về hồi nào, sao anh không nói gì hết.”

Rồi cô lại bật khóc ngon lành, khóc như một đứa trẻ con.

-“Xin lỗi, cô là ai?”

Tên đó rút tay ra khỏi tay cô, gãi đầu e dè nhìn cô khó hiểu.

Cô khựng lại, nhìn kĩ lại. Nhưng đúng mà, đây đúng là Thiên Tuấn mà, sao hắn lại vô tình thốt ra câu “cô là ai” như thế.

-“Anh phải Thiên Tuấn không? Đến cả người yêu chờ đợi suốt năm tháng qua, bây giờ gặp lại mà thảnh thơi nói một câu “Cô là ai”. Anh thấy có vô lý gì không hả?”

Cô hét lên đầy tức giận. Khi mới mở cửa phòng, lúc đầu là cô ngạc nhiên, sau đó là muốn sà vào lòng hắn cho thỏa bao nhớ nhung, vậy mà giờ đây… hụt hẫng.

-“Hình như cô có nhầm lẫn gì ở đây rồi. Thiên Tuấn là em tôi, tôi là Thiên Quân.”

Câu nói của người trước mặt không khác gì nhát dao đâm vào ngay tim cô. Hình bóng cô đang nhớ nhung ngay trước mặt nhưng không phải là người cô đang nhớ, vậy phải làm sao? Phải làm sao.

Cô hơi sock, nhưng đã kịp lấy lại bình tĩnh, có lẽ cô đã nhầm thật rồi, Thiên Tuấn không bao giờ giả vờ không quen cô như thế.

-“Xin lỗi, tại vì anh giống Thiên Tuấn quá!”

Lau vội dòng lệ, nén lại đau thương, cô ngồi xuống ghế đối diện.

-“Tôi là Thiên Anh, đến để kí hợp đồng hợp tác với công ty.”

-“Tôi và Thiên Tuấn là anh em sinh đôi, nếu có giống thì cũng không có gì lạ.”

-“Vâng, chắc tôi nhầm thật, có thể bắt đầu công việc được rồi chứ!”

Cô muốn kí hợp đồng thật nhanh, đi ra khỏi đây thật nhanh, đến một nơi nào đó vắng lặng để gửi nỗi đau vào đó. Làm sao để nén nó lại được nữa đây khi vô tình bắt gặp một hình bóng giống hệt hắn, giọng nói cũng chả khác, chỉ có điều không biết cô là khác thôi.

Thiên Quân, anh trai của Thiên Tuấn rất bất ngờ với sự thay đổi thái độ rất nhanh của cô. Chắc sự mất mác thiếu vắng của người yêu làm cô đau lắm. Nếu chấp nhận đây là sự thật chắc người con gái này phải gồng mình mạnh mẽ biết bao nhiêu.

-“Tôi phải đến đây làm thế cho Thiên Tuấn, người em xấu số của tôi.”

-“Tôi biết.”

Cô vừa xem tài liệu Tuấn Quân đưa, vừa lơ đễnh trả lời, thật tình cô không muốn phải nhìn khuôn mặt đó quá lâu, nếu như vậy…cô không biết mình có bị sao không nữa.

Thiên Quân lại càng bất ngờ với thái độ bây giờ của cô, nếu cô gái lúc mới bước vào phòng là cô gái giàu cảm xúc, dạt dào yêu thương bao nhiêu thì cô gái đang ngồi trước mặt cậu là một người lạnh lùng, thờ ơ đến bấy nhiêu.

Một cô gái đặc biệt chăng.

-“Xong rồi, tôi đi nhé!”

Cô kí nhanh hợp đồng rồi đứng dậy rảo bước đi, đi thật nhanh để trốn tránh một sự thật.

Nhưng cô đâu biết một người ở sau cười nhìn cô bước đi.

Đứng trước mộ hắn, ngôi mộ được xây cạnh mộ mẹ hắn mà lòng cô lặng người. Cô khóc, cô khóc khi mỗi lần nhìn vào tấm hình trên tấm bia. Người cô yêu ở đó, nhìn cô cười đó nhưng sao nó xa xôi quá, cô chạm không tới. Gía như ở phía bên kia hắn đợi cô, chờ cô như cô chờ hắn quay về thì hay biết mấy. Linh cảm của cô nói cho cô biết Thiên Tuấn còn trên cõi đời này nên lúc nào cô cũng hi vọng, hi vọng một ngày nào đó sẽ được gặp lại người mình yêu thương nhưng cái cảnh sáng nay đã làm cô thất vọng tràn trề. Phải chăng ông trời muốn trêu ngươi cô, muốn cô phải đối diện với sự thật này.

Phải làm sao khi bây giờ ngày nào cô cũng phải đối diện với một người giống hệt hắn. Cô không đủ mạnh mẽ để nhìn vào đôi mắt đấy đâu, thật sự là như vậy?

Lúc trước có nghe hắn nói có một người anh là thật, nhưng nào ngờ nó lại giống nhau như hai giọt nước thế này. Nhưng dẫu có giống nhau, cô cũng biết được ai là hắn, hắn là ai. Đúng! Cô biết nên cô sẽ thôi hi vọng.

“Gặp lại hình bóng anh yêu ngày đó

Rồi chợt như là cơn gió thoáng qua chẳng đắn đo

Làm sao em tin được đây, nhưng phút giây chỉ là hư vô

Em sẽ mạnh mẽ để đối diện mà

Em sẽ không sao mà

Em sẽ, không lầm đâu anh.”

Tiếng hát nhẹ nhàng cất lên, cô lau nhẹ mi mắt rồi quay lưng về nha.

Mắt cô đỏ hoe, cô như người vô hồn bước lên từng bật cầu thang.

-“Thiên Anh, con sao thế, ăn tối đi con.”

À quên nói, cô đã chuyển về nhà cũ rồi, Alex chuyển sang nhà Hạo

Phong để chuẩn bị làm con dâu nhà đó rồi, nghe nói cuối tháng đây làm đám cưới. Thật buồn cười nhỉ? Mà thôi, cô sẽ chúc phúc cho họ mà.

-"Mẹ đem lên phòng giúp con."

-"Ừ, con lên đi."

Bà không biết có chuyện gì nhưng bà vô tình thấy đôi mắt sưng lên vì khóc của cô, nhiêu đó thôi cũng đủ thấy đau lòng như thế nào rồi. Bà sợ nhìn thấy con đau lắm, và như thế cũng làm bà đau gấp bội.

Cô lên phòng, ngã xuống giường rồi bật khóc.

-"Tên ngốc kia, tôi hết mạnh mẽ rồi, tại anh hết đó, sao vì anh mà nước mắt tôi rơi nhiều quá vậy? Nếu anh ở ngay đây, tôi sẽ cấu xé, sẽ đánh anh một trận cho bỏ ghét, nhưng…có chăng là hư vô khi anh không còn ở nơi đây."

Hức hức, nhớ quá, nhớ những lúc hắn chọc cười cô, lau nước mắt những khi cô khóc, bên cạnh cô những lúc cô buồn, cho cô mượn bề vai những lúc cô cô đơn. Tâm sự những chuyện vui lẫn buồn mỗi khi buồn đời. Đưa cô đi chơi mỗi khi cô thích. Đàn cô nghe những bài ca da diết rồi cô được dịp cất tiếng hát của chính mình. Còn đâu những lần giận dỗi ghen tuông vô cớ khi có một người con trai cố ý sát lại gần cô. Còn đâu những cái nắm tay đi trên đường phố để cô hãnh diện khoe người yêu mình tuyệt vời nhất. Còn đâu những câu tình tứ sến súa như phim Hàn Quốc của hắn mà mỗi lần cô nghe đều nổi da gà. Còn đâu những cái quan tâm mặc dù đó chỉ là một cái ôm nhẹ. Còn đâu…

Chấm dứt, hết thật rồi sao? Chỉ còn dĩ vãng.

Cô khóc, cô chìm vào giấc ngủ.

Cô thích ngủ, đơn giản vì trong giấc ngủ, cô mơ mình được gặp hắn, được nói chuyện với hắn mặc dù chả bao giờ chạm được.

Mẹ cô đem đồ ăn lên, nhưng không vào, vô tình nghe cô nói, vô thức nước mắt bà lăn, bà tự ý đi xuống vì bà biết con bà đang đau, và ngay bây giờ cô cần được yên tĩnh.

******

Cô thức dậy, vươn vai như chưa có một chuyện gì xảy ra, cô cứ sống nội tâm, một mình cô biết tâm trạng cô. Và hôm nay, cô chắc chắn phải lờ đi trước hình ảnh một người, vì người đó sẽ làm cô đau.

-"Con ăn sáng rồi đi làm."

-"Thôi mẹ! Để con đi ăn ở ngoài, con muốn đi dạo xíu rồi mới đi làm."

Mẹ biết cô ương bướng nên cũng không ép cô ăn. Bà cười xoa nhẹ đầu cô.

-“Có chuyện gì thì cũng mạnh mẽ lên nha con, hãy luôn là Thiên Anh của mẹ.”

Nghe mẹ nói, cô lại không kìm được nước mắt mà tuôn.

-“Cảm ơn mẹ, con không sao.”

Bước chân đến cái nhà hàng mà mỗi sáng cô và hắn đều ăn, sao trông hôm nay nó buồn thế, chẳng còn vẻ vui tươi như hôm nào. Lý do tại sao vậy?

Chọn chỗ ngồi khuất người, cô đặt mình ngồi xuống. Vẫn như cũ, cô gọi món bánh mì và sữa. Và vẫn như cũ, cô quen miệng kêu hai suất. Cô quên rằng giờ chỉ còn một mình, không có ai bên cạnh, cô cứ tưởng vẫn có một người nào đó ở bên cô.

-“Thiên Anh, cô đi một mình à.”

Nghe ai đó gọi tên mình, cô ngước và giật mình, cô không muốn phải nhìn thấy gương mặt này, nó làm cô nhớ hơn.

-“Ừ! Một mình thôi.”

-“Ngồi chung nhé! Quán này bán đồ hợp với tôi nên từ lúc về đây tôi chỉ ăn quán này, cô cũng vậy sao?”

Không để cô đồng ý hay không, hắn đã nhanh chóng ngồi xuống. Vừa lúc đó phục vụ mang đồ ăn ra.

-“Sao cô biết tôi ăn món này mà gọi.”

Hắn thốt lên đầy ngạc nhiên, và cô cũng ngạc nhiên đâu kém, hắn sao lại có cùng sở thích với cô và Thiên Tuấn nhỉ.

-“Ừ!”

Chả biết nên nói sao, cô gật đầu đại. Ở trước mặt người này, cô cảm thấy mình lúng túng, bối rối làm sao đấy. Khó chịu.

Ăn xong, Thiên Quân có nhã ý chở cô đến công ty nhưng cô quyết liệt từ chối. Vì cô biết người trong công ty sẽ người ra tiếng vào. Cô không thích như vậy?

Lấy cớ là muốn đi bộ để hít lấy không khí, cô từ chối khéo chứ hắn đâu biết cô ngại đối diện khuôn mặt đó biết bao nhiêu. Nếu anh Thiên Tuấn là người khác, là một người có khuôn mặt khác thì có lẽ bây giờ cô dễ thở, dễ đối diện và dễ nói chuyện hơn rồi. Đời thật hài.

Bởi vì cô là người mẫu độc quyền của công ty nên không phải đến công ty thường xuyên, cô chỉ đến những khi có hợp đồng thôi. Hôm nay đến để giới thiệu cho ekip biết mặt.

-“Đi chơi không? Đừng từ chối, hôm nay tôi có chuyện buồn, tôi cần người tâm sự, giúp tôi nhé.”

Cô hơi lưỡng lự, xong cũng gật đầu.

-“Ừ.”

Hắn chở cô đến bãi biển, nơi thật thơ mộng. Nói đến biển cô lại nhớ Thiên Tuấn nữa rồi, cô nhớ lúc cùng ngắm hoàng hôn với nhau, thật hạnh phúc làm sao.

Cô im lặng nhìn hình dáng người phía trước mình, cô đơn làm sao. Nếu đây là Thiên Tuấn, cô tình nguyện đến bên, luồng tay từ phía sau lên để ôm lấy, rồi an ủi. Nhưng chưa bao giờ cô làm như thế, để giờ đây có muốn cũng chả được.

-“Tôi bị người yêu phản bội.”

Đứng hồi lâu, Thiên Quân lên tiếng, giọng hơi buồn.

Cô im lặng nhìn hắn, nhìn phía lưng hắn thôi nên cô cũng không biết hắn có rơi lệ không nữa.

-“Bị phản bội thật là đau!”

Cô lại im lặng, chả biết nói sao. Và cô hiểu cảm giác đó, trước kia cô đã từng bị phản bội, nó đau như ai đó lấy đi da thịt của mình. Nhưng bây giờ nó không còn đau bằng cái hình ảnh người mình yêu vì cứu mình mà chết, không có gì đau bằng. Thật sự làn như vậy đó.

-“Cô bị phản bội chưa.”

Bất ngờ hắn quay lại, hỏi cô.

-“Rồi, một người.”

-“Thiên Tuấn.”

-“Không, Anh Tuấn, người yêu cũ của tôi.”

-“Vậy trước khi yêu em tôi, cô đã có một mối tình.”

-“Ừ!”

Cô cảm thấy đây giống như một cuộc tra hỏi hơn là một lời tâm sự.

-“Cảm giác bị phản bội có giống tôi không?”

-“Tôi chả nhớ rõ nữa, chuyện 3 năm về trước rồi, và có lẽ bây giờ tôi có nỗi đau lớn hơn nên chẳng thể nhớ nổi cảm giác lúc bị phản bội đau như thế nào.”

-“Đau thật đấy.”

-“Yêu nhiều đau nhiều.”

Cô không biết sao, nhưng cô vừa muốn an ủi hắn mà lại vừa muốn xa lánh hắn, thật kì cục.

-“Cho tôi mượn vai cô chút, được chứ.”

Và cũng như lần trước, hắn chỉ hỏi ý kiến vậy thôi, chưa kịp để cô đồng ý hay không đã tự hành động trước rồi.

Vừa muốn đẩy ra, lại vừa cảm thương cho hắn nên thôi cô mặc kệ. Trước

kia, Thiên Tuấn nói có lỗi với Thiên Quân, vậy sao bây giờ cô không làm việc gì đó cho anh hắn để hắn bớt dằn vặt hơn. Cô sẽ thay Thiên Tuấn xóa bỏ lỗi lầm quá khứ

http://tieulun.hopto.org

Chương 56: Tai Nạn Bất Ngờ

Phải làm sao, phải sao đây khi nhận sự quan tâm của một người giống hắn. Phải làm sao khi cách nói chuyện, cách thể hiện mọi tình cảnh, cả cách làm việc của Thiên Quân cũng giống hắn. Cô phải làm sao đây hả?

Cả buổi đứng chụp hình, cô chẳng có sức sống.

-"Cắt."

Thợ chụp hình tuy có hơi bực mình về thái độ cô nhưng cũng không dám to tiếng.

-"Hôm nay chị không có sức sống."

-"Hôm nay nghỉ, tôi không khỏe."

Cô nói nhanh rồi khoác chiếc áo lông cừu bỏ đi. Vì đang là mùa đông nên trời có vẻ lạnh. Cô thấy ngột ngạt khi bắt gặp ai đó nhìn mình, nhìn chăm chú chứ không nhìn bình thường như những người trong ekip, đó là một chàng trai trẻ.

-"Uống nước đi."

Anh ta đưa cho cô chai sữa dâu, cô nhăn mặt.

-"Quen sao?"

-"Đây là lần đầu gặp nhau."

Cô nhìn mặt anh ta, xong nhìn xuống chai nước ý muốn hỏi anh ta đang có ý gì, cô không thích vòng vo.

Anh ta bật cười với sự lạnh lùng, khó chịu của cô.

-"Tôi chỉ muốn làm bạn, được chứ."

-"Ok, nghi thức đã thành, tôi có việc."

Cô cầm nhanh chai nước rồi lên xe của mình, lái vụt đi khiến cho người đó đứng trông theo với ánh mắt sửng sờ.

-"Lạnh lùng!"

Đó là câu cuối cùng khi nhìn bóng của chiếc xe khuất dần. Lại một người dính vòng vòng quay của tình do cô tạo ra nữa rồi.

Trước cái chết của Thiên Tuấn, cô đã khẳng định mình không quen thêm bất cứ ai, cô đã hứa như vậy? Cô nói thẳng thừng với Anh Tuấn.

-"Như Tuyết nó rất tốt, nó yêu anh, nó bên anh, nó không cần gì cả, cớ sao anh cứ đâm đầu vào tôi. Tôi đã nói rồi, chúng ta chấm dứt, cái gì đã nứt rồi thì sẽ không bao giờ lành lại, anh hiểu không. Nếu anh còn yêu tôi thì làm ơn, nghe tôi một lần, hãy một lần nhìn về phía Như Tuyết đi, nó đã đau khổ biết bao nhiêu vì anh. Nếu anh còn tình cảm với tôi, có lẽ bây giờ tạm gọi là không quen biết, còn nếu như anh hứa sẽ từ bỏ tình cảm ấy, có lẽ tôi sẽ xem anh như một người anh trai. Tình cảm xưa kia xem như chấm hết."

Và như thế, anh đồng ý mặc dù lòng muốn khác. Anh nhìn vào ánh mắt kiên quyết, lạnh lùng của cô mà bất cứ lời nói nào của cô đều được anh nghe theo. Anh không hiểu mình bị sao nữa. Nhưng anh biết, mình không thể nào quên cô, mối tình đầu.

Còn Hàn Phong, cô cũng như vậy. Cô cũng từ chối thẳng thừng.

-"Em xem anh như người anh trai, không hơn không kém. Vì thế anh đừng cố gieo niềm tin vào em. Anh hãy thử một lần nhìn về phía sau, có ai đợi anh mỗi khi anh vấp ngã, những khi anh cô đơn và những khi anh buồn bực. Anh cứ nhìn phía em, thì phía còn lại có người nhìn anh, họ sẽ rất đau buồn, vì thế, xin anh hãy mở lòng ra cho Huyền Lam, được không anh."

Cô nói, như một người đang tâm sự với anh chứ không như một người bị anh thích. Cô nói sâu lắng, âm thanh dồn nén đau thương. Và thế là anh đồng ý.

Bây giờ, cô mỉm cười vì đã làm được điều gì đó cho mọi người bên cô, cô không muốn ai vì cô mà tổn thương nữa. Với lại trái tim cô đã khép kín rồi, còn đâu.

-"Anh thấy em sao, mạnh mẽ chứ!"

Cô mỉm cười đặt bó bông xuống mộ hắn, thì thầm như nói chuyện với người trước mặt, nhưng đó chỉ là hình ảnh hư vô. Hình như ngày nào cô cũng phải ghé qua đây, dù công việc có bộn bề tới đâu.

Cô cũng đặt bó bông bên mộ mẹ hắn, lúc nào đến đây cô cũng làm vậy. Cô chăm sóc hai ngôi mộ như nhà của mình, nhổ những cây cỏ dại, quét dọn sạch sẽ, lau chùi. Cô xem đó như một việc mà mình hằng ngày đều phải làm.

-"Thiên Anh, cô cũng đến đây à!"

-"Vâng!"

Cô giật mình quay lại thì bắt gặp Thiên Quân. Anh ta cũng cầm hai bó hoa, chắc đến thăm mộ hai người.

-"Cô cũng hay đến đây nhỉ?"

-"Ừ, ngày nào tôi cũng ghé."

-"Ngạc nhiên thế, cô còn lưu luyến cả người khuất."

-"Anh ấy chưa chết."

Cô nghe Thiên Quân nói thế, liền nạt lên.

-"Nhưng rõ ràng…"

-"Anh ấy luôn tồn tại trong tim tôi."

Cô nói như muốn khóc, đứng trước Thiên Quân, cô tưởng tượng như mình đứng trước Thiên Tuấn, làm sao đây, khi nghe chính miệng người đó nói Thiên Tuấn đã chết. Cô không thể nào tin được hiện tại. Gía như cô

không được gặp Thiên Quân, chắc có lẽ bây giờ nỗi đau không tự chủ mà vùng lên như thế này.

-"Xin lỗi, tôi.."

Thiên Quân thấy cô như thế thì ấp úng. Mà sao kì ghê luôn, mỗi lần đứng gần Thiên Quân là lại hết lạnh lùng, trở nên yếu đuối như thế. Cô bất lực trước bản thân mình quá.

-"Thôi không sao, tôi đi trước."

-"Dùng bữa chung được không?"

-"Không, tôi bận rồi."

Cô đi thật nhanh để trốn tránh. Đừng bắt ép cô, cô đang tổn thương rất nhiều. Thiên Quân nhìn theo bóng cô mà thấy hụt hẫng vô cùng. Hôm nay cô đã làm cho hai người hụt hẫng rồi. Cô đúng là giỏi làm người khác buồn.

-"Thiên Tuấn, cậu vừa có phước vừa vô phước. Có phước vì có một người yêu chung tình, vô phước vì đã ra đi sớm như vậy. Tôi đã xóa chuyện trước kia, cậu dưới đó chăm sóc mẹ giúp tôi. Tôi cảm ơn. Tôi sẽ giúp cậu chăm sóc cho người yêu cậu. Cậu đồng ý không."

Tự dưng đèn dầu vụt tắt, Thiên Quân chả biết là đồng ý hay không nhưng gió đang thổi rất to, gió to vào buổi trưa, trời âm u và lạnh buốt.

-"Đồng ý rồi nhé!"

Nói xong hắn mỉm cười quay lưng đi. Hắn đang nghĩ gì? Chỉ mình hắn biết.

Hôm sau…

-"Tính toong…"

Nghe tiếng chuông cửa, mẹ cô nhanh tay tắt bếp rồi chạy ra ngoài. Bà ngạc nhiên, môi lắp bắp muốn nói gì đó nhưng lại sợ, không thốt nên lời.

-"Maaaaaaa."

Lúc này là 6 giờ sáng, tiếng hét của mẹ làm cô đang thay đồ bỗng giật mình chạy xuống lầu.

-"Chuyện gì vậy mẹ."

Bà lắp bắp, tay run run chỉ người trước mặt mình.

Cô nhìn theo tay bà, xong cũng hiểu ra mọi chuyện.

-"Anh tới đây làm gì?"

-"Chào bác."-Hắn quay sang chào mẹ cô rồi quay sang trả lời câu hỏi của cô.

-"Đưa em đi làm."

Cô nhăn mặt.

-"Đây không phải Thiên Tuấn sao, chuyện gì đây. Thiên Anh, con nói mẹ

nghe xem.”

-“Đây là anh của Thiên Tuấn.”

Cô nhăn mặt khổ sở giải thích cho mẹ hiểu.

-“Thì ra là vậy, trông giống thật.”

-“Sinh đôi mà mẹ.”

-“Thôi con vào ăn sáng chung đi.”

-“Dạ.”

Cô liếc xéo người vừa mới thốt ra từ “dạ” đó. Tự dưng mặt dàà ở lại ăn chi vậy.

-“Thôi hai đứa nói chuyện đi, mẹ vào dọn đồ xong rồi hai đứa ăn.”

Nói xong bà nhanh nhẹn chạy vào nhà.

Cô không biết mình bị sao mà tự dưng đá vào chân hắn một phát.

-“Tới đây chi.”

Cô vòng tay ngang ngực ra vẻ chủ nhà, cũng không có ý định mời hắn vào.

-“Đưa em đi chụp hình.”

Hắn nhún vai.

-“Điên, về đi, tôi có xe.”

-“Không cho vào nhà luôn hả? Mẹ gọi kìa.”

Nếu không phải vì mẹ, cô đã thẳng chân đá tên này về rồi. Tên này láu cá hơn Thiên Tuấn nhiều, nhưng được mỗi cái mặt dày chịu không được.

Cô hậm hực mở cổng to hơn.

-“Vào đi, ăn xong thì tự về, tôi đi xe tôi.”

-“Em hơi khó chịu với anh.”

-“Ừ, cực kì khó chịu.”

Cô nhún vai bước vào nhà trước. Hắn nào biết cô khóc chịu vì hắn chỉ vô tình mang khuôn mặt ấy, nó làm cô nhớ Thiên Tuấn da diết.

Đến lúc ăn xong, cô cũng cương quyết tự lấy xe mình đi và không cần ai chở. Nếu là ai khác, may ra cô còn suy nghĩ, nhưng Thiên Quân thì không, đó là anh Thiên Tuấn.

-“Anh làm em không quên anh được!”

Trước khi cho xe chạy, cô đã hôn nhẹ lên hai sợi dây chuyện mặt trăng và ngôi sao ở cổ, cũng hôn nhẹ lên chiếc nhẫn ở ngón áp út mà cô nghĩ mình không bao giờ tháo nó ra. Những vật gắn bó giữa cô và hắn, cô cứ giữ mãi, chẳng thể nào quên được.

Cô chạy theo tốc độ cô, chạy những con đường cô thích. Thiên Quân biết cô không thích mình đi theo nên tự động rẽ đường khác. Cô khó gần hơn cậu

tưởng. Còn lạnh lùng…không thể nói được.

Cô nhìn đồng hồ, còn 2 tiếng nữa mới tới giờ hẹn, thế là cô thong thả cho xe chạy chậm chậm trên con đường. Cô cứ đi theo chỉ dẫn của thư kí Thiên Quân, nhưng đi mãi, chả thấy tới.

1 tiếng rưỡi trôi qua, cô bắt đầu cuống lên vì giờ chưa tới thì bộ ảnh và sản phẩm mới có lẽ sẽ bị hủy, nếu như vậy thì phần lớn do cô rồi. Nghĩ thế cô dừng xe bên lề, gặn hỏi người đi đường.

-"Biển REAT ở đây hả chị."

Cô lễ phép hỏi.

-"Không em, REAT phía Bắc, còn đây đang phía Nam mà, em đi hướng ngược lại."

-"Dạ em cảm ơn."

Bất ngờ não cô hoạt động hết công suất. Cô nghĩ buổi chụp hình hôm nay rất quan tọng nên ra khỏi nhà rất sớm,vậy mà giờ chưa tới nơi. Không biết Thiên Quân có gắt với cô không. Mà tại sao Tuyết Chi-thư kí mới của Thiên Quân lại nói cô biển REAT ở hướng Nam. Đang có ý gì nhỉ?

Bỗng cô nhếch mép một cái, đạp ga chạy nhanh hết mức có thể. Nửa tiếng nữa thôi là bắt đầu rồi, nếu không tới kịp không biết công việc còn giữ nổi không?

Nhưng…

Bất chợt gió thổi mạnh lên, bụi cát thổi vù lên trên mặt đất làm cô chẳng thấy đường đi. Sương mù bắt đầu nhiều và người thì không còn ai trên đường, một chiếc xe cũng không có. Rất tiếc vì đang ở quốc lộ nên không hề có một ngôi nhà nào. Đúng lúc đó, cô nghe đài thông báo phía Nam đang có bão lớn về. Lúc nghe xong cũng là lúc cô đâm vào đâu đó.

-"Tùng…"

Tiếng va chạm mạnh trong cơn giớ mù mịt, chắc có lẽ không ai biết có một chiếc xe đã đâm vào vách núi. Chỉ vì cô bị mất tay lái.

Cô ngã gục xuống tay đông, đầu đau nhứt. Trước khi cô nhắm mắt, cô đã thấy máu rất nhiều. Cô bật cười.

-"Thiên Tuấn, anh đến đón em đúng không? Anh vô tình quá đó, đợi mãi giờ mới đến."

Cô mỉm cười nhẹ, như tự nói với mình rồi bất tỉnh hẳn.

"Ước gì tình yêu sẽ mãi tồn tại đến thế giới bên kia.

Nếu em được chọn lại, em sẽ chọn bên anh mãi

Nếu em sai, xin anh đừng phủi bỏ

Em cần anh, em yêu anh và em muốn ở bên cạnh anh mãi mãi

Được không anh.”

Bài hát đâu đó khẽ vang lên, tiếng nhạc trong veo nhưng sâu lắng làm những người có cuộc tình buồn mà nghe bất giác đều muốn khóc. Nhưng có lẽ ai đó không nghe được nữa rồi.

http://tieulun.hopto.org

Chương 57: Trở Về Bất Ngờ

Ngoài đường gió hắt hiu, thổi lên từng cơn gió mạnh nhưng có lẽ giờ đỡ hơn ban nãy. Đường nghi ngút người qua lại. Họ đi nhanh để về nhà hoặc đại loại là đi đâu đó sau cơn bão mới xảy ra cách đây 3 tiếng. Và cũng vừa lúc đấy, người ta đăng tin có một chiếc xe đâm vào vách núi, bốc khói nghi ngút. Người ta cũng khẳng định tai nạn này là do cơn bão gây ra và xảy ra cách 3 tiếng trước.

Máy vẫn lên hình đều đều, thông báo ở đài truyền thông cũng tấp nập đưa tin nhưng…tất cả cùng bất ngờ khi trong xe không một bóng người. Người ta thấy máu rỉ muốn ướt hết cả xe, bên kề cận cửa cũng có máu. Họ đnag đưa ra một dẫn chứng là người trong xe vì quá hoảng loạn, cố tìm cách trốn thoát nên đã vô tình trước chân té xuống chân biển. Lí do đơn giản vì họ thấy mép biển có một mảnh vải, máu và một chiếc giày.

Đó là một tin nóng hổi nhất trong ngày. Người đó là ai, ra sao?

Thiên Quân, đang bực mình về chuyện cô bỏ buổi chụp hình quan trọng, nhưng điều quan trọng hơn là cậu đang lo cho cô, không biết cô đang ở đâu mà gọi điện không được, ở nhà lại càng không?

-"Vụ tai nạn đặc biệt nhất từ trước đến nay. Tai nạn vì bão nhưng xác thì không thấy. Rất kì lạ, phải chăng đây là một cuộc tri ẩn. Ai quen với chủ chiếc xe này xin vui lòng liên hệ."

-"Kẻng."

Chiếc li nước trên tay Thiên Quân rớt xuống khi vô tình nghe tin đó, nhưng cái cậu đang ngạc nhiên là chiếc xe đó, đó là xe của Thiên Anh.

Quơ đjai chiếc áo khoác, cậu chạy nhanh đến chỗ đó.

-"Em không sao, đúng không Thiên Anh."

Trên đường, cậu chạy xe như bay, cậu đang mường tượng cái cảnh cũ, cái cảnh mà tận mắt chứng kiến người cậu yêu thương ra đi vì tai nạn. Bây giờ đừng vì thế mà cướp mất nữa, cậu chỉ có một trái tim. Cậu cầu nguyện, mong sao đó không phải cô, người trong xe không phải cô.

Nhưng…

Trái tim cậu chết lặng khi tận mắt chứng kiến di vật.

Cậu không tin vào mắt mình nữa.

Ở một nơi xa ngoại ô. Trên một chiếc giường gara êm ấm, có một cô gái đang miên man trong cơn mơ. Mồ hôi đang túa ra theo đợt.

Một người con trai đang lúng túng lo lắng, không biết phải chăm sóc như thế nào.

-"Thiên Tuấn, đừng đi mà. Em…em mệt quá. Cho em đi với."

Trong cơn mơ, Thiên Anh vẫn nhắc tên đó, làm người bên cạnh nhăn mặt. Xong lúc sau lại gần nắm chặt tay cô như truyền vào sức mạnh.

Cô giật mình, vung tay thức dậy. Mắt cô mờ mờ, xong từ từ thấy rõ cảnh vật. Đầu cô đau, cả người cô mỏi nhừ. Cô cố nhướn mắt nhìn người trước mặt, người đó cũng nhìn lại cô.

Bốn mắt nhìn nhau, cảnh cật như im lặng.

Bỗng chàng trai mỉm cười đưa cô cốc nước.

-"Uống đi, em khỏe chưa."

-"Tôi vẫn còn sống sao? Sao Thiên Tuấn không mang tôi đi."

Người đối diện nhìn cô đầy ngạc nhiên, xong ngồi xuống cạnh giường cô.

-"Đang mang đi đó thôi."

Tên con trai mỉm cười.

Cô nhìn người đó, ngạc nhiên xong rồi nhăn mặt.

-"Tôi không thích như vậy? Đừng có gần tôi quá, gương mặt anh làm tôi sợ."

-"Sao sợ."

-"Nó quá giống Thiên Tuấn, nó làm tôi…"

-"Làm cô như thế nào?"

-"…"

Bị hỏi dồn, cô im lặng.

-"Thiên Quân, anh đừng như vậy nữa được không? Tôi thấy khó chịu."

Hắn nhún vai.

-"Vậy thì tránh xa, nhé!"

Nói xong hắn bỏ ra ngoài trước. Cô ở trong này thở dài.

À mà quên hỏi hắn sao lại đưa cô về đây, sao biết cô bị tai nạn mà đế. Trời ơi phải hỏi, mà thôi, gặp bản mặt đó cô lại buồn.

-"Uống này đi."

Hắn đi một lúc, xong quay lại đưa cho cô cốc trả sữa thạch hương dâu.

-"Sao..sao"

Cô lắp bắp khi thấy hắn biết mình thích thứ này nhất. Cái này chỉ có vài người biết thôi. Còn Thiên Quân mới quen, sao biết được.

-"Chưa nhận ra sao?"

-"Nhận ra."

Cô mở to mắt nhìn người đối diện, lặp lại lời nói đó. Hắn không nói gì, lại gần sát cô, mặt kề mặt cô, hơi thể dồn dập. Hành động đó alfm trái tim cô như muốn nổ tung, sao nó lại có thể đập mạnh mẽ đến vậy. Cô định đẩy hắn ra nhưng có một sức mạnh nào đó không muốn cô làm vậy.

Cô sợ hãi định lùi ra sau nhưng hắn đã nhanh tay cầm lấy tay cô.

-“Nè, định làm gì.”

Mặt dù có hơi sợ nhưng cô vẫn mạnh miệng nói, giọng vẫn lạnh lùng.

-“Thấy cái này không.”

Hắn nén cười, cầm tay cô lên để trên tay mình, nhưng vẫn ân cần, nhẹ nhàng và ấm áp. Cô ngạc nhiên, như không tin vào những gì trước mắt mình, giọng cô run run.

-“Thiên..n…”

Nước mắt cô tự dưng rơi, cô không kìm lòng được mà ôm chầm lấy hắn.

-“Em nhớ anh, em biết anh sẽ không bỏ rơi em.”

Cô khóc, khóc như một đứa con nít. Nhưng những giọt nước mắt này là hạnh phúc, là vui mừng, là thứ gì đó bao trọn tất cả cảm xúc của cô.

-“Anh nhớ em.”

Thiên Tuấn, đúng là Thiên Tuấn, cô không mơ đúng không?

-“Nằm nghỉ tí đi, em còn chưa khỏe.”

-“Nhưng…”

-“Rồi rồi, em nghỉ đi. Tỉnh dậy anh sẽ nói tất cả, được chứ, yêu em.”

Hắn hôn nhẹ vào môi cô, cái cách mà trước đây hắn vẫn làm, vậy đây là Thiên Tuấn của cô chứ không phải Thiên Quân.

-“Không, em không thể ngủ được khi còn thắc mắc, anh hiểu tính em mà.”

Hắn lắc đầu chào thua với cô, vừa đỡ cô ngồi dậy cạnh mép giường, kê gấu sau lưng cho vững chãi vừa ngồi gần cô rồi mới bắt đầu kể.

-“Em muốn hỏi gì?”

-“Rõ ràng anh biết.”

Cô nhăn mặt.

-“Ừ, ý em muốn hỏi sao anh chưa chết đúng không.”

Hắn nói nửa đùa nửa thật làm cô nhăn mặt thêm.

-“Hông, chưa bao giờ em nghĩ anh chết cả.”

Lời nói của cô khiến tim hắn ấm lên một chút mặc dù trời ngoài kia rất lạnh. Nắm chặt tay cô trong tay mình, hắn bắt đầu kể.

-“Anh chỉ nghe ba kể lại thôi, lúc đầu cứ ngỡ mình chết rồi. Ba đưa anh qua Mĩ để phẫu thuật.”

Hắn vừa nói, vừa quay lưng sang cho cô xem vết sẹo.

-“Anh sợ phẫu thuật không thành công nên đã nói ba không có ai biết. Anh sợ em buồn vì anh nên anh im lặng. Lúc đó, người anh dường như hết hi vọng sống vì phần trăm thành công của ca phẫu thuật chỉ là 5%. Người anh

lúc đó chả ra người. Em tin không, đến phút cuối anh chỉ ước mình được thấy em lần cuối rồi nhắm mắt cũng an lòng. Ca phẫu thuật kéo dài 34 tiếng, và may mắn thay, anh được cứu sống, chắc vì chiếc nhẫn này. Anh đã nhìn nó, như nhìn em, nó tiếp thêm sức mạnh cho anh."

Cô im lặng nghe hắn kể, không biết tại sao nước mắt mình lại tuông.

-"Vậy sau đó sao anh không về đây, bây giờ mới về."

Mắt cô đỏ hoe nhưng vẫn gượng tiếng nấc để nói.

-"Anh có chuyện, rồi một ngày em sẽ hiểu. Anh sẽ nói sau, được không?"

Cô gật đầu, vòng tay ôm hắn vào lòng mặc cho cánh tay đau nhứt và vết thương trên đầu của mình, cô muốn ôm hắn thật chặt, để cảm nhận đây có phải giấc mơ hay không? Cô muốn cảm nhận tất cả vì cô sợ chỉ một cái buồn tay là mất tất cả.

-"Ừ, em sẽ đợi anh nói ra vào một thời gian nhất định nào đó. Bây giờ em cảm thấy hạnh phúc, vì anh vẫn tồn tại."

-"…"

Hắn lại khóc vì cô nữa rồi. Hắn tưởng hắn sẽ mạnh mẽ ở bên cô chứ, nhưng khi cạnh cô, hắn mới biết mọi sự cố gắng đều tan tành, hắn chỉ muốn được ôm mãi người con gái này thôi. Hương thơm này làm hắn nhớ đến điên dại.

-"Ơ mà sao anh biết em bị tai nạn mà đưa tới đây."

Cô như nhớ ra còn điều thắc mắc, liền đẩy hắn ra hỏi.

-"Anh cũng chả biết có phải ý trời không, nhưng điều này hoàn toàn là vô tình, anh mới về nước hồi sáng,nhưng có việc gấp phải sang đây, không ngờ cũng mắc bão giống như em, nhưng anh còn đỡ hơn em, tay lái vẫn vững."

Hắn nhún vai nói.

-"Mà em thấy sao rồi, khỏe không?"

Hắn lo lắng hỏi.

-" Đỡ hơn rồi anh."

Cô vừa muốn nói vừa không, nhưng sau một lúc lưỡng lự, tự dưng cô tâm sự tất cả chuyện gần đây cho hắn nghe, nhưng cô lại không đá động gì đến chuyện cô mong nhớ hắn ra sao, sống dở chết dở như thế nào.

Đơn giản, tình yêu không thể hiện qua lời nói, mà nó thể hiện qua hành động.

Chương 58: Hạnh Phúc Trở Lại Hay Thiên Tai Ập Đến

Cô ngủ mộtgiấc dài, bởi có lẽ cô rất mệt mỏi sau vụ tai nạn. Cô thức dậy, nhìn xung quanh, tự dưng trái tim cô đập liên hồi vì sợ. Chẳng lẽ đêm qua chỉ là một giấc mơ.

Mặc dù biết mình không khỏe nhưng cô vẫn cố gắng bước xuống giường, ráng đi tìm thứ gì đó.

-"Này, em không khỏe đâu, nằm yên đó, ăn cháo tí."

Nhìn gương mặt đó, cách quan tâm đó làm cô yên tâm hơn, cô thở phào rồi ngồi xuống giường.

-"Em tưởng mình đang mơ."

Hắn không nói gì, chỉ cười xoa đầu cô.

-"Anh cũng tưởng mình đang mơ."

Hắn nhún vai đẩy tô cháo gà qua cô.

-"Em ăn cho nóng, chính tay anh nấu nhé."

Cô im lặng ngoan ngoãn ăn như một đứa trẻ đang nghe lời mẹ. Cô vừa ăn vừa nhìn hắn, cô sợ, sợ một thứ gì đó vô hình.

-"Đồ em đang mặc anh thay."

Cô nhướn mày nói.

-"Không, bà giúp việc."

Cô gật đầu hài lòng, vì cô biết. Nếu là ai khác thì cô không tin tưởng nhưng Thiên Tuấn của cô, cô tin tưởng tuyệt đối.

-"Anh ăn chưa, ăn chung nhé."

Cô thích cảm giác ăn chung, nó gần gũi và tràn đầy yêu thương, và cô biết hắn cũng thích thế.

Biết chẳng cãi được lời cô, cũng không dối được nên hắn mỉm cười nhẹ, cùng ăn với cô. Tự dưng nước mắt cô lăn.

-"Nè, khóc sao."

Hắn giật mình hoảng hốt.

-"Em hạnh phúc."

Mắt cô đỏ hoe, nhưng tay vẫn múc cháo, miệng vẫn ăn bình thường.

-"Tưởng lớn rồi, ai ngờ vẫn còn con nít."

Hắn vô thức nhéo má cô như một thói quen.

-"Chỉ khi bên anh, em mới con nít."

Cô nói chân thực, cô muốn hắn hiểu lòng cô ngay lúc này. Cái cảm giác mất đi một nửa trái tim mình nó đau lắm, nên giờ có thế nào cô cũng cố giữ, thế thôi. Cô muốn như thế, muốn được hắn hiểu nhiều như thế để khỏi thấy cô đơn trong những ngày thiếu vắng nữa.

-“À mà xíu anh đưa em về, mẹ lo lắng cho em.”

Nghe hắn nhắc cô mới nhớ. Chết tiệc, mỗi lần ở cùng hắn là quên tất cả. Không biết công ty sao rồi, mẹ lo lắng ra sao nữa.

-“Anh về luôn không? Công ty cần anh mà.”

-“Giờ anh chưa về được. Mà nè, em đừng nói với ai là anh còn sống hay đã gặp anh nhé.”

-“Sao vậy?”

Cô ngạc nhiên hỏi.

-“Lần sau anh sẽ nói, được không?”

Cô gật đầu. Mặc dù còn nhiều điều thắc mắc.

Ăn xong, cô bước đi mệt mỏi xuống giường, đầu cũng đỡ hơn được chút. Cô ngạc nhiên khi nhìn thấy hắn đội mũ lưỡi trai cheo hết nửa khuôn mặt kèm theo áp len kéo lên tận cằm. Hoàn toàn che khuất cả khuôn mặt, chỉ nhìn thấy mỗi cái môi quyến rũ.

-“Anh làm gì kinh vậy?”

-“Ninza thời mới.”

Hắn cười trêu chọc cô. Cô thấy thế thì bĩu môi, nắm tay hắn thật chặt kèm theo cái nhéo hông đau điếng.

-“Ninza hả, giống ăn trộm hơn.”

-“Anh mà ăn trộm thì vật anh trộm đầu tiên là em, anh sẽ cất thật kĩ, không để ai thấy.”

-“Thế thì hết hi vọng thành nghề rồi, thứ gì trộm cũng được nhưng em thì khó lắm nhé.”

Cô cũng cười hùa chọc quê hắn, ai ngờ bị hắn kéo lại hôn thật mạnh vào môi.

-“Nói nữa đi.”

Hắn vừa nói vừa bế cô đặt vào xe, cái cảnh rất lãng mạn, bất cứ ai thấy được đều phải ganh tị. Bà giúp việc duy nhất ở biệt thự ngoại thành hắn đang ở nhìn thấy thì mỉm cười hạnh phúc lây.

-“Anh vẫn như vậy? Anh làm em cảm thấy khỏang cách xa nhau chỉ mới hôm qua.”

-“Anh thích sự thẳng thắng của em, thích luôn sự lạnh lùng khi nói chuyện với những người con trai khác.”

-“Theo dõi em.”

Cô ngạc nhiên.

-“Mới tháng trước thôi, khi anh nghe tin mình khỏe. Anh tưởng em…”

-“Em cũng định, vì trong mơ em cứ thấy anh nói em phải sống hạnh phúc

rồi sống luôn cho phần anh.”

-“Vậy sao em vẫn lạnh lùng với người con trai khác.”

Cô đặt tay lên ngực trái của mình.

-“Vì ở đây nó không còn chỗ chứa bất kì ai ngoài anh nữa.”

-“Đã nói em đừng thành thật như vậy nữa, anh sẽ điên lên vì yêu em mất.”

Cuộc nói chuyện của hai người tuy lạnh lùng, nhưng đối với họ nó rất hạnh phúc, tràn đầy tình cảm.

Đưa cô về nhà, hắn chỉ kịp hôn nhẹ vào trán cô rồi nói lời tạm biệt. Hắn thật sự không muốn xa cô nhưng hoàn cảnh không cho phép.

-“Mỗi lần nhớ anh, anh phải đến với em.”

Giọng cô nhẹ nhàng, nhưng không yểu điệu, nó giống như một lời ra lệnh hơn.

-“Còn anh nhớ em thì phải làm sao.”

-“Nhịn đi, nhịn đến khi nào em nhớ anh.”

Cô nói bông đùa, tạm biệt hắn rồi vô nhà. Hắn nhìn theo cho đến khi cô vào tận nhà rồi mới quay xe về.

Vừa bước vào nhà, cô giật mình khi thấy Thiên Quân, cặp đôi Alex, cặp đôi Như Tuyết, cặp đôi Huyền Lam, và cả mẹ mặt mày đều u sầu.

Cô đi nhẹ nhàng, lén lút như một người mắc tội.

-“Thiên Anh.”

Alex thấy cô, không kìm nỗi xúc động ôm chầm lấy. Cô nhăn mặt đau đớn khi Alex vô tình chạm vào vết thương của cô.

-“Con có sao không?”

Nhìn ai cũng quan tâm mình, cô cảm động đến rớt nước mắt.

-“Con không sao, cũng may có người tốt cứu giúp.”

-“Người đó là ai, sao không nói đến đây mẹ cảm ơn một tiếng.”

-“Anh ấy nói có việc bận mẹ ạ.”

Rồi sau đó là những lời quan tâm hỏi thăm khiến cô đau cả đầu.

Và theo đề nghị Huyền Lam, mẹ cô sẽ nấu một bữa mừng cô quay về và không bị sao, và đương nhiên ai cũng đồng ý.

-“Em thấy như thế nào, ổn không?”

Nhận thấy lời quan tâm từ Thiên Quân, cô thấy ngột ngạt thêm. Nó khác hẳn với lời quan tâm từ Anh Tuấn và Hàn Phong.

-“Ừ, không sao.”

Rồi cô quay sang nói lớn với mọi người.

-“Con mệt, lên lầu nghỉ tí nhé.”

Cô không đợi ai nói gì, đã vội vàng lên lầu như trốn tránh ba ánh mắt kì lạ. Sao bây giờ đầu óc cô chỉ nghĩ mỗi mình Thiên Tuấn thôi, không ai khác. Khó hiểu. Có phải sau chuyện chết đi sống lại ấy, cô đã biết quý trọng tình yêu của mình hơn. Cô yêu hắn, rất nhiều.

Vừa bước vào phòng, cô giật mình khi có người theo sau.

-"Làm gì vậy?"

-"Tôi nhớ cậu. Nói chuyện tí nhé."

-"Vào phòng đi."

Lúc đầu cô cũng không muốn nói chuyện với ai ngay lúc này, nhưng Alex, có thể được vì Alex hiểu cô hơn ai hết.

-"Rồi, có chuyện gì tôi nghe."

Cô vừa rót nước vào ly vừa nói khi thấy Alex đã an phận trên chiếc ghế.

-"Tháng sau tôi đám cưới."

-"Biết rồi."

Alex nhăn mặt, xong cười tươi.

-"Đi chứ."

-"Đương nhiên rồi, hỏi chuyện vô lí."

Bỗng nhiên Alex nắm chặt tay cô, ánh mắt như muốn khóc, cô bất giác nhăn mặt khó hiểu.

-"Xin lỗi cậu, lúc cậu đau buồn nhất, tôi lại không ở bên, đã thế lại cố tìm hạnh phúc cho riêng mình."

Cô tròn mắt nhìn Alex, xong cũng bật cười nhéo má nhỏ.

-"Đồ ngốc, tôi không sao mà. Có hạnh phúc thì giữ đi chứ, không lại hối hận."

-"Cậu còn buồn chuyện Thiên Tuấn không?"

-"Lúc trước thì có, giờ hết rồi."

Cô nhẻm miệng cười. Alex không thể tin được cô có thể vượt qua cú sock đó nhanh như vậy.

-"Cậu thấy Thiên Quân sao?"

-"Sao là sao?"

Cô khó hiểu hỏi lại.

-"Qúa giống Thiên Tuấn, lúc nãy tôi đã nhìn lầm, cậu không sao chứ."

-"Tôi ổn."

Cô biết Alex đang lo lắng cho cô. Nếu lúc trước, cô sẽ thẳng thắn nói rằng cô có sao đó, cô đã buồn, đã bực tức như thế nào khi thấy gương mặt giống Thiên Tuấn đó. Nhưng nay, Thiên Tuấn còn sống, còn đang ở bên cô. Chỉ là giờ chưa lộ diện được thôi, cô biết hắn có một lý do chính đáng. Thế là

cô còn niềm tin để sống rồi, mắc mớ gì phải buồn.

-“Thật chứ! Tôi thấy cậu…”

-“Thật, thôi ra ngoài đi, tôi ngủ. Sắp có chồng rồi mà còn muốn ngủ chung với tôi à.”

Cô nói bông đùa rồi đẩy nhanh Alex ra ngoài. Cô muốn yên tĩnh.

http://tieulun.hopto.org

Chương 59: Công Việc

Phải nói thì tâm trạng cô sau khi biết Thiên Tuấn còn sống nó khác hẳn những ngày trước đây. Cô hay cười, trêu chọc mọi người hơn, chỉ có điều, đối với con trai, cô vẫn còn tỏ thái độ lạnh lùng bất cần, cô chẳng hiểu sao mình phải làm thế. Có chăng, tim cô giờ chỉ còn hình ảnh một người duy nhất, không thể có ai khác.

Cô thầm cảm ơn cái tai nạn không biết vô tình hay cố ý này, nhưng nó mang người cô yêu về bên cô, nhiêu đó thôi cũng đủ cho cô thấy hạnh phúc nhường nào.

-"Được rồi, hôm nay cô Thiên Anh làm rất tốt, bộ ảnh này có thể coi là đẹp nhất từ trước đến giờ, nụ cười của cô có giá lắm đấy."

Cô nghe xong, biết là đang móc mình nhưng vẫn mặt kệ, cô cười nhẹ. Vì cô biết, trước đây tìm nụ cười trên mặt cô rất khó. Và chắc cũng lẽ đó mà mọi người làm trông ekip có vẻ khó chịu với cô.

-"Cảm ơn! Vậy nó đáng giá bao nhiêu, tôi sẽ bán nhiều hơn."

-"Nó là vô giá đó, tôi mong những lần hợp tác sau, cô vẫn giữ thái độ này."

-"Còn tùy vào cảm xúc."

Cô cười nhẹ rồi lấy áo khoác đi ra ngoài. Mọi người ở đây cũng thân thiện lắm chứ, nhưng chỉ có điều cái gì cũng có giới hạn của nó. Cô không thích gần gũi.

-"Chị không sao chứ ạ!"

Nghe ai đó có vẻ muốn nói chuyện với mình, cô quay lại nhìn người trước mặt đang đưa cốc café cho mình với vẻ ngạc nhiên.

-"Tôi thì có sao?"

-"Vụ tai nạn…"

-"À, tôi không sao, cảm ơn về cốc café nóng."

Cô cười nhẹ định quay lưng đi, nhưng người đó vẫn còn nhiều điều muốn nói thì phải.

-"Xin lỗi vì đã đưa nhầm địa chỉ cho chị."

-"Tôi biết tất cả, tốt nhất đừng nên nói gì nữa, tôi không thích dong dài đâu."

Ánh mắt sắc sảo của cô nhìn thẳng vào mắt Tuyết Chi, làm cho nhỏ bất giác rùng mình. Lạnh như băng, đúng, là như vậy.

Tuyết Chi cứng miệng không nói được gì nữa, chẳng lẽ cô biết nhỏ đưa địa chỉ sai là có ý đồ, như thế…

Cô quay lưng đi như chưa có gì, bỏ lại gương mặt trắng bệch của Tuyết

Chi ngoài sau, sao mỗi lần đối diện với cô, nhỏ đều có cảm giác sợ sệt thế, cô có thứ gì đó, rất khác người.

Vừa lái xe, cô vừa bật cười khi nghĩ lại khuôn mặt Tuyết Chi, cô biết chứ. Biết vì sao nhỏ lại làm vậy với cô, tất cả chỉ là tình yêu thôi.

-"Uống đi, cười mãi."

Hắn đưa cô cốc trà sữa thạch khi cả hai đang yên vị trên ngọn đồi bồ công anh.

-"Nhớ anh."

Vừa nhận lấy cốc trà sữa, cô vừa nghiêng người dựa vào vai hắn.

-"Mới có một ngày thôi mà."

-"Lúc nào cũng nhớ cả, không cần một hay hai ngày."

-"Vậy mà anh tưởng chỉ mình anh nhớ em thôi chứ."

Hắn cười tươi nhéo má cô, sao ở bên cô ấm áp quá vậy, mặc dù bây giờ đang là mùa đông. Hắn lại yêu người con gái này hơn rồi, yêu rất nhiều.

-"Nhớ anh, rất nhiều. Bao giờ anh mới về, cứ trốn tránh hoài, vì chuyện gì."

Vừa uống nước, vừa nhìn ra xa, cô hỏi mông lung.

-"Chắc anh phải nói, anh không muốn giấu em chuyện gì nữa."

-"Em không sao, anh muốn lúc nào nói cũng được, em luôn sẵn sàng lắng nghe."

Đẩy gương mặt cô đối diện mặt mình, hắn hắng giọng nói cho cô nghe. Cô nghe xong, bỗng dưng chau mày.

-"Nội gián."

-"Theo anh điều tra là vậy."

-"Thiên Quân biết không?"

-"Chưa, vì vậy nên anh chưa lộ diện được, với lại anh muốn giúp anh Quân trong âm thầm, cái cơ ngơi này của anh ấy mà."

-"Cũng đúng, nhưng anh biết ai không?"

-"Thanh Đài, chủ tịch tập đoàn Hưng Thịnh, vẫn hay lui đến công ty, chắc đang tìm kiếm tài liệu hở, anh không thể nhìn công ty từ từ phá sản, vì vậy…"

-"Em giúp anh được gì không?"

-"Em giúp anh Quân được không, anh sợ cô thư ký của anh ấy đang cố ý bán tài liệu."

-"Tuyết Chi, anh nói cô ấy…"

-"Theo thông tin thì vậy? Nhưng em giúp anh Quân trong âm thầm thôi được không, anh không muốn anh ấy biết công ty đang bị gặp rắc rối. Mà tốt

nhất là em để ý cô thư ký đấy giúp anh là được.”

-“Vâng, em làm được.”

Thì ra là vậy, thì ra là vì công ty, vì anh trai và là vì sự nghiệp gầy dựng của cha hắn. Vậy chỉ cần xong chuyện này, cô và hắn có thể thật sự ở bên nhau hả.

-“Mà sao anh phải giúp âm thầm, em nghĩ anh và Thiên Quân hợp sức thì chuyện đó khó xảy ra.”

-“Anh Quân chưa biết anh còn sống mà, với lại như em đã biết, anh Quân còn hận anh chuyện của mẹ.”

-“Em nghĩ không phải thế đâu, Thiên Quân đã tha thứ cho anh.”

-“Sao em biết.”

-“Linh cảm của một người con gái thôi.”

-“Nếu được thế thì tốt rồi.”

Hắn xoa đầu cô như con nít. Ôm cô thật chặt trong lòng.

-“Đến lúc giải quyết xong chuyện này, anh sẽ cưới em, bằng được.”

-“…”

****

Chào ngày mới bằng cốc trà sữa nóng, cô đi bộ đến công ty, hôm nay cô muốn thư giãn xíu thôi.

-“Đi một mình sao?”

Cô quay người sang nhìn người vừa lên tiếng ấy, nheo mắt. Cô đang cố lục lại kí ức xem thử có quen người bên cạnh không. Chân cô vẫn cứ bước, miệng vẫn uống trà sữa đều đều, còn đầu thì bận suy nghĩ. Mãi lúc sau cô mới thốt lên đúng một từ.

-“Ừ.”

Nói quen cũng đúng, không quen cũng không sai. Bởi có lẽ người trước mặt cô là người hôm trước làm quen với cô ở chỗ chụp hình. Người mà đưa cô hộp sữa dâu, thật trẻ con.

-“Sao hôm nay đi bộ.”

-“Thích.”

-“Vẫn lạnh lùng như lần đầu gặp, cô là người con gái đầu tiên đối xử lạnh nhạt với tôi như vậy?”

-“…”

Cô nhìn qua hắn đúng 3s rồi tiếp tục cốc trà sữa, chân vẫn bước đều.

-“Tôi là Thanh Đài, có lẽ cô chưa biết tên tôi đúng không, Thiên Anh.”

Bây giờ có thể nói là cô hết lạnh lùng ngay lập tức, cô quay mặt sang, nhìn chằm chằm vào hắn. Không phải cô quan tâm khuôn mặt hắn đâu, mà

cái cô đang quan tâm là cái tên vừa được hắn thốt ra kìa. Hắn nói hắn là Thanh Đài, vậy có nghĩa…hắn đang cố tình muốn chiếm đoạt công ty. Ôi thôi…

-"Rất vui được quen anh, Thanh Đài, chủ tịch Hưng Thịnh."

Cô giơ tay có ý muốn bắt, Thanh Đài thấy thế thì mừng ra mặt, cứ tưởng con cá đã cắn câu khi nghe thấy tên hắn, vậy hóa ra con gái ai cũng vì gia sản của hắn mà dấng vào. Nhưng không sao, hắn thích cô, cô muốn gì cũng chiều. Hắn nắm lấy bàn tay trắng nõn của cô.

Khi hắn chạm vào tay cô, da gà cô đã nổi lên từng đợt, nếu không phải vì công việc, thì một cộng lông cũng không chạm được huống chi là bắt tay, kinh tởm.

-"Trưa nay làm xong, cô có thời gian cùng tôi ăn trưa không?"

-"OK."

-"Vậy trưa nay tôi đợi cô."

Hắn vừa nói xong, cô cũng vào công ty. Công ty Hưng Thịch đối diện công ty cô nên việc gặp gỡ này không có gì ngạc nhiên cả.

Như thế thì cô đã chính thức bắt đầu công việc rồi sao.

-"Thiên Anh, vào phòng tôi có chuyện."

Mới vào công ty đã bị ai đó gọi, cô chả biết chuyện gì mà sếp lại nghiêm tọng đến thế.

-"Có chuyện gì sao."

Thiên Quân mặt thì nhăn lại nhìn vào màn hình laptop, tay quắt cô lại gần mình.

-"Sản phẩm này chỉ mới được chụp hình lại, và chỉ duy nhất một mình cô được mặc, sao giờ nó đã đổ sô ra thị trường, trong khi đó chưa có lệnh tung ra sản phẩm này."

-"Thế thì sao hỏi tôi, anh đnag nghi ngờ tôi bán sản phẩm."

-"Ý tôi…"

Thiên Quân nhìn mặt cô mà nói cũng không được, cô đang rất tức giận, đúng, là tức giận.

-"Chỉ mới hôm qua tôi chụp hình, trong ekip có 3 người nữa, lúc tôi chụp hình là 4 giờ, kết thúc lúc 5 giờ. Còn giờ sản phẩm được tung ra là 7 giờ. Anh có nhìn kĩ không, tôi là thần thánh chắc."

Thiên Quân lúc đầu chỉ thắc mắc về sản phẩm bị lấy mất một cách dễ dàng như thế thôi, nhưng anh lại không có ý định đổ tất cả qua cô. Nghe màn lí giải của cô cũng đủ biết cô đang kiềm chế để không to tiếng như thế nào.

-"Ý tôi không phải thế."

-“Nhưng tất cả lời nói của anh đang muốn tố cáo tôi, ý anh muốn nói tôi đã bán sản phẩm, xin lỗi, anh nhầm rồi, tôi không phải người như thế.”

Trong tất cả các lần nói chuyện với nhau, đây là lần đầu tiên anh thấy cô nói nhiều đến thế. Cô…

-“Xin lỗi!”

Lâu lắm rồi anh mới nói lời xin lỗi với một người, đã bao giờ anh làm sai mà phải xin lỗi người khác đâu, anh ghét như thế, vậy mà ở trước người con gái này, anh bắt buộc phải xin lỗi vì cái tố chất của cô.

-“Thôi không sao, để tôi điều tra chuyện này.”

Cô thật sự rất bực vì người khác nghĩ mình như vậy nhưng khi nghĩ đến Thiên Tuấn, cô lại thôi. Có là nội gián đang từ từ ra tay, cô phải cứu giúp. Việc trước tiên cô làm, đó là…

Cô bước qua gian phòng của các thư kí các bộ phận, cô di chuyện từ từ đến bàn của Tuyết Chi. Tất cả hành động của cô làm mọi người ở đây phải ngước mắt nhìn theo. Từng bước đi nhẹ nhàng, uyển chuyển, khuôn mặt thanh tú, xinh đẹp sắc nét. Hầu hết các thư kí, chỉ có duy nhất Tuyết Chi là thấy mặt cô, còn tất cả, hình như chưa ai thấy. Vì sau khi Thiên Quân thay thế Thiên Tuấn, tất cả nhân viên đều bị đổi. Cô không biết vì sao Thiên Quân làm thế nhưng cũng vì lí do đó mà làm côn gty đang bị đe dọa.

-“Tuyết Chi.”

Cô nhẹ giọng gọi Tuyết Chi.

-“Chuyện…chuyện gì?”

Tuyết Chi gặp cô, giống như tội phạm gặp công an, nhỏ lắp bắp thấy rõ. Nhỏ không biết tại sao nhưng mỗi lần nhìn vào cặp mắt ấy, nhỏ thấy sợ, mà mọi giả dối của nhỏ muốn buộc tuột.

-“Ra ngoài uống nước được không?”

-“Tôi đang làm việc.”

-“Tôi xin sếp rồi, cô có 2 tiếng nghỉ, đi được chứ.”

Biết không trốn được, nhỏ đành xếp tất cả tài liệu lại rồi đi cùng cô.

-“Chị có chuyện gì muốn nói.”

Tuyết Chi lên tiếng trước khi cả hai đã ngay ngắn ở quán café đối diện công ty.

-“Tốt, không vòng vo. Thanh Đài trả cô bao nhiêu.”

-“Ý chị…”

-“Đừng nói nhiều, tôi biết cô đang rất rõ ý của tôi muốn nói gì.”

-“Thật sự tôi không hiểu.”

-“Kịch này cô đóng rất tệ, không qua được tôi đâu.”

-“Chị…”

Mồ hôi của Tuyết Chi một lúc cùng chảy ra như tắm, tay nhỏ run run, môi mím chặt.

-“Cô cứ giấu, việc cô đang làm tôi sẽ đưa pháp luật xử lý vậy. Cùng lắm thì ngồi 10 năm tù chứ mấy.”

Cô cố nhấn mạnh.

-“Gia đình tôi…rất khó khăn.”

Đánh trúng đòn tâm lý, cô biết chắc đường nào Tuyết Chi cũng sẽ nói nên cười thầm trong bụng. Bởi vì cô nhìn ra Tuyết Chi là một người lương thiện, nhưng có lẽ vì lí do gì đó đưa đẩy cô vào chuyện làm bất nhân này.

-“Khó khăn sao? Nhà ở, quần áo vẫn đầy đủ.”

-“Không như chị nghĩ đâu, tôi là trụ cột của gia đình, một mình phải nuôi 5 người ăn. Ba là một cây sâu rượu, mỗi lần không có rược là ông ta lại đập tung hết cả nhà lên. Mẹ tôi tháng trước bị xe tông phải nhập viện. Đứa em kề thì bị thất tình đâm ra bị tâm thần, còn em út tôi thì học cấp 1. Nhiều lúc tôi muốn chết đi vì số tiền một tháng của tôi không thể nào đủ chi tiêu cho cả gia đình. Nhưng khi nhìn lại, nếu tôi chết đi thì chắc có lẽ gia đình tôi sẽ từ từ ra đi theo thời gian mất. Và đúng lúc đó, có người đến cho tôi niềm tin sống, mặc dù là chuyện bất lương, nhưng cuộc đời đưa đẩy, tôi biết phải làm sao mặc dù trong thân tâm tôi không muốn thế.”

Tuyết Chi nước mắt tèm nhem khóc trước mặt cô. Cô nhìn kĩ lại người xon gái trước mặt mình, 19 hoặc 20 tuổi là cao. Còn cô năm nay đã 21. Hèn gì nhỏ vẫn gọi cô là chị. Mới có ngần tuổi này mà đã bương chải đời lo cho gia đình, chắc có lẽ là người có hiếu lắm. Cô cảm động trước tình cảnh của nhỏ, cô ôm nhỏ vào lòng.

-“Chỉ cần cô không làm chuyện bất lương đó nữa, tôi sẽ giúp cô.”

-“Chị giúp chuyện gì?”

Nhỏ nước mắt vẫn lăn, hỏi lại cô.

-“Chuyện tiền tôi sẽ cho cô mỗi tháng, cứ xem như tôi đang làm từ thiện vậy?”

Cô dỗ dành nhỏ như đứa con nít. Cô thấy thương cảm cho số phận của nhỏ. Hẩm hiu thật. Biết ngay là do hoàn cảnh đưa đẩy mà, Tuyết Chi không có lòng dã tâm như thế.

-“Như thế không được đâu.”

-“Như vậy mỗi lần công ty có sản phẩm mới, cô đem đi bán thì là được đó hả.”

Cô nhăn mặt.

-“Không, ý tôi…”

-“Cứ xem như tôi làm từ thiện, chỉ cần cô giúp tôi làm nhân chứng trong việc này là được. Thanh Đài đang muốn đạp đổ công ty này, cô có thể giúp tôi ngăn lại. Làm đúng với lương tâm mình.”

Tuyết Chi không suy nghĩ gì nữa mà gật đầu ngay. Chắc có lẽ làm chuyện bất lương nên trong thân tâm nhỏ chưa bao giờ thấy thoải mái. Và mỗi lần đứnbg trước mặt cô, cái thoải mái đó chưa bao giờ được hiện hữu. Nhưng lần này hình như khác, nhỏ thấy dễ chịu hơn nhiều.

Ở cô có thứ gì đó đáng tin tưởng lắm, với cả ánh mắt quyết đón của cô khiến người đối diện nói chuyện với cô phải sợ.

http://tieulun.hopto.org

Chương 60: Vạch Trần

Nhìn đồng hồ mấy lần, cô mới bước ra khỏi phòng. Cô đang suy nghĩ một điều gì đó rất quan trọng, và những điều cô đang suy nghĩ có thể nói sẽ ảnh hưởng rất lớn đến việc của công ty cũng như sự quay trở về của Thiên Tuấn.

-"Trưa nay tôi bận mất rồi, tối được chứ!"

Vừa mới ra đại sảnh công ty, cô đã bắt gặp Thanh Đài đứng đợi mình để cùng đi ăn trưa. Nhìn vẻ mặt thoáng chút nhăn nhó của hắn mà cô bật cười nhẹ.

-"Tôi thật sự xin lỗi, tại tôi có việc đột xuất."

-"Không sao, vậy tối gặp nhé, địa điểm do cô quyết định vậy?"

Cô gật đầu mỉm cười nhẹ thay cho lời đồng ý cũng như lời tạm biệt. Cô bước đi với nụ cười nhẹ trên môi, bỏ lại sau lưng khuôn mặt hơi cáu của hắn. Chưa là gì đâu?

Cô lái xe đến ngọn đồi, nơi mà có người thương đang đợi.

Vẫn như bao lần, đặt chân đến đây cô lại thấy một cảm giác êm đềm, thanh bình đến lạ lùng. Nhẹ đi đến khóm cây gần đó, cô dang tay đón gió như mỗi lần, khổ nỗi hôm nay trời lạnh quá.

-"Happy Birthday to baby, my love."

Nghe tiếng Thiên Tuấn, cô quay người lại, và điều đó làm cô ngạc nhiên khi trên tay hắn đang cầm một chiếc bánh kem. Cô cảm động muốn rơi nước mắt, cô cũng chả nhớ hôm nay là sinh nhật mình luôn đấy. 3 năm nay, sống ở nơi đất khách quê người, có còn nhớ cái ngày mình được sinh ra đâu. Vậy mà khi trở về, hắn làm cô nhớ quá, nhớ da diết.

-"Thổi nến đi, tính đứng đó nhìn anh hoài sao."

Cô khóc đó, rơi nước mắt đó, cảm động đó, nhưng cô cũng bật cười, vừa cười vừa khóc. Bởi vì cô thấy hạnh phúc, thật sự.

Cô lại gần hắn, thổi nến, nhắm mắt lại và ước. Nhưng lúc này cô lại muốn ôm hắn hơn, ôm thật chặt.

-"Cảm ơn anh, em yêu anh."

-"Lại con nít mắt ướt nữa hả?"

-"Không có."

Cô thụng mặt đẩy hắn ra, quay đi chỗ khác rồi lau nước mắt.

-"Đây là lí do mà anh bắt em dù có mắc chuyện gì cũng phải đến đó hả?"

Sau khi trấn tĩnh lại được mình, cô mới nhìn ra xa về phía cuối ngọn đồi, cách mà cô thích nhất mỗi lần đến đây.

-"Ừ, không thích sao."

Hắn vừa nói vừa vòng tay qua cổ cô, đeo cho cô cái khăn choàng cổ màu

xanh dương. Màu cô thích.

-“Đẹp không, anh tự đan.”

Cô quay người lại, nhìn hắn đầy ngạc nhiên như không tin được. Cô đơ người trong vài phút vì bận nhìn chiếc khăn, cô nhìn kĩ từng đường nét trên nó. Mặt dù không công phu kĩ sảo như hàng bán ngoài kia nhưng nó đậm chất yêu thương, tình cảm của hắn gửi vào.

-“Nhìn mà xem, anh còn vụng vờ lắm, nhưng thôi, dù gì cũng là anh có tâm, tạm gọi là được vậy.”

Cô nhìn hắn xong nhẻm miệng cười đến híp mắt. Hắn nghe xong vài vạch đen đang hiện rõ trên mặt.

-“Đã nói thế thì trả quà lại đây.”

-“Không trả, đeo trên cổ em rồi thì đừng hòng.”

Và thế là có cuộc rượt bắt trên ngọn đồi yêu thương, tiếng cười cứ vang xa mãi, xa mãi đến chiều.

-“Dù ra sao cũng mãi bên nhau nhé.”

Hắn đặt cằm lên vai cô, tay ôm lấy eo từ phía sau cô, hơi thở cả hai từ từ. Cảm giác thật hạnh phúc.

-“Ừ, mãi bên nhau.”

Chạy xe thật nhanh về công ty khi nhận được cuộc gọi khẩn cấp, cô không biết chuyện gì đang xảy ra ở đó nữa.

-“Chuyện gì sao? Thiên Quân.”

Cô mặc dù không tỏ ra vẻ hốt hoảng nhưng trong thân tâm cô đang lo lắng công ty gặp chuyện, cô đã chạy thật nhanh đến đây, vậy mà tên nào đó nhởn nhơ nhâm nhi ly café như không có chuyện gì?

-“À, cũng không có gì quan trọng, tối nay cô rảnh không?”

-“Không, tôi bận rồi.”

Cô nhăn mặt đáp.

-“Bận chuyện gì?”

-“Ngoài giờ làm mà giám đốc còn quản tôi sao.”

-“Không…Ý tôi…”

-“Ok, nếu chuyện đó khó nói vậy thì thôi. Nhưng nếu có chuyện gì muốn nói thì 7 giờ Royal nhé. Tôi có bất ngờ cho anh.”

Cô cười nhẹ rồi bước ra khỏi phòng, tự hỏi sao hôm nay Thiên Quân lại có gì đó khác khác. Nhưng thôi không sao, chắc chuyện công ty chứ gì. Nhân tiện hôm nay ba mặt một lời, vạch trần bộ mặt của tên kia luôn. Cô muốn Thiên Tuấn về bên mình nhanh hơn. Thật sự rất muốn như thế.

-“OK, 7 giờ cô đến Royal luôn nhé, tôi đợi cô.”

Cô vừa ra khỏi phòng Thiên Quân, lập tức cô gọi cho Tuyết Chi, hôm nay kết thúc vậy. Cô muốn yên ổn, không suy nghĩ gì nữa.

*****

7giờ tại Royal…

-"Đến lâu chưa."

Cô nhẹ nhàng kéo ghế ngồi xuống bàn có người đợi mình, vẻ đẹp kiêu sa trong chiếc đầm trắng không giống như những bộ đồ cô thường mang trong lúc làm ở công ty đã làm cho ai đó ngẩng ngơ nhìn không chớp mắt.

-"Đợi người đẹp ăn cơm tối chung thì 1 tiếng như thế này có là gì đâu."

Thanh Đài cười nói với cô, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào người cô, điều đó làm cô kinh tởm. Cô nhếch nhẹ môi.

-"Gọi đồ ăn đi, hôm nay tôi khao vậy?"

Cô đưa menu qua cho hắn, ánh mắt thì cười như không cười. Thanh Đài nhìn hành động đó mà nhăn mặt.

-"Cô đang nghĩ gì?"

-"Nghĩ theo cách anh nghĩ đó."

Cô nhún vai cười nhẹ. Hành động của cô rất rất khó hiểu. Rõ ràng lúc hẹn gặp ăn cơm tối là 6 giờ, vậy mà 7 giờ mới đến. Đã thế giờ lại đòi trả tiền, cái kiểu như cô đang xem hắn không phải đàn ông vậy. Ở cô có cái gì đó lạ lùng lắm, khó hiểu lắm, cuốn hút lắm. Cô làm tất cả mọi cánh đàn ông trước mặt cô phải mơ hoặc mà tự động tìm hiểu.

-"Cô nghĩ tôi không đủ tiền trả bữa cơm này."

-"Giám đốc công ty lớn nhất nhì Hà Thành này mà sao tôi lại dám nghĩ như vậy, anh hiểu lầm rồi. Tôi chỉ muốn chuộc lỗi mình đến muộn thôi."

Vừa lúc đó đồ ăn được đem ra, cô nhún vai ý muốn nói ăn trước, có chuyện gì thì nói sau. Nhưng lúc đó ánh mắt cô lại nhìn dáo dác qua cửa chính ở nhà hàng.

-"Đợi ai nữa sao?"

Cô im lặng không nói, ánh mắt nhìn thẳng vào hắn. Cô đang mường tượng trong đầu hắn đang nghĩ gì, sao lại khó hiểu như vậy. Người này có dã tâm như vậy sao.

-"Tôi đang thắc mắc rất nhiều chuyện."

-"Về chuyện gì, tôi trả lời được sao."

-"Thứ nhất, muốn ăn chung với tôi có ý gì?"

-"À, vì muốn tìm hiểu, rất dễ mà."

-"Thứ hai, anh đang có ý gì với tôi thì dừng lại đi."

Câu nói thẳng của cô làm hắn nhăn mặt. Và không để hắn nói gì, cô nói

tiếp.

-“Thứ ba, anh thấy tôi là người như thế nào?”

Cái này là hắn cảm thấy thật sự khó hiểu cô luôn nè. Nếu cô đã không cho hắn có ý gì với cô tại sao lại bắt hắn nói về cô là người như thế nào. Vậy, cô đang cố ý nói gì thế.

-“Lạnh lùng là cái đầu tiên tôi thấy ở cô, đôi mắt sắc bén, nụ cười hớp lòng người. Nói chung, cô là một cô gái rất có cuốn hút.”

-“Ý tôi không phải là nhận xét về tôi, mà là con người tôi như thế nào kìa, có nham hiểm quá chăng?”

Cô nhếch nhẹ môi. Cô đang bắt đầu vào câu chuyện trước khi cô muốn đến đây. Cô muốn kết thúc nhanh gọn.

-“Không, chưa tiếp xúc nhiều nhưng tôi thấy cô không phải người như vậy?”

-“Vậy anh nhầm rồi.”

-“Thứ tư, anh biết tại sao tôi lại đến đây ăn với anh không? Đừng nghĩ tôi là một người vì tài sản anh mà đến chứ.”

Tay cô xoa cằm, cười nhẹ nhìn hắn. Cô đoán chắc là hắn nghĩ như vậy vì chắc có lẽ mặt hắn lúc trưa đã cho cô thấy tất cả.

-“Thứ năm, điều mà tôi thắc mắc nhất là thái độ của anh sẽ như thế nào khi anh nghe tôi nói chuyện sắp tới anh được nghe.”

-“Càng lúc tôi càng thấy cô bí hiểm quá đấy.”

-“Là nham hiểm.”

Cô gằng nhẹ từng tiếng trong hơi thở mình.

-“Vậy chuyện cô sắp nói là gì?”

-“Anh thật sự muốn nghe sao? Tôi nghĩ nó sẽ có hại cho anh.”

Cô nhún vai như cảnh báo mặc dù trong lòng lại rất muốn nói ra nhanh chóng. Hắn nghiêng người nhìn thẳng vào mắt cô.

-“Tôi không nghĩ ra được trong đầu bé nhỏ của cô đang nghĩ gì đấy, thật nguy hiểm. Nhưng không sao, chẳng lẽ lại hại được tài sản tôi.”

-“Vậy xin chia buồn cùng anh rồi. Chính tôi sẽ làm tài sản anh đang nắm sẽ bay về đúng nơi của nó. Anh nghĩ sao nếu tôi tố cáo tội ăn cắp bản quyền có kế hoạch nhỉ? Một thì tài khoản đóng băng, anh sẽ ngồi tù, và hai là anh sẽ mất tất cả. Đơn giản nhỉ?”

-“Cô…”

-“À mà nhớ 6 tháng trước anh đã từng làm cho công ty tôi xém chút phá sản không? Anh làm tốt lắm, tính luôn trong chuyện này nhé.”

Cô được nước làm tới, nói những điều mình muốn nói tất cho hắn nghe.

-“Haha, cô đang nói chuyện gì vậy? Tôi chả hiểu gì hết.”

Cô thoáng chút nhăn mặt về thái độ của hắn, đang tỏ vẻ như không biết gì sao?

-“Diễn hơi tệ!”

Câu nói của cô khiến hắn đang cười cũng im bặt, hắn nhìn cô với vẻ tò mò thật sự.

-“Bằng chứng đâu mà cô nói tôi như thế, cô lầm rồi.”

-“Vậy anh yên tâm ở cuộc họp báo ngày mai đi, tôi sẽ có bất ngờ.”

Cô nói nhanh rồi dợm bước quay đi, đồng thời hất đầu ra dấu cho hai người ngồi bàn bên cạnh đi theo mình. Hắn ở ngoài sau nhìn theo, lửa muốn bốc cháy ngùn ngụt.

http://tieulun.hopto.org

Chương 61

-“Chị…”

-“Chắc hai người chưa ăn gì nhỉ?”

Không đợi hai người đó nói gì, cô ra hiệu cho hai người lên xe mình. Nhìn cái cách họ ngạc nhiên kìa. Cô bật cười nhẹ.

-“Không phải anh có chuyện muốn nói với tôi sao, Thiên Quân.”

Cô nhìn qua gương chiếu hậu trước mắt mình, không quay lại đằng sau nhưng đang cố hỏi Thiên Quân.

-“Tôi còn đang bàng hoàng trước bất ngờ của cô đây này. Tôi không thể tưởng tượng được người thân thiết trong công việc 6 tháng kể từ lúc tôi về đây lại là người đang cố tình chiếm đoạt công ty tôi. Và càng không ngờ người thân cận bên tôi lại là người tiếp tay.”

Cô ngước mắt lên nhìn sắc mặt của Thiên Quân, phải nói là biến sắc trông rõ.

-“Tôi xin lỗi.”

Đó không phải là lời cô nói ra, mà là Tuyết Chi. Tuyết Chi cúi gầm mặt xuống, tay thì đan vào nhau đầy sợ sệt.

-“Không phải lỗi của cô đâu, hoàn cảnh cả mà.”

Thấy Thiên Quân có vẻ còn giận, cô lên tiếng cứu vớt giúp Tuyết Chi.

-“Tôi mệt, chở tôi về công ty đi.”

-“Tối rồi anh còn muốn làm sao?”

-“Không phải cô nói ngày mai họp báo công bố chuyện này sao, nếu vậy tôi còn chuẩn bị vài thứ cho độc đáo chứ.”

Thấy lí luận Thiên Quân có vẻ đúng, cô cua xe chở Thiên Quân về công ty chẳng hỏi lí do gì nữa. Mà hôm nay mẹ lại nói về sớm nữa chứ, chắc là…

-“Chị cho em vào công ty luôn, em cần sắp xếp tí việc.”

Tuyết Chi nói. Cô im lặng thay cho lời đồng ý. Chắc là Tuyết Chi còn buồn chuyện Thiên Quân giận mình. Cô nhìn vào cũng đủ biết Tuyết Chi đang có tình cảm với Thiên Quân rồi. Ngốc nghếch thật.

Lái xe về nhà, cô nhìn ngoài đường đầy tâm trạng, cô buồn, không một lý do giải thích được cái buồn của cô. Linh tính đang mách bảo cô sắp có chuyện không hay. Nhưng cô đang nghĩ, liệu mình sẽ bị gì đây.

-“Mẹ, xin lỗi vì về muộn ạ.”

Thấy mẹ ngồi bên bàn đầy thức ăn và bánh kem, nhìn lại đồng hồ, cô thấy có lỗi với mẹ quá.

-“Không sao, con ăn gì chưa, mẹ hâm đồ ăn lại.”

-“Mẹ cũng chưa ăn gì luôn sao, sao không ăn trước đi, chờ con làm gì?”

Cô nói mà muốn khóc, mẹ lại vì cô làm chuyện không đâu nữa rồi.

-"Ngốc, hôm nay sinh nhật cục cưng mẹ mà, mẹ phải cùng mừng sinh nhật với con, ba năm nay, mẹ có cạnh con đâu."

Cô giận mình thật sự, cô đau lòng nhưng cô nén không khóc, nhìn mẹ đầy yêu thương.

-"Vậy mẹ hâm đồ ăn lại đi, hôm nay con phải ăn thật nhiều mới được."

Cô cười nhẹ nói với mẹ nhưng ánh mắt đã long lanh đầy nước. Nhìn mẹ gầy hơn xưa thì phải. Trước giờ chắc hẳn cô rất vô tâm đến mỗi thứ, kể cả gia đình rồi.

-"Rồi, con thổi nến rồi ước đi."

Cô nhắm mắt, thổi nến, và ước. Nhưng tự nhiên nước mắt cô rơi lúc nào không hay.

-"22 tuổi rồi đấy, liệu làm gì làm."

Mẹ vừa nói vừa đưa cô mũ len. Hôm nay, hai người cô yêu thương đều tặng cô một vật ấm cúng tự làm, chắc có lẽ vì cô sinh vào đúng tháng mùa đông nên tặng đồ ấm cũng đúng thôi.

-"Tôi là tôi biết cô thích màu hồng với cả xanh nên tôi cố gắng đan cho đấy, ráng mà giữ ấm cho mình vào cái mùa lạnh này."

Cô không nói gì, cũng không bận tâm lời mẹ nói, cô bước lại gần, ôm bà thật chặt. Mãi lúc sau, cô mới lên tiếng.

-"Cảm ơn mẹ, con yêu mẹ, nhiều lắm."

Đó là cái sinh nhật đầy yêu thương, tình cảm nhất, mặc dù không có bạn ở bên, nhưng có hai người cô yêu thương như thế này thì mãn nguyện rồi.

*****

12 giờ đêm, điện thoại cô vang lên. Cô mệt mỏi bắt máy.

-"Alo."

-"Đến…công ty được không?"

-"Anh uống đó hả, Thiên Quân."

-"Đến đây được không?"

Cô dập máy, rõ phiền, lúc tối còn không sao, bây giờ chắc say mèm rồi. Khoác thêm chiếc áo ấm cho mình, cô lái xe đến công ty. Trời thì rõ lạnh, vậy mà…cái tên điên này không biết bị gì.

-"Cốc..cốc..cốc."

-"Cạch."

Cửa vừa mở, cả thân người ai đó ngã nhào vào cô làm cô mất đà ngã nhào xuống đất, cô nhăn mặt đầy đau khổ.

Vừa cố đỡ Thiên Quân dậy, vừa nhìn xung quanh xem có ai giúp mình

không, cô khổ sở than thầm.

-“Anh làm cái quái gì vậy, một mình mà cũng uống được sao.”

Vừa dìu hắn đặt xuống ghế sofa, cô vừa trách. Nhìn căn phòng tối đen với ánh sáng yếu ớt từ ánh trăng ngoài cửa chiếu vào làm cô thấy căn phòng lành lạnh.

-“Thiên Anh…”

Nghe tên mình, cô quay lại nhìn Thiên Quân, nhưng thấy hắn im lặng, cô đành tìm công tắt điện để bật lên. Vừa bật lên, cô nhăn mặt khi thấy phòng thật bừa bộn.

Hậm hực dọn đồ giùm hắn, cô đang thắc mắc hắn đang bị gì.

-“Tôi phải làm sao…”

Câu nói của hắn làm cô dừng hoạt động đang làm của mình lại. Cô nghiên người nhìn hắn, có vẻ hắn bị sốt rồi, nhìn cách uống rượu của hắn trong mùa đông này mà coi, không ốm mới lạ.

Cô không nói gì, lặng lẽ đi tìm khăn và thau nước.

-“Nằm im đó đi, đừng nói gì nữa, tôi chả biết thần kinh anh có bị gì không đấy. Chẳng lẽ chỉ vì chuyện lúc tối mà tự hành hạ bản thân mình như vậy?”

-“Tôi nghĩ…”

Thiên Quân ngồi dậy, lúc này nhìn hắn chả giống người say gì đâu, ngược lại rất tỉnh là đằng khác, và điều đó khiến cô sợ.

-“Anh nghĩ gì thì có thể nói, đâu cần phải nắm tay tôi thế này.”

-“…”

Hắn gục đầu lên vai cô, cái cách giống như Thiên Tuấn mỗi lần hắn có chuyện gì đó thật sự buồn. Điều nay làm cô khó hiểu, đây là Thiên Quân hay Thiên Tuấn vậy? Sao hôm nay, hai người cứ như một.

-“Cô nghĩ sao khi tôi đang yêu một người nhưng người đó không yêu tôi.”

-“…”

Lúc này thì đến lượt cô im lặng, cái cảm giác đó cô chưa nếm qua lần nào, sao cô biết được đây, chắc đau khổ lắm.

-“Sao anh biết người ta không yêu anh, anh thổ lộ với người ta chưa.”

Bây giờ cô cảm thấy mình như người mẹ an ủi đứa con trai đang buồn vì tình vậy.

-“Vậy…tôi yêu cô, cô thấy như thế nào.”

-“Anh điên à.”

-“Đó, rõ ràng người đó đâu yêu tôi.”

-“Ý anh…người đó là tôi.”

-“Ừ.”

Cô vội vàng đẩy hắn ra khỏi người mình, chau mày nhìn hắn.

-“Anh bị sốt cao lắm rồi, nghỉ đi, mai còn làm việc, tôi về trước.”

Nói xong cô dợm bước quay đi, cô thấy mình mang đầy tội lỗi. Nhưng bước đi của cô bị kìm hãm lại bởi cái nắm tay đầy mạnh mẽ của người ngoài sau.

-“Đừng đi, xin em, đừng đi mà.”

Trái tim cô lỗi một nhịp, cô nhớ quá, nhớ cái lúc trước, cô đã từng níu kéo Anh Tuấn cũng như Thiên Tuấn, nhưng đó chỉ là một quá khứ, cô không muốn mình nhớ lại. Vậy mà giờ đây, chính Thiên Quân lại là người khơi gợi lên nó.

-“Nếu tôi không có khuôn mặt giống Thiên Tuấn, liệu em có nhìn tôi dẫu một lần không.”

Cô nhăn mặt không đáp gì.

-“Tôi đã yêu em từ lần đầu gặp, nhưng có lẽ vì tôi giống Thiên Tuấn nên em không chấp nhận được. Nhưng không sao, em có thể bên tôi, tập dần cách quên cũng được. Bởi lúc này, tôi cần em.”

-“Thiên Tuấn còn số…”

Cô định nói hết câu nhưng nghĩ lại, cô lại im lặng.

-“Cho dù anh có khác Thiên Tuấn, tôi cũng không thể nào nhìn về anh, trái tim mỗi người có một, làm sao có thể chia ra hai ngăn được.”

-“Nhưng ôm mãi hình bóng một người đã khuất, em không thấy mình rất ích kỉ hay sao. Tôi cảm nhận được em không muốn mở lòng cho bất kì ngoại trừ Thiên Tuấn nữa.”

-“Vậy thử hỏi anh sẽ thay lòng đổi dạ với một người đã không màn mạng sống của họ để cứu mình được hay không. Anh biết mà, Thiên Tuấn cũng vì tôi…Và với lại, tình yêu của tôi với Thiên Tuấn lớn lắm, anh không hiểu được đâu.”

-“Vậy với tôi, tình yêu tôi dành cho em cũng không nhỏ.”

-“Rõ ràng quen biết nhau chưa lâu, anh nói vậy chả khác nào khinh rẻ tôi, tôi không thích như vậy?”

-“Nhưng tình yêu của mỗi con người là do trái tim định hướng, nó đâu cần thời gian. Như những người quen nhau 8,9 năm trời, vậy mà cũng chia tay được để cưới người mới quen 2,3 tháng đó. Tình yêu không nói trước điều gì cả.”

-“Anh say rồi, nghỉ ngơi đến lúc nào tỉnh thì tìm tôi nói chuyện, tôi về

đây, khuya lắm rồi.”

Cô rút tay mình ra khỏi tay hắn rồi mở cửa bước ra ngoài. Cô kìm chặt tim mình lại để nó không nhảy ra. Cô không biết có phải vì có khuôn mặt giống Thiên Tuấn nên trái tim cô loạn nhịp hay không, hay là vì một lí do nào khác nhưng hiện tại cô không làm chủ được nhịp tim bất bình thường của mình.

Đầu óc cô rối bời cảm xúc, cô phải làm gì lúc này.

-“Ngủ chưa.”

-“Vừa chợp mắt tí là em gọi.”

Bên kia có giọng nói hơi ngái ngủ.

-“Xin lỗi, nhưng em nhớ anh quá.”

-“Em đang đâu.”

-“Cầu Phú Lợi.”

Cô lê đễnh cúp máy, cô biết hắn sẽ đến bên cô. Người cô cần lúc này là Thiên Tuấn, mình hắn thôi.

15 phút sau…

-“Em bị điên à, trời lạnh thế này mà ở đây, hơi nước bốc lên cũng đủ cảm rồi đấy, đã thế lại bận đồ ngủ đi thế này.”

-“Em điên thật rồi.”

Cô nói xong ôm chặt lấy hắn, chỉ cần nhiêu đó là đủ.

http://tieulun.hopto.org

Chương 62: Hoán Đổi

-“Thiên Anh.”

Cô đang cầm tài liệu đưa cho Tuyết Chi, chuẩn bị cho cuộc họp sắp tới, nghe ai đó gọi tên mình, cô quay lại.

-“Chào! Gíam đốc Thanh Đài, anh đã chuẩn bị cho cuộc họp này chưa.”

Cô cười xã giao mà như nhếch mép khinh thường.

-“Cô cao tay lắm, tôi đợi xem cô làm gì được.”

-“Qúa khen rồi thưa ngài, hẹn gặp lại.”

Cô nói xong bước đi, chẳng đoái hoài gì đến Thanh Đài nữa.

Nhìn ở trước cửa công ty, cô cũng đủ biết các nhà báo đã đến đông đủ. Cũng tốt thôi, như vậy dễ dàng hơn.

-“Chị Anh.”

-“Sao.”

-“Chị đem tập tài liệu qua phòng giám đốc giúp em được không?”

Cô nhìn Tuyết Chi có vẻ bận rộn với rất nhiều việc, thấy cũng tội nên cô gật đầu.

-“Ừ!”

Đứng trước phòng Thiên Quân, cô cứ lưỡng lự có nên vào hay không. Lúc nãy không nhớ, giờ mới nhớ ra là tối đêm qua cô và hắn…mà thôi, cô chẳng muốn nhắc đến nữa. Có vào không ta.

Chần chừa mãi 10 phút, cô mới hít lấy một hơi dài rồi mở cửa bước vào. Nhưng cùng lúc đấy, cửa bên trong cũng được mở ra. Không hẹn cùng gặp, cả hai va vào nhau làm cho mỗi người ngã một hướng.

Cô vừa xoa đầu mình, vừa nheo mắt nhìn.

-“Không sao chứ.!”

Mặc dù ngã cùng một lúc nhưng Thiên Quân đã đứng dậy từ lúc nào, hắn đứng dậy và khi nhìn thấy cô, hắn đã bối rối như người mắc lỗi, liền giơ tay có ý đỡ cô dậy. Vậy mà…cô bỏ qua cánh tay của hắn, tự mình đứng dậy.

-“Ờ, tôi không sao. Tôi đến đưa tài liệu cho anh, với lại báo cho anh biết còn 1 tiếng nữa là cuộc họp bắt đầu.”

Cô vừa nói vừa cuối xuống lấy tài liệu bị văng trong lúc ngã khi nãy.

-“Cảm ơn.”

Cô gật đầu như nhận lời cảm ơn đó, định bước đi thì…

-“Thiên Anh.”

-“Sao.”

-“Vào phòng nói chuyện được chứ.”

Cô nheo mắt nhìn hắn nghi ngờ.

-“Tôi không say, không phải em nói khi nào tỉnh thì tìm em nói chuyện sao.”

Như nhớ ra cái lời hồi tối mình nói, cô nhún vai bước vào phòng. Đối diện hắn mà sao tim cô lại đập dữ dội như vậy nhỉ? Không biết cô đang sợ điều gì nữa.

-“Hôm qua…”

-“Tôi biết anh say nên nói nhảm thôi, anh sao rồi, đỡ hơn chưa.”

-“Đã nói tôi không say.”

Tiếng nạt của hắn làm tim cô bỗng đập nhanh hơn, cô nhăn mặt nhìn hắn.

-“Không say thì là gì?”

-“Những điều tôi nói với em hôm qua, tất cả là sự thật.”

-“Như thế thì đã sao, nếu không say thì chắc anh cũng nhớ những lời tôi nói chứ.”

-“Sao em cứ mãi ôm hình bóng của Thiên Tuấn, nó đã chết rồi, em biết không?”

-“Ai nói Thiên Tuấn chết, AI NÓI.”

Cô như hét lên, và khi nói ra hết câu, tự mình mới biết được hậu quả của nó.

-“Vậy…Thiên Tuấn còn sống sao?”

Thiên Quân nhìn cô đầy tò mò, đầy nghi ngờ.

-“Đúng vậy, Thiên Tuấn mãi sống ở trong tim tôi, được chưa.”

-“Sao em cứ mãi nặng tình như vậy?”

-“Thứ nhất, vì Thiên Tuấn đáng để tôi làm như vậy? Thứ hai, vì trái tim tôi chỉ trao duy nhất cho một người, đó là cho Thiên Tuấn, thứ ba…”

-“Được rồi, nói tóm lại…tôi không làm tim em rung động được nữa đúng không? Nhưng có thể cho tôi thời gian chứ, tôi sẽ làm em yêu tôi.”

-“Đừng phí công vô ích, sẽ không được đâu. Anh nghĩ anh sẽ vui khi có tôi, một người còn mang hình bóng em trai mình hay sao.”

-“Nó không phải em trai tôi.”

-“Không phải thì là gì?”

Cô cảm thấy phát bực với cuộc nói chuyện này, cô thấy khó chịu vì hắn nói Thiên Tuấn như thế, rõ ràng…

-“Nó đã cướp đi mẹ tôi, bây giờ lại muốn cướp đi một..người con gái tôi yêu, mặc dù nó đã không còn.”

Nhiều lần nói chuyện với Thiên Quân, cô chỉ muốn nói toạt ra là Thiên Tuấn còn sống. Không hiểu sao Thiên Tuấn lại muốn giấu nữa, nhưng giờ cô rất ghét.

-“Thiên Tuấn không cướp ai của anh cả. Đừng đổ tất cả qua anh ấy.”

-“Chuyện của mẹ tôi đã muốn bỏ qua rồi, nhưng bây giờ. Mặc dù nó đã chết, nó cũng mang đi luôn trái tim em, em thấy mình bây giờ như thế nào. Lạnh lùng ích kỉ để ai xem.”

-“Thiên Tuấn còn sống, đừng nói hồ đồ.”

-“Sao em cứ như vậy?”

-“Sự thật là thế, tôi biết anh không tin nhưng Thiên Tuấn còn sống, sự thật luôn là vậy? Chào anh, tôi đi ra ngoài, anh cũng chuẩn bị cho cuộc họp đi.”

Thật sự cô đang rất rất tức giận, cô đang kìm nén cơn giận của mình bằng cách xin phép ra ngoài trước. Nếu ở đây nói chuyện với hắn thêm một chút nữa, cô không biết mình sẽ làm gì hắn, có thể, cô sẽ chửi những câu không hay, hoặc là tát hắn vài cái.

Cô vừa bước được vài bước, cô bị một lực mạnh kéo cô lại. Lúc cô quay người lại thì cũng là lúc môi cô bị ai đó chiếm lấy. Nó nhanh đến mức cô không kịp phản ứng. Cô chỉ đứng trợn mắt như trời trồng nhìn người đối diện mình. Tim cô bỗng đập nhanh, nhanh như sắp ra ngoài rồi, như không phải là tim của cô nữa, chuyện gì đang xảy ra vậy. Đôi môi này, sao giống…

Nụ hôn kéo dài 3 phút, là cô không đẩy hắn ra, đúng. Là do cô không chống cự, cô cứ để im vậy. Cô không biết tại sao mình lại như vậy nhưng gần đôi môi này, cô không muốn rời.

-“Chát.”

Vừa buông ra, cô đã không nể tình mà tát thẳng vào má hắn. Cô không biết tại sao nước mắt lại lăn nhưng cô cảm tưởng mình rất có lỗi với Thiên Tuấn, tại sao lúc đó không đẩy hắn ra, tại sao. Cô bật khóc như đứa con nít. Nhưng cô cảm giác nó rất lạ, vừa thân quen nhưng lại vừa xa lạ.

-“Anh đang làm gì vậy hả?”

Mắt cô đỏ hoe nhìn Thiên Quân, nhưng cô lại thấy hắn bật cười, cười thật tươi, giống hệt như Thiên Tuấn cười mặt dù cô vừa tát thật mạnh vào má hắn.

Hắn không nói gì, lại gần cô, ôm cô thật chặt. Cô đang định đẩy ra và sẽ không thương tiếc gì nữa mà thẳng tay cho hắn vài cái tát nữa nếu hắn có ý định gì đó. Nhưng…

-“Để im, anh ôm em, em cảm nhận thử con tim mình đang nói gì.”

Đúng cái giọng điệu này làm cô đê mê, cô ngoan ngoãn để hắn ôm trọn. Cô nghe nhịp tim mình đập rộn ràng khi áp sáp vào tim hắn. Đây…

-“Thiên Tuấn.”

-“Ngốc này, nói chuyện lâu như vậy mà đến giờ mới biết là anh.”

Cô đẩy mạnh hắn ra, ánh mắt sắc lạnh nhìn hắn. Sau đó áp tay vào tim hắn, thật nhẹ nhàng. Mãi 3 phút sau, côm mới lên tiếng.

-“Em muốn nghe lời giải thích.”

Mặc dù còn bực mình vì chuyện này nhưng cô lại bình tĩnh đến lạ lùng, đầu cô thật sự muốn nổ tung vì những chuyện gần đây.

-“Em hỏi gì, anh trả lời.”

-“Hôm qua, là anh hay Thiên Quân.”

-“Thiên Quân.”

-“Hai người đổi vai nhau, ý muốn gì.”

-“Anh…”

-“Muốn thử lòng tôi sao, vừa ý chưa.”

Hắn nhìn cô áy náy vì hắn biết, cô đang thực sự tức giận. Nhưng biết làm sao, hắn chỉ muốn thử cô một chút thôi, chỉ muốn biết thời gian xa nhau đó, cô đã quên hay còn nhớ hắn, một người yêu cô rất nhiều.

Và những điều hắn nghe được tối qua và hôm nay, cũng đủ để hắn biết, hắn phải trân trọng, yêu thương người con gái này như thế nào rồi. Hắn rất hạnh phúc khi biết rằng người con gái hắn yêu cũng yêu hắn rất nhiều, hạnh phúc lắm.

-“Thiên Quân đâu.”

-“Anh ấy đi họp rồi, hôm nay có cuộc họp quan trọng mà.”

Nhắc mới nhớ, cô nhìn đồng hồ và cảm thấy hoang mang khi chính mình phải có trong cuộc họp đó để xem kết quả như thế nào. Thế mà, tất cả là do hắn.

-“Anh xấu xa lắm.”

Cô vừa nói vừa đấm vào ngực hắn một cái mạnh, đấm thật nhiều. Hắn đau nhưng hắn vẫn mỉm cười, cười hạnh phúc.

-“Ừ, anh xấu xa.”

Chương 63: Hạnh Phúc Tưởng Chối Bỏ

Cô hồi hộp đứng trước cửa phòng chờ đợi kết quả. Mặc dù trong thâm tâm cô cầu mong Thanh Đài lãnh thứ nhẹ nhất, đó là một bài học cho anh. Qua một vài lần tiếp xúc với anh,cô cảm thấy anh cũng không có ác ý là bao. Chắc là tại tiền làm mờ mắt thôi.

Nửa tiếng sau, Tuyết Chi bước ra phòng họp đầu tiên,nhỏ báo là mọi chuyện diễn ra tốt như cô mong muốn, nhưng thật ra cô đâu muốn như vậy.

Bất chợt cô thấy ánh mắt ngạc nhiên của Tuyết Chi, nhỏ nhìn chằm chằm vào người bên cạnh, tỏ ra vẻ ngạc nhiên thấy rõ. Tuyết Chi vừa nhìn trước, vừa nhìn sau.

-"Sếp, tôi mới thấy anh còn trong kia mà."

Bây giờ cô mới vỡ lẽ, cười nhẹ.

-"Thiên Quân còn trong đấy sao?"

-"Chị…Ý chị là sao, sếp đang đây mà."

Tuyết Chi hoang mang nói với cô.

-"Còn nhiều chuyện cô chưa biết đâu, tôi sẽ nói cô sau. Thiên Quân ra thì nói giúp qua quán café đối diện nhé."

Nói xong cô nhanh tay kéo người im lặng nãy giờ không nói một lời nào đó đi. Nhìn cái cách hắn hờ hững kìa, rõ ràng đang đi với cô.

Ngồi đợi Thiên Quân, lòng cô thật sự rất nôn nóng. Cô đang nóng lòng xem sự có mặt của cả hai sẽ như thế nào, cô sẽ tự mình so sánh những điểm khác của họ, cô sẽ tự mình tìm.

-"Em mong gặp Thiên Quân đến như vậy?"

-"Hả?"

Cô nghiêng người nhìn hắn vì không hiểu ý của hắn.

-"Em đang rất nóng lòng gặp Thiên Quân."

-"Ừ, cũng có."

Cô gật đầu tỏ vẻ hiểu ý hắn nói rồi, nhưng cô chỉ đáp theo phản xạ tự nhiên, không ngờ hắn lại nhăn mặt giận dữ.

-"Nhưng em chỉ xem thử hai người giống nhau đến mức nào thôi, tuyệt nhiên không có ý gì."

Cô bặm môi, hai tay bắt chéo thành chữ X giơ lên trước mặt, vẻ mặt nghiêm túc đến lạ thường làm hắn đang nghiêm cũng bật cười.

-"Muốn thấy đến thế sao. Rõ ràng em đã nhìn thấy cả hai người."

-"Nhưng em chưa nhìn thấy hai người cùng một lúc."

Cô giãy nãy cãi lại. Hắn thấy thế thì xoa đầu cười trừ.

-"Nhưng mà em còn chưa tính sổ chuyện hai người đâu đó."

Cô trừng mắt nhìn hắn, cái mặt trẻ con đáng yêu vô cùng. Thường ngày cô tỏ ra lạnh lùng, cứng rắn, đó là chỉ để không ai thương hại hoặc quan tâm cô thôi. Vậy mà lúc bên hắn, cô chả hiểu cái tính nũng nịu trẻ con từ đâu mà ra nữa.

-"Rồi, em cứ xử anh sao thì tùy."

Vừa lúc đó, Thiên Quân bước vào, giống hệt Thiên Tuấn không khác gì, cả hai cùng mặc đồ vest, rất trang nghiên, lịch sự và đứng đắn như quý ông trưởng thành. Thât sự nếu bây giờ họ đến cùng một lúc, cô sẽ không nhận ra ai là ai mất.

-"Cảm ơn, nhờ cô mà công ty bớt mối nguy."

-"À, không có gì, cũng cảm ơn vì anh mà tôi bỏ mất cuộc họp do chính mình đề ra."

Cô cười nhẹ, câu cô vừa nói ra thể hiện sự trách móc, khiến người nghe phải cười gượng. Hiện tại cô đang ngồi gần hắn, đối diện là Thiên Quân, cảm giác gì đó khó tả lắm.

-"Tôi không có ý đó, nhưng ép buộc thôi."

Thiên Quân cười rồi huếch mặt qua nhìn hắn, ý muốn nói gì đó mà cô không thể hiểu.

-"Tôi đang giống như bà mối của hai người vậy, đừng trách oan tôi chứ."

Điệu mặt tỏ ra vô tội của Thiên Quân làm cô bật cười. Và cô cũng đang ngầm so sánh hai người, giống nhau thật, nhưng cô có thể dễ dàng nhận ra cách nói chuyện của mỗi người.

-"Thật ra…tôi không có ý trách anh, chắc có lẽ vì sự trêu chọc của hai người làm tôi có chút bực mình."

-"Vậy xin lỗi nhé."

Thiên Quân cười nhìn cô nhưng trong thâm tâm lại mang một nỗi buồn khó tả. Anh thật sự không muốn cô trở về với hắn, vậy có phải, màn kịch giả này đã vô tình trở thành sự thật không. Anh đã hận em trai mình suốt mấy năm nay, nhưng có chỉ là sự bao biện cho sự ra đi của người mẹ yêu dấu mình thôi. Làm sao anh có thể hận mãi một người em máu mủ của mình được. Anh bất lực trước màn tình tứ của hai người, và có lẽ…

-"Anh có chuyện, đi trước nhé."

Thiên Quân nhanh chóng chào tạm biệt hai người rồi đi thẳng.

Hắn cũng lập tức đưa cô về.

-"Ngày mốt đám cưới Alex với Hạo Thiên, anh đi chứ."

-"Em có muốn ngày đó mình được làm cô dâu."

-"Nhảm nhí, em không đùa."

Cô nhăn mặt khi hắn cười trêu chọc cô.

-“Ngốc, anh sẽ cưới em,vào một ngày không xa. Ngày mốt anh sẽ đón em.”

Hắn hôn nhẹ vào môi chào tạm biệt cô khi xe đã đậu trước nhà. Màn tình tứ đó vô tình mẹ cô bắt gặp.

Cô đi vào nhà nhưng vẫn còn ngoái lại vẫy tay nhìn hắn. Cảm xúc hỗn loạn lại chen ngang tư tưởng cô, sẽ cưới, hắn là sẽ cưới, và cô sẽ là cô dâu, là vợ của hắn. Nghĩ đến là cô lại nở nụ cười hạnh phúc.

-“Thiên Anh.”

Tiếng gọi của mẹ làm cô giật mình.

-“Sao hả mẹ?”

-“Mẹ cần nói chuyện rõ ràng với con, vào nhà đi.”

Mẹ cô bỗng dưng nghiêm túc đến đáng sợ, chưa bao giờ mẹ đón cô với sắc mặt như thế cả. Bỗng lòng cô dấy lên cảm giác lo sợ.

-“Quan trọng lắm hả mẹ.”

Chờ cô ngồi ngay ngắn bên bà, bà mới nhẹ giọng.

-“Mẹ biết mất đi người con yêu thương rất đau buồn, thậm chí là khổ. Mẹ đã thấy con đau khổ suốt thời gian qua. Mẹ rất vui khi con tìm được người khác để quên đi nỗi đau quá khứ. Nhưng nếu con quen người này chỉ bởi gì có khuôn mặt giống nhau thì không thể con ạ, như thế sẽ vô tình làm người ta tổn thương. Con đừng đem tình cảm ra đùa cợt.”

Cô tròn mắt nghe mẹ nói, lúc đầu thật sự thì cô không hiểu gì, nhưng đến khi mẹ nói hết, cô mới ngờ ngợt ra tí xíu.

-“Ý mẹ…”

-“Ừ, nếu con quen Thiên Quân là thật lòng thì mẹ không ngăn cản, nhưng nếu chỉ vì lí do người giống người đấy…e có lẽ mẹ sẽ can ngăn.”

Cô bật cười sặc sụa, vỡ lẽ ra câu chuyện của mẹ tự vẽ, cô vừa muốn cười nhưng lại vừa muốn khóc, cô thật không ngờ mẹ lại nghĩ như vậy.

-“Không như mẹ nghĩ, hoàn toàn không phải…”

Cô ôm bụng để nén cười, còn mẹ cô thì tỏ ra giận dỗi với thái độ của cô, cô không bao giờ vô ý vô tứ như thế, từ trước đến nay chưa hề, vậy mà giờ…

-“Mẹ đang hiểu lầm chuyện gì vậy?”

Cô thấy mẹ có vẻ nhăn, mới nghiêm túc trở lại.

-“Mẹ vừa thấy…à con và Thiên Quân.. à hôn nhau.”

-“Mẹ này, làm như còn nhỏ lắm ý, nói mà…”

Cô chắp miệng lắc đầu nói với mẹ, cảm thấy mình đùa quá trớn, cô cười nhẹ giải thích.

-“Đó là Thiên Tuấn, không phải Thiên Quân mẹ ạ!”

-“Con nói sao, mẹ không hiểu.”

-“Thiên Tuấn còn sống, và người con đi chung lúc nãy là Thiên Tuấn mẹ ạ!”

Như để chứng mình cho những điều mình nói là đúng, cô kể cho mẹ tất cả những chuyện đã xảy ra. Lúc đầu mẹ còn hơi ngạc nhiên, sau đó gật đầu mỉm cười hạnh phúc.

-“Vậy mà mẹ cứ tưởng…”

-“Con cũng không ngờ mẹ lại triết lí tình cảm với con vậy luôn đó.”

Cô bĩu môi nhìn mẹ. Mẹ thấy cô như thế thì chỉ xoa đầu cười trừ.

-“Ăn tối nhé, hôm nay mẹ sẽ nấu súp gà cho con.”

-“Mẹ chờ con thay đồ tí, con sẽ nấu cho mẹ món kim chi vừa học được.”

Cô cười lém lỉnh rồi chay vụt lên lầu. Bà chỉ biết lắc đầu cười cho đứa con gái bé bỏng của mình.

Loay hoay mãi tận 2 tiếng, hai mẹ con mới làm ra được 5 món mới, theo công thức chế biến của cô.

-“Tính toong.”

Nghe chuông cửa, cô vội vàng tháo tạp dề bỏ đũa xuống.

-“Con ra mở cửa.”

Cô chậm rãi đi ra với nỗi tò mò, tối rồi mà có ai đến nữa nhỉ? Đã là giờ ăn cơm, cô lắc đầu.

-“Bắt đợi lâu trong trời lạnh như thế này sao?”

-“Hả? Đến đây làm gì? Vào giờ này.”

Cô ngạc nhiên.

-“Đi ăn tối.”

-“Anh bị gì thế.”

Kèm theo lời nói đó là hành động sờ trán của cô. Hắn nhăn mặt.

-“Bị gì?”

-“Đương không mới gặp hồi nãy, giờ tự dưng đòi đi ăn tối.”

-“Anh đói.”

Vừa nói hắn vừa chui toạt vào trong nhà chẳng để cô nói gì. Cô thấy thế thì vội vàng đóng cổng rồi đuổi theo sau.

-“Nè, có mẹ…”

Chưa nói hết câu hắn đã cười tươi chào mẹ cô.

-“Con chào bác!”

-“Đây…”

Bà ấp úng khi không phân biệt được Thiên Quân và Thiên Tuấn.

-“Thiên Tuấn mẹ ạ!”

Cô lắc đầu nói với mẹ.

-“Cho cháu ăn nhờ một buổi được không ạ!”

-“Ồ rất sẵn lòng, bác với Thiên Anh mới nấu vài món, cháu ăn luôn cho vui.”

-“Dạ, vậy cháu không khách khí đâu ạ!”

-“Mặt dày.”

Cô bĩu môi kéo ghế ngồi xuống. Từ lúc nào hắn lại có cái mặt dày như thế nhỉ?

-“Thua cô.”

Hắn cười lém lỉnh nhìn cô. Mẹ cô thì bật cười trước vẻ chọc nhau của hai đứa trẻ.

-“Ăn đi Thiên Tuấn, món kim chi do con bé nấu.”

Nghe nói món cô nấu, hắn ăn nhanh nhất có thể khi vừa được bà gắp vào chén. Cô thì nhăn mặt trông thấy tội. Đang ở trước mặt người lớn, lại là mẹ cô mà hắn…ôi không thể tin được đó là Thiên Tuấn mà cô quen.

-“Bác nghe chuyện của cháu rồi, thật sự rất mừng khi cháu còn sống, và bác thật lòng cảm ơn cháu đã cứu con bé.”

-“Dạ không có gì ạ, chuyện cũng lâu rồi mà bác.”

-“Cứ tưởng cháu…Mà con bé cứ buồn cứ khóc cứ nhớ về cháu..”

-“Mẹ.”

Cô dẫy nãy khi mẹ cố tình nói đến cô, hắn nghe thế thì mỉn cười, cười hạnh phúc.

-“Dạ, cháu biết.”

-“Anh thì biết gì.”

Cô lầm bầm trong lòng, nhưng hắn vô tình nghe thấy. Nhưng hắn lại bỏ qua nó, nhìn bà đầy nghiêm túc.

-“Thưa bác, hôm nay cháu đến đây có chuyện quan trọng để nói với bác.”

-“Có chuyện gì sao? Thiên Tuấn.”

-“Cháu thành thật xin lỗi vì thất lễ, ba cháu không về kịp nên chỉ mình cháu đến thế này. Cháu đến đây…à…là muốn…”

Tự dưng hắn lắp bắp khi thấy khuôn mặt tò mò của cô, khuôn mặt mong chờ của bà.

-“Dạ, là muốn cưới Thiên Anh.”

Dũng cảm lắm hắn mới dám nói ra, thế mà…

-“KHÔNG ĐƯỢC.”

Đó chính là lời phản bác của cô, cô đứng bật dậy khỏi ghế quyết liệt từ

chối, điều đấy làm bà ngạc nhiên, còn hắn thôi khỏi nói, cứng đơ người.

****

Hihi, ai mong khúc sau hông nè, gần kết rồi. Tác giả ra chap trong bữa giao thừa mà mạng lang qá post k đk:* Nhưng dù gì cx Chúc Mừng Năm Mới muộn nhé. ^^ Tác giả chúc các đọc giả sẽ có một năm mới vv, an khang, thịnh vượng, ngập tràn hạnh phúc, những may mắn sẽ đến với các bạn:*

-klq nhưng giao thừa tác giả ở nhà ráng viết truyện, lạnh quá chả muốn đi đâu L((huhu. Khổ cho cái số FA mà:((

http://tieulun.hopto.org

Chương 64: Trở Về Của Một Người

-“KHÔNG ĐƯỢC.”

Cả hai người còn lại cứ nhìn người vừa phát ngôn ra câu nói đó đầy ngạc nhiên, như không tin được, hắn đứng dậy lay vai cô.

-“Ý em…”

Vẻ mặt cô giận dữ, tỏ ra không hài lòng nhìn hắn, xong nhìn mẹ.

-“Con nói không được là không được, mẹ đừng đồng ý. Cả một lời cầu hôn cũng không có, vậy mà đến nhà nói với mẹ…”

Lời cô vừa thốt ra, mẹ cô bật cười giòn giã.

-“Mẹ tưởng con lớn rồi đấy, vậy mà cũng con nít hết biết.”

Hắn thì không nói gì, vẻ mặt thì nóng bừng, hắn không nghĩ cô sẽ chấp chuyện nhỏ nhặt đó, đơn giản bây giờ hắn chỉ muốn cưới cô càng nhanh càng tốt thôi. Nào ngờ…

-“Anh xin lỗi.”

Cô bật cười thật lớn.

-“Đùa đấy, em không thích khoa trương như thế đâu. Mà mẹ thấy thế nào, có tin tưởng giao con cho người đàn ông này không.”

Cô nhẻm miệng cười nói với mẹ.

-“Với ai thì mẹ có thể xem xét lại, nhưng Thiên Tuấn…mẹ tin tưởng tuyệt đối.

-“Mẹ hơi tin người rồi!”

Cô vờ ôm đầu cảm thán làm hắn và mẹ cô cùng bật cười. Bà cứ tưởng ngoài bộ mặt lạnh lùng ít nói của cô,cô sẽ ít khi trêu đùa như thế chứ. Vậy thật ra, người con trai này đã thay đổi hoàn toàn con gái bà rồi. Bà thầm cảm ơn trời.

-“Tại anh đáng tin tưởng..”

-“Thôi đi.”

Dọn dẹp xong bàn ăn, cô và hắn xin phép lên phòng cô, bà chỉ nhìn theo mỉm cười. Không ngờ bây giờ bà lại muốn có cháu đến như vậy?

-“Sao tự nhiên không hỏi ý kiến em gì hết.”

-“Anh muốn em bất ngờ.”

-“Chả bất ngờ gì, em chỉ muốn đá nhanh anh ra ngoài khi thấy anh nói điều đó với mẹ, thật không thể tưởng.”

-“Sao lại vậy?”

-“Thậm chí anh còn chưa ra mắt em với ba anh.”

-“À, thì ra là vấn đề đó, cuối tuần này ba về, anh nhất định đưa em sang.”

-“Tối lắm rồi, anh về được rồi đó.”

Cô đỏ mặt khi nghe hắn nói, vờ nhìn đồng hồ khi thấy nó chỉ 9 rưỡi.

-“Đang đuổi.”

-“Không hề, em chỉ nhắc anh vậy thôi, anh đang ở phòng của một đứa con gái khá lâu rồi đó.”

Cô vừa nói vừa lấy cuốn tiểu thuyết nằm lên giường đọc. Chẳng hề để ý đến bộ mặt nhăn nhó của hắn đang ngoài sau.

-“Ở phòng vợ tương lai, đâu có gì sai.”

-“Ai đồng ý bao giờ, nói năng..”

Mắt thì vẫn dán vào cuốn tiểu thuyết, miệng thì vẫn nói mà đầu cô cứ lắc liên hồi.

-“Này, anh còn đang trong phòng, làm ơn dẹp cuốn tiểu thuyết.” Vừa nói hắn vừa đẩy cuốn sách của cô sang một bên, cúi sát mặt hắn với mặt cô khi cuốn sách vừa được lấy ra. “Vậy anh hỏi lại, em có đồng ý dự đám cưới anh với tư cách là cô dâu không?”

Cô bối rối định đẩy hắn ra không phải vì lời hắn nói mà là do tình thế lúc bấy giờ. Người ngoài nhìn vào chắc chắn nghĩ…hắn đang đè lên cô. Môi hắn sắp chạm môi cô nữa rồi này. Tự dưng lúc này tim cô đập thật mạnh.

-“Không…”

Cô lắp bắp định nói, nhưng khi thấy ánh mắt nhăn lại giận dỗi của hắn, cô cười xòa xòa.

-“Không đồng ý sao được, ý em là vậy?” Cô cười đến híp mắt. “Đứng lên đi, em muốn ngồi dậy nói ch…”

Cô chưa nói hết đã bị hắn ôm chặt lấy và đặt nụ hôn đầy tình cảm vào môi cô. Thật lâu.

Đến khi thấy cô thật sự khó thở, hắn mới buông ra, đỡ cô ngồi dậy, nhưng lại để cô ngồi trên đùi hắn.

-“Đấy là sự trừng phạt cho sự lếu lắc của em.”

-“Em không có.”

-“Em có muốn tiếp tục như thế vì tội cãi bướng.”

-“Thôi dẹp.”

Cô vừa nói vừa lấy tay che môi mình lại, điều đó làm hắn cười to.

-“Tháng sau, mình đám cưới.”

-“Ôi trời, sao…sao anh quyết định nhanh thế.”

-“Thế là nhanh sao, anh muốn tuần sau kìa, nhưng hiện tại anh chưa nói gì với ba, đành để tháng sau.”

-“Em…em chưa chuẩn bị tinh thần gì hết, nó nhanh quá.”

-“Anh chỉ muốn cưới em thật nhanh, để những lúc bên nhau như thế này,

không có lí do gì để em có ý đuổi đi.”

-“Thật trơ trẽn.”

Cô thấy vui vì những điều hắn nói. Nhưng cũng hơi sợ vì lời hắn vừa nói đó đột ngột quá, vậy tháng sau, cô phải cưới chồng sao. Ôi không, nhanh thật nhanh, tuổi thanh xuân của cô.

-“Anh sẽ có em mỗi đêm, không lâu đâu. Bây giờ lo mà bên mẹ em đi. Anh về đây.”

Hắn nói xong đặt cô ngồi xuống giường.

-“Em tiễn anh.”

Cô lon ton chạy theo hắn, người con trai này…cô cảm thấy yêu hắn nhiều nhiều hơn.

Chào tạm biệt mẹ cô xong, cô đưa hắn ra tận cổng.

-“Tạm biệt. Anh ngủ ngon.”

-“Anh sẽ mơ em, em yêu.”

Vừa nói hắn vừa hôn nhẹ lên môi cô. Hôm nay còn lấy đâu ra từ “em yêu” nữa đấy, nghe thật sến súa.

-“Em ngủ ngon luôn nhé, trời lạnh lắm, vào nhà đi.”

Cô gật đầu đi vào nhà, hắn cũng vào xe và rồ ga phóng đi, hai người, hai cảm xúc khác nhau, nhưng lại cùng một tâm trạng “hạnh phúc.”

-“Con gái mẹ lớn thật rồi, sắp xa tôi rồi.”

Vừa vào nhà, cứ tưởng mẹ ngủ rồi, ai ngờ bà lại trêu cô như vậy.

-“Mẹ…”

Cô nũng nịu bởi lời chọc của mẹ.

-“Thiên Tuấn là người đàn ông tốt, mẹ cảm thấy như vậy, con hãy trân trọng…”

-“Mẹ nói kiểu như con gái mẹ là người xấu lắm ý.”

Cô hờn dỗi bỏ đi lên lầu.

-“Con ngủ đây, mẹ ngủ ngon.”

Nhìn con bà tỏ ra hờn dỗi mà bà bật cười thành tiếng. Rõ ràng chỉ một người duy nhất làm thay đổi được cô.

******

Chào đón ngày mới từ một từ nhắn từ Thiên Tuấn, cô cười hạnh phúc.

“Ngày mới vui vẻ nhé vợ, yêu em.”

Chỉ nhiêu đó thôi là cô hạnh phúc lắm rồi. Mang tâm trạng háo hức đó, cô đến công ty làm việc, và hôm nay, cô quyết định đi bộ để khây thỏa.

Cô vừa đi vừa ngân nga những ca khúc yêu đời.

-“Tiếng hát vẫn vậy, vẫn như ngày nào, rất hay.”

Nghe ai đó bình luận khi cô vừa dứt tiếng hát, cô ngạc nhiên quay sang bên cạnh và ngạc nhiên vì từ lúc nào đã có người đi theo như thế. Nhưng bây giờ, cô còn ngạc nhiên khi nhận ra đó là ai mặc dù người đó mang kính đen che hết nửa khuôn mặt.

-"Thật bất ngờ."

-"Nhận ra sao?"

-"Không hẳn, chắc nhờ giọng nói."

-"Vẫn vậy, vẫn là đóa hoa hồng có gai, lạnh lùng."

Cô bật cười trước lời nói đó.

-"Nhưng…có vẻ yêu đời và hay cười hơn, phải chăng Thiên Anh đã tìm được niềm vui."

-"Đừng gọi tên nhau như thế, xa lạ lắm!"

-"Tôi phải xưng hô như thế nào?"

-"Như xưa đi, nhóc."

-"Tôi đã lớn rồi."

-"Nhưng vẫn nhỏ hơn chị mà."

-"Thôi bỏ qua, chị đi đâu."

-"Đến công ty làm việc, em về lúc nào?"

-"Vừa đáp máy bay vào sáng nay, tôi đang đi dạo để hít cái không khí đã mất 4 năm nay, vậy mà không ngờ người đầu tiên gặp lại là chị."

-"Thật vinh dự…"

Cô bật cười nhẹ trêu chọc.

-"Có thể cùng ăn sáng chứ, Thiên Anh."

Cô nhìn đồng hồ, còn tận một tiếng. Cô gật đầu. Nhưng vẫn nhăn mặt về cách xưng hô của thằng nhóc.

Cả hai ngồi ngay ngắn ở bàn ăn trong nhà hàng gần công ty cô làm việc. Cô mới lên tiếng.

-"Lớn thật đấy, nhìn chững chạc hơn rồi."

-"Tôi không biết là chị có tính khen người khác từ khi nào đấy, 4 năm không gặp, chị thay đổi quá,"

-"Ai cũng cần thay đổi mà."

-"Tôi vẫn thích tính cách lúc xưa hơn…"

Cô bật cười với câu nói của nhóc Hải.

-"Vậy cảm ơn em, em đã không thích chị của bây giờ."

-"Nhưng tôi yêu con người hiện tại của chị."

Câu nói của Bùi Hải làm cô nhăn mặt, vội uống cốc sữa nóng, cô nhún vai nói mặc dù đã trấn an rằng nó chỉ nói đùa mình.

-“Em vẫn vậy, vẫn thích trêu đùa với chị.”

-“Tôi đã đủ lớn để nói lời này, nhưng tôi muốn chị biết, tôi về đây là để tìm chị.”

Trái tim cô đập nhanh vì sợ hãi, ôi, 4 năm rồi đấy, vậy mà giờ, thằng nhóc này đang làm cô tức điên.

-“Tới giờ chị đi làm rồi, em đừng nói như thế khiến chị khó xử nữa.”

Cô đứng dậy tạm biệt nhóc Hải, nhưng bước vài bước, cô quay người lại nói cho Hải một câu mà khiến nó chau mày.

-“Chị có người yêu rồi…à với lại cũng sắp đám cưới, chị mong em sẽ có mặt.”

Câu nói của cô không khác gì vết dao đâm vào tim nó, nó như người mất hồn nhìn theo bóng cô khuất dạng. “Người đó là ai.”

Cô lắc đầu xua tan hình ảnh buồn bã của nhóc Hải, nó còn nhỏ, bồng bột lắm, nói năng không để ý gì, đúng, là vậy đấy.

-“Đang nghĩ gì?”

Nghe giọng nói ai đó kèm theo cái khoác vai, cô thả lỏng người ra nhưng tìm chỗ trút gánh nặng.

-“Em mới gặp Bùi Hải.”

-“Thằng nhóc đó không phải đang ở Mỹ.”

-“Ừ, mới về lúc sáng.”

-“Này, sao không gặp ai mà gặp em, hắn nói gì với em.”

-“Không nói gì cả, như người bạn cũ lâu ngày gặp lại.”

Cô chẳng đề cập gì nhiều đến cuộc trò chuyện của cô và Bùi Hải, điều đó làm hắn khó chịu.

-“Rõ ràng lúc trước hắn có theo đuổi em.”

-“Đã là 4 năm trước rồi chàng ngốc tôi ạ, em đã nói với Hải sắp đám cưới đấy, em tỏ ý mời Hải đến dự.”

Nghe cô nói thế, hắn biết cô sẽ không vì chút ảnh hưởng nào mà thay lòng, nhưng hắn vẫn cảm thấy khó chịu khi có một người từng thích cô quay về, hắn sợ người đó sẽ phá hủy hạnh phúc của mình mặc dù hắn biết cô là người như thế nào.

-“Anh sợ…”

-“Ngốc của em, em rất chung thủy.”

Cô bật cười nhéo mũi hắn rồi chạy nhanh vào đoàn ekip chuẩn bị chụp hình cho mình, hắn bất lực nhìn theo rồi vẫy tay tạm biệt.

-“Chìu nay cậu rảnh chứ.”

Tin nhắn từ Alex, cô nhăn mặt nhắn lại.

-“Chắc rảnh, có chuyện gì sao?”

-“Vậy cậu sang tiệm Âu Lạc đi, 3 giờ nhé, cảm ơn.”

Định nhắn tin lại hỏi đến để làm gì, nhưng rồi cô cũng không muốn vòng vo, nên đành nhắn “OK”. Không biết nhỏ đang giở trò gì trước ngày cưới nữa.

Cô vừa rót cho mình cốc café nóng, vừa nghe người trong công ty bàn tán về việc có hai giám đốc giống hệt nhau, có nhiều người không biết chuyện trước đây Thiên Tuấn đã đối mặt tử thần nên Thiên Quân quay về thế chỗ. Lâu nay họ cứ tưởng Thiên Quân là Thiên Tuấn vì cả hai rất giống nhau. Vậy mà hôm nay trong công ty, vô tình bắt gặp hai người cùng một lúc, không ai không khỏi thốt lên đầy ngạc nhiên.

-“Giống nhau chả khác gì luôn đấy, không biết một trong hai mai này có người yêu thì cô người yêu đó có phân biệt được đâu là người yêu mình và đâu là người anh em của họ không nữa.”

-“Chắc là không rồi, đến tôi cũng lầm”

-“Có khi còn nhầm người yêu của nhau, haha.”

Nghe mấy người đó bàn tán nhưu thế, cô không khỏi nhăn mặt, nhưng nói vậy có hơi quá không. Lúc trước cô cũng từng nghĩ sẽ không phân biệt được ai là ai, nhưng giờ chắc có lẽ không đâu, vì giờ có một trăm người giống Thiên Tuấn đi nữa, cô vẫn nhận ra hắn trong số đó, vì trái tim hắn sẽ đập mạnh khi gần cô, cô tin rằng hắn cũng như mình mà.

Cô bực bội dằn mạnh cốc café ra khỏi bình lọc, đi nhanh về phía ekip. Hình như chưa ai biết cô và Thiên Tuấn quen nhau. Chắc có lẽ ở đây toàn người mới.

-“Chiều nay em rảnh không?”

Tin nhắn từ hắn, cô nhăn mặt, vẫn còn đang giận chuyện bàn tán ban nãy đấy.

-“Bận rồi!”

Hắn không đối diện cô nên hắn không biết cái tin đó nhạt nhẽo như thế nào mà nghe chính miệng cô nói ra còn nhạt nhẽo hơn gấp 10.

-“Chiều nay em đâu có làm.”

-“Gặp bạn.”

-“Này, em đang lạnh nhạt với tôi đấy.”

Cô đang bực vì sao hắn lại không nói với người cô và hắn là một đôi thôi, không hiểu sao tính con nít háo chiến đó lại có trong cô nữa.

-“Không có.”

Tin nhắn cô gửi đã 5 phút, cô không nhận được phản hồi, đừng nói hắn

đang giận ngược lại cô chứ.

-“Thiên Anh.”

Nghe ai gọi mình, không riêng gì cô quay lại nhìn mà hầu như cả đoàn ekip đều quay lại, họ đều ngạc nhiên khi sếp xuống tận đây, mà lại gọi cô người mẫu chung của ekip.

Cô bối rối trông rõ ra mặt, sao lại xuống đây, vào lúc này.

Thấy cô không có ý định trả lời hắn, hắn lại gần và kéo cô đi ra khỏi phòng, trước khi đi không quên để lại một câu.

-“Mượn cô người mẫu khó tính của mọi người tí nhé.”

Đó là lịch sự mặc dù giờ hắn có kéo cô đi đâu cũng là quyền của hắn, nhưng lúc nãy, hắn vô tình thấy những gương mặt khó chịu của những người trong phòng khi hắn kéo tay cô.

-“Này, kéo em đi đâu.”

-“Ai chọc em giận.”

-“Không ai cả?”

-“Em đang lạnh nhạt với anh.”

-“Đã nói không có.”

Hắn luồng tay sau gáy cô, kéo đầu cô lại gần và hôn cô một cách say đắm, cô muốn đẩy ra nhưng không đủ sức.

-“Anh điên à, em không thở được.”

-“Trừng phạt tội nói dối.”

-“Nhảm nhí, em vào chụp nốt album mùa đông, anh đừng làm phiền.”

-“Em đang nói anh làm phiền.”

-“Đúng đấy, anh rất rất rất phiền.”

-“Vậy là đúng rồi, em đang giận anh chuyện gì.”

Như trúng tim đen, cô ấp úng.

-“Không có, đã nói không có, tan làm em đợi anh ăn trưa.”

Hắn bật cười trước cô, chắc cô lại gnhe người ta nói gì đó rồi giận lây qua hắn, đẳng nào chả vậy? Hắn hiểu cô quá rồi.

http://tieulun.hopto.org

Chương 65: Khó Xử

-“Chú rể của cậu đâu mà bắt tôi đi chọn váy cưới với cậu, thế mà tôi tưởng cậu có chuyện quan trọng gì cơ đấy!”

-“Anh ấy bận họp tí đến sau, mình chỉ có cậu là người thân ở đây, mình muốn váy cưới cũng do cậu thấy thích thôi.”

-“Ôi trời, đây là đám cưới cậu đấy, đừng đề cao bạn thân lên như vậy.”

-“Mình đang nghiêm túc đấy, Thiên Anh. Mình không nghĩ là bạn lại có tính trêu ghẹo người khác từ lúc nào.”

Alex bặm môi nói, tỏ vẻ không vui khi cô trêu nhỏ nhưng vui vì cô đã thay đổi. Tất cả mọi người trừ mẹ cô ra, chưa ai biết Thiên Tuấn còn sống cả, nên lúc này đây Alex thấy cô có vẻ đã quên đi quá khứ, nhỏ cũng mừng cho cô.

-“Mai là cô dâu rồi, đừng nhăn mặt như thế!”

Nói xong cô chọn cho Alex ba bộ có thể nói là vừa mắt cô nhất.

-“Vào phòng thử đi, đẹp đấy, chắc sẽ hợp với cậu.”

-“Mình không nghĩ là cậu nhìn ra nó hợp với mình trong khi mình chưa thử nó đấy.”

-“Lâu không gặp, nhìn cậu giống Hạo Thiên lắm rồi đấy, rõ nhiều lời.”

-“Ôi, đây mới là Thiên Anh tôi quen đây, lạnh lùng lạnh lùng.”

Nhỏ lẩm bẩm hai từ đó rồi bước vào phòng thử đồ trước khi kịp nghe cô nói lời tiếp theo. Đúng là người sắp có gia đình, nói nhiều hẳn ra. Ôi không phải chứ, tháng sau…Nghĩ đến là cô thấy đường máu của mình chạy nhảy khắp nơi.

Alex bước ra, và y như cô nói, nó hợp với vóc dáng Alex.

-“Duyệt.”

Cô đưa ngón cái lên, và cứ thế Alex vô thử hai bộ còn lại. Cứ như cô nói trước, nó rất hợp với Alex.

-“Chẳng lẽ phải mua hết ba bộ này.”

Alex phân vân khi không biết chọn bộ nào vì cả ba nhỏ đều thích.

-“Lấy hết đi.”

Tiếng một người con trai từ cửa bước vào làm cô và nhỏ đều quay sang nhìn. Là Hạo Thiên.

-“Tốn kém lắm.”

Alex bặm môi nói.

-“Em không muốn mình là cô dâu xinh nhất à, theo anh nên lấy hết đi.”

Và mặc cho Alex có nói gì, Hạo Thiên cũng nói gói lại.

-“Hay tôi sẽ tặng cậu một bộ, xem như quà cưới.”

-“Không cần như vậy đâu.”

Alex từ chối khéo, nhưng cô đã nhanh chóng thanh toán trước một bộ rồi, điều đó làm Alex không thích. Nhưng cũng đành ngậm ngùi.

-“Mà ngày mai tôi đi cùng một người nữa, sẽ bất ngờ đó.”

Cô nháy mắt tinh nghịch nói với Alex, và điều đó khiến Alex tò mò. Người đó có sức hút như thế nào mà làm Thiên Anh nhà ta phải trở lại bình thường như thế này, có hơn Thiên Tuấn không?

-“Mình không nghĩ là cậu có bất ngờ cho mình đấy!”

-“Ôi không, tôi không nhạt nhẽo trong ngày cưới bạn thân mình đâu.”

-“Không biết từ khi nào cậu lại yêu đời, à không…vui hơn trước như thế đấy.”

Cô không nói gì, mỉm cười nhẹ bỏ qua và tạm biệt Alex, hiện tại bên nhỏ đã có Hạo Thiên rồi, bây giờ cô như vô phận sự vậy.

Vội đến chỗ người vừa hẹn gặp, cô bắt đại chiếc taxi đi vì lúc nãy đến đây bằng xe của Thiên Tuấn.

-“Này, hẹn chị làm gì.”

-“Vẫn còn thích trà sữa thạch chứ.”

Cô ngồi xuống quán trà sữa quen thuộc của mình, tại sao Bùi Hải lại còn nhớ nhỉ, cứ tưởng sẽ quên hết cơ.

Khi nghe thằng nhóc hỏi thế, cô chỉ nhăn mặt rồi gật đầu.

-“Tôi chỉ muốn mời chị cốc nước, không được sao?”

-“Tùy!”

Nó cứ tưởng cô sẽ bực bội và bỏ đi, thế mà cô ngồi xuống thư thái tận hưởng cốc trà sữa. Vẻ mặt cô trông rất tự nhiên, như giữa nó và cô chưa có cuộc nói chuyện lúc ban sáng vậy? Người con gái này…đang mang một khí chất gì đó…

-“Tôi đã suy nghĩ chuyện lúc sáng.”

-“Chuyện gì?”

Cô ngẩng đầu lên hỏi ngay lập tức, lúc đầu cô muốn bỏ qua rồi, nhưng sao, chính nó lại nói ra điều đó mặc dù cô đã nói rõ ràng trước khi bỏ đi.

-“Những điều chị nói.”

-“Oh…Có phải vì nó không rõ ràng.”

-“Nó khó hiểu.”

-“Về việc gì?”

-“Thứ nhất, người yêu chị là ai. Và thứ hai, người chị cưới là ai. Trong khi lúc bên Mỹ, tôi có nghe nói là chị quen Thiên Tuấn, và Thiên Tuấn đã mất. Vậy chị quen ai trong khi tôi nhận được tin chị lạnh lùng với tất cả cánh

đàn ông. Đã thế chị lại nói sắp đám cưới. Vậy điều thứ ba, có phải chị bịa đặt chuyện đó để làm tôi rút lui."

-"Chị sẽ trả lời cho em dễ hiểu vậy. Thứ nhất, người yêu chị là Thiên Tuấn, người chị cưới cũng là Thiên Tuấn. Và bất cứ điều gì em đã được nghe, nên xem xét kĩ lại. Và điều thứ ba, như chị đã nói, chả có gì chị phải bịa đặt cả. Chắc em vẫn còn nhớ tính chị mà."

-"Đấy, tôi đã nói là khó hiểu ở chỗ Thiên Tuấn, rõ ràng đã mất…"

-"Vậy em không biết gì rồi, Thiên Tuấn còn sống đấy!"-Cô bật cười nhẹ nhìn Bùi Hải rồi ngó đồng hồ.-"Chắc giờ này anh ấy đang đến đây. Em có thắc mắc gì cứ hỏi."

Vừa dứt tiếng, ngoài cửa mở ra và thân hình cô trông ngóng cũng đến. Hắn đi với cô, thườn gbận những đồ trang nhã dễ hòa quyện nên không ai dám chắc bây giờ nhìn vào hắn mà nghĩ hắn là một tên giám đốc, nhưng như một tên bụi đời ăn chơi hơn.

-"Thiên Tuấn."

Mặc dù đã biết là hắn biết cô ngồi đây rồi, vậy mà cô vẫn muốn gọi tên hắn, cô không biết tại sao nhưng trí óc cô đang điều khiển cô phải làm như vậy.

Hắn cười xã giao chào Bùi Hải rồi ngồi xuống cạnh cô, đưa tay xoa nhẹ mái tóc cô như thói quen.

-"Hẹn gặp riêng luôn đấy."

Hắn ghé sát tai cô nói để kìm tiếng giận trong lòng.

-"Anh uống gì nhỉ, như cũ sao."

Cô lớn tiếng nói, bỏ mặc câu nói của hắn vừa nói với cô, lại tỏ ra mình vô tội. Bùi Hải nhìn thấy cảnh đấy trong lòng lại thấy như mình đang thua cuộc, rõ ràng hai người kia đang rất hạnh phúc. Họ đang khẳng định chủ quyền của nhau bằng những câu nói.

-"Tôi không nghĩ anh lại đánh nhau với Thần Chết để quay về được đấy!"

Như muốn mình không bị tàn hình, nó lên tiếng nói, đồng thời như giải thích cái tò mò của nó.

-"Đâu có, tôi đâu tài giỏi như vậy? Nhờ người vợ tôi dằn mặt hắn đó chứ."

Hắn vừa nói vừa ôm vai cô sát vào người hắn, như muốn giải thích từ "vợ" đó chính là cô. Và ngay lúc này, nó nhận ra nó không còn một chút hi vọng gì nữa rồi, thật sự như vậy?

-"Tôi nghĩ tôi bận tí việc, đi trước nhé."

Bùi Hải buông lời tạm biệt với ánh mắt hơi man mác nước long lanh. Phải

chăng cậu đang thất bại một lần nữa. Qúa đúng!

-“Cảm ơn về cốc trà sữa của nhóc nhé!”

Cô mỉm cười nói với theo mà đâu biết mặt ai đó đang nhăn tréo lại.

-“Không uống nữa.!”

Cốc trà sữa cô định đưa lên miệng uống thì bị tay ai đó dựt ngược lại.

-“Này, anh biết đây là thứ em thích, đừng ghen tuông kiểu con nít đó chứ.”

Cô bất mãn lên tiếng khi thấy hắn đổ luôn cốc trà sữa vào sọt rác.

-“Chị Lương, cho em 2 cốc trà sữa thạch.”

-“Chưa thấy ai như anh.”

Cô nói xong đứng lên bỏ đi trước mặc cho hắn cầm hai cốc trà sữa ở sau, cô đôi lúc cũng con nít lắm chớ thua kém gì ai đâu.

-“Này, đang giận anh.”

-“Không có.”

-“Vậy uống đi.”

-“Hết hứng rồi!”

-“Đừng con nít như thế!”

-“Anh mới con nít.”

-“Lại cái tật cái bướng.”

-“Không có, rõ ràng anh sai.”

-“Rồi, được rồi, anh xin lỗi, tất cả là do anh, anh sai. Đáng lí ra anh không nên vứt đi cốc trà sữa của một người thích người yêu của mình, đúng, anh sai.”

-“Nhận sai mà cũng vớ vào chút ghen tuông. Em chả hiểu yêu anh ở điểm nào nữa.”

Nói xong cô chộp luôn hai cốc trà sữa. Hành động đó như ngầm chấp nhận lời xin lỗi. Hắn thấy thế thì mỉm cười khoác vai cô đi, đôi lúc còn cúi miệng hớp một ít trà sữa của cô.

Cả hai cùng tay trong tay đi dạo phố như bao cặp khác. Nhưng cô mường tượng mình hạnh phúc nhất vì có một người yêu mình như vậy bên cạnh. Dù có ra sao, hắn cũng không làm cô thấy chán nản hoặc buồn bực. Và mỗi lỗi dù cô sai nhưng hắn vẫn nhận về phía mình, luôn lắng nghe và chịu đựng cái tính thất thường của cô. Chỉ có hắn, đúng, là duy nhất một người.

-“Tạm biệt em yêu, mai anh sẽ đến đón em sớm.”

-“Vâng, tạm biệt hoàng tử của em.”

-“Vợ anh ngủ ngon nhé.”

Hắn hôn nhẹ môi cô như bao lần.

-“Anh cũng vậy!”

Cô muốn dứt cái cảnh chào tạm biệt mà lâu thật lâu này nên nhanh chóng vào nhà. Lúc nào tạm biệt hắn cũng là người nói nhiều nhất đấy, thật khó hiểu.

****

Lựa cho mình bộ đầm xanh ngọc, cô tô thêm chút son cho thêm sắc, và cô không hề trang điểm một thứ gì, đơn giản cô dị ứng. Nhưng không vì thế mà cô không nổi bật. Cô đeo khuyên tai thạch anh cũng xanh ngọc, dây chuyền thạch anh xanh ngọc nốt, kể cả dày và kẹp nơ trên tóc, tất cả như một màu. Nó hòa quyện với nhau và tạo nên một nét đẹp thanh khiết có tỏng cô. Hôm nay, quả thật cô rất nổi bật.

Cô như nàng công chúa.

Vừa bước ra khỏi cửa đã thấy Thiên Tuấn đợi mình, cô hơi buồn khi thấy hắn không cùng linh cảm để trùng đồ với mình nhưng cái buồn đó được cô nhanh chóng gạt qua. Cô mỉm cười và hôm nay cô chủ động hôn hắn, một cái hôn nhẹ.

-“Anh đến hơi sớm đấy!”

Trái lại hành động của cô, cô thấy hắn hơi bất ngờ, lại tỏ ra lúng túng, sau đó là im lặng mở cửa xe cho cô. Cái cách này, không giống hắn một chút nào. Hôm nay hắn bị sao thế.

-“Anh bị gì thế, không được khỏe sao.”

Cô quan tâm hỏi, đúng là vẻ mặt hắn có chút biến sắc.

-“Em đừng làm tôi yêu em. Lỗi lớn lắm đấy!”

Hắn vừa gạt cần cho xe dừng lại đèn đỏ, vừa nói. Và cô nhận ra, cách nói chuyện này…không phải của hắn.

-“Thiên…Quân.”

-“Tôi cứ tưởng em nhận ra từ lúc tôi đứng chờ em chứ!”

Cô nhớ lại nụ hôn lúc nãy, tuy nhanh nhưng nó còn đọng chút gì đó khác lạ.

-“Sao…sao lại là anh, Thiên Tuấn đâu!”

-“Chắc nó đang đến nhà hàng, lúc nãy nó mắc kí hợp đồng đột xuất. Nó nhờ tôi đón em giúp…”

-“Nụ…nụ…”

-“Tôi bỏ qua vậy, nó đáng lẽ giành cho em tôi.”

-“Tôi xin lỗi, tôi tưởng là Thiên Tuấn.”

-“Tôi không để bụng, nhưng tôi nghĩ, nếu em làm như thế với tôi, tôi không chắc là mình sẽ không gục trước em đâu.”

-“Anh nói vậy, ý gì.”

-“Tôi nghĩ em đủ thông minh để hiểu.”

Đủ thông mình để hiểu, cô hiểu chứ, nhưng cứ vờ như không hiểu vì cô không mong những lời hắn nói và những suy nghĩ của cô giống nhau. Như thế, người khó xử nhất là Thiên Tuấn.

-“Tôi thật sự không muốn hiểu.”

-“Vậy em cứ như chưa từng nghe tôi nói gì đi. Đến nơi rồi, Thiên Tuấn đang chờ, tạm biệt.”

-“Tạm…”

Cô định mở cửa bước ra, định nói lời tạm biệt, thế mà bị một cánh tay kéo người lại, và bây giờ…môi cô. Cô không tin sự thật trước mắt.

-“Thiên Quân.”

Cô nhìn Thiên Quân đầy ngạc nhiên, cô chẳng thể tưởng được.

-“Hôm nay, em rất đẹp. Thiên Tuấn đang đợi em.”

Cô nhướn người nhìn qua cửa kính, Thiên Tuấn đang đứng đó, thất thần nhìn cô như người mất hồn. Đúng là Thiên Tuấn của cô đứng đấy rồi, hắn luôn có linh cảm trùng với cô, hắn đang bận chiếc áo xanh ngọc thay vì bận áo trắng và áo vest bên ngoài. Cô vui vì điều đó nhưng cô thấy tội lỗi khi để im cho Thiên Quân hôn mình, đã vậy, lại trước mặt hắn.

Vội vã mở cửa xe, cô chạy nhanh đến chỗ Thiên Tuấn.

-“Anh tin em chứ!”

-“Ừ anh tin.”

Chỉ nhiêu đó thôi cô cảm thấy như trút gánh nặng, yêu nhau chỉ cần tin tưởng nhau.

-“Cảm ơn anh!”

-“Cười lên đi, hôm nay là ngày vui của bạn thân em.”

Cô mỉm cười nhẹ khoác tay hắn mặc dù trong lòng ngổn ngang đủ loại cảm xúc. Cô không hiểu hắn đang tin cô thật sự không, nhìn ánh mắt hắn mà xem, hoang mang cực độ.

-“Anh cũng cười, cả hai cùng cười!”

Cô nhón chân hôn nhẹ vào môi hắn ở trước mặt rất nhiều người, cứ tưởng hắn sẽ vui, ai ngờ.

-“Môi này người khác vừa hôn!”

Đó là câu nói của hắn làm ánh mắt cô trở nên hoang mang, hắn đang ghen hay đang tức giận.

-“Anh nói tin em.”

-“Thì anh tin, nhưng…”

-“Anh đừng như vậy mà!”

-“Bất lực thật đấy!”

Chân cả hai vẫn bước đều, khuôn mặt thì vẫn diện lên nụ cười đầy đủ. Vậy mà câu chuyện hai người nói như đang đi vào ngõ cụt. Cô thấy khó thở thật đấy! Đáng lí ra hôm nay phải là ngày vui trọn vẹn.

-“Ôi…Ai đây!

Alex thốt lên đầy ngạc nhiên và dụi mắt nhiều lần vì tưởng đâu mình say.

-“Chào! Chúc mừng nhé, tôi đã gửi quà.”

-“Thiên Anh, nói gì đi chứ! Mình không nghĩ đây là mơ đâu.”

-“Thì rõ ràng cậu đâu có mơ.”

Cô bật cười nhẹ, tay xiết chặt tay hắn hơn khi vô tình bắt gặp nhiều ánh mắt phụ nữ ngoài kia nhìn hắn lăm le.

-“Gần 7 tháng rồi nhỉ? Tôi nghĩ bất ngờ này lớn lắm Thiên Anh à.”

-“Đương nhiên rồi, đã nói là bất ngờ mà! Nếu muốn biết thì hẹn dịp khác nhé, tôi sẽ kể.”

Cô nháy mắt rồi kéo Thiên Tuấn ngồi lại bàn khi nghe MC gọi cô dâu và chú rể lên làm lễ.

-“Anh, có cần em giải thích thêm, hay anh thích im lặng.”

Hắn xiết nhẹ bàn tay cô.

-“Người ta đang nhìn em.”

Hắn nói một câu chả ăn nhập với câu nói của cô nhưng cô nhận ra. Hắn đã bớt im lặng hơn và chú ý đến cô hơn. Chắc hắn đang cố quên chuyện lúc nãy.

-“Đang so sánh thử em có xứng với anh không?”

Cô bật cười.

-“Không, đang xem anh có xứng với em không thì có.”

-“Thôi mặc họ, có so sánh sao, ta vẫn là của nhau.”

Câu nói của cô, như khẳng định cô và hắn, mãi là của nhau.

Đến phần tung bông, cô ngoài mặt lạnh lùng nhưng vẫn im lặng mong ngóng Alex sẽ ném trúng mình. Và như cô mong đợi, nó như được định sẵn vì khi rớt xuống, nó nằm ngay trên tay cô. Cô đỏ mặt nhìn hắn.

-“Tháng sau thôi, em yêu.”

http://tieulun.hopto.org

Chương 66: Thẳng Thắn

-“Anh có ý gì với Thiên Anh.”

-“Không gì cả.”

-“Nụ hôn hôm qua.”

-“Anh chỉ thử xem thái độ của em như thế nào thôi.”

-“Rõ ràng không phải, nếu muốn xem thái độ em, có rất nhiều cách.”

Chàng trai bực bội nói, hắn đang nén một cơn tức giận.

Tại đang trên sân thượng, có vẻ gió đang rất dữ dội, mặc dù lạnh như cả hai vẫn đứng vững để nói chuyện. Một người thì tỏ ra rất thư thái hai tay đút vào túi quần. Người còn lại thì chả biết thể hiện trạng thái gì nữa, tức giận có, bực mình có, ghen tuông có, nói chung là tất cả một thứ của một người đang yêu được hắn bộc lộ cả ra.

-“Anh thích cách đó.”

-“Em không đồng ý.”

-“Tùy em, chuyện đã xảy ra rồi.”

-“Có phải…anh thích Thiên Anh.”

Giọng hắn bỗng run run nói, chỉ cần Thiên Quân phản bác thôi, đúng.

-“Anh xin lỗi.”

Câu nói đó, hắn không thể tin được, nhìn bóng Thiên Quân bước đi mà trong lòng hắn như sụp đổ. Điều mà hắn không mong đang là sự thật sao. Không thể nào.

****

-“Biển ở đây vẫn đẹp anh nhỉ, mặc dù trời có hơi lạnh.”

Cô xoa xoa hai vai cho bớt lạnh. Hắn thấy thế thì đưa luôn áo khoác cho cô.

-“Lạnh vậy mà cứ một hai đòi đi biển, chả hiểu em.”

-“Trời này mà đi dạo biển xong ăn kem là tuyệt lắm anh à.”

Cô cười đến híp mắt, còn mặt hắn thì đơ trong vài giây.

-“Sở thích quái dị, em luôn khác người.”

-“Bởi vậy, em luôn muốn đặc biệt với anh.”

-“Em luôn đặc biệt trong anh mà.”

-“Em biết.”

Cô vòng tay ôm hắn vì cảm nhận được hắn đang run lên vì lạnh.

-“Em này…”

-“…”

Cô không nói gì nhưng đầu đã ngóc lên nghe hắn nói.

-“Thiên Quân thích em.”

-“Em không nghĩ vậy đâu.”

-“Nhưng anh chắc điều đó.”

-“Ý anh…”

-“Em sẽ giải quyết như thế nào?”

-“Anh chàng ngốc của tôi, đương nhiên tôi sẽ theo người.”

-“Dù có thế nào anh vẫn muốn giữ chặt em bên mình.”

-“Còn em có vật gì tách hai ta ra xa, em vẫn cố gắng trì bám chặt lại, anh yên tâm đi. Em sẽ đeo bám anh tận kiếp sau, kiếp sau sau và kiếp sau sau sau nữa.”

-“Lúc đó chắc em là đỉa luôn rồi.”

-“Cũng gần như vậy, nhưng con đỉa này chỉ bám một mình anh thôi, yên tâm mà chịu khổ một mình đi.”

-“Ừ, anh tình nguyện chịu khổ. Nhưng em này…anh sợ Thiên Quân lỡ thích em nhiều quá, anh lại thấy khó xử.”

-“Em nghĩ nếu anh ấy có tình cảm với em, chắc cũng chỉ một ít thôi, em dứt khoát thì không có chuyện gì đâu.”

-“Nhưng nếu nhiều…”

-“Không có chuyện đó đâu, em và Thiên Quân mới gặp nhau chưa được hai tháng…”

-“Hai tháng mà em nói chỉ mới thôi đó hả? Anh gặp em chưa được một tháng mà trái tim anh…”

Khúc sau hắn bỏ lửng làm cô bật cười.

-“Anh là người yêu bằng mắt.”

-“Vậy ý em muốn nói là em xinh đẹp anh mới yêu sao.”

-“Em chưa nói thế bao giờ.”

Cô nhún vai.

-“Vậy nếu Thiên Quân cũng như anh…vậy thì sao?”

-“Vậy thì cho phép em được chọn cả hai.”

Cô ngước mặt châm chọc kèm theo nụ cười.

-“Nghiêm túc đi nào, em học ai ra cái tính trêu ghẹo người khác như thế.”

Nghe hắn nói cô mới nhớ, hình như tính cách cô dần được thay đổi khi bên hắn thì phải. Vậy phải làm sao đây, cô muốn khó gần với tất cả mọi người nhưng đừng tạo cho mình quá nhiều khoảng cách. Đó là cách cô gầy dựng nên Thiên Anh 4 năm nay. Vậy mà giờ, chỉ mỗi lúc bên Thiên Tuấn, cô lại bớt lạnh lùng, tỏ ra trẻ con vô số tội.

Ôi thôi chết mất, cô không muốn như vậy đâu. Như thế, vô tình làm tổn thương một ai đó thì sao? Cô không muốn buông thả bản thân mình quá. Vậy

giờ phải lạnh lùng lại sao, kể cả hắn.

-“Em xin lỗi.”

-“Nói anh nghe đi, anh nghiêm túc. Nếu một ngày bắt em lựa chọn giữa anh và Thiên Quân, em sẽ chọn ai.”

-“Thiên Tuấn.”

Cô nói rành rọt, nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, giọng cô bớt đùa hơn, nghiên túc hơn và đặc biệt là cô tắt luôn nụ cười.

-“Vậy được, ta đi ăn kem, như em đã nói.”

Cô gật đầu nhẹ kéo hắn đến cửa hàng kem bên cạnh bờ biển, hình như ở đây là một địa điểm rất thú vị cho những người dạo biển rồi vào đây ăn thì phải. Rõ ràng trời rất lạnh, vậy mà trong nhà hàng đang có rất nhiều khách đang ăn.

-“Đông nhỉ?”

Cô đảo mắt xung quanh một lượt rồi gật đầu thay cho câu trả lời.

-“Vẫn kem chocolate.”

Hắn hỏi cô, và hắn lại tiếp tục nhận câu trả lời bằng cái gật đầu.

“Em cứ im lặng như vậy đi, xem anh hiểu em đến đâu.” Đó là câu nói mà hắn rất muốn nói ra cho cô nghe ngay bây giờ, nhưng hắn lại không nói, hắn chỉ bật cười nhẹ trước hành động trẻ con của cô. Cũng tốt thôi, nhưng thế rèn bớt tính buông thả của cô hơn. Sao hắn vẫn cứ thích tính cách lạnh lùng của cô nhỉ? Nó lạnh lùng nhưng rất quyến rũ, nó làm hắn yêu cô da diết.

Nhưng ý hắn chưa hề nói là ghét tính cách bây giờ của cô, tuy có hòa đồng nhưng nó làm hắn phải phát ghen vì cô cứ cười mọi lúc, hắn chỉ muốn nụ cười đó giữ mãi cho riêng mình thôi. Mỗi lúc cô cười như thế, nhiều đàn ông ngoài kia lại chăm chú nhìn cô, lúc đó hắn chỉ ước mình được đấm vào mặt mỗi thằng đó một phát, nhiêu đó chỉ là dằn mặt cảnh cáo thôi. Nhưng hắn không làm được vì có rất nhiều, bất cứ nơi đâu.

Không phải đề cao người yêu mình nhưng hắn dám khẳng định nụ cười cô đẹp mê li. Nó làm mọi người không rời mắt được, và kể cả hắn.

-“Em có muốn dạo phố cùng về.”

Cô nhìn hắn hồi lâu, rồi cũng gật đầu.

-“Em có biết, anh rất thích cảm giác này, cảm giác mình anh nói chuyện cười và có một người lắng nghe, không cần lên tiếng.”

Hắn xiết chặt bàn tay cô, chân vẫn bước đều và nói những câu làm cô khó hiểu.

-“Sao lại thích.”

-“Anh chả biết được, nhưng nó có một thứ gì đó khác lạ lắm.”

-“Thật kì lạ anh nhỉ?”

-“Ừ, anh yêu em quá.”

Cô bực bội liếc hắn, rõ ràng nói chuyện chả liên quan gì? Hôm nay hắn bị chạm mạch hay sao…

-“Anh ước con đường này là của hai ta, và nhà em sẽ là đích đến. Khi đến nhà em, cũng là lúc cả hai ta thuộc về nhau.”

-“Cũng được.”

Cô gật đầu ra vẻ đồng tình.

-“Anh không nghĩ là em cũng mong ta cưới nhau đấy.”

-“Vậy thôi không cưới sinh nữa.”

Hắn nghe thế thì cười xoa đầu cô.

-“Không cưới có mà anh chết mất đấy, đồ ngốc.”

-“Này, em không ngốc.”

-“Ừ, em không ngốc!”

******

Sáng sớm, cô mở cổng đi làm như bình thường. Nhưng hôm nay lạ một chỗ là có người đến đón. Thiên Tuấn thì không phải rồi, vì cô nói với hắn là cô ghét như thế lắm. Vậy đây…

-“Thiên Quân.”

-“Bất ngờ thật đấy, hôm nay tôi chưa nói câu nào mà đã biết tôi là ai.”

Nghe thế, cô thở dài.

-“Đến đây làm gì?”

-“Nói chuyện chút được chứ!”

-“Đến giờ đi làm rồi.”

-“Tôi cho em nghỉ hôm nay, nói chuyện được chứ.”

Cô nghe hắn nói, nhăn mặt.

-“Nói chuyện cũng được, nhưng tôi vẫn đi làm, tôi không muốn nghỉ khi không có lí do.”

-“Được, em lên xe đi.”

Thiên Quân chạy xe đến nhà hàng, chắc là ăn sáng và uống nước. Cô tự hỏi giữa cô và hắn có chuyện gì để nói.

-“Em ăn gì?”

-“Bánh mì lạc và cốc sữa nóng.”

-“À quên em có cùng sở thích với tôi.”

Hắn bật cười rồi gọi phục vụ kêu món giống nhau. Cô chỉ biết nhìn hắn không bộc lộ cảm xúc gì.

-“Chuyện gì nói đi.”

Cô thấy hắn có vẻ thư thái ngồi ăn, không có ý gì là muốn nói chuyện nên cô lên tiếng trước.

-"Ăn đi đã nào."

Đã thế, cô cũng im lặng. Cô cứ từ từ ăn phần của mình, không màn đến người trước mặt nữa. Nếu muốn nói chuyện gì đó thì nói, cô không muốn hỏi nữa.

30 phút sau…

-"Em ăn hơi ít."

Hắn ăn xong, nhướn người lên thì thấy đồ ăn của cô vẫn còn, cô chỉ uống sữa.

Cô khoanh tay trước ngực, đẩy khay đồ ăn ra xa, nhìn hắn không nói gì.

-"Tôi sẽ nói chuyện đến khi nào em ăn xong."

-"Vậy xin lỗi nhé, tôi không muốn nghe chuyện của anh nói nữa. À mà với lại, chuyện ăn uống chưa ai bắt ép được tôi."

Cô nói xong định đẩy ghế bỏ đi thì bàn tay bị ai đó giật lại.

-"Nói chuyện với tôi em khó chịu như thế à."

-"Giữa tôi và anh thì có chuyện gì đâu để nói."

Cô giận dữ vùng tay mình ra khỏi tay hắn, sao người này lại thích đụng tay đụng chân như thế nhỉ?

-"Có, có rất nhiều đấy. Em phải đền bù cho tôi, tất cả."

Hắn hét lên làm tất cả mọi người đang ăn ngoái đầu nhìn về phía cô, ngoài mặt thì cô vẫn tỏ ra lạnh lùng nhưng bên trong cô muốn đập tên này một phát. Nói chuyện kiểu gì mà hét to thật to, đã thế nói gì chả ai hiểu.

Cô nhăn mặt ngồi xuống ghế.

-"Anh bị điên à, tôi có làm gì anh."

Thấy cô ngoan ngoãn ngồi xuống, hắn mới hạ giọng rồi ngồi xuống.

-"Em phải đền bù khoảng nhớ của tôi."

-"Đồ điên."

Cô lẩm bẩm trong miệng, chưa thật sự nói ra. Nếu không phải vì hắn là anh Thiên Tuấn, cô sẵn sàng cho tên này bẽ mặt giữa đám đông. Tên này phải cảm ơn Thiên Tuấn mới phải.

-"Tại sao?"

-"Em làm tôi không phút giây nào mà không nhớ đến em."

-"Đó là do anh, không phải tôi."

-"Rõ ràng là em là người làm tôi nhớ."

-"Thưa ngài, bộ não của ngài sao tôi điều khiển được."

-"Nhưng em là nguyên nhân…"

-“Vậy cứ lấy tôi làm nguyên nhân để quên đi…”

Không biết tên điên này sắp nói gì nữa, làm cô mệt óc.

-“Nếu được, tôi đã không tìm em.”

-“Đừng làm tôi thấy anh đang tán tỉnh tôi.”

-“Tôi thích sự thẳng thắn của em.”

-“Vậy xin lỗi, sự thẳng thắn của tôi sẽ làm anh đau đấy!”

-“Tính cách này, tôi nghĩ chỉ có một mình em có.”

Cô nhăn mặt, trời ơi, giá như có Thiên Tuấn ở đây. Amen, cô không muốn làm gì có lỗi với hắn đâu.

-“Tôi không nghĩ anh lại dài dòng như vậy. Nếu đến đây để nói những chuyện như thế này, xin lỗi anh đã nhầm đối tượng.”

Hắn thoáng nhăn mặt, không thể hiểu cô gái nhỏ lại nói được như thế. Lạnh lùng nhưng quyết đoán.

-“Tôi chưa nói gì, mà đã nhận lời từ chối rồi.”

-“Tôi đủ thông minh để biết người khác có tình cảm với mình không mà. Xin lỗi nhé, dù gì tôi cũng sắp làm em dâu của anh, xin anh hãy tôn trọng.”

Lới cô nói làm tim hắn giật thót.

-“Nghĩa là…”

-“Như anh nghĩ.”

Cô nhún vai nói. Đúng, cô là con người rất thẳng thắn, cô chả biết Thiên Quân có tình cảm với mình nhiều hay ít nhưng có lẽ cách cô làm có thể dứt khoát một mối tình đáng lẽ không có. Tam thời chỉ biết xin lỗi thôi vậy?

http://tieulun.hopto.org

Chương 67: Thử Làm Vợ Chồng

Tâm trạng không được tốt nên album hôm nay có vẻ…

-“Chị bị sao thế?”

Tuyết Chi lo lắng hỏi.

Thấy Tuyết Chi, cô mới chợt nhớ ra một chuyện.

-“Tuyết Chi, có phải cô có tình cảm với Thiên Quân không?”

-“Sao…sao chị biết.”

Tuyết Chi lắp bắp như người ăn trộm bị phát hiện.

-“Vậy, có muốn tình cảm được đáp trả không?”

-“Chị giúp em sao?”

-“Ừ!”

-“Vậy thì vui quá!”

Một công đôi chuyện, cô mỉm cười nhẹ xoa đầu Tuyết Chi như đứa em gái mình. Ừ, cô giúp vì cô không muốn Tuyết Chi ôm mối tình đơn phương này mãi, lại không muốn Thiên Quân vì mình mà mất hòa khí với hắn. Nói chung, cô không thích…

Cô một mình, ngồi trên ngọn đồi nhìn xa xôi, nhìn vì khỏang thời gian mình đã có và trải qua. Tuy có đau thương và nước mắt nhưng, vẫn có niềm vui đọng lại mà. Nhưng sao giờ tự nhiên nước mắt cô tuông thế này, cô thấy buồn, tự dưng lại như thế. Cảm giác này là sao.

Bỗng dưng cô thấy chóng mặt, mọi vật mờ dần, rồi tất cả chìm trong màu đen. Cô không biết gì nữa, nhưng vẫn cảm giác trong người rất mệt, lại rất lạnh.

Cô có nghe tiếng chuông điện thoại, nhưng cô không làm cách nào bắt máy được. Ai giúp cô với, cô khó thở quá.

****

Tỉnh dậy, cô nhìn xung quanh, là một mái nhà tranh che tạm bợ. Cô chau mày nhìn xem có ai không, sao cô lại ở đây.

-“Ăn cháo tạm đi.”

Cô nhìn bát cháo rồi nhìn tên vừa thốt ra câu nói đó.

-“Cô đâu cần nhìn tôi như người gian như thế, tôi thấy cô ngất nên đưa về đây thôi.”

-“À…”

Bỗng cô à lên một tiếng như nhớ ra gì đó.

-“Đây là đâu vậy?”

-“Tôi không biết cô là ai và nhà cô ở đâu nên đưa tạm vào lều của tôi. Với lại tôi thấy trời khuya lắm rồi.”

Thấy hắn có vẻ không gian xảo hay giống tên lưu manh gì, cô mới thở nhẹ ra rồi nhìn lại tô cháo. Cô đói bụng lắm. Mấy hôm nay ăn không được, lại hay bị chóng mặt, khó hiểu. Mai cô phải đi khám mới được.

-"Ăn đi, cô có vẻ đói. Không bỏ độc hay gì thuốc đâu, cô đừng nhìn tôi như vậy? Tôi là người có ăn học đàng hoàng nhé."

Cô không nói gì kéo tô cháo lại. Tuy đói nhưng cô ăn không vội, cách cô ăn làm người đối diện nhìn là đủ biết nhà quý tộc.

-"Cô tên gì?"

-"Thiên Anh."

-"Cô lạnh lùng thật đấy, rõ ràng tôi là người cứu cô, lại nấu ăn giúp cô, tôi chưa nghe cô cảm ơn nữa. Lại có cái tính người khác hỏi thì trả lời, không thì cũng im lặng."

-"À, cảm ơn, tôi no rồi."

-"Bát cháo có tí ăn không hết mà no sao?"

Tên đấy ngạc nhiên nhìn cô.

-"Anh tên gì?"

-"Hoàng Minh."

Hắn nhăn mặt vì cách nói chuyện của cô, tại sao lại có người ngược đời như vậy?

Cô gật đầu. Vội nhớ ra gì đó, cô lục điện thoại. Ôi xong, hết pin rồi. Đằng nào Thiên Tuấn chả cuống cuồng lên cho mà xem. Nhìn ra ngoài trời đêm đen kịt, mà lại lạnh. Chẳng lẽ tối nay cô phải ở chung với một người không quen biết sao. Không thể nào.

-"Bây giờ ra thành phố được không?"

-"Ở đây tối lắm, lại là rừng nữa, rất nguy hiểm."

-"Có điện thoại không, tôi mượn."

-"Có."

Cô chộp điện thoại, người đầu tiên cô gọi không ai khác là Thiên Tuấn. Nhìn lại đồng hồ, giờ này đã 12 giờ đêm, có khi nào hắn đang ngủ.

Đang miên man suy nghĩ, tiếng ai bên kia vang lên.

-"Alo, ai đấy."

-"Là em."

-"Thiên Anh, em đấy à, em đang ở đâu, em làm gì cả ngày thế, em đi đâu, có sao không, có bị gì không?"

-"Này, nói gì lắm thế!"

-"Thôi, em nói đang ở đâu đi, anh đến."

-"Anh đang ngoài đường sao?"

-“Ừ, anh tìm em cả tối đấy.”

Tự nhiên cô mỉm cười, hắn luôn là vậy. Chỉ cho hắn chỗ cô đang ở, xong cô vui vẻ cúp máy.

-“Cảm ơn nhé, có lẽ tôi phải đi, tôi không quen…”

Cô nói xong đưa điện thoại cho Hoàng Minh rồi nhìn khung trời tối đen ngoài kia, nó làm cô sợ.

-“Cô cười trông rất xinh.”

-“Tôi biết!”

Cô nhún vai khẳng định theo.

-“Tôi cũng chưa thấy ai có tính cách như cô, tự tin, cá tính và bản lĩnh, kèm theo một chút lạnh lùng quyến rũ.”

-“Chồng tôi cũng nói vậy?”

Cô cười nhẹ nhìn Hoàng Minh rồi lấy hai đầu ngón trỏ chạm vào nhau để nhịp thời gian.

-“Chồng…cô có chồng sao?”

Hoàng Minh thốt lên đầy ngạc nhiên.

.

-“Có chồng thì sao?”

-“Với độ tuổi của cô, còn quá trẻ.”

Cô thoáng nhăn mặt. 22 tuổi mà trẻ gì nữa. Lúc đầu cô nghĩ tới hắn nhiều quá nên nói toạt hắn là chồng luôn, đến lúc nhận ra thì lại giật mình vì không nghĩ lại nói được từ “chồng” dễ dàng như vậy. Nếu có hắn ở đây, chắc chắn hắn sẽ chọc cô mất thôi.

Nhưng dù gì tháng sau cô và hắn cũng kết hôn, nói trước cũng chả có gì, nhưng sao tên này lại nói thế.

-“Cô 18 hay 19, chẳng lẽ cô không có ước mơ. Lấy chồng sớm như thế thì giống như bị ràng buộc rồi còn gì?”

-“Tôi 22 tuổi rồi, ước mơ thì tôi cũng đã thực hiện.”

Cô bật cười, không ngờ người trước mặt lại nghĩ cô còn trẻ như thế.

-“22 tuổi á.”

Hoàng Minh lại tiếp tục một phen ngạc nhiên vì cô.

-“Ừ.”

Cô gật đầu khẳng định.

-“Rất vui được làm quen, ta bằng tuổi nhau. Tôi đang học khoa dược, lên đây cũng để nghiên cứu vài cây để chế tạo thuốc.”

-“Bác sĩ sao?”

-“Chưa thành nghề được, vẫn còn kém lắm.”

Tên đó gãi đầu đáp, cô nhìn hắn với vẻ thán phục.

-"Nhưng lúc chiều cô ngất vì đường máu cô không tốt, không phải lúc trước cô bị bệnh "máu trắng" chứ.

Cô ngạc nhiên nhìn hắn, xong cũng gật đầu.

-"Sao anh biết!"

-"Đã nói tôi đang học nghành y."-Hắn ngập ngừng.-"Lúc nãy tôi nghĩ cô bị nghẽn mạch máu nên mới ngất, cháo tôi có bỏ ít thuốc bổ, không sao chứ…"

Hắn nhìn cô áy náy vì lúc nãy hắn đã thẳng thừng nói không bỏ gì ở trong đó, vậy mà giờ. Nhìn cái cách hắn ái ngại nhìn cô, cô bật cười nhẹ.

-"Không sao, cảm ơn anh."

-"Thiên Anh."

Nghe ngoài đêm tối có ai gọi tên mình, cô ngó nhìn. Mặt dù không thấy người nhưng cô cũng đủ biết là ai rồi.

Nhờ anh đèn của huỳnh quang nhỏ, hắn cũng tìm được chỗ cô. Thấy được cô, hắn không nói gì, ôm chầm lấy cô thật chặt. Ôm như kiểu xa nhau lâu lắm vậy? Vì sao à, cả ngày hôm nay hắn chưa gặp cô.

-"Chân anh chảy máu."

Vừa buông ra, cô đã hốt hoảng trông rõ.

-"Không sao đâu, em có bị thương ở đâu không?"

Hắn hình như không biết đau là gì ấy, rõ ràng thấy cô không sao rồi mà hỏi miết trong khi mình bị thương, rõ phiền.

-"Em không sao? Chỉ là em bị ngất, nhờ Hoàng Minh giúp đưa về đây."

Nghe cô nói, hắn mới để ý trong này còn có hiện diện của một người, nhưng tại sao lại là con trai.

-"Cảm ơn."

Mặc dù cô ở chung với con trai nhưng hắn biết cô sẽ không dại gì để người ta làm phiền, nên bây giờ có ghen hắn cũng im lặng và cảm ơn.

-"Nhìn hai người giống vợ chồng đôi mươi hơn đấy."

-"Là sao?"

Hắn nheo mắt hỏi, nhưng tay thì vẫn ôm chặt eo cô. Không biết lúc tối giờ không cô hắn, tên kia đã muốn tán tỉnh cô chưa.

-"À, không có gì đâu anh, chúng ta về đi, khuya lắm rồi."

Cô tặc lưỡi nói với hắn. Rồi nhìn qua Hoàng Minh.

-"Thật sự cảm ơn cậu nhé, nếu mai này có dịp, tôi sẽ trả ơn sau. Nhưng làm ơn giữ giúp tôi chuyện lúc nãy nhé."

Hoàng Minh gật đầu chào tạm biệt cô và hắn mang theo một chút tiếc

nuối. Một cô gái gặp chưa đầy 12 tiếng mà đã làm trái tim cậu xao xuyến thế này. Nếu cô ấy không có chồng, chắc có lẽ…Ôi không, mình là bác sĩ tương lai, đừng nghĩ xàm như thế.

Ở ngoài kia trong đêm vắng, cũng tại Thiên Tuấn đi một lần rồi nên cũng nhớ đường, còn cô thì khổ sở trong màn đêm đen kịt.

-"Lên đi, anh cõng."

-"Em đi được, chân anh đang đau."

-"Lên đi, anh biết đường ở đây rồi, tí qua kia có cái bẫy săn thú, em mà sơ ý thì làm mồi cho thú rừng."

Cô bật cười, dù cười nhỏ nhưng trong màn đêm tĩnh lặng này, hắn có thể nghe thấy rất rõ.

-"Anh đang hù em sao."

-"Á…"

Vừa nói xong cô bị xỏ chân vào một cái dây và treo lộn ngược lên, đột ngột quá nên mạnh máu cô như bị đứng lại, vừa khó thở lại vừa chóng mặt, cô muốn ngất nữa rồi.

-"Thiên Anh, em có sao không."

Vừa nói hắn vừa khổ sở tháo dây cho cô, đã nói rồi không nghe. Lúc đỡ cô xuống được, bây giờ dù có đồng ý hay không, hắn cũng quyết cõng cô.

-"Em khó thở lắm."

-"Hít thở đều vào, chắc treo ngược như thế làm máu dồn vào não nên thấy khó thở, tí nữa thôi sẽ hết."

Hắn vừa cõng cô, vừa nói mà đâu biết người ở sau đã ngủ từ lúc nào. Có lẽ cô đang rất mệt.

Đứng trước nhà cô, hắn phân vân có bấm chuông hay không. Nhưng suy nghĩ một hồi, hắn lại quay ngược lại về phía nhà hắn.

-"Hôm nay ngủ tạm nhà anh nhé."

Hắn thơm nhẹ lên môi cô, rồi vào nhà tắm. Vết thương ở chân làm hắn nhăn mặt, máu chảy rất nhiều.

Tắm xong, hắn thay đồ rồi băng vết thương lại, vì cô, điều này có là gì.

Đứng trước giường mình, hắn lại phân vân…

-"Thôi đằng nào mình chả cưới nhau, ngủ chung cũng chẳng sao nhỉ? Anh chưa từng ôm em ngủ lần nào."

Vì cô nói cô không thích nên hắn đành chịu, cô là vậy đấy, đã không thích thì đừng cố làm thêm, cô sẽ ghét. Nhưng bây giờ là trường hợp ngoại lệ.

Ôm chặt cô trong vòng tay mình, hắn thích mùi hương của cô, nhẹ nhàng nhưng quyến rũ. Bỗng cô vòng tay ôm chặt hắn, đầu vùi vào ngực hắn làm

trái tim hắn đập tê dại. Đã nhiều lần hắn nghĩ đến trường hợp này rồi nhưng sao bây giờ thực tế nó lại khác như thế. Sao thế này. Đêm nay phải mất ngủ vì em sao. Đàn ông đều có giới hạn kiềm chế của riêng mình, cô cứ gợi tình như thế, không biết…

Nhưng suy nghĩ lại, hắn vẫn quyết định tôn trọng cô, hắn xiết chặt cô hơn rồi từ từ nắm mắt ngủ. Đằng nào cô ấy chả là vợ mình.

Đêm đấy, cả hai đều có chung một giấc mơ đẹp.

http://tieulun.hopto.org

Chương 68

Cô mơ màng tỉnh dậy, cảm giác âm ấm, lại khác với chiếc giường của cô. Cô nheo mắt để định dạng đây là đâu, rồi đã xảy ra chuyện gì. Từng dòng kí ức chạy qua, lúc cô ngất trên đồi, rồi có người cứu, rồi Thiên Tuấn, rồi bị va vào bẫy thợ săn, rồi Thiên Tuấn cõng, rồi cô buồn ngủ quá nên ngủ quên lúc vào, và….bây giờ cô đang ở nhà hắn sao.

Ngước lên người đang ôm chặt mình, cô nhăn mặt. Định kêu hắn dậy nhưng cô lại không làm, cô nằm im ngắm nhìn hắn. Lâu lắm luôn rồi, cô không nhìn hắn kĩ luôn đấy. Hắn vẫn đẹp trai, phong độ, ngay cả ngủ cũng đẹp lắm luôn.

Bỗng dưng một ý nghĩ lướt ngang qua cô, nếu như ngày nào cũng trong vòng tay này, được ngắm khuôn mặt này, thì còn điều gì tuyệt hơn.

Cô cảm thấy tin tưởng khi ở cạnh hắn, ở bên hắn, cô luôn có cảm giác an toàn đến kì lạ. Cô yêu hắn, rất nhiều.

-“Em dậy rồi sao.”

-“Ờ, anh thấy sao rồi.”

Nhớ lại chuyện hôm qua vì mình mà không màn gì hết chạy đến bên cô, cô cảm động lắm, lại thêm chuyện đang bị thương mà cõng cô về đến tận nhà, đó càng vui hơn.

-“Em như liều thuốc của anh vậy? Anh thấy khỏe hơn bao giờ hết.”

Hắn nói xong cúi xuống hôn cô một nụ hôn nhẹ.

-“Không giận anh chứ!”

-“Về chuyện gì?”

-“Mang em về đây và ôm em ngủ?”

-“Anh nói mẹ biết em ở đây chưa.”

-“Lúc về anh có nhắn tin cho mẹ yên tâm rồi.”

Cô gật gật đầu, vùi người vào người hắn để hít hương bạc hà, điều đó làm hắn ngạc nhiên. Rõ ràng cô không hề ghét hay trách hắn, ngược lại cô còn tỏ ra thích thú. Nhìn điệu bộ của cô bây giờ, hắn lại yêu cô hơn. Đáng yêu chết đi được.

-“Nếu biết trước em cũng thích như vậy, anh đã sớm mang em về đây.”

-“Đợi cưới hẵn mong.”

Cô vẫn ôm hắn, vờ nhắm mắt nói. Như chợt nhớ ra điều gì đó, cô bật người ngồi dậy.

-“Đi làm, trễ rồi.”

Lời nói của cô vừa nói ra, làm ai đó nằm trên giường cười sặc sụa. Cô nhìn hắn khó hiểu.

-“Anh không đi làm à.”

-“Không ngờ có ngày em lại quên thời gian như thế đó. Hôm nay chủ nhật mà. Đừng nói ở bên anh nên như thế nhé!”

Cô nghe thì thoáng đỏ mặt, quên nhỉ, hôm nay chủ nhật, ngày nghỉ mà.

-“Rõ ảo tưởng.”

Cô nói xong vùng vẫy đi vào nhà vệ sinh, ai đó nín cười đi theo sau.

-“Mai này ở đây sẽ có bàn chải cặp nhé, em thích màu gì.”

-“Hồng xanh.”

-“Rồi, khăn tắm và tất cả mọi thứ anh đều làm cặp cho hai đứa, làm màu hồng và xanh xen kẽ nhé!”

Vừa nói hắn vừa vòng tay ôm ngang eo cô.

-“Làm vệ sinh đi.”

Cô nhăn mặt nói, chưa gì hết, tên này lại làm cô có cảm giác lâng lâng trong người rồi.

Cả hai đáng răng chung, lâu lâu hắn lại nói một câu làm cô cười sặc sụa.

-“À, em tắm đi, anh đi làm đồ ăn sáng.”

-“Đồ…”

Cô nhìn xuống đồ cô rồi nhìn hắn, ở đây làm gì có đồ cho cô thay.

-“À…”

Hắn nhớ ra, chạy lên phòng lục lục, tìm tìm, cuối cùng cũng ra.

-“Mặc đồ anh tạm đi, anh tìm bộ nhỏ nhất rồi ấy.”

Cô nhìn áo sơ mi xanh với quần jean ngắn lửng mà buồn cười. Ôi trời, không biết cô bận vô thì giống gì, có giống tên bụi đời ăn chơi không biết nữa.

Cô miễn cưỡng vào phòng tắm, hắn vui vẻ ra bếp nấu ăn. Cảm giác này, giống như cặp vợ chồng son mới cưới vậy? Cảm giác này làm hắn nôn nào muốn cưới cô hơn.

Hắn đang nấu canh hầm cúc, bỗng cửa phòng tắm mở ra. Nước làm tóc cô ướt mẹp nhưng trở nên quyến rũ lạ thường. Cô bận áo sơ mi của hắn trông rộng thùng thình nhưng cô đã phối hợp lại bằng cách bỏ áo vào quần jean lửng, mặc dù hơi rông như nhìn chung qua giống như kiểu ăn chơi hiện giờ của giới trẻ. Phải nói rất đẹp, bởi lẽ cô có làn da trắng nữa.

-“Cần giúp không.”

Khăn tắm vẫn trên đầu cô, cô vừa xoa xoa tóc cho hết ướt vừa nói. Còn hắn nãy giờ vẫn ngơ ngác nhìn cô với suy nghĩ hỗn loạn. Vừa nghe cô nói thì giật mình.

-“Em ngồi đó đi, sắp xong rồi. Hôm nay em phải để chồng em trổ tài

chứ.”

-“Vậy cũng được.”

Cô ngoan ngoãn ngồi ở bàn ăn, ngồi ngắm hắn làm mà cô mỉm cười. Hắn là một người đàn ông tốt, đúng. Nếu hắn có một thì không có ai là người thứ hai. Sẽ tìm đâu ra người thứ hai khi hắn không còn tồn tại.

-“Xong rồi đây vợ, em ăn thử đi.”

-“Em sẽ chấm điểm cho chồng.”

Tiếng “chồng” đó thốt ra làm hắn mỉm cười suốt thôi. Hắn biết cô sẽ là một người vợ tốt, hắn tin là vậy mà.

-“Chồng bỏ hơi ít nước sốt làm món canh hăng mùi ớt và hành, còn thịt sào thì bỏ hơi nhìu muối và ít bột ngọt làm nó hơi mặn và khó chịu, còn trứng với sữa thì ổn rồi.”

-“Vợ chấm hơi gắt gao đấy.”

-“Em không gắt gì đâu chồng ạ, em phải cố gắng để không nói nó tệ thêm thôi…hihi…nhưng nó là ngon nhất chồng em ạ.”

Cô bật cười rồi hôn nhẹ vào má hắn.

-“Sáng nào em cũng ăn bánh mì và sữa.”

-“Không, có khi em ăn đồ ăn mẹ nấu nữa.”

-“Người em dạo này hơi gầy.”

-“Em đang là người mẫu, em ăn kiêng.”

-“Đau bao tử đấy!”

-“Em ăn theo sách dạy, anh yên tâm.”

Cô cắn môi nói dối, rõ ràng dạo này cô thấy trong người hơi mệt nên ăn uống không được, cô cũng chưa biết nguyên nhân là gì nữa.

Bữa ăn do chính tay hắn nấu, mặc dù cô không muốn ăn nhưng vẫn ráng ăn cho hắn vui.

-“Hôm nay đi chơi nhé!”

Vừa dọn chén đũa, hắn vừa nói với cô.

-“Đi đâu.”

-“Ra ngoại ô chơi. Hôm nay là một ngày đẹp trời để hẹn hò.”

Hắn nói xong chả kịp để cô nói gì, nhảy nhanh lên lầu thay đồ, cô ngao ngán lắc đầu. Ông này lúc nào cũng vậy.

Rửa chén xong, cô định lên lầu lấy túi xách thì đã thấy hắn lấy xuống hộ cô. Hôm nay, hắn bận áo sơ mi xanh giống cô kìa.

-“Này, đừng nói anh mua hai cái giống nhau.”

-“Đâu khác nhau mà.”

Vừa nói hắn vừa chỉ vào đường viền của áo, hắm màu xanh đậm, cô xanh

nhạt.

-“Có ai lại soi đến đường chỉ áo bao giờ. Nhìn vào người ta lại tưởng một áo.”

-“Cũng may hôm nay áo này có ích.”

-“Ích chuyện gì?”

Cô nhăn mặt nói.

-‘Thì hiện tại nó là áo cặp còn gì.”

Hắn cười tươi khoác vai cô.

-“Đi thôi vợ.”

Nhìn cái cách hắn đang làm kìa, như ông cụ non.

-“Thứ tư tuần sau ba anh về rồi, em mời mẹ sang ăn cơm được không?

-“Ừ.”

Cô lúc đầu cũng hơi ngạc nhiên vì nhanh quá nhưng nghĩ lại, cô cũng muốn ở bên hắn nhiều hơn, đành gật đầu.

Hắn chở cô ra đến ngoại ô, rồi thuê luôn chiếc thuyền ra đảo, hắn nói ở đó rất đẹp.

-“Em có bị say sóng không?”

Hắn vừa đỡ cô lên thuyền, vừa hỏi.

-“Không.”

-“Hai vợ chồng đi tuần trăng mật hay sao vậy?”

Bác chủ thuyền nhìn cô và hắn nói, điều đó làm cả hai đều ngạc nhiên nhưng lúc sau hắn lại bật cười.

-“Nhìn giống vợ chồng lắm sao bác.”

-“Đẹp đôi như vậy mà, không phải sao.”

Hắn nghe thế thì vòng tay ôm eo cô.

-“Đây đi chơi cuối tuần thôi bác ạ, cháu và vợ cháu đã có hai con rồi.”

Câu nói của hắn vừa nói ra, không riêng gì bác lái thuyền ngạc nhiên mà cả cô cũng hết hồn, cô nhìn hắn không nói nên lời. Hai con á, trời ơi còn chưa cưới mà.

-“Hai con rồi cơ à, còn trẻ thế mà.”

Bác vừa nhổ neo vừa vào buồng lái, nói với chất giọng ngạc nhiên nhất. Nhìn vào thì còn trẻ thế mà nói hai con, chiến cũng gớm thật. Bác nhìn hắn với con mắt nể phục.

Cô chau mày cười lả nhả với bác rồi kéo hắn ra mui thuyền.

-“Này, đào đâu ra hai con.”

Cô nhéo hông hắn một cái rõ đau về tội nói dối.

-“Lúc nãy anh thấy người ngồi bên thuyền kia nhìn em chằm chằm, bức

quá nên anh….”

Hắn gãi đầu giải thích nhưng lại tỏ ra lúc túng trước ánh mắt nhìn của cô.

-“Anh nói hay nhỉ?”

-“Thì..thì…”

-“Đã thế sao không nói có 5 con rồi cho bác ấy sock chơi.”

Cô ghé sát tai hắn nói rồi quay lưng vào phòng thuyền cười một mình. Hắn ở ngoài nhìn cô ngơ ngác, không ngờ…

Xong rồi hắn bật cười như thằng ngốc. Cô còn hùa theo nữa đấy, đáng yêu chết được.

******

Mất tận 3 tiếng mới ra tới đảo, cô ngủ được tí đã bị hắn gọi dậy.

-“Đi thôi nào vợ.”

Thấy cô còn ngái ngủ, hắn đành bế thốc cô xuống thuyền. Tưởng đâu cô sẽ cằn nhằn hoặc không đồng tình, vậy mà mắt cô vẫn nhắm, còn tay cô thì vòng qua cổ hắn bám chặt thật chặt.

Cảnh tưởng đó làm mọi người trên đảo đều ngoái nhìn, một thanh niên rất đẹp trai đang bế thốc một cô gái giấu mặt vào ngực người chàng trai, rất đẹp. Mà họ như mặc đồ đôi, đang hòa quyện làm một.

Hắn thì nhăn mặt vì nhiều ánh mắt của mấy chàng trai kia đang nhìn về cô, tò mò về cô, hắn ghét.

-“Người ta đang nhìn anh đến nhỏ dãi rồi kìa.”

Hắn nhìn xuống người con gái bé bỏng đang trong tay, rõ ràng mắt thì nhắm mà lại nói một câu cứ như đúng rồi vậy?

-“Có ai đâu.”

-“Em thấy đấy.”

Cô vừa nói vừa dụi dụi mặt vào người hắn như trách hắn. Hắn thấy thế thì bật cười.

-“Em ghen.”

-“Không ghen, chỉ ngứa mắt.”

Bế cô đặt lên giường, hình như cô còn đang rất mệt, cô muốn ngủ, rất muốn ngủ.

-“Trong lòng anh chỉ có duy nhất một người thôi, em yên tâm. Em uống sữa không, anh đi lấy.”

Mắt thì vẫn nhắm, nhưng đầu cô cứ gật.

Hắn đi ra ngoài sãnh ở khách sạn mua sữa cho cô, vậy mà…

-“Xin lỗi, anh không sao chứ.”

Ai đó chạy thật vội như trốn ai đó, và vô tình va trúng hắn. Và không để

hắn nói gì, cô ta trốn ngay chân cầu thang và ra hiệu cho hắn giữ im lặng giúp cô.

-“Anh kia, nãy giờ có thấy cô gái nào có vẻ hốt hoảng chạy qua đây không.”

-“Hướng kia.”

Hắn chỉ ra ngoài kia cho ba tên đó chạy theo. Nhìn thì hắn nghĩ là xã hội đen đi tống tiền người bị nợ thôi.

-“Ôi cảm ơn anh nhé, không có anh chắc tôi xong rồi.”

Hắn không nói gì, gật đầu như nhận lời cảm ơn đó xong quay sang lấy cốc sữa nóng.

-“Anh tên gì?”

Bị cuốn hút với vẻ đẹp trai của hắn, cô ta như bị thôi miên.

-“Thiên Tuấn.”

-“Chào anh, em là Như Trà. Mấy tên vệ sĩ chết tiệt, đi chơi mà cũng ràng buộc, một lần nữa cảm ơn anh nhé.”

-“Ừ.”

Hắn ngạc nhiên vì nghe cô ta nói đó là vệ sĩ, vậy mà cứ tưởng…

Như Trà nhăn mặt về tính cách của hắn, lạnh lùng quá, một câu cũng không nói. Đáng lẽ thấy một người xinh đẹp như cô thì phải cố tiếp cận chứ. Đằng này cô đã bắt chuyện trước, hắn cũng không có ý định nói chuyện là sao?

-“Anh thích uống sữa sao?”

-“Không.”

Như Tuyết chau mày khó hiểu, không thích mà cầm cốc sữa làm gì. Người đàn ông này khó hiểu thật.

-“Anh mua nó làm gì?”

Như Trà cố bắt chuyện. Vừa lúc đó, hắn mở cửa bước vào phòng có cô.

-“Tạm biệt.”

Vừa đóng cửa, hắn vừa nói. Còn Như Trà như đang ở nơi nào. Người đầu tiên dám lơ cô, người đầu tiên không nhìn cô khi nói chuyện, người đầu tiên dám bỏ đi trước. Tiểu thư của tập đoàn Phương Thanh chưa bao giờ thảm hại như thế này. Được thôi, tôi sẽ làm anh đổ tôi.

-“Anh đi lâu quá!”

Cô ngồi bấm điện thoại, không ngước lên nhìn hắn nhưng tỏ vẻ trách móc.

-“Anh xin lỗi, em uống đi.”

-“À mà đi chơi đi anh, ở trong này chán quá.”

Cô hớp một hớp sữa rồi nói.

-“Em thấy hết mệt chưa, đi ăn trưa rồi anh đưa em đi tham quan ở đây.”

-“Mình đi.”

Cô và hắn ra nhà hàng bên cạnh ăn trưa, và không may bắt gặp một người hắn không muốn gặp.

-“Chào Thiên Tuấn, anh cũng ăn trưa sao, trùng hợp thật đấy.”

-“Ừ.”

Hắn lạnh lùng đáp. Xong quyan sang cô. “Em ăn gì?”

-“Anh gọi cho em đi.”

Cô chán nản đáp, ánh mắt vẫn nhìn người con gái trước mặt mình.

-“Em gái anh sao, ngồi chung được chứ.”

Cô không biết cô gái đó là ai nhưng khi nghe nói “em gái”, cô chau mày nhìn chằm chằm người con gái đó không rời mắt.

-“Vợ tôi.”

http://tieulun.hopto.org

Chương 69

“Vợ tôi.”

Câu nói đó hắn vừa nói ra, tưởng đâu người con gái này sẽ bỏ đi, không tìm cách tán tỉnh hắn công khai như vậy nữa. Ai dè…

-“Thiên Tuấn, chủ tịch công ty TA, 22 tuổi, có anh là Thiên Quân, mẹ mất, ba đang làm bên Mỹ, chưa đám cưới, vậy vợ đâu ra.”

Như Trà nói rành rọt, nhìn hắn đắc thắng. Nhỏ mới cho người điều tra mà, không sai đâu.

Hắn nghe thế, giật thót mình, điều tra hắn sao?

-“Quen nhau lúc nào thế?”

Ánh mắt cô cho thấy cô không có cảm xúc gì, hắn cũng không hiểu cô đang nghĩ gì nữa.

-“Lúc nãy.”

Hắn vội vàng nói.

-“Biết nhiều về nhau thế?”

Cô vẫn nói, những câu nói của cô như hỏi cả hai, ai trả lời cũng được.

-“Cô là gì với Thiên Tuấn.”

Như Trà bực bội vì cách nói chuyện của cô.

-“Ôi không, thật là sai lầm. Đã cho người điều tra kĩ như thế mà bỏ qua cô vợ sắp cưới của Thiên Tuấn thì cô đã sai rồi đấy.”

Vừa nói cô vừa múc thìa nước canh cua ăn, cứ giống như không có nhỏ ở đây vậy?

-“Anh ăn đi.”

Cô thấy hắn ngơ người nhìn cô thì cô nhắc khéo, cứ như nói với hắn cô gái này để cô giải quyết.

-“Không nghe nhắc đến.”

Như Trà cũng không tha, nói sấn sổ.

-“Mặc dù chỉ mới quen, nhưng chúng tôi sẽ ưu tiên cho cô một tấm thiệp mời vậy, nếu có thời gian thì đến chung vui nhé.”

Cô nói, hắn vừa ăn mà phải vừa nể phục. Cô vẫn là nhất, đã lạnh lùng lại thông minh, không cư xử quá thô lỗ nhưng làm người đối diện phải dè dặt.

-“Ý cô…”

-“Như cô nghĩ, sẽ đến chứ. À cô tên gì nhỉ?”

-“Như Trà.”

Không đợi Như Trà lớn tiếng, hắn đã chán nản đáp trả cô. Thốt ra tên người con gái khác trước mặt người yêu mình cảm giác nó hơi khó chịu thì phải. Hắn có thể cảm nhận được điều đó từ cô.

-“Tên hay nhỉ. Tôi là Thiên Anh. Rất vui được làm quen.”

Cô chìa tay ra ý muốn bắt tay với nhỏ. Vậy mà ai đó không biết điều lại còn cười khẩy.

-“Tôi không muốn quen biết cô, điều tôi muốn là quen với Thiên Tuấn, dù cô có là người yêu của anh ấy đi chăng nữa, tôi cũng sẽ giành lại. Người đàn ông này phải là của tôi.”

Nhỏ tức giận hét vào mặt cô rồi đẩy ghế bước đi. Bất cứ ai trong trường hợp của cô bây giờ có lẽ phải tức điên lên và chửi bới. Vậy mà cô, cô điềm tĩnh song với đó lại cười nhẹ.

-“Anh đang câu hồ ly.”

-“Không hề!”

Hắn nhún vai nói.

-“Rõ ràng thế, đừng chối, em không thích.”

-“Tin anh không.”

-“Tin.”

Cô mỉm cười rồi khoác vai hắn đi dạo. Cô tin hắn chứ, chẳng lẽ chỉ vì thế mà bỏ cô, vì một người con gái vừa mới quen. Nhưng hình như chỉ cô ấy tỏ ra quen hắn thôi, còn hắn cứ nhìn cô rồi vờ như không quen biết.

Hắn biết cô ít khi ghen tuông chuyện vô cớ như thế lắm, nên vì thế mà hắn luôn cần người con gái này ở bên. Bây giờ, chỉ cần là cô, còn bất cứ người con gái nào khác,hắn sẽ không nhìn. Hắn hứa.

-“Ở đây có một đường hầm trò chơi, em muốn thử không?”

-“Có trò chơi luôn sao?”

-“Ừ, nhưng trò chơi này nghe nói chưa thấy ai thắng.”

Đứng trước đường hầm ma quái đó, cô khẽ run người khi nghe hắn kể luật chơi.

-“Đó là đường hầm có một đường ra duy nhất. Trong vòng 48 tiếng, ai ra được sẽ thắng. Còn nếu không cửa sẽ mở và tất cả sẽ được ra. Mà trong đó rất tối, lại nhiều ngõ ngách, không may sẽ bị lạc. Đây phải sử dụng tư duy của chính mình mới có thể ra được. Nghe nói người đặc ra trò chơi này là một chàng trai trẻ. Hắn nói ai thắng sẽ có bất ngờ, và chưa ai biết được đó là gì vì đơn giản chưa ai thắng trò này bao giờ cả.”

Nghe thấy điều đó, tính háo thắng trong cô lại trỗi lên, cô đồng ý chơi ngay tức khắc.

-“Em phải thắng.”

-“Ở trong đó tận hai ngày, nếu không ra được thì lại chết vì đói.”

-“Người ta còn nhịn được đến 7 ngày, mình mới hai ngày không sao đâu.

Anh đi mua giúp em hai chai nước suối, đó là thức ăn của mình nếu như mình không ra được. Luật chơi chỉ đề ra là không được đem đồ ăn vào chứ đâu nói là không đem nước. Mình không qui phạm luật trò chơi, anh cứ làm theo em đi."

Nghe ý kiến của cô, bỗng dưng hắn lại đồng tình, hắn không nghĩ cô lại có suy nghĩ thông minh như vậy.

Mua nước, sau đó mua vé vào, rất nhiều người chơi mặc dù biết chắc kết qủa, hắn thấy cũng thú vị đó chứ. Mặc dù có nghe đồn là trong này đã có người từng chết, ôi thật là kinh, may mà chưa nói cho cô, không thôi cô lai sợ.

-"Cầm chặt tay anh nhé, tối lắm đó."

-"Có khi nào lạc nhau không anh, tối quá."

-"Em cứ nắm chặt tay anh, sẽ không bao giờ lạc, tin anh."

-"Vâng."

Cô và hắn nắm tay nhau thật chặt rồi cùng bước vào căn phòng tối đó, nhất định, cô phải tìm được đường ra.

-"Hình như đường này mình mới qua Thiên Tuấn."

Cô bực bội gắt với hắn.

-"Anh xin lỗi."

-"Giữ chặt tay em đi, em không muốn lạc anh đâu, em khóc đấy."

-"Em mà cũng khóc sao?"

-"Đừng chọc em."

Cả hai lại tiếp tục đi, đi và đi. Đi chả biết bao lâu nhưng cô cảm giác mệt nhừ cả người. Những bức tường là thứ duy nhất là cô thấy trong đêm tối, bởi có lẽ nó màu trắng và hơi đốm sáng. Nhưng…cô nhận ra một điều.

-"Thiên Tuấn, anh đang ở đâu."

Không có tiếng trả lời. Tim cô bỗng dưng đập mạnh, hắn đâu rồi.

-"Thiên Tuấn, trả lời em đi, anh có ở đây không."

Nhớ lại lúc nãy, cô có vội bỏ tay hay để bước qua cái cua, vậy mà…

Mắt cô long lanh, cô lại thấy lạc lõng, cảm giác gì đây,muốn khóc thật. Đứng giữa những bức tường không định hướng được đường ra, cô cảm thấy rất bất lực. Người cho cô niềm tin để đến đích, bây giờ không biết ở đâu. Chẳng lẽ, cô phải chiến đấu một mình.

Cảm thấy mệt nhừ và đói bụng, cô mới lấy nước uống, cô lại lo lắng cho hắn hơn, không biết hắn sao rồi. Trong này không nóng nhưng rất ngột ngạt.

Cô đi không biết bao lâu, đi mãi, đến lúc chợp mắt rồi lại thức dậy, vẫn một màu đó đập lại mắt cô. Cô lại thấy mình thật ngu ngốc khi tham gia trò

này, không biết còn mấy tiếng nữa mình mới được ra khỏi đây, cô muốn thấy hắn, thật sự như vậy? Cô không muốn phải chiến thắng nữa rồi.

45 tiếng trôi qua, chưa ai ra được và Thiên Tuấn, Thiên Anh mỗi người một nơi.

Cô dừng lại để thở, vận dụng trí óc mình để nhớ lại từng hướng đi, chắc có lẽ gần hướng đích rồi nhỉ? Cô nghĩ, một là bước tiếp, hai là dừng chân và chờ đợi ai đưa mình ra.

Nhưng với một Thiên Anh bây giờ, suy nghĩ ấy được cô vứt bỏ, cô muốn tự mình tham gia thì phải tự mình tìm đường ra.

Và như cô mong đợi, ánh sáng phía cuối kia làm cô mỉm cười, hóa ra có đường ra thật. Men theo ánh sáng, cô đi thật nhanh đến đó. Cảnh vật đầu tiên đập vào mắt cô, đó chính là thiên nhiên ở đây. Nó giống như thiên đàng, phải nói là rất đẹp, có suối nước nóng, những chú chim bay trong hơi nước nóng từ con suối kia bốc lên, nói chung, mờ mờ ảo ảo đẹp tuyệt trần. Cô không thể tin được đây là cảnh vật ở trần gian.

-"Yup."

Nghe tiếng động cô quay người lại, đập vào mắt cô là chú chó màu trắng rất to, nhưng lại cực kì dễ thương, nó đang cố nói gì đó mà cô không hiểu. Cô rất thích động vật, định lại chỗ nó thì đâu bước tới một bóng dáng làm cô phải ngẩn ngơ một lúc.

-"Em đã thoát được khỏi ma cung."

-"Tôi không nghĩ là mình thoát được vì hiện tại tôi đang ở trong ma cung khác."

Trước mặt cô là một người, à phải nói là thiên thần, từ đẹp thì không thể diễn tả hết rồi, nhưng đối với cô, vẫn thua xa Thiên Tuấn.

-"5 năm qua, từ lúc tôi đặt ra trò chơi đến giờ, chưa ai ra được, em là người duy nhất."

-"Thật vinh hạnh, tôi cũng có nghe qua."

Cô nhìn thiên thần đáp. Ánh mắt cô sắc lạnh một thì người trước mặt cô cũng phải mười.

-"Em là một người thông minh, khiêm tốn và lạnh lùng."

Cô nhăn mặt, lại lạnh lùng, mười người nói chuyện với cô thì tất thảy mười người đều nói cô lạnh lùng, tại sao lại vậy?

-"Qúa khen, nhưng cho tôi ra khỏi đây được không?"

-"Khi tham gia trò chơi, em biết phần thưởng là gì không?"

Thiên thần không màn đến lời nói cô, ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó vuốt ve lông chú chó.

-“Không, điều đó làm tôi tò mò nên tôi mới tham gia.”

-“Em muốn biết nó là gì không?”

-“Nếu anh nói, tôi sẽ nghe.”

-“Tốt, một câu trả lời làm người khác nở phục. Tôi sẽ nói, đơn giản vì em là đặc biệt. Thứ nhất, tôi đã đặt ra 3 trường hợp. Trường hợp thứ nhất, nếu là con trai ra được bên ngoài này, tôi sẽ chuyển nhường 5% cổ phần công ty tôi, và số % đó rất lớn. Thứ hai, nếu là một cặp, tôi sẽ cho đi một chuyến du lịch dài hạn lên đến chục tỉ.”

Nghe tới đó, mặc dù biết là mình đủ khả năng đi du lịch nhưng vẫn hơi tiếc vì không được đi tiền chùa. Nếu lúc nãy cô mà nắm chặt tay hắn thì đâu đến nối. Tự nhiên thấy hơi tiếc. Nhưng khoan, hình như thiên thần chưa nói trường hợp 3 thì phải.

-“Còn trường hợp cuối, nếu là con gái…”

Thiên thần bỏ lỡ câu nói rồi ngước lên nhìn cô chăm chú.

Trong lòng cô muốn thiên thần nói nhanh chóng nhưng ánh mắt thiên thần nhìn cô làm cô khó chịu, vì thế mà cô đành im lặng để hắn nói tiếp chứ không có ý định chen ngang.

-“…tôi sẽ cưới làm vợ dù người đó có xấu hay đẹp.”

Trái tim cô bẵng đi một nhịp, nó đập nhanh hơn bao giờ hết, thiên thần đang nói đùa thôi, đúng, đùa thôi.

-“Tôi có thể không nhận phần thưởng này…”

Cô nhanh miệng nói trước khi thiên thần có suy nghĩ gì. Biết thế cô chẳng tham gia đâu, rõ phiền.

-“Đây là luật đặt ra, đâu thay đổi được.”

-“Nhưng…”

-“Nếu em thay đổi luật, em sẽ chết.”

Cô thoáng rùng mình, gì đây, đang trong phim chắc.

-“Tôi không nghĩ nó nghiêm trọng đến thế.”

-“Tùy em, nhưng trước khi ra trò chơi này, tôi đã bị ám bởi một lời nguyền, nếu em không làm theo, cả tôi và em…đều chết.”

-“Đây là thời hiện đại.”

Cô nói thẳng thắn, nghe thiên thần nói mà cô chẳng tin nổi, đây là thời hiện đai thật mà, làm gì có chuyện bị ám bởi lời nguyền. Cô 22 tuổi rồi chứ không phải con nít lên 2.

-“Em không tin sao, tôi là con lai đấy, tôi ở Nhật lâu rồi, và lời nguyền đó ám tôi từ khi mẹ tôi mất, năm tôi tròn 18 tuổi. Đến bây giờ đã 5 năm.”

Hắn nói thế, có nghĩa hắn hơn cô 1 tuổi sao, nhìn trẻ như thế, ai mà tưởng

được, cô tặc lưỡi. Nhưng ngẫm nghĩ lại, nếu lời thiên thần nói là thật, có khi nào…

-“Nhưng tôi sắp có chồng.”

-“May mà chỉ là sắp thôi đấy, em vẫn được làm vợ tôi.”

-“Nhảm nhí, tôi không thích phần thưởng này chút nào.”

-“Lần đầu tiên có người đứng trước tôi mà có thể chịu được vẻ bề ngoài của tôi. Lại chối bỏ lời cầu hôn của tôi. Tôi nghĩ em rất rất đặc biệt, em ghi điểm tốt trong tôi rồi đấy.”

-“…”

Cô đứng như trời trồng nhìn thiên thần, người mà vừa nói những lời cứ như ở trong phim mới có đấy cho cô nghe.

-“Tôi nói rồi, em bắt buộc phải là vợ tôi.”

-“Bây giờ tôi tình nguyện quay ngược đầu lại để về đường đã bước vào còn hơn phải đứng đây để đôi co với anh đấy.”

-“Có lẽ tôi đã thích cách nói chuyện của em rồi.”

Ánh mắt chân tình của thiên thần không chút gì giả dối tiến sát vào người cô làm cô giật mình thụt lùi ra sau.

-“Anh muốn gì?”

-“Tôi muốn xem độ lì của em đến đâu.”

Hắn tiến, cô lùi, mỗi người cứ một bước. Bỗng nhiên cô dừng lại đột ngột.

-“Nói chuyện đàng hoàng đi, đừng làm theo cách này.”

-“Nếu em muốn.”

Thiên thần mời cô ngồi xuống bàn, cảm giác nhịp tim mình vẫn không ổn định, cô phải nén lắm mới dám nhìn kĩ mặt thiên thần đấy. Phải nói là mĩ nam.

-“Anh nói đi, còn cách nào khác không, tôi không thể làm vợ anh được. Đáng lí ra phần thưởng phải do người thắng lựa chọn chứ.”

-“Bắt buộc, không cách nào khác, phần thưởng nó mang một lời nguyền, những lời tôi nói đều là sự thật.”

Thiên thần lạnh lùng nhìn cô nói.

-“Nói tôi tin ngay bây giờ, thật sự rất khó đấy.”

-“Nếu em muốn chết, cứ thử.”

-“Được thôi, dù gì tôi cũng đã thoát tử thần một lần.”

-“Đừng mạnh miệng như thế.”

-“Tôi muốn ra khỏi đây.”

Thiên thần liếc nhìn chú chó, chỉ liếc thôi, chú chó đnag nằm bỗng nhiên

đứng dậy rồi bước đi.

-“Đi theo nó đi. Em nên nhớ, em sẽ là vợ tôi.”

Cô bước đi, giả vờ như không nghe thấy nữa. Cô phải tìm Thiên Tuấn, nói hắn trở về đất liền ngay lập tức, cô không muốn ở nơi quái quỷ này nữa.

http://tieulun.hopto.org

Chương 70

Vừa bước ra khỏi từ một hang nhỏ, cô thấy chú chó quay người lại rồi cánh cửa cũng tự đóng. Nó lạ đến mức giống như nơi đó chưa từng tồn tại vậy? Đừng nói đây là giấc mơ chứ, hơi hư cấu đấy.

Mon men ra hết đường dọc bờ biển, cô cũng thấy được cái khách sạn hôm trước mình ở. Ủa vậy là 2 ngày rồi sao, nhanh quá vậy?

Nghĩ lại, cô bỏ nhanh qua khoảng thời gian, chạy nhanh đến chỗ trò chơi mà làm cả hai lạc nhau rồi dẫn đến chuyện không ngờ. Cô và hắn sẽ trở về, và tất cả sẽ chìm vào lãng quên, không có gì xảy ra nữa hết.

Thấy bóng hắn gục bên tảng đá đầy bất lực, cô gọi.

-"Thiên Tuấn."

Hắn đang buồn vì không tìm thấy cô, lại sợ cô gặp điều gì nguy hiểm nên lòng đang cảm thấy rất khóc thở, nghe được giọng nói đó, hắn ngước đầu lên như không thể tin được cái sự thật đó.

Hắn thấy cô, nhìn cô thật lâu rồi ôm chặt cô vào lòng.

-"Anh xin lỗi, anh đã để lạc mất em, em có sao không."

-"Không sao, mình về đi anh."

-"Em bị sao à."

Hắn ngạc nhiên.

-"Không có, đi tận 3 ngày rồi, còn công việc."

-"Ừ, mình về."

Cả hai xiết chặt tay lại với nhau, cùng về khách sạn lấy đồ rồi về, cô đang sợ điều gì chăng.

Đúng, điều cô lo sợ đang xảy ra. Cô và hắn vừa nghe thông báo, không một chiếc thuyền nào được chở người ở đây về đất liền, vậy là sao? Rất nhiều người rất hoang mang chứ không riêng gì cô, nhưng hiện tại cô đang lo lắng một thứ gì đó ghê tợn hơn.

Cảm giác như có ai đó nhìn mình, cô ngước lên tầng thượng của khách sạn, đúng, ở đó đang có người nhìn cô, mặt lạnh tanh và không biểu lộ một thứ cảm xúc gì.

Cô khẽ chau mày, trời đã ngả về đêm rồi.

-"Chả biết đang có chuyện gì xảy ra."

-"Nếu không cho đi thuyền, mình có thể đi trực thăng về mà, đúng không anh."

Như nhớ ra, cô vội nói. Hắn nhìn cô nể phục, ở trong trường hợp vậy mà cô cũng nảy ra một ý tưởng hợp lí như vậy, thật thông minh.

-"Để anh gọi trợ lí Hải đặt cho một chiếc."

Cô gật đầu trông chờ nhìn hắn lấy điện thoại ra, nhưng điều cô mong đợi lại không thể.

-"Mất sóng rồi."

Nghe thế, cô cũng lấy máy cô.

-"Máy em cũng vậy, nhưng anh có thấy lạ không, bữa đầu tiên đến đây tất cả đều bình thường. Vây mà giờ, cứ như ở đây có ai đang điều khiển vậy?"

-"Sao em lại nghĩ vậy?"

Cô chưa kể việc cô ra được đường hầm ma quái kia, cũng không hề kể việc gặp được thiên thần và nghe những lời như trên phim kia cho hắn nghe. Nếu kể, hắn có tin không. Chắc là tin rồi nhưng cô không muốn hắn lo chút nào.

-"Em không biết."

-"Thôi chắc không sao, anh nghĩ giám đốc ở đây đang mất thứ gì đó rồi đi tìm nên không cho ai về, mai rồi sẽ ổn thôi, hôm nay mình nghỉ ở đây."

-"Em cũng mong như thế."

Cô vứt cái suy nghĩ vẩn vơ ấy đi, cùng hắn bước vào phòng.

-"Em có cần tắm trước khi ngủ."

-"Em phải tắm thôi, anh tìm cho em một bộ đồ đi, 3 ngày rồi đấy."

Cô chỉ nói thế rồi bước nhanh vào nhà tắm, hắn thì ra khỏi phòng để tìm đồ cho cô. Dại thật, lúc đi cả hai chỉ mang trên mình một bộ đồ duy nhất, cứ nghĩ sáng đi rồi tối về. Có nghĩ là ở đây tận 3 ngày đâu. Bây giờ phải tự tìm đồ cho mình rồi cho cô, hắn thở dài cảm thán.

20 phút sau, cô đang ngâm mình trong bồn nước nóng, nghe tiếng mở cửa. Cô đoán chắc là Thiên Tuấn.

-"Anh treo đồ trước cửa giúp em."

Không nghe nói gì nhưng cô nghe tiếng động của vật gì đó treo trước cửa phòng tắm, tự hỏi sao hôm nay hắn im lặng vậy? Ít nhất hắn cũng nói một chữ chứ. Sao vậy?

Thấy khó hiểu, cô mở he hé cửa lấy đồ rồi thay nhanh chóng. Đúng là ngâm nước nóng người khỏe ra hẳn.

Cô nhìn đồ hắn đưa, bần thần giây lát. Hắn kiếm đâu ra bộ đầm này, hắn không biết là cô ghét đồ dây hay sao?

Nhưng nghĩ lại, chắc là trên này nên khó kiếm đồ, có cũng là may rồi, thôi mặc tạm vậy, lúc về mượn áo khoác hắn nữa là ổn rồi.

Nghĩ thế cô mỉm cười mở cửa bước ra.

-"Anh tắm…"

Chưa nói hết câu, cô trợn mắt kinh ngạc nhìn người trước mặt mình, cái

gì đây.

-“Sao anh ở đây!”

Mặc dù trong lòng có hơi sợ nhưng cô không nói vắp, cô đang cố tỏ ra lạnh lùng và mạnh miệng.

-“Đem đồ cho em.”

Cô nhìn hắn khó hiểu, cô đâu có nhờ lấy đồ đâu. Thiên thần nhìn trên vai cô, rồi nhìn xuống, nhìn xuống, nhìn toàn diện.

-“Không ngờ chính em lại làm tăng giá trị của một chiếc váy rẻ tiền lên như vậy?”

-“Không hiểu đâu, anh ra ngoài đi, đây là phòng con gái. Chưa kể anh đã ở trong phòng tôi trong lúc tôi tắm.”

-“Vậy thì sao, tôi chưa làm gì em.”

Cô cứng họng, đúng là hắn chưa làm gì, vậy mà cô định kiện hắn đấy. Sao cô lại có lúc ngu ngốc đến như vậy?

-“Thiên Anh.”

Tiếng người vừa nói cắt ngang suy nghĩ của cô, hắn về thật đúng lúc, có hắn, cô thấy an tâm hơn.

-“Đây là ai.”

Hắn ngạc nhiên nhìn thiên thần, cô cũng không tỏ vẻ gì ngoại tình bắt quả tang hay sợ sệt vì có người con trai lạ ở chung.

-“Giám đốc ở đây đấy, anh ta đến đây để kiểm tra phòng.”

Cô nhìn hắn nói rõ ràng rồi nhìn sang thiên thần.

-“Anh kiểm tra xong chưa, tôi muốn ngủ rồi.”

Thiên thần cười nhếch mép vì cách cô làm, tốt, rất khôn ngoan. Em lại ghi điểm tốt rồi đấy.

-“Tôi đi.”

Thiên thần nói xong bước ra ngoài, trả lại không khí cho cô và hắn.

-“Rõ ràng anh ta đến không phải để kiểm tra phòng.”

Câu nói giận dỗi ghen tuông của hắn làm cô nổi da gà, biết sao.

-“Vậy anh nghĩ em ngoại tình.”

Cô nhìn thẳng vào mắt hắn, hắn cũng nhìn, thật lâu, như để tìm trong đó có gì giả dối không. Lúc sau, hắn lắc đầu.

-“Em không như vậy đúng không.”

-“Đang không tin tưởng em.”

-“Bộ đồ này…”

Hắn không đáp trả câu hỏi của cô mà lại hỏi tiếp một câu.

-“Anh ta đem đến đấy. Nếu anh tin tưởng em, em sẽ giải thích, còn nếu

không, lời giải thích của em cũng sẽ là thừa.”

Cô nói xong mở cửa thật nhẹ nhàng ra ngoài, ngột ngạt lắm. Một bàn tay khẽ đan vào tay cô rồi kéo cô lại.

-“Anh tin em…nhưng anh không đủ tin bản thân mình.”

Cô nhìn hắn vô hồn.

-“Em thay lại đồ này đi, em không thích áo dây mà.”

Vẫn là hắn, hắn luôn biết những thứ cô ghét là cô thích. Vậy chẳng lẽ còn người thứ hai. Cầm chiếc đầm xám trên tay, cô vào thay đồ. Là chiếc đầm ngang gối, ôm eo và tay áo dài, cô rất thích, nhẹ nhàng dịu dàng.

-“Anh tắm đi, em đi dạo tí.”

-“Ừ, em cẩn thận.”

Cô gật đầu rồi mở cửa phòng bước đi, hắn định nói gì đó nhưng lại thôi, có lẽ hắn ghen quá mức. Cô sẽ không bao giờ thay lòng hay phản bội hắn đâu.

Cô đi dạo ven biển, ở đây cũng rất nhiều người đi dạo giống cô, nhưng sao cứ từng phút trôi qua người ở đây dần đi hết thế. Đến lúc nhận ra sự thất thường này, cô đã thấy thiên thần trước mặt mình.

-“Tên Thiên Anh sao?”

Cô nhìn thiên thần, rồi gật đầu. Chắc biết được là do lúc nãy hắn gọi. Cô cố tạo ra khoảng cách với thiên thần rồi nhìn ra phía cuối biển.

-“Tôi nghĩ mình thích em, ngay lần đầu gặp.”

-“Tôi không thích nghe.”

Cô nói thẳng thắn làm thiên thần bật cười, nụ cười đúng theo kiểu “Angerla”, rất đẹp, nó đang hòa quyện với khuôn mặt thiên thần.

-“Tôi là Mike, nên nhớ, em phải là vợ tôi, dù có cách nào đi nữa, tôi sẽ làm em tự nguyện.”

-“Hoang tưởng.”

-“Em biết tại sao không ai được rời hòn đảo này chứ!”

-“Anh làm.”

Cô nói nhưng như khẳng định, điều đó làm hắn gật đầu.

-“Vậy em có biết nguyên nhân.”

-“Không muốn biết.”

Cô nói kiểu bất cần.

Cô thật sự thấy thích tính cách của thiên thần nhưng nghe những lời nói đó, cô chỉ muốn đi thật nhanh, cô không muốn nói chuyện thêm nữa.

Cô đi thật nhanh về phòng, thiên thần ở sau nhìn cô mà mỉm cười.

-“Gía như tôi là người đến trước, tôi sẽ được nhận tình yêu từ em, như tên

kia đang nhận.”

Vào phòng, cô thấy hắn đã tắm xong, cô thích lau tóc cho hắn nên nhanh chóng chộp chiếc khăn xoa đầu tóc đầy nước của hắn.

-“Em yêu anh, yêu anh yêu anh.”

Cô vừa xoa, vừa nói như thể làm tan biến cơn ghen của hắn từ lúc nãy đến giờ, hắn nghe cô nói thế, bất giác mỉm cười. Cô luôn làm hắn có cảm giác được yêu.

-“Dở chứng à.”

Trời, lần đầu tiên nghe hắn xiên xỏ cô đó. Cô tức mình đập một cãi rõ đau vào vai hắn.

-“Anh sến súa được thì em cũng được chứ!”

-“Thì ai nói gì đâu nào.”

Hắn cười to hơn về tính cô, nhìn cô giận kìa, dễ thương chết được.

-“Giận giận giận, em ngủ.”

Cô leo lên giường kéo chăn lên tận đầu.

-“Anh cũng ngủ?”

Hắn nhảy lên giường nằm cạnh cô, còn lấy chăn cô nữa, hắn ôm cô thật chặt trong lòng.

-“Anh yêu em, một mình em.”

-“Ngủ đi, dở chứng à.”

Cô lại trả đũa hắn, câu chuyện lại lặp lại, hắn nhéo mũi cô cười khoái chí. Cứ bên cô mãi như vầy, còn gì hạnh phúc hơn. Cả hai dự định mai phải về, bằng mọi giá.

-“Anh này, dù có chuyện gì đi nữa thì mãi tin nhau nhé!”

-“Ừ, mãi mãi.”

Chỉ nhiêu đó thôi, cả hai chìm vào giấc ngủ, mộng đẹp mà đâu biết ở gần đó có một người phải mất ngủ.

*****

-“Cứ cho cô ấy về, tôi sẽ công khai theo đuổi cô ấy, tôi không nghĩ những chêu trò của mình không đủ làm cô ấy siêu lòng. Cô ấy rất đặc biệt.”

-“Vâng, đẹp và độc.”

Trong đêm tối có một thiên thần nhếch nhẹ môi cười như không cười. Nụ cười mong muốn chiếm hữu một thứ gì đó rất rất cao.

Sáng hôm sau…

-“Điện thoại có sóng rồi anh ạ!”

Vừa mới ngủ dậy, cô reo lên. Thật sự cô rất muốn rời khỏi đây, nếu không phải vì có hắn ở đây, chắc có lẽ cô đã thức trắng cả đêm vì lo nghĩ.

-“Ăn sáng ở đây rồi về! Được chứ.”

-“Sao cũng được.”

Cô nói xong nhanh chân đi làm vệ sinh, hắn ở ngoài mỉm cười rồi điện trợ lí Hải. 3 tiếng nữa là về đất liền rồi.

-“Ôi, xin lỗi nhé, không sao chứ.”

Cốc café nóng đổ vào người cô khi cô đang ngồi ăn sáng với hắn tại sãnh thì sự cố bất ngờ. Lúc đầu định bỏ qua vì nghĩ người ta vô ý, nhưng khi nhận ra chủ nhân của cốc café là ai thì cô nghĩ…đây rõ ràng là cố ý.

-“Em vào nhà vệ sinh tí.”

Cô nói, nhưng không hề đá động gì đến Như Trà, cô như đang cho cơ hội nói chuyện với hắn cho nhỏ vậy? Bởi cô biết, hắn sẽ xử lí đúng mực.

Vừa cho nước vào cánh tay mình, cô nghĩ nó bị bỏng rồi, phải xin tí đá mới ổn.

-“Đưa tay đây.”

Cô còn ngơ ngác chưa biết gì thì thiên thần đã chụp lấy tay cô rồi bỏ khăn có đá lên tay. Cô định rụt lại nhưng có động lực gì đó bắt cô phải giữ nguyên.

-“Người ta cố ý…”

-“Tôi biết.”

-“Nhưng tôi thấy em không làm gì người ta, trong khi người ta đang cố tình tán tỉnh người yêu em và chơi xấu em.”

-“Không nhỏ mọn. Thiên Tuấn không phải loại người đó nên tôi chả có gì phải lo.”

-“Tin tưởng đến mức đó.”

Cô nhún vai.

-“Ừ, mà cảm ơn nhé.”

Cô giơ tay đang chườm đá lên trước mặt Mike rồi bước đi ra chỗ hắn. Như Trà vẫn còn ngồi, hắn thì đang nhìn đi hướng khác.

Như Trà rõ ràng đang liếc cô, nhưng cô lại vờ như không thấy, lại gần hắn.

-“Về.”

Chỉ một từ, rất nhẹ nhàng nhưng đủ làm cho một người đang ngẩn ngờ bừng tỉnh, hắn quay người lại, cầm chặt tay cô rồi ra lại bờ biển, nơi có trợ lí Hải đang đợi.

Hai người họ bước đi và vờ như không có ai ở đây vậy? Cứ như chỉ có hai người họ.

Chương 71

Cả hai lên máy bay, hắn giờ mới trở lại bình thường, nhìn cô lo lắng.

-“Tay em có sao không?”

Hắn nhìn cánh tay đang chườm đá đó mà xót.

-“Ổn.”

Cô đáp nhẹ nhàng rồi nhìn về phía hòn đảo lần cuối, cô mong tất cả những thứ trải qua ở đây chỉ là giấc mơ.

-“Em định nói anh một chuyện, nhưng lại sợ…”

-“Chuyện gì?”

Cô tựa đầu vào cửa sổ nhìn hắn với ánh mắt mơ hồ nhất. Hắn đang nghĩ chỉ vì cô thấy mệt nên mới như vậy.

-“Mà thôi, chắc không có chuyện gì đâu.”

-“Em rất lạ, từ hôm qua đến giờ.”

-“Em buồn ngủ, cho em mượn vai tí.”

-“Em dạo gần đây ngủ hơi nhiều đấy.”

Cô không nghe gì nữa vì đã nhắm mắt ngủ từ lúc nào. Hắn khó hiểu nhìn cô, lúc trước, cô có ngủ nhưng có chừng mực. Còn bây giờ, lúc nào cô ngủ cũng được. Mặc dù khó hiểu nhưng hắn lại lấy lí do cô mệt để đưa ra dẫn chứng để khỏi thắc mắc.

****

Hắn đưa cô về nhà, cô nhanh chóng lên phòng thay đồ rồi đến công ty. Bỏ bê công việc tận 4 ngày rồi còn gì.

Cô tự lái xe đến công ty, và cảm giác như ai đó theo mình, cô gạt cần nhanh hơn để vượt qua đèn xanh còn 2 giây kia. Cuối cùng cũng cắt đuôi được. Không biết có ý xấu gì không nhưng hễ theo dõi người khác thì chả tốt đẹp gì.

-“Tưởng chị đi Mỹ luôn rồi.”

Mỹ Linh, phụ trách đồ trong ekip lên tiếng trách móc khi cô vừa vào công ty.

-“Chị cũng định, thôi, tiếp tục nào, còn tầm 130 kind nữa đúng không?”

Cô vỗ tay hai cái rồi nói đồng loạt với mọi người.

-“Chị về là tụi em được kiếm cơm ăn đấy.”

-“Đi gì tận 4 ngày.”

-“Hẹn hò với người yêu hay sao vậy?”

Những câu hỏi dồn dập được đặt ra làm cô nhăn mặt.

-“Một là im lặng và chụp hình ngay bây giờ, hai là cứ nói tiếp và tôi về liền đấy”

Câu đe dọa của cô làm bọn trong ekip tặc lưỡi.

-"Chị lạnh lùng số 1, làm chung cũng được 2 tháng rồi mà chị cứ làm như kiểu còn xa lạ lắm ấy."

Mỹ Linh lên tiếng uất ức.

-"Đồ chị đâu, lấy bộ nào kín kín tí nhé."

-"Trong ekip mình coi bộ chỉ thiếu một nhân viên trang điểm thôi nhỉ, làm việc với chị thấy tự nhiên nhưng hơi khó thở lắm đấy."

Mỹ Linh vừa lựa đồ cho cô vừa nói.

-"Sao."

Cô quan tâm hỏi, rồi lấy son tô môi tí cho có sức sống.

-"Chị lạnh lùng quá."

-"Vậy em không biết hồi xưa chị hòa đồng lắm đấy."

-"Đó là chuyện hồi xưa, em nói bây giờ thôi, lúc nào em cũng thấy chị trưng cái bộ mặt đấy ra, rồi lại thờ ơ."

Cô không nói gì nữa, bước vào phòng thay đồ, có lẽ trong ekip, cô thân với Mỹ Linh nhất, cô thấy dễ chịu khi nói chuyện với nhỏ. Không giả tạo gì cả, rất tự nhiên.

-"Thiên Anh."

Vừa mới thay đồ xong, bước ra thì có người đòi gặp.

-"Sao?"

-"Em nghỉ việc không có phép đấy."

-"Xin lỗi, tôi có chuyện."

-"Từ khi nào em vô phép tắc như thế."

-"Thiên Quân, anh muốn phạt tôi sao thì nói luôn đi."

-"Tí xong việc thì lên phòng tôi."

Cô nhăn mặt, nói ở đây không được hay sao mà phải lên phòng.

Nghĩ thì nghĩ vậy thôi chứ mà cô cũng gật đầu rồi lại chụp hình.

****

Cô mở cửa phòng bước vào, trong phòng ngạt mùi rượu, từ khi nào anh ta lại hư như thế.

-"Thiên Quân."

-"Tới rồi à."

-"Sao lại uống rượu."

-"Nhớ em, nhưng không có tư cách gì gặp em để nói chuyện."

-"Vậy thì cứ nói, tôi nghe, đâu cần phải làm như vậy?"

-"Uống chung không?"

Thiên Quân như dè dặt thứ gì đó, nhìn cô thật lâu rồi bật cười về cách nói

chuyện của cô, không tỏ ra tuyệt tình lắm với người từng nói thích mình, cô là sao vậy? Người con gái này khó hiểu quá.

-"Tôi không biết uống."

-"Hơi khó tin đấy."

Hắn vừa uống một li rượu nữa, vừa nói.

-"…"

Cô khó hiểu nhìn hắn không nói gì.

-"Em từng bị thất tình, không uống rượu được, vậy em làm gì để vơi nỗi buồn."

-"Ừ, thì cố quên, vậy thôi."

-"Thì vậy tôi mới nói khó tin."

-"Tùy anh."

Cả hai lại rơi vào im lặng. Cô nhìn Thiên Quân, đối diện với hắn không cảm xúc, còn hắn, hắn vẫn cứ uống rượu vang, cũng không nói gì, ánh mắt nhìn xa xăm về phía cửa sổ.

-"Tôi kể anh nghe một câu chuyện, muốn nghe không."

Đột ngột cô lên tiếng, hắn quay đầu lại, không nói gì nhưng ánh mắt như muốn nói "kể đi, tôi nghe" vậy.

-"Có một cô gái nọ, yêu một chàng trai, yêu rất nhiều, cô gái ấy có thể làm mọi thứ vì chàng trai ấy, nhưng chàng trai ấy chưa hề biết một chút tình cảm gì mà cô ấy dành tặng, hắn ta cứ mãi đắm chìm vào một tình yêu vô vọng, đó là tình yêu với một người con gái đã có người yêu. Bây giờ anh ta cứ cố làm đau bản thân mình, làm khổ bản thân mình mà không biết ngoài kia vẫn có một cô gái đau gấp trăm lần hắn ta…"

Cô nhìn Thiên Quân ngập ngừng, hắn cũng đang nhìn cô như chờ tiếp câu chuyện.

-"Cô gái ấy chấp nhận làm kẻ yêu đơn phương để dõi theo từng bước chân của hắn ta. Vậy…nếu anh là chàng trai đó, anh sẽ làm như thế nào?"

-"Tôi chả có diễm phúc để có người yêu thầm như vậy?"

Hắn bật cười rồi uống tiếp một li rượu, cô đang kể chuyện ngôn tình sao. Làm gì có chuyện đó ở đời thực.

-"Có đấy, chàng trai đó, là anh."

Cô nói với giọng điềm tĩnh nhất.

-"Ừ, thì tôi chấp nhận tôi có đeo đuổi một cô gái đã có người yêu, mà người đó lại là người yêu của em trai mình. Nhưng về chuyện có một cô gái yêu tôi mà bất chấp mọi thứ thì…hắn là không có."

-"Muốn xem thử không?"

…..

Tiếng còi xe cấp cứu vang vọng trong đêm khuya, nghe thật não ruột.

-“Tuyết Chi, em đang ở đâu, tới viện gấp, Thiên Quân đang gặp nguy hiểm.”

-“Chị, sao vậy, chờ em, em…em tới liền.”

Giọng cô gái bên đầu dây tỏ ra hốt hoảng, bận luôn bộ đồ ngủ chạy đến bệnh viện, cô nhìn bộ dạng của nhỏ mà bất giác nhớ đến mình 5 năm về trước, ngày đó, cô cũng đã từng bận đồ ngủ chạy đến khi nghe tin Anh Tuấn tai nạn. Nực cười thật…

-“Anh ấy…anh sao vậy?”

-“Không để ý băng qua đường trong tình trạng say mướt nên…”

Khúc sau cô bỏ lửng rồi nhìn vào vào cấp cứu. Nhìn nước mắt rơi lã chã của Tuyết Chi mà cô thấy xót.

Bác sĩ mở cửa, cô và Tuyết Chi bật nhanh khỏi ghế chờ.

-“Bệnh nhân thiếu máu quá nhiều.”

-“Cháu, lấy máu của cháu đi.”

Tuyết Chi sốt sắng nói với bác sĩ, bác sĩ gật đầu rồi nói y tá dẫn nhỏ đến phòng thử máu.

Dáng Tuyết Chi vừa khuất sau dãy hành lang, cô đã đột ngột cảm ơn bác sĩ rồi vào phòng có Thiên Quân nằm.

-“Anh thấy sao? Một người con gái lo cho anh quá mức.”

-“Tôi không ngờ là Tuyết Chi đấy, tôi mới từ chối lời tỏ tình của cô ấy.”

-“Cái gì? Khi nào.”

-“5 ngày trước.”

Cô bực bội đáng một cái mạnh vào vai hắn.

-“Đồ đần, đừng dễ dàng chối bỏ tình cảm của một cô gái khi cô gái ấy đã chủ động như vậy? Đau lắm.”

-“Cô ấy đâu rồi.”

-“Chắc đang ngủ rồi, bác sĩ đã cho một liều thuốc ngủ nhẹ thay vì phải lấy máu đấy. Sáng mai cô ấy tỉnh dậy, ngoan ngoãn mà làm một người bệnh để được chăm sóc đi nhé!”

-“Thật sự, tôi chưa dễ dàng đón nhận người mới vào tim mình đâu. Em đang làm tôi khó xử đấy.”

-“Tùy anh, tôi về nhé!”

Nói xong cô quay người bước đi, để lại cho Thiên Quân biết bao điều ngổn ngang.

Hồi ức

-“Muốn xem thử không?”

-“Xem gì?”

-“Tôi sẽ cho anh biết cô ấy là ai và thử xem tình cảm của cô ấy như thế nào?”

-“Làm cách nào.”

-“Gỉa vờ bị tai nạn, tôi sẽ gọi cô ấy đến vào lúc nửa đêm, nếu cô ấy vội vàng chạy đến đây, thì anh tự biết đúng không. Tôi có quen một ông bác sĩ trong viện, có gì tôi sẽ nói bác ấy nói dối giúp và cho anh ở trong phòng cấp cứu. Rồi tiếp theo đó tôi sẽ nói bác sĩ nói là anh mất máu hơi nhiều, nếu cô ấy không màn gì mà cho máu cho anh thì anh cũng tự hiểu luôn ấy nhé.”

Cô nói, hắn muốn biết người con gái đó là ai nên gật đầu.

-“À, với lại, tình cảm của anh đối với tôi, chắc chỉ hơn tí xíu về tình bạn, điều này thì tin tôi đi. Đừng có lao vào tôi như thế, tôi không tốt như vậy đâu. Gỉa sử bây giờ, anh cứ thích tôi, thì đến tận 4 người khổ, tôi, anh, Thiên Tuấn và cả cô gái thích anh, đúng không nào. Mà nếu anh thích tôi, thì chắc anh cũng hiểu cảm giác đơn phương mà đúng không? Tôi khuyên anh nên giữ những thứ đáng nắm giữ, đừng có háo thắng đến như vậy?”

Đây có được gọi là cuộc nói chuyện nhiều nhất của cô không, hôm nay cô nói nhiều hơn mọi lần, cô vui vẻ ngồi giảng giải cho người nào đó với cương vị là một bà tâm lí.

-“Được rồi.”

****

Cô mỉm cười lái xe về nhà, cuối cùng cũng xong một chuyện, giờ là do hai người họ nữa thôi.

Từ xa, cô đã thấy chiếc xe của Thiên Tuấn đậu trước nhà, nhìn lại đồng hồ, đã 2 giờ sáng.

-“Thiên Tuấn.”

Cô bước xuống xe, gọi tên hắn khi thấy hắn gục trong xe, trên tay vẫn cầm chiếc điện thoại.

-“Em về rồi sao, anh gọi em không nghe máy.”

Thiên Tuấn nhìn cô trách móc.

-“À, máy em hết pin, anh đợi em sao?”

-“Ừ, anh sợ em bị gì, thấy em bình an thế là ổn rồi, anh về.”

Hắn định quay xe đi về, cô gọi giật lại.

-“Hay…ở lại đây ngủ đi, khuya rồi.”

Hắn nghe nói thế, nhìn cô ngạc nhiên.

-“Được sao.”

-“Ừ, mẹ nói tin tưởng anh mà, chắc không sao, anh vào nhà đi.”

Cô mở cổng để hắn lái xe vào trước rồi cô cũng lái vào, cô và hắn cùng lên lầu trong khi mẹ cô đã ngủ say.

-“Ngủ tạm phòng khách đi, theo lên đây làm gì?”

-“Nỡ đối xử với khách như vậy sao, biết vậy lúc nãy về cho rồi.”

Hắn ra vẻ hối tiếc làm cô bật cười.

-“Vậy thôi cho anh ngủ ở phòng ba vậy?”

-“Phòng ba là phòng mẹ mà.”

Cô nén cười, may cũng còn khôn. Nói xong thì cả hai cũng đã lên đến phòng cô, cô vào phòng tắm.

-“Vì anh là khách nên em cho anh ngủ trên giường vậy?”

Từ phòng tắm đi ra với chiếc đầm ngủ, cô nói với hắn rồi đưa tay ngáp dài một cái.

-“Buồn ngủ rồi, ngủ thôi anh, mai còn có hẹn đó.”

-“Hẹn gì, lên đây nằm với anh.”

Thấy cô lấy chăn với gối trải dưới sàn, hắn hốt hoảng bế luôn cô lên giường.

-“Nè, đừng đòi ngủ chung nữa, đến lúc cưới thì sao?”

-“Thì có sao đâu.”

-“Lúc đó anh lại chán em.”

-“Ây da, ai nói với em như thế hả, ai chứ em có chết anh cũng không chán, ngủ chung nhé, anh không làm gì em.”

Hắn nói thế, cô ấm cả lòng, cô tin hắn sẽ không làm gì cô rồi, cô tin tưởng hắn mà, nhưng cô đang sợ gì đó…một thứ mơ hồ và cô muốn xác nhận lại.

-“Ngủ đi, mai còn gặp ba anh.”

-“Ôi, tí xíu là anh quên, em chắc hắn đang nóng lòng gặp ba anh lắm đây.”

-“Đừng nói kiểu đó chứ, em đã từng nói chuyện với ba anh rồi mà.”

Cô chu môi rồi dụi vào người hắn ngượng ngập, hắn nói cái kiểu như cô rất muốn cuộc hôn nhân này vậy? Ghét quá.

Cả hai nói ít câu trêu ghẹo nhau nữa rồi cùng chìm vào giấc ngủ. Hình như ở trong vòng tay này, cô ngủ dễ hơn thì phải, cảm giác an toàn đến lạ thường. Cô xiết chặt bàn tay mình với bàn tay hắn.

“Đừng xa nhau, dù có chuyện gì nhé.”

“Người yêu hỡi, có anh ở bên thật ấm áp

Làm sao giữ, mãi mãi kí ức đầy ngọt ngào

Gía như bão táp, sẽ không phải ghé qua..cho đôi ta Thì chắc có lẽ, hạnh

phúc sẽ đến mau thôi.”

Chương 72

-“Con ăn sáng rồi đi làm.”

Tiếng gõ cửa dồn dập làm cô bừng tỉnh, nhìn đồng hồ chỉ mới 5 rưỡi. Hôm nay mẹ gọi hơi sớm, cô nhăn mặt trách mẹ nhưng vẫn dậy làm vệ sinh cá nhân, quên luôn có một người đã ở với mình đêm qua.

-“Vâng, con xuống liền.”

Cô ngáp dài một cái, sao đầu lại đau như thế, khó chịu quá. Cô phải đi viện trước khi gặp ba hắn mới được, sáng nay cũng không có chuyện gì gấp, cô đau đầu lắm rồi. Á chết, nhắc mới nhớ. Hắn đâu rồi? Rõ ràng đêm qua ở đây.

Vừa lúc đó, có chuông điện thoại.

-“Về lúc nào?”

Cô nhanh miệng hỏi.

-“5 giờ.”

-“Sao không nói.”

-“Em ngủ say.”

-“Nhưng sao lại về, mới sáng.”

-“Mẹ biết thì lại nghĩ xấu anh. Thôi em ăn sáng rồi đi làm, nhớ là trưa đợi anh nhé, anh qua đón đi gặp ba.”

-“Rồi rồi.”

Cô cúp máy rồi vào phòng thay đồ, phải chọn một bộ thật trang nhã và kín đáo. À mà đồ cô bộ nào chã kín đáo, cô đơn điệu nhưng rất có sức hút. Những bộ rẻ tiền được cô diện lên, cứ như chục triệu, đó là lời nhận xét của hắn cũng như Alex.

Ngồi vào bàn, đã thấy mẹ làm xong đồ ăn.

-“Trưa làm tranh thủ về sớm nha con.”

-“Sao ạ.”

Cô nhìn mẹ ngạc nhiên.

-“À, ba con về, con cùng mẹ ra sân bay đón ba.”

-“Chuyện thế mà giờ mẹ mới nói con.”

Cô nhìn mẹ trách móc

-“Trưa con mắc gì sao?”

-“Trưa nhà Thiên Tuấn nói mẹ qua ăn cơm, rồi…”

Cô nhìn mẹ ngượng ngập không nói nữa, nhưng bà hiểu, bà bật cười.

-“Trời, vậy con cũng phải nói mẹ trước chứ? Nếu thế thì để mẹ đón ba cũng được, xong rồi mẹ với ba đến điểm hẹn luôn. Nghe tin này chắc ba con sock lắm đây.”

-“Mẹ lựa lời nói với ba nha.”

Cô nói xong thì đẩy ghế hôn vào má mẹ một cái rồi tạm biệt bà để đi làm. Ba sock chắc vì đây là lần đầu tiên cô không ra đón ông mỗi lần ông đi xa về đó. Mà lần này lại có tin cưới chồng, không biết ông có đồng ý không. Ông chỉ có một mình cô.

Cô bắt taxi đến bệnh viện, cô không đi xe mình đơn giản vì Thiên Tuấn có nói sẽ đến đón cô.

-“Con thấy thế nào?”

Bác sĩ Hà thấy cô thì vội vàng hỏi, cô bé này rất có duyên với bệnh viện thì phải.

-“Dạ, dạo gần đây con hay chóng mặt, lại đau đầu, ngủ nhiều và ăn không ngon miệng.”

-“Thôi rồi!”

Ông Hà chỉ thốt lên một câu cảm thán rồi nhìn cô đầy thương cảm. Ông khám cho cô, rồi tường tận về bệnh tình của cô. Ông còn nói ông chưa chắc lắm, ông sẽ lấy máu cô và tháng sau sẽ có kết quả xét nghiệm, mong cô chờ.

Lúc đầu nghe thì hơn thất thần nhưng lúc sau, cô tự trấn an bản thân là không có chuyện gì đâu.

Nhìn lại đồng hồ, mới đó đã 11 giờ rồi sao, nhanh quá vậy.

-“Anh đến bệnh viện đón em đi.”

-“Em bị gì mà ở bệnh viện.”

-“Hơi đau đầu nên đi khám thôi.”

-“Em có sao không?”

-“Ổn thôi anh, bác sĩ nói không sao.”

-“Ừ, chờ anh.”

Cô đứng chờ, không biết hắn ở đâu chạy đến đây. Mà nếu giờ này, chắc có lẽ mẹ cũng đón ba rồi, và chắc hai người họ đến nhà hàng.

-“Chào!”

Nghe tiếng nói, cô quay người lại, lòng thì hơi xôn xan nhưng ánh mắt lại tỏ ra bình thường hết mức.

-“Chào anh, tôi không nghĩ mình có thể gặp nhau.”

-“Đừng cố né tránh như thế chứ.”

-“Không hề.”

Cô nhún vai rồi nhìn thiên thần.

-“Tất cả cuộc nói chuyện hôm trước, tôi sẽ vờ như chưa được nghe, còn anh muốn cưới vợ, cứ về tiếp tục trò chơi đường hầm ma quái đó và tìm đi, tôi không hứng.”

-“Em nghĩ có thể.”

-“Không gì là không thể.”

-“Nực cười, tôi không nghĩ là sẽ có ngày người ta chối bỏ tình cảm của tôi thay vì tôi từ chối đấy.”

-“Tự cao quá rồi.”

Cô nói xong bước nhanh ra đường khi thấy xe Thiên Tuấn đằng xa. Người này sao lại biết cô ở đây, hay chỉ tình cờ. Chắc vậy rồi, chỉ là tình cờ thôi.

-“Em nói chuyện với ai à.”

-“Người ta hỏi đường thôi.”

Vừa ngồi vào xe đã hỏi, mắt cũng tinh lắm đấy, nhưng cũng may là hắn không thấy mặt, không thì toi về chuyện nói láo.

Hắn nghe cô nói thế thì không hỏi thêm gì nữa, tay đan vào tay cô rồi xiết chặt.

-“Anh thấy trên phim, khi người con gái được chàng trai đưa về ra mắt nhà chồng, cô ấy thường hồi hộp rồi lo sợ. Còn anh thấy em…thì không có biểu hiện gì?”

-“Chai cảm xúc rồi.”

Cô nửa đùa nửa thật, ừ thì đúng cô chẳng cảm thấy sợ sệt hay lo lắng gì cả, cô thấy đây giống như gặp gia đình mình vậy, bởi cô biết, bác Hoàng rất thích mình.

Cả hai bước vào nhà hàng, đã thấy ba hắn và ba mẹ cô.

-“Ba.”

Vừa thấy ba, cô đã ôm chầm lấy. Ông cũng vui vẻ ôm lấy cô, rồi còn hôn vào trán con gái. Hắn thấy thế, dẫu biết là ba cô, vậy mà cái ghen vẫn dâng lên trong lòng. Nhìn ba cô, ai nói ông 40 tuổi nhỉ. Cứ như 30 vậy, có khi còn trẻ hơn. Còn mẹ cô hả, đi với cô người ta lại bảo là hai chị em. Chắc hắn ba mẹ cô cưới nhau rất sớm.

-“Con chào bác.”

Cô vừa buông ba ra, quay sang chào ông Hoàng, ông mỉm cười nhìn cô rồi gật đầu.

-“Con chào hai bác, chào ba.”

Hắn cũng lịch sự chào mọi người rồi mới ngồi xuống. Cả nhà nói chuyện với nhau rất ưng ý. Nhà cô thì đương nhiên chịu Thiên Tuấn, còn ba của hắn, đương nhiên là chịu cô vô điều kiện rồi.

-“Con xin phép.”

Tự dưng hắn bật dậy rồi đi lại chỗ sân khấu, nơi mà người ta đang chơi

đàn và những ca sĩ trẻ hát hò để ru dịu lòng khác. Hắn lên làm gì vậy.

-“Sau đây, tôi muốn gửi người con gái tôi yêu thương một bài hát.”

“Bên anh, luôn có em

Và bên anh, tình yêu vẫn ngập tràn

Yêu em, có lẽ là định mệnh

Nhưng sao, anh thấy nó quá ấm áp.

Anh ước rằng mình được bên nhau, sẽ mãi không rời

Dù là có phong ba, hay bão táp mưa sa, mình cũng sẽ cùng nhau vượt qua Những khó khăn giờ đây, chỉ là thử thách để mang ta gần nhau hơn Sẽ mãi không phai nhòa, tình này phải không em

Anh cảm ơn trời đã mang cho anh một người con gái tuyệt vời Để anh nhận ra, cuộc sống của anh thật ý nghĩa

Nước mắt lăn dài ở trên mi em, anh sẽ là người lau khô

Những nỗi buồn của em, anh sẽ san sẻ

Chỉ cần em biết, bên cạnh em luôn có bờ vai, để em dựa vào mỗi khi gục ngã Chỉ cần em tin anh, anh tin em, ta tin nhau

Chỉ thế thôi, anh yêu em.”

Hết bài, mọi người trong nhà hàng đang lắng nghe giai điệu trầm ấm đó, còn cô thì nước mắt đã lăn tự khi nào, vừa khóc vừa cười, cô không nghĩ ra khuôn mặt mình bây giờ nữa. Mặc dù đã nhiều lần nghe hắn hát, giọng vẫn ấm áp vậy? Nhưng bây giờ, nó làm lòng cô mềm nhũng không còn cảm giác gì, chỉ biết, buồn vui xen kẽ.

Hắn lại gần cô, quỳ xuống, còn lấy một chiếc hộp giơ lên trước mặt cô nữa. Cầu hôn lúc nào không cầu, cả nhà đang ăn uống nói chuyện, cái anh này.

-“Lấy anh nhé.”

Cả nhà hàng ồ lên những tiếng thích thú. Bà mẹ cô và bác Hoàng cũng bật cười giòn tan. Tim cô đập nhanh thật nhanh. Cô cứ nghĩ đên gặp ba hắn rồi xong, đâu có nghĩ là mình sẽ nhận được lời cầu hôn ở nơi đông người như thế này đâu. Dị dõm làm sao.

Cô cứ nhìn hắn, nhìn thật lâu.

-“Không đeo nhẫn thì thôi cưới xin đi nhé.”

Cô chỉ nói một câu mà hắn nhanh chóng rạng rỡ, vội đeo nhẫn vào tay cô, bất chấp có người lớn ở đây, hắn cuối xuống vòng tay ôm cô thật chặt rồi trao cho cô một nụ hôn ngọt ngào mà bất cứ ai nhìn vào cũng ganh tị.

-“Họ đẹp đôi quá!”

-“Đúng là trai tài gái sắc.”

-“Cứ như sinh ra để giành cho nhau.”

-“…”

….

Những lời bình luận ngoài kia họ mặc, họ chỉ nghĩ đến người đối phương tỏng lòng họ thôi.

-“Con với Thiên Anh đi trước nhé, chúc cả nhà ngon miệng.”

Hắn quay sang xin phép, nhận được cái gật đầu của ba người, cô cũng nhanh chóng tạm biệt rồi đi với hắn.

Đến ngọn đồi, cô vui quá nên hét lớn.

-“Em yêu anh, THIÊN TUẤN à.”

-“ANH CŨNG YÊU EM, THIÊN ANH À.”

Hắn hét còn to hơn gấp mười lần cô, cô thấy thế thì bá tay vào cổ hắn.

-“Cứ thể như cho mọi người biết đấy.”

-“Anh sẽ cho tất cả mọi người biết, em là vợ anh.”

-“Hơi khoa trương đấy.”

-“Vì em, như thế cũng đáng mà.”

Hắn cười rồi kéo cô vào lòng hắn, hôn thật sâu.

-“Đôi môi này làm anh say mê.”

-“Thôi, đừng mật ngọt với em.”

Cả hai bên nhau, cứ như sinh ra là của nhau thật. Cô ước gì, kiếp sau và sau nữa, cô sẽ gặp Thiên Tuấn, một mình hắn thôi. Hắn là cuộc sống của cô, ừ là thế đấy.

-“Còn hắn hai tuần nữa em là của anh.”

-“Ôi nhanh thế sao!”

Cô vờ cảm thán.

-“Tôi phải mau cưới cô, không may người khác lại dòm ngó, mất như chơi đấy.”

Hắn cũng không vừa, trêu lại cô làm cô bật cười.

-“Cái miệng này giỏi lắm đó, em chỉ sợ người ta lăm le anh.”

-“Trái tim anh chung thủy lắm vợ à, đã đem trên tay chiếc nhẫn này thì đừng hòng thoát khỏi anh.”

-“Nhìn mặt anh gian quá đi.”

Cô bĩu môi nhéo mũi hắn một cái rồi bỏ chạy, cô cười, một nụ cười đúng chất hồn nhiên, một nụ cười của 5 năm về trước mới có, không giả tạo, không gượng gạo.

******

Cô thay đồ xong, háo hức chờ hắn đến đón. Từ khi nào cô lại thích người

ta đến đón mình đi như thế này. Lúc trước cô rất ghét đấy.

-"Yêu đời hơn rồi đấy."

Ba cô nhìn cô bật cười.

-"Ba này…"

-"Ừ, cũng lớn hơn rồi, hết thương ông già này rồi."

-"Thôi, ba mà già nổi gì, con đi chung với ba không khéo họ lại tưởng… vợ chồng."

Cô nói mà mặt đỏ lửng nhìn ba, ba thấy điệu bộ của cô thì không khỏi bật cười.

-"Này, sắp có chồng rồi mà còn giành chồng của mẹ sao."

-"Này, ba nói gì đi, con có giành bao giờ đâu."

Cô giãy nãy lên với mẹ từ đâu chui ra nói câu phát hờn.

-"Tôi nói anh nghe, giữa tôi và con, anh chọn ai đây."

Tự dưng mẹ nghiêm túc đến lạ thường, ba đang cười cũng phải ho sặc sụa bởi cái tính nghiêm túc đó.

-"Hụ…hụ…anh.."

-"Anh trả lời đi, em cần câu trả lời."

Mẹ cứ hằn học.

-"À, đương nhiên là anh chọn…cả hai, ai cũng quan trọng với anh cả."

-"Đồ tham lam."

Cổ lẩm bẩm chỉ mình cô nghe.

-"Ba có hơi tham lam không, có mẹ được rồi, cô con gái này phải của con chứ."

Một nhân vật mới nữa từ đâu chen vào, cô nhăn mặt khổ sở. Mặt dày gớm chưa, dám kêu bằng ba mẹ luôn đấy, điên mà.

-"Con chào ba mẹ!"

Ba mẹ có ngạc nhiên về sự xuất hiện của hắn nhưng lúc sau ông bật cười.

-"Chưa gì hết mà bị đánh ghen rồi sao. Thôi ta không dám động vào con bé nữa. Đi thôi bà, bây giờ tôi chọn bà, có mình bà thôi. Hai đứa đi đâu thì đi đi."

Ông còn đùa được đến phút cuối, khoác vai mẹ vào nhà mới kinh chứ, cô tặc lưỡi.

-"Ba về thì cái nhà lại rộn ràng lên thế đó."

-"Ừ, cũng vui, nhưng anh cũng hơi ghen đấy."

Tưởng đâu hắn ghen vì cô còn có mẹ, không giống như hắn, ai dè.

-"Ba mà cứ giữ khư khư em bên mình như vậy có lẽ anh lại đánh ghen mất."

-“Hâm, ba mà cũng ghen.”

Cô thụi một cú vào bụng hắn rồi ra xe hắn ngồi. Bật cười nhìn hắn ôm bụng.

-“Hư lắm rồi.”

Hắn nhìn cô đang cười khoái trá trong xe mà buột miệng nói một câu.

Hôm nay, cô và hắn sẽ thử đồ cưới.

-“Có cái nào mới đem hết ra đây đi.”

Hắn vừa nào tiệm áo cưới đã nhanh miệng nói.

-“Vâng.”

Cô nhân viên thấy ai đó đẹp trai quyến rũ quá cũng ngất ngây lòng người, đơ ra một lát rồi cũng vâng vâng dạ da đi lấy đồ.

-“Mới nhập đồ bên Pháp sang, có tận 6 bộ.”

Cô chau mày vì cách nói chuyện của cô nàng kia, tay thì rõ ràng đang đưa đồ cho cô, vậy mà mắt nhìn chằm chằm vào hắn.

Cô bực bội.

-“Về, không có cái nào hợp hết.”

Cô nói xong kéo tay hắn về.

-“Em chưa thử mà.”

-“Không cần thử, đến cửa hàng khác đi.”

Bất lực trước tính ngang bướng của cô, nhưng hắn vẫn chở cô đến nơi khác. Nhưng cứ mỗi lần hắn ghé vào tiệm đồ nào có con gái làm tiếp viên thì cô lại đòi đi chỗ khác. Hắn thấy thế thì xoa đầu dỗ dành.

-“Ghen đúng không?”

-“Điên, mắc mớ gì ghen.”

-“Có bao giờ em ghen mà em chịu thừa nhận đâu.”

Hắn bật cười xoa đầu cô rồi lái xe đưa cô về. Hôm khác hắn phải tìm hiểu trước cửa hàng nào có con trai làm nhân viên rồi đưa cô vào.

http://tieulun.hopto.org

Chương 73

Đến bây giờ hắn cũng mới phát hiện ra được một sự thật là đến tiệm có con gái làm nhân viên sẽ làm cô ghen. Còn chiều theo ý cô đến tiệm có con trai thì hắn muốn xộc máu. Không thể để người con trai khác nhìn cô với ánh mắt thèm thuồng ấy được nên cả hai lại quyết định đặt may bên Pháp, chỉ gửi số đo ba vòng cho người thiết kế nổi tiếng bên đó.

Thật là hết nói nổi với hai ông bà này.

Có một sự thật rằng không ai để ý trên cổ cô và hắn đang đeo một dây chuyền đôi, trên tay cũng có một đôi nhẫn cặp, đến điện thoại cũng treo hai chú thỏ xin xắn giống nhau. Những điều nhỏ nhặt đó không ai để ý, nhưng cả hai đang ngầm khẳng định là của nhau từ rất lâu rồi.

Nhìn lại chiếc nhẫn cầu hôn trên tay mình, cô bất giác nở nụ cười. Không biết có cô dâu nào mà đeo hai chiếc nhẫn cùng một ngón giống cô không nữa, thật buồn cười với hắn. Bắt ép cô phải như thế đấy.

-"Như cũ sao."

-"Ừ!"

-"Thật sự tôi rất đau đấy."

-"…"

Cô im lặng không nói gì nhìn Bùi Hải, ừ thì cũng là thằng nhóc 5 năm về trước cô quen, nhưng nó làm cô thấy xa lạ lắm. Ước chi lúc nó quay về, nó dẫn một cô nhóc nào đó về rồi giới thiệu là bạn gái nó thì may ra cô còn mỉm cười khoác vai nó tung tăng như ngày xưa ấy. Nhưng lúc nó đi, nó khẳng định nó thích cô, đi để quên cô cũng là một phần. Rồi để lúc về, gặp cô, nó lại nói lời yêu sau bao năm xa cách. Nghịch lí!

-"Em có thể dẫn bạn gái đến trong đám cưới chị mà!"

-"Đương nhiên!"

Câu nói của nó làm ngạc nhiên, xong cười nhẹ.

-"Chị mong là sẽ có một cô gái yêu thương em hết mực."

-"Chị đừng làm tôi phải ganh tị với Thiên Tuấn. Nhưng tôi thật sự chúc hai người hạnh phúc đấy!"

-"Cảm ơn…nhưng cũng xin lỗi."

Vừa hớp một ngụm trà sữa, cô nhìn ra cửa sổ mà không nhìn Bùi Hải.

-"Chị nhớ lắm, một cậu nhóc thua mình 1 tuổi đến bắt chuyện làm quen trên chuyến xe bus đến trường, rồi lại nói những điều thật khó hiểu với chị. Rồi sau đó lại lải nhải đeo bám miết với thân phận là chị em. Ừ, lúc đó chị bất cần lắm, chị chẳng cần ai bên cạnh cả. Chị đã trải qua một cú sốc rất nặng. Vậy mà cậu nhóc đó đã làm chị mở lòng. Đơn giản vì lúc đó chị đã

nghĩ giá như mình có một đứa em, mình sẽ dễ dàng tâm sự hơn. Và chị chính thức mở lòng, nói chuyện với cậu nhóc đó nhiều hơn, chuyện gì cũng nói được. Từ lúc đó và cho đến bây giờ, chị xem em như đứa em trai của mình, thật sự. Không biết nói em có tin không, vào lúc em nói đi Mỹ, chị đã khóc."

Cô nói những gì mình nghĩ mà đâu biết mặt nhóc Hải se lại.

-"Vậy…có thể như xưa được không?"

Suy nghĩ đắn đo rất nhiều, có được trái tim người con gái này rất khó, mà xa người con gái này càng không thể. Vậy, chỉ với tư cách là em trai, cậu mới có thể quan tâm cô đúng không? Dù là âm thầm thôi, cậu cũng thấy vui rồi. Thật đấy!

-"Đó là điều chị mong, chị em tốt nhé, như xưa."

Cô chìa tay ra tỏ ý muốn bắt tay với nhóc Hải, và đương nhiên là nó ngoan ngoãn. Cả hai cùng cười, bắt đầu cho một quan hệ mới được lặp lại bởi một quan hệ cũ mơ hồ.

*****

Cô vừa nấu cơm cho cả nhà, cô vừa ngân nga khúc hát.

"Sau tất cả, mình lại trở với nhau

Tựa như chưa bắt đầu, tưởng như ta vừa mới quen

Sau tất cả, mình lại chung lối đi

Đoạn đường ta có nhau, bàn tay nắm chặt bấy lâu

Đã có khi đôi ta giận hờn, thầm trách nhau không một ai nói điều gì Thời gian cứ chậm lại, từng giây phút sao quá dài

Để khiến ta nhận ra mình cần nhau hơn

Tình yêu cứ thế đong đầy, trong em từng ngày

Vì quá yêu anh nên không thể làm gì khác

Chỉ cần ta mãi luôn dành, cho nhau những chân thành

Mọi khó khăn, cũng chỉ là thử thách.

…"

Cô ngừng hát khi nhận được cuộc gọi từ số lạ. Ngập ngừng định thôi không bắt máy nhưng lúc đó chẳng hiểu sao cô lại trả lời cuộc gọi.

-"Tôi nghe…"

-"Là Thiên Anh sao?"

-"Ừ."

-"Biết tôi là ai không, cô bé."

-"Rõ điên, gọi đến không nói thì ai mà biết."

-"Gặp nhau được không, tôi muốn nói chuyện với cô."

Cô chau mày cố suy nghĩ giọng nói này là ai, nhưng thật sự không ra mặc

dù nó có phần quen quen.

-“Tôi nghĩ mình không rảnh.”

-“Chuyện liên quan đến Thiên Tuấn thì sao, muốn nghe không?”

Cô nhăn mặt, liên quan gì đến hắn nữa. Thấy tò mò nên cô gật đầu đại.

-“Ok, đưa địa chỉ đi, tôi qua.”

Còn ngờ ngợ chủ nhân số điện thoại này, rồi cả không chắc chắn nên giờ gặp cũng tốt thôi. Cô cũng muốn biết chuyện gì mà liên quan đến Thiên Tuấn nữa.

-“Mẹ, trông nồi súp giúp con tí, con đi có việc.”

Cô gọi lớn nói với mẹ rồi lên thay đồ đến điểm hẹn. Tò mò lắm rồi đấy nhé.

-“Về sớm ăn cơm nha con.”

-“Vâng ạ.”

Đáp với mẹ xong, cô lái xe ra ngoài, trong lòng lại có cảm giác không an tâm tí nào, chuyện gì đang xảy ra nữa sao? Cô gái kia là ai.

Ừ, thì đoán trước rồi, giờ đúng rồi đấy. Cô chỉ ra vẻ thờ ơ ngồi xuống ghế đối diện người trước mặt, nhìn với cặp mắt sắc lạnh nhất.

-“Chuyện gì?”

-“Đừng lạnh lùng như thế chứ, cô gái.”

-“Đừng ra vẻ ta đây là người lớn hơn như thế chứ, cách xưng hô lại không đúng rồi, em gái.”

Cô nhếch mép nhìn cô gái trước mặt mình, ờ thì cùng lắm là 20 tuổi là cao, sao lại nói chuyện với cô như thế, cô là một người rất tôn trọng tuổi tác đấy.

-“Em gái, nực cười.”

Cô nhìn thấy qua lớp trang điểm dày kia là một cô gái sắc nét chứ. Đã gặp nhau rồi nhưng cô không có dịp nhìn kĩ đấy thôi, giờ nhìn rồi mới biết. Nếu xóa lớp trang điểm đi, cô nghĩ cô gái nhỏ này là một mỹ nữa cũng nên. Nhưng cũng nhờ trang điểm đấy mà làm nhỏ thêm vài tuổi cho giống người đã từng bương chải đời.

-“Đừng nói chuyện phiếm nữa, chuyện gì liên quan đến Thiên Tuấn.”

-“À, tôi đang tò mò là cô đến vì muốn biết tôi là ai hay là muốn biết chuyện Thiên Tuấn đấy.”

-“Vậy tôi cho cô biết, tôi đến đây vì cả hai nguyên nhân đấy.”

-“Nghe nói hai người chuẩn bị đám cưới, tôi có món quà cưới tặng trước đấy.”

-“Cảm ơn, cô sẽ tới dự chứ.”

Cô nhếch mép nhận hộp quà có vẻ to nhưng nhẹ từ nơi Như Trà.

-"Cô cứ về nhà mở quà ra xem trước, nếu xem xong mà vẫn có ý định đám cưới thì tôi phục cô lắm đấy. Còn việc đến hay không thì tôi sẽ xem xét lại."

-"Vậy tôi xin phép nhé."

Nói xong cô dợm bước quay lưng, để lại đằng sau nụ cười đầy ý đắt thắng.

Cô về nhà, cứ tưởng sẽ khó khăn lắm, lo lắng lắm. Nhưng như thể biết trong đó là gì, cô chỉ cười khẽ.

Nhưng cô lại hơi choáng khi tưởng nó là giả, đến kiểm chứng mới biết nó là thật 100%.

Thật không tưởng.

Gọi Thiên Tuấn đến, cô lặng người nhìn về phía xa xăm, cô chỉ mong hắn giải thích, cô sẽ tha thứ mà.

Hắn không nói gì, chỉ vòng tay ôm cô rồi ngửi mùi hương trên tóc.

-"Anh xin lỗi."

-"Ừ."

Hắn không biết là cô biết hay chưa, nhưng cái cách cô thể hiện, là hắn biết đấy, cứ như là một vậy.

-"Tin anh chứ."

-"Ừ"

Cô vẫn lạnh lùng như bao lần nhưng hôm nay sao hắn thấy cô có phần lạnh nhạt, thật khó chịu.

Nhưng hắn thấy có lỗi với cô, thật sự. Hắn đã không biế gì ngoài việc ăn cơm với khách hàng là Như Trà, rồi sau đó là tỉnh dậy với bộ dạng…không quần áo và cô ta bên cạnh. Tiếp theo đó là buộc hắn phải chịu trách nhiệm, không thì sẽ nói cô nghe tất cả. Ừ, thì nói cô rồi đấy, nhưng sao cô không tỏ thái độ gì hết vậy, sao cô cứ mãi dửng dưng như không có chuyện gì như thế, khó chịu lắm. Thật sự.

Nhưng người con gái này, chỉ cần nói tin hắn, là hắn thấy mọi chuyện như địa ngục sẽ có thể là thiên đàng tất.

Hôm đó, cả hai quyết định bỏ qua cho nhau và sẽ là như chưa có chuyện gì mặc dù trong thân tâm cô rất khó chịu.

*****

Hôm đám cưới…

Hoành tráng lắm

Rộn ràng lắm

Đông người lắm

Náo nhiệt lắm

Nhưng…

Thật sự cô có điềm không lành, cô đang lo lắng gì đó mà không thể nào cười hạnh phúc được. Những lời chúc phúc đó, cô chỉ cười gượng gạo để đáp trả.

Trước khi làm lễ, cô có nhận được hai tin nhắn từ hai số lại. Lúc đầu cũng không muốn đọc nhưng sao bàn tay cứ vô thức nhấn vào nút xem. Thật khó hiểu.

-"Phục cô lắm đấy, cô bé."

Cô bật cười, đời của cô ghét nhất phải làm theo sự sắp xếp của người khác, còn đã là tình địch, cô càng ghét, cô sẽ không để nhỏ toại nguyện đâu.

-"Tôi mong em sẽ đổi ý, đừng làm tôi đau, gặp em ở Jonyu nhé."

Một tin nhắn khó hiểu, nhưng cô chưa kịp suy nghĩ là ai đã bị mẹ gọi, mẹ nói đã đến giờ.

Cô vứt tất cả, tạo cho mình cảm giác hạnh phúc nhất, thế nhưng. Hình như hạnh phúc chưa bao giờ hé môi cười với cô dẫu một lần thì phải.

Cái tin, Thiên Tuấn mất tích làm cô đơ người. Cô chưa nghĩ ra trường hợp trong đám cưới chú rể sẽ mất tích thay vì cô dâu, ờ cô không ngờ được.

Nhớ lại tin nhắn kia, cô linh cảm là nó.

Cả lễ đường hoang mang vô cùng, nhất là bác Hoàng và ba mẹ cô. Ông Hoàng đương nhiên là cho người đi tìm.

Cô đứng thất thần nhìn mọi người rồi vụt chạy. Một đám cưới không có chú rể. Nực cười nhỉ?

Đứng trước nhà hàng Jonyu, cô nhìn lên lầu hai, nơi mà có cánh tay đang vẫy mình.

Mồ hôi cô nhễ nhãi, nhưng cô không quan tâm.

Trái tim cô đập mạnh vì lo sợ, cô gạt bỏ.

Tức tối, cô dẹp ngang.

Trước tiên, cô phải biết hắn đang ở đâu đã.

Bây giờ, cô là tâm điểm của mọi người, bởi cô còn bận nguyên seri, cô đẹp như tiên nữ mặc dù không trang điểm.

Đến gần bàn thiên thần, cô thong thả ngồi xuống. Tỏ vẻ lịch sự hết mức có thể mặc dù lòng cô đang nóng rực lửa. Cô đang rất là kìm nén.

-"Thiên Tuấn đâu."

-"Ôi, rất hân hạnh nhìn cô dâu của tôi đến đây đấy, nhưng sao em lại hỏi thằng khác trước mặt anh thế."

Cô, thật không ngờ đây là thiên thần lạnh lùng mà lần đầu cô gặp, khác hoàn toàn.

Đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn Mike, cô đanh giọng.

-"Đừng làm tôi phải mất bình tĩnh."

Đúng, giờ cô đang rất bình tĩnh để suy nghĩ người đàn ông trước mặt mình đang nghĩ gì đây.

-"Tôi đã nói trước rồi mà, em sẽ phải hối hận."

Xoay màn hình laptop lại phía cô. Ánh mắt cô vô hồn, khóe mắt lại cay cay rồi tuông ra lúc nào không hay. Cô nghiến răng căm phẫn.

-"Đồ hèn."

-"Đừng nói vậy? Tại tên này ngoan cố quá thôi."

-"Đưa tôi đến gặp Thiên Tuấn."

Giọng cô nhẹ nhàng nhưng mang một âm điệu gì đó giống ra lệnh lắm, Mike nhún vai rồi thu laptop lại, đẩy ghế bước đi.

Mike đưa cô đến một căn nhà hoang sâu tận trong rừng, một nơi thật u ám.

Nhìn vào màn hình laptop, thấy hình ảnh hắn cô đau một thì hình ảnh thật ở ngoài lại làm cô đau gấp trăm lần. Hắn đang treo lơ lửng trên cao và ba bốn tên ở dưới đang ra sức quất roi da vào người hắn, thật kinh khủng. Chuyện này có thể xảy ra với cô sao.

-"Tính mạng của hắn là do em quyết định thôi."

-"Đồ cầm thú, tôi sẽ báo công an."

-"Em nghĩ có thể sao?"

Cô định bỏ đi thì nghe tiếng hắn, ừ hắn đang bị đánh, máu kìa, máu nhiều quá.

-"Thiên…Anh"

Nhẹ nhàng thôi, cũng đủ cào xé trái tim cô. Cái gì xảy ra với cô vậy, đây chỉ là giấc mơ thôi đúng không. Cũng tại vì người của Mike nhiều, và cô lại bận váy, nếu không, cô sẽ sống chết mà lao vào cứu hắn ra.

-"Tên ngốc."

Cô nhìn hắn, không khóc, nhưng bên trong lòng đã vụn vỡ ngàn vết gao găm.

Cô đang bị hai tên giữ lại nên không thể chạy ra chỗ hắn được. Tuy rất gần, nhưng sao xa cách quá.

-"Mike, thả tên ngốc đó ra đi. Nếu anh là con người."

-"Thiên Anh, đừng lấy hắn, đừng…"

Cái gì vậy, hắn biết rồi sao, tên ngốc này, học võ làm gì mà để người ta

bắt đến đây rồi đánh đập như thế trong ngày trọng đại của mình không biết.

-“Tôi muốn nói chuyện riêng với Thiên Tuấn.”

Cô quay sang Mike, ánh mắt vô hồn không cảm xúc. Cô thấy kinh tởm người này, một con quái vật đội lớp thiên thần.

-“Được thôi, tôi mong em sẽ có tin vui cho tôi.”

Đọc đến đây rồi thì sao còn ngại mà k cho D 1 cmt nhỉ ^^ thích lắm <3 cả nhà tối ấm nè Love all <3

Chương 74

-“Anh có nhớ hôm nay là ngày gì không?”

Vừa lau vết thương cho hắn, cô vừa vờ hồn nhiên hỏi.

-“Thiên Anh, những lời hắn nói không phải là thật đúng không?”

-“Anh có đem nhẫn cưới đúng không, hôm nay chỉ hai chúng ta, cùng làm lễ, được không anh.”

-“Thiên Anh, đừng lấy hắn.”

-“Đeo nhẫn vào tay em đi, em cũng có đem nhẫn theo đây.”

Cô không quan tâm hắn nói. Cô cứ nói, cô vô tâm lắm, đến cuối cùng cô vẫn vô tâm với hắn, giống như lần đầu tiên hắn gặp cô. Mặc cho hắn hỏi, cô vẫn chú tâm đến câu chuyện của mình cô.

-“Rồi, bây giờ em chính thức làm vợ anh, bây giờ, sau này, mãi mãi em là vợ duy nhất của anh. Dù có xảy ra chuyện gì, ta vẫn là của nhau.”

Cô cầm tay hắn và tay cô đưa lên ngắm ngía khi cả hai đã trao nhẫn cho nhau, sau đó lại cười. Hắn nhìn thấy mà đau lòng muốn khóc.

-“Tôi chết cũng được, nhưng em đừng cưới người ta, được không?”

-“Anh đang nói gì vậy, đừng như thế.”

Vừa lúc đấy, Mike bước vào, hắn cười mà như không cười.

-“Chơi hèn vậy sao, dám đấu với nhau không.”

Hắn khích Mike, mặc dù người hắn bây giờ đã tơi tả.

-“Cậu nghĩ cậu có thể sao?”

Mike cười khinh bỉ nhìn hắn, còn cô thì đơ cảm xúc nhìn hắn. Hắn bị điên rồi sao, trong bộ dạng này mà nghĩ có thể thắng Mike à.

-“Một đấu một, như những người đàn ông thực sự.”

-“Được, nếu tôi thắng, Thiên Anh là của tôi, còn nếu cậu thắng, tôi sẽ thả hai người về trọn vẹn.”

-“Được.”

Thiên Tuấn loạn choạng đứng dậy, những vết thương đang ngấm dần làm hắn đau nhức, nhưng hắn chẳng quan tâm, cái hắn quan tâm duy nhất bây giờ, đó là thắng người này. Không để cô về tay hắn.

-“Tin anh, chúng ta sẽ an toàn trở ra.”

Chỉ một câu nói thôi, cô lại tin tưởng hắn hơn bao giờ hết. Cô tin rằng hắn sẽ thắng, cô tin.

Cả hai người họ nhìn nhau thật lâu rồi mới bắt đầu trận chiến. Nhìn sơ qua cũng đủ biết phần thắng thuộc về ai, hi vọng thắng của Thiên Tuấn mong manh quá.

Mike lao đến, đấm những cú thần tốc vào bụng Thiên Tuấn, may mà

Thiên Tuấn né kịp. Tiếp theo Thiên Tuấn đạp một cú thật mạnh vào Mike, hắn ôm bụng gục xuống. Như tức bị dồn dập, Mike lao đến, tay chân hoạt động hết công suất, làm Thiên Tuấn ngã quỵ, máu miệng trào ra.

Cô nhìn cảnh đó, muốn chạy lại đỡ hắn, nhưng bất lực, hắn đã ra hiệu không cần.

-"Tiếp chứ."

Mike hỏi, hắn gật đầu.

Đợi hắn từ từ đứng dậy hắn, Mike lại đá vào hai chân hắn, hắn lại khụy xuống lần nữa. Chưa bao giờ cô thấy lồng ngực mình đau như lúc này.

-"Muốn tiếp không?"

Mike nhìn nước mắt cô rơi thì không nỡ đánh hắn nữa, nhưng hắn là một người nông cuồng, hắn không chịu, hắn quyết tâm phải thắng. Thà chết chứ không để người mình yêu lấy người khác.

Hắn đứng dậy, gồng mình, nhớ lại khoảng thời gian trước đây, nhớ những ngày quen biết cô, nhớ lại từng kỉ niệm bên cô, thật ngọt ngào và hạnh phúc. Hắn đã từng ước, cuộc đời này chỉ cần có cô bên cạnh, thế là đủ rồi. Những tưởng điều ước đó sẽ dễ dàng xảy ra, nhưng hôm nay nó xa vời quá. Đến được với nhau, có lẽ đã trải qua quá nhiều thử thách cũng như sóng gió. Vậy mà đến phút cuối vẫn còn một cơn bão táp to hơn kéo cả hai ra xa.

Đúng là đời không thể ngờ bất cứ chuyện gì hết. Đến lúc nghĩ mình không còn sức lực, hắn đã thấy cô gọi tên hắn và khóc, khóc rất lớn. Bấy giờ trong đầu hắn chỉ một hình ảnh duy nhất, dù có chết hắn vẫn sẽ ghi mãi bóng hình này trong tim. Đau lắm.

Chỉ cần một cú đáng của Mike nữa thôi, Thiên Tuấn sẽ chết mất.

-"Mike, đừng."

Cô hét lên, cả người hắn toàn máu, hắn nằm yên không một động tĩnh gì nữa. Trái tim cô đau lắm, đau đến rỉ máu.

-"Tự nguyện, không ai ép buộc."

Câu nói của thiên thần…à là ác quỷ mới đúng vừa cất lên, cô không kìm chế được nữa rồi, cô tát một cái thật mạnh vào mặt hắn.

-"Đồ bỉ ổi, đồ độc ác."

Cô tức giận đến mức không thể giết được người này. Cô nghiến răng nhìn với ánh mắt căm phẫn nhất.

-"Cho dù anh có được tôi, nhưng xin lỗi, trái tim tôi thì mãi không bao giờ."

Cô đỡ Thiên Tuấn ngồi dậy, lay hắn để hắn tỉnh nhưng thật vô vọng.

-"Như em cũng như hắn đã nói, bây giờ em là của tôi."

-“Tôi sẽ giết anh nếu Thiên Tuấn có chuyện gì.”

Mike bật cười rồi ra ngoài, gọi điện cho bệnh viện.

-“Xin lỗi Thiên Anh, thật sự anh hết cách rồi. Chỉ là trái tim anh mách bảo, anh phải có được em, mặc dù anh đang rất hèn.”

Quệt nhẹ những vết máu trên mặt còn vương lại, Mike cười nhẹ nghĩ về Thiên Tuấn, một người dù có chết cũng không buông tay người yêu, thật khâm phục.

Cô theo hắn vào bệnh viện, chiếc áo cưới của cô thấm đẫm máu của hắn. Nhưng nó giống như máu từ trái tim cô tuông ra. Đau lắm.

Tất cả mọi người đến đầy đủ, chờ ca phẫu thuật sống chết này, bây giờ, trái tim cô như muốn ngừng đập, cô mệt mỏi quá. Xin ai đó hãy nói với cô rằng đây chỉ là giấc mơ đi. Bây giờ cô sẽ ngủ, đến lúc tỉnh dậy, cố sẽ là cô dâu đẹp nhất, tay trong tay với người mình yêu lên lễ đường rồi cùng trao nhẫn cưới. Nhưng sao cái điều ước đó chẳng bao giờ là sự thật nhỉ.

Hắn đã vì cô mà hai lần đối diện thần chết, tại sao không phải là cô mà lại là hắn, tại sao lại như vậy, bất lực quá.

Bác sĩ đi ra, mặc dù rất muốn nghe bác sĩ nói bệnh tình của hắn, nhưng cô lại không đủ can đảm. Cô chỉ đứng một xó, nhìn vào phòng bệnh mỉm cười nhẹ khi thấy mọi người cười trong tiếng nấc. Cô biết, hắn đã qua cơn nguy hiểm.

Dằn vặt bản thân để làm gì, rõ ràng tất cả mọi chuyện cả hai trải qua như muốn nói không đến được với nhau, dù có cách nào đi nữa.

Cuộc sống của cô đang đảo tung lên. Cô muốn buông xuôi.

Đến cả thở cô còn thấy mệt.

Vừa lúc có bao nhiêu chuyện ngổn ngang ấy, cô nhận được giấy báo bệnh của tháng trước. Bây giờ, cô như người không còn hồn, cô bật cười với chính mình.

Cuộc đời cô đúng là một màu đen tăm tối, chỉ có hắn là ánh sáng duy nhất nhưng giờ đã không còn.

Thôi thì để hắn hận cô còn hơn tự dằn vặt bản thân.

1 tuần sau, hắn có vẻ đỡ hơn. Nhưng cô chưa đến thăm một lúc nào, và chính bây giờ, cô đang làm cô dâu của một người khác.

Một đám cưới không khoa trương, nhưng rất đẹp, người ta chúc phúc nhiều lắm, nhưng cô không cười nổi. Cô như cái xác làm tròn trách nhiệm vậy?

Đám cưới với một người, chưa bao giờ có tình cảm, dẫu một chút, ngược lại còn hận vô cùng. Nhưng bây giờ, cô mệt mỏi đến mức không muốn nghĩ,

không muốn hận, càng không muốn biết thêm một điều gì nữa. Bởi lẽ, cuộc đời cô còn gì nữa đâu.

Người ta nói cô là người không tốt, nói cô là người bắt cá hai tay. Thấy người này bị thương sắp chết nên bỏ mặt đám cưới với người khác. Họ xỉ vả cô, họ nói xấu cô, cô thấy rất đáng, mặc dù có oan ức, nhưng cô thấy rất đáng, cô đáng bị người đời nguyền rủa nhiều hơn.

Nhưng, người nào đó, ra sức bảo vệ cô, không để bất cứ ai nói ra nói vào, người đó lên tiếng nhận tất cả lỗi sai về phía mình. Cao thượng lắm, tốt lắm, nhưng ai biết được lòng dạ của con người đó. Thật là độc ác đến kinh tởm.

Cô đã từng mong mình sẽ có một đêm tân hôn thật là tuyệt vời với người mình yêu. Nhưng…ở chung và đối diện với một ác quỹ cũng đủ khiến cô khinh bỉ.

Cô hận, hận không thể giết con người này.

Đêm tân hôn của cô, lần đầu được là cô dâu của cô tan tành, cả đêm đó, cô ngồi bó mình bên cửa sổ nhìn ra khung trời.

Cô mệt lả người nhưng không thể nào chợp mắt được, cô suy nghĩ về ai đó, rồi lại suy nghĩ về chính bản thân mình.

Đúng lúc lắm, căn bệnh trở về đúng lúc lắm. Có sẽ chết, sẽ không đau buồn nữa. Bệnh máu trắng sao? Tái phát sao? Lần trước điều trị chưa dứt hẳn sao?

Nực cười, giờ cô cũng không cần sống để làm gì?

Nhưng sao, cô vẫn tiếc nuối cho cuộc tình chính mình.

-“Trời lạnh lắm!”

Mike khoác áo cho cô, quan tâm nói. Nhưng điều đó làm cô kinh tởm, đừng cố làm người tốt trước cô, cô không quen.

Đẩy chiếc áo tránh xa người mình, cô không buồn lên tiếng.

-“Em cứ nghĩ tôi là một người xấu đi, nhưng tôi yêu em là thật.”

-“Tôi yêu Thiên Tuấn.”

Giọng cô hơi khàn vì mất nước, nhưng nó rõ ràng dứt khoát lắm.

-“Tôi xin lỗi, nếu làm em đau.”

-“Tim tôi đau lắm.”

Nước mắt cô lăn, nhưng cô lại cười, cô cười như con ngốc.

-“Nhưng cảm ơn nhé!”

Nhìn người con gái này khóc, trái tim hắn như bị ai bóp nghẹn, nhưng đến lúc nghe cô nói cảm ơn, hắn lại ngạc nhiên nhìn cô nói không nên lời, cảm ơn về chuyện gì.

-“Tôi biết chiếm giữ em cho riêng mình là ích kỉ. Nhưng tôi đau lắm khi

thấy em với người khác.”

-“Ừ, rất ích kỉ. Chính sự ích kỉ đó đã giết chết hai trái tim.”

-“Xin lỗi.”

-“Anh là thiên thần…hay ác quỷ?”

Môi cô run run lắp bắp. Có phải hai người không, người mà lần đầu cô gặp với người bây giờ là một, là thiên thần. Còn người hôm trước đánh nhau với Thiên Tuấn là ác quỷ, họ chỉ giống nhau khuôn mặt thôi, còn bản tính thì khác. Hãy nói là vậy đi, vì hiện tại cô không thể biết ai là ai nữa rồi.

-“Theo em thấy, tôi là gì?”

Cô không nói, chỉ đưa đôi mắt vô hồn nhìn vào hắn, nhìn rất lâu. Xong rồi cô đứng dậy bỏ đi.

Đi trong một ngôi nhà xa lạ, thật lạc lõng.

-“Em ngủ trên giường đi, tôi ngủ ở ngoài.”

Nói xong hắn lấy gối với mền ra ngoài thật. Có ai tin được đây là người hôm trước máu lạnh, gần giết chết người cô yêu không? Riêng cô thì không, vì cô đang biện luận cho chính mình, đó là hai người. Chỉ có thể là vậy thôi.

Nói hắn tốt cũng đúng, xấu cũng đúng. Cô chẳng phân biệt nổi nữa rồi.

2 tháng nay, cô bị giam giữ như người tù. Cô chả biết mình đang ở biệt thự hay một căn nhà hoang nữa. Một mình trong căn phòng, không có bất cứ ai nói chuyện. Đến giờ thì có người đem đồ ăn lên, cần gì là có, nhưng không được bước đi đâu cả. Nực cười thật, cô như một con búp bê nhốt trong lồng kính.

-“Cô chủ ăn cơm.”

Bé Nụ đem cơm cho cô, cô nhìn cô bé mà nảy ra một ý tưởng. Con bé có vẻ cảm thông cho cô, quan tâm cô rất nhiều.

-“Bé Nụ, giúp chị ra khỏi đây, được không?”

-“Không được đâu cô, ông chủ sẽ giết con mất.”

-“Bé Nụ, giúp cô.”

Giong cô van nài, ánh mắt mọng nước. Bé Nụ xót quá, đành gật đầu.

-“Cô đợi con chút, con đi coi thử ông chủ lúc nào về, con có một đường hầm nhỏ có thể thoát ra ngoài. Con thương cô lắm nên con mới giúp đó, mặc dù con cũng rất muốn ra khỏi đây.”

-“Sao em không trốn đi.”

-“Ông chủ sẽ giết mất…”

-“Không sao, có chị.”

Sau một hồi thuyết phục, bé Nụ cũng gật đầu, nó cũng muốn ra khỏi đây, tuổi thơ nó đã bị chôn vùi ở đây rồi, nó như bị tách rời ở thế giới bên ngoài

khi 4 tuổi, thật đáng thương.

Thoát ra khỏi đây, còn khó hơn cả vượt ngục. Thật kinh tởm khi mang danh là vợ hắn và chả khác gì tù nhân. Hắn đi suốt ngày, chỉ tối về nói chuyện với cô vài câu rồi lai trả bình yên cho cô, nhưng cô ghét như thế. Thà hắn cho cô ra bên ngoài, rồi cấm cô không được nói chuyện với ai, hoặc đại loại là cho người theo cô mỗi khi cô đi đâu cũng được. Điều đó làm cô dễ chịu hơn cái chuyện ở một nơi như thế này.

Cô chán ngấy rồi.

-"Cô ơi, bên ngoài đẹp quá."

-"Kêu là chị được rồi…mà em biết có chỗ ra ngoài, sao em không ra."

Cô vừa dang tay hít không khí ở ngoài, cô vừa nói.

-"Đó là đường đi ra ngoài của con chó của cậu chủ đó cô chủ…à chị. Em không dám…"

Bé Nụ cũng bắt chước cô dang tay hít không khí. Nó vui lắm, cứ mỉm cười suốt. Có cũng vui lây, à mà thật sự cô rất vui là đằng khác.

Cô sẽ được gặp hắn, sẽ nói hắn cùng nhau trốn đi. Còn bé Nụ, cô sẽ nói mẹ cho nó ở lại nhà mình. Đúng, kế hoạch rất tốt, phải vậy đi.

http://tieulun.hopto.org

Chương 75

Cô đưa bé Nụ về nhà mình với tâm trạng khá vui vẻ, đó là điều cô mong mà, hạnh phúc lắm.

Nhưng, cô đứng hình nhìn căn nhà đã khóa cửa, im lìm trong nắng sớm. Tự dưng tim cô đập nhanh, nhanh lắm, cô lo sợ nó sẽ có gì đó làm cô đau.

Hỏi người xung quanh, mới biết nhà cô đã chuyển đi rồi. Họ đi đâu vậy? Sao để cô bơ vơ ở đây. Tự nhiên cô thấy lạc lõng cực độ.

Người duy nhất còn lại có thể giúp cô, là hắn. Nghĩ như thế, cô nhanh chân đến nhà hắn.

Ừ, mới hai tháng thôi, nhưng cô thấy cảnh vật ở đây lạ lẫm lắm, nó như xa cách với cô, từng chi tiết một.

Hắn đứng đấy, vẫn phong độ và đẹp trai như ngày nào, nhưng có lúc nào cô chịu nhìn kĩ như bây giờ đâu. Tự dưng thấy yêu hắn lạ thường. Cô muốn sà vào lòng hắn, được hắn bảo vệ và che chở, muốn lắm.

Cô kìm nước mắt vui mừng, định sẽ ôm hắn thật chặt, thật lâu để thỏa lòng thương nhớ…nhưng bước chân cô khựng lại khi thấy trong nhà chạy ra một hình bóng khác nữa, người con gái đó đang khoát vai hắn và mỉm cười hạnh phúc, cô thấy rõ điều đó trong mắt cô gái đó.

Lúc nãy, cô đã ráng kìm lại nước mắt của hạnh phúc, còn bây giờ, cô đang cố kìm lại nước mắt của đau thương. Cô đang tự trấn an mình đây chỉ là sự hiểu lầm, họ không có gì đâu.

Bước nhanh qua đường, cô lại chỗ hắn, đứng chặn hắn và người con gái kia.

Hắn ngạc nhiên không nói nên lời nhìn cô, cứ tưởng như không kìm lòng được mà muốn ôm trọn cô trong vòng tay vậy? Nhưng hắn không thể nữa rồi.

-“Thiên Anh, sao em ở đây.”

-“Thiên Tuấn, anh giải thích chuyện này đi anh, em muốn nghe.”

Cô nhìn hắn, ánh mắt vô hồn, sống mũi cay xòe. Và ngay bây giờ, lời nói của anh sẽ quyết định nước mắt cô tuông hay không.

-“Cô đến đây làm gì, không phải đang hạnh phúc bên anh trai tôi sao.”

Cô đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn cô gái đó. À, thì ra là Như Trà, nhưng anh trai là sao, đừng nói đó là Mike chứ. Cô bàng hoàng nhìn nhỏ, và như nhỏ biết điều đó, nhỏ chỉ gật đầu khẳng định.

Cô thật sự rất hoang mang, cưới Mike, nhưng cô chưa biết thứ gì về hắn, đến chuyện Như Trà là em hắn, cô còn không biết.

Nhưng giờ điều đó cô đã không quan trọng nữa rồi, cái cô quan tâm, đó chính là câu giải thích của Thiên Tuấn.

-“Anh và Như Trà…à…sắp đám cưới.”

Ừ, là lời của hắn nói đấy, rất nhẹ nhàng và buông xuôi, hắn nhìn cô với ánh mắt hối hận, trách móc cũng như xót xa buồn tủi.

Cô nghe rồi, rõ ràng lắm rồi, nước mắt cũng rơi rồi. Cớ sao lại nói lòng là không nghe rõ nên bắt hắn nói lại.

-“Thiên Tuấn, anh nói gì vậy?”

-“Chúng ta nói chuyện riêng, được chứ, em đi theo anh.”

Hắn kéo tay cô lên xe, để mặt Như Trà hậm hực nhìn theo. Còn bé Nụ đứng bên đường, chua xót nhìn cô đi, nó lầm lũi quay về nhà để đợi cô, lúc nãy cô đã có nói, nếu lạc nhau, cứ việc về đây.

Cô không nhìn hắn, cô nhìn bên cửa sổ, mặt cô không còn sức sống. Bởi một ngày, cô nghe được hai tin sốc. Gia đình cô không ở đây, và người mình yêu sắp đám cưới. Nực cười quá.

Hắn đưa cô đến ngọn đồi của hai người, hắn đứng đó, đứng trong ánh nắng, và điều đó làm cho cô và hắn có khỏang cách khá lớn. Cô hít một hơi dài để ngăn nước mắt rơi. Cô tiến lại bên cạnh hắn, nhặt hòn đá nhỏ rồi lia xuống nước.

-“Em đau.”

Cô nói như thì thầm, nhưng nhiêu đó cũng đủ làm trái tim hắn tan nát, hắn muốn ôm cô, rất muốn, nhưng sao không thể.

-“Em hạnh phúc chứ.”

-“Không, không có anh, không nơi nào hạnh phúc.”

-“Anh xin lỗi, chính anh đã đánh mất em, giá như hôm đó…anh không thất bại, anh sẽ không thấy bất lực như lúc này.”

-“Anh và Như Trà…đám cưới…là thật.”

Hơi thở cô dồn dập, ánh mắt mọng nước nhìn hắn, rất dịu dàng, trầm ấm và đầy yêu thương, với ai chứ với hắn, yêu thương trong cô chưa bao giờ vơi đầy.

-“Ừ, anh xin lỗi.”

-“Thiên Tuấn, anh biết tôi khó khăn như thế nào mới trốn ra được khỏi đây không? Anh có biết cuộc sống vừa qua của tôi như thế nào không? Anh có biết tôi đã rất mong cùng anh đi hết con đường, chỉ có hai người, vậy mà giờ sao, nghe cái tin này…Sao anh không giết tôi luôn đi?”

Cô khóc, lớn lắm, cô cũng là con người mà, gồng mình đến đâu, mạnh mẽ đến đâu, lúc này đây cũng trở nên yếu đuối.

Hắn ôm cô, ôm thật chặt cô.

-“Anh xin lỗi, Như Trà đang mang thai, anh phải chịu trách nhiệm.”

Cô cười nhạt đẩy hắn ra.

-“Hôm đó, là có thật.”

-“Ừ.”

Lúc trốn ra ngoài, cô chỉ nghĩ đến điều duy nhất là gặp hắn và gia đình mình, sau đó sẽ cùng hắn trốn khỏi đây, sống một nơi bình lặng và hạnh phúc. Thế nhưng, hình như…

-“Tôi xin lỗi, chính tôi đã làm hai ta xa cách. Nhưng anh nên nhớ, trái tim này anh đã giết nó.”

…..

*****

Cô và bé Nụ bước chân thất thiểu về nhà. Lúc đi, cả hai phải trốn chui trốn nhủi mới ra được, thế mà lúc về, cả hai đi ngõ chính rất hiên ngang.

Thấy cô, Mike như kẻ yêu điên cuồng, chạy lại ôm cô thật chặt. Chỉ mới 1 ngày mà hắn cứ ngỡ 1 tháng xa cô rồi vậy.

-“Thiên Anh, em đi đâu. Em có biết anh rất lo lắng, anh cho người đi tìm hết, nhưng không ra.”

-“Tôi mệt.”

Bỏ qua cái lo lắng của hắn, cô chỉ trưng bộ mặt mệt mỏi ra. Thấy thế, hắn dìu cô lên phòng nghỉ.

Nước mắt cô lại ứa ra một lần nữa, cô buồn lắm, à đau lắm mới phải.

-“Em ăn gì đi, nhìn em yếu lắm.”

-“Tôi đau.”

-“Em ra ngoài là để gặp hắn ta.”

-“Tôi đau.”

Mặc cho Mike tức giận nhìn cô, nhưng cô vẫn dửng dưng nói một câu duy nhất.

-“Tôi đang thắc mắc là tại sao em lại ra được đấy.”

-“Đừng giam tôi như tù nhân.”

-“Không phải, tôi chỉ muốn không ai được phép để ý đến vợ tôi thôi. Không có ý xem em là tù nhân.”

-“Buồn ngủ.”

Cô nói rồi kéo chăn lên phủ đầu. Cô giấu nước mắt cho riêng mình cô.

Mike, không biết động lực nào thúc đẩy hắn lên giường…và nằm cạnh cô. Hắn nhìn cô rồi vòng tay ôm chặt lấy cô.

Cô giật mình vì điều đó, mở chăn ra nhìn hắn.

-“Buông ra.”

Cô nói rất nhỏ, nhưng hắn nghe rất rõ. Mặc dù nghe, nhưng hắn vẫn ôm

cô.

-“Khóc đi, có tôi bên em.”

-“Tránh ra, tôi không cần.”

Cô đẩy hắn ra rồi bước xuống giường. Thế nhưng, cơn chóng mặt như mọi lần làm cô ngã quỵ. Cô chỉ thấy xung quanh mình một màu đen tối.

Khi tỉnh dậy, cô đã thấy mình trong vòng tay ai đó, rất khó chịu, nhưng cô mệt mỏi đến mức đẩy không được.

-“Mike.”

Cô lay người hắn để hắn tỉnh, cô không biết đây là mấy giờ nữa.

Hắn mở mắt hơi mệt mỏi, đưa ánh mắt nhìn cô như muốn hỏi có chuyện gì.

-“Đói, khát nữa.”

Như hiểu chuyện, hắn bật người dậy, đi đâu đó, mãi tận nửa tiếng sau, hắn đem lên một tô cháo nóng rồi ly sữa.

Cô đang rất đói nên ăn rất ngon lành, hắn cứ nhìn cô ăn như vậy, không định lên tiếng.

-“Mai đi với tôi.”

-“Đi đâu.”

-“Đến đám cưới của em gái tôi.”

Em gái, vậy không phải là Như Trà sao. Ngày mai họ đám cưới sao, sao nhanh quá vậy, tự nhiên tim cô nhói lên một cái.

Cái con người này, rõ ràng biết cô còn tình cảm với Thiên Tuấn, vậy mà hắn…

-“Không, tôi mệt.”

-“Hạnh phúc của người yêu cũ mà, không muốn đến sao.”

-“Không.”

Cô nói xong trùm mền che hết người lại, như lẩn tránh sự thật là hắn sắp đám cưới với người khác, không phải là cô.

-“Nhưng tôi không đến một mình được.”

-“Sao lại không?”

-“Tôi đã có vợ, và những lúc như thế này, tôi muốn tay trong tay với vợ mình…”

-“Vậy thì kiếm đại người nào đó đi đi, tôi mệt lắm.”

-“Nếu như em nói, thì tôi đã không bắt buộc em phải làm vợ tôi rồi.”

-“Phi lí quá, tôi không muốn.”

-“Đau lòng lắm sao?”

-“…”

Cô khó hiểu mở mền ra nhìn chằm chằm hắn, biết đau lòng rồi còn hỏi. Nhưng cô không khóc, cô bình tĩnh lắm, cô nhìn hắn.

-"Tôi sẽ đi, với một điều kiện."

-"Là gì?"

-"Sẽ cho tôi ra ngoài, không giam tôi nữa."

-"Như thế tôi sẽ mất em nhanh chóng."

-"Vậy thôi, không đi."

-"Được rồi, nhưng tôi sẽ cho người theo em."

-"Vậy đi."

Hắn nhìn cô như thế thì mỉm cười đem khay đồ ăn ra ngoài. Được thôi, hắn sẽ làm cho Thiên Tuấn phải ganh tị, và phục cũng như rút lui để toàn tâm toàn ý chú ý đến em gái hắn.

Mike mua cho cô chiếc váy mới nhất bên Pháp, đúng là ở bên nước ngoài, cái gì cũng tốt cả. Mà với cả hình như cô sinh ra là để bận những bộ đồ này thì phải, nó vừa sít với cô.

Lúc cô bước ra khỏi phòng thay đồ, hắn đã mê mẩn trong vài phút, rất đẹp.

-"Vợ tôi rất tuyệt."

-"Không phải vợ."

Cô phản bác, xong lại lấy lược chải đi mấy cọng tóc rối, cô nhìn vào gương, rõ ràng cô vẫn như vậy, tuy có chút hốc hác, nhưng sao cô cười không nổi thế này.

-"Vậy là gì?"

-"Người dưng."

-"Đừng như vậy chứ, trên pháp lí ta đã lấy nhau rồi, em là vợ tôi. Không thay đổi được đâu."

-"Sẽ có một ngày tôi và anh chẳng là gì cả."

-"Vậy tôi sẽ không để nó xảy ra."

-"Không đi sao, tôi thấy anh có vẻ háo hức trong đám cưới này."

-"Ta đi."

Hắn biết cô không thích, nhưng hắn lại rất thắc mắc là sao cô lại đồng ý đi cùng hắn. Cô không còn đau lòng khi nghe tin người yêu cũ mình lấy vợ sao? Hay cô đã có tí tình cảm với hắn, thật khó đoán.

Để tay cô khoác vào tay mình, cô và hắn cùng bước ra ngoài xa, trông họ rất đẹp đôi. Nhưng chắc người công cuộc mới hiểu được, cái đẹp đôi đó chưa bao giờ tồn tại vì chỉ có một người yêu.

Trong tình yêu, yêu chỉ từ một phía nó rất cay nghiệt, nó sẽ làm cho

người yêu đau đớn, hoặc là người được yêu cũng sẽ đau khổ cũng như khó xử. Rất khó nói.

Hí hí, muốn mấy chap nữa là kết đây độc giả

:)) à mà có ai muốn đọc ngoại truyện hông =))) Hóng nhé <3

http://tieulun.hopto.org

Chương 76

Rất lộng lẫy, một đám cưới rất hoành tráng đang xảy ra ở đây. Cô nhìn tấm ảnh cưới của người ta mà lòng thấy xót xa. Cô đang cố để mình không rơi nước mắt.

-"Hạnh phúc nhé, hai người."

Mike bắt tay hắn và Như Trà, cô vẫn còn đứng hình nhìn hắn, mãi ít giây sau, cô mới nở nụ cười nhẹ.

-"Chúc hạnh phúc."

Ừ, thì đáng lẽ cô dâu phải là cô, nếu như lúc trước không có chuyện gì, có lẽ cô và hắn hạnh phúc lắm rồi. Đời đúng là nghiệt ngã, đùng một cái làm cả hai mỗi người một hướng. Mà hướng đi này, không quay đầu lại được.

Mike biết lòng cô nên xiết chặt tay cô lại, đồng thời cũng để cho Thiên Tuấn thấy cảnh này. Nhưng hôm nay, cô thấy Thiên Tuấn rất khác. Hắn không nhìn cô, mà nếu có nhìn thì chỉ là một ánh mắt vô tình.

Ngồi vào bàn ăn để đợi lễ, cô ngước mắt nhìn xung quanh xem có bác Hoàng không, nếu ở đây, chắc phải biết ba mẹ cô đi đâu.

-"Đợi ai sao?"

Mike vừa gắp thức ăn cho cô, vừa nói.

-"Ừ, bác Hoàng."

-"Bác Hoàng…"

Hắn lấp lửng như muốn hỏi người đó là ai.

-"Ba Thiên Tuấn."

-"À, để làm gì vậy, nói ông ta thay đổi cô dâu sao?"

Giọng Mike có chút mỉa mai. Cô biết nhưng cô không chấp.

-"Tôi không điên, tôi chỉ muốn hỏi một chuyện thôi."

-"Chuyện gì, về ba mẹ em?"

-"Anh biết ba mẹ tôi ở đâu?"

Cô ngạc nhiên nhìn Mike.

-"Ba mẹ về Mĩ rồi, hai người nói tôi ở đây chăm sóc em cho tốt."

-"Không thể nào."

Cô lẩm bẩm trong miệng, đúng là không thể nào bỏ cô một mình bơ vơ ở đây được, tại sao hai người họ lại làm vậy với cô. Cô mệt mỏi thì biết tựa vào ai đây.

-"Tôi đi vệ sinh chút."

Cô xin phép Mike, hắn nhìn bóng cô đi mà nhăn mặt. Mặc dù rất muốn đi theo, nhưng tự nhiên có ông bạn hàng lại bắt chuyện.

Cô tạt nước vào mặt để thư thái, rồi nhìn qua gương, là nước hay là nước

mắt cô vậy, miệng thì cười mà mắt thì đỏ hoe. Cô bất lực quá.

-"Tôi không nghĩ cô lại đến đây đấy!"

Cô quay người lại, nhìn người vừa mới phát ngôn ra đó.

Cô cười nhẹ rồi lấy khăn giấy lau mặt.

-"Phải đến chứ."

Cô bình tĩnh đẩy cửa bước ra ngoài, trước khi đi còn để lại một câu.

-"Tôi đến xem cô có được hạnh phúc trong bao lâu."

Cô bước đi với nụ cười đắc thắng nở trên môi. Thật là khó chịu khi cứ phải giả tạo như lúc này.

Khó ai biết được bây giờ cô đang nghĩ gì. Vui ư, không hề. Buồn ư, cũng không phải. Thất tình ư, càng không có. Vậy là gì đây?

Cô lấy lại vẻ mặt tươi tắn đó ra gặp Mike, hắn nãy giờ cứ tưởng cô chịu không được nên vào nhà vệ sinh khóc, nhưng hình như không phải.

-"Em đi hơi lâu."

-"Có nói chuyện với Như Trà."

Cô không giấu mà nói thẳng với Mike, phải nói thôi.

-"Nó nói gì?"

-"Không muốn tôi đến đây, sợ tôi giành chồng trong đám cưới của mình."

Cô cười khẩy nói với hắn, và cái cách cô làm, hắn muốn tức điên, hắn dằn mạnh tay cô.

-"Em đừng tỏ thái độ như thế?"

-"Khó chịu vậy sao?"

Cô nhướn mày nhìn hắn, hắn đang bóp tay cô đau điếng.

-"Em đừng làm tôi điên. Em và thằng khốn kia đã nói với nhau những gì."

-"Tôi chưa gặp Thiên Tuấn nữa là nói chuyện."

Ánh mắt lạnh lùng nhưng tỏ ra khó chịu làm hắn chùng xuống, hắn buông tay cô ra vì thấy cô nhăn vì đau.

-"Xin lỗi, em làm tôi ghen."

-"Tôi muốn về."

-"Còn chưa làm lễ."

-"TÔI MUỐN VỀ."

Cô nói xong bỏ đi, hắn dù không muốn cũng không muốn, hắn chạy theo cô, lấy xe rồi đưa cô về thật.

-"Ngang bướng."

-"Hơi muộn rồi, nhưng giờ bỏ cũng không muộn đâu."

Đúng rồi, cách nói chuyện lạnh lùng ngang bướng như lần đầu hắn gặp,

bây giờ đã trở lại thay vì im lặng và ánh mặt đau thương đấy rồi. Hắn thích cô như vậy hơn, vậy tại sao phải buông.

-"Tại sao phải bỏ."

-"Thật sự tôi và anh không hợp nhau bất thứ gì cả. Anh muốn cưới tôi cũng vì lời nguyền chết tiệc kia đúng không? Vậy cưới rồi, li dị đi, lời nguyền cũng bỏ rồi mà."

Cô tức tối nói.

-"Tôi yêu em."

Câu nói rất nhẹ nhàng, hắn không nhìn cô mà nhìn vào hướng lái. Cô thấy tim mình đập rất nhanh. Chỉ một câu nói từ hắn, làm cô phải im lặng.

Cô biết yêu một người rất khổ, như hiện tại cô yêu Thiên Tuấn vậy. Nhưng sao nghe hắn nói yêu mình, tim cô lại đập nhanh vì sợ hãi.

-"Tôi…yêu Thiên Tuấn."

-"Em yêu em rể của mình."

Hắn nhếch mép khinh thường nhìn cô.

Vừa lúc tới nhà, cô nhanh chóng xuống xe vào nhà. Cô mệt quá, cô muốn nghỉ ngơi.

-"Đừng trốn tránh sự thật. Em đang là vợ tôi, và hắn ta, đang là em rể của em."

Hắn nói xong lên sân thượng, bỏ cô một mình dưới phòng, cô chỉ biết đứng nhìn một khoảng không vô định. Đúng rồi, cô đang là vợ hắn, và Thiên Tuấn…

Miệng thì cười, nhưng nước mắt đã vô thức lăn. Phải làm sao đây.

****

Chọn cho mình chiếc áo phông rộng và quần kaki ngắn, mang thêm đôi giày nike xanh, cô búi tóc lên cao, kèm theo chiếc túi xéo. Trông cô bây giờ, ra dáng một thiếu nữ 18 hơn là cô gái đã có chồng. Cô rất trẻ trung, xinh đẹp và quyến rũ.

Chỉ là hôm nay, cô muốn ra ngoài.

-"Thiên Anh."

Cô vừa bước xuống nhà, Mike đã đứng hình nhìn cô, gọi tên của cô như khẳng định người trước mặt hắn có phải là cô không?

-"Tôi ra ngoài, anh nói rồi, còn muốn cho người theo, OK, cứ vậy đi."

Cô nhún vai nói xong bước đi.

-"Này, em đã có chồng…"

Hắn níu tay cô lại, tỏ ý không muốn cho cô đi.

-"Có chồng thì sao, không được ra ngoài à, hay bây giờ đổi ý, muốn nhốt

tôi như con tù nhân của anh, anh quá đáng lắm rồi.”

Cô hất tay hắn ra khỏi tay mình, bức xúc nói.

-“Không phải.”

-“Vậy là gì, anh nói đi.”

-“Chỉ là…”

Cô thấy vẻ mặt ngập ngùng bối rối đó của hắn mà nhăn mặt. Có gì thì nói ra đi, còn ấp úng.

-“Không nói, tôi đi, anh đã hứa.”

Đến khi không chịu được nữa, cô bực mình quay lưng, giờ hắn có nói gì nữa, cô cũng phải đi. Ở đây ngột ngạt khó thở lắm.

-“Anh đưa em đi.”

-“Tôi thích đi một mình.”

Chẳng lẽ Mike phải nói là hắn không thích cô bận đồ như vậy ra ngoài à. Hay hắn phải nói hắn đi theo là để bảo vệ cô không được ai nhòm ngó, hay là đi theo để khẳng định quyền sở hữu. Thật khó mở lời làm sao.

Cô cứ ra ngoài kiểu như thế này, có ngày hắn mất vợ.

-“Nếu vậy thì thay đồ khác đi.”

-“Tại sao?”

Cô ngạc nhiên nhìn hắn khó hiểu.

-“Người ta…tưởng em chưa chồng rồi tán tỉnh.”

Nghe hắn nói, cô bật cười bẹo má hắn như thói quen cô làm với Thiên Tuấn.

-“Tôi không dễ cưa cẩm vậy đâu.”

Cô cười với hắn sao, hình như là lần đầu tiên, là lần đầu đấy. Cô cười không gượng gạo, không đau khổ, hay giả tạo, mà cô đang cười thật sự. Hắn nhìn cô, rất lâu, trái tim hắn đập liên hồi, lại thêm chuyện bẹo má như con nít của cô nữa, yêu chết đi được.

Cô nói cũng phải, cô là một tảng băng thật sự. Đến cả hắn, có chút nhan sắc, tiền tài dang vọng càng không thiếu, cộng thêm việc yêu cô là thật lòng đây mà cô còn chưa chịu dòm ngó nói chi người ngoài đường. Cô sẽ không như vậy, hắn tin cô.

-“Vậy đi đi, nhớ về sớm, nói thằng Tài đưa em đi.”

Nhiều khi, cô thấy hắn tốt thật sự đó, nhưng sao cô không bao giờ mở lòng được nhỉ. Chắc có lẽ, trong trái tim cô chỉ có duy nhất một hình bóng, đó là Thiên Tuấn. Không ai có thể lấp đầy khoảng trống đó được, khó lắm.

Cô nói anh Tài đưa ra ngọn đồi của cô, cô chỉ đứng đó, nhìn ngắm những thứ mờ ảo rồi mỉm cười. Cuộc đời cô chưa bao giờ suôn sẻ. Chắc cô với

Thiên Tuấn không có duyên là thật. Lần trước, hắn ngỏ lời muốn cưới cô, hắn đã xém chết vì cô. Còn lúc chuẩn bị đám cưới, hắn cũng sắp chết, cũng vì cô. Không có duyên đến với nhau, ép cách mấy cũng vậy thôi.

Bây giờ, hắn chắc đang hạnh phúc bên người kia, một người có mang với hắn. Dù muốn hay không muốn, hắn cũng phải làm tròn trách nhiệm người cha thôi. Làm sao trốn tránh được để một sinh linh bé nhỏ đó khi sinh ra không cha.

Cô bật cười trong nước mắt, nếu nhảy xuống dưới này, có khi nào tất cả sẽ chấm hết không, cô sẽ không biết gì nữa.

Nhưng cô gạt nhanh ý tưởng đó, ít nhất cô phải gặp ba mẹ trước đã, không phải muốn chết là hết.

Quay lại xe, cô muốn đi đến siêu thị, lâu rồi cô chưa mua đồ cho mình, hôm nay cô muốn.

-"Thiên Anh."

Vừa lựa những chiếc đầm xinh xắn, cô nghe ai đó gọi mình, cô quay lại.

-"Bùi Hải."

Cô ngạc nhiên thốt lên, bên cạnh Hải còn có một cô gái, rất xinh đẹp. Cô chỉ mỉm cười nhẹ nhìn cô gái đó.

-"Chị làm gì ở đây, cứ tưởng cưới chồng xong chị mất dạng."

-"Đâu đến nỗi đó."

Cô bật cười nhẹ.

-"Đưa bạn gái đi mua đồ sao."

-"Em chào chị."

Nãy giờ, cô gái đó hơi khó chịu khi thấy Hải bắt chuyện với cô, cứ tưởng là người Hải thương nên ánh mắt cô gái đó nhìn cô không mấy thiện cảm. Vậy mà khi nghe Hải xưng bằng chị, cô gái nhỏ mới giật mình, nhìn vậy mà lớn hơn Hải luôn sao.

Thế là gọi bằng chị theo Hải.

-"Đây là Ngọc Hảo, bạn gái của tôi."

-"Xinh nhỉ?"

Cô chẹp miệng rồi đưa chiếc váy cho nhân viên gói lại.

-"Sao chị đi một mình, chồng chị đâu…"

-"Đừng nhắc nữa, chị không có chồng."

Ngọc Hảo nhìn cô không chớp mắt, lúc đầu mới thấy cô, nhỏ tưởng cô còn nhỏ hơn nhỏ. Nhưng nghe Hải nói, cô lại lớn hơn. Đã vậy còn nói có chồng, nhỏ không thể nào tin được.

-"Tôi đang thắc mắc là chị yêu Thiên Tuấn đến vậy, nhưng rốt cuộc lại

cưới người khác, một người tôi không quen, lúc đó tôi sock lắm. Tôi chỉ muốn đến cướp chị đi."

-"Đừng nói vậy, Ngọc Hảo nghe lại buồn."

Cô nhăn mặt nhắc nhở Hải. Hải thấy thế chỉ cười.

-"Cô ấy không ghen, rất giống chị."

Cô tặc lưỡi nhìn Ngọc Hảo.

-"Thói trăng hoa của nhóc Hải em đừng để ý, nó thường hay chọc thế với chị."

-"Dạ, không sao đâu chị."

Ngọc Hảo rất ngoan ngoãn, nhìn vào có chút lạnh lùng trên gương mặt xinh xắn ấy, lại ít ghen giống cô, thật giống nhau. Lại kèm thêm vẻ đáng yêu, cô chỉ muốn trêu chọc nhỏ mãi thôi.

-"Ra mắt người yêu thì phải đãi gì đi chứ, bắt chị đứng hoài vậy?"

Cô trêu Hải.

-"Chị lại biết thêm được khoảng trêu chọc nữa rồi." Hải bật cười. "Được thôi, chúng ta đi."

Hải đưa cô đến quán trà sữa quen thuộc. Hải tự ý kêu đồ cho cô. Điều đó làm Ngọc Hảo khó chịu, nhỏ cứ nhìn cô mãi thôi. Cô có khí chất lạnh lùng lắm, nhưng đôi lúc lại trẻ con hết biết.

-"Chị nói em nghe đi."

-"Về chuyện gì?"

Cô nhướn mày nhìn Hải, bên cạnh Hải đang có Ngọc Hảo nhìn lại cô.

-"Tại sao lại cưới người đàn ông đó."

-"Có lí do cả."

Cô nhún vai tỏ ý không muốn nói. Nhưng cái tò mò trong Hải không thể cưỡng lại được, nó muốn biết tại sao cô lại chọn người đó, không phải nó.

-"Lí do…"

-"Ừ, nếu muốn nghe thì hẹn dịp khác, chị nói…"

Cô im bặt khi nhìn ra ngoài cửa chính, đang bước vào một hình bóng quen thuộc, quen lắm, nhưng bên cạnh hình bóng đó còn một người khác, họ rất đẹp đôi. Tim cô đau, nhưng bên ngoài cô đang tỏ vẻ không có gì cả.

Nhận thấy điều thất thường ở cô, Hải quay lại nhìn theo hướng cô đang nhìn, nó cũng giật mình hốt hoảng kêu.

-"Thiên Tuấn, anh ta đang đi cùng ai."

-"Như Trà, vợ Thiên Tuấn."

Cô nhìn theo hai chiếc bóng đang ngồi xuống bàn đối diện cô, hình như Thiên Tuấn không thấy cô thì phải. Cô đau lòng lắm.

-“Chị đang nói gì vậy, bây giờ thì tôi thật sự không hiểu rồi đó. Rõ ràng tình yêu hai người không ai sánh được, sao bây giờ. Sao giờ lại…tôi không hiểu.”

-“Tốt nhất em đừng nên hiểu, thôi chị về. Mike đang ngóng chị.”

Cô nói xong đứng dậy bỏ đi, cô mang theo nỗi buồn da diết.

http://tieulun.hopto.org

Chương 77

Đứng hồi lâu ở trước cửa phòng, cô không biết mình có nên gõ cửa không, nhưng lúc sau cô đã về phòng mình. Khó thật, nhưng cô muốn dứt khoác quá. Chần chừ một hồi, cô đã quyết định đúng tính cách mình.

-"Cốc…cốc…cốc."

Cô và Mike ở khác phòng nên bây giờ cô mới phải lưỡng lự có nên hay không. Nhưng có biết cuộc trò chuyện này bắt buộc phải diễn ra.

-"Thiên Anh."

Vừa mở cửa, thấy cô, hắn thốt lên đầy bất ngờ, thường thì chỉ có hắn gọi cửa để đưa đồ ăn hoặc rủ cô đi đâu đó thôi, chưa bao giờ có chuyện cô gõ cửa như lúc này. Thế mà giờ, cô đang làm hắn bất ngờ.

-"Nói chuyện chút được không?"

Cô lách người vào phòng Mike rồi nhẹ nhàng hỏi, hắn mỉm cười gật đầu. Chưa bao giờ hắn thấy mối quan hệ vợ chồng của hai người rối ren như cô và hắn, khách sáo hệt người dưng.

-"Em uống gì không?"

-"Thôi, tôi muốn nói chuyện, anh ngồi xuống đi."

Chờ hắn ngồi xuống ghế dối diện cô, cô mới đưa tạp giấy ra trước mặt hắn, hắn nhíu mặt khó chịu, nhưng lúc đó hắn còn nở nụ cười, thế mà khi đọc xong những dòng chữ có trên giấy, mặt hắn tắt hẳn nụ cười rồi chuyển dần sang tái mét.

-"Cái gì đây."

-"Như anh đã đọc."

Cô bình thản nhìn thẳng mặt hắn, ai nhìn vào cũng tưởng cô đang mạnh mẽ lắm chứ ai nào biết cô đang gồng cơn đau trong lòng biết bao nhiêu. Cô không phải đau vì quyết định của mình mà cô đang đau vì căn bệnh quái ác. Trước khi ra khỏi đây cô dứt khoác không cho ai biết căn bệnh này. Cô sẽ âm thầm chịu đựng, bởi lẽ, cô không còn gì nữa rồi.

-"Lí do?"

-"Anh biết mà, điều này anh không nên hỏi mới phải."

-"Khoảng thời gian vừa qua tôi đối tốt với em, quan tâm và yêu thương em vẫn chưa đủ xóa nhòa hình ảnh của hắn à, em có thấy mình độc ác không?"

-"Độc ác…"

Cô nhếch mép nhìn hắn.

-"Nếu so về độ độc ác thì anh phải hơn tôi nhiều. Không nói nhiều nữa, anh kí vào đi, dứt khoác một lần rồi thôi."

Hắn nghe lòng mình nhói lên một cái. Đau lắm, hắn biết thì đằng nào chuyện này cũng xảy ra, nhưng hình như nhanh quá, hắn thật không thể tin được. Hắn cứ tưởng nhờ thời gian, mình sẽ cảm hóa được trái tim băng kia. Nhưng không thể, bởi có lẽ hình bóng Thiên Tuấn trong lòng cô quá lớn. Hắn cười khẩy.

-"Li dị để em đi cùng người đã có vợ. Em nỡ lòng nào phá hạnh phúc của người khác."

-"Tôi không đi cùng ai cả, vì thế phá hạnh phúc của người khác càng không thể. Chỉ đơn giản là tôi muốn tự do khoảng thời gian còn lại. Được không?"

-"Ở bên tôi ràng buộc thế sao?"

Hắn đau khổ nhìn cô.

-"Đúng, ràng buộc lắm, để cho tôi tự do đi. À mà anh cũng tự do nữa, cứ giữ mãi cái mối quan hệ này anh không mệt mỏi sao. Còn tôi mệt mỏi lắm, khó chịu nữa. Tôi thấy anh cũng tốt sau lần đó, vậy sao anh không tìm ai khác xứng đáng với mình. Như tôi đã nói, anh có được nhưng trái tim thì mãi mãi không thể, đừng làm cả hai thêm đau. Buông đi."

Cô nói xong bước nhanh ra khỏi phòng Mike, cô lấy tay chặn ngực mình lại, khó thở quá.

Vali đồ đã đầy đủ, chỉ cần ra ngoài cô sẽ được tự do hoàn toàn, nhưng phải làm sao đây, cô chưa kịp nói gì với ba mẹ cả. Cô sẽ đi đâu trong thời gian còn lại. Nực cười quá, cô chưa nghĩ đến hoàn cảnh không người bên cạnh lại xảy ra với mình. Thế thì phải sống làm gì. Giống như khi ta mệt mỏi quá, lại không có điểm tựa, tự dưng ta chỉ muốn buông xuôi tất cả, thế thôi, cô cũng vậy.

-"Em muốn ra đi thật!"

Cửa tự dưng bật mở, Mike đứng đó nhìn cô với ánh mắt đau khổ và thất vọng. Cô cũng ngước nhìn, nhưng với ánh mắt không cảm xúc.

-"Có thể đây là lần cuối cùng ta gặp nhau. Dù gì cũng cảm ơn anh thời gian qua đã quan tâm tôi cũng như yêu thương tôi. Nếu như anh không làm điều xấu để tôi theo anh tự nguyện, có lẽ bây giờ tôi cũng có cảm tình với anh. Nhưng xin lỗi, anh để lại trong tôi những vết đen đau lắm, khó phai nữa. Thôi thì tôi ra đi để quên đi. Chúc anh hạnh phúc nhé. Xem như hai ta như có duyên không nợ đi. Tôi đi! "

Cô nói xong kéo vali đi thật. Mặc dù không có tình cảm nhưng không biết sao cô vẫn thấy hơi buồn và luyến tiếc. Ở nơi này dù gì cũng có vài kỉ niệm khó quên mà.

-“Cho anh…ôm em, một lần được không?”

Cô khựng lại, nhìn Mike với ánh mắt dè chừng.

-“Cái ôm cuối cùng của đôi vợ chồng sắp chia xa, tôi xin lỗi vì đã ràng buộc em trong thời gian qua. Nhưng xin em hãy tin tình yêu của tôi là thật, chưa bao giờ dối trá. Chỉ là tôi chưa biết thể hiện tình cảm sao cho đúng. Nếu làm em tổn thương, tôi bị em bỏ cũng đáng thôi. Nhìn những khi em khóc, đã là chồng nhưng dường như không có tư cách để an ủi hay lau khô giọt nước mắt đó. Bất lực lắm em biết không. Cả đêm tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Nếu em đã hận tôi như thế, chỉ còn cách buông tay mới để em nhìn tôi khác đi một tí. Đúng không?”

Người con trai trước mặt cô đang khóc. Khóc vì cô, hay vì tình yêu. Cô không biết nhưng tự dưng cô tiến lại. Ôm Mike, một cái ôm nhẹ nhưng chứa đựng nhiều tình cảm.

-“Anh hạnh phúc nhé!”

Nhìn bóng cô đi xa. Bé Nụ khóc sướt mướt, Mike thì cũng chẳng kém gì, nhưng có điều hắn không khóc, hắn chỉ đang tạm biệt tình yêu đang muốn giải thoát của mình.

Cô cười, một nụ cười tự do.

Lên ngọn đồi quen thuộc đó. Có lẽ cô sẽ xa nơi này mãi mãi, xa một kỉ niệm đầy ý nghĩa, chắc có lẽ, có lẽ sẽ mãi mãi không quên được cho đến khi chết đi. Nó phải nói là một kí ức đẹp, sẽ gắn mãi bên mình. Cô không hận hay ghét ai nữa, nhưng cô chỉ tiếc nuối cho chuyện tình yêu của mình, hơi ngang trái nhưng có lẽ nó đẹp cho phần quá khứ.

-“Thiên Anh.”

Đang nhắm mắt tận hưởng cơn gió mát giống như mọi khi cô đến đây, tự dưng trong tiếng gió có tiếng nói quen thuộc. Tự nhủ lòng đó chỉ là ảo giác, thế nhưng…

Nhưng hình như ai đó bên cạnh, giọng vẫn dịu dàng đầm ấm như vậy. Giọng nói này, có chết đi cũng không làm cô quên được. Mở nhẹ hàng mi, cô đã biết ai nhưng cũng không có ý định lên tiếng.

-“Anh nhớ em.”

-“Đừng…Thiên Tuấn”

Nhận ra Thiên Tuấn sắp ôm mình, cô ngăn lại.

-“Sao vậy?”

-“Anh nên nhớ mình đã có vợ.”

-“Ừ! Đã có vợ!…”

Giọng Tgiên Tuấn bỗng trầm xuống rồi nhùn thẳng vào mắt cô.

-“Nhớ chiếc nhẫn này chứ!”

Hắn giơ bàn tay có mang chiếc nhẫn lên cho cô xem, cô nheo mắt nhìn khi thấy đó là chiếc nhẫn trước đây khi hắn bị bắt. Cô cười như không cười.

-“Em nhớ, nhưng bây giờ nó chỉ là dĩ vãng, anh nhỉ?”

-“Không…nó không phải dĩ vãng hay quá khứ, mà nó là hiện tại. Đối với anh, chỉ có em mới xứng đáng làm vợ anh. Không ai khác.”

-“Có duyên không nợ, đừng nói gì nữa, Thiên Tuấn, anh đã có vợ!”

-“Đợi anh, anh sẽ có cách giải quyết.”

-“Đừng làm gì hết. Em không muốn phá vỡ hạnh phúc của người ta đâu. Xin anh.”

-“Em trở nên yếu đuối từ khi nào vậy?”

-“Em vẫn mạnh mẽ đó thôi. Nếu không em đã gục ngã ngay sau khi anh nói có con với người khác”

-“Cô ta đã gạt anh, không hề có con, Thiên Anh à.”

Cô ngạc nhiên nhìn hắn, điều hắn nói là thật sao. Nhưng còn đám cưới, chuyện gì đang xảy ra rắc rối như thế này. Hay đó chỉ là cái cớ muốn trở về của hắn. Cô yêu hắn là thật, nhưng cô ghét mình là người phá hoại. Với lại, cuộc sống này đâu còn gì để tiếc nuối. Giá như cô sẽ không tồn tại một thời gian thôi, cô muốn theo dõi tất cả, hay giúp đỡ âm thầm mọi người cô yêu thương, vậy còn dễ thở hơn chuyện hiện tại cô phải đối mặt.

-“Thiên Quân, sao anh phải làm vậy?”

Cô nhìn vào người khi nãy mình vẫn tưởng là Thiên Tuấn ấy. Đúng là hai người có giọng nói giống nhau, xa nhau không lâu nhưng đủ để cô mờ mờ khó đoán. Mãi đến bây giờ, cô mới biết người trước mắt mình là Thiên Quân. Sao anh ta phải làm như vậy.

-“Tôi diễn tệ đến vậy sao? Tôi cứ tưởng như ngày trước, em vẫn không nhận ra.”

Trong lòng cô gợn sóng, khó hiểu nhìn Thiên Quân. Còn có cả lần trước nữa sao, khi nào thế. Anh đang làm lòng coi phải rối bời đây suy nghĩ.

-“Ngày trước… Anh nói gì vậy? Thiên Quân. Sao anh có chiếc nhẫn này.”

Bây giờ thì cảm giác lo lắng lẫn sợ hại bủa vây trong người cô. Cô mờ suy đoán ra được đã có chuyện gì xảy ra nghiêm trọng lắm.

Nhưng chưa kịp hỏi. Cô ngã quỵ xuống, xung quanh cô chỉ còn màu đen bóng tối. Cô không còn biết gì nữa ngoài khuôn mặt lo lắng của Thiên Quân.

Đưa cô đến bệnh viện, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt không sức sống của cô mà trái tim anh nhoi nhói. Mặc dù cố không còn tình cảm với cô, nhưng cứ

như thế này, anh cảm tưởng tình yêu với cô chưa bao giờ mất vậy? Anh đã hi sinh cho Thiên Tuấn và cô rất nhiều, hai người có biết không? Tại sao không ai sống tốt để anh yên lòng. Chuyện tình yêu của anh đã gạt sang một bên. Anh còn mong mỏi hay đòi hỏi gì nữa đâu, sao cả hai cứ làm anh lo lắng mãi thế.

Cầm tờ giấy xét nghiệm trên tay rồi nhìn thân hình bé nhỏ đang nằm trên giường. Tại sao tình yêu lại ngang trái đến thế. Anh biết để đến được với nhau cần nhiều thử thách và khó khăn lắm, nhưng cớ sao em trai anh và cô lại nhiều đến mức có thể cướp đi mạng sống thế này.

Chuyện xảy ra cùng một lúc làm anh phải suy nghĩ nhức đầu, thật không thể tưởng.

Anh phải làm sao ngay lúc này mới đúng đây. Anh sẽ là người giúp họ đến với nhau tới phút chốc à.

Nhắm hờ mắt nhìn lên trần nhà, anh nén cơn thở dài. Vì hạnh phúc của em trai và người mình yêu, anh đã hi sinh cả tuổi đời mình, cũng như tất cả. Có ai biết được lúc này anh khổ như thế nào đâu.

-"Thiên…Tu… à Thiên Quân, sao tôi ở đây."

Anh không nói gì, rót cốc nước cho cô.

-"Em uống nước đi."

Cô mệt mỏi đỡ lấy li nước, môi cô khô đến nứt, không còn một chút sức sống. Cô biết thời gian sống của mình chẳng bao lâu nhưng sao cô còn gì đó hụt hẫng lẫn tiếc nuối thế này.

Nhìn cái ánh mắt thương hại của anh nhìn cô, cô nghĩ chắc anh đã nghe bác sĩ nói sơ qua bệnh tình của mình.

Cũng chẳng buồn lên tiếng, cô cứ thế vùi mặt trong chăn, nén tiếng thở dài mệt mỏi.

-"Có mệt thì em nghỉ đi, nhưng anh nhất định sẽ đưa em đi chữa bệnh, đừng cố dày vò bản thân. Nếu không nghĩ về bản thân, thì em cũng nên nghĩ về gia đình chứ. Họ đã nuôi em đến giờ phút này, thế mà đã làm được gì cho họ chưa."

-"Chỉ còn 20%, với lại không có tủy tương xứng."

Giọng cô hơi trầm, cô lại nghĩ về ba mẹ, ước gì có họ ở đây, cô sẽ sà vào lòng họ để khóc, khóc như bao người khác. Để không phải giống như bây giờ, có muốn khóc cũng khóc không được. Điều đơn giản bây giờ cô cần, chính là một điểm tựa vững chắc.

-"Thiên Tuấn bị u não, phần trăm sống của nó chỉ là 5%. Nhưng nó vì em, nó đnag nổ lực chữa trị. Vậy còn em, 20% vẫn còn hi vọng mà. Sao em

lại bỏ.”

-“Anh nói gì… Thiên Tuấn…sao có thể.”

Cô bật dậy, quên mất cơn đau đang giằng xé mình, cô nhìn Thiên Quân và muốn anh nói lại cho mình nghe những gì khi nãy.

-“Em tin không. Người đám cưới với Như Trà, là tôi, không phải Thiên Tuấn. Người nói chuyện trước đây với em, cũng là tôi. Sau khi chuyện đó xảy ra, nó đã bị dập não đến mất hết tất cả. Thế mà nó vẫn im lặng, nó đau khổ khi em đám cưới với Mike, người mà nó hận nhất. Chiếc nhẫn này, nó đưa tôi để tôi thay nó diễn tiếp phần còn lại.”

Đôi mắt cô mơ hồ nhìn vào Thiên Quân, như không tin vào lời nói đó. Sao anh lại có thể diễn đạt đến mức cô không phân biệt vậy. Nhớ lại lần hờ hững trong tiệc cưới. Cô đã ngờ ngợ nhưng không nói gì, cô cứ tưởng Thiên Tuấn đang cố đẩy cô ra xa khi cô vô tình nhận lời Mike. Cô bật cười, tất cả cô hi sinh cũng vì hắn, thế mà ngược lại, hắn cũng hi sinh vì cô, có khác gì cô đâu. Nhưng cớ sao, cả hai cùng hi sinh thế này nhưng lại không đến được với nhau. Trong sách thường nói, tình yêu bền vững là tình yêu đã vượt qua nhiều thử thách, cớ sao, cô và hắn đã trải qua biết bao nhiêu, nhưng giờ sao ngoài chuyện cả hai đang đối diện tử thần.

Bật cười nhẹ, cô nhìn anh như muốn nghe giải thích.

-“Tôi sẽ kể em tất cả, chỉ cần em chịu chữa trị.”

-“Đó là điều kiện hay là ra lệnh vậy? Thiên Quân.”

-“Cả hai.”

Cô thôi nhìn anh nữa, cô nhìn sang ô cửa sổ. Nhìn cánh mưa đang rơi lất phất, nó như nỗi lòng của cô lúc bấy giờ vậy.

Nếu thử thách này là cuối cùng, thì cô cũng muốn vượt qua lắm chứ, nhưng nếu không phải, cô cũng không còn can đảm.

Cô chỉ mong Thiên Tuấn vượt qua, thế là đủ với cô rồi.

-“Tôi muốn gặp Thiên Tuấn.”

-“Nó đang bên Mỹ, nếu em muốn gặp nó, em phải chữa trị, được không?”

Cô gật đầu nhẹ thay cho lời đồng ý.

http://tieulun.hopto.org

Chương 78

Người cô yêu thương đã nằm đây bao lâu rồi, có nhớ tới cô không? Sao lại chịu nỗi đau một mình như vậy? Sắp tới đây, cả hai sẽ cùng vào một nơi, còn định mệnh có đẩy về cùng một chỗ hay không là do duyên trời. Cô gái mỉm cười hôn nhẹ lên môi người con trai.

15 phút sau, cô nắm chặt tay người con trai, đôi mắt bắt đầu nặng dần, cả hai cùng được đưa vào phòng phẫu thuật. Nếu thành công, cô mong cả hai sẽ được, còn không…mình Thiên Tuấn thôi cô cũng thấy vui rồi.

Những kỉ niệm chợt ùa về tâm trí hai người mặt dù đã hôn mê. Hai người, dù có xa cách, trái tim vẫn luôn hướng về nhau, cứ như, họ sinh ra là cho nhau, trái tim luôn cùng một nhịp đập.

Cô nhớ một anh chàng lẽo đẽo bên cô, luôn làm cô cảm thấy khó chịu, quan tâm cô quá trớn và ghen tuông hơn con gái. Nhưng người ấy, bên cô, cho cô bờ vai mỗi khi cô buồn, cô gục ngã. Là điểm tựa mỗi khi bất cần đời nhất. Là người sẵn sàng hi sinh cả mạng sống của mình vì cô. Là người cô yêu nhất, mãi mãi là như vậy. Cứ ngỡ cuộc đời sẽ thương những người tốt, dù sóng gió tới đâu cũng thuộc về nhau, thế nhưng đến bước cuối cùng của tình yêu…đó là kết hôn, vậy mà nỡ lòng nào cướp đi điều quý giá đó. Cô nghĩ… chỉ cần được ở bên người con trai này, dù có ra sao cô cũng bằng lòng. Vậy mà sao, đổi lại được gì ngoài sự đau khổ cho cả hai. Phải chăng khi quen cô, hắn đã chịu nhiều thiệt thòi không đáng có, hay là nỗi đau không hằng phai.

Hắn nhớ, một cô nàng lạnh lùng, bướng bỉnh và vô tâm đó đã làm trái tim hắn rung động. Một người biết yêu, nhưng thể hiện tình yêu không giống như những cô gái khác, vì cô…đặc biệt. Cô, rất yếu đuối nhưng chưa bao giờ bỏ thể hiện ra bên ngoài, cô thích giấu đi bằng cách tỏ ra mạnh mẽ. Nhưng những lúc bên hắn, cô buồn thì chỉ im lặng, ôm hắn chặt vào lòng thay cho lời tâm sự.

Nhưng cô cũng chính là người mang cho hắn bao cảm xúc lạ lẫm, những tình yêu dạt dào và niềm hạnh phúc lớn lao. Được bên cô, yêu cô đó là một hạnh phúc trong đời của hắn. Nhưng hình như sự bên nhau của cả hai luôn dừng lại một điểm nhất định. Không theo định hướng của riêng ai.

Vì cô, hắn sẽ làm mọi chuyện, dù có bán mạng sống. Thế mà phút cuối, cũng tại hắn mà cô đành theo người đàn ông đó. Đó là lỗi của hắn, nhưng bây giờ, cô có hạnh phúc hay không? Nếu giờ, cuộc phẫu thuật này không thành công, người cuối cùng hắn muốn nhìn thấy, là người hắn yêu. Một lần cuối thôi cũng đủ mãn nguyện rồi..nhưng chắc không được rồi, cô đang bên người khác.

Cùng lúc đó, cả hai đang rơi nước mắt vì nhau, cả hai cùng đang nghĩ về nhau, giọt nước mắt hi vọng.

1 năm sau…

Ngọn đồi vẫn ở đó, nhưng giờ đã có chủ rồi, nó đã được mua lại, bây giờ, vào nơi này rất khó.

Nhìn thiên thần đang say giấc ngủ, người con trai hôn nhẹ vào môi người con gái, đầy yêu thương.

Nhìn lên trời, chàng trai mỉm cười…

-"Thiên Tuấn."

Người con gái mở hờ mắt, gọi tên người con trai nhẹ nhàng.

-"Anh đây!"

-"Em muốn về."

Hắn bế người con gái đứng dậy đi ra xe, ánh mắt tràn ngập yêu thương.

-"Ngày mốt ta đám cưới nhé."

Gật đầu nhẹ thay cho lời đồng ý, cô gái tiếp tục ngủ. Cô gái đang mắc một căn bệnh…thèm ngủ.

Sau cuộc phẫu thuật tử thần đó, hai trái tim đã tìm được nhau. Nhờ những việc đã xảy ra, học thấy yêu nhau hơn, cần nhau hơn và hạnh phúc vì nhau hơn.

Đây là lần thứ hai họ tổ chức đám cưới, thay vì không trọn vẹn, hôm nay họ quyết tâm dù có ra sao, họ vẫn sẽ là của nhau.

Họ sẽ bên nhau, sống một cuộc sống bình thường cạnh bờ biển, không cần nhiều người ở bên, âm thầm lặng lẽ yêu thương nhau bên những đứa con xinh, thế là đủ rồi.

Cô dâu, đến giờ vẫn bận ngủ, cô không bận tâm chuyện gì đang xảy ra, cô chỉ cần biết, người cô sắp cưới, là người cô yêu, và là cha của những đứa trẻ sau này của cô, thế là đủ rồi.

Chú rể, thấy cảnh tượng đó, không buồn, mà còn cười. Hắn bế cô lên lễ đường, trông thật lãng mạn.

Người ta đến chúc phúc nhiều lắm, nhưng cô không bận quan tâm. Cô chỉ nghĩ, được ở trong vòng tay này, đã là hạnh phúc.

Đám cưới này có lẽ khó quên nhất, bởi có lẽ, cô dâu giống như công chúa ngủ trong rừng, nay được hoàng tử bế đến nhà thờ để cùng làm lễ bên nhau.

Thay vì nụ hôn để công chúa tỉnh dậy, hoàng tử cứ giữ chặt công chúa bên mình, để công chúa có giấc ngủ say hơn, để công chúa muốn dậy bất cứ lúc nào cũng được.

-"Hoàng Thiên Tuấn, con có đồng ý lấy cô gái này, Huỳnh Thiên Anh

làm vợ, người mà con cho là sẽ bên mình, gắn kết yêu thương và chia sẻ những đắng cay trong cuộc sống hay không?"

-"Con đồng ý."

Thiên Tuấn gật đầu mỉm cười nhìn người con gái trong lòng mình. Cô đang nhắm mắt, nhưng hắn biết cô có thể biết mọi chuyện đang xảy ra ở đây, chỉ là cô lờ đi thôi.

-"Còn Thiên Anh, con có đồng ý lấy Thiên Tuấn làm chồng, người sẽ cho con chỗ dựa, người sẽ bên con quãng đường còn lại không?…"

-"Con đồng ý."

Mọi người ai cũng ngạc nhiên. Họ đang tưởng tượng đến chuyện cô dâu ngủ quên và sẽ không biết cha chúa nói gì, rồi tình tiết xảy ra tiếp theo sẽ như thế nào. Thế mà cô gái nhỏ đó, mắt nhắm nhưng giọng nói khá rành rọt. Cô gái này đúng là làm người khác bất ngờ.

-"Vậy ta tuyên bố, hai con chính thức làm vợ chồng, hãy trao nhẫn cho nhau đi."

Hắn cuối xuống nói nhỏ vào tai cô gì đó, rồi đeo vội chiếc nhẫn vào ngón áp út, nơi mà tình yêu đong đầy.

Hắn đang chờ đợi chuyện hệt như hắn vừa làm từ cô, nhưng cô gái bé nhỏ này còn chưa chịu mở mắt. Dù yêu nhưng bây giờ thì thấy hơi giận rồi đó.

-"Thiên Tuấn, lấy nhẫn ra giúp em."

Giọng cô khe khẽ vang lên bên tai hắn, chắc chỉ mình hắn nghe, hắn bật cười trước điệu bộ của cô. Đợi lấy nhẫn ra xong, cô thì thầm.

-"Thả em xuống đi."

Hắn ngoan ngoãn như đứa trẻ nghe lời. Bây giờ cô dâu chính thức mở mắt, cô nhìn hắn với đôi mắt hồn nhiên ngây thơ, hệt như cô gái ngày đầu hắn yêu.

Mọi người đều hưởng ứng cái khoảnh khắc này, cặp cô dâu chú rể mà họ thấy đã cho họ nhiều bất ngờ khó lường nhất. Chiếc nhẫn đang từ từ được đưa vào ngón áp út của hắn…

-"Dừng lại…"

Tiếng ai đó vang lên trong không trung, mọi vật dường như dừng lại, bất cứ ai trong phòng đều ngoảnh mặt ra phía cửa chính xem ai đã to gan phá đám cưới trong phút cuối thế này.

Cô và hắn cùng nhăn mặt khó chịu. Nhưng cô mau chóng gạt qua, cô đeo nhẫn vào tay hắn âm thầm rồi nhìn Như Trà với ánh mắt thách thức.

-"Cô đến chơi sao, chưa muộn đâu, chúng tôi chỉ mới làm lễ…"

Thiên Tuấn nói, vì cả khán phòng đang im lặng nên tiếng hắn to lắm,

từng chữ được Như Trà nghe rất rõ, điều ấy khiến nhỏ tức hơn.

-“Anh là kẻ tồi, dám phụ tôi. Tôi đã yêu anh nhiều như thế nào, vậy mà anh dám lấy anh trai mình lừa gạt tôi, lại còn bỏ đi biệt tích suốt năm qua. Đến khi về, lại cưới ngay con ả này.”

Như Trà nói như mất tự chủ, ánh mắt sắc lửa và giọt nước mắt cá sấu đang tuông. Cô thấy, chỉ thở dài chán chường.

-“Đến đây chung vui thì chúng tôi hoan nghênh, còn không phải, xin cô về cho.”

-“Anh còn nói được sao?” Như Trà hét lên, rồi quay sang cô, nhỏ nói tiếp. “Còn cô, cô dày vò anh tôi sống không bằng chết, như vậy cô vui lắm sao.”

Nãy giờ cô chỉ im lặng, lắng nghe hắn và Như Trà nói chuyện, chưa có ý muốn chen ngang, nhưng bây giờ nhỏ nhắc đến cô, lại liên quan đến Mike nên bắt buộc cô phải lên tiếng nói thứ gì đó để cô gái nhỏ này im lặng.

-“Mike sao?”

-“Cô còn nói, bây giờ tôi chẳng còn gì hết, dù gì cũng chết, hôm nay có cô chết chung, chắc vui đấy.”

Nói xong nhỏ chỉa súng vào cô, mọi người thấy thì hốt hoảng, tật cả đều cúi đầu xuống ghế tỏ ra sợ hãi. Còn cô, vẫn ánh nhìn thẳng, không tỏ ra sợ sệt, chỉ cô hắn là lo lắng, sợ một thứ gì đó mơ hồ.

-“Bỏ súng xuống, nói chuyện đàng hoàng đi, Như Trà.”

Như Trà như không nghe hắn nói, súng vẫn chỉa về hướng của cô, ánh mắt như trông chờ cô nói gì đó.

-“Sao lại chết!”

Cuối cùng cô cũng lên tiếng.

-“Haha, mày không biết gì thật hả. Từ ngày mày bỏ anh tao, đến công việc ảnh cũng buông xuôi tất cả, dẫn đến phá sản luôn rồi, mà tao là con nghiện, mày biết không, không có tiền tao sẽ chết, sẽ chết đấy. Tất cả là do mày mà ra, tất cả là do mày, mày phải chết. Mày đáng chết, mày hại nhà tao.”

Nhìn sự hoảng loạn của Như Trà, hắn sợ trong lúc không kìm chế được, nhỏ sẽ hại cô mất. Hắn chỉ biết siết cô chặt vào mình, để có gì, hắn còn có thể bảo vệ cô.

Điều gì đã khiến Như Trà trở nên như thế, con nghiện sao, tởm thế. Nhưng còn Mike, tại sao anh ta phải làm như vậy, vì một người con gái mà buông xuôi tất cả, đó là điều ngu ngốc.

-“Tệ quá.”

Cô buông một câu khiến tất cả ngỡ ngàng, đúng là cô gái trẻ này điếc không sợ súng mà. Tính mạng bây giờ đang phụ thuộc vào người khác, thế

mà không khôn ngoan lấy lòng, ngược lại, cô còn tỏ ra mạnh mẽ đến lạ thường.

-"Cạch."

Trong lúc bốc đồng, Như Trà đã không kìm chế được cái thái độ của cô, đến lúc viên đạn được bay ra khỏi nòng và ghim vào người ai đó, nhỏ mới thật sự hỏang hốt, nhỏ mới biết sự dại dột nhất thời của mình.

-"AAAAAAAAAA."

Như Trà hét như điên dại, còn cô vẫn ôm chặt hắn, từ từ trượt xuống nhìn người vừa đỡ cho mình viên đạn sống chết đó. Ánh mắt cô không tỏ ra cảm xúc gì, nhưng bàn tay cô đang run rẩy cầm chặt tay hắn, mím môi nhìn người nằm dưới sàn.

Vừa lúc đó, công an tới, trong lúc hoảng loạn khi nãy, đã có người kịp thời gọi công an. Bây giờ nhỏ như kẻ điên, ánh mắt trợn trắng nhìn nạn nhân của mình, nhỏ như không tin được, hét lên rồi giãy giụa muốn đến đấy.

Cô ngồi xuống, bên cạnh Mike.

-"Sao anh làm vậy?"

Lời nói cô nhẹ nhàng lắm, tuy không cảm xúc nhưng Mike biết cô đang quan tâm anh. Chính xác là vậy…

-"Tôi yêu em."

-"…"

-"Cảm ơn…đây là giải thoát cho anh, thiên thần của tôi."

Cô định đứng dậy bước đi, chợt cô cánh tay đầy máu kéo cô lại, miệng đầy máu từ họng sộc ra, cô thấy xót nên dừng lại, chờ Mike nói.

-"Thiên Anh, nói đi, trong em có khi nào em có chút tình cảm với tôi không?"

Nhìn ánh mắt trông chờ của Mike, cô không ngần ngại mà đáp ngay.

-"Có, nhưng là thương hại cho một kẻ thiếu thốn tình cảm, Mike ạ."

Mike mỉm cười, một nụ cười tê cứng, trước khi ngất đi, Mike đã kịp nói một câu xin lỗi với cô. Mike được đưa vào bệnh viện nhưng mất máu quá nhiều, anh ra đi vĩnh viễn.

Như Trà nổ súng giết chết chính anh trai mình, không tin là sự thật, nhỏ bị điên và đang ở bệnh viện tâm thần, đồng thời cai nghiện.

Đám cưới của cô và hắn vẫn diễn ra bình thường, như chưa có gì xảy ra, và hai người họ, cảm thấy thanh thản khi biết không còn gì quấy rối mình nữa.

Hắn cảm thấy phục cái tính sắt lạnh trong cô, một người xả thân để cứu cô khỏi viên đạn tử thần đó mà cô vẫn đối xử theo kiểu xa lạ. Cô…đã hoàn

toàn khác…

Hắn cũng nên cảm ơn Mike, nếu không có Mike, hắn không biết bây giờ cô hay hắn bị thương nữa, mà có lẽ là tử vong cũng nên.

Mike biết ý đồ đen tối của em gái nên mới đi theo, không ngờ sự việc lại xảy ra hướng xấu như vậy. Nhưng cứu được cô, như vậy đã mãn nguyện lắm rồi.

Cuộc đời như được ông trời định sẵn. Đã không là của nhau, có làm gì thì mãi mãi không là của nhau, còn định mệnh đã là của nhau, xa cách nhau cũng trở về với nhau. Nó…như một số mệnh.

Cô mỉm cười ôm chặt Thiên Tuấn vào lòng. Sau bao sóng gió, bão táp, cả hai vẫn thuộc về nhau như những lời cả hai từng nói.

********THE END**********

Kết rồi nhék biết có vừa lòng mb hông nữa. Nhưng D viết hơi tệ thì phải, bỏ bê hơn nửa tháng nên qên, chỉ nhớ sơ sơ mấy chap trk thôi, thôi thì cho kết luônà mà ai muốn ngoại truyện thì cứ cmt nhiều vào nha) D thấy hứng thì viết. Còn chê nhìu quá thì D xin phép cất gạch xây nhà nè. Cảm ơn mấy bạn đã ghé truyện, yêu nhiều lắm <3

http://tieulun.hopto.org

Chương 79: Ngoại Truyện 1

-“Em có đồng ý đến dự đám cưới anh với tư cách là cô dâu không?”

Chàng trai quỳ gối đưa chiếc nhẫn cầu hơn, kèm theo đóa hoa hồng đỏ thắm. Khung cảnh bấy giờ trông thật lãng mạn. Trên sân thượng lộng gió nhưng nhờ trang trí ở đây mà trong nó lung linh muôn sắc màu huyền ảo. Thật tuyệt vời cho cuộc cầu hôn lúc bấy giờ.

Cô gái không nói gì, chỉ bật khóc rồi ôm chàng trai xem như lời đồng ý. Cô gái cứ ngỡ như tình cảm của cô sẽ không được đáp trả sau lần được chăm sóc anh ở bệnh viện. Anh luôn xa lánh cũng như biến mất sau lần ấy. Mãi đến bây giờ cô mới biết, tình cảm trong anh với Thiên Anh là rất nhiều, nhiều đến nỗi anh có thể hi sinh tất cả mọi thứ vì cô ấy. Để bây giờ, anh cầu hôn với cô, cô không thể nào tin vào sự thật. Cô đã nghe kể qua hết rồi, nhưng sao nó hư vô khó tin quá.

Cô tưởng anh từ chối, cô đã trốn tránh anh, trốn tránh tình yêu mà anh nói anh đã trao cho cô và bây giờ anh nói Thiên Anh chỉ là quá khứ, anh muốn làm lại từ đầu với cô. Nhiều lần muốn bỏ quách đi, nhưng cái tình yêu dai dẳng cứ đeo bám cô làm cô vứt hẳn cái lòng tự trọng rồi đồng ý.

Đơn giản cô yêu anh…cô sẽ cho anh một cơ hội.

-“Anh yêu em, Tuyết Chi.”

-“Em cũng yêu anh, Thiên Quân à.”

Hạnh phúc của hai kẻ yêu đơn phương và biết hi sinh cho người mình yêu đã đến được với nhau. Chắc bởi có lẽ họ có một nỗi đau và một sự yêu thương giống nhau nên dễ hòa nhập vào nhau. Họ đã đến được với nhau, tuy không nhiều thử thách và khó khăn như cặp chính, nhưng họ cũng đã rất khổ sở mới đến với nhau.

****

Bên cạnh đó, Huyền Lam và Hàn Phong cũng đã đám cưới với nhau. Song với đó, Anh Tuấn và Như Tuyết cũng vậy. Còn Bùi Hải và Ngọc Hảo đang trong giai đoạn yêu nhau thắm thiết đó. Alex và Hạo Thiên thì bay qua Pháp bắt đầu tương lai và sự nghiệp rồi.

Câu chuyện có 7 chàng trai, nhưng hết thảy 6 người đã từng yêu cô rồi, sau đây là từng người nhận xét về Thiên Anh và tại sao yêu Thiên Anh nhé.

Anh Tuấn…

Tôi yêu cô ấy có lẽ là đầu năm lớp 6, khi mới vào cấp II ấy. Tuy nó ngộ nghĩnh và con nít nhưng tôi chắc chắn 100% tình yêu của tôi là thật. Với vẻ mặt ngây thơ và đáng yêu đó đã làm trái tim tôi rung động, lúc đó trong đầu tôi chỉ biết rằng, mình phải bên cô gái nhỏ và bảo vệ cô gái này. Bằng mọi

giá phải như vậy. Tình yêu bọn tôi kéo dài cho đến cuối lớp 10, tôi bị bệnh tim. Lúc đó, bác sĩ nói không tìm ra tim phù hợp để ghép nên hi sinh sống của tôi rất là mong manh, vì thế mà tôi phải dối cô ấy, phải đóng với Tuyết một vai diễn của kẻ phản bội. Lúc đó tôi chỉ nghĩ đừng để cô ấy đau buồn, không hề nghĩ Tuyết cũng tổn thương vì Tuyết có tình cảm với tôi. Chuyện sau này chắc mấy bạn cũng biết rồi đó, mặc dù còn tình cảm với cô ấy nhưng vì lỡ để cô ấy có tổn thương khá lớn nên muốn tha thứ cũng không được. Cô ấy đã bỏ tôi, để tôi nhận ra bên cạnh tôi còn một người đáng được yêu thương hơn rất nhiều. Tôi không trách cô ấy, bởi vì tôi yêu cô ấy rất nhiều. Nhưng bây giờ đối với tôi, cô ấy như một phần kí ức đẹp đè nén ở một góc khuất trong tim. Bây giờ trái tim tôi đã được Tuyết hoàn toàn cảm hóa rồi. Tôi yêu Như Tuyết, người vợ hiện tại của tôi. Nhưng tôi cũng chúc em hạnh phúc, người tôi từng yêu, Thiên Anh à.

Hàn Phong…

Tôi yêu em, cô nàng lạnh lùng và vô tâm. Em rất đặc biệt trong mắt tôi, tôi không biết tại sao mình yêu em nữa, nhưng chắc có lẽ là do em khác với người con gái khác. Em đã làm trái tim tôi rung động khi thấy giọt nước mắt trên mi em lăn, rồi cả khi em cười, một nụ cười buồn nhẹ nhàng nhưng sâu lắng cả tâm hồn tôi. Nhưng cũng cảm ơn em, vì em đã từ chối tình yêu đơn phương này để tôi có thể tìm được một người con gái hoàn hảo như thế này bên cạnh. Tôi yêu em, nhưng đó là quá khứ, mặc dù hiện tại vẫn chưa thể quên được nhưng tôi tin Huyền Lam sẽ dần thế chỗ em. Em sẽ hạnh phúc chứ, Thiên Anh.

Bùi Hải…

Tôi yêu chị, đơn giản vì chị sống nội tâm, lạnh lùng và ghét chia sẻ. Chị không biết được đâu, chị đã có những lần rất giống con nít, đáng yêu vô cùng. Nhờ thế mà chị đã làm trái tim tôi rung động. Chị đã làm tôi biết yêu. Nhưng chị yên tâm, tỏ tình với chị 2 lần đủ rồi, lần thứ 3 tôi sẽ để dành cho người con gái khác. Chị đã vượt qua bao nhiêu gian khó mới có được hạnh phúc đích thực của mình. Vậy chị hứa sẽ sống hạnh phúc chứ. Chúc chị mãi hạnh phúc bên anh ta, người từng yêu chị rất nhiều.

Thiên Quân…

Tình yêu của tôi đối với em có điên rồ không, Thiên Anh. Biết là chỉ đóng kịch thôi, nhưng tôi không thể nào ngăn trái tim mình rung động trước em được. Tôi yêu em, đã từng có ý nghĩ dù làm cách nào cũng phải mang em về bên mình. nhưng khi chứng kiến cái tình cảm của em cũng như Thiên Tuấn, tôi mới biết, hai người chính thực sinh ra là để cho nhau, không ai có

thể can ngăn được. Nhưng dù sao cũng cảm ơn nhé, đã chó tôi biết bên cạnh tôi còn có người yêu tôi rất nhiều. Tôi yêu em, nhưng đã là kí ức của quá khứ. Bây giờ hiện tại và mãi mãi, tôi sẽ yêu lấy Tuyết Chi, người vợ của tôi. Xin lỗi vì những lần mù quáng đã làm tổn thương em. Em hạnh phúc nhé, Thiên Anh.

Mike…Bức thư được gửi chỉ vỏn vẹn vài chữ. “Tôi yêu em, Thiên Anh. Xin lỗi em và chúc em hạnh phúc.” Đó là bức thư dằn lòng của Mike, nhưng nó giống bức thư tuyệt mệnh hơn, anh cũng không ngờ mình ra đi.

Cuối cùng…là Thiên Tuấn…

Tôi yêu vợ tôi, đơn giản chỉ là vậy, tôi không muốn nói dài dòng ngoài câu, yêu vợ và yêu mãi mãi một mình vợ (=.= cái ông đây ngắn gọn xúc tích ghê hồn)

http://tieulun.hopto.org

Chương 80: Ngoại Truyện 2

Một cậu nhóc mang trên mình khuôn mặt khá đẹp trai nhưng lại nhí nhố vô cùng khi bắt gặp người đứng trước cửa trường thì nhẻm miệng cười làm cho vài bé gái phải mê li. Còn người đàn ông đang đón thằng nhóc mỉmcười đáp trả thằng nhỏ thì bị vài người mẹ đón con về hớp hồn. Hai người họ, hai vẻ đẹp riêng.

-"Ba, về mau đi ba."

-"Vẫn vậy, không thay đổi gì nhỉ."

-"Ba biết mà, con chỉ mong đến ngày này thôi, con sẽ tha hồ nói chuyện với mẹ."

Thiên Tuấn chào thua cậu nhóc rồi lái xe đưa nó về nhà. Hôm nay là kỉ niệm 6 năm đám cưới của cậu và Thiên Anh, năm nào cũng vậy, thật hạnh phúc.

Đơn giản cậu con trai này vui như vậy cũng bởi vì, 6 năm qua cô rất ít nói chuyện với con, cô chỉ vùi đầu trong phòng rồi ngủ. Điều đó làm Quốc Thiên-con trai của hắn rất cay cú. Mới 6 tuổi thôi nhưng thằng nhỏ đã biết rất nhiều chuyện rồi. Không biết có phải vì thừa hưởng từ hai người không mà nó thông minh một cách kì lạ.

-"Thơm quá!"

Vừa về tới nhà, Quốc Thiên đã nhảy nhanh xuống xe rồi chạy vào nhà, một bàn ăn thịnh soạn đã được dọn ra. Mặc dù không thấy ai ở nhà bếp nhưng cả hai chắc chắn tác phẩm này là do ai tạo ra.

-"Lên phòng thay đồ rửa tay xuống rồi ăn cơm."

Thiên Tuấn nghiêm mặt dặn dò Quốc Thiên, thằng nhóc biết điều liền chạy nhanh lên lầu. Hắn bật cười nhẹ nhìn theo dáng thằng nhóc, nó rất mong gặp mẹ nó thì phải.

Hắn không nói gì, bước vào phòng có người con gái hắn thương, khẽ xoay người gọi cô dậy.

-"Thiên Anh, đến giờ rồi."

-"Em mệt."

-"Quốc Thiên muốn gặp em."

Nghe thấy tên con trai mình, dù muốn không muốn cô cũng phải ra. Ai nói cô không thương con, chỉ có điều cô bận ngủ thôi. Cô tự nhiên dụi người vào người hắn, hắn thấy thế thì biết cô muốn gì nên đưa tay bế cô ra ngoài. Màn tình tứ được nhóc Thiên bắt gặp.

-"Mẹ."

Vừa đặt cô ngồi xuống ghế, nhóc Thiên đã nhảy tới ôm chặt lấy cô làm cô

nhăn mặt.

Cô khẽ xoa đầu thằng bé nhưng không nói gì.

-“Ba cứ giấu mẹ trong phòng hoài không chán sao.”

Thấy cô im lặng không muốn nói chuyện với mình, thằng bé bực dọc. Nghe con trai trách mình, hắn cười nhẹ.

-“Hỏi mẹ xem ba có giấu mẹ không?”

Chỉ đợi có thế, thằng nhóc quay sang hỏi cô ngay.

-“Có phải ba không cho mẹ ra ngoài không.”

-“Không phải.”

-“Vậy thì là gì hả mẹ.”

-“Muốn ngủ.”

Biết là mẹ sẽ trả lời những câu cụt ngủn như thế nhưng thằng bé vẫn quyết tâm phải nói chuyện với cô. Thật khó hiểu, giống như cậu không phải con cô vậy.

-“Ba có cách nào chữa bệnh ngủ của mẹ không.”

Thấy cô im lặng tiếp, cậu quay sang Thiên Tuấn hỏi.

-“Đang tìm.”

Hắn nhún vai nhìn cậu nói.

-“Con muốn mỗi lần đi học được ba mẹ đưa đi, rồi cả khi về cũng được ba mẹ đón như mấy bạn. Nhưng buồn quá!”

Thằng bé vờ cảm thán rồi nhìn sắc mặt cô.

-“Con muốn sao?”

Cô hỏi, nhẹ nhàng lắm, tự dưng thằng bé ngoan ngoãn gật đầu trước cô như cái máy, ánh mắt thì nhìn cô không rời.

-“Không được đâu Quốc Thiên.”

Thiên Tuấn bỗng lớn giọng không cho, thằng nhóc nhìn ba hắn học.

-“Ba thật quá đáng!”

-“Thiên Tuấn, cứ nghe con đi.”

Cô nhẹ giọng ngăn cản cuộc chiến tranh lạnh sắp xảy ra, tự động bỏ vào phòng. Thấy thế thằng nhỏ quay sang đá vào chân hắn một cái rồi bỏ lên lầu.

-“Tại ba mà mất nói chuyện với người đẹp.”

Hắn đơ người vì câu nói của con mình rồi nhìn bước thằng nhỏ đi lên lầu. Hắn bật cười trước câu nói đó, rồi cũng không ngờ đó là một thằng nhóc 6 tuổi nói ra.

-“Đừng có lăm le vợ ba đấy.”

-“Nếu mà con sinh ra sớm, con sẽ dành mẹ với ba. Theo con thấy thì ba với mẹ không hợp đâu, mẹ lúc nào cũng dịu dàng, còn ba thì lúc nào cũng gắt

gao.”

Coi nó nói chuyện giống ông cụ non chưa kìa, hắn lắc đầu chào thua rồi bỏ vào phòng với cô.

Sáng hôm sau, như thường lệ hắn chở Quốc Thiên đến trường, nhưng hôm nay có thêm một người đi cùng. Cái nhân vật mà thằng bé ngày nào cũng mong.

-“Mẹ là nhất, mai mốt con mà cưới vợ, con sẽ chọn người như mẹ.”

-“Vợ ba là đặc biệt, không ai giống được đâu.”

-“Ba làm ơn đừng xen vào chuyện của con với mẹ được không?”

Quốc Thiên bực bội nhìn hắn, hắn cũng không thua nhìn lại. Cả hai đang trừng trừng nhìn nhau, cô thấy thế đành giải vây.

-“Không đến trường sao?”

Đúng là lời cô nói luôn luôn hiệu nghiệm, cả hai thôi đấu mắt, hắn vào vị trí tài xế đưa hai người đến trường, còn cô ngồi phía sau với Quốc Thiên.

-“Đây là lần đầu tiên mẹ đưa con đến trường.”

Thấy lời trách móc của con, cô bật cười nhẹ nhưng không nói gì.

-“Đây là lần thứ 8 mẹ cười với con. Hình như tất cả những điều mẹ làm với con đều đếm trên đầu ngón tay thì phải.”

-“Vậy sao? Mẹ xin lỗi.”

Thấy mẹ có vẻ quan tâm mình, thằng nhóc bỗng ngã vào lòng mẹ, ôm cô thật chặt.

-“Hay là giờ nghỉ học cả nhà mình đi chơi đi mẹ.”

-“Kétttt…”

Xe bống thắng lại đột ngột, làm cô và thằng bé chúi về phía trước, may mà cô kịp ngăn ngăn Quốc Thiên lại để nó không ngã xuống đất. Cô chau mày nhìn hắn.

-“Ra khỏi người vợ ba mau. Và hãy từ bỏ cái ý tưởng nghỉ học đi chơi đó của con đi.”

Lại là ba, chưa khi nào ba chiều cậu một lần nào, ghét.

Nhìn cách ghen tuông của hắn với con mình, cô bật cười nhẹ rồi dựa ra sau nhắm chặt mắt.

-“Hôm nay đi chơi đi.”

Mắt vẫn nhắm nhưng nghe giọng nói đó cất lên, hắn giật mình. Còn thằng nhóc thì vui sướng phải biết, hắn sao dám cãi lời cô, liền đưa cả hai đi chơi.

-“Lâu rồi cả nhà mình chưa đi chơi.”

Vừa nhảy xuống xe, thằng nhóc vừa la hét. Thiên Tuấn đưa cả hai đến biển, nơi kí ức của hai người. Cô dụi mắt sau cuộc ngủ dài, cô bắt gặp ai đó

nhìn mình với ánh mắt yêu thương.

-“Đừng chiều con quá, hư đấy.”

-“Đừng gắt con quá, ghét đấy.”

Cô cũng nhẹ nhàng đáp rồi xuống bên cạnh con. Hắn đi theo sau cảm thấy ấm áp lạ thường. Chỉ cần cô bên hắn như thế này, vậy là đủ rồi.

Một gia đình hạnh phúc, biết bao người mong muốn, nhfin chiếc bóng cả ba trải dài trên biển, giống như một bức tranh nhuộm đủ sắc màu.

http://tieulun.hopto.org

Chương 81: Ngoại Truyện 3

Mưa như đang trút hết xuống bên ngoài, gió lạnh miên man và vài cơn gió ngoài biển thổi vụt vào tạo nên những âm thanh hỗn độn. Những cành cây như trêu đùa ngoài cửa sổ. Cô gái nhỏ đang ngủ bỗng bật dậy, lay người bên cạnh.

Người con gái không phải vì lạnh, cũng không phải vì sợ, mà là đang đói.

-"Thiên Tuấn."

Người con trai vẫn đang trong giấc nồng, chưa si nhơ gì với tiếng gọi nhỏ đó nên vẫn tiếp tục ngủ. Người con gái nhăn mặt, gằn từng chữ.

-"Hoàng Thiên Tuấn."

Nghe tiếng nói hơi to của cô, hắn mới bật dậy, tay còn dụi mắt để cho tỉnh hẳn. Vừa thấy cô nhìn mình nảy lửa, hắn tự hỏi không biết đã đắc tội gì.

-"Gì vậy, Thiên Anh."

-"Muốn ăn cúc hầm, đói lắm."

Hắn nhìn đồng hồ, mới 2 giờ sáng, trời lại đang mưa nữa. Nhưng không vì thế mà hắn từ chối, hắn mỉm cười nhẹ nhìn cô rồi rời giường lấy chiếc áo khoác.

-"Vậy đợi anh."

Nói xong hắn ra khỏi phòng, cô cũng đi theo. Thấy thế, hắn ngạc nhiên lẫn lo lắng cho cô.

-"Vào nhà đi, kẻo lạnh, anh đi tí rồi về."

-"Em đi với."

Mặc dù lo lắng cho cô nhưng thứ gì cô đã muốn thì phải được, thế là hắn đành gật đầu.

Lái xe ra thành thị, rời khỏi vùng biển mà người cô run lên vì lạnh, hắn thấy thế thì ngừng xe, đặt cô ngồi trên đùi hắn, đưa áo khoác mình cho cô rồi mới lái xe tiếp. Cô không hề giận hay nói gì, còn vòng tay qua cổ ôm chặt lấy hắn, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Hắn bật cười với tính trẻ con của cô, cô luôn là đứa trẻ trong lòng hắn, một người làm hắn yêu rất nhiều.

Lái xe đi khắp nơi mà chưa tìm ra được nơi nào bán cúc hầm, chắc tại khuya quá nên người ta đã nghỉ hết rồi cũng nên. Nhưng vừa lúc đó, hắn thấy một quán còn mở cửa, cười thầm trong lòng, hắn nhanh tay lái xe đến đó.

-"Bà chủ, còn cúc hầm không?"

Hắn mở cửa xe, đưa đầu ra hỏi rất lịch sự.

-"Khoảng 1 tiếng nữa mới có, cậu đợi đến sáng đi."

-"Vợ tôi muốn ăn bây giờ, vậy tôi chờ 1 tiếng nữa."

Người đàn bà nhìn hắn ngạc nhiên, trẻ như vậy mà có vợ rồi sao, quan tâm đến vợ như thế à. Đưa vợ đi ăn vào nửa đêm, lại còn ôm để sưởi ấm kiểu đó nữa, có người chồng nào tốt như thế không.

-"Vậy cậu đưa vợ cậu vào nhà đi, mưa gió thế này dễ bị cảm lạnh lắm."

Nghe lời bà chủ, hắn mở cửa xe bế cô vào nhà, nơi có lò sưởi ấm. Cô cựa mình thức giấc, nhưng vẫn còn dụi vào ngực hắn mấy cái để tỉnh thật sự.

-"Hai vợ chồng mới cưới mà hạnh phúc ghê!"

Bà chủ thân thiện bắt chuyện. Hắn nghe thế thì bật cười nhưng khuôn mặt vẫn lạnh lùng trang nghiêm một cách kì lạ.

-"Bọn tôi cưới nhau được 6 năm rồi."

-"Hả, vậy 6 năm rồi mới có thai đó hả?"

Nghe bà chủ nói thế, không riêng gì hắn ngạc nhiên mà cô gái nhỏ cũng hoảng hốt,cô đưa đôi mắt trong veo nhìn bà chủ như muốn hỏi bà ta nói vậy có ý gì?

-"Ý bà…"

-"Thì cô bé này đang mang thai nè, cứ tưởng mới cưới nên có thai, ai ngờ 6 năm rồi…Chậc chậc, thời nay nhiều vợ chồng cưới nhau nhiều năm rồi mà không có con đấy. Ta chúc mừng hai cô cậu."

Nghe bà chủ quán nói hắn nhìn cô chằm chằm, cô cũng nhìn lại hắn. Ai nói hắn và cô không có con, nhưng sao nghe tin có con lúc này hắn lại vui như thế nhỉ. Mặc dù vui nhưng hắn vẫn giấu trong lòng, đưa đôi mắt khó tin nhìn bà chủ.

-"Bà dựa vào đâu mà nói vợ tôi có thai."

-"Cô bé này nè, ngủ nhiều với cả khuôn mặt hơi xanh, nhìn vào là biết có mang liền hà, tin ta đi."

Vừa lúc đó người giao cúc hầm mang tới, hắn mỉm cười tính tiền rồi chào bà, không quên cảm ơn bà đã cho hắn biết một tin vui.

-"Cảm ơn nhưng bọn tôi đã có một con rồi, nếu vợ tôi muốn ăn thứ này nữ, tôi sẽ ủng hộ quán bà thường xuyên."

Nói xong hắn lên xe lái đi, cô nãy giờ im lặng nhưng vẫn nghe tất cả câu chuyện, cô mỉm cười trong lòng hắn. Hèn gì dạo này cô khó ngủ, lại muốn ói. Giống như cái lần mang thai Quốc Thiên vậy, lần đó khổ hơn bây giờ nhiều nên cô có biết đâu. Lần đó cô hay cáu gắt, khó chịu rồi bực bội đủ chuyện với hắn, còn bây giờ, mang thai đứa con này, cô chỉ cần có hắn bên cạnh thôi là đủ rồi. Không có bất cứ dấu hiệu nào ngoài việc muốn ói và ghét những món ăn thường ngày cô vẫn thích là cho thấy cô mang thai cả.

-"Thiên Tuấn."

Vừa ăn cúc hầm, cô vừa nhìn hắn đang chúi đầu vào laptop. Hắn mắt vẫn không rời màn hình nhưng vẫn mở miệng đáp trả cô.

-"Chuyện gì vậy, Thiên Anh."

-"Anh đói không, ăn chung."

-"Không, em ăn đi, anh đang làm việc."

Cô bực mình liếc hắn một cái rồi ăn tiếp, ăn xong cô nằm xuống giường nhưng không tài nào ngủ được. Quay người qua bên phải, cô thấy hắn vẫn chăm chú làm việc. Biết là phá giấc ngủ của hắn nên giờ hắn ngủ không được, nhưng hắn cũng nên biết là không có vòng tay của hắn, cô cũng không tài nào ngủ được chứ.

-"Thiên Tuấn."

-"Có chuyện gì nữa, Thiên Anh."

-"Muốn ngủ."

Hắn gập laptop lại, bước nhẹ nhàng lên giường rồi ôm cô vào lòng. Nhẹ nhàng nhưng đầy yêu thương.

-"Trước đây em rất ghét cúc hầm, bây giờ lại đòi ăn đột ngột. Thế mà anh không thấy lạ…"

Vừa ôm cô, hắn vừa thì thầm.

-"Có con thật hả Thiên Tuấn."

-"Mai anh đưa đi bệnh viện. Anh cũng chưa chắc chắn được vì anh thấy em không giống lần trước, em có vẻ hiền hơn. Quốc Thiên mà biết được không biết nó sẽ như thế nào."

-"Quốc Thiên sẽ vui đúng không Thiên Tuấn."

Hắn mỉm cười cọ sát khuôn mặt của cô, cả hai chìm vào giấc ngủ của 4 giờ sáng.

Vừa hắn tin cô có thai, Quốc Thiên đã làm ầm lên. Không phải nó vui theo dự đoán của cô và hắn, mà nó khóc như một đứa con gái bị ai đó đánh nó hay dành đồ ăn của nó vậy.

-"Con không thích có em đâu, nó mà sinh ra là mẹ bỏ bê con luôn, con không chịu."

Nghe con nói mà cô nhăn mặt khó chịu, cô nhìn con nghiêm khắc.

-"Đừng ích kỉ."

-"Con không chịu."

-"Thiên Tuấn, xem con của anh nè."

Nói xong cô bỏ vào phòng đóng cửa một cái "rầm" thật mạnh làm hai người ở ngoài phải giật mình. Cô đang rất giận về thái độ của Quốc Thiên.

-"Này, đâu phải con mình anh."

Biết là cô không nghe hắn nói gì nữa, hắn liền quay nhìn nhìn thằng con mình.

-“Nam nhi không được khóc, không được ích kỉ.”

Nói xong hắn bỏ ra ngoài, cả nhà đang chiến tranh lạnh vì Quốc Thiên ích kỉ nhỏ nhen của chúng ta.

Đáng lẽ tin này phải làm cho cả nhà vui, vậy mà có một người làm cho nó mất cả niềm vui. Biết mình sai nên nó gõ cửa phòng mẹ, định nói xin lỗi. Nhưng cô ngủ rồi, cô sẽ không mở cửa phòng…

*****

Ai ủng hộ viết tiếp phần 2 hông:)) đang thích lắm nè:v cmt nhiều nhiều vào rồi Duyên viết cho, đang nghĩ ra cái cốt truyện phần 2 rồi, nhưng k biết có ai thích hong nữa. Nếu có thì nói k thì đừng gạch đá D nhan. Ngoại truyện này D tùy hứng viết chơi thôi nên có dở đừng ném đá, tội D lắm. Cảm ơn đã ghé truyện đến phút chót, loveu <3

http://tieulun.hopto.org

Quyển 2 - Chương 1: Hận Thù Ở Quá Khứ

Thấm thoát thời gian trôi qua nhanh một cách lặng lẽ mà khó ai đoán được rằng nó đã đi qua bao yêu thương cũng như thăng trầm để lại.

Nhìn cậu nhóc trước kia hay quậy phá, hay nhõng nhẽo để được nhận yêu thương từ mẹ bây giờ đã làm một vị thành niên 16 tuổi. Do ảnh hưởng từ ba mẹ nên anh chàng nhà ta có một sắc đẹp phải nói biết bao nhiêu cô phải say đắm. Mà không biết có phải vì thừa hưởng từ cả hai nên càng lớn, chàng trai cành lạnh lùng và thờ ơ với mọi thứ không nhưng hiện tại, tất cả mọi con gái tiếp cận cậu, cậu vẫn cho đó là tầm thường.

Nhìn cô nhóc 10 tuổi dễ thương trong chiếc đầm trắng tôn lên vẻ tinh khiết và hồn nhiên làm ai nhìn vào cũng muốn yêu thương, che chở bởi tính ngây thơ, trong sáng ấy.

-"Quốc Thiên, đưa em đến trường."

-"Nhóc tự đi xe mình đi."

-"Anh chở em đi."

-"Nhờ ba đó."

Quốc Thiên nói nhanh rồi lái xe đến trường, bỏ mặc cô nàng xinh xắn của chúng ta đứng đó giận dỗi. Cô bặm môi tức giận vì thái độ của anh mình.

-"Tiểu Nguyệt, xe con đâu."

-"Nó bị hư, con đang để trên thị trấn ba ạ."

Thiên Tuấn nhẹ nhàng hớp một ngụm cafe rồi nhìn con gái, hắn nói nhanh.

-"Ba đưa đi."

Không nói cũng biết cô nàng vui đến mức nào.Mấy năm nay hiếm khi ba chở cô và cậu đi lắm, nay ba chở đi, đương nhiên là vui rồi. Cô luôn hãnh diện khoe với bạn bè rằng cô có một người ba trên cả tuyệt vời, đẹp trai, tài giỏi, giàu có và luôn yêu thương vợ con. Nhưng có một điều là ba chưa bao giờ chiều chuộng cô và anh cô quá mức, ba luôn khắc khe nhưng không vì thế mà che đi điểm tốt từ nơi ba. Cô cũng không ngần ngại khoe với bạn bè rằng mình có một người mẹ đẹp như thiên thần. Có nhiều lần cô thắc mắc muốn hỏi ba hoặc mẹ, nhưng không dám. Đó là so với độ tuổi bây giờ của mẹ, mẹ trẻ hơn rất nhiều. Nhìn mẹ giống tuổi 20 hơn. Cứ như mẹ không phai theo năm tháng vậy, mẹ vẫn đẹp, vẫn dịu dàng nhưng ít nói, lại thích ngủ. Nhưng phải công nhận một điều rằng mẹ nấu ăn ngon cực.

-"Thiên Tuấn, muốn đi biển."

Thiên Anh mở cửa phòng bước ra, nói rất nhẹ nhàng. Tiểu Nguyệt nhìn mẹ chằm chằm, rồi quay sang nhìn ba mình. Đừng nói vì mẹ mà bỏ đi lời hứa

đưa cô đi học ban nãy chứ. Không được đâu, mẹ ích kỉ quá.

-“Chở Tiểu Nguyệt đi học luôn.”

Phù, cô thở phào nhẹ nhõm, may mà mẹ không làm mình thất vọng.

-“Vậy mình đi.”

Nói xong Thiên Tuấn đến bên Thiên Anh, nắm tay cô bước đi mà quên luôn cô bé của ta đằng sau. Thật ngưỡng mộ tình yêu này làm sao T.T

Đứng trên bãi cát vàng nhìn ra phía chân biển, cô mỉm cười nhẹ nhìn thời gian đã trải qua cùng người mình yêu, rất hạnh phúc, cô cảm thấy mãn nguyện lắm. Khẽ dựa vào vai người bên cạnh, cô ngân nga một khúc hát nhẹ nhàng nhưng sâu lắng.

-“Anh hạnh phúc lắm, Thiên Anh à.”

-“Em cũng vậy, Thiên Tuấn à.”

-“Cuộc đời anh đến giờ không có gì hối tiếc nữa ngoài chuyện giúp hai đứa con thành người. Bây giờ chỉ cần em bên anh, cho anh thêm sức mạnh, mọi khó khăn với anh đều tầm thường hết. Anh sẽ mãi như vậy, sẽ là người cầm chặt tay em dẫn em đến hết cuộc đời. Hứa với anh kiếp sau mình sẽ lại gặp nhau nhé.”

-“Nếu kiếp sau mình có gặp nhau, lúc đó anh hãy để em tỏ tình trước nhé, em muốn mình được giữ trái tim anh trước tiên.”

Hắn nhẹ đưa tay xiết cô chặt vào lòng, gật đầu nhẹ rồi vùi đầu vào làn tóc xanh mượt của cô một cách yêu thương. Hắn yêu người con gái này hơn tất cả mọi thứ trên đời. Cô chưa bao giờ làm hắn buồn bã hay thất vọng bất cứ chuyện gì, cô giống như một liều thuốc bổ cho hắn mỗi khi hắn mệt mỏi. Nụ cười nhẹ của cô làm hắn có thêm niềm tin sống. Câu nói nhẹ nhàng an ủi của cô đủ để hắn tự mình vực dậy từ vực thẳm.

Cả hai suy nghĩ rất nhiều về quá khứ, hiện tại và cả tương lai. Chỉ mong sao sau này không có bất kì chuyện gì xảy ra để làm hại gia đình mình nữa. Nhưng họ đã lầm, sóng gió đang một lần nữa đổ ập vào nhà hắn, đầy bất ngờ mà không ai đoán trước được.

******

Mở đầu cho phần hai nhé. Hơi ngắn tí, tại đánh máy nhanh để mbn kịp hóng. Hứa phần hai sẽ có kịch tính cho mbn xem nè. Đau não thật đó, phần hai chắc D viết vài chương thôi, đủ để mọi ng biết cs sau này của họ như thế nào là ổn rồi đúng không? Hihi. Love u cả nhà, ai thực sự hóng phần hai cho cmt đi <3 ngày mai có chap 2 nhé <3

http://tieulun.hopto.org

Quyển 2 - Chương 2

Đang trong giấc ngủ say, bỗng có tiếng động mạnh, tiếp theo là những bước chân nhỏ nhưng đang chạy rất vội vã, xong một lúc sau lại im bặt. Cô gái đang ngủ bỗng dưng bật người dậy, nhìn đồng hồ bên mép bàn kề giường. Cô gái nhíu mày một cái, bây giờ mới 10 giờ sáng, Thiên Tuấn thì hẳn chưa đi làm về rồi, hai đứa nhỏ cũng vậy, tụi nhỏ đang học.

Dụi mắt cho tỉnh táo, cô di chuyển nhẹ nhàng ra phía cửa như mới phát hiện thứ gì đó.

Và đúng như cô dự đoán, có người đang đột nhập vào nhà. Cô cau mày, Thiên Tuấn cài đặt an ninh trong nhà rất chặt chẽ mà, không thể nào phá được những mật mã, có lẽ có một tên hacker tài ba nào đó trong chuyện này. Những suy nghĩ được cô gạt qua, cái cô thắc mắc bây giờ là mục đích họ vào đây là gì. Tiền chăng…

-"Bắt lấy cô ta."

Cô nhếch mép, thì ra không phải tiền, mà chính là bản thân mình.

Nghe một tên trong đó hét lên khi thấy cô, tất cả mấy tên áo đen đồng loạt quay người lại phía cô. Từ từ tiến lại gần cô hơn.

Chiếc áo ngủ hơi dài ở vạt áo được cô xé lên và cột ngang eo, chiếc tay áo dài được cô xăn lên đúng quy củ. Cô lừ mắt nhìn bọn người kia, họ thấy thế thì hơi cảnh giác nhìn lại cô.

-"Đến đây làm gì?"

Cô hếch mặt nói, do bọn người đó đang bận áo đen, lại che hết mặt chỉ để mỗi đôi mắt nên cô không thể nhận dạng là có quen hay không. Nhưng qua giọng nói, cô có thể khẳng định là không quen. Thế tại sao vô duyên vô cớ đến đây bắt cô, chuyện không biết như thế nào nữa.

Cô càng thắc mắc hơn nữa là tại sao họ không đến buổi tối, có lẽ thời điểm đó dễ hành động buổi sáng như thế này.

-"Nghĩ thử xem."

Một tên lớn tiếng hỏi.

Cô nhìn lại hết tất cả người có ở đây, khoảng 10 tên, lại có vũ khí, chắc chắn bây giờ có đánh nhau, cô sẽ đấu không lại. Tốt nhất bây giờ nên ra khỏi đây.

Cô đang gặp nguy hiểm.

-"Là ai."

Cô vẫn thủ thế, lùi dần ra phía sau theo từng bước chân của bọn người kia. Hỏi một câu hỏi nhiều ẩn ý. Nếu người thông minh họ sẽ nhanh trí mà hiểu cô đang nói gì, còn không, nó cứ như một lớp sương mù. Chỉ tại cô

không thích nói chuyện nhiều.

Cô biết mục đích họ đến đây nhưng thật sự không biết là ai, đã lâu rồi cô đâu có qua lại với thế giới bên ngoài, tại sao lại có chuyện này xảy ra.

-"Nếu muốn biết thì đi theo tôi, đừng phí công bỏ trốn, không tốt đâu."

Nói xong tên đầu đàn cho hai tên về phía cô, theo phản xạ nhanh, cô chụp lấy tay một tên rồi gạt chân làm hắn mất đà té xuống hồ bơi, sau đó xoay một cú thật mạnh đá vào người tên còn lại. Đúng điểm yếu nên lập tức hắn ngã nhào xuống đất. Qúa nhanh quá nguy hiểm, sự việc xảy ra chưa tới một phút làm 8 người còn lại bàng hoàng. Họ cứ nghĩ cô gái trước mắt yếu đuối lắm, nhưng không…họ đã lầm.

-"Được lắm, lên hết cho tao."

Tên đầu đàn lên tiếng, hướng ánh mắt chờ đợi xem cô gái này sẽ làm gì tiếp theo.

Cô thấy 7 tên còn lại tiến lại gần mình hơn thì hơi hoảng hốt. Thành thật mà nói thì đã lâu cô không có sử dụng võ. Tay chân bây giờ trở nên cứng hơn cô nghĩ. Bây giờ điều cô trông chờ nhất là Thiên Tuấn. Khi nãy cô có bấm nút gọi hắn ở phòng khách, cầu mong hắn nghe được cuộc nói chuyện của cô và bọn người kia rồi quay về.

Bây giờ phải tìm cách kéo dài thời gian, trông chờ vào chính mình.

-"Nói đi, lí do bắt tôi."

Cô vẫn lùi lại, tránh những cước của bọn kia, lớn tiếng về phía tên đầu đàn hỏi.

-"Vẫn chưa nghĩ ra."

Tên đó bật cười rồi khoanh tay trước ngực nhìn cô. Cô không suy nghĩ nữa, đưa ra những cú đấm đá mà trước giờ đã bỏ quên.

Cô xoay người né một tên, xoay tiếp một vòng rồi đá tên đó thật mạnh ngay khủy chân. Tên đó ngã xuống, ôm chân đầy đau đớn. Tốt, cô cứ lợi dụng chỗ yếu của bọn người đó rồi đánh trả.

Tên tiếp theo cô bẻ tay hắn, nhưng có lẽ sức cô yếu hơn, rốt cuộc bị hắn bẻ ngược lại, cô nhăn mặt vì đau nhưng tuyệt đối không la lên. Dù yếu thế, cô vẫn tìm cách giúp mình mạnh hơn, cô ngược chân dùng lực mạnh nhất đá ngay chỗ hiểm của tên đó, lập tức tay cô được thả lỏng.

Còn ba tên, nhưng có lẽ cô hơi đuối sức. Tên đầu đàn thấy thế thì vỗ tay.

-"Không hổ danh là vợ Thiên Tuấn, rất tốt. Đến lúc không đùa giỡn được nữa rồi."

Nói xong ba tên còn lại lao vào chỗ cô một lần, có lẽ không nghĩ được cái cách chơi hèn của bọn người đó nên sức cô ngày càng hao mòn đi.

-“Nếu không muốn mình bị thương thì cứ đánh trả.”

Nghe tên đó nói, cô chỉ nhếch mép khinh thường. Nhưng hình như tên đầu đàn có máu trâu sức voi hay sao ấy. Một lúc sau cô đã bị hắn quật cho ngã ra sàn, đau chết ngất nhưng cô vẫn gượng dậy.

-“Khốn thật.”

Vừa lúc ấy, có bóng người thân quen chạy vào, nhanh chóng dìu cô đứng dậy rồi ân cần hỏi thăm cô có sao không. Cô chỉ mỉm cười nhẹ cho hắn an lòng.

Thiên Tuấn như kẻ điên lao vào đánh ba tên như kẻ thiếu sống thừa chết, hắn đang rất tức giận vì có người dám động vào cô, một người hắn nâng niu.

Vừa xử xong bọn người này, hắn nhận được cuộc gọi từ Quốc Thiên, linh tính mách bảo cho hắn biết đã có chuyện gì xảy ra.

-“Ba nghe.”

-“Ba, Nguyệt Nguyệt bị bắt rồi, chiếc xe R7.313.”

-“Về nhà ngay.”

Nghe Quốc Thiên thông báo nhưu thế thì hắn chỉ nói rồi câu ngắn gọn xong tắt mày. Chuyện quái gì đang xảy ra thế.

Xoay người sang ôm cô vào lòng, như an ủi cô, nhưng có vẻ cô đang lo lắng cho con gái hơn nỗi sợ hãi.

-“Thiên Tuấn, chuyện gì đang xảy ra với gia đình mình vậy, Nguyệt Nguyệt không sao đúng không Thiên Tuấn.”

-“Sẽ không sao, sẽ không sao àm.”

Hắn thật sự không biết chuyện gì đã xảy ra nữa. Nhưng hắn hứa, bằng mọi cách hắn sẽ giữ cái gia đình này, bảo vệ bằng được.

Quốc Thiên chạy về nhà, trông thấy cảnh tưởng như xảy ra một cuộc chiến, bất giác nhăn mặt. Mặc dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng chắc hẳn khá nghiêm trọng.

-“Ba mẹ, có chuyện gì xảy ra vậy?”

-“Đi thôi, nơi này không an toàn.”

Nói xong hắn đưa hai người lên biệt thự ở ngọn đồi, nơi đây khó ai biết, có thể giữu an toàn. Nhưng hắn nào biết, nơi đó…

-“Thiên Tuấn, còn Nguyệt Nguyệt.”

Ánh mắt cô hơi tỏ ra nhiều cảm xúc nhìn hắn. Cái ánh mắt đó là lần đầu tiên Quốc Thiên nhìn thấy. Thì ra mẹ rất quan tâm đến Tiểu Nguyệt.

-“Anh xin lỗi, nhưng anh không biết chắc mục đích họ là gì.”

-“Con sẽ không sao, đúng không?”

-“Ừ, anh hứa!”

Nhìn cách hai người nói chuyện, Quốc Thiên tự mỉm cười mỉm cười, thành thật họ rất ít khi nói chuyện, nhưng hành động của họ như đang bộc lộ tình cảm cho người đối phương. Tình yêu thật đẹp…

Thiên Tuấn đưa hai người vào nhà rồi nhanh chóng lái xe quay về nhà trên biển. Hắn thật sự muốn biết người đằng sau chuyện này. Nhưng hình như hơi trễ, lúc hắn đến, bọn người ban nãy đã đi không còn dấu tích.

Hắn giao trọng trách bảo vệ Thiên Anh cho Quốc Thiên rồi nhanh chóng đi tìm tung tích con gái.

-"Mẹ tắm rồi nghỉ ngơi đi."

-"Thiên Thiên, lại đây."

Cô như không nghe cậu nói, ngược lại còn nói lớn kêu cậu lại gần cô. Mặc dù không hiểu cô định làm gì nhưng cậu vẫn lại.

-"Con phải luôn mạnh mẽ, được chứ."

-"Vâng!"

Cô xoa xoa đầu cậu rồi đứng dậy vào phòng tắm. Quốc Thiên nhìn theo bóng mẹ àm khó hiểu.

Hôm nay có lẽ mẹ bộc lộ cảm xúc khá nhiều.

Lẩm bẩm một mình, sau đó cậu cũng bỏ lên phòng tắm. Tự hỏi không biết ba đã tìm ra tung tích Tiểu Nguyệt chưa.

Thiên Anh bước ra khỏi phòng tắm, một bàn tay chặn ngay trước miệng khiến cô không la lên. Tay khác đưa nòng súng vào bên trái thái dương. Cô sững sờ nhìn người trước mặt không thốt nên lời…

****

-"Mẹ"

Quốc Thiên gõ cửa phòng tắm, lâu như vậy rồi mà mẹ chưa ra, không biết có phải mẹ ngủ bên trong không nữa. Mẹ là chúa ngủ mà, ngủ mọi lúc mọi nơi.

Bât giác cậu thấy sợi dây chuyền của mẹ nằm dưới sàn gần cửa phòng tắm. Linh tính báo chuyện chẳng lành, cậu dùng sức đạp cửa phòng tắm làm nó bung ra. Cậu ngạc nhiên nhìn vào bên trong…không có một ai.

Cảm giác lo sợ bủa quanh, có lẽ mẹ bị bắt rồi. Tự trách mình bất cẩn, ba đã dặn dò như vậy rồi mà làm không xong.

-"Ba."

Một lần nữa cậu gọi cho Thiên Tuấn, giọng lúc bấy giờ hơi lạc đi vì tức giận. Cậu từ dằn vặt bản thân và lo sợ an nguy của hai người phụ nữ cậu yêu thương nhất nguy hiểm.

-"Quốc Thiên, vợ ba ăn chưa?"

-“Ba, mẹ bị…”

Như biết sẽ xảy ra chuyện này, hắn có vẻ bình tĩnh không giống sự hoảng loạn của Quốc Thiên.

-“Lái xe đến thị trấn mau lên, con có 15 phút.”

Hắn nói thế rồi tắt máy. Chỉ 15 phút, làm sao có thể.

Đúng như dự đoán của hắn, Quốc Thiên vừa lái xe ra đã có ba chiếc xe lao theo. Vì cậu đang đi xe moto nên dễ dàng lượn lách hơn.

Cậu đã vượt qua đầu xe tải một cách ngọn mục để chặn những chiếc xe đằng sau nhưng thật không may vẫn còn một chiếc thoát ra được và đang theo đuôi cậu.

-“Chết tiệc, bọn khốn này lầ ai kia chứ.”

Quốc Thiên buông một câu rồi rồ ga chạy nhanh nhất có thể.

Chắc chắn ba đã biết được điều gì đó, chỉ còn 5 phút. Liệu có kịp không, hay cậu sẽ giống như mẹ và em gái, làm mối nguy cho ba.

Tự nhiên nhớ tới lời mẹ, phải mạnh mẽ lên thì cậu lập tức đi đường tắt. Có lẽ chỉ có đường duy nhất này mới đưa cậu đến chỗ ba nhanh hơn.

Cậu rồ ga vào con hẻm, bên ngoài chiếc xe của bọn kia vào không được liền buông một lời chửi rủa, tiếp theo là xuống xe đuổi theo cậu.

Một pha nhảy tường và tiếp đất của cậu rất nhanh chóng lại tuyệt vời, khiến nhiều người không khỏi trầm trồ khen ngợi.

Bây giờ cậu không còn cái cái giác hãnh diện khi người khác khen nữa, mà thay vào đó là nỗi lo lắng tận cùng xen một chút lo sợ bủa quanh.

-“Tốt! Đến sớm hơn 30 giây. Bây giờ con sẵn sàng chưa?”

Cậu gật đầu nhìn ba mình.

-“Hãy áp dụng những điều ba dạy.”

-“Ba có thể tóm tắt tình hình không?”

-“Đây là chuyện ân oán khi xưa, xin lỗi vì đã để bọn con dây vào.”

-“Ba kể tất cả hành tung của hắn cho con đi.”

-“Bây giờ con chỉ cần đi cứu Nguyệt Nguyệt, chuyện khác tính sau. Thời gian đang rất quan trọng.”

Nói xong hắn lái xe đưa Quốc Thiên đi đến điểm hẹn. mặc dù tỏ ra bên ngoài như bình thản không có gì, chứ ai biết được bên trong hắn như có lửa đốt.

Qúa khứ đã đi qua bao nhiêu năm nay, tại sao lại lặp lại, là một người đê hèn, ích kỉ nhỏ nhen hay hận thù chiếm hết tư tưởng.

Quyển 2 - Chương 3

Đi sâu vào đường rừng mà hai người đều thấy âm u một cách kì lạ. Hắn đã lái xe vượt bao nhiêu hẻm, dốc và đường vòng mới tới nơi cần tới.

-"Con cầm lấy, nhớ giữ an toàn."

Hắn vừa nói vừa mở thắt dây an toàn rồi đưa cho cậu khẩu súng. Cậu nhìn hắn với ánh mắt ngạc nhiên, súng này…

-"Thứ này sẽ bảo vệ hai đứa."

Nói xong cả hai vào bên trong tòa lâu đài có vẻ bỏ hoang từ rất lâu rồi, nhưng nó rất cao, khoảng tầm 20 lầu.

Đường đi vào thật dễ dàng khi không ai ngăn cản, giống như ở đây chưa từng có ai đi qua vậy? Thật làm người khác nghi ngờ. Cảm giác rất rợn.

Bên trong, tại lầu cao nhất của tòa lâu đài có một nàng công chúa đang ngủ say. Một người con gái khác nghiến răng tức giận.

-"Đem nước đến cho tao."

Người phụ nữ hét lên đầy giận dữ khi thấy người con gái đó yên giấc ngủ như không có gì xảy ra vậy.

-"Rào."

Cô gái ho sặc sụa, cố mở đôi mắt hơi nặng của mình ra nhìn xung quanh. Nhưng ở đây lại có một mùi nồng nặc đang bốc lên, đó là xăng…

Cô nheo mắt nhìn người đối diện, giống như biết trước mọi chuyện, cô nhìn người đó bình tĩnh, không có gì là sợ hãi mặc dù chân tay mình đang bị trói.

-"Lâu rồi không gặp."

Giọng cô nhẹ tênh, mang âm điệu châm chọc, điều đó làm cô ả kia càng tức giận hơn.

-"Sau lần này, tao nghĩ kiếp sau nếu có cơ hội mình mới gặp nhau được đấy."

-"Sao làm vậy?"

Ánh mắt sắc lạnh của cô làm không ít người ở đây rùng mình, cả cô ả kia cũng vậy. Ai cũng nể phục cái tính bình tĩnh của cô. Có lẽ, cô đã học ở Thiên Tuấn rất nhiều điều. Và sự bình tĩnh này cũng là một trong số những điều đó.

-"Mày không biết thật sao, hay đang giả ngốc."

-"Tôi không biết."

Nhìn cái cách cô gái kia tức giận khi nghĩ về chuyện quá khứ mà cô không khỏi rùng mình. Thật kinh khủng.

-"Chuyện chỉ mới 16 năm, quên nhanh vậy sao?"

-"Tôi không muốn nhớ."

Cô nhẹ giọng nói, nhưng bởi chính thái độ của cô bây giờ làm cô gái kia phải tức lồng lộn.

-"Mày không muốn nhớ cũng phải nhớ. Chính mày đã tạo ra tao của hôm nay. Mày hại tao ở trong đó với người điên suốt thời gian qua. Mày phá tuổi thanh xuân của tao. Mày cướp mất người yêu của tao. Mày giết chết người thân duy nhất của tao. Tất cả mày cướp đi chỉ để lại toàn khổ đau lại. Bây giờ mày nới quên thì có thể quên dễ dàng như vậy sao."

-"Chính cô đã hại Mike."

Kí ức xưa bỗng dưng chạy về, cô lại thấy xót xa. Đâu phải tại cô vô tâm như nhiều người nói, mà là cô đang dằn xé lòng để không bật khóc trong ngày cưới của mình vì người đàn ông khác – không phải Thiên Tuấn. Cô đã mạnh mẽ biết bao nhiêu để quên đi quá khứ đau buồn đó. Vậy mà giờ cô gái này lại khơi gợi lên. Thật nực cười…

-"Mày còn nói nữa. Chính mày, chính mày đó, nếu như anh tao không đỡ cho mày thì làm sao lại chết. Đáng lẽ người chết chính là mày vì mày đã phụ tình một người rất yêu thương mày. Tất cả là do mày mà ra, mày biết không."

Vừa nói, cô gái vừa tức đến mức xông vào cô túm tóc, đánh mấy cái thật mạnh vào mặt cô làm cô chau mày vì đau.

Nhưng tuyệt nhiên cô không la lên vì đau, cô không muốn người khác đạt được mục đích. Cô nhẹ giọng lên tiếng:

-"Lâu nay sống tốt chứ, Như Trà."

Câu nói của cô như động chạm vào vết thương lòng sâu sắc nhất của ả, ả điên tiếc tát cô một cái thật mạnh.

-"Mày còn hỏi, mày biết cảm giác không điên nhưng ở chung với người bị điên nó như thế nào không?"

-"Gỉa điên sao."

Cô nhướn mày hỏi, mặc dù má cô đang đau rát.

-"Tao không giả điên thì ở tù mục xương à, tao không điên."

-"Cô bị điên thật rồi."

Cô buông gọn một câu rồi nhìn những người phía sau.

-"Làm chung với người điên, cái anh có lây không?"

Cô thật sự không biết sợ là gì, đến giờ phút này mà vẫn nói khích người khác được, một người mang mối thù khi xưa rất nặng.

Bọn người ở sau khó hiểu nhìn cô, còn Như Trà thì điên tiết lồng lộn cả lên.

-"Con khốn, mày sẽ không được nói chuyện nữa khi chồng mày tới đây đâu. Hãy tận dụng thời gian nói những điều mày muốn nói đi."

-“Thiên Tuấn…”

Cô nhăn mặt nhìn Như Trà, cô gái này đang có ý định gì vậy.

-“Nguyệt Nguyệt đâu.”

-“Ôi trời, tao tưởng mày chỉ nhớ đến chồng mà quên con luôn rồi chứ. Nhưng yên tâm đi, kẻ thù của tao là hai vợ chồng mày, con mày sẽ được an toàn.”

Cô nghe xong chỉ nhìn ả bằng con mắt khinh bỉ, dù gì ả cũng khẳng định không làm gì con mình là được rồi.

Cả căn phòng đột nhiên im lặng vì không ai nói chuyện, nhưng ít phút sau, cửa bật mở, tạo nên những âm thanh hoảng loạn. Thiên Tuấn đang đứng đó nhìn cô với ánh mắt bi thương.

-“Đến sớm vậy, người yêu.”

-“Sao cô làm vậy?”

-“Đúng là vợ chồng nhỉ, nói ra câu đầu tiên lại giống hệt nhau. Nếu muốn biết thì đợi xuống địa ngục rồi biết sao biết nhé. Haha.”

Nói xong Như Trà ra hiệu cho 20 tên xông vào hắn, hắn dùng sức đánh trả. Còn phía bên cô, Như Trà đang cầm quẹt diêm, mồi lửa đó sẽ kết thúc chuyện này.

Có lẽ hận thù trong lòng Như Trà đang lớn lên theo thời gian. Để bây giờ gặp lại cô, ả muốn bộc lộ ra hết.

Lúc nãy nhân lúc Như Trà đánh mình, cô đã ngã sang bên có miếng kính vỡ, cô nhanh chóng cứa dây để giải thoát mình. Cái cảnh một mình đấu nhiều người làm cô thật sự sợ sẽ xảy ra chuyện, vì vậy cô phải nhanh chóng cởi trói viện trợ cho hắn. Cô biết sức hắn đang dần cạn.

Những hết cứa đâm vào tay cô làm nó bật máu, cuối cùng chiếc dây thừng cũng đứt. Vừa lúc đó, Thiên Tuấn cũng sử 20 tên xong xuôi, cô thở phào nhẹ nhõm.

Như Trà cảm giác như chẳng lành, liền búng tay kêu thêm 10 người ra, cùng lúc đó châm ngòi lửa, lửa cháy thật nhanh. Làm xong những điều đó, ả lập tức bỏ đi.

Lửa tạt vào bỏng rát, những người kia được cô và hắn xử lí nhanh chóng, nhưng lúc bây giờ lửa đã một lúc to hơn.

-“Nguyệt Nguyệt và Thiên Thiên đâu, Thiên Tuấn.”

-“An toàn rồi, em không sao chứ.”

-“Ổ, mình ra khỏi đây đi.”

Nghe thấy con mình không sao, tâm trạng cô bớt lo lắng hơn một chút. Nhìn đâu đâu cũng toàn là lửa bốc lên làm cô nhăn mặt. Đây là lầu cao nhanh

của toàn lâu đài, chỉ sợ khi xuống được dưới đó, cô đã cháy đen.

Bỗng cô ho sặc sụa vì mùi khói. Hắn thấy thế thì cởi áo khoác thấm nước phủ lên đầu cô.

-"Tin anh, anh sẽ bảo vệ em."

-"Ừ, em tin."

Có thể ranh giới giữa sự sống và chết nó rất gần nhau nên cô và hắn đã trải qua bao lần. Nhưng khi đó, gần như thần mỉm cười luôn mang may mắn lại, vậy bây giờ, may mắn có một lần nữa đến không? Cô đang cầu nguyện…

-"Đùng."

Những bức tường không chịu được sức nóng nên ngã đùng trước mặt hắn và cô, hắn chỉ kịp kéo cô vào lòng né ra bên khác để bảo vệ cô.

-"Em sao không? Ổn chứ."

-"Ừm, anh sao rồi."

-"Anh ổn."

May mà cả hai không sao. Cả hai tiếp tục đi tiếp, còn 11 tần lầu nữa. Sẽ nhanh thôi đúng không, sẽ an toàn đúng không.

Nửa tiếng sau, toàn bộ lâu đài sụp đổ trước mắt Tiểu Nguyệt và Quốc Thiên, khiến cả hai bành hoàng và không ngừng la hét.

-"Huhu, anh Thiên, ba mẹ…."

-"Họ không sao, sẽ không sao."

Quốc Thiên ôm Tiểu Nguyệt vào lòng an ủi, cũng như an ủi chính bản thân mình.

10 phút sau, khói đã tan ra, cậu lập tức chạy vào tìm ba mẹ, cũng may lúc đó xe cứu thương tới, kịp thời đưa đi. Gia đình cậu cùng một lúc xảy ra chuyện. Lúc phát hiện ra hắn và cô, hắn đã ôm cô chặt trong lòng, cứ như mọi nguy hiểm chir được phép mình hắn nhận lấy. Chính vì thế, cậu luôn cảm thấy hãnh diện với tình yêu của ba mẹ.

Tiểu Nguyệt mệt đến mức ngất xỉu, và ngay bây giờ chỉ còn mình cậu tỉnh.

Cậu mệt mỏi dựa vào ghế ở phòng chờ nhìn vào phòng đang có ba người thân yêu của cậu nằm trong đó. Cũng may họ đều an toàn, nếu không…cậu không biết sẽ làm gì với những người hãm hại gia đình cậu nữa.

-"Lau mặt đi."

Một chiếc khăn được thảy vào người cậu, giọng nói nhẹ nhàng cất lên làm cậu nhăn mặt mở mắt. Cậu cầm chiếc khăn lên xem, xong nhìn qua người con gái đó, đang có ý định tiếp cận cậu sao. Nhưng sao lại trong hoàn cảnh này.

-“Không cần, đi đi.”

Cậu không thích con gái đến làm quen mình nên rất lạnh lùng. Tưởng cô này sẽ bám riết lấy cậu, ai dè…

-“Không cần thì thôi. Bộ dạng còn thảm hơn chuột trong ống cống.”

Một câu nói mang tính sỉ nhục khá cao làm cậu nhăn mặt, làm gì phải tệ đến mức đó. Nhìn lại mình, mặt mày toàn khói, quần áo cha rkhasc, hèn gì… Tại lúc nãy lo lắng cho mọi người quá nên chưa kịp đi rửa mặt. Tệ hại thật.

-“Cô kia.”

Nói xong cậu chạy lại gần cô, giật nhanh chiếc khăn có nước trong tay cô.

-“Tôi lấy, cảm ơn.”

Cô gái không nói gì, bật cười nhẹ nhìn cậu.

-“Tệ quá.”

Cô gái buông một cậu rồi bỏ đi, đúng là một cô gái kì lạ giống mẹ cậu. Nhìn nụ cuwoif của cô ấy, thật đẹp, mặc dù nó chỉ nhẹ nhàng thoáng qua.

***

Ở trong phòng bệnh…

-“Thiên Anh, không sao chứ?”

-“Ổn, anh không sao chứ, con sao rồi.”

-“Ổn cả đấy.”

Cả hai cùng nắm tay nhau, thở dài nghĩ chung về một chuyện. Làm thế nào để kết thúc quá khứ mà không làm bất kì ai tổn thương nữa…

Quyển 2 - Chương 4

Nhìn cảnh hai người yêu thương lẫn nhau, Tiểu Nguyệt cảm thấy thật sự cảm thấy hạnh phúc trước họ, ba mẹ luôn mang cảm giác đặc biệt đến nó.

Nó đến cạnh, nắm tay mẹ đầy thân mật, điều mà trước giờ nó không dám.

-"Mẹ sao rồi."

Cô chỉ xoa xoa đầu nó, còn hắn thì đang pha cốc sữa nóng cho cô, đến khi nhận cốc sữa từ hắn, cô mới lên tiếng.

-"Ổn."

-"Ba mẹ ăn gì không?"

Cô lắc đầu nhìn nó đầy tình cảm, nó tự cảm nhận gia đình nó rất ít nói chuyện với nhau, chỉ dùng hành động thể hiện là chính. Một loại tình cảm không nói bằng lời, rất đáng quý.

-"Vậy khi nào mình về?"

Nó tiếp tục một câu hỏi nữa.

-"Ngay bây giờ."

Hắn nhìn con gái một lát rồi dìu cô đứng dậy. Nó cảm thấy ganh tị với mẹ biết bao nhiêu.

Cả gia đình trở về ngôi nhà trên biển, tất cả ở đây cứ như chưa từng có gì xảy ra vậy. Vẫn bình yên và trầm ổn, chỉ là an ninh bây giờ có phần chặt chẽ hơn trước gấp 10 lần.

-"Thiên Tuấn, bắt được Như Trà chưa?"

Cả hai nằm trên giường ngủ, hắn ôm cô chặt trong lòng, nghe cô hỏi thế hắn nhíu mày.

-"Tiếp tục giả điên để chạy tội rồi."

-"Gỉa điên!"

Cô nói có phần ngạc nhiên.

-"Ừ, tất cả những việc cô ta làm với gia đình mình điều cho là bệnh điên tái phát. Thật đáng chết."

-"Thiên Tuấn, mai đến chỗ cô ta."

-"Không được."

-"Thiên-Tuấn."

Cô gằn giọng, tỏ ý không hài lòng khi hắn từ chối đề nghị của cô. Nhìn thấy ánh mắt kiên định đó của cô, tự dưng hắn suy nghĩ lại.

-"Được, anh đi với em."

Cô gật đầu ra vẻ đồng tình, có hắn đi theo cũng ổn, có gì hắn sẽ bảo vệ cô, đúng không.

Đứng trước nhà thương điên có vẻ hơi lớn, cô chột dạ ngó nghiêng xung

quanh, đúng là người ở đây không được bình thường, họ nhìn cô thật tởm. Nhưng cô không nói gì, lách người khỏi bọn họ rồi kéo hắn vào nhà trung tâm.

-"Cho tôi gặp bệnh nhân Như Trà."

Bác sĩ khoa tâm lí đưa hai người họ đến một khu nhà, có lẽ là khu nhà ăn.

Vừa thấy bóng cô, Như Trà đang ăn cơm cùng vài người nữa đứng bật dậy vì thấy người lạ, họ không ngừng la hét làm đầu cô và hắn muốn nổ tung.

Nhưng cô cảm nhận được giống như cô gái kia muốn trốn tránh cô hơn là căn bệnh sợ người lạ của người điên, Như Trà không ngừng la hét và chạy đến một căn phòng gần đấy. Cô nhanh chóng chạy theo, tới cửa phòng đột nhiên dừng lại vì nó đã đóng.

-"Nói chuyện đi, không có ai. Đừng giả vờ."

Nghe thấy tiếng cô, bên trong đang la hét bỗng nhiên im bặt, một phút sau cửa phòng bật mở rồi kéo cô vào. Và một lần nữa cửa phòng khép kín.

-"Tốt lắm."

Cô nhếch nhẹ môi nhìn Như Trà.

-"Số mày lớn nhỉ."

-"Không hẳn."

Cô nhún vai.

-"Mày thoát chết một lần nhưng không có lần thứ hai đâu. Hôm nay là tự mày đến nộp mạng cho tao."

Vừa nói Như Trà vừa quơ lấy con dao trên bàn đâm mạnh về phía cô, cô chỉ xoay người né tránh.

-"Tệ quá, đê hèn."

Lời cô nói ra như châm ngòi vào ngọn lửa đang râm rỉ trong lòng ả, ả điên tiếc lao vào cô như con thú điên bị chọc giận.

-"Con khốn, mày hại tao như thế chưa đủ sao."

-"Đó là do cô tự chuốc lấy."

-"Hôm nay sẽ là ngày giỗ của mày."

Như Trà nghiến răng đầy tức giận nhìn cô nổi lửa.

-"Nếu có bản lĩnh."

Cô nhếch mép, tiến lại gần ả nói một câu nhỏ rồi rút con dao trên tay ả ra. Mở cửa phòng đi ra ngoài như không có gì.

Còn bên trong, một cô gái đang run lẩy bẩy vì hành động của cô vừa làm, thật đáng sợ.

Vừa thấy dáng cô, hắn đã chạy nhanh lại, ngắm vợ mình từ trên xuống dưới không có gì thì thở phào nhẹ nhõm.

-“Em đi đâu vậy?”

-“Nói chuyện với Như Trà.”

Lúc nãy trong lúc hoảng loạn của bệnh nhân ở đây, hắn đã mất dấu của cô.

-“Ổn chứ.”

-“Không biết.”

Cô nói xong bỏ đi trước, lâu rồi hắn chưa thấy thái độ này của cô. Phải chăng có thứ gì đó làm cô rất tức giận.

Vừa về tới nhà, cô và hắn bất giác nhíu mày nhìn về phía bàn ăn đầy món. Không biết có phải di truyền từ cô không nhưng Tiểu Nguyệt nấu ăn khá ngon.

Thấy ba mẹ về, Tiểu Nguyệt reo lên vui mừng làm Quốc Thiên bên cạnh thốt lên hai chữ “trẻ con”.

-“Cùng ăn cơm nhé.”

Nó lên tiếng nói với ba mẹ, cô đi nhanh lại xoa đầu con gái, lâu rồi cô không ăn cùng gia đình. Chắc có lẽ cô đã bỏ đi khá nhiều điều hay ho rồi. Chẳng là vì căn bệnh ngủ của cô làm giờ giấc ăn uống bị trật nhịp, thành thử giờ ăn của gia đình và giờ ăn của cô khác nhau hoàn toàn.

Hôm nay đúng có dịp cả nhà cùng ăn chung.

-“Con nấu sao?”

-“Dạ”

Tiển Nguyệt gật đầu mỉm cười nhìn mẹ. Từ sau lần kinh khủng đó trở về, Tiểu Nguyệt thấy mẹ khác hắn ngày thường, mẹ có lẽ quan tâm và yêu thương nó hơn. Nó cảm thấy mẹ thật tốt, một người phụ nữ đáng để nó ngưỡng mộ.

Bên cạnh, Quốc Thiên ganh tị với em gái khi thấy nó được mẹ xoa đầu.

-“Xoa đầu con nữa”

Cô nhíu mày nhìn con trai khó hiểu, bên cạnh Tiểu Nguyệt đã nhanh mắt liếc anh trai.

-“Lúc nãy ai nói em con nít nhỉ, bây giờ người đó còn hơn con nít.”

Nghe lời châm chọc từ em gái, cậu cốc một cái thật mạnh vào đầu con bé.

-“Nhiều chuyện.”

Cô thấy hai đứa có vẻ muốn cãi nhau, lập tức kéo cả hai về phía bàn ăn.

-“Ăn cơm nào.”

Giọng cô có chút ra lệnh làm hai đứa trẻ đang cãi nhau bằng lời bây giờ chỉ còn đấu mắt. Còn bên đây Thiên Tuấn lừ mắt cảnh cáo về phía hai đứa con.

Nhưng cả hai đều xem như chưa từng thấy ánh mắt đó của ba mình.

Thấy mẹ gần gũi, cả hai được nước làm tới ra sức nũng nịu với mẹ, làm ai đó cứ chau mày suốt.

-"Bình thường lại, lộn xộn quá."

Bất ngờ chịu không nổi nữa, hắn đành khó chịu lên tiếng. Biết là tình cảm mẫu tử, nhưng sao hắn vẫn ích kỉ muốn giữ cho riêng bên mình. Kể cả con cũng không được gần gũi quá.

Cả ba cặp mắt đều nhìn về người phát ra tiếng nói ấy, nhưng ít giây sau, họ đều xem như không tồn tại.

-"Hôm nay ai muốn ngủ với mẹ nào."

Không nói cũng biết cả hai ai cũng muốn. Báo hại bên này mặt hắn đang đen nay đen hơn. Từ lúc gặp Như Trà xong tới giờ cô luôn tỏ ra thái độ khác thường với hắn, điều này làm hắn nghi ngờ đến cuộc nói chuyện kia. Thật tức muốn điên. Chỉ có một mình cô mới làm tính kiên nhẫn của hắn lung lay, mất kiên định, chỉ duy nhất một mình cô.

-"Vậy còn anh?"

-"Tự tìm chỗ ngủ đi."

Cô nói xong kéo tay hai đứa vào phòng mình. Hắn đơ người nhìn cô như một người hoàn toàn xa lạ.

Cả hai ôm mẹ, mỗi người một cánh tay làm cô muốn tê liệt. Tiểu Nguyệt có vẻ ngoan hơn, nhờ sự dỗ giành của cô mà con bé ngủ nhanh chóng. Thế nhưng còn Quốc Thiên, có làm cách nào cũng không ngủ được. Lâu lắm rồi, chắc hơn 10 năm rồi cậu mới được ngủ chung với mẹ. Cảm giác này khác hoàn toàn với ngày còn bé, cảm giác bây giờ giống như được yêu thương hơn.

Thảo nào ba lại yêu mẹ như vậy, ở bên người phụ nữ này, cảm giác yên ấm và bình yên luôn dội về chính bản thân mình.

Cậu cố chui vào cổ cô, cố hít mùi hương trên tóc cô để dễ dàng ngủ hơn, nhưng hình như đó là môt điều khó khăn để cậu đi vào giấc ngủ.

-"Thiên Thiên biết yêu chưa?"

Tưởng mẹ ngủ rồi, ai dè một câu hỏi đột ngột làm cậu giật mình nhìn cô chăm chú, mãi lúc sau mới lên tiếng.

-"Chưa, nhưng con sẽ tìm một người giống mẹ để yêu."

-"Tìm ra chưa."

-"Hiện tại thì chưa mẹ à."

-"Con hay trân trọng người con gái yêu thương mình thật lòng."

Cậu gật đầu nhìn mẹ, ngay lúc này cậu cảm thấy yêu mẹ mình hơn bao

giờ hết, nếu cậu mà sinh ra trước, cậu sẽ không dễ dàng bỏ qua người phụ nữ này. Ba cưới được mẹ, quả là một may mắn mà trước kia tu tâm lắm mới được.

-"Mẹ và ba yêu nhau như thế nào?"

-"Rắc rối."

Cô buông một lời nhẹ nhàng rồi ôm cậu vào lòng như muốn nói cậu ngủ đi. Và hình như cậu nhận ra một điều, ở trong vòng tay này cậu dễ ngủ hơn, cậu ước mình mãi nhỏ để mẹ ôm cậu mãi như vậy. Đáng tiếc cậu cứ lớn theo thời gian…

Mẹ cậu và một người phụ nữ tuyệt vời nhất, một người phải nói rất rất rất tuyệt, được làm con mẹ, cậu cảm thấy thật hạnh phúc. Không suy nghĩ gì nữa, cậu khẽ ôm mẹ chìm vào giấc ngủ.

-"Con yêu mẹ, mẹ ngủ ngon."

Cậu nhất định sẽ yêu, à không sẽ cưới một người giống mẹ, tuyệt vời giống mẹ, sẽ không thua kém mẹ một khía cạnh nào. Cậu nhất định phải tìm ra người con gái đó.

Bên ngoài, ánh mắt hơi giận của một chàng trai lướt qua gian phòng rồi nhanh chân bước đi, cảm xúc…

****

Hihi, ai biết nội dung sau của D hông, viết tầm 10-15 chương cho phần 2 này thôi nhé. D rất vui khi nhận phản hồi tốt từ các bạn, điều này làm D hứng thú viết hơn, sẽ có những tình tiết hay hơn khi tâm trạng của D vui ^^. Loveu, yêu mbn nhiều <3 độc giả của tôi <3

http://tieulun.hopto.org

Quyển 2 - Chương 5

-“Pùm…pùm…pùm.”

Những tiếng súng bắn ra vang vọng cả khoảng tầng hầm. Từng giọt mồ hôi ướt đãm cả khuôn mặt chàng trai, nhưng chính điều đó lại làm khuôn mặt đó hoàn mỹ hơn. Hôm nay lại có tâm sự hay buồn tức mà chơi súng?

Bắn xong, nhưng chưa xả được cái giận, hắn ngồi xuống thở dốc vì mệt, bên cạnh đã có khăn và chai nước chìa ra. Đợi chàng trai uống nước xong, cô gái nhanh tay lau mồ hôi. Nhìn cảnh đầy ngọt ngào hạnh phúc.

Nhưng hắn vẫn còn giận về thái độ của cô.

Cô mặc dù cũng giận nhưng không có hơi ấm của hắn, thật sự không ngủ được, đành phải ngoan ngoãn ra đây tìm hắn.

Cô biết hắn đang bực tức về thái độ của cô, nhưng rõ ràng cô có lí do mà. Hắn buông chai nước, ôm cô chặt vào lòng, cảm giác như xa vợ rất lâu vậy. Mặc dù cả người cô cũng ướt vì mồ hôi của hắn nhưng cô không đẩy ra, để yên như thế.

-“Giận chuyện gì?”

Câu hỏi của hắn làm cô chau mày, cái này đáng lí ra cô phải là người hỏi mới đúng chứ.

-“Không giận!”

-“Tỏ thái độ.”

-“Không có…”

Còn chưa nói hết câu, cô đã bị đôi môi kia chiếm lấy một cách cuồng nhiệt, như trút hết nỗi tức giận vào người cô. Đến khi muốn nghẹt thở, cô mới đẩy hắn ra thở hổn hển.

-“Trước đây thân thể này đã có người khác động vào?”

Có sao, là ai?

Hắn chỉ suy nghĩ thế, không có ý định nói ra vì vô tình thấy ánh mắt tức giận của cô.

-“NHƯ-TRÀ.”

Cô như nhấn mạnh cái tên đó cho hắn nhớ lại, hắn chau mày rồi thở hắc ra một cái thật dài.

-“Anh đã giải thích, lúc đó anh say nhưng tuyệt đối không làm gì có lỗi với em.”

Nghe hắn nói như thế, lửa giận trong cô đùng đùng cháy lên, rồi lập tức xoay lưng bỏ đi không nói lời nào nữa. Hôm nay chấp nhận thức trắng một đêm.

Hắn lần đầu tiên kể từ lúc cưới nhau tới giờ nhìn bóng cô đi mà không níu

tay lại, vậy là sao? Chẳng phải cô là người vô lí sao?

Vào phòng khách, thấy cô úp mặt bên đầu gối, đôi vai nhỏ bé run run mà lòng hắn như có ngàn vết dao cứa vào. Rõ ràng hắn sai ở đâu mà cô lại như thế, phải chăng cuộc nói chuyện đó có vấn đề, nhất định là thế.

Hắn đi về phía cô, nhẹ nhàng nâng mặt cô dậy rồi ôm cô vào lòng, như an ủi, như chia sẻ cũng như giảm trút nỗi giận của cô đi.

Đã lâu rồi, cô mới rơi nước mắt. Cô khóc vì tủi thân và sự bỏ rơi.

-"Anh là đồ đáng chết."

-"Ừ anh đáng chết."

-"Anh là đồ xấu xa."

-"Ừ! Xấu xa."

-"Tôi ghét anh."

-"Thôi đừng ghét."

Mặc cho mỗi câu nói của cô kèm theo những cú đám vào ngực hắn, hắn vẫn ấm thầm chịu đau để người phụ nữ này bớt giận. Hắn quá hiểu tính cô.

Cô thấy hắn ngoan ngoãn chịu sai, tức mình cắn một cái thật mạnh vào vai hắn, đau đến bật máu, hắn im lặng chịu đau. Người bị thương là hắn, nhưng hắn cảm giác như cô đang đau.

-"Hết giận chưa?"

-"Vẫn còn."

Cô không kiêng nể gì mà thẳng thắn.

-"Vậy giờ còn muốn làm gì nữa không?"

-"Ngủ."

Hắn mỉm cười nhẹ, bế cô lên đi vào phòng ngủ, ôm cô thật chặt trong lòng. Chỉ cần cô không buông tay, hắn sẽ giữ bằng mọi cách. Nhưng hắn tin tưởng cô, dù có giận thế nào đi nữa cũng sẽ không nói lời chia tay. Hắn biết cô sẽ hiểu có một lần thì những lần sau sẽ luôn luôn xảy ra.

****

Ánh nắng chiếu vào rèm cửa trắng, trong veo và đẹp lạ. Cô gái dụi mắt tỉnh dậy, bên cạnh vẫn còn bóng hình đó, cô nhẹ nhàng xoa xoa vào bả vai của chàng trai.

Chàng trai nhíu mày vì bị phá giấc, nhưng lâu sau hắn lại mỉm cười xoa đầu cô rồi ôm cô chôn chặt trong ngực hắn.

-"Đau không?"

Sau khi định thần câu hỏi đó là giành cho mình, hắn đẩy mặt cô ra khỏi người mình, nhìn cô chằm chằm. Lúc này mới nhớ vết cắn tối qua. Lúc mới cắn thì đau thật, nhưng được ôm cô ngủ, tự nhiên cái đau bay đi đâu mất tiêu.

Thế mà giờ cô nhắn đến, không đau cũng tự nhiên thành đau một cách dữ dội.

-“Đau. Đau muốn chết.”

-“Nói dối.”

-“Thật, đau ở đây này.”

Hắn vừa nói vừa đưa tay cô đặt ngay ngực trái mình, ánh mắt tràn ngập yêu thương và trông chờ phản ứng từ nơi cô.

-“Nơi này đau mỗi khi thấy em như vậy.”

Cô ánh mắt mơ hồ nhìn hắn một lúc, sau đó ngồi dậy, suy nghĩ một cái gì đó mông lung lắm, làm bất cứ ai cũng không hiểu ý nghĩa của ánh mắt đó là gì.

-“Đưa vai đây.”

Lúc này cô mới lên tiếng, làm hắn đang nhìn cô bỗng nhiên giật mình, sau đó cũng đưa vai cho cô xem. Như thế, cô đã hết giận.

Cô xem xét một chút, rồi đứng dậy đi lấy thuốc, bôi vào.

-“Sau này phải tránh.”

-“Tránh gì?”

Hắn khó hiểu nhìn cô, cô vẫn còn bôi thuốc cho hắn, rất nhẹ nhàng, đầy yêu thương.

-“Lúc em cắn, anh phải tránh.”

-“Không, như thế em sẽ giận hơn.”

-“Em sẽ kìm chế.”

Hắn biết tính ngang ngược của cô nên chỉ cười cho qua chuyện, giận dữ lên thì khỏi nói, không ai nói lại, còn cãi bướng thì hắn cũng phải chịu thua. Tính con nít của cô khi ở cùng hắn ngày càng tăng theo cấp số nhân.

Như nhớ ra điều gì đó, hắn trừng mắt nhìn cô với ánh mắt tức giận.

-“Không được ôm Quốc Thiên ngủ nữa.”

-“Nó là con em mà.”

-“Không được, nó lớn rồi.”

-“Anh ghen.”

Cô bật cười không nói gì nữa rồi đi ra khỏi phòng nấu ăn, cô vẫn thường nấu ăn cho gia đình mặc dù cô rất ít khi ăn cùng.

Trên lầu, Tiểu Nguyệt và Quốc Thiên đều xuống lầu để chuẩn bị đi học. Hôm qua có mẹ nên hai đứa có vẻ ngủ rất ngon, bằng chứng là hai đứa thức dậy hơi trễ.

-“Ăn rồi đi học.”

Cả hai mặc dù trễ nhưng nghe nói cũng ngồi xuống ăn, dù gì cũng không

sao. Những bữa ăn mẹ nấu chưa có ai trong nhà dám bỏ lỡ, đó là một điều rất tốt trong gia đình hạnh phúc.

-“Con đi đây.”

Ăn được vài miếng, cả hai ôm hôn mẹ một cái rồi đứng lên đi học. Thiên Tuấn nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô đọc báo.

Cô nâng môi cười một cái rồi bước vào phòng.

-“Hệt ông già.”

******

Quốc Thiên lái xe đến trường, đúng lúc va phải một người, mà người con gái này dáng vẻ rất thất thần. Định bụng dựng xe dậy rồi rầy la nhưng khi bắt gặp khuôn mặt đó làm cậu nhăn mặt.

-“Là cô sao?”

Cô gái không nói gì, đứng dậy phủi bụi trên người mình, liếc cậu một cái rồi xoay người bước đi. Một cách quay lưng khá hững hờ, không như những người con gái khác có tình muốn làm quen với mình.

Nhưng chỉ suy nghĩ thế thôi, không nghĩ nhiều nữa, cậu nhanh chóng đến trường.

Lúc vào học, cậu mới biết đó là cô gái mới chuyển trường, lại vào đúng lớp cậu. Có phải là định mệnh không. Khi tình cờ gặp nhau 3 lần, mặc dù không mê tín nhưng bây giờ cậu hơi tin tin vào duyên phận rồi đấy. Cậu nhếch mép đầy hứng thú với người con gái mang tên “Nhật Thủy”.

Buổi học nhàm chán làm cậu buồn ngủ hết sức, thế là cậu từ tìm chỗ lí tưởng cho mình. Những kiến thức này cậu đã được học qua, nếu không phải do ba bắt buộc, cậu đã không đến trường.

Lên sân thượng, cậu nhìn thấy một cảnh tưởng khó hiểu đập vào mắt mình. Một thiên thần đang rơi lệ, cảnh tượng làm nao nức lòng người.

Cậu đứung bất động, không lên tiếng, chỉ đứng ở sau ngắm nhìn bóng hình đang kìm tiếng nấc. Tỏ ra mạnh mẽ mặc dù mình yếu đuối sao. Điểm này giống mẹ, duyệt một điểm.

-“Lau đi.”

Cậu chìa chiếc khăn của mình cho cô, bất lắm mới lấy nó đưa cho cô, khăn này là do mẹ cậu đan tặng, cậu rất quý.

Nhật Thủy giật mình nhìn cậu chằm chằm, sau đó tức giận giật khăn trên tay cậu.

-“Thích xem người ta khóc lắm à.”

Sau đó cô bỏ đi luôn, cậu định lên tiếng nhưng bóng cô đã đi khuất xuống hành lang. Trời ơi chiếc khăn!

Cậu chỉ cảm thán một câu rồi thở dài, sau đó tìm chỗ ngủ.
Sẽ có biến đây!!!

http://tieulun.hopto.org

Quyển 2 - Chương 6

Có đôi khi chúng ta muốn biết sự tồn tại của một loại yêu thương có ý nghĩa gì. Cũng có đôi khi ta muốn biết tại sao nhất thiết phải có yêu thương. Vậy mà thực tế đời thường đang chứng minh thứ yêu thương đó là thứ trường tồn trong lòng mỗi con người khi họ được sinh ra. Nó cứ lớn dần già trong lòng ta, vì thế chẳng ai dám rũ bỏ hay quăng nó đi đâu xa được cả.

Suy đi nghĩ lại rất nhiều lần, cuối cùng Quốc Thiên cũng can đảm đi gặp ba mình để nói chuyện của nam nhi, về chuyện yêu đương. Nói thật thì cậu rất muốn biết tại sao ba lại cua được một người tài sắc vẹn toàn như mẹ. Còn mình thì tìm mòn mỏi suốt 16 năm qua vẫn chưa thấy một mống người nào như thế. Có bất công quá không, hôm nay phải hỏi cho ra lẽ.

-"Ba, nói chuyện được không?"

Thiên Tuấn đang bắt chéo chân ngồi phơi nắng với cả đọc báo ngoài trời rất ung dung vào buổi sáng chủ nhật thì từ đâu có người đến phá đám làm hắn chau mày.

Ngước lên nhìn cậu con trai mấy giây, xong lại tiếp tục đọc, lại còn quơ tay lấy ly sữa hớp một tí.

-"Nói đi."

-"Ba dẹp cái này sang một bên đi."

Mặc dù thấy con mình hơi lạ nhưng cũng nghe theo lời nó, bỏ tờ báo xuống, nhìn con một cách lạ lẫm.

-"Chuyện gì?"

Nhìn thái độ bất đắc dĩ mới nói chuyện với cậu của ba làm cho cậu hơi mất hứng, ba là người nhàn nhạ, thật sự là như vậy đấy.

Sau một hồi quyết định, cậu cũng cam đảm hỏi hắn đúng với lòng mình.

-"Ba yêu mẹ như thế nào ạ."

Cậu rất muốn nghe chuyện hai người trước kia, mặc dù đã hỏi Thiên Anh, muốn kể cho mình nghe nhưng cô vô tình nói một câu "rắc rối" làm cậu phải nhăn mặt cố gắng vỗ vờ bằng giấc ngủ mới nhanh chóng quên đi cái lạnh nhạt của mẹ.

Nếu không nghe được từ mẹ thì mình nghe từ ba, bên nào nói cũng vậy, đúng không.

-"Nhiều chuyện."

Trái với suy đoán của cậu, ba và mẹ cứ như một ruột vậy, câu trả lời về từ thì có lẽ khác hoàn toàn, nhưng nghĩa và độ lạnh nhạt thì giống nhau chẳng hơn kém nhau mấy. Chẳng lẽ chuyện tình của họ tệ đến mức không muốn ai biết sao. Thật buồn.

-“Ba không nói con ôm mẹ ngủ hoài cho coi.”

Đúng là một đòn tâm lí đánh trí mạng vào tim hắn, nhìn hắn giật nảy mình nhìn con trai thì cậu đủ biết ba sắp sửa thay đổi ý định.

-“Con sẽ theo mẹ suốt!”

Cậu còn cố tình nói thêm làm hắn trừng cậu một cái muốn cháy da mặt. Thế nhưng ít phút sau, theo như dự đoán của cậu thì đúng thực là hắn đã kể. Cái gì chứ đối với ba nhược điểm chính là mẹ, duy nhất một thứ đó thôi. Bởi có lẽ ba cũng hoàn hảo tất cả mọi mặt.

-“Con thấy mẹ như thế nào?”

-“Lạnh nhạt quá.”

Thiên Tuấn gật đầu.

-“Vợ ba có mối tình đầu hơi đau buồn nên chuyển trường và gặp ba.”

-“À, là ba làm anh hùng vớt mĩ nhân trong lúc mĩ nhân đau buồn ngập tràn phải không? Mà nghĩ cũng lạ, là ai mà dám bỏ rơi mẹ thế. Thật ngu ngốc!”

Thiên Tuấn chập rãi lắc đầu nói cho con hiểu.

-“Anh ta mắc căn bệnh cần chữa trị, khả năng sống rất thấp, muốn tốt cho vợ ba nên đã đóng kịch với cô bạn thân của cả hai dựng nên thảm cảnh một người bị phản bội bởi người yêu và bạn thân.”

-“Nhưng sau đó, anh ta chữa xong bệnh, quay lại tìm vợ ba và nói lời giải thích. Nhưng lúc đó, ba đã bị mẹ con thu hút, ngày trước tỏ tình với vợ ba, ngày sau cô ấy quay lại với anh ta.”

-“Lúc đó ba đau lắm, nhưng biết gì ngoài việc chúc phúc cho vợ ba.”

-“Thế nhưng đến một ngày, tưởng tất cả đã chấm dứt, đột nhiên mẹ con bỏ đi, không một dấu vết. Mẹ con bị bệnh máu trắng, và biết một sự thật là bạn thân của cô ấy thật sự yêu người yêu mình. Mẹ con cao thượng, muốn nhường hạnh phúc đó, nên chấp nhận buông tay. Mang theo nỗi đau tình thần lẫn thể xác.”

-“Lúc thấy mẹ con vui vẻ hạnh phúc bên người đó, ba đã nghĩ đến việc buông tay, nhưng đến khi mẹ con đi, ba mới biết mẹ con thật sự rất quan trọng. Mà trước ngày cố ấy đi, cô ấy đã chào tạm biệt một câu mà đầy hàm nghĩa khiến ba nhất thời không để ý đến, rất bức bối.”

-“Ba đã từng chờ mẹ con, 3 năm không phải dài nhưng rất là lâu. Ba thật sự muốn biết mẹ con đã làm gì trong khoảng thời gian đó. Nhưng khi quay về, cô ấy vẫn mang một khí chất như lúc tuổi 17, rất đẹp và trong sáng khiến ba phải một lần nữa chìm đắm vào. Cứ nghĩ đã quên nhưng khi thấy, cảm giác không quên được mà nỗi nhớ càng dai dẳng.”

-“Mà thật hài khi ba lại ghen với một người con gái. Người đó y hệt con trai, bận đồ, kiểu đi đứng, mái tóc, cái gì cũng giống con trai lại đi kè kè bên mẹ con. Làm ba cứ tưởng 3 năm qua mẹ con đã tìm được hạnh phúc mới.”

-“Đến khi có một hôm ba bị tai nạn ngoài ý muốn, mất máu khá nhiều, trong đêm khuya mẹ con đã chạy đến bên ba, cho ba thêm sức mạnh chống chọi lại cơn đau thể xác. Mẹ con đã tự lấy máu mình cứu ba, ba rất vui. Nhưng điều vui hơn nữa, đó là ba biết được 3 năm qua mẹ con có để ba trong lòng, có thương nhớ ba, có quan tâm ba.”

-“Trải qua rất nhiều, rốt cuộc cả hai đã đến bên nhau, thế nhưng tất cả không có gì trọn vẹn, giống như tình yêu không phải trải qua sóng gió thì không bền vững vậy.”

-“Con biết không? Bên mẹ con có rất nhiều người đeo đuổi, Hàn Phong, người yêu cũ rồi cả thằng nhóc nhỏ hơn mẹ con một tuổi, là Bùi Hải cũng thích. Nói chung sức hút của mẹ con khá lớn. Nhưng mẹ vẫn chọn ba, điều đó làm ba rất hạnh phúc.”

-“Cho đến một hôm, mẹ con cận kề cái chết bởi sự ghen tuông của một người con gái không có được tình cảm của ba làm ba phải xa mẹ gần một năm. Bởi lúc mẹ con rơi xuống cái vực tử thần đó, ba đã không nghĩ đến cái gì nữa mà ôm chặt mẹ con, bảo vệ cô ấy đến phút chót.”

-“Lúc đó càng buồn hơn, chú Quân của con đó, nghe tin ba rớt xuống vực, tưởng chết bên từ Mĩ trở về giúp điều hành công ty như bình thường. Nhưng lại vô tình thích mẹ con.”

-“Mẹ con đã dằn vặt tbản thân về cái chết của ba nên một lòng một dạ với ba, điều đó ba rất quý trọng.”

-“Tất cả cứ như giấc mơ, khi ta nhắm mắt, rồi mở mắt thì nó chợt tan biến như khói sương mù.”

-“Ông trời đã trao cho ba một thứ quan trọng nhất đời người, đó là mẹ con. Ba luôn cảm ơn trời về điều ấy. Nhưng không, lúc ấy thật sự ông trời chưa soi sáng đường tình của ba và mẹ. Khi ba cầu hôn mẹ, đến lúc cả hai sẽ được bên nhau trọng đời, thế mà đùng một cái, tai họa lại rớt xuống bởi một cái hang động kì quái mà lúc ba đưa mẹ đi du lịch.”

-“Tên Mike như điêu đổ mẹ con, không từ thủ đoạn mà cướp lấy mẹ con trong ngày vui của ba và mẹ. Lúc đó ba bất lực lắm khi không giữ được mẹ con, và thế làm mẹ con thành vợ người ta.”

-“Lúc đó cô ấy có thể không đồng ý hắn, có thể mẹ và ba không cùng nhau sống trên trần giân thì ít nhất thiên đường vẫn có thể. Thế nhưng mẹ con không chịu, mẹ đã vì ba mà bán rẻ hạnh phúc, mẹ vì bảo vệ ba, đã chọn con

đường ấy.”

“Nhưng trong thân tâm, mẹ con làm đều ấy cũng chính là căn bệnh 3 năm trước lại trở về, mẹ con khi đó chữa chưa dứt, hôm đó tái phát. Cô ấy muốn buông xuôi tất cả khi nghe tin ba và Như Trà, em gái Mike kết hôn.”

-“Chuyện đời rất trớ trêu, tất cả đề do chú Quân con giúp đỡ, nếu không ba cũng không biết ba và mẹ có trở về với nhau được không?”

-“Còn về sau con đã nghe chú Quân kể rồi đúng không?”

Quốc Thiên chăm chú nghe không bỏ sót một chữ nào. Thầm cảm thán một câu đầy ngưỡng mộ nhìn ba mình. Thì ra cuộc tình của họ lãng mạng đầy sóng gió như vậy. Đúng là nó dài và cuốn hút đến mức người nói không muốn nói, người nghe xong lại muốn nghe tiếp.

-“Nói vậy chú Quân thích mẹ luôn hả?”

-“Đại loại là vậy.”

Hắn nhún vai nhìn con, rồi lại nhìn xa xa về phía cuối chân biển, nơi mặt trời to đùng đang dần hiện lên.

-“Con ngưỡng mộ tình yêu này.”

Hắn không nói gì, nhàn nhạ uống sữa, cứ xem lời con mình nói hoàn toàn là bình thường, giống như nghe lâu và nhiều quá nên quen. Đáng lẽ cậu sẽ giận, nhưng cậu không dám vì vô tình bắt gặp bóng dáng một người đứng sau, toát ra không khí lạnh làm cậu phải rùng mình.

-“Mẹ.”

Ít khi mẹ dậy sớm mà ra đây, có đôi khi mẹ dậy sớm chỉ để nấu đồ ăn sáng xong lại tiếp tục đi ngủ, hôm nay ra đây làm cậu có hơi bất ngờ. Nhìn qua ba xem thử có phản ứng gì không nhưng thấy ba vẫn nhàn nhạ uống sữa làm cậu phát bực. Không biết cái chất lỏng màu trắng này chứa thuốc phiện hay sao mà cả ba và mẹ đều thích uống. Trong khi đó cả cậu và Nguyệt Nguyệt đều rất ghét.

-“Hôm nay đi chơi, cả nhà đi biển.”

Hắn nhìn cô một lát rồi gật đầu, điều đó làm cậu ngơ ngác. Chưa kịp hiểu gì thì đã bị hắn đẩy vào nhà chuẩn bị đồ.

Không nói cũng biết Nguyệt Nguyệt vui như đi hội, mà nói chung ai cũng vui. Mà cô rất ít khi muốn ra ngoài, hôm nay lại ngoại lệ. Cảm thấy thật hưn phấn khi mẹ đề nghị đi biển, chắc chắn mẹ muốn ra đảo jincho cách nhà bằng một tiếng đi thuyền.

Mà nói chung hòn đảo đó là của gia đình cậu, thuộc quyền của Thiên Tuấn vì hắn đã mua đứt. Đúng là một nơi lí tưởng để nghỉ mát.

-“Dạo này thấy mẹ ít ngủ.”

Nguyệt Nguyệt vô thức thốt lên khi thấy mẹ trầm tĩnh dang hai tay đón cơn gió nhẹ nhàng từ cơn biển mang lại. Mẹ đúng là người biết tạo nên khung cảnh truyệt trần. Ba bên này không khỏi chụp hình lưu lại, Quốc Thiên cũng thừa cơ hội đó chụp để ngắm. Nghe em gái nói thế thì cả cậu và hắn đều ngẩng ra nhìn. Ờ cũng đúng, dạo này cô rất lạ, lại ít ngủ.

-"Mẹ không ngủ nữa, con xem mẹ ngủ nhiều béo lên rồi phải không?"

Cô xoay nhẹ người, môi hơi cong lên nói chuyện với con gái. Một câu làm cả ba ngơ ngác, ít phút sau mới phản ứng, cả ba đều bật cười thành tiếng nhìn cô không nói nên lời. Cô phải chăng ăn trúng gì mà thay đổi tính hắn, đúng là trẻ con đáng yêu chết mất.

-"Trời, mẹ của con tuyệt vời hơn chữ tuyệt vời, đâu có béo."

-"Nhưng mẹ thấy thế."

Cô không quan tâm với nụ cười của hai người kia, vẫn một mực nói chuyện với con gái.

Thiên Tuấn thấy thế, tiến lại, ôm chặt eo cô khiến cô ngơ ngác.

-"Em vẫn vậy, có béo lên đâu."

Nghe hắn nói thế, cô mỉm cười nhẹ, tựa đầu lên vai hắn thở dài.

-"Em đã bỏ lỡ nhiều điều thú vị cùng gia đình mình bằng việc ngủ rồi, bắt đầu từ giờ em sẽ bù đắp lại…tất cả"

Nghe cô nói thế, trong lòng hắn cảm thất hạnh phúc. Mà khoogn hắn riêng mình hắn, cả hai người còn lại cũng ngạc nhiên rồi len lỏi thứ hạnh phúc không tên. Mẹ đúng là thay đổi rồi. Cả ba đều yêu thích cái sự thay đổi này của mẹ.

Cả nhà cùng chụp một bức ảnh gia đình, thật tuyệt diệu. Một bức tranh nhuộm màu hạnh phúc. Bây giờ có gió to mưa lớn, tất cả đều thấy hạnh phúc, không thứ gì nhiễm bẩn có thể xô vào được. Quốc Thiên và Tiểu Nguyệt thầm cảm ơn trời đã cho cả hai một người cha hoàn hảo, một người mẹ tuyệt vời, một gia đình trên cả hạnh phúc.

http://tieulun.hopto.org

Quyển 2 - Chương 7

Những tia nắng sớm đang rủ trên mặt đường in lên những hình bóng nhí nhố dễ thương của từng đàn bướm. Chàng trai trẻ đưa tay đón nhẹ những cánh hoa bồ công anh đang bay trong gió. Có lẽ vì trước đây cả ba và mẹ đều thích bồ công anh nên cậu cũng truyền nhiễm một ít.

Hít lấy không khí trong lành, lười biếng dời mắt chỗ khác. Cho đến khi có tần suất ảnh hưởng khác đang xâm chiếm vào mắt cậu, cậu mới xoay chuyển hướng nhìn. Cô gái đang nhắm mắt, dang tay hưởng thụ không khí, giống cái cách mà mẹ làm mỗi khi cảm nhận được không khí tốt.

Cứ tưởng cảnh đẹp đó sẽ giữ mãi nếu cậu không nghe tiếng nấc lên nhẹ nhàng và cái ngã bất ngờ của cô gái.

Cậu lại bên cô gái ấy, mới phát hiện ra là người quen. Dạo gần đây sao thường gặp cô ta thế nhỉ?

Thấy cô gái khóc, cậu hơi khó chịu, cậu ghét con gái khóc, đặc biệt là trước mặt mình. May mà cả mẹ và em gái không thích khóc, bất kể chuyện gì đi nữa, nếu không cậu cũng không biết mình phải làm sao.

-"Cô thích khóc nhỉ?"

Cậu ngồi bên cạnh cô, nhẹ nhạng hỏi nhưng mang một âm điệu châm chọt.

-"Vậy cậu thích xem người khác khóc lắm à."

Nhật Thủy hơi ngạc nhiên khi thấy cậu nhưng lúc sau cũng lấy được bình tĩnh mà đáp lại.

-"Khác hẳn lần đầu gặp, cô không yếu đuối như bây giờ."

-"Đồ nhiều chuyện, cậu là một tên sao chổi, đi đâu cũng gặp."

-"*Ơ* hay, đây gọi là tình cờ duyên số."

Nhật Thủy chỉ liếc cậu một cái rồi gối đầu lên đầu gối nhìn về một hướng xa xăm suy nghĩ. Thật là buồn.

-"Tôi cho mượn vai, có muốn khóc không?"

Cho đến sau này cậu cũng không hiểu được hành động cho mượn vai của cậu lúc đó là có ý đồ gì. Chỉ đơn giản là hôm đó cậu không đem theo khăn nên mới cho mượn vai.

Tưởng cô sẽ không đồng ý, thế mà trong tích tắc chòm người qua dựa hẳn vào vai cậu khóc như đứa trẻ bị ai dành mất kẹo. Thật là con nít hết nói.

-"Có chuyện buồn sao?"

Cảm giác như giữa cô và cậu thân thiết lâu lắm vậy, nói chuyện như thế =.=

-"Hức…hức…con trai đúng là một lũ khốn nạn."

=.= Có cần phải nói thế không, cậu cũng là con trai mà, đang chửi xéo cậu sao.

-“Đừng quơ đũa cả nắm như thế chứ?”

Lúc này Nhật Thủy mới nhận định người bên cạnh mình là ai, liền hất người cậu ra, tức giận nói.

-“Cậu cũng khốn nạn lắm đúng không. Xem bọn con gái tôi là gì, thích quen thì quen, còn không thích nữa thì chia tay sao. Thật quá đáng!”

Nhìn khuôn mặt tức giận của cô, kèm theo cái nghiến răng và nước mắt còn vương trên khóe mắt làm cậu không giận mà còn cười. Cảm giác gì đó khó diễn tả.

-“Vừa bị người yêu bỏ, đáng bận không?!”

Cậu nhếch nhẹ môi cười như không cười nhìn cô.

Nghe cậu nói thế, Nhật Thủy lại khóc tiếp.

-“Tôi ngốc lắm, tôi đúng là con ngốc, tự dưng đi thích người ta làm gì để giờ người ta quen người khác lại đau đớn như thế này. Huhu.”

Tự dưng thấy khó chịu hơn nữa, xen chút đồng cảm gì đó, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

-“Người đó không xứng với tình cảm của cô, đâu nhất thiết phải khổ sở như thế. Đáng lí ra giờ cô phải vui lên, phải sống tốt hơn để người đó biết bỏ cô là một sai lầm.”

Nghe lời an ủi của cậu, cô cũng thôi thút thít, ánh mắt trở nên có lối sống và hướng đi. Cô xoay người bỏ đi, trước khi đi còn bỏ lại một câu “cảm ơn”.

Cậu cũng không đuổi theo, cũng không nhìn bóng cô. Cậu cứ đứng đó như người vô hồn. Từ khi nào mà cậu lại nói nhiều như thế, lại an ủi người khác giới ngoại trừ em gái mình nữa. Thật kì lạ!

Về nhà, suy nghĩ ấy vẫn miên man trong lòng cậu, làm cậu cứ bồn chồn không thôi. Vừa đúng lúc thấy Nguyệt Nguyệt ngoài sân, như là đang chờ cậu về để nói chuyện.

-“Anh Thiên, hôm nay đi với em.”

-“Lại có ai tán tỉnh nữa à!”

Tiểu Nguyệt cười híp mắt nhìn anh mình gật đầu một cái. Tại vì nó mới qua sinh nhật 11, vậy mà nhiều người để ý lắm, lại mấy thằng nhóc nhoi nhoi muốn tán tỉnh. Mà kì lạ thay, Tiểu Ngyệt có từ chối cách gì cũng không được, báo hại con nhỏ bị theo hoài. Vậy nên mới giờ Thiên Quân ra mặt. Nhớ lại những lần trước đây, khi cậu ra mặt đều hiệu nhiệm nên bây giờ lại bị nó bắt ép. Thật là hết đường nói.

-“Có ai nói mặt mày già hơn tuổi chưa.”

-“À, có…”

-“Tao biết ngay mà….”

Quốc Thiên chưa nói xong, Tiểu Nguyệt đã chen vào.

-“Có là em mới nghe anh nói.”

Quốc Thiên liếc em mình một cái, “hừ” một tiếng rồi bỏ vào nhà. Con nhỏ biết chọc được anh, cười sung sướng. Nhưng nhớ ra điều gì đó, liền chạy theo anh. Đừng nói vì chuyện nhỏ nhặt này mà không chịu giúp nó trốn khỏi mấy tên đeo đỉa kia chứ. Ôi trời ơi!

Quốc Thiên bước vào nhà, phía sau Tiểu Nguyệt cũng đuổi kịp, cô bé thở dốc.

-“Anh ỷ chân dài rồi thích đi nhanh thì đi hả?”

Đang bực, nghe nó nói thế, cậu cũng bật cười.

-“Giờ nhóc ý kiến, ta có thể bãi công.”

Biết cậu đang nhắc điều gì, nó cười lả nhả.

-“Tại anh chưa biết yêu đó thôi, lúc đó mới biết người không phải mình thích đeo đuổi thật là bực bội.”

-“Vậy…mày đã yêu, ở tuổi này.”

Quốc Thiên tối sầm mặt nhìn em gái. Nó mới 11 tuổi mà dám chỉ bảo chuyện tình yêu cho cậu, thật điêu ngoa. Không thể tin được.

-“Ừ, em yêu nhiều lắm, yêu ba nè, yêu anh nè, yêu mẹ nè, yêu kim jum, young chu tea, kim tak hea nữa, nói chung là nhiều lắm. Nếu một trong những người em thích, tỏ tình với em thì em sẽ đồng ý ngay tức khắc.”

Vài vạch đen hiện lên rõ ràng trên mặt cậu, cậu xoay người bỏ đi lên lầu, đóng cửa một cái “rầm” trước ánh mắt chưa hoàn hồn của Tiểu Nguyệt, nó nói có gì sai sao. Đúng là ông anh khó tánh, thứ gì cũng khó chịu. Chắc lại thừa hưởng từ mẹ rồi, trong nhà chỉ có mẹ khó tính nhất thôi, còn ba thì nghiêm khắc. Vậy thì ông anh bị nhiễm luôn bệnh của hai người rồi. Chả bù cho mình, nó chẳng truyền nhiễm gì về những điều xấu cả. Toàn hưởng điều tốt thôi. Nhưng sắc đẹp của hai người nè, như tài nấu ăn của mẹ nè, như giọng hát của mẹ nè, như đấu võ của mẹ nè, nói chung rất rất nhiều điều tốt.

Nó tự thở dài một tiếng rồi vào bếp làm đồ ăn trưa cho gia đình. Ba mẹ đi đâu mà sáng sớm tới giờ chưa chịu về nữa.

Nói gì thì nói nhưng tối cũng phải lôi thằng anh đi ra phố để cắt đứt tình trạng hiện nay của nó. Bực phát khiếp.

*****

Quốc Thiên lên sân thượng, cốt yếu cũng chỉ tìm chỗ ngủ. Nếu không phải do Thiên Tuấn bắt ép đến trường, cậu cũng không đến để dày vò khổ sở

như thế này.

Cậu nhìn vào màn hình điện thoại, khẽ mỉm cười. Đúng là hiện tại chỉ có mình mẹ mới làm cho cậu có cảm giác bình tâm nhất. Nụ cười của mẹ, luôn luôn làm cậu vui vẻ.

Bất giác cậu mỉm cười, mẹ là người duy nhất khiến cậu có tâm tư buồn đều tan biến hết.

-"Người yêu cậu."

Bỗng nghe giọng nói từ sau lưng, cậu quay lại nhìn, sau đó gật đầu.

-"Ừ, là người tôi yêu."

-"Rất đẹp, hắn là rất yêu."

Cậu bật cười, nhìn lại màn hình điện thoại lần nữa, đoán chắc là Nhật Thủy đang hiểu lầm, nhưng cậu cũng ngại giải thích.

Không ai biết rằng để có tấm hình này cậu đã khổ sở như thế nào đâu. Nghe nói tấm hình này là lúc mẹ 17 tuổi, ở trong đám bồ công anh, mẹ mỉm cười nhìn về hướng xa, ba đã lén chụp lại, giấu chỉ để mình ngắm. Thật không may lúc đó cậu bắt gặp, và thế là đã lén lút lấy trộm. Đúng là sắc ai cũng phai tàn theo năm tháng, nhưng riêng mẹ, cậu thấy hình như chưa phai, dẫu một chút.

-"Là mối tình đầu của tôi, đương nhiên là tuyệt đẹp."

-"Vậy, hai người đã kết thúc."

Nghe thế, cậu bật cười.

-"Đã có khi nào bắt đầu đâu mà kết thúc."

-"Cậu yêu đơn phương."

Nhật Thủy thốt lên đầy bất ngờ.

-"Ừ, đại loại là vậy."

Cậu mỉm cười, không tỏ ra buồn bã hay đau buồn gì cả, cậu thấy vui và ngưỡng mộ vì bên mẹ có người yêu thương như ba bên cạnh. Họ đã trải qua bao nhiêu sinh tử mới đến được với nhau, cậu có là gì. Tình yêu của cậu đối với mẹ, đơn giản là tình mẫu tử không thể nào tách rời. Lúc ý thức được tình cảm, cậu đã khẳng định chính mẹ là mối tình đầu của mình, một mối tình đẹp mà bất cứ ai cũng không biết được, cậu tin chắc là như vậy.

-"Hắn là cậu rất đau khổ."

-"Không, tôi rất vui."

-"Chưa nghe ai nói yêu đơn phương mà vui cả."

-"Vậy sao, giờ thì nghe rồi đó, đặc biệt không?"

Cậu cười, xong cất điện thoại vào túi. Hai tay đút vào túi quần nhìn về hướng xa.

-“Đó là người mà chỉ nên yêu thương, không nên có được, một người trước khi sinh ra, mình đã đặt hết niềm tin yêu vào đó, biết là ai không?”

Nhật Thủy định trả lời là “mẹ” nhưng từ ấy chưa được thốt ên, cô đã vội vàng lắc đầu. Không thể nào.

-“Là mẹ tôi.”

Lần này hắn bật cười thật to rồi bỏ xuống lầu, đến giờ cậu cũng không còn tâm trạng để ngủ. Cậu thấy mình dạo này nói rất nhiều, đặc biệt lại giải thích. Nhưng chỉ đứng trước người con gái này, phải chăng???

Nhật Thủy đứng bật động, phải nói người phụ nữ đó rất đẹp. Chắc vì thế nên mới tạo ra một người như Quốc Thiên, bức tranh tuyệt đẹp.

http://tieulun.hopto.org

Quyển 2 - Chương 8

Phố về đêm thật buồn, mang lại màu sắc êm đềm nhưng buồn bã cô đơn. Gió rít qua từng con đường mang màu tối. Chiếc xe moto phân khối đang chạy nhanh trên con đường, như trốn tránh, mà cũng như đang hòa nhập vào bóng tối cũng nên.

Cô gái đi trên đường, bước những bước chân nặng nề trong đêm tối, suy nghĩ những chuyện mình sắp làm. Mặc dù tiếp xúc không bao lâu, nhưng nàng vẫn cảm nhận thứ gì đó, hay là vẫn làm. Họ thì nàng chỉ nhìn bằng mắt, chưa biết lòng họ ra sao,hay cứ một lúc thử rồi biết.

Bỗng đang đi, đang suy nghĩ tự dưng có mấy tên ở phía trước chặn đường, nàng cau mày nhìn xung quanh. Hóa ra nãy giờ đi chẳng nhìn đường, vào đoạn đường vắng rồi, đêm khuya chả có ai nữa. Chết rồi.

-"Cô em đi đâu thế?"

-"Về, tránh ra."

Cô gái bực bội hét lớn.

-"Muốn đi chơi với bọn này không, anh tiếp."

-"Không."

Nàng nói một cách dứt khoát rồi định bước qua bọn họ, nhưng mới đi được vài bước, chiếc áo khoác bên ngoài đã bị ai đó kéo lại, làm nó bị xé toạt ra, rách.

Cô gái nhìn mà trợn mắt, hình như bọn này muốn làm tới.

-"Muốn đi là đi sao."

-"Buông ra."

Một tên lôi cô đi xồng xộc vào ngõ hẻm, đầu cô gái ong lên, đừng. Chuyện gì đang xảy ra vậy, mấy tên đầu xỏ này là sao, đầu đường xó chợ sao?

-"Đáp ứng tụi anh đi mà."

-"Không, tránh ra, bọn lưu manh, tránh ra."

Mặc cho cô gào thét, vẫn không có một ai ngăn cản bọn khốn này cả, cô thấy trời đất như đảo lộn khi bị hắn đẩy xuống đất trong một con hẻm.

Một tên trực tiếp xé áo cô ra, cô ra sức phản kháng nhưng vô ích. Sao trong hoàn cảnh này, cô lại nghĩ về khuôn mặt ấy, tại sao. Quốc Thiên, ngươi đang ở đâu.

Cô gái tưởng đâu sẽ mạnh mẽ, thế mà giờ, nàng khóc, nàng khóc rất to. Nàng khóc uất ức khi nghĩ đến mọi chuyện. Tại sao lại nghĩ dến hắn, người mà không nên nghĩ.

Chiếc quần cô sắp bị tên nào đó xé ra, thì đầu hẻm có ánh sáng từ moto

rọi vào. Cô đang khóc, bỗng ngừng lại, cảm giác vui mừng xen vào lòng cô. Chỉ là bây giờ ai cứu cô cũng được, cô nguyện ý vì người đó, chỉ mong ra khỏi nơi khốn kiếp này thôi, nhanh ra khỏi nơi này.

-"Bọn khốn, đang làm gì?"

Giọng nói đó, sao mà thân quen thế, mặc dù cuộc nói chuyện với nhau rất ngắn ngủi, nhưng giọng nói đó như khắc sâu vào lòng cô.

Cô ý thức được, vội vàng cắn tay tên đang cầm tay cô, đứng lên vọt chạy ra khỏi con hẻm, đến bên cạnh người kia.

-"Quốc Thiên."

-"Nhật Thủy."

Quốc Thiên thốt lên đầy bất ngờ, không tin được người mình cứu là cô, vốn định đi hóng mát tí rồi về nhà, thế mà gặp được tình huống này, chỉ là ngứa mắt không muốn chuyện đồi bại này xảy ra thôi, không ngờ người mình cứu lại là người làm trái tim cậu thổn thức bao ngày qua.

Tự dưng lòng tức giận của cậu bùng lên khi thấy đồ trên người cô, không nói hai lời liền xuống moto, đem áo khoác khoát lên người cô rồi nhìn bọn kia với ánh mắt sắc lạnh.

Cũng chẳng để bọn họ nói gì nhiều lời, liền lập tức nhào vào đánh bọn họ thừa sống thiếu chết. Cậu cũng không biết tại sao lại tức giận như thế, nhưng chỉ cần biết ai động vào cô gái này, liền lập tức đánh chết.

Bọn người ngã xuống đất ngất xỉu, họ mất máu quá nhiều.

-"Sao rồi."

Nhật Thủy không nói nửa lời khi thấy cậu đánh nhau, cũng không hề khóc mà nhìn cậu đánh. Thế mà vừa nghe cậu hỏi, nàng liền nhào vào lòng cậu khóc rống lên, cô khóc sợ hãi, vì tủi thân và về những chuyện sắp sửa làm.

-"Không sao rồi."

Cậu thấy cô như vậy, chỉ biết vỗ vỗ lưng cô an ủi. Cô được thế, khóc to hơn. Mãi tận nửa tiếng sau, cô mới hoàn toàn ổn. Cô thôi khóc nhưng mắt đã sưng tấy lên, còn vài tiếng nấc nhẹ. Hôm nay quả là một ngày ám ảnh cô.

-"Muốn về, hay đi dạo."

-"Không muốn về."

Nhật Thủy phản ứng nhanh nhẹn khi nghe hai chữ về nhà, ở nơi đó, không phải địa ngục nhưng nói trắng ra nó cũng tựa như vậy.

-"Leo lên xe đi, tôi chở đi dạo, vơi tâm trạng."

Nhật Thủy suy nghĩ rồi leo lên xe, cũng muốn nhờ cơn gió làm vơi chuyện hôm nay, cô mệt mỏi quá.

-“Có muốn nói gì không?”

Kèm theo tiếng vù gió và động cơ xe chạy, Quốc Thiên lớn tiếng hỏi. Cô đang suy nghĩ một thứ gì đó, nghe cậu nói thế thì giật mình. Hình như mình chưa cảm ơn.

-“Cảm ơn, Quốc Thiên, cậu biết không. Lúc nãy tôi chỉ mong mỗi một mình cậu, đến cứu tôi.”

Giọng cô thật nhẹ, nhưng do vừa nói, cô vừa áp sát vào lưng cậu nên cậu có thể nghe rõ, trái tim cậu…đang đập nhanh. Bỗng dưng cậu đi chậm lại.

-“Tôi cũng đã rất lo lắng, khi người bị hại là cậu.”

-“Quốc Thiên, tôi biết mình thật điên rồ khi nói điều này, nhưng…nhưng…hình như tôi thích cậu.”

Vừa nói xong lời đó, chiếc xe bỗng dừng lại, là dừng đột ngột một cách bất ngờ. Nhật Thủy ngay lập tức hoảng hồn, giống như cậu đang tức giận. Cậu xuống xe, nhìn cô bằng cặp mắt khác.

Cậu cứ nhìn, không muốn nói chuyện. Mái tóc cô hơi rối vì chuyện khi nãy, chiếc áo rách đã được áo khoác cậu che đi. Nhưng khuôn mặt xinh xắn và kiên định đó cậu vẫn thấy nó còn.

Bỗng cậu lại gần cô, đem cô ôm vào lòng.

-“Đây có được xem là lời tỏ tình không?”

Câu hỏi của cậu rất nhẹ nhàng, cô nghe xong thì lo alwsng, chẳng lẽ từ chối sao. Mà có từ chối cũng được, thật sự thì nàng không xứng đáng. Quốc Thiên quá hoàn hảo.

-“Coi như tôi chưa nói gì đi.”

Cô vội vàng lấy lại tinh thần, đẩy Quốc Thiên ra bối rối nói. Thật không ngờ trong lúc rối loạn cảm xúc lại có thể nói như thế. Nhưng khẳng định đó là lời thật lòng của cô.

-“Sao được, tôi nghe hết rồi mà.”

Bộ mặt tỏ ra bất bình của cậu làm cô căng thẳng hơn. Cô cúi gầm mặt xuống dưới đất không nói gì nữa.

-“Tôi thích cậu!”

Câu nói đó, hoàn toàn không phải Nhật Thủy nói, mag là lời của Quốc Thiên, cô trợn mắt ngạc nhiên nhìn cậu không nói nên lời.

-“Ở nơi đây, hình dáng cậu bỗng nhiên chiếm một khoảng lớn, gần bằng mẹ tôi rồi.”

Cậu đưa tay chỉ về ngực trái cậu, nói xong lại mỉm cười. Hôm nay, hai người đã thổ lộ tình cảm với nhau. Mặc dù tình cảm còn rất non nớt.

-“Quốc Thiên, thật sự cảm ơn cậu.”

Cô lại òa khóc ôm lấy Quốc Thiên, suy nghĩ của cô thật điên rồ. Nếu chuyện đó xảy ra, mình thà là người chết đi còn hơn làm tổn thương cậu. Cô khóc, khóc càng to hơn. Cậu vẫn im lặng chờ cô khóc, cậu lại dỗ dành.

-"Xong chưa, tôi đưa cậu về."

-"Không, tôi không muốn về nhà đâu, với bộ dạng này càng không, ông ta sẽ giết tôi mất."

-"Ông ta?"

Cậu nhướn mày khó hiểu nhìn cô.

-"Là ba tôi."

Cô nhỏ giọng giải thích cho cậu hiểu. Cậu nghe cô nói thế cũng đủ biết quan hệ giữa hai người không được tốt lắm.

-"Hay về nhà tôi."

-"Không được đâu?"

-"Sao không được."

-"Tôi là con gái…còn cậu…"

Cô ấp úng nói, cậu thấy thế bật cười, xoa đầu cô.

-"Không sao đâu, nhà tôi rất ổn, ba mẹ tôi không khó đâu. Nếu không muốn về nhà thì ở nhà tôi ngủ."

-"Người ta sẽ nói tôi…tôi…"

-"Haha, sợ gì, nhà tôi là riêng lẻ, chỉ có duy nhất một ngôi nhà ở đó thôi, làm gì có chuyện người ta thấy rồi nói."

Nghe cậu thuyết phục, cô suy nghĩ rồi nhanh chóng đồng ý, như vậy còn tốt hơn về nhà, với bộ dáng này.

Cậu nhanh chóng lái xe về nhà. Nghe tiếng biển vỗ vào bờ, lòng cô cũng vơi đi chút ít muộn phiền.

-"Nhà cậu ở biển."

-"Ừ, mẹ tôi thích biển, làm ba phải thích theo."

-"Gia đình cậu rất hạnh phúc."

-"Ừ, còn cậu."

-"Gia đình…trong tôi chưa tồn tại hai từ đó."

Giọng cô mang một nỗi cô đơn da diết, thấy thế cậu lại im lặng, không biết nói gì mới phải, hẳn là nhà cô có rất nhiều chuyện, nếu muốn nói, cô sẽ nói chứ không cần cậu phải hỏi. Nên vì thế mà cậu chọn cách im lặng cho cả hai bình ổn.

Về biệt thự, Nhật Thủy vẫn còn một chút sợ hãi, cậu vỗ nhẹ vai cô, bảo cô không sao rồi vào nhà.

Trong nhà, Thiên Anh đang làm món ăn nhẹ cho cả nhà, Thiên Tuấn bên

cạnh giúp, còn Tiểu Nguyệt xem tivi. Cả nhà đang đợi cậu trở về.

-"Ba mẹ, con mới về."

-"Ừ, ăn tối chưa?"

Thiên Anh không quay người lại, bỏ đồ vào lò nướng hỏi cậu. Tiểu Nguyệt đang xem phim, nghe tiếng cậu, nó ngóc đầu dậy trách.

-"Chả bao giờ về sớm, lại la cà ở đâu bắt cả nhà đợi cơm cho sao…"

Còn muốn trách cứ nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt rụt rè phía sau cậu thì nó ngay lập tức im bặt, nó nhìn với ánh mắt soi mói.

-"Quốc Thiên, em cần anh nói gì đó."

-"Tao nói với ba mẹ, mày muốn nghe thì im lặng."

Nó nghe thế, chỉ trừng mắt thôi. Nhật Thủy thấy thế thì mỉm cười nhìn nó như một lời chào hỏi.

Thiên Anh và Thiên Tuấn bước ra khỏi nhà bếp, trên tay có thức ăn nhẹ vừa làm xong. Thiên Anh bước đi nhẹ nhàng, nét đẹp thuần khiết nhẹ nhàng làm người ta rung động ngay lần đầu gặp. Và Nhật Thủy cũng không ngoại lệ. Rõ ràng đã nhìn trong hình khi Quốc Thiên để lộ rồi, vậy mà cô không ngờ ở ngoài, lại tuyệt hảo đến như vậy. Thật giống như một bức tranh vừa thật vừa ảo, làm người ta không rời mắt được.

Đến khi dời ánh mắt đến Thiên Tuấn, cô lại giật mình. Một người đàn ông tuyệt sắc, khuôn mặt kiên nghị nhưng rõ ràng mĩ nam, mặc dù đã có con nhưng so ra, hai người vẫn còn trẻ so với tuổi chán.

Cô thật là hâm mộ hai người, đúng là tuyệt, cả hai cứ thế mà hòa hợp với nhau tạo ra Quốc Thiên, chẳng trách cậu ta lại có sắc như vậy, vừa lạnh lùng vừa dịu dàng nhưng chữ đẹp không thể nào diễn tả hết dung mạo của cậu.

-"Chào cô, chú."

Thiên Tuấn phản ứng nhanh hơn cô, ngước mặt lên nhìn, gật đầu như đã nghe, quả thật rất lạnh lùng.

Cô nghe có tiếng con gái khác, cũng ngẩng lên, thấy Nhật Thủy thì hơi nhướn mày, tại vì ánh mắt đó làm cô nhớ một người vừa quen vừa lạ. Chỉ thoảng qua rồi biến mất.

-"Bạn Quốc Thiên."

Cô giống như hỏi mà cũng giống như khẳng định. Vừa nói vừa trưng mỗi phần ra dĩa cho nhà.

-"Con ngồi đi, đã ăn gì chưa?"

Đã bao lâu rồi Nhật Thủy mới nhận được lời quan tâm như thế, đã bao lâu rồi cô mwosi cảm thấy ấm cúng như thế này mặc dù họ không phải gia đình mình. Đã bao lâu rồi..đã bao lâu rồi.

Quốc Thiên nhìn mẹ lạnh lùng nhưng trong lòng lại tràn đầy sự quan tâm thì không khỏi mỉm cười, mẹ cậu luôn như thế, có một tình yêu thương mãnh liệt.

-"Con…con."

Nhật Thủy ấp úng chẳng biết nói sao cho chuyện này, đúng thật thì đêm hôm vào nhà con trai cũng hơi kì, nhưng thật sự nếu không vậy thì hôm nay cô khẳng định ngủ ở ngoài.

-"Đây là Nhật Thủy, bạn con, hôm nay cô ấy ngủ nhà mình một hôm, được không mẹ?"

Cậu không hỏi ý kiến ba, đơn giản ý kiến ba lúc nào cũng là ý kiến mẹ, vậy nên hỏi mẹ cho nhanh.

-"Bị sao?"

Thiên Anh bây giờ mới nhìn kĩ lại cô gái trước mặt mình, nhìn bộ dạng, mái tóc và chiếc áo khoác cũng nghĩ ra được một phần câu chuyện. Cô không nói gì, đứng dật kéo Nhật Thủy vào phòng mình.

-"Con nên tắm rửa thay đồ đi, ta ra nấu cho con tí đồ ăn."

Thiên Anh đem chiếc váy trắng của mình cho Nhật Thủy, cô nghĩ chắc hẳn Nhật Thủy sẽ mặc vừa và rất đẹp nữa là đằng khác.

Cô bỏ ra ngoài, Nhật Thủy cũng cầm bộ đồ ra, bước vào nhà tắm trước con mắt ngạc nhiên của ba người còn lại trong phòng. Tiểu Nguyệt trợn mắt nhìn anh mình.

-"Bạn gái anh."

-"Còn chưa, nhưng sẽ…"

Cậu nhún vai rồi lên lầu về phòng mình tắm rửa, nhưng bước được vài bước, cậu quay mặt lại.

-"Hôm nay cho chị dâu tương lại ngủ chung với nhóc nhé."

Không đợi nó nói gì cậu đã huýt sáo đút hai tay vào túi quần rồi bỏ lên lầu. Tiểu Nguyệt thơ thẩn nhìn anh mình đi, rồi quay sang ba như tìm hiểu gì đó.

-"Ăn đi, đừng nhìn nữa."

Thiên Tuấn nãy giờ im lặng, bây giờ mới nói một tiếng.

-"Ba, ba cảm thấy người kia như thế nào, chẳng lẽ đó là người anh Thiên thích."

-"Cũng có thể."

-"Con thật không thể tin được."

-"Sao lại không tin."

Tiểu Nguyệt lắc đầu không muốn nói nữa vì Nhật Thủy đang từ trong nhà

tắm đi ra. Đúng là đồ của mẹ, mới vừa nãy còn thấy nhếch nhát mà bận đồ mẹ liền thấy xinh đẹp. Nhưng cô gái này rõ ràng có đôi mắt đẹp, ẩn chứa rất nhiều tâm sự. Người như vậy mà hợp với Quốc Thiên sao, không hiểu sao lại thế.

-"Thiên Thiên, xuống ăn tí súp gà."

Cô không cười, khuôn mặt vẫn điềm tĩnh nhưng sâu bên trong là mội cỗ quan tâm vô hình. Nhật Thủy thấy, tự dưng thấy lòng xót xa, thật không thể tưởng tượng được, tại sao lại như thế.

Trước kia chưa tiếp xúc, nhưng tiếp xúc rồi, làm sao cô dám tin sự thật mà ông ta nói đây, thật khác biệt.

Thiên Anh đặt nồi súp trên bàn, lấy ra hai chén rồi múc cho Nhật Thủy và Quốc Thiên, Nhật Thủy thấy cảnh đó lại muốn rơi nước mắt. Cô đã từng mong có một ngày được mẹ mình quan tâm như vậy, nhưng chưa bao giờ được.

Một ngôi nhà hạnh phúc, đầm ấm lại bao dung hiền dịu. Làm cách nào cô cũng không tin sự thật mà ông ta nói với mình được.

-"Nhật Thủy, tí ngủ với Tiểu Nguyệt nhé."

Quốc Thiên vừa ăn vừa nói, cô chỉ gật đầu. Thiên Anh và Thiên Tuấn đã nhanh chóng vào phòng ngủ. Còn Tiểu Nguyệt vẫn xem phim, giống như chờ Nhật Thủy ăn xong rồi cùng lên phòng mình vậy.

Đồ ăn đúng là rất ngon, một người phụ nữa tài sắc vẹn toàn như thế, thật đáng để cho người khác ngưỡng mộ.

-"Đừng suy nghĩ nhiều nữa."

Quốc Thiên tự dưng xoa đầu cô, cảm giác ấm áp tự dưng xen vào lồng ngực cô. Cô đã quyết định rồi, một quyết định điên rồ nhất cuộc đời mình, mình sẽ mất tất cả, nhưng…

Tiển Nguyệt nhìn người bên cạnh mình trên giường ngủ, không cách nào nói chuyện được, vì nó cảm thấy có gì đó khó chịu lại khó nói.

-"Tiểu Nguyệt năm nay mấy tuổi rồi."

-"11"

-"Nhỏ hơn chị tận 5 tuổi cơ."

-"Ừ."

-"Tính của em là giống mẹ, hay là ba."

-"Cả hai người."

-"Gia đình em rất hạnh phúc, chị từng ước có một gia đình như thế, nhưng không bao giờ có được."

Nhật Thủy nhìn lên trần nhà, nói những lời bi thương. Tiểu Nguyệt như

nhận ra nỗi buồn trong đó, cảm xúc dâng lên một điều khó ta, nó quay sang đã thấy Nhật Thủy khóc.

Nó thật sự ghét nước mắt nên khi thấy cô khóc chỉ quay lưng đi, cố ru mình vào giấc ngủ. Nó cảm thấy người này thật sự có gì đó ngăn cách nó thân thiện, tại sao?

***

Ahii 2-3 chương nữa thôi, xl vì để mọi người chờ lâu nha, tại bận thi nè. À mong chờ đón nhận truyện mới của D nha, thật sự cảm ơn <3 đọc truyện mới D đi. “Duyên trời” nhé <3 loveu

Quyển 2 - Chương 9

Thiên Anh nằm trên giường, trằn trọc mãi cũng không thể nào ngủ được, mà Thiên Tuấn, bên cạnh rất buồn ngủ nhưng thấy cô như vậy cũng không ngủ được, hắn nghiêng sang ôm cô vào lòng.

-"Sao không ngủ?"

-"Thiên Tuấn này, có thấy ánh mắt đó giống ai không?"

-"Mắt ai, giống ai?"

-"Con bé Nhật Thủy ấy, em cảm thấy kì kì, lại quen quen."

-"Quen cũng có gì lạ đâu."

Thiên Tuấn nói với giọng bất mãn, nếu chỉ vì một lí do đó mà khiến cô mất ngủ thì quá vô lí rồi. Hắn lắc đầu bó phép với tính cách của cô.

-"Thái độ con bé với nhà ta thật lạ, vừa muốn tìm hiểu lại vừa sợ sệt điều gì đó, em cảm thấy điều gì đó bất ổn lắm."

-"Lại suy nghĩ đi đâu nữa vậy?"

-"Em chỉ cảm thấy thế thôi."

-"Vì chuyện này mà cả đêm em trằn trọc không ngủ, em là người mẹ khó tính chọn dâu từ khi nào vậy."

Hắn bật cười nhéo mũi cô, cô nghe thế chỉ trừng mắt nhìn hắn, chẳng lẽ mình khó tính. Thôi thôi không được, nếu đó là lựa chọn của con mình, mình không nên khắc khe quá.

-"Thôi, không nghĩ nữa, mệt quá!"

Nói xong cô nhắm mắt cố ngủ, hắn thấy thế thì ôm cô chặt hơn, cả hai cùng chìm vào giấc ngủ.

****

Sáng sớm, Nhật Thủy đã dậy chuẩn bị bữa sáng cho nhà Quốc Thiên coi như trả ơn đêm qua tá túc. Cô cứ tưởng mình dậy sớm nhưng không ngờ Thiên Anh lại dậy sớm hơn, Thiên Anh luôn dậy giờ này để chuẩn bị bữa ăn gia đình.

-"Chào cô, con có thể giúp gì?"

-"Ra kia ngồi đi."

Thiên Anh có một đặc điểm là khi nấu ăn chỉ cần mỗi Thiên Tuấn giúp thôi, còn không thì cũng chẳng cần ai, vướn bận lắm. Nên vì thế mà giờ Nhật Thủy xin ý kiến giúp thì cô nhanh chóng từ chối. Khuôn mặt cô vẫn lạnh lùng như vậy. Cô vẫn thấy ở Nhật Thủy có thứ gì đó khó gần, bí ẩn mà nguy hiểm thế nào ấy.

Đừng nói bị ảnh hưởng bởi mấy truyện trinh thám của Nguyệt Nguyệt rồi chứ. Cô lắc đầu xua tan ý nghĩ ấy, không được.

Nửa tiếng sau 6 món ăn nhẹ điểm tâm sáng được cô bày ra bàn, lúc này Nhật Thủy mới chạy vào bếp giúp mang đồ ăn ra, rồi dọn nĩa bày dọn ra bàn. Cô cũng không ý kiến gì chuyện này lắm.

Nhật Thủy thấy, ngôi nhà này không khắc khe hay đối xử tệ với cô nhưng vẫn còn một bức tường ngăn cản sự gần gũi với nhau.

Thiên Tuấn, Quốc Thiên và Tiểu Nguyệt lần lượt xuống lầu. Chào buổi sáng xong lập tức ăn sáng, gia đình hạnh phúc là gia đình của những bữa ăn luôn đầy đủ thành viên. Giống như gia đình họ của bây giờ.

Chỉ ở cùng họ một ngày mà Nhật Thủy đã nếm qua bao hạnh phúc khó lường, mặc dù hạnh phúc đấy không phải của mình, nhưng nó rất ấm áp.

-"Con đưa Nhật Thủy đi học trước, ba mẹ ngày mới vui vẻ."

Nói xong Quốc Thiên cầm tay Nhật Thủy ra gara lấy xe rồi vọt lên trường. Tiểu Nguyệt nhìn thấy bóng hai người ở xa mới quay sang nói chuyện với ba mẹ.

-"Chị ấy con không thích chút nào, có gì đó giấu giấu giếm giếm ấy."

Thiên Anh ngạc nhiên nhìn con gái, tại sao nó lại có suy nghĩ giống mình như vậy. Thiên Tuấn nghe con gái mình nói giống hồi tối nghe được từ cô thì khẽ nhíu mày. Nếu một người nói, hắn có thể nói là do tính khí, nhưng hai người thì sao, rõ ràng tính Tiểu Nguyệt và cô đâu giống nhau lắm. Chẳng lẽ, cô bé Nhật Thủy ấy có gì thật. Hay lại là do cuốn tiểu thuyết trinh thám.

-"Đêm qua con có nói chuyện với con bé không?"

Thiên Anh hỏi thăm. Tiểu Nguyệt nghe thế chau mày đáp.

-"Nói vài câu xong thấy chị ta khóc con liền ngủ."

-"Chắc con bé sợ nhà ta thôi."

Cô nói thế là nói với Tiểu Nguyệt mà cũng như nói với mình vậy.

***

Trên đường, chiếc xe moto lao nhanh trong gió, lúc này Nhật Thủy đã ôm chặt hông Quốc Thiên, giống như đang tìm cảm giác ấm áp. Trên môi Quốc Thiên là một nụ cười nhàn nhạ.

-"Áp lực với gia đình tôi."

-"Không phải, gia đình cậu quá hạnh phúc."

-"Ai cũng nói vậy."

Cậu nhún vai như điều đó là hiển nhiên. Còn Nhật Thủy nghe xong, cắn chặt môi của mình, ngôi nhà hạnh phúc như thế, sao mình nỡ phá đi, thật không thể.

-"Dừng lại đi."

Cô nói rất nhẹ, nhỏ nhưng tại cô đang áp vào lưng cậu nên cậu nghe rõ,

cậu dừng lại bên đường, xuống xe nhìn cô với ánh mắt khó hiểu.

-“Dừng làm gì?”

-“Cậu đi học đi, tôi muốn về nhà, tôi có chuyện cần làm.”

-“Chuyện gì?”

-“Cậu không cần biết đâu..”

-“Sao lại không cần.”

-“Nói chung cậu đi đi, tôi muốn yên tĩnh. Cậu cũng không có quyền gì muốn biết. Chuyện tối qua cảm ơn cậu.”

-“Sao, phủi bỏ trách nhiệm, hôm qua tỏ tình với tôi, bây giờ nói tôi không có quyền được biết ý định của cậu, ý gì?”

Cô hoảng hốt nhìn cậu, cậu vẫn còn để những điều đó trong lòng sao, thật điên rồ. Nếu cậu biết được những lần gặp đầu đều là do cố ý thì sẽ ra sao. Nực cười, mình không xứng.

-“Hôm qua xem như chưa xảy ra chuyện gì. Tôi về đây. Nếu có duyên, chúng ta sẽ nói chuyện rõ ràng.”

Nhật Thủy đưa tay bắt chiếc xe taxi rồi leo lên đi. Đến khi chiếc xe mất dần cậu mới lấy lại tinh thần của mình. Đùa sao, muốn nói gì nói, rồi muốn quên là quên sao. Một cô gái lần đầu tiên làm lòng cậu xao động đến như vậy. Còn nữa, nếu có duyên thì mới có thể nói chuyện, tại sao lại vậy khi còn nhiều thời gian gặp nhau.

Một câu khá đặc biệt cần phải suy ngẫm.

Nhật Thủy trên người vẫn còn mặc chiếc váy trắng của cô, nó nhẹ nhàng nhưng rất tinh khiết. Nghĩ mãi cũng không ra tại sao ông ta lại nói gia đình họ như vậy.

-“Tốt lắm, con gái. Con đã tiếp cận gia đình họ thành công.”

Vừa bước vào nhà, giọng của ai đó lại vang lên, cô cảm thấy ghét, thậm chí là hận giọng nói này, con người ghê tởm này.

-“Nói đi, gia đình họ không như ông nói.”

-“Con chưa tiếp xúc bao lâu mà dám khẳng định.”

-“Đúng, chỉ một lần tiếp xúc với nhau liền hiểu rõ, giống như con người ông.”

-“Ý mày muốn gì?”

Nghe con gái nói xỉa mình như thế, người đàn ông đồ vest gọn gàng lịch thiệp ngồi trên ghế bỗng quát lớn. Không còn cái gì gọi là lịch lãm nữa, mà giống bọn lưu manh đầu đường xó chợ hơn.

-“Tôi không làm theo ý ông nữa, tôi sẽ không phá nát gia đình họ.”

-“Muốn là được sao, mày nên nhớ tao là ai, là ba mày.”

-“Tôi không có người ba nào còn hơn súc sinh như ông.”

“Chát”

Một cái bạt tai nhanh chóng rơi vào khuôn mặt xinh xắn của cô. Mặc dù rất đau nhưng cô không khóc, mắt cô đỏ lên, môi cô cười một nụ cười thê lương.

-“Không đúng sao. Ông đánh đập mẹ tôi thừa sống thiếu chết, giờ bà chả khác nào người tật nằm một chỗ trên giường. Đã thế gia đình người ta không biết đã làm gì ông, ông lại nhẫn tâm bắt tôi làm như thế với họ. Ông nói sao, trước đây mẹ Quốc Thiên là người ông yêu, nhưng ba Quốc Thiên là người dành dật sao, rồi phá công ty ông sao. Sau đó thấy ông hạnh phúc bên mẹ tôi nên khiến mẹ tôi như thế à. Nực cười, chuyện tình cảm của ông tôi không biết, nhưng tôi, chính mắt tôi đã thấy ông đánh đập bà. Ông biết không, bà bị thế, nhưng bà vẫn nói tôi đừng trách ông, bởi vì bà yêu ông, ông biết không, hả. Đồ ác ma. Tôi sẽ không ở đây nữa, nơi này giống như địa ngục. Tôi sẽ cùng mẹ đi, dù có chết đói tôi cũng không quay về.”

Cô kích động, vừa nói vừa khóc rống lên rồi lao vào nhà lấy đồ. Người đàn ông đứng đó, thấm từng từ từng chữ của con gái. Ít phút sau mới thông được, tưởng ông sẽ hiểu, sẽ nhận ra mình sai lầm. Nào ngờ, ông lao thẳng vào phòng cô, nơi cô đang xếp đồ vào vali.

-“Mày không được đi đâu hết, mày phải nghe lời tao.”

-“Không, tôi sẽ không nghe lời ông làm chuyện mất lương tâm đó.”

Nghe cô cự tuyệt không như lần trước, ông tức giận giật ngược tóc cô ra sau, ánh mắt ông hung dữ trợn trắng đầy tia hung ác nhìn cô.

-“Mày không nghe đi, tao sẽ nhốt mày đến khi nào mày chịu nghe, còn không muốn nghe, con mẹ mày cũng không sống nổi đâu.”

-“Ông còn muốn gì nữa, bà như thế còn chưa vừa ông sao, nếu không vì bà ấy, tôi đã không nghe lời ông để làm chuyện đó đến giờ.”

-“Vì vậy bà ấy luôn là ác chủ bài trong tay tao. Mày muốn dứt là dứt sao khi kế hoạch tao sắp hoàn thành.”

-“Không phải ba Thiên Tuấn cướp cô ấy, mà là ông đúng không, ông yêu cô ấy nhưng không được đáp trả, vì thế ông hận tình.”

Nhật Thủy nhếch mép nói với ông ta, ông nghe thế, tức giận tát cô liên tiếp ba cái. Mạnh đến mức cô té nhào xuống sàn, môi bật máu. Cô đã nói rồi mà, nơi này không phải địa ngục nhưng nói cách khác nó còn tởm hơn.

-“Cho mày nói lại, làm tiếp không?”

-“Không…á á..”

Lời nói chưa dứt đã bị ông ta nắm tóc lôi lại đầu giường, ông lấy dây

thừng trói cô lại bên giường. Cô đã từng nghĩ, khi đối chọi với ông ta, cô sẽ bị nhiều cái tệ hại đến mình, nhưng không nghĩ "ba ruột" lại có thể hành hạ con gái mình như vậy.

Lần trước gặp Quốc Thiên ở bệnh viện, rồi ở ngọn đồi kia, rồi cả chuyện học chung lớp, tất cả đó không phải tình cờ mà là cố ý. Cô chỉ nghe theo chỉ định của ông ta, ông nói chỉ cần tiếp cận cậu, ông sẽ chữa trị bệnh cho mẹ, thế là cô chấp nhận. Rồi tiếp theo, ông ta tham lam muốn cô chiếm được tình cảm của cậu, bây giờ đã được rồi nhưng cô không muốn chút nào, cô đã vô tình biết chút ít kế hoạch của ông khi ông nói chuyện với người phụ nữ nào đó.

Nếu chính cô làm hại gia đình họ, cô thà chết còn hơn, họ rất tốt, họ là một gia đình hạnh phúc thực sự.

-"Vậy thì chờ xem xác mụ ta đi."

-"Ông định làm gì?"

Giọng cô có chút mất bình tĩnh.

-"Không phải mày yêu thương mẹ mày sao. Tao coi thử mày thương người ngoài hơn hay mẹ mày hơn."

-"Ông là đồ cầm thú, à phải nói còn hơn thế nữa."

Cô hét lên chửi bới muốn khan giọng, nếu trước mặt cô có con dao, cô sẵn sàng đâm vào ông ta, đến khi ông ta chết mới thôi. Trong ánh mắt cô nhìn ông ta toàn căm thù.

-"Một là mày nghe lời tao, hai là tự biết, tao không nói nhiều."

Ông ta định bước ra khỏi phòng, nhưng suy nghĩ gì đó lại quay lại.

-"Đừng nói với tao là mày có tình cảm với thằng nhóc đó chứ."

Cô giật mình nhìn ông ta, không thể nào suy nghĩ hết những điều ông làm có nghĩ lí gì. Qúa khứ như thế nào mà khiến ông căm thù như vậy.

Cô vẫn kiên quyết im lặng nhìn ông với ánh mắt thù hằn.

-"Cứ im lặng đi, tốt nhất là không nên có gì. Nếu không mày còn khổ hơn bây giờ."

-"Tôi…có phải con gái ông không?"

Cô thấy được ông có hơi sững người lại, nhưng vẫn nhanh chóng bước ra khỏi phòng, trước khi đóng hẳn cửa, ông có hơi trầm mặc.

Còn lại một mình, cô bật khóc. Chẳng lẽ sáng nay là lần gặp cuối cùng của hai người sao, trong khi đó tình cảm chỉ mới chớm nở. Thật nực cười. Nhưng không sao, có thể bảo vệ cậu, gia đình đó, mình như thế này cũng không hề gì.

Nhưng suy nghĩ lại, mẹ mình có xảy ra chuyện gì không. Cô biết ông ta

không yêu thương gì mẹ, cô cũng là con ngoài ý muốn, cuộc hôn nhân này cũng ép buộc nhưng có cần phải vậy không. Cô lại khóc, khóc đến ngất đi vì hết sức.

Trong giấc mơ, cô mơ thấy người con trai đó đứng nhìn cô, nở nụ cười với cô rồi kéo cô ra khỏi nơi địa ngục này.

Thật hoang đường đúng không!

http://tieulun.hopto.org

Quyển 2 - Chương 10

Những tiếng mưa vẫn xào xạt rơi ngoài ô cửa sổ. Cảnh vật âm u hệt như căn phòng chứa đựng một người. Ánh mắt người con gái vô hồn nhìn vào không trung vô vọng. Tay vì vùng vẫy mà rướm máu, môi cô tái méc không còn một chút sinh khí nào. Tóc tai cô rối bù xòa, chẳng ai có thể tưởng tượng nổi bình thường cô gái này có diện mạo xinh đẹp mà giờ lại thành ra như thế này.

Đã hai ngày rồi, ông ta nhốt cô ở đây hai ngày rồi. Cô bất lực đến mức gào cũng không được, thét cũng không xong.

Nghĩ ra điều gì đó, cô bò tới bàn học, ở đó có một mẫu dao lam hôm trước làm thí nghiệm. Nghĩ đến đó cô có chút hi vọng, lấy chân kèo hộc bàn, làm nó đổ sấp xuống. Rồi tiếp theo đó, cô cố sức để lấy nó vì nó rất mỏng, khó lấy.

Sau một hồi cố gắng, rốt cuộc dây thừng cũng bị cắt đứt. Bây giờ là 5 giờ chiều, nếu cô không trốn ra, đợi xíu có người đưa cơm thì xong.

Cả người cô mệt mỏi nhưng ý chí thì chưa gục, thế là cô đến bên cửa sổ, bên ngoài vẫn còn mưa lớn.

-"Rầm, không được."

Cô giật mình khi bên ngoài có tiếng đổ vỡ, rồi tiếng hét của ông ta, cứ tưởng ông ta biết cô có ý định trốn, nhưng không phải. Cô mau chóng lại phía cửa xem xảy ra chuyện gì.

Cô bắt gặp một người phụ nữ ngồi phía đối diện ông ta, nhưng quay lưng về phía mình. Bà ta đang nhìn ông với ánh mắt tức giận, cô biết giữa họ có tranh cãi, một chuyện gì đó có liên quan một tính nghiêm trọng.

-"Cứ theo thỏa thuận hợp tác đi. Tôi có Thiên Anh, cô có Thiên Tuấn. Nếu có mà động vào Thiên Anh, tôi không đảm bảo hắn an toàn đâu."

Nghe ông ta nói, cô lờ mờ hiểu được chút ít, bà ta là đồng bọn với ông. Trước đây cô chỉ biết ông muốn làm gia đình họ tan vỡ thôi, không ngờ lại vì tình mà điên đến mức này.

-"Được, vậy tôi sẽ không giết cô ta nữa."

-"Cô sớm bỏ ý định đó đi."

Ông ta rút một điếu thuốc ra hít một hơi rồi trầm tư nói với người đàn bà đó.

-"Hừ, tiếp theo làm gì?"

Bà ta chỉ hừ rồi hỏi vấn đề tiếp theo. Ông ta nghe thế thì trầm ngâm một tí.

-"Lần trước cô tự hành động đã làm nhà họ chú ý rồi, bây giờ cứ để tôi lo

đi. Trước hết bắt thằng nhóc nhà họ trước. Uy hiếp hắn giao tài sản mình ra. Rồi tôi sẽ cho người đột nhập vào nhà họ để bắt Thiên Anh về. Sau đó cho hai người họ uống thuốc kích thích thần kinh, họ sẽ mau chóng rửa trôi kí ức. Tiếp đó lập tức thả con trai họ ra, mình mỗi người một người, đường ai nấy đi như đã đạt nguyện vọng. Được rồi chứ!"

-"Cứ vậy đi."

Nhật Thủy nghe xong, cả người trượt dài xuống sàn nhà lạnh ngắt, toàn bộ kế hoạch cô đã nghe không sót một chữ, cảm giác đau đớn thật. Không ngờ ông ta lại cầm thú đến như vậy, thật không ngờ.

Cô định không nghe nữa mà tiếp tục tìm cách trốn ra khỏi đây, vậy mà cuộc nói chuyện vẫn lọt vào tai cô rõ ràng.

-"Bắt được thằng nhóc đó cũng khó đấy."

-"Không phải nó có tình cảm với con bé nhà ông sao, nó không bạc tình như thế đâu, yên tâm."

Nói như vậy, họ dùng cô làm mầu nhử. Đã không muốn trực tiếp hại họ, vậy mà ông ta vẫn muốn mình hại họ gián tiếp.

Não bộ nhanh phân tích rồi đứng bật dậy, ngay lúc đây cô cần bình tĩnh hơn bao giờ hết, cô phải trốn ra khỏi đây.

Cô đang tìm chìa khóa để mở cửa sổ, vì là phòng mình nên cô có chìa khóa riêng, thế mà giờ, tìm hoài không thấy đâu.

-"Tốt lắm con gái, tự mình cởi trói."

Giọng nói đó vang sau lưng cô làm cô dựng tóc gáy, tưởng tượng ác ma phía sau mình chứ phải người cha máu mủ. Tay cô rịn mồ hôi, quay lại nhìn ông ta, mặt đối mặt nhưng cô không nói gì. Ông ta bỏ cơm trên bàn cho cô. Một mâm cơm đầy đủ năm món mà cô thích ăn, không ngược đãi lắm.

-"Không ăn cơm mà có sức bỏ trốn, ta khâm phục con lắm đấy."

-"Dừng lại đi."

Cô im lặng một lúc, giờ lại lên tiếng, mà câu nói cô chứa hàm ý can ngăn cũng như bảo vệ an toàn cho ông ta cũng như bọn họ. Thế mà ông ta nghe được, cười to như điên.

-"Dừng lại, não mày có vấn đề à. Kế hoạch đang diễn ra tốt. Lúc đó nếu muốn đi theo tao thì gọi Thiên Anh là mẹ, tao cũng không đối xử như thế này nữa."

Cô cảm giác như cuộc nói chuyện kia cố ý để cô nghe vậy, thâm hiểm thật.

Cô tự nghĩ, cô và ông khác nhau hoàn toàn, có khi nào không có quan hệ gì không, nếu đúng là như thế, cô sẽ không do dự mà giết ông ta ngay lập tức.

-“Thiên Anh sẽ không theo ông.”

-“Sao mày biết.”

Ông ta nhướn mày thích thú chờ đợi cô mở miệng nói tiếp, nhưng cô lại im lặng, nhìn ông với ánh mắt vô cảm.

Đợi mãi mà cô không nói, ông đâm ra cảm giác chán nên mở cửa phòng bước đi. Trước khi đi ông còn nói.

-“Ăn tí cơm đi, nếu ổn mới tìm cách thoát ra được chứ.”

Câu nói mang rất nhiều hàm ý, mà cô thì hiểu một ý, người nói lại một ý nên khó có thể biết được gì.

Cô ngẫm nghĩ, có khi ăn nó cũng có cách giải quyết tiếp theo. Thì là cô cầm đũa lên ăn cơm một cách ngon lành. Mà cô nào biết, trong cơm lại có thuốc ngủ. Cô bị ngất sau khi ăn được phân nửa.

****

Quốc Thiên trong tình trạng hơi giận khi cố tình tìm Nhật Thủy suốt hai ngày liền mà không thấy cô đâu, cứ như cô biến mất sau lời nói đó vậy. Thần thần bí bí để làm gì.

Cậu vào quán bar gần đó, uống ít rượu cho khuây thỏa. Cậu cũng không biết sao lòng cậu lại như vậy, thiếu vắng bóng hình cô, ngay lập tức được cậu nhớ đến, nhưng hiện thực cần thấy nụ cười cô, lại không thể.

Cậu biết mình thích cô, thích lúc nào không biết, nhưng rõ ràng cô cũng thích cậu, sao lại bỏ đi như thế. Không một lời gì hết.

Cậu đang bực bội muốn điên người, lại nhận tin nhắn từ số lạ. Tính định không xem nhưng linh tính mách bảo nhất định phải xem. Mở ra, cậu giật mình, rồi bất ngờ, sau đó kinh ngạc rồi tức giận.

Cậu buông một câu chửi thề rồi ra khỏi quán bar, lái xe rời đi đến địa điểm người đó nói.

Trong tin nhắn là một hình ảnh của người con gái bị bắt trói trên trần nhà, kiểu trói cổ xưa nhưng gây đau đớn cho người bị hại, điều đó làm cậu xót xa.

Vừa lái xe đến điểm hẹn cậu vừa phân tích, Mình rõ ràng không có kẻ thù, mà có kẻ thù thì cũng bị cậu làm tâm phục khẩu phục rồi còn gì. Còn nữa, cậu chưa từng công bố với ai là cậu có tình cảm với người con gái nào, đặc biệt là cô, sao họ biết được mà lấy cô ra uy hiếp cậu. Đây là vấn đề thứ nhất, thứ hai ai mà đối xử với cô như thế, thứ ba mục đích của người đó là gì.

Trong đầu cậu ngổn ngang suy nghĩ.

****

Trong lúc tại biệt thự Hoa Hồng Trắng, nhà của Thiên Tuấn…

Trên mặt Thiên Tuấn lộ vẻ tức giận nhưng lại xen mơ hồ một chút lo

lắng. Nhìn thấy cảnh đó, cô dõi mắt nhìn theo.

-“Có chuyện gì?”

-“Như Trà lại trốn ra ngoài rồi.”

-“Sao? Từ chuyện lúc trước, đáng lí phải canh giữu nghiêm ngặt hơn chứ, sao có thể trốn ra.”

-“Cô ta được một đám người đưa ra, nói là bệnh viện tư nhân được điều hành đến chữa bệnh cho cô ta, xảo huyệt thật. Nhưng anh không biết ý định cô ta ra ngoài lần này là gì, anh chỉ biết chuyện lần trước anh sẽ không để xảy ra lần nữa.”

Cô gật đầu xúc động khi nghe hắn nói, nhưng ít giây sau lại ngây mặt.

-“Nguyệt Nguyệt và Thiên Thiên, không được, có thể cả hai đang gặp điều không lành.”

Hắn lập tức gọi Tiểu Nguyệt, cô bé bắt máy ngay.

-“Chuyện gì sao ba?”

-“Về nhà ngay lập tức, chú ý an toàn.”

Giọng của hắn lạnh lùng, con gái nghe thế đương nhiên hiểu do rút ra kinh nghiệm lần trước. Nó lập tức lấy xe lao về nhà, phía sau có một người áo đen đang theo xe nó. Tuy mới 11 tuổi nhưng kĩ thuật lái xe đều được hắn dạy qua. Mấy hôm chỉ học lí thuyết, hôm nay được thực hành đúng là không tồi. nó bất giác cong nụ cười khi thấy mình bỏ xa kẻ theo đuôi.

Nó liền nghĩ đến tình hình hiện tại, có chuyện gì xảy ra mà ba lại gấp như thế, chẳng lẽ giống hôm trước. Lúc đó quả thật nó chưa chuẩn bị tâm lí gì hết, hôm nay thì ổn rồi, ai làm mẹ tổn thương, nó sẽ bảo vệ.

Nó về nhà ngay lập tức, đứng trước cửa bấm một loạt dãy số rồi mới vào, đó là mật mã gia đình nó.

Tình hình trong nhà rất âm u khi thấy sắc mặt mẹ tái nhợt, mẹ đang lo lắng gì đó.

-“Thiên Thiên sao lại gọi điện không được, có phải…”

Cô cũng chẳng dám nói tiếp nhưng trong đầu cô lại vẽ ra nhiều viễn tưởng khác. Hắn đứng bên cạnh thấy cô như thế cũng trầm mặc theo.

-“Không sao, kỉ thuật của Quốc Thiên được anh nâng cao rồi, có thể sẽ không xảy ra chuyện gì.”

-“Em cảm thấy điều gì đó không hợp lí lắm. Rõ ràng Như Trà bị đưa vào nhà thương điên nên tài sản bị tịch thu hết, vậy cô ta lấy đâu ra tiền chi trả cho bọn người kia. Em đoán chắc có người phía sau cô ta. Nếu như vậy mới có đủ khả năng đưa cô ta ra khỏi đó 2 ngày rồi mà giờ bọn người trong bệnh viện phát hiện.”

Đây là lần đầu tiên Tiểu Nguyệt nghe mẹ mình nói dài như thế, quả thật là rất khâm phục giọng mẹ, truyền cảm và quyến rũ.

-"Anh cũng đang nghĩ điều này."

-"Rốt cuộc em vẫn nghĩ không ra là ai."

-"Anh sẽ điều tra."

Cô không nói gì mà trầm mặc nhìn về một hướng vô định, bắt gặp ánh mắt đó, trong lòng Tiểu Nguyệt dâng lên một cõi xót xa, có lẽ trong quá khứ ba mẹ đã trải qua rất nhiều đau thương mới đến được với.

****

Quốc Thiên lái xe đến chỗ hẹn, thì ra là một căn biệt thự khang trang, cô bị nhốt ở nơi này thật sao. Mà thôi, không suy nghĩ nữa, cứu cô ra được khỏi nơi đây rồi tính sau.

Cậu đang nghĩ cách trèo vào nhà thì cổng đột nhiên mở, một người phụ nữ và hai tên thuộc hạ đi theo bà ta. Cậu nhíu mày khi nhận ra đó là Như Trà, đang có ý đồ gì nữa đây.

-"Nhật Thủy đâu."

-"Cậu giống hệt ba cậu nhỉ, khi xác định có tình cảm thì có nguy hiểm vẫn lao vào."

-"Đừng nhiều lời, Như Thủy đâu, bắt cô ấy có ý gì."

-"Cho cậu 15 phút để cứu con bé, vào đi."

Cô ta đứng sang một bên nhường đường cho cậu vào, biết là cái bẫy, nhưng lại nhớ hình bóng ấy bị hành hạ, cậu lại không suy nghĩ nhiều nữa mà lao vào. Cậu cũng chả hiểu nổi hành động điên rồ không tự chủ lúc này của mình.

10 phút trôi qua vẫn không tìm ra, cậu hơi choáng khi ở đây nhiều phòng như vậy, giống như một mê cung không đường ra vậy.

-"Cạch."

Căn phòng cuối cùng của dãy hai, cậu mở nhanh rồi sẽ lên lầu ba, vậy mà…vừa mở ra, đập vào mắt cậu là thân hình ấy, khuôn mặt ấy. Nỗi đau thương chua xót ùa vào người cậu. Trên người cô toàn vết thương, miệng lại chảy máu. Có phải cô bị hành hạ nhiều lắm không.

Cô đã ngất xỉu từ lúc nào. Viền mắt cậu hơi cay cay mà không hiểu lí do, cậu cứ nghĩ vì chuyện gia đình mình nên mới liên lụy tới cô.

-"Rắc."

Vừa bước một bước, cửa phòng đã bị ai đó khóa, cậu biết ngay là âm mưu, làm gì có chuyện để cậu dễ dàng tìm ra cô. Nhưng cậu vẫn chưa biết rốt cuộc bà ta có âm mưu gì.

Cậu cởi trói cho cô, bế cô lên giường rồi chờ cô tỉnh lại. Đây là căn phòng có nhà vệ sinh đầy đủ, đúng là một nơi điều kiện nhốt con tin.

-"Hụ..hụ."

Cậu đang lấy nước chuẩn bị lau người cho cô thì cô tỉnh dậy ho sặc sụa. Cậu chạnh nhanh lại chỗ cô, đặt thau nước xuống sàn rồi nhìn cô với ánh mắt như muốn hỏi có sao không.

Cô như nửa tỉnh nửa mơ nên vẫn không tin được cậu ở chỗ mình. Cô khẽ nhắm mắt rồi mở mắt, nhiều lần như thế mà vẫn thấy cậu. Thế là cô bật khóc.

-"Tên tồi Quốc Thiên này, đến trong mơ cũng thấy cậu, huhu."

Cô khóc ấm ức hoặc thấy thất vọng gì đó. Cậu nghe thế thì bật cười mặc dù mình đang gặp nguy hiểm.

-"Không phải mơ."

-"Hả."

Lúc này cô mới bật dậy, cầm tay cậu thật chặt, cảm nhận độ ấm từ lòng bàn tay cậu, cô mới biết thực sự mình không mơ. Nhưng…không thể nào. Tại sao cậu đến đây.

-"Sao cậu đến đây, không được, phải trốn ra, mà không được, họ sẽ bắt chúng ta nhốt vào căn phòng đó."

Cô rối tung đến mức dùng từ ngữ cũng lộn xộn. Cậu thấy thế chỉ nhàn nhạ đem cô ôm vào lòng.

-"Đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ em."

Đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ em, chỉ một câu nhẹ nhàng như thế mà làm tâm trạng vốn rối tung rối mù như cô bây giờ lại trầm ổn lạ thường, cô ngồi bất động trong vòng tay của cậu. Lúc này một lời cũng không thốt ra được.

Lúc sau mới có phản ứng, cô đẩy cậu ra, cúi mặt xuống gối khóc rống lên. Mình không xứng với cậu, không xứng chút nào. Mình là con của kẻ sắp làm hại gia đình cậu, lương tâm mình day dứt.

****

Độc giả đoán đi đoán đi, "ông ta" là ai nè) rồi chuyện sẽ ra sao cơ) tới hồi gay cấn rồi đây.

http://tieulun.hopto.org

Quyển 2 - Chương 11

Đúng thật là ngoài trời âm u mù tối nhưng trong phòng chứa hai người lại trầm ổn và bình yên đến lạ thường.

Người con trai lau sơ quangười con gái rồi nhìn cô từ từ chìm vào giấc ngủ. Có lẽ đây là nỗi sợ hãi của cô nên khi đã chìm vào giấc ngủ tay của cô vẫn còn nắm chặt tay của cậu.

Trong lòng Quốc Thiên dội lên tia chua xót và đau lòng, kèm theo chút yêu thương. Cậu trầm mặc ngồi bên cạnh giường cô, một tay vuốt tóc nhẹ nhàng cho cô, con một tay vẫn bị cô nắm lấy thật chặt.

Ý nghĩ của cậu lúc bấy giờ chỉ có một, bằng mọi giá phải bảo vệ người con gái này, như cách mà ba đã làm cho mẹ.

Cứ tưởng hai người họ sẽ giữ làm con tin và đối xử bình thường như vậy nhưng cậu đã lầm. Tối hôm đó cậu được đưa đến một căn hầm tối om, bên cạnh cậu đã không còn bóng dáng của Nhật Thủy. Nỗi lo sợ bủa vây trong lòng.

-"Con bé không sao?"

Như Trà như bắt được ý nghĩ của cậu, liền nói. Đối với bà ta, Quốc Thiên chỉ là một đứa trẻ, mà lại là con của người cô yêu nên tốt nhất đừng làm tổn thường đến thằng bé, vậy là có thể chiếm được tình cảm của hắn hơn rồi. Nhưng cô ta nào biết mình đã hành động theo kiểu của người điên mà ba vẫn thường nói cậu nghe.

-"Nói đi, mục đích là gì?"

-"Đợi ba cậu đến đây rồi tính."

-"Cái gì, ba tôi, ông đến đây làm gì?"

-"Chuộc con trai về."

Đến giờ cậu cũng không mình bị bắt cóc tống tiền, nhưng suy lại giọng điệu của bà ta, hình như không phải mà là nghiêm trọng hơn điều đó rất nhiều lần.

Cậu định nhấp nháy môi nói gì nữa nhưng toàn thân cậu ê ẩm, như có thuốc kích thích, cậu đột nhiên cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, không một cảm giác. Đến khi bà ta quay lưng đi hoàn toàn, cậu ngã xuống đất ngay lập tức.

Đól à Như Trà chích cho cậu một loại dung dich hệt như thuốc ngủ nhưng lại làm người bị tiêm quên đi quá khứ khoảng thời gian gần đây. Đây là loại nhẹ nên có thể cậu sẽ quên đi tại sao mình đến được đây thôi.

Như Trà nhẻm miệng cười hài lòng về loại thuốc mà "ông ta" bỏ tiền ra chi lại giúp ích đến như vậy.

Chỉ là không lâu đâu, cô sẽ có được người đàn ông đó, bên mình mãi mãi.

***

Thiên Anh đứng lặng bên khung cửa sổ nhìn bầu trời ngày càng đen, vài chú chim đang cố bay đi tìm chỗ ẩn cho cơn mưa dự báo sẽ lớn này.

Thiên Tuấn ở dưới nhà gọi đi cả chục cuộc điện thoại tra chỗ của Quốc Thiên nhưng vẫn vô ích. Còn bên phía Như Trà cũng chẳng có tung tích gì, Điều này khiến hắn tức điên lên.

Bỗng hắn nhận được một cuộc gọi, bảo đến địa điểm đã hẹn, đem theo toàn bộ tài sản giao ra để chuộc con trai.

Hắn cũng đâu đến nỗi ngốc, chỉ nhếch mép hừ lạnh rồi lấy áo khoác đi ra ngoài, trước khi đi không quên nói với cô. Hắn chỉ nói với cô một, tạm biệt rồi dặn dò cẩn thận, hắn sẽ đưa con về an toàn.

Với lời hứa ấy, cô thấy tin tưởng hoàn toàn, thế là hình bóng hắn bước đi rồi nhìn lại chiêc nhẫn trên tay mình, xoay xoay vài vòng rồi vào bếp nấu bánh. Có lẽ việc này giúp cô đỡ căng thẳng hơn.

Tiểu Nguyệt bận đồ đen bó sát, tuy đường nét mơ hồ nhưng dáng người cô bé rất uyển chuyển, nó giúp cô cho bánh vào lò, xong cô lại vào phòng mình, cũng thay bộ đồ đen bó sát, đừng đường nét trên người cô hiện rõ, cô đúng là tuyệt mĩ, làm Tiểu Nguyệt nhìn mãi không thôi.

-"Gia đình ta không thể bị động mãi được, đã thế chi bằng chủ động."

Tiểu Nguyệt đồng ý với ý kiến của cô. Cô lại tiếp tục.

-"Mẹ không biết họ là ai, nhưng họ đang cố chia rẽ gia đình ta, chiếm đoạt tài sản của ta. Con hãy bảo vệ mình cẩn thận để không làm mối uy hiếp thêm cho Thiên Tuấn, biết chưa."

-"Rồi, thưa mẹ."

Bỗng nhà có tiếng báo động của kẻ đột nhập, cô đã nghĩ đến tình huống này rồi nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, Thiên Tuấn chỉ mới ra khỏi nhà chưa đầy nửa tiếng. Vậy đây đúng là kế hoạch hoàn hảo của người nào đó, mà cô chắc chắn Như Trà có tham gia vào.

Cô nhìn con gái rồi nhìn ra cửa, chờ đợi.

-"Mẹ, con sẽ bảo vệ mẹ."

Cô ngây người nghe con gái nói, đứa bé 11 tuổi nói bảo vệ mình mà không phải mình bảo vệ nó. Cô bật cười xoa đầu nó, nụ cười thuần khiết đẹp đến lạ thường.

Tiểu Nguyệt cứ nghĩ mẹ không biết võ nên mới nói vậy. Từ nhỏ nó và Quốc Thiên được Thiên Tuấn dạy mọi thứ, kể cả võ nên nó rất giỏi trong lĩnh vực phòng thân. Hôm nay có mẹ, nó quyết tâm sẽ bảo vệ mẹ.

-"Ngoan, mẹ sẽ không sao, con cẩn thận."

Nói xong cô kéo nó nép vào phía góc khuất để chờ bên đó hành động. Bởi vì bảo mật căn nhà là do Thiên Tuấn đặt nên chắc có lẽ bọn họ mất khá nhiều thời gian để mở khóa. Điều đó làm bên trong cô và Tiểu Nguyệt đã chuẩn bị tâm lí sẵn sàng chiến đấu. Chỉ có thể hạ gục bọn người này rồi ra ngoài chứ không thể nào trốn ra khỏi đây được.

Ở đây như hòn đảo tách biệt với thế giới bên ngoài, xung quanh toàn là biển và vùng núi, cô cũng không chắc sẽ trốn được.

-"Bọn họ vào rồi."

Tiểu Nguyệt thì thầm nhỏ với cô, cô gật đầu.

10 người nhanh chóng vào nhà, mang theo từng nhịp tim đập mỗi lúc một nhanh của cô và nó. Hai người đang thủ thế chiến đấu.

-"Mẹ bảy, con ba, được chứ."

Cô lên tiếng.

-"Sao được, mẹ ba con bảy."

Nó phản bác ngay, làm cô nhắn mặt.

-"Cứ thử đi."

Cả hai cùng xông ra khi 10 người đó có ý định tiến lại gần chỗ cô, hai mẹ con nháy mắt một cái rồi cũng chiến. Bọn họ tuy là đàn ông nhưng thực chất rất yếu thế. Cô lại suy nghĩ nếu muốn bắt hết gia đình cô, đương nhiên phải tìm hiểu kĩ càng, nếu biết cả nhà ai cũng có võ, đương nhiên phải cửa người mãnh hơn để bắt cô chứ, sao lại yếu thế như vậy.

Cô nghi hoặc nhưng vẫn hạ gục bảy người. Bên cạnh, tuy ngoại hình thấp bé nhưng nhờ thông minh và nhanh trí, Tiểu Nguyệt cũng tiêu diệt ba người nhanh chóng. Nó quay sang nhìn cô với ánh mắt khâm phục.

-"Con không biết mẹ biết đánh nhau."

-"Giờ biết rồi, đi thôi."

Nói xong cô và Tiểu Nguyệt đi nhanh ra phía cổng, trong nhà chỉ còn chiếc moto, vì vậy cô cũng chẳng ngại ngồi lên.

-"Leo lên đi."

Cô vừa leo lên xe vừa đưa chiếc mũ bảo hiểm cho con gái. Tiểu Nguyệt nhìn cô với ánh mắt trợn tròn không thể nào tin nổi. Nó không thể nào tiếp nhận nổi cái tin mẹ biết đánh nhau, sau lại biết lái cả moto như thế này. Rốt cuộc mẹ còn bao nhiêu cái bí mật giấu kín trong sự thờ ơ và lạnh lùng thường ngày đây.

Nó tưởng mẹ mình là người phụ nữ dịu dàng của thời, là người mẹ tốt, là vợ hiền. Nó chỉ biết mẹ hay dựa vào ba, hay bắt nạt ba, muốn được ba bảo vệ và yêu thương che chở. Chứ nó không biết vẻ mạnh mẽ của cô lúc bấy giờ.

Nét mặt cô lạnh hẳn, cô nhìn ngoài trước như toàn kẻ thù, phải diệt hết hôm nay chứ không sẽ còn hại tương lai gia đình cô dài dài. Cô muốn biết người đứng sau tất cả chuyện này là ai và mục đích thật sự là gì. Có phải là tiền không hay là gì nữa thì cô không tài nào biết được.

Nhưng cô tin lời hứa của hắn, sẽ không để gia đình mình xảy ra chuyện gì.

Thời gia làm vợ Thiên Tuấn, cô đã ra vẻ một người vợ bí ẩn của một danh nhân tài phiệt. Hình như người đời chả biết sự tồn tại của cô, và cô thích như thế.

Không giao lưu bên ngoài nhưng cô biết có rất nhiều phụ nữ theo đuổi hắn, nhưng hắn lại cự tuyệt một cách dứt khoát. Cô biết sống thế này không được tự do, nhưng cô vẫn thích cảm giác như thế này, thật đấy. Không phải va chạm với đời đầy nghiệt ngã, không phải bận tâm gì hết mà dốc lòng chăm sóc con, quan tâm chồng. Tạo một ngôi nhà hạnh phúc và ấm cúng, như thế là cô mãn nguyện lắm rồi.

Nhưng những chuyện gần đây xảy ra, cô không thể nào khoanh tay đứng nhìn được nữa, cô phải cùng nắm tay với người nhà tạo ra vòng vây an toàn để bảo vệ gia đình. Vì thế cô đã bộc lộ hết tính chất của mình trước mặt con. Cô sẽ bảo vệ con bằng mọi cách.

-“Mẹ là một người tuyệt vời, con rất hãnh diện.”

Môi cô nhẽ nhàng cong lên khi nghe Tiểu Nguyệt nói. Nó nhanh chóng nhảy lên ngồi sau cô, tay còn vòng qua eo ôm chặt cô. Cô nhanh chóng lái xe vụt ra ngoài. Thế nhưng, đúng như cô đoán, bên ngoài có một top người khoảng 20 tên nữa đang đứng tiếp viện.

“Ông ta” đã nghe Như Trà nói một mình hạ thủ người của cô ta nên hôm nay ông đề phòng hơn. Ông cử nhiều người như thế chỉ âm thầm bắt cô, không hề muốn tổn hại đến cô, điều này làm bọn người ở đây rất khó xử. Muốn bắt người mà người đó không chịu hợp tác thì khó có thể không có cuộc ẩu đả và thương tích.

Bọn người này nghe nói thân thủ cô rất tốt nên họ cử 10 người vào trước, lúc đó không được thì tiếp theo 10 người nữa. Nhưng bọn họ không ngờ giải quyết xong 10 người đầu tiên cô lại lái moto ra ngoài.

Bọn họ ngây người nhưng lập tức đuổi theo cô. Trong đêm tối hơn chục xe đủ loại đang đuổi theo một chiếc xe moto cao cấp chạy trong đêm.

Nhưng số cô không may, lại gặp ngõ cụt trên núi, cô chau mày quay đầu xe, đã đối diện với bọn côn đồ. Phía sau cô là vực thẳm, cô không dại khi còn có con gái.

-“Nói đi, mục đích, giết người hay là bắt cóc uy hiếp lấy tiền.”

Giọng cô lạnh lẽo vang lên, đến lúc cô cởi mũ ra, những lọn tóc bay trong gió quét lên khuôn mặt đẹp không tì vết của cô tạo nên bức tranh vô cùng tuyệt mĩ. Đám đàn ông ở đó cùng chung một ý nghĩ, nếu người phụ nữa này của mình thì tốt thật. Nhưng chúng nhanh chóng gạt qua vì mục đích thật sự, là bắt người phụ nữ này.

-“Ông chủ chỉ muốn nói chuyện với cô.”

Ông chủ? Cô nhíu mày, đó là đàn ông sao, chẳng trách. Biết lần này khó trốn thoát nhưng cô vẫn muốn bảo vệ con gái, cô nhìn con gái hồi lâu rồi gỡ chiếc bông tai ra.

-“Con cầm cái này, có thể liên lạc được với mẹ, nếu mẹ gặp chuyện không may, hãy báo cho ba con biết.”

-“Mẹ…mẹ không thể đi.”

-“Nếu không đi thì cả con cũng gặp nguy hiểm, đây là cách tốt nhất, nghe lời mẹ. Con biết lái xe này không?”

Nghe mẹ nói, tự nhiên giọt nước mắt nó lăn trong vô thức mà không hiểu tại sao. Chắc có lẽ lúc trước nó đã tuyên bố hùng hồn là sẽ bảo vệ mẹ, thế mà giờ đã ngược lại rồi. Mẹ mạnh mẽ hơn nó tưởng.

-“Được, xe này anh Thiên có chỉ sơ qua cho con. Con sẽ cứu mẹ ra, bằng mọi cách.”

Nó nói chắc nịch làm cô mỉm cười, cô xoa đầu nó và đặt nụ hôn nhẹ lên tráng con gái. Như lời tạm biệt và sự chờ đợi.

-“Mẹ biết con sẽ làm được, yên tâm mẹ sẽ bảo vệ bản thân tốt. Chúng ta cùng bảo vệ gia đình.

Cô bước đi những bước vô hồn đến chỗ bọn họ, ra một điều kiện cô sẽ đi theo nhưng phải tha cho con gái cô. Bọn họ đương nhiên đồng ý vì ông ta nói không cần đứa con gái mà chỉ cần người phụ nữ này. Bất cứ giá nào cũng phải đưa được cô về gặp ông ta.

Cô cứ tưởng mình sẽ ngồi với tên nào đó trên một trong những chiếc xe này nhưng không phải, lúc sau có một chiếc xe thể thao dừng trước mặt cô, lại có người mở cửa cho cô bước lên xe.

Đối xử không tệ, người đó là ai và có âm mưu gì. Cô cảm thấy hơi sợ sợ vì linh tính mách bảo cô sắp có chuyện không hay.

Đúng là sợ cô bỏ trốn, lúc ngồi ở trên xe vẫn có hai người ngồi bên cạnh trông chừng, có muốn thoát cũng khó.

Xe chở cô đến một căn biệt thự rất xa, xe chạy qua nhiều con đường, mãi 4 tiếng mới đến nơi. Cô tự đi vào chứ không để hai tên kia động vào người,

cô thật sự muốn biết ông ta là ai.

Cô vào nhà đã thấy một bóng lưng trước mặt cô, người đó ngồi trên ghế xoay, chân nhàn nhạ gác trên bàn, tay còn cầm điếu thuốc hút dang dở.

Cô đoán mãi cũng không ra là ai, hai người theo cô lúc nãy đã đi ra ngoài từ khi nào, cô vẫn đứng đó chờ người kia nói chuyện.

-"Em đến rồi."

Đúng là chưa có ai có lòng kiên nhẫn bằng cô, cô cứ im lặng đứng đó không nói chuyện nên ông ta đành lên tiếng trước.

Vừa nói, ông ta vừa xoay ghế lại, mặt đối mặt với cô. Đúng thật thì cô không hề ngạc nhiên vì đã nghĩ trước đó. Đúng là trùng hợp mà, giờ thì cô biết mắt của con bé Nhật Thủy giống ai rồi, chính là ông ta. Đi đến bước này, cô đã giải được khá nhiều thắc mắc.

Vẫn như mọi lần, cô thờ ơ không lên tiếng, ánh mắt cô sắc lạnh nhìn chằm chằm vào ông ta không rời.

-"Em vẫn như thế, vẫn rất rạng ngời trong mắt tôi."

-"Đồ điên, đưa tôi đến đây làm gì?"

-"Em nghĩ sẽ làm gì?"

-"Muốn trả thù sao, chuyện tống anh vào tù lúc ấy đúng là tôi làm đó, đừng động vào gia đình tôi, muốn trả thù thì tôi đây. "

Ông ta vỗ tay, ánh mắt hiện lên tia cười không ẩn giấu được. Nụ cười đó làm cô thấy buồn nôn. Cảm thấy hình như ông ta bắt mình đến đây không phải là trả thù mà là ý khác. Mà cái ý khác đó cô không thể nào suy nghĩ ra được.

-"Đã lâu không gặp, đừng nói chuyện quá khứ của tôi mà nói chuyện của em đi."

Ông ta đứng dậy, đi đến bên cạnh cô, ra ý muốn cô ngồi xuống ghế. Hắn lấy nước cho cô, đúng là sữa tươi.

Cô nhăn mặt không biết nói gì lúc này, nhưng ánh mắt cô vẫn còn đề phòng hắn.

-"Nói đi, mục đích?"

-"Sao em cứ lạnh lùng với tôi như thế, lần đầu tiên cũng vậy, những lần tiếp theo vẫn vậy."

Cô vẫn im lặng nhìn hắn uống trà từ tốn.

-"Ông bắt Quốc Thiên."

-"Quốc Thiên, con trai em sao, làm sao tôi biết."

Gương mặt ông tỏ ra vô tội không biết gì, cô càng nghi hoặc hơn, đúng là giả tạo không qua mắt được cô.

-“Uống nước đi.”

Thấy mặt cô vẫn còn đề phòng, hắn lên tiếng nói. Sợ cô nghĩ nhiều, hắn nói thêm một câu nữa.

-“Yên tâm tôi sẽ không hại em.”

-“Nhật Thủy là con gái ông?”

Không ngờ cô hỏi câu đó, hắn hơi ngây người ra nhưng không trả lời, cũng không phủ nhận, điều đó như ngầm khẳng định lời cô nói là đúng.

-“Ông biết Quốc Thiên có tình cảm với Nhật Thủy nên bắt Nhật Thủy uy hiếp cho con trai tôi vào rọ.”

Hắn lại trầm tĩnh nhìn cô, lúc sau môi hắn lại cong lên nụ cười.

-“Em rất thông minh.”

-“Hừ.”

Suy nghĩ một chút đã ra, nhưng cô lại chưa thể đoán ra mục đích thật sự.

-“Tôi sẽ thả thằng bé ngay khi Thiên Tuấn đến, tôi đảm bảo với em họ sẽ không sao.”

-“Nói đi, tôi cần biết mục đích.”

-“Mục đích…chỉ có một.”

Hắn cười cười định giơ tay vuốt tóc cô nhưng bị cô phát giác nên né tránh, tay hắn vẫn còn trên chân không. Cô vẫn đang lắng nghe hắn nói. Hắn thấy thế cười gượng rồi đặt tay xuống, nói.

-“Là em, tôi muốn em.”

-“Không bao giờ.”

Cô phản ứng nhanh ngay lập tức phản bác, trừng mắt với hắn.

-“Em phải đền bù cho tôi khoảng thời gian 3 năm trong tù và khoảng thời gian cật lực làm nên tất cả sự nghiệp này.”

-“Không đời nào, đó là do ông tự chuốc lấy. Nếu Nhật Thủy là con ông, vậy chắc ông đã có vợ, có gia đình.”

-‘Vợ, gia đình, haha, tôi làm gì có.”

Giọng hắn như chế giễu với bản thân, như nói với cô. Cô nhăn mặt.

-“Em tưởng lần đầu tiên tôi và em gặp nhau là lần tôi đưa nước cho em sao. Tôi đã ngắm nhìn em tận ba tháng, theo em đến mọi nơi nhưng em chưa bao giờ đặt tôi vào trong mắt, điều đó làm tôi tức điên lên. Đến lúc không chịu được, tôi mới làm quen kiểu đó, em là người con gái đầu tiên khiến tôi hạ mình. Vậy mà cô gái đầu tiên này lại nỡ tống tôi vào tù. Tiếp theo là cùng đi với người đàn ông khác. Em làm tôi vừa hận vừa yêu.”

Cô nhìn hắn, mặt vẫn không biểu cảm, chờ hắn nói tiếp.

-“Còn vợ, cô ta không xứng làm vợ tôi. Cô ta biết tôi còn yêu em, chuốc

tôi say rồi cho tôi uống một loại thuốc ảo giác, lúc ân ái tôi sẽ nghĩ đến người trong mộng. Tôi thấy em, ở thân dưới tôi hoạt động rất hăng hái, thế mà khi tỉnh dậy, bên người tôi là phụ nữ khác. 2 tháng sau cô ta bắt tôi chịu trách nhiệm vì cái thai. Một người tôi không yêu, lại âm mưu như thế thật sự tôi không tiếp ứng được. Em nghĩ xem, có đáng không."

-"Vô sỉ."

Nghe xong cô không đồng cảm mà lại thốt ra hai từ, ánh mắt tràn ngập khinh bỉ, dám tưởng tượng cô với hắn như vậy, thật tởm.

-"Cứ nghĩ sẽ quên được em, nhưng mỗi ngày lại nhớ em nhiều hơn, tôi đã ngắm nhìn em đứng trong bếp nấu ăn, hình ảnh tôi rất trông mong sau này sẽ chứng kiến trực tiếp."

-"Ông, đặt camera."

-"Chỉ một cái duy nhất ở nhà bếp thôi, Thiên Tuấn lanh mắt như vậy làm sao đặt nhiều được, mà đặt một cái đã khổ cằn như thế, nhiều cái cho chết sao."

-"Đồ điên, biến thái."

Cô nghiến răng đầy tức giận, không có gì có thể diễn tả tâm trạng của cô lúc này. Lúc này cô thật sự muốn giết người, nhưng không thể manh động.

http://tieulun.hopto.org

Quyển 2 - Chương 12

Đúng là bây giờ căn phòng tràn đầy thuốc súng, cô tức giận thật sự, muốn bộ phát nhưng tính kiềm chế cô khá cao, thế là đành kiềm nén lại, không thì cô đã lao ra đấm cho hắn vài cái.

Cô nhìn xung quanh nhà, đúng thật thì hiện tại mình giam lỏng rồi, mặc dù không được từ bỏ hi họng thoát khỏi đây nhưng phải giữ năng lượng tính kế.

Phía trên lầu, Nhật Thủy ngồi thụp xuống dưới đất, cố ngăn giọt nước mắt. Thì ra trước đây ông ta từng vào tù. Mẹ cô làm như thế nên mới có cô, vậy cô là đứa con sai lầm, vì thế mà ông ta chán ghét, xem cô chả là gì cả. Cô cười chua xót, mặc cho nước mắt tuông rơi trên khuôn mặt xinh đẹp.

Cô sống đến giờ, đều là một sai lầm.

Nhưng vì cớ gì mẹ phải làm vậy, vì yêu ông ta à.

Cô lại nhìn về hướng phụ nữ ngồi cạnh ông ta, nếu người đó không xuất hiện, có khi nào mẹ sẽ hạnh phúc hay không?

Một ý nghĩ vô tình chạy qua não cô.

Cô suy nghĩ cả buổi đến nguy hiểm của Quốc Thiên khi tỉnh dậy không thấy cậu đâu, nhưng vô tình nghe cuộc đối thoại này làm cô không thở nổi, cô mệt mỏi.

Cô quay lại căn phòng của mình, nằm xuống suy nghĩ. Đây là nhà ở ngoại ô, nhà riêng của ông ta, ít khi ông ta đến đây, và cả cô cũng vậy, cô đến đây khoảng một đến hai lần là cao. Thế nhưng khi ông đưa cô về đây, cô cũng đã hiểu một phần lí do.

Bên dưới lầu, Thiên Anh nhìn thẳng ngoài trước, ra ngoài cửa sổ, mưa đã trút xuống những cơn nặng hạt. Cô nhìn ngắm những chiếc lá bị mưa rơi vào, nhìn mặt đất bị mưa xối xuống. Lòng cảm thấy thật nặng nề.

-“Có cần tắm qua không?”

Cũng đúng là Thanh Đài không tài nào chịu được sự im lặng này, đành lên tiếng hỏi cô. Mặc dù muốn có người phụ nữ này, nhưng chưa bao giờ ông có ý nghĩ làm tổn thương cô.

-“Không.”

-“Ăn gì không.”

-“Tốt, cho tôi một đĩa bò nướng và cốc sữa lạt.”

Cô nói nhưng ánh mắt vẫn không nhìn hắn lấy một lần. Hắn nghe cô nói chuyện thì vui rồi, lập tức cho người làm món ăn mà cô dặn. Ánh mắt hắn vẫn không dời khỏi cô.

-“Ông biết mà, tôi sẽ không chịu ở yên đây, làm sao ông bắt ép được.”

-“Rồi em sẽ ở đây thôi.”

Hắn cười, tay lại muốn chạm vào cô nhưng cô né tránh.

-“Sẽ không.”

-“Nếu Thiên Tuấn, hắn cũng đang vui vẻ với người khác, vậy em có nguyện ý bên tôi.”

-“Thiên Tuấn, sẽ không như vậy.”

Cô quay phắc người lại, gằn từng tiếng, hắn nghe thế không tức giận mà còn cười.

-“Vậy tôi cho em xem thứ này.”

Hắn gọi người đem laptop lại để trước mặt cô, kích vào một trang web gì đó. Cảnh tượng làm mắt cô trợn trắng.

Trong màn hình, cô gái trần như nhộng đang quay lưng lại, nhưng khuôn mặt đang ngoái lại nhu trêu chọc cô, đó không ai khác-Như Trà.

Còn người đàn ông bên cạnh, cũng chả khác gì Như Trà, nhưng hắn đang trong trạng thái ngủ say, mặc kệ Như Trà đang dùng trêu trò gì khiêu khích.

Lúc đầu còn tức giận, nhưng lúc sau hiểu ra, cô lại thở dài.

-“Hai người rốt cuộc là muốn gì.”

-“Như em thấy, tôi muốn em, và cô ta muốn hắn.”

-“Bệnh hoạn.”

-“Em thật sự thấy cảnh tượng này không ghen.”

-“Phụ nữ sáng suốt là phụ nữ không phải thấy cái gì cũng ghen, mà là biết suy nghĩ.”

-“Vì thế nên tôi mới thấy yêu thích em như vậy.”

-“Đều không phải, hai người đang bị vấn đề tâm lí đấy.”

-“Tâm lí.”

Hắn nhướn mày thích thú khi nghe từ này, đợi cô nói tiếp, nhưng cô lại im lặng. Một lúc sau cô thấy máu nóng của mình dồn lên tới não khi thấy Như Trà hôn Thiên Tuấn, tay còn không để yên sò mó lung tung. Cô tức điên ném máy xuống đất.

-“Đừng để cô ta chạm vào người anh ấy, mấy người là đồ điên.”

Thấy cô tức giận, đây là lần đầu hắn thấy cô thật sự nổi điên, nhưng hắn lại cảm thấy thích, một sở thích quái đảng.

-“Tôi cũng muốn chạm vào em lắm rồi.”

Hắn sáp lại, nắm lấy hai tay cô vừa mới hất laptop xuống đất, đưa gương mặt lại gần cô hơn. Cô thấy thế, chẳng nể tình mà tát hắn một cái.

-“Tránh xa tôi ra.”

Cô hét lên, mắt cô đỏ ngầu. Chắc tại vì vào một khoảng thời gian dài sống

yên bình quen rồi, hôm nay đột nhiên sóng gió ập đến làm cô không đỡ nổi nên cơn giận bộc phát qua người cô.

-"Tôi tự hỏi nếu tôi đến trước Thiên Tuấn, em có yêu tôi không, trả lời đi."

Hắn gầm lên, một tay bóp mạnh bả vai cô làm cô đau điếng.

-"Sẽ không, là không bao giờ."

-"Vậy tôi sẽ làm em yêu tôi."

Hắn kép cô lại, hôn cô, cô ra sức giãy dụa, tay còn bấu mạnh vào hắn. Lúc hắn muốn hôn sâu vào cô, cô cắn môi hắn làm hắn đến bật máu. Cô đẩy người hắn đứng dậy, chạy nhanh vào nhà tắm, khóa trái cửa rồi ngồi xụp xuống cửa phòng.

Cô không khó mà mắt cô đỏ ngầu tức giận. Cô đứng dậy xả nước, uống một ngụm nước rồi nhả ra, xúc miệng thật sạch. Giống như cô cảm thấy cái hôn này là một sự bẩn thỉu nhất trong đời cô.

Bên ngoài Thanh Đài đập cửa nói cô mở, cô vẫn đứng im nhìn vào gương, cô cảm thấy giận chính mình.

-"Rắc."

Cửa phòng mở ra, làm sao cô quên đây là nhà hắn chứ, đương nhiên là hắn có chìa khóa tất cả cái phòng, và phòng tắm này đương nhiên là không ngoại lệ rồi.

-"Xin lỗi, tôi thật sự xin lỗi, tôi không muốn vậy, em đừng ghét tôi."

-"Thật nhàm chán, tôi sẽ ở đây đến bao lâu."

-"Cả đời."

-"Nực cười, vậy phải canh giữ tôi tốt vào, đừng để tôi thoát ra, phòng tôi ở đâu, tôi cần tắm và một bộ đồ mới."

Cô nói chuyện giống như chuyện lúc nãy chưa từng xảy ra vậy, rõ ràng trong mắt cô có thù hắn và giận dữ nhưng lời cô nói ra lại tựa như bình thường, không có gì.

Hắn phải phục và tính kìm nén cô của quá tốt.

-"Được rồi, phòng em ở lầu hai, lên trên rẽ phải là tới, đồ tôi sẽ đưa người đem lên."

Cô gật đầu rồi sải bước lách người qua hắn lên lầu, thật sự là bây giờ cô rất muốn đánh người nha, chịu không nổi cơn nóng này nữa rồi. Nhưng phải kìm, kìm và kìm. Cô muốn biết bây giờ Thiên Tuấn sao rồi, còn cả Quốc Thiên và Tiểu Nguyệt nữa.

Cô lên lầu, ngâm mình vào nước nóng, cơn giận sữ và lo lắng không tan mà một ngày tăng thêm.

****

Ở chỗ Thiên Tuấn, sau khi tới chỗ con trai, thấy không có ai cảm đường đã nghi lắm rồi, thế mà vẫn không thể ngờ nguy hiểm sẽ ra sao. Vừa bước vào phòng chứa con trai, hắn liền mở trói mà không biết căn phòng ngập mùi khí mê, làm hắn mê man và những chuyện sau đó chẳng nhớ gì nữa. Hắn chỉ nhớ khi tỉnh dậy, người không có quần áo và bên cạnh là Như Trà, cô gái một lần nữa làm thủ đoạn với mình.

Nhưng hắn chắc chắn mình không làm gì sai đối với Thiên Anh.

***

Sau khi Thiên Tuấn tới cứu thì Quốc Thiên lập tức được thả ra, khi tỉnh lại đã thấy mình nằm trên giường, trong chính phòng của mình. Điều này làm cậu nghi ngờ.

-"Anh đói chưa."

-"Nhóc Nguyệt, sao anh ở đây, ba mẹ đâu?"

-"Em phải mang anh vào đây là một cực hình đấy, ba đi cứu anh mà, mẹ thì bị một nhóm người đưa đi rồi. Rốt cục thì chuyện kinh tởm gì đang xảy ra với gia đình mình nữa vậy, anh tại sao lại bị bắt cơ chứ."

Cậu nghe thế, giận dữ.

-"Anh bị sao mà cứu, em nói nhảm gì vậy?"

-"Anh mất trí à, không phải anh báo hại thì ba sẽ không đi cứu anh, mà mẹ cũng không bị bắt đi."

Đầu cậu đau nhức, cậu nhớ mình uống bị tiêm một loại thuốc gì đó, rồi bây giờ tất cả không nhớ gì hết, chuyện này là sao?

-"Có thật vậy không? Sao anh không nhớ gì?"

-"Đừng nói anh mất trí thật chứ."

Tiểu Nguyệt đau đầu nhìn anh mình. Như nhớ ra điều gì đó, nó cầm chiếc bông tai cô đưa cho nó lên.

-"Cái này mẹ nói có thể liên lạc với mẹ."

-"Đâu, đưa anh xem nào."

Nhận lấy chiếc bông tai, cậu xoay vòng để kết nối, lần đầu không có tín hiệu, nhưng lần sau lại được, nghe giọng mẹ cậu mới thở phào.

-"Con sao rồi, Tiểu Nguyệt."

-"Bọn con ổn rồi, thưa mẹ."

-"Quốc Thiên sao, Thiên Tuấn đâu."

-"Trong lúc ba cứu con đã bị giữ lại rồi, giờ mẹ ở đâu."

-"Ngoại thành, mẹ cũng chẳng biết chắc chắn địa điểm nữa, bây giờ con có biết chỗ của Thiên Tuấn không?"

http://tieulun.hopto.org

-“Hình như con bị tiêm một loại thuốc mất trí, lúc bị bắt đến khi thả ra, trong quá trình đó con chả nhớ gì nữa.”

-“Được rồi, con đi tìm chú Thiên Quân đi, nói chú tìm cả Anh Tuấn nữa, mẹ xác định chỗ ba rồi liên lạc con sau. À hiện tại mẹ vẫn an toàn.”

-“Mẹ, hãy cẩn thận, con yêu mẹ.”

Cả hai ngắt liên lạc, cậu làm theo điều mẹ dặn.

Còn ở chỗ Thiên Anh, cô nhẹ nhàng xoay người hướng cửa sổ, nhớ lại lời dặn của Thiên Tuấn, lập tức lấy chiếc nhẫn đeo tay ra, cố tìm cách liên lạc.

-“Thiên Anh.”

-“Vâng.”

-“Em ổn.”

-“Ổn, anh sao rồi.”

-“Chết tiệc, Như Trà sao lại ở chỗ anh cơ chứ, em đang ở chỗ con.”

-“Không, em biết người đứng sau Như Trà là ai rồi, và em cũng biết được cô ta làm gì với anh.”

-“Không như em thấy đâu, anh hoàn toàn không biết gì.”

-“Em biết, em tin anh. Đừng cố giải thích mà hãy tìm cách thoát ra đi, em không muốn ở nơi quái đảng này chút nào.”

-“Em đang ở đâu?”

-“Họ có ý đồ chiếm đoạt…”

Cô còn chưa nói hết, cửa phòng bật mở, Thanh Đài nhìn cô chằm chằm, rồi lại nhìn vật trên tay cô.

-“Cái này có thể nói chuyện.”

Hắn nói, mang theo một chút tức giận. Cô chau mày không nói gì, đem tay mang nhẫn giấu đằng sau. Hắn thấy thế, hung hăng cầm tay cô tháo ra. Cô giãy giụa không chịu, còn muốn đánh trả nhưng sức hắn mạnh hơn cô nhiều.

-“Để xem còn cách nào liên lạc.”

Cô trừng mắt nhìn hắn khi hắn cầm chiếc nhẫn của cô.

-“Trả lại đây.”

-“Em hãy ngoan ngoãn ở đây đi.”

Nói xong hắn ra ngoài, để cô một mình tức điên lên.

***

Thiên Tuấn thấy cô ngắt đột ngột, liên lạc lại cũng không được thì lòng lo lắng, không biết cô xảy ra chuyện gì nữa.

Nhìn ra, cửa phòng vẫn đóng, hắn tức giận đá mạnh vào cửa. Đây là nơi quái quỷ nào cơ chứ. Bốn bên đều là bức tường, không lấy một cửa sổ, chỉ có cửa chính này nhưng bị khóa rồi, có muốn thoát ra cũng không dễ.

-“Cạch.”

Cửa đột nhiên mở, hắn theo bản năng quay người lại, thấy Như Trà cùng 5 tên vệ sĩ đi theo, trên tay cô ta là cơm. Hắn không nghĩ nhiều, hất cơm đi rồi đánh 5 tên đó để trốn ra mặc dù không biết ở đây là đâu.

Bị đánh bất ngờ nên không ai phòng thủ kịp, thoáng chốc hắn đã ra được cửa chính. 10 tên vệ sĩ khác thấy hắn trốn ra lập tức ngăn lại. Hắn như thú điên lao vào đánh người. Nếu không phải vì thuốc thì hắn sẽ không bị bắt dễ dàng như vậy, đúng là chơi hèn.

10 tên xử lí nhanh chóng, nhưng lúc sau lại thêm 20 tên, càng lúc càng đông làm hắn tiêu hao không ít sức lực.

-“Lên xe.”

Chiếc xe thể thao lao đến trước mặt hắn, hắn chưa kịp nhìn là ai đã bị kéo lên xe, chiếc xe lao vút thật nhanh trong đêm, phía sau còn vài người đuổi theo.

Như Trà đứng ngơ ra rồi giật mình hoảng hốt khi thấy công an đến. Chuyện xảy ra nhanh đến mức cô ta không kịp thích ứng nổi. Rõ ràng cô chưa có được người đàn ông này, không thể nào.

Thiên Tuấn kìm nén hơi thở của mình, nhìn người đàn ông bên cạnh như không tin được.

-“Sao biết tôi ở đây?”

-“Nên biết tôi đã tốn công lắm đây, bây giờ đừng hỏi gì nữa mà cứu Thiên Anh ra trước.”

-“Thiên Anh, bị hắn bắt rồi sao.”

-“Ừ.”

-“Hôm nay cảm ơn, Anh Tuấn.”

-“Không cần, chuyện này tôi làm xem như giúp Thiên Anh.”

Hai người đàn ông hai tâm tình ngồi trên xe hướng về phía biệt thự. Mặc dù giấu cảm xúc nhưng rõ ràng có chút lo lắng và tức giận thể hiện rõ.

http://tieulun.hopto.org

Quyển 2 - Chương 13

Về tới biệt thự, Thiên Tuấn đã thấy anh trai và hai đứa con của mình, vẻ mặt lo lắng chẳng thua kém mình tí nào.

-"Chuyện như thế này mà em còn không muốn nói cho anh sao?"

Thiên Quân lên tiếng trách móc.

-"Em không muốn làm phiền ai cả, bây giờ em đi có chuyện."

Nói xong hắn lái xe đi luôn, trước mắt ngạc nhiên của mọi người ở đây.

Hắn nhanh chóng lái xe đến đồn cảnh sát, nơi Như Trà đang ở. Thăm hỏi vài cảnh sát mới biết được cô ta đã bị tống vào tù, hành vi của một người điên làm người ta phải hoảng. Đã là lần hai nên sẽ không có sự khoan hồng.

Đối diện qua cửa kính phòng giam, chỉ mới một buổi mà trông cô ta bơ phờ hơn rất nhiều, trông già đi vài tuổi.

-"Thiên Tuấn, anh đến đưa em ra sao."

Vừa thấy hắn, Như Trà khuôn mặt tèm nhem đầy nước mắt bỗng nở nụ cười. Và điều đó làm hắn biết cô ta ở trong tù có vẻ ghê sợ hơn hắn nghĩ.

-"Thiên Anh đang ở đâu?"

-"Thiên Anh…"

Cô ta lắp bắp nói lại, ánh mắt hoảng hốt không nói nên lời. Trông cô ta diễn đạt đến mức sắp giống người điên thật sự rồi.

-"Nói, hắn đưa cô ấy đi đâu."

Đã quen với bộ mặt đó của cô ta nên hắn chả thấy gì lạ mà ngược lại tức giận thêm. Hắn không muốn bạo lực với phụ nữ nhưng cô ta cứ làm mất kiên nhẫn của hắn. Khi đã quá giới hạn cho phép, hắn sẽ nổi điên lên bất cứ lúc nào.

-"Hắn, ý muốn nói ai?"

-"Người đứng sau cô."

-"Tôi không biết."

Ánh mắt cô ta mơ hồ không sức sống nhìn Thiên Tuấn, và lúc này thực sự hắn muốn bùng nổ.

-"Tôi sẽ giết tất cả các người nếu cô ấy xảy ra chuyện gì?"

Ánh mắt hắn nổi lửa nhìn cô ta như muốn thiêu đốt con người đối diện, làm cô ta rùng mình vì sợ hãi. Chưa bao giờ Như Trà thấy bộ mặt này của hắn.

-"Tôi sẽ nói, với một điều kiện."

Như Trà do dự nhìn lại phía tù giam mình, rồi nhìn vài tên cảnh sát, xong lại nhìn hắn với ánh mắt sợ hãi.

Hắn nhận ra trong ánh mắt đó có gì đó khác thường, nhưng hắn không

quan tâm, cái quan tâm lúc này của hắn chính là cô-vợ mình.

-"Được."

Hắn chỉ hứa là đưa cô ta ra khỏi đây, nhưng không chắc là sẽ không tống cô ta vào nhà thương điên.

-"Ngoại ô, thành ngoại ô biển Tháp."

Nghe thế, hắn hơi dịu lại nhưng ánh mắt hắn vẫn không giảm khí huyết nào nhìn cô ta. Lúc sau hắn xoay người rời đi bỏ lại khuôn mặt tái nhợt của Như Trà.

-"Thiên Tuấn, đưa tôi ra khỏi đây, tôi không muốn ở lại."

Như Trà hét lên đầy tuyệt vọng, nhưng hắn vẫn bước đi không dừng lại. Cảm giác bây giờ mình như người điên thật sự rồi.

*****

Hắn lái xe ra ngoại thành, phía biển Tháp có tổng cộng 17 biệt thự, vậy cái nào chứa cô đây. Nhận ra ngôi nhà có trang bị nhiều vệ sĩ nhất, hắn nghĩ chắc hắn là đây.

Hắn xuống xe, ánh mắt dừng lại phía cổng. Chẳng lẽ phải hạ thủ mười tên này mới vào trong được, nếu ở ngoài đã có mười tên thì chắc hắn bên trong người cũng không ít, vừa suy nghĩ, ngoài sau có chiếc xe đỗ lại gần xe hắn. Thiên Quân, Anh Tuấn và cả Quốc Thiên, Tiểu Nguyệt cũng tới đây.

Hắn nhìn mọi người với ánh mắt ngạc nhiên, sau đó nhíu mày khi nghĩ con mình cũng tới đây.

-"Con muốn đưa mẹ ra khỏi đây, ba đừng nhìn con với ánh mắt như vậy?"

Quốc Thiên lên tiếng bất mãn.

-"Tốt nhất nên tự bảo vệ mình."

-"Con biết rồi."

-"Nhưng khoan, con và Tiểu Nguyệt nên ở ngoài đi, có gì viện trợ."

-"Không…con"

Định nói nữa nhưng nhìn ánh mắt ba, cả hai đành im lặng ngoan ngoãn chui vào trong xe.

Tiểu Nguyệt bất mãn than thầm một câu.

-"Không nghĩ được lại nhớ mẹ đến vậy."

Nói xong hắn quay sang gật đầu với anh trai và Anh Tuấn, xong hắn nhìn lại căn biệt thự 2000m vuông này, có lẽ đây là ngôi nhà to nhất ở đây. Hắn nghĩ, ông ta đã gầy dựng sự nghiệp như thế nào mà có thể lớn mạnh như thế này.

Còn đang nghĩ cách để vào căn biệt thự như thế nào thì cánh cổng bỗng

nhiên mở ra, có người cung kính mời bọn hắn vào.

-"Xin mời các vị, ông chủ đang chờ bên trong."

Câu nói này giống như biết được bọn hắn chắc chắn sẽ đến vậy, cánh môi hắn hơi giật giật, không nói gì mà bước nhanh vào.

Phải đi một đoạn đường dài mới vào căn nhà chính mà nơi hắn muốn đến, tên kia cung kính mở cửa cho bọn hắn vào, giống như tiếp một vị khách chứ không phải tiếp một tên muốn động thủ ít phút trước.

Bọn hắn trong lòng mỗi người một mối nghi, chẳng hiểu được người đàn ông này có ý nghĩ gì, ông ta không biết họ đến là muốn đưa Thiên Anh về sao.

Sao lại sẵn sàng mở cửa nghênh đón thế này.

Hay là…sự thật cô không có ở đây.

Điều này làm hắn lo lắng vì nếu như cô không ở đây, hắn thật sự sẽ điên lên vì tìm kiếm.

-"Bốp bốp bốp."

Tiếng vỗ tay vang lên từ phía cầu thang, một bóng người đi xuống nhìn bọn hắn chằm chằm, bên khóe môi là nụ cười nhàn nhạ.

Lúc bấy giờ Thiên Quân mới giật mình, nhìn kĩ người đàn ông kia, không phải Thanh Đài sao, người đàn ông này…

Còn Thiên Tuấn nhìn ông ta, nhướng mày lên đầy tức giận nói.

-"Thiên Anh đâu?"

-"Không ngờ đến đây lại nhiều người như vậy, tôi tưởng chỉ có mình cậu thôi."

Ông ta nhàn nhạ ngồi xuống ghế đẩu to, ánh mắt nhếch lên tỏ ý mời bọn hắn ngồi mấy chiếc ghế bên cạnh.

Đến khi bọn hắn ngồi xuống, ông ta nhàn nhạ gọi rượu ra, cho ba người đàn ông ngồi cạnh hắn, hắn giống như một ông chủ thống nhất.

-"Thiên Anh, sao lại đến đây tìm tôi nhỉ?"

-"Đừng giả điên."

Thiên Tuấn thật sự tức giận, nếu Thiên Quân không ngăn, có khi hắn đã lao vào đánh hắn vì mất sự bình tĩnh. Hắn không thể chịu được cảnh cô ở cạnh đàn ông khác trong hai ngày qua. Mặc dù biết cô sẽ không làm hắn thất vọng nhưng thấy dã thú của ông ta hắn cũng e dè khó chịu.

-"Giả điên…kì thật."

Ông ta đưa li rượu trước mặt nhàn nhạ lắc đầu, ý cười lại càng sâu.

-"Rốt cuộc ông muốn gì?"

Anh Tuấn bình tĩnh nhất trong ba người nên lên tiếng hỏi ông ta ngay,

ông ta nhướn mày nhìn Anh Tuấn chằm chằm, sau đó lại nhếch nụ cười lên cười một cách vô lại.

-"Hình như tất cả chúng ta…trước đây hay bây giờ, vẫn có tình cảm với Thiên Anh nhỉ?"

Hắn lần này là ngạc nhiên, không phải là không biết Thiên Quân và Anh Tuấn có tình cảm với cô, mà là ngạc nhiên vì ông ta, tại sao lại có thể, hắn cần biết mục đích ông ta bắt cô là gì.

Hắn muốn điên lên vì lúc nãy không hỏi Như Trà, tại lúc đó khi biết cô ở đâu đã làm hắn kích động đến mức không biết gì nữa, chỉ muốn biết là mình phải đến chỗ cô ngay lập tức, đưa cô ra và ôm cô vào lòng.

-"Sao, có muốn nói chuyện đàn ông với nhau không?"

Xem cái cách ông ta nhàn nhạ uống rượu mà nhất thời ba người đàn ông còn lại đều có chung một phản ứng, đó là lạnh lùng chết chóc, muốn ăn tươi nuốt sống người đàn ông kia.

-"Bỏ bộ mặt đó đi, tôi cần biết Thiên Anh đang ở đâu?"

Thiên Tuấn trừng mắt, hắn cũng không chắc cô sẽ ở đây vì thái độ của ông ta cho thấy không sợ hắn tìm cô trong ngôi nhà này. Điều đó là sao?

-"Cô ấy sao?"

Ông ta thích thú nhìn phản ứng của ba người, giống như nằm trong kế hoạch vậy? Con ngươi hắn giảo hoạt đưa mắt nhìn lên lầu, làm cả ba người kia cũng nhìn theo.

Cô gái vận cho mình chiếc đầm trắng, khuôn mặt tựa thiên thần, tạo ra khí chất tao nhã nhưng lại dịu dàng và thuần khiết một cách khó tả. Người cô tỏa ra một nét đẹp mê hồn, ánh nắng từ cửa kính chiếu vào người cô, bây giờ thì hệt thiên thần thật sự.

Mỗi bước đi của cô gái đều làm sự trông mong của người ở đây, ánh mắt cô gái vẫn nhìn bốn người đàn ông kia, thâm sâu và khó nhận ra đó là gì. Nhưng đó là một ánh mắt vô hồn và xa lạ.

Có lẽ Thiên Quân và Anh Tuấn đã lâu không thấy cô nên nhất thời bị ngây trước hình ảnh này, còn Thanh Đài, tuy mấy ngày này ở bên cô nhưng bây giờ vẫn bị hình ảnh này mê hoặc. Chỉ có riêng Thiên Tuấn là lí trí, hắn nhìn kĩ cô, quả thực cô không sao mới tiến lên ôm cô vào lòng, chứa chan bao nỗi nhớ mong, yêu thương dạt dào.

-"Em ổn không, Thiên Anh."

Vừa ôm, hắn vừa hỏi cô. Một lúc trước đó hắn tưởng cô sẽ mỉm cười nói "em ổn" rồi ôm chặt lấy hắn nhưng…hắn lại không ngờ hành động của cô làm hắn không thể nào tin được.

Đó là đẩy hắn ra, nhăn mặt nhìn hắn, một ánh mắt hoàn toàn xa lạ. Tim hắn, bây giờ giống như ai cào.

-"Làm gì vậy?"

Giọng nói này, chính thực là cô, khuôn mặt này, cũng là cô, chỉ có hành động đẩy hắn ra, kì thực không phải là cô. Thái độ gì đây.

Chỉ mới hôm qua cô còn nói chuyện với hắn, hôm nay lại bị gì thế này.

-"Em bị gì vậy?"

Hắn cứ nghĩ cô giận hắn không đến sớm hơn nên ra sức ôm bả vai cô lay lay, mong cô tỉnh lại.

Thế nhưng…cô lại chau mày, trực tiếp đẩy tay hắn xuống, làm tay hắn chênh vênh trên không.

-"Anh là ai?"

Giọng cô có chút run run hỏi, bởi vì cô cảm nhận được nhịp tim của mình khi tiếp xúc với người đàn ông này, nó đập rất mạnh.

Cô nhìn lại hướng Thanh Đài, như muốn hỏi người này là ai vì cô thấy hắn như đang cứng đơ người trước câu hỏi của cô.

Cô chỉ biết, cô ngủ một giấc rất dài, trong giấc mơ lại đủ thể loại và nó xoay vòng vòng khiến đầu cô đau nhức, đến khi tỉnh, cô đã thấy Thanh Đài bên cạnh, cầm chặt tay cô. Nhưng cô lại thấy chán ghét, cô chả nhớ bất cứ thứ gì ngoài đầu óc trống rỗng cả.

Bên cạnh, Thanh Đài nói, ông ta là chồng cô. Mặc dù không nhớ gì nhưng cô vẫn bài xích về chuyện đó, cảm giác xa cách không thể nào nói thành lời được. Điều đó chứng tỏ cho cô biết, cảm giác với ông ta, một chút cũng không có.

-"Tôi đói rồi."

Nói xong chẳng để người khác kịp hoàn hồn, cô đã nhanh chóng lên lầu, vào phòng mình và đóng cửa lại.

Thanh Đài nhanh chóng cho người đem đồ ăn lên, phục vụ cô chả khác gì nữ hoàng. Ông ta cảm thấy, chỉ cần cô không ở bên Thiên Tuấn, mà ở cạnh ông như thế này cũng tốt quá rồi.

Thiên Tuấn vẫn còn đứng giữa chân cầu thang, ánh mắt hoàn toàn sửng sốt và không thể nào tin được chuyện quái quỷ này xảy ra với mình.

Hắn xoay người lại, lao vào túm cổ áo ông ta vào đấm vài cái vào mặt ông ta, mạnh đến mức khóe môi ông ta chảy máu.

-"Nói, đã làm gì cô ấy?"

Bị đánh, vệ vị bên ngoài nhanh chóng chạy vào, ông ta ra lệnh cho lui. Bị đánh đau nhưng ông ta lại cười nhìn hắn châm biến.

-“Cô ấy muốn quên cậu thì đương nhiên tôi phải giúp nguyện vọng ấy rồi.”

-“Đồ khốn, mày đã làm gì, tại sao, tại sao?”

Thiên Tuấn như người mất hoàn toàn lí trí, chỉ còn nhớ vẻ mặt xa cách của cô mà hắn lại đau lắm, không kiêng dè gì mà đánh ông ta thêm vài cái nữa. Nếu không phải Thiên Quân và Anh Tuấn can ngăn, có lẽ hắn sẽ giết người mất.

-“Dừng lại đi.”

Thiên Quân lớn tiếng can ngăn.

-“Được rồi, người cũng gặp rồi, mà cô ấy rõ ràng không muốn về, cậu hãy về đi. Đây là nhà tôi, làm càn như thế là tôi nhân nhượng lắm rồi. Người đâu, tiến khách.”

Ý cười trong mắt Thanh Đài không cách nào che giấu được, hắn vừa cười vừa lau vệt máu trên khóe môi. Cũng không đợi bọn hắn sẽ ra sao, nhanh chóng lên lầu, mà lại lên phòng của cô.

Hắn kích động, định chạy đi theo nhưng vệ sĩ ngăn lại, đưa bọn hắn ra khỏi biệt thự.

***

-“Em ăn xong chưa?”

Ông ta vào phòng cô, thấy cô nhàn nhạ đọc sách, bên cạnh còn 2/3 đồ ăn lúc nãy đem lên còn, liền hỏi.

-“No rồi.”

Mắt cô không rời khỏi sách mà trả lời.

-“Họ là ai?”

Không ngờ cô lại hỏi vậy, hắn hơi đơ người nhưng lúc sau lại cười tươi, cô đã mất trí nhớ thật sự rồi, một loại thuốc thật tuyệt diệu.

-“Một vài người quen.”

-“Quen tôi, hay ông?”

Mặc dù mất trí nhớ, nhưng cách xưng hô của cô lại không thể nào sửa được, có lẽ, cô cảm thấy gọi nhau như vậy mới hợp.

-“Cả hai?”

-“Ồ, ông vẫn chưa nói cho tôi biết tại sao tôi lại mất trí.”

Lúc này cô bỏ quyển sách xuống, nhìn chằm chằm vào mặt ông ta, hỏi.

Chắc bởi vì ánh mắt đấy nên ông ta mới hơi mất tự nhiên, hắng giọng một tí mới nói.

-“Em bị té xuống biển trong lúc đi hưởng tuần trăng mật, hôn mê đã 3 tháng, tỉnh dậy em liền quên đi.”

-“Có thật vậy không?”

Một câu chất vấn của cô làm mọi tâm tư của ông ta khô héo, khóe môi giật giật nửa buổi cũng chẳng nói ra một lời. Hắn chưa nghĩ râ trường hợp cô sẽ hỏi vì sao mình bị như thế mà chỉ nghĩ chỉ cần cô quên đi quá khứ và đến với hắn bằng hiện tại, vậy là tốt lắm rồi.

Thấy hắn ngây dại, cô cũng chẳng có kiên nhẫn chờ hắn nói, lập tức đứng dậy vào phòng tắm.

-“Ra ngoài đi, tôi muốn tắm.”

Rõ ràng cảm xúc của cô khi ở cạnh người đàn ông này là con số 0 tròn trĩnh, vậy tại sao hắn lại nói cô là vợ hắn, không thể nào tin được.

#LÊ: Làm ơn =.= k đọc thì thôi đừng ném đá nặng tay nữa. Điều này tg cực kì ghét và nó sẽ làm ảnh hưởng đến việc ra chap mới đấy. Có gì thắc mắc cứ vào ib bên fb tg sẽ giải đáp k thiếu bất kì thứ gì, đừng hở cái lại nói này nói nọ.

http://tieulun.hopto.org

Quyển 2 - Chương 14

Màn đêm đã phủ kín mọi nơi, những lá cây xào xạc rơi rơi, trong và ngoài biệt thự nơi đâu cũng toàn vệ sĩ.

Cô gái bận đồ đen cắn chặt môi nhìn ngó xung quanh, đợi mấy tên vệ sĩ đi theo chiếc xe kia rồi cô gái mới leo mình qua cửa sổ, đu vào cây cổ thụ cạnh đó xuống dưới đất.

Vừa sợ bị bắt lại, vừa sợ không kịp thời gian làm tâm trí cô như bị ăn mòn, cô cắn chặt môi đến bật máu vì lo sợ.

Cô tưởng tượng đến cái cảnh bị bắt lại, dù là con ông ta, nhưng đã muốn phản bội, ông ta sẽ xử lí thích đáng, vì thế, cô cần phải thoát ra một cách lặng lẽ và an toàn.

Một tóp người gần 10 tên đi ngang qua cái cây cô đang đứng, ngó nghiêng xung quanh một hồi rồi đi chỗ khác kiểm tra, thấy bọn chúng đi xa, cô nhảy xuống.

Đi đến bờ tường cao gần 7 mét đó, cô lại cảm thấy thật bất lực.

Bên cạnh kho có chiếc thang, cô nhanh chóng kê rồi leo lên, nhưng trên bờ thành, gai sắt rạch vào tay chân cô, làm nó chảy máu.

Đến phần nhảy xuống, vì chiều cao mà cô cảm tưởng chân mình như bị gãy vụn đi.

Kiềm để không bật khóc, cô ra khỏi nơi đây, đúng như trốn khỏi căn tù đầy khó khăn khổ sở.

Hướng đi về phía biển, cô đứng trước một căn biệt thự, ra sức ấn chuông. Cô đã hết sức trong cuộc chảy trốn, đã vậy lại đi bộ một khoảng xa, cô cảm tưởng bây giờ có chuyện gì xảy ra với cô nữa, cô sẽ chết tức khắc.

Một lúc sau, có người đi ra nhưng không mở cổng, họ đứng bốn mắt nhìn nhau. Ánh mắt người trong kia kinh ngạc rồi hoảng hốt nhanh chóng mở cửa, đón lấy thân hình sắp ngã kia.

-"Nhật Thủy, sao cậu ở đây?"

Cô thật sự không còn sức, máu chảy ra rất nhiều, rồi cả sức đều dồn vào việc đi bộ nên giờ cô mệt lừ đi.

Quốc Thiên nhanh chóng đóng cổng rồi bế cô vào nhà. Trong nhà, đúng mỗi người mỗi vẻ, họ thấy cô chỉ nhàn nhạ nhìn cũng không nói gì, Thiên Tuấn, Thiên Quân và Anh Tuấn đang trầm mặt nhìn nhau để lên kế hoạch đưa Thiên Anh ra ngoài nên chẳng để ý nhà có thêm một thành viên bất ổn.

-"Uống tí nước nhé."

Quốc Thiên định xoay người bước đi thì cánh tay nhỏ bé kia kéo lại, cô lắc lắc nhẹ đầu bảo không cần. Cậu nhìn cô mà đau lòng, cậu không hỏi cô

đến đây làm gì, mà đợi cô nói. Nhìn bộ đồ cô đang mặc bị rách tả tơi, vết thương có cái sâu, có cái không sâu nhưng máu vẫn đang râm rỉ vì không kịp thời băng bó, cậu cũng không hiểu sao lòng lại đau đớn cứ như mình đang bị chứ không phải cô.

-"Mau đi cứu cô Thiên Anh, nếu không sẽ không kịp."

Cô kiềm chế hơi thở của mình để nói, khi ổn định rồi cả ba người kia đều quay lại nhìn cô chằm chằm, à cũng kể cả Tiểu Nguyệt và Quốc Thiên cũng nhìn cô cứ như nghe được một chuyện động trời.

-"Cháu nói sao?"

Nghe thấy tên Thiên Anh, Thiên Tuấn kích động quay sang hỏi.

-"Ông ta đưa cô Thiên Anh ra cảng Sám rồi, nếu không có gì ngăn cản, ông ta sẽ đưa cô ấy đi ra đảo Renso."

-"Thật sao, sao cháu biết."

Thiên Tuân kích động hỏi dồn.

-"Điều này không quan trọng đâu, bây giờ chúng ta đi cứu Thiên Anh trước đã."

Bên cạnh Anh Tuấn lên tiếng nói.

-"Đúng rồi, lập tức chuẩn bị xe."

-"Không được đâu, nếu chỉ mấy người thế này, chắc chắn sẽ không đấu lại ông ta, ông ta đem khoảng 120 người trên chiếc tàu riêng. Đó là chiếc tàu to đến 70 gian phòng khác nhau, lên được trên đó đã là một chuyện, còn tìm được phòng chứa cô ấy và cứu cô ấy ra lại là một chuyện. Đến lúc cứu xong muốn trốn thoát lại càng khó khăn hơn. Nếu chúng ta không dựng nên một kế hoạch hoàn hảo trước, có lẽ ông ta sẽ nổi cơn điên lên mà giết người mất."

-"Đúng, trước tiên báo công an về chuyện bắt người bất hợp pháp trước, tiếp theo, tôi sẽ đưa người tôi đến viện trợ."

Anh Tuấn lên tiếng nói, vẻ mặt cũng đã hơi căng thẳng khi nghe Nhật Thủy nói thế.

Cả ba người đàn ông cùng bàn về kế hoạch, Quốc Thiên ở bên cạnh chỉ nghe nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía cô, một ánh mắt toàn khó hiểu. Rõ ràng cậu có rất nhiều chuyện muốn hỏi cô nhưng thời khắc này, cậu biết không phải hợp lí nên đành thôi.

Kế hoạch là Thiên Tuấn sẽ lên thuyền trước, dò la tín hiệu sẽ phát hiện hắn chỗ nào, khi tìm ra cô, Thiên Quân và Anh Tuấn sẽ lập tức lên viện trợ, chỉ đến khi tìm được cô, người của bọn họ sẽ xông lên, đồng lúc đó công an cũng sẽ đến bao vây.

Khi bàn đến đó, Nhật Thủy còn muốn nói thêm là ông ta có mang súng,

thế mà chưa kịp nói thì chỉ kịp thấy bóng lưng Thiên Tuấn ở ngoài cửa, sau đó là tiếng động cơ xe vút nhanh trong màn đêm.

Thiên Quân và Anh Tuấn thấy thế cũng lập tức hành động, nếu chậm trễ, Thiên Anh không biết sẽ như thế nào.

-"Cậu có ổn không, hay là ở đây nghỉ ngơi, tôi phải đến chỗ mẹ."

Thấy tình hình Nhật Thủy không ổn, đành lên tiếng nói. Thế nhưng cô lại nhất quyết không chịu, lại muốn đi theo.

-"Đừng ngang bướng nữa, cậu ở đây với con bé Nguyệt đi, trông bị thương như thế…"

Thật là đau lòng, cậu muốn nói vậy nhưng không tài nào nói nổi.

Tiểu Nguyệt ngồi nãy giờ im lặng, tự dưng chau mày nói với anh trai như muốn tức giận.

-"Em cũng đi, em muốn gặp mẹ."

-"Đừng nhiều lời, cả hai ở đây, đã không giúp được gì thì đừng làm tăng lên nguy hiểm."

Nói xong cậu liếc em gái một cái, xong đưa ánh mắt qua nhìn cô như muốn nói xin lỗi. Thế là lập tức lái chiếc moto đi bỏ mặt hai người con gái ở sau hậm hực.

Tiểu Nguyệt lầm bầm một câu, lòng như lửa đốt, vừa muốn đi lại nhớ đến ánh mắt như van nài chăm sóc Nhật Thủy của anh trai làm nó phải suy nghĩ nhức cả đầu.

Đi cũng không được mà ở lại cũng không xong.

Nó ngồi xuống ghế thở dài.

-"Để tôi giúp chị lau vết thương."

-"Ừ."

Cô trầm lặng suy nghĩ một vấn đề, nếu Thiên Anh có chuyện gì, phận làm con gái, đương nhiên chắc chắn cô cũng sẽ có một phần trách nhiệm, lớn nữa là đằng khác.

-"Chị muốn đến chỗ của họ…"

Cô chậm rãi nói khi thấy hành động dịu dàng lau vết thương của Tiểu Nguyệt. Mọi người, ai cũng có lòng yêu thương, bao dung và dạt dào tình cảm, chỉ riêng với gia đình cô là không có, tại sao?

Càng thấy họ đối tốt với mình, lương tâm lại càng cắn rứt.

Thật hổ thẹn khi có người cha như ông ta.

-"Sao, chị muốn…"

Vừa nghe cô nói thế, nó ngẩng đầu ngạc nhiên. Rồi như nhớ ra chuyện gì đó, nó lập tức hỏi tiếp.

-“Nhưng tôi thắc mắc tại sao chị lại biết mọi chuyện như thế nhá, thật là làm người ta nghi ngờ.”

Tính tình nó thẳng thắn nên dễ nói chuyện, thế là nói luôn. Nếu không phải lúc nãy nó là người nhỏ nhất nên không dám hỏi trong khi ba người lớn kia im lặng thì nó đã nhanh muốn biết tại sao cô lại biết mẹ nó đang ở cảng. Giờ đúng là thời cơ để hỏi rồi đây.

-“Còn chiếc xe nào không, mau lên không thôi sẽ không kịp, muốn biết thì có dịp chị sẽ nói, giờ không phải lúc.”

-“Được, trong gara còn chiếc moto của Quốc Thiên, tôi lái được.”

Nói xong chẳng hai lời nó lập tức lấy xe. Với nó cứu mẹ ra là việc quan trọng hơn bí mật tại sao Nhật Thủy biết mẹ ở cảng.

Nghỉ được một lúc, dù cũng không khỏe lắm nhưng gượng vẫn ổn, cô leo lên ngồi sau xe ôm chặt thắt lưng của Tiểu Nguyệt. Ở ngôi nhà này, cảm giác được an toàn và được yêu thương hình như là luôn luôn thì phải.

-“Chị thích anh Thiên chứ.”

Nghĩ gì hỏi đó, nó liền hỏi cô, vừa nghĩ đến mẹ lại vừa nghĩ đến anh trai. Mặc dù còn ác cảm với cô nhưng hành động hôm nay cũng đủ vơi đi ít ác cảm. Nhìn bộ dạng bị thương của cô nó liên tưởng ngay đến việc cô bị đánh đập hoặc là trốn khỏi nơi ác quỷ nào đó để báo tin mật này cho gia đình nói.

-“Ừ, một chút.”

-“Hình như anh Thiên cũng thích chị.”

-“Chị không đáng đâu, chắc không có duyên.”

-“Tại sao không duyên.”

-“Chẳng phải em không thích chị còn gì.”

Cô nửa thật nửa đùa nói, cô đang nghĩ về chuyện khác, còn nó lại nghĩ chuyện khác. Đúng là mâu thuẫn con gái.

-“Chỉ vì không thích mà chị cho là không có duyên, xem như đó là một thử thách cho chị vượt qua cửa ải tình cảm này đi, thế mà chưa gì hết đã bỏ cuộc. Lúc trước tôi có ghét chị, nhưng giờ thì cũng hơi ổn rồi.”

Cô bật cười nhưng nước mắt lại rơi. Đâu phải lúc này, cô không cần ai bù đắp tình cảm của cô vào lúc này đâu, cô tuyệt vọng lắm.

-“Tình cảm đến là do duyên trời, đến được với nhau hay không là do duyên số. Đã không có duyên, tình cảm đến không đúng lúc cũng dư thừa.”

Cô chỉ ngâm nga nói một câu. Đối với nó còn nhỏ, chuyện tình cảm đâu rành, thế là đành im lặng ngẫm nghĩ câu nói kia. Trong lòng lại dâng lên cảm giác không lành, một cảm lo sợ trong tim.

Nó cảm thấy đã bớt ghét cô hơn rồi, nhưng vẫn có một thứ gì đó…thôi

thúc cô tuyệt đối đừng nên tin tưởng người này quá.

*****

Bóng đêm đen lao vút từ dốc xa xôi đến biển cảng, vài chiếc đèn của người ông ta đang soi đền chuyển vác đồ đạc gì đó lên thuyền. Người đàn ông nấp trước một cành cây rồi quan sát tình hình. Hình như bọn người ở đây ai cũng đội mũ đen trong lúc làm việc thì phải. Đó là mũ của băng nhóm.

Trong lúc không biết phải làm cách nào để lên con tàu khi gần 50 tên đang đừng trước tàu, 50 tên đang đứng trên tàu và chắc khoảng 20 tên còn tại trong tàu, có lên thì cũng mất khá nhiều thời gian để tra 70 gian phòng kia nơi nào chứa Thiên Anh.

Hắn rối răm suy nghĩ.

Đột nhiên có một người đến chỗ hắn, hắn vội vàng nấp vào thân cây theo phản xạ. Vì tưởng tên đó phát hiện hắn nên tới đây, nhưng không phải…mà là đang giải quyết nỗi buồn.

Một kế hoạch được hắn nghĩ trúng, thế là lập tức đánh ngất tên đó, lấy đồ rồi quần áo mặc vào, tên kia thì quăng nhanh xuống biển, tránh được tên nào hay tên đó.

Hắn cũng sức người chứ không phải trâu bò mà đấu một lần hơn trăm tên có thể toàn mạng, thế là phải dùng chiêu này thôi.

Hắn thấy có khoảng 10 tên đang lại chỗ hắn, hắn lập tức nhập hội.

-"Thằng này, mẹ nó đi đâu mà lâu thế, năm phút nữa tàu chạy rồi mà phần của mày chưa làm xong, mau bê cái kia bỏ lên tàu mau."

Hắn vừa lại đã bị một tên hơi to con trong đó quát tháo. Hắn nghiến răng không nói gì. Khuôn mặt vì chiếc mũ lưỡi trai che nên cũng không ai để ý thái độ lúc này của hắn lắm.

Không nhiều lời, hắn lại kia khiên bao trắng kia lên. Lúc này mới phát hiện, đó là ma túy.

Ông ta buôn bán ma túy, thảo nào lại giàu có như thế, hắn cay cú nghiến răng. Đừng cho cô động vào những thứ này, nếu không, hắn sẽ giết ông ta, ngay lập tức.

Khiêng bao trắng bỏ vào phòng kho trên thuyền, hắn thấy trong này có khoảng hơn 100 bao, đó là khối lượng lớn, hắn nghĩ không lầm, nếu bán đợt lần này đi, ông ta có khả năng sẽ là tỷ phú của Việt Nam, và hắn chắc là như thế nếu công an không đến kịp.

-"Tao không biết đại ca lại liều đến như vậy, chơi luôn một lần lớn, lại đem theo phụ nữ của đại ca, đúng là biết hưởng thụ."

Một tên trong băng của hắn đang ngồi nghỉ ngơi nói. Hắn biết ở đây mỗi

chỗ đều có 10 tên canh giữ, và chỗ của hắn là canh kho hàng, còn những người kia làm gì thì hắn hoàn toàn không biết.

-"Mày thấy phụ nữa của đại ca chưa, đúng là tuyệt mĩ nha. Ước gì ông ta chơi xong, để lại tao thì ngon quá rồi."

-"Thằng đần, không tới lượt mày đâu, tao mới đúng."

Mỗi người một câu, hắn nghe đến da đầu muốn bốc cháy, hắn muốn giết người, giết những tên bôi nhọ vợ hắn ngay lập tức.

-"Mấy anh biết cô ta đang ở đâu?"

Hắn nghiến răng xem như chưa từng nghe những lời kia để hỏi một câu dò la, hắn muốn thấy cô ngay lập tức.

-"Nhóc con, đừng nói mày cũng hứng thú."

Một tên trong đó nhìn hắn cười gian tà, hắn mặc dù rất tức giận nhưng vẫn ráng mỉm cười vỗ lên bàn tay đang đặt trên vai hắn.

-"Đúng rồi, nghe các anh nói tôi cũng muốn muốn biết cô ấy là người như thế nào quá."

-"Đã nói rồi, không nhìn thấy thì thôi, thấy rồi đêm về còn phải bận nằm mơ, đúng là số khổ. Con mẹ nó nhìn hấp dẫn còn hơn gái 20. Ngon cơm lắm thằng em, tao không thể nghĩ được đại ca lại tìm một phụ nữ hấp dẫn như thế."

Chân tay hắn vì kìm chế mà nổi gân xanh lên, da mặt lúc xanh lúc đỏ, nếu không nhờ ánh sáng ở đây yếu, lại mang chiếc mũ, có lẽ bọn họ ở đây đã thấy được bộ mặt tức giận thực sự của hắn.

Hắn lại phải nhịn, chưa cứu được cô mà đã bị bắt, đó là điều tệ nhất rồi.

-"Mấy anh biết cô ấy ở đâu không?"

-"Chú em đoán thử trên 70 gian phòng này, đâu là nơi chứa cô ta."

Một tên đưa mắt hứng thú nhìn hắn, đây giống như cuộc trò chuyện anh em với nhau, nhưng hắn lại thấy khinh thường giọng điệu ấy, chỉ cần đưa được cô ra khỏi đây, hắn sẽ cho bọn này một trận, hắn đã ghi nhớ từng khuôn mặt.

-"Thuyền rộng lớn thế này đúng là dễ giấu mĩ nhân."

Hắn vừa cười nói, vừa liếc mắt ngó xung quanh. Mấy người kia lập tức hưởng ứng, mà theo hắn biết hình như ở đây không ai biết cô đang ở chỗ nào.

Điên tiếc, hắn chửi thề rồi tìm cách ra khỏi gian phòng này.

-"Mấy anh uống rượu không? Nhậu rai rai được chứ?"

Nghe hắn nói thế, ai cũng đáp ứng. Hắn liếc thấy có thùng rượu để kia nên mới nói thế, lập tức đi lấy.

-"Tôi có đem theo vài con mực khô."

Một tên hưởng ứng, liền nói. Mấy tên kia cười nói mau đem ra.

-“Tôi cũng có đem một thứ, đi lấy rồi lập tức quay lại.”

Nói xong hắn đi ra ngoài, lần này hắn sẽ đi tìm cô, đúng là ra khỏi hang ổ 10 này thật là khổ cực, còn 11 hang ổ giống thế này nữa, làm sao hắn mới yên ổn đây tìm được cô đây.

Đúng lúc này, thuyền nhổ neo và đi xa bờ.

Hắn thầm nghĩ, phải tìm được cô ngay lúc thuyền này chưa cập vào bến.

http://tieulun.hopto.org

Quyển 2 - Chương 15

Chàng trai đi qua hết dãy của lầu một, chạy nhanh để trốn những tốp người canh gác, hắn tự hỏi ông ta sợ điều gì mà phải cử nhiều người đi theo như thế này. Khẽ kéo nhẹ vành mũ, che lấp hết khuôn mặt và nhanh chân lên lầu hai.

Mặc dù biết ông ta sẽ đưa nàng lên lầu ba, nhưng vì sợ bỏ lỡ đi thứ quan trọng nên hắn vẫn tìm hiểu hết lầu hai.

Con thuyền này rất công phu, được chia ra ba tầng. Nếu từ ngoài nhìn vào, chắc có lẽ sẽ cho rằng đây là con thuyền to và hết sức bình thường để đưa du khách đi du lịch. Nhưng không ai biết người chủ thuyền chứa thứ gì ở đây.

Hắn phải khâm phục người chế tạo ra con thuyền này và người bỏ tiền quá hoang phí để đầu tư vào con thuyền.

Nhưng hắn nghĩ ra số tiền bỏ ra chẳng là gì cả khi đột nhập vào cả hai tầng lầu trệt và hai.

Thuyền được thiết kế theo kiểu "trời" nên có hình chóp, tầng trệt được chia ra 30 phòng, lầu hai cũng 30 phòng và trên cùng là 10 phòng. Tất cả phòng ở dưới lầu trệt đều chứa ma túy, không phải như ở những người buôn bán khác để cùng một chỗ, mà ông ta rất tinh anh trong việc bỏ ra một ít cho mỗi phòng. Còn lầu hai, những thứ này là lần đầu tiên hắn thấy khi lên thuyền. Có lẽ lúc hắn đến, những thứ này đã được di chuyển lên nên hắn chưa gặp qua. Đó là hàng nóng, vũ khí cấm nhưng rất được ưa chuộng trong thế giới ngầm. Người chế tạo và người mua bán thật ra phải có nhiều lực lượng và tiền của hơn người mới dám nghĩ đến những chuyện này.

Nghĩ cách nào cũng không ra, trước đây ông ta ăn hối lộ, cố ý muốn rút tiền và chiếm đoạt tài sản của hắn, vậy mà giờ có thể xem như một tỉ phú lên đời một cách chóng mặt.

Hắn phải tốn rất nhiều công sức để đến tất cả 60 phòng, và chỉ còn phía trên, 10 phòng duy nhất, và trong đó nhất định sẽ có phòng chứa nàng. Nghĩ đến sắp gặp lại vợ, trong lòng vui mừng nhưng vẫn có chút lo sợ.

Hắn đã phải cố gắng lắm mới qua mặt được tất cả người của ông ta, mà cũng có lẽ nhờ có chiếc mũ nên hắn đã trà trộm vào hàng ngũ nhẹ nhàng rồi lẻn vào từng phòng rất nhẹ nhàng.

Không hiểu vì sao ông ta lại đem nhiều người như thế trên lầu ba này, nếu nói hai lầu dưới thì hắn hiểu có lí do, nhưng lầu ba…có gì phải đến 30 người thế này. Hắn phải trốn tránh mà không phải manh động mới có thể đưa nàng ra, rất khổ cực.

Đúng lúc ấy, hắn đang bước ra từ một căn phòng thì thấy có hai người đi đến, lập tức hắn trốn đi, nhưng lại vô tình nghe được cuộc nói chuyện của họ.

-"Đúng là người đẹp có quyền, tưởng sao ông chủ lại chiều cô ta như vậy, đến khi thấy được mặt tao mới biết, haizzz."

-"Đúng rồi, đẹp chết người nhỉ?"

-"Nhìn qua tao cũng chả đoán nổi tuổi, đẹp tinh khiết, nhưng cô ta nhìn tao với ánh mắt lạnh băng, làm tao rợn cả da ốc."

-"Thôi đi, cả giọng nói cũng lạnh chả khác, đúng là càng đẹp càng độc."

-"Ông chủ tìm được người đẹp bên cạnh, đúng là biết thưởng thức."

-"Thôi bỏ đi, đừng mộng tưởng nữa. Tao với mày lập tức lên bờ mua thứ chết tiệc kia đưa cho người đẹp."

-"Ừ thì đi, cũng may mà cô ta đẹp, nếu mà xấu, có cho tiền tao cũng chẳng dám hành hạ bản thân giờ phải lái cano lên bờ đâu. Đúng là biết hành hạ."

-"Cũng đúng thôi, giờ mà người đẹp cười với tao một cái, chết cũng đáng."

Giọng hai người đó xa dần khỏi hành lan. Lúc này hắn mới từ từ bước ra khỏi phòng nọ. Người mà bọn họ nói, chắc chắn là nàng rồi. Men theo đường bọn họ vừa nãy mới đi ra, hắn theo vào đó tìm cho dễ.

Mặc dù chỉ 10 phòng, nhưng thiết kế mỗi phòng trên lầu đúng là rộng rãi thoáng mát, gần gấp ba lần mỗi phòng của hai tầng dưới kia. Hắn biết chắc những người được ở trên này là những người ông ta tín nhiệm.

Nhưng thật sự số phòng thì ít, mà đường đi thì cứ như mê cung, vòng vèo một cách đau đầu. Bước đầu bước đi, bước sau lại quay về chỗ cũ. Hắn thật sự đang bực đến phát điên.

****

Nàng ngồi trong phòng, nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm những chú chim biển đang bay kia. Chúng thật đẹp và tuyệt diệu trong bộ lông màu trắng. Tâm trạng nàng có chút buồn khi ngủ một giấc dài, câu đầu tiên được nghe khi tỉnh dậy là nàng bị mang đi đến một hòn đảo, xa khỏi đất liền và sống cuộc sống như vợ chồng cùng ông ta, một người mà nàng khi ở bên hoàn toàn không có lấy một cảm giác.

Nàng càng giận hơn vì mình bị chuốc thuốc mê nên mới bị mang đi. Có lẽ nàng giận vì đã mang nàng đi khỏi nơi đó, xa đất liền. Mặc dù chẳng có lấy một hồi ức, nhưng ở đâu đấy vẫn vương vấn chút nhớ thương, chút nuối tiếc và cảm giác không muốn xa lìa. Giống như mình đã bỏ quên một thứ gì đó quan trọng.

Nàng ghét bị người ta canh chừng, à theo cách nghĩ của nàng là giam lỏng như thế này, mà đúng lúc nàng lại thèm món trà sữa thạch, một món mà theo cảm tính, nàng biết mình rất thích, và trong những lúc buồn, nàng sẽ uống nó.

Trong lúc mơ hồ, nàng nhận ra trước kia những lúc mình buồn, luôn có người đàn ông giúp mình pha chế cho mình uống, và mùi vị ấy đã ghim chặt tâm trí nàng. Nhưng nếu ông ta nói là chồng nàng, vậy có phải ông ta đã chế biến cho nàng.

Nhưng không phải, khi nàng bảo muốn uống, ông ta lập tức sai người đi mua. Nếu như người đàn ông kia là ông ta, chắc chắn ông ta sẽ có đồ uống đó trên thuyền này, và đặc biệt hơn là ông ta sẽ biết pha chế.

Khi ở cạnh ông ta, nàng có cảm giác xa cách và giả tạo đến ghê người, nàng chẳng thể nào hòa nhập được.

-"Mẹ, mẹ có nghe con nói không?"

Nàng vô thức rờ vào chiếc bông tai, bỗng dưng có giọng nói trẻ con vang lên. Nàng chau mày, xác định chính thực là giọng nói ở bông tai này phát ra, nhưn gtaji sao nàng lại có nó, mà người bên kia lại gọi nàng là mẹ.

Nàng cảm thấy tim mình khẽ rung động, giống như thật sự mình đã bỏ qua một thứ quan trọng.

Nàng thực sự rất muốn đáp lại nhưng chẳng biết nói sao, vì nàng chẳng có kí ức gì cả, chỉ có điều nàng thấy giọng nói bé con này có phần quen thuộc.

Bên kia, Tiểu Nguyệt vừa lên thuyền vừa nói chuyện. Cấu phần của chiếc hoa tai này giờ nó mới hiểu, chỉ khi cả hai bên phát tín hiệu mới nói chuyện được. Mà mẹ mình thì mấy hôm nay không kết nối, nó chỉ biết âm thầm chờ đợi. Vậy mà hôm nay, nó thật bất ngờ khi kết nối được với mẹ, thế nhưng chỉ nhận được sự im lặng kinh người.

Nó vừa mừng vừa lo, mừng là đã tìm được thiết bị liên lạc với mẹ, lo là mẹ đã quên đi cách sử dụng của nó.

-"Con…là ai?"

Vẫn giọng nói đó, nó nghe mà muốn bật khóc, biết là mẹ bị gạt trí nhớ, nhưng nó biết cảm tính mẹ con mà mẹ sẽ nhận ra một chút gì đó. Nhưng nó vẫn thấy buồn khi câu đầu tiên mẹ nói lại là "con là ai".

-"Con Tiểu Nguyệt đây, con gái mẹ."

Nén giọng chua xót, nó cất tiếng nói.

-"Con gái ta, có thật không?"

-"Đương nhiên rồi, mẹ bị người đàn ông đưa đi chuốc thuốc quên trí nhớ,

nhưng mẹ hãy nhớ rằng, gia đình mình luôn có hai người con yêu thương mẹ, một người chồng tốt luôn bảo vệ che chở mẹ. Mẹ từng nói, bất cứ giá nào mẹ sẽ không rời xa gia đình ta, mẹ đã quên rồi sao. Nhưng mẹ à, mẹ hãy nhớ rằng, con mãi yêu mẹ. Cả ba cũng vậy."

Nó không hiểu sao vừa nói lại vừa khóc, có lẽ nó sợ mẹ không nhận ra nó là ai và không chịu lắng nghe những lời nó nói. Nhưng nó nào biết, nàng phía bên kia nghe rất chăm chú, cảm giác ấm áp lại len lỏi vào tim nàng một cách sâu lắng.

Nàng nhớ lại, trong kí ức nàng có một tiếng con gái trẻ con vang vọng đâu đấy bên tai, và nàng nhớ rằng, mình có tiếp xúc với giọng nói ấy, vậy hóa ra, đúng thật nàng có con gái sao. Mặc dù còn chút xa lạ, nhưng hình như nàng tin hoàn toàn vào những lời nói ấy.

-"Tiểu Nguyệt, con là con ta thật sao, vậy con có thể nói những chuyện đã xảy ra với ta không?"

Nghe mẹ đáp lại, nước mắt nó lại rơi mà nụ cười lại hé mở. Nó nhanh chóng kể tóm tắt lại cho mẹ nghe và đương nhiên nàng tin rồi, nàng chẳng hiểu sao nhưng nàng tin chắc đó là sự thật.

Nghe con nói xong, cửa phòng cũng bật mở, nàng xoay người lại, tiện thể đóng thiết bị nghe lại. Nàng nhìn người trước cửa rồi nhíu mày. Sau khi nghe những điều được Tiểu Nguyệt nói, gặp ông ta càng làm nàng chán ghét hơn, nàng không thích chút nào.

Nhìn ông ta vài giây xong nàng lại quay ánh mắt lại phía cửa sổ, nàng chẳng muốn nhìn ông ta chút nào. Mặc dù dạo này ông ta đối xử rất tốt với nàng, điều đó làm nàng lưu tâm, nhưng với cái cách giam lỏng của ông ta, nàng cực kì ghét.

-"Gió biển lạnh lắm, vào phòng nghỉ đi."

Ông ta khoác cho nàng chiếc áo, xoa nhẹ bờ vai nàng rồi ân cần quan tâm. Nàng đang hình dung ra những lời này là thật lòng của ông ta hay lại là giả tạo mà nàng không thể nào nghĩ ra động cơ phía sau là gì.

Nàng không quay lại, cũng không từ chối hành động quan tâm của ông ta, mà nàng vẫn dõi ánh mắt ra xa, nhìn biển màu xanh ngút ngàn. Suy nghĩ về người chồng của mình. Khi nghe "con gái" nói về người đàn ông ấy, tim nàng rõ ràng có phản ứng kịch liệt. Không biết có phải cảm tính tình yêu hay không, nhưng nàng khẳng định là tim nàng đã dao động, rất nhiều. Vậy hóa ra trong kí ức, người đàn ông đó đối với nàng hẳn rất yêu.

-"Sẽ không lâu đâu, chúng ta sẽ sống hạnh phúc."

-"Hạnh phúc sao?"

Giọng nói nàng có chút mỉa mai, đương nhiên là ông ta nghe ra, nhưng vẫn bỏ qua giọng điệu đó, ông lại cười xoay người nàng lại, ôm nàng vào lòng.

-"Thiên Anh à, anh yêu em, dù em có lạnh nhạt thì anh vẫn yêu em. Anh sẽ làm em hạnh phúc."

-"Yêu, hạnh phúc, tôi thấy ông không xứng với những từ ấy."

Nàng đẩy ông ta ra, làm rơi chiếc áo khoác xuống sàn, nàng bước những bước chân vô hồn lại phía bàn, lấy li cootail uống một ngụm rồi nhìn ông ta. Ánh mắt toát lên vẻ lạnh lùng vốn có.

-"Sao lại không xứng đáng."

-"Lí do thì ông biết rõ mà, đi đi, đừng làm phiền tôi, tôi muốn nghỉ ngơi. Bất kì ai cũng không được làm phiền tôi, kể cả ông."

Nói xong cô quay lại thành cửa sổ, nếu có thể, cô sẽ nhảy xuống biển để trốn đi, thoát khỏi nơi đây. Nhưng cô cần biết sự thật.

Ông ta thấy cô tỏ thái độ như thế, không giận dữ mà còn cười, ông ra ngoài nhường không gian lại cho cô. Thiết nghĩ sẽ chẳng lâu nữa, cả hai sẽ có không gian riêng nên cũng không ép buộc lắm hiện tại bây giờ.

Ông ta ra rồi, cô rũ mình xuống sàn nhà lạnh cóng, cô nghĩ về nơi xa xôi, người "cha" mà "con gái" khi nãy nói. Thật là đáng để người ta suy ngẫm.

****

Hắn tìm tìm kiếm kiếm, đang lúc muốn điên mà đạp phá đồ đạt thì bắt gặp một bóng dáng quen thuộc, thấy ông ta đi ra từ căn phòng ấy, hắn nghĩ chắc, người hắn tìm đang ở đó. Thế là không nghĩ ngợi nhiều, mở cửa đi vào.

Bắt gặp bóng hình chỉ mới một tuần không gặp, bao nhớ thương trong lòng lại dâng lên dồn vào bóng hình nhỏ bé ngồi bên cửa sổ, ánh mắt mông lung và nỗi buồn vây kín. Tự dưng hắn quên đi cô đã mất trí nhớ, vẫn như bao lần, hay vòng tay qua đầu vai cô, rúc đầu vào trong tóc cô như thói quen, và cũng như muốn tìm lại cảm giác bỏ lỡ thời gian qua.

Cô đang ngồi suy ngẫm, bị hành động đó là cho giật mình, cho quay người lại định đẩy ra thì bị mùi hương có phần quen thuộc cuốn hút.

-"Đã nói không được làm phiền."

Cô vừa quay người lại, đã bị môi ai kia bắt lấy, nụ hôn sâu lắng, chất chứa bao ngọt ngào, bao buồn tủi và nhớ nhung. Cô định đẩy ra, nhưng có thứ gì đó níu giữ lại, không nỡ.

-"Anh nhớ em."

Lúc này, cô mới nhớ ra là người xa lạ nên đẩy hắn ra, nhìn với ánh mắt mơ hồ.

-“Anh là ai, sao vào đây.”

Hắn đã nghĩ đến trường hợp này rồi nên cũng không lấy làm lạ, hắn chỉ ôm cô chặt vào trong lòng, dùng trái tim để cảm hứng.

-“Em là vợ anh, anh vào đây đương nhiên đưa em ra.”

-“Vợ sao.”

Nếu so với ông ta, lời của người đàn ông này làm cô tin tưởng nhiều hơn, và không hiểu vì sao cô lại tin nữa. Cô nhìn hắn, trái tim khẽ rung động.

-“Ừ, mặc dù em không nhớ gì, nhưng yên tâ,m anh sẽ làm em nhớ lại tất cả.”

-“Tiểu Nguyệt là con gái em, vậy…”

-“Em nhớ con bé.”

Hắn ngạc nhiên kèm chút vui mừng nhìn cô. Thế nhưng cô lắc đầu, chỉ vào phần tai của mình.

-“Em nghe con bé nói chuyện. Cũng nghe nó kể tóm tắt sự tình. Vậy bây giờ phải làm sao.”

-‘Cảm ơn em, đã tin tưởng anh chứ không như lần trước đẩy anh ra, yên tâm, anh sẽ đưa em ra khỏi đây an toàn.”

Đầu cô đau, cô lại nhớ lại lời nói đấy, câu nói đưa cô ra an toàn hình như trướ ckia đã từng nghe qua, và giọng nói đó giống giọng nói này, an tâm một cách kì lạ.

Cô dựa vào hắn, hai trái tim cùng chung một nhịp đập, và điều này làm cô hiểu, trước đây trái tim mình đã bị người đàn ông này hoàn toàn chiếm giữ.

Hắn chỉ nêu gọn tình hình ở con thuyền này cho cô rồi cả hai cùng nắm tay nhau bước đi, cảm giác này, trước đây cô đã từng cô, mỗi giây mỗi phút bên hắn, cô đều nhớ rõ.

Vừa ra khỏi phòng, bắt gặp ngay một tốp 10 người đang đi canh mật, hắn và cô trốn không kịp nên đành đối diện, mà hắn nào biết, chính nhờ sự đối mặt này mà con thuyền đột nhiên chuyển biến.

Hắn lao vào đanh 10 tên đó nhanh chóng, thế nhưng chả biết báo động lúc nào, phía trên phía dưới lao ra khoảng 50 tên nữa, biết là đấu không lại, hắn nắm tay cô chạy trốn, phải ra được khỏi đây.

Quyển 2 - Chương 16

Cục diện trên thuyền đang hỗn loạn khá nghiêm trọng. Vợ chồng Thiên Tuấn cùng nhau đánh trả khoảng 50 người tên thì đuối sức, bọn này quả thực rất trâu bò. Đến khi tiếp viện thêm mấy chục tên nữa, hắn và nàng thực sự bị khống chế. Áp giải vào một căn phòng tối.

Thấy có bóng dáng sau rèm cửa, không cần nhìn hắn cũng biết ở đó có ai.

-"Ra ngoài hết đi."

Ông ta ra lệnh cho thuộc hạ, họ lập tức ra ngoài. Căn phòng to lớn bây giờ chỉ còn ba người. Hắn thì nheo mắt nhìn xem ý đồ ông ta, còn cô không nhìn mà tỏ thái độ chán ghét.

Ông ta cũng không nôn nóng là mấy, ra hiệu cho hai người ngồi xuống ghế đối diện rồi thong thả uống trà. Ánh mắt vẫn không rời khỏi nàng khi cả hai bước vào phòng.

-"Đến đây nhanh hơn tôi nghĩ đấy."

-"Muốn gì."

Hắn chau mày nói, thật sự không hiểu trò điên rồ tiếp theo của ông ta là gì nữa.

-"Một, cô ấy ở đây, cậu sẽ được an toàn về đất liền. Hai, còn ngoan cố, tự liệu."

Ông ta nói với thái độ dửng dưng, nhưng nghe lại có phần đe dọa, nếu là người khác thì sẽ e sợ nhưng với hắn, giống như nước đổ ngoài tai, đã không sợ mà còn cười khẩy.

-"Vậy…tôi chọn phương án ba nhé. Tôi, và cô ấy sẽ ra khỏi đây an toàn."

Giọng hắn cũng lạnh không kém, trong âm điệu còn có phần khiêu tức. Bên cạnh, nàng ngó nghiêng căn phòng này, khác hắn với căn phòng nàng ở. Nhưng dù gì cũng có một cửa sổ khá to.

-"Sẽ không có phương án ba đâu anh bạn."

Ông ta cười tự mãn rồi kéo tủ ra, nhanh chóng đưa thanh súng lên chĩa về hướng hắn, đương nhiên sẽ không ảnh hưởng gì đến nàng. Nhưng không vì thế mà nàng cảm kích, ngược lại còn chau mày nặng hơn.

-"Anh biết mà, tôi sẽ không làm hại Thiên Anh, nhưng…với anh thì tôi không biết trước được."

Ông ta không nhanh không chậm nói. Phía bên cạnh, nàng đã ngã nhoài xuống đất ôm đầu.

-"Rốt cuộc ai là chồng tôi, hả, là ai?"

Giọng nàng có chút tức giận nhưng âm thanh vẫn cao vút, nhưng tiếng ca hòa quyện với gió biển.

Ông ta lo lắng nhảy vọt lại chỗ cô, bên cạnh Thiên Tuấn cũng lo không kém, mặt cô có chút tái nhợt nên cả hai đều lo lắng mà quên mất họ đang xảy ra một cuộc chiến ngầm.

-"Em sao vậy?"

Cùng lúc đồng thanh hai giọng nói hỏi cô, thế nhưng cô chỉ chau mày, tiếp theo hành động mà có lẽ hai người cùng sững sờ, đó là dùng chân đá súng của ông ta ra xa.

Bị mất súng bất ngờ, lại không kịp phòng bị nên trở nên mất thăng bằng, Thiên Tuấn biết đây là kế hoạch của nàng nên áp theo, định áp chế ông ta. Thế nhưng chẳng biết sau gần 20 năm không gặp, võ công của ông ta hình như tăng lên vượt bậc thì phải.

Hắn một đá, ông ta một đá, hắn một đấm, ông ta cũng một đấm. Thế mới nói cục diện bây giờ đang hòa hoãn. Nàng bên cạnh tính tính toán toán, mà cũng không thể nào xông vào giúp hắn được.

Thế mà trong lúc nghĩ cách, lỡ tay sờ vào bông tai, nghe được giọng trẻ con ấy mà nàng xao lòng.

Một cú thúc vào bụng của ông ta làm Thiên Tuấn bị đẩy ra xa và khóe máu ở miệng bật chảy, cô xót xa lại đỡ.

-"Sao rồi."

-"Ổn."

Được nàng ở bên như thế này, cảm giác có đau đớn mấy cũng bay biến, làm sao "có sao" được.

Nghe chỉ một từ "ổn" của hắn mà bao cảm xúc của nàng ùa về, kiểu cách nói chuyện hình như trong kí ức vẫn vang dội, trong tích tắc nhìn nụ cười trấn an nở trên môi của hắn. Trái tim nàng…

-"Cho dù cậu có làm gì đi nữa cũng sẽ không ra khỏi đây được đâu, muốn đảm bảo mạng sống tốt nhất đưa cô ấy cho tôi."

Bên kia, hình như ông ta bị thương cũng không ít, nhưng vẫn luôn mạnh miệng thế đấy. Nhìn thấy cảnh tưởng hai người trước mặt nhìn nhau với ánh mắt tình cảm, ngọn lửa giận trong lòng ông ta bỗng chốc bộc phát. Ông phải nhanh chóng tìm người phát hỏa thôi.

Cô bất giác nhìn ông ta, ánh mắt lộ sát khí nhưng nhớ lại những lời vừa nãy được nghe từ con gái, vậy nên thôi.

-"Có chắc là chúng tôi sẽ không ra khỏi đây?"

Cô nghiêng người hỏi, Thiên Tuấn bên cạnh có hơi mệt nhưng vẫn còn sức, thế mà nghĩ sao thích dựa vào cô thế là dựa luôn, mà cô cũng chẳng bận tâm gì chuyện đó cả, chỉ đưa mắt như muốn chờ câu trả lời của ông ta.

Ông ta nghiên răng tức giận, không phải vì câu hỏi của cô mà là hành động của hắn. Nếu không phải có cô ở đó, chắc chắn ông sẽ lao vào tiếp tục chiến đấu với hắn.

Cô biết mình câu thời gian là để hắn lấy lại sức, nhưng đồng nghĩa với việc đấy ông ta cũng sẽ lấy lại sức giống hắn, cứ đà này có lẽ sẽ không ổn lắm. Ban nãy hắn đã đấu gần 40 tên, cô chỉ thong thả 10 tên thôi, nên giờ chắc có lẽ sức hắn đã cạn.

-"Thiên Anh, tôi là chồng em, không cho phép em đi với người khác."

-"Chồng, giấy chứng nhận."

Cô chìa tay ra, nói với giọng rất ngây ngô, nhìn ông ta với ánh mắt chờ đợi.

Ông ta nghe cô nói thế, chau mày, nhưng vẫn không biểu hiện gì mà nói tiếp.

-"Nếu em muốn giấy chứng nhận thì đợi thuyền cập bến, tôi sẽ đưa em đi xem, giờ theo tôi được chứ."

-"Nói nghe sao có mùi lừa gạt thế nhỉ, vậy anh, có đem không, anh cũng nói tôi là vợ anh mà."

Cô quay sang hắn, ánh mắt long lanh chờ đợi. Nếu cô nhớ không nhầm, hắn thường mang giấy chứng nhận trong ví mình, vì đơn giản hắn muốn chứng minh sự trường tồn đó luôn ở bên mình.

Qủa thật hắn lấy ra từ trong túi, giơ ra trước mặt cô, rồi lại làm động tác thắng với ông ta, cười nhếch mép.

Lập tức khiêu khích đối phương kiểu đó nên theo phản xạ, ông ta nhào lên phía được, đấm tay dùng chân với hắn.

Mà giống như được dựa vào cô, sức hắn tăng lên một cách bất ngờ, hoặc theo trong tâm trí hắn muốn nói phải ra khỏi đây và bảo vệ người phụ nữ bên cạnh thế nên là hắn dốc hết sức, thế thôi.

-"Phịch."

Một cú đá mạnh của hắn làm sức của ông ta cạn, ngã nhào xuống dưới sàn, mà không may, lại đúng chỗ cây súng rớt lại ban nãy.

Ông ta vừa lấy súng, gượng sức túm chặt cổ tay cô vì cô đứng gần đấy. Phản xạ của hắn cũng nhanh, rút súng từ thắt lưng ra, nếu không phải vì lúc nãy hắn thấy ông ta lấy súng ra trước nên chưa kịp phòng bị, bây giờ thì cân bằng rồi.

Nhưng bên hắn vẫn yếu thế hơn, bên kia, ông ta đang giữ cô.

-"Thả cô ấy ra."

Thấy nòng súng dí vào thái dương của cô, hắn nhăn mặt quát.

-“Người đâu, vào đây.”

Ông ta biết mình có lợi thế hơn nên ra sức quát. Chỉ cần bây giờ người ông ta vào, thế cục diện sẽ rơi vào tay ông, hắn có muốn làm gì cũng không được.

Thế nhưng cánh cửa vẫn im lim, hắn nhận thấy trên mặt cô là một nụ cười mỉa, không có sự lo lắng nào nên cũng thở phào. Biểu cảm này cho thấy cô đang có một kế hoạch nào đó.

-“NGƯỜI-ĐÂU.”

Ông ta ra sức hét nhưng cánh cửa vẫn im lìm. Thế nhưng lần nữa ông định hét, cửa phòng bật mở.

Người mở cửa làm mặt ông xanh lè, chuyện gì đang xảy ra thế.

-“Ông đã bị bắt vì mua bán hàng cấm.”

Tên kiểm tra viên lớn tiếng nói, ông ta biết mình đã bị tóm, nhưng không ngờ lại nhanh đến như vậy, lại không biết sơ hở từ đâu khi kế hoạch của mình đã được tính rất tỉ mỉ.

Nhưng khi thấy bóng dáng bé nhỏ kia xuất hiện, bao tức giận dồn nén nay dâng trào.

-“Con khốn, là do mày làm đúng không?”

Tất cả mọi người hướng theo ánh mắt của ông ta, phát hiện người ông ta nói là ai nhưng cũng không có gì ngạc nhiên đến khi…

-“Biết ngay là tính khi giống mụ đàn bà kia, nếu biết mày phản bội tao, bà ta đã không sống đến giờ đâu.”

-“Cầm thú.”

Nhật Thủy nghiến răng nói.

-“Tao là cầm thú, vậy con của cầm thú sẽ là gì, mày tưởng là thỏ con chắc.”

Ông ta cười nửa miệng nói, mọi người giờ mới vỡ lẽ, thì ra là quan hệ “cha-con”. Khỏi nhìn cũng biết họ nhìn Nhật Thủy với con mắt như thế nào. Đặc biệt là Quốc Thiên, cậu nhìn Nhật Thủy với ánh mắt thật phức tạp.

-“Tôi không nhận mình là thỏ con, cứ cho là cáo non đi, nhưng tôi không như ông. Đồ độc ác.”

Giọng Nhật Thủy có chút cay nghiến, mặc kệ những ánh mắt nhìn kia, cô vẫn nói như chỉ có cô và ông ta.

-“À, thì ra đã có vợ con.”

Thiên Anh cười nửa miệng, tư thế vẫn thư thái mặc dù nòng súng đang chỉa vào đầu mình.

-“Thanh Đài, mau thú tội đi, sẽ được khoan hồng trước pháp luật, đừng

làm càn.”

Tên cảnh sát ở đâu chen vào nói. Nàng nhìn hết xung quanh, thấy tất cả có 8 người, 3 tên cảnh sát, hai người hôm trước nàng đã từng gặp, hai cô bé, một thanh niên trẻ. Bên ngoài nhiều người của ông ta như vậy, kiểm soát hết chắc có lẽ mấy người này đem theo rất nhiều người.

Giờ nàng nghĩ chắc ông ta không chịu đầu hàng là cái chắc rồi, lại còn thả nàng ra thì lại càng không. Tình thế bây giờ phải tự mình thoát mới là cách.

-“Tránh tao ra, không tao sẽ bắn.”

Thấy hai tên cảnh sát tiến về phía mình, ông ta lập tức hét lớn. Nòng súng ở thái dương càng dí sát hơn. Hai người họ dừng lại, nhìn ông ta đề phòng vì ông ta có con tin.

-“Ông mà làm hại mẹ tôi, tôi sẽ giết ông.”

Quốc Thiên kìm nén nãy giờ, tức giận quá nên nghiến răng nói, còn Thiên Tuấn thì nhẫn nhịn tìm biện pháp.

Bên cạnh, Anh Tuấn đã lén đi vòng đường đằng sau để tiếp cận ông ta rồi, nhưng đến phút cuối, lại bị ông ta phát giác. Ông ta biết bây giờ có trốn cũng không được, đành mở cửa sổ.

Bây giờ đã quá khuya, cơn gió biển lả lướt tấp vào trong, lạnh thấu hết cả người, giò vù vù ù hết cả tai, tự dưng mạch máu của nàng như đông cứng, lại khó thở nữa.

-“Không được lại đây, nếu không tao sẽ bắn, sẽ bắn.”

Ông ta đúng là lao vào bước đường cùng nên kích động thái quá. Nàng vẫn còn lí trí nhưng có vẻ như hơi thở cũng khó nhọc rồi, đành mạo hiểm vậy.

Nàng co chân lại thụt một cái thật mạnh vào háng ông ta, không phòng bị, một lần nữa ông lâm vào thế hỗn loạn, lập tức thả tay cầm súng xuống ôm chỗ bị đá. Anh Tuấn bên cạnh định đến đỡ nàng, vẫn mà bị chân ông ta gán, gần chạm được nàng thì thân hình nàng nghiêng ngả, gió mạnh đến mức làm nàng chao đảo.

Ông ta tức giận nhìn nàng, giống như mất hết lí trí, ông ta bóp cổ nàng, trên tay ông vẫn còn cầm súng nên không ai dám manh động.

-“Thả ra, ông bị điên rồi à.”

Thiên Tuấn hét lớn.

-“Đúng, tao bị điên rồi, tại sao mày có tất cả, tao thì không, hả.”

Nàng nghẹt thở đến mức mặt không còn giọt máu nào. Hình như ông ta cũng nhận ra điều đó, nên thả lỏng nàng hơn, nhưng súng vẫn dí vào nàng.

-“Thả cô ấy ra, tôi sẽ làm giảm tội trạng ông.”

-“Giảm, là tù chung thân hay là bắt tao ngồi trong đó 55 năm, hả?”

Ông ta cười mỉa mai, giống như người điên vì mặt ông ta đỏ bừng.

Tự dưng, cả thân người nàng như trượt xuống, cả hai lại đứng gần cửa sổ, mà cửa sổ ở đây thiết kết rất giống ở Nhật, gần đất mà lại to. Thật không may và thật bất ngờ, cả người Thiên Anh rơi nhẹ xuống thành cửa sổ, đến khi hoàn hồn, nhanh đến mức không ai kịp phản ứng thì cô đã rơi từ lầu ba thuyền xuống biển sâu.

Tất cả người có trong phòng cùng khuôn mặt, tái xanh.

-“Thiên Anh.”

-“Mẹ.”

Đồng loạt, Anh Tuấn, Hàn Phong, Thiên Tuấn, Tiểu Nguyệt và Quốc Thiên đều kêu lên. Bất chấp ông ta cầm súng đứng đó, Thiên Tuấn lao tới nhanh như tên lửa rồi nhảy xuống, hướng của nàng vừa rơi.

Quốc Thiên thấy súng ba còn để lại, lập tức lấy lên rồi bóp cò, một cách chuẩn phát.

-“Pằng.”

Đó là trong lúc tức giận nên cậu mới ra tay, định chỉ bắn vào tay đang cầm súng của ông ta rồi khống chế thôi, thế nhưng…

-“Nhật Thủy.”

Cậu tròn mắt kinh ngạc khi thấy cô lao vào đỡ cho ông ta phát súng ấy. Thân hình đó từ từ trượt xuống, nở nụ cười nhìn cậu.

http://tieulun.hopto.org

Quyển 2 - Chương 17: Sẽ Là Hạnh Phúc, Đời Đời Kiếp Kiếp

Tiếng gió biển vẫn xào xạc thổi vào, ngoài biển khơi kia mọi vật vẫn hoạt động theo lộ trình của nó, nhưng với riêng người ở đây, đọng lại cảm xúc khó diễn tả thành lời.

Cô gái đưa tay ôm chặt trái tim mình, ngăn cho nó không chảy máu nữa, hoặc là ngăn cơn đau đang râm rỉ. Người cô gái bắt đầu nhợt nhạt đi, môi tím tái và khô nứt, thế nhưng, cô vẫn mỉm cười nhìn chàng trai trước mặt.

Cô gái cứ nhìn rồi cười, dường như trong mắt cô gái bây giờ chỉ có duy nhất hai người thôi vậy.

Quốc Thiên hoảng hồn đến mức chân như không nhấc nổi, viên đạn kia giống như đang xuyên qua tim mình chứ không phải cô vậy, đau lắm.

-"Nhật Thủy, sao cậu ngốc như thế, hả?"

Cậu đổ gục xuống, ngồi cạnh cô, ôm cô vào lòng, vành mắt đã đỏ hoe, giọng nói cũng khàn đặc.

Bàn tay đầy máu đưa lên, nắm chặt tay cậu, bàn tay lạnh ngắt, không có một sự ấm áp nào cứ đan xen vào tay cậu.

-"Xin lỗi, Quốc Thiên, trước đây, tất cả là lừa dối cậu đấy, tôi đúng là chỉ tiếp cận cậu thôi. Tôi là con của kẻ cầm thú, tôi đáng bị như thế này, là người gián tiếp hại gia đình cậu…hụhụ…nhưng mà Quốc Thiên à, ông ta chỉ yêu quá hóa hận thôi, tha thứ cho ông được không?…Mẹ tôi, sẽ không sống nổi khi thiếu ông ấy, xin cậu…"

-"Đừng nói nữa, Nhật Thủy, xin cậu đừng nói gì cả, đợi lên bờ sẽ đi bệnh viện."

Nhìn máu không ngừng trào ra bên ngực, trái tim cậu như chết lặng.

-"Không kịp đâu, Quốc Thiên, mình muốn nói cho cậu chuyện này, hụhụ."

Hơi thở như muốn đứt quãng, nơi ngực trái đau nhói, cảm tưởng chỉ 1s nữa thôi, cô sẽ xa khỏi nơi này, xa tất cả mọi thứ. Quốc Thiên rơi nước mắt, cậu đã khóc cho người con gái ngu ngốc này. Cậu thật không hiểu tại sao, đáng lẽ cô phải hận ông ta chứ, tại sao lại đỡ phát đạn này, rồi tại sao lại xin tha thứ cho ông ta, tại sao…chẳng lẽ tất cả đều vì "mẹ cô".

-"Cậu không được có chuyện gì, nếu không tôi sẽ không tha thứ cho ông ta đâu."

-"Đừng mà…xin cậu, mình xin cậu, lần đầu tiên…cũng như lần cuối cùng, được không. Mẹ tôi, cần vui vẻ, bà đã khổ rất nhiều rồi."

Cô khóc, cả người cô run run, hơi thở đã yếu đi rất nhiều rồi, mắt cũng đang từ từ khép lại.

-“Mở mắt ra, không được nhắm, tôi hứa mà.”

Giọng cậu run run, cả người cũng run liên hồi, cậu sợ cô nhắm mắt, tất cả sẽ không còn gì nữa.

Cô đã khép hề con mắt, nhưng nghe cậu nói thế, nhẹ nhàng cười, một nụ cười yếu ớt nhưng đầy thê lương.

-“Quốc Thiên”

Cô thì thào ý muốn nói cậu đưa tai lại gần, cậu răm rắp nghe theo.

-“Tôi thích cậu, rất nhiều, cậu biết không? Ở thư viện của trường, tôi có vẽ một bức tranh tặng cậu, bức tranh ấy tượng trưng cho hai chúng ta. Tôi là Nhật Thủy, là nước đang dâng, còn cậu là Quốc Thiên, như bầu trời yên bình, bức tranh đáng lẽ sẽ được tặng vào hôm sinh nhật cậu, nhưng chắc có lẽ không được rồi. Cậu hãy đến đó lấy nhé! Tôi xin lỗi, tất cả, những gì đã gây ra cho gia đình cậu. Nhưng như thế này, được chết trong tay người mình yêu thương, cũng hạnh phúc lắm. Cho phép tôi được làm thiên thần để mang niềm vui cho cậu được không? Sau này và mãi…”

Giọng nói nhỏ dần, bàn tay buông lỏng, mắt nhắm nghiền, không một hơi thở, không một tiếng động, giống như, tất cả chưa có chuyện gì.

Chữ cuối cùng chưa nói, câu trả lời cũng chưa kịp nghe, người đã nhắm mắt, yên bình đến đau lòng.

Cậu nhìn người con gái trong lòng mình, đờ đẫn đến ngây người. Đến khi định thần, giống như trái tim tan nát.

-“KHÔNG, cậu không được chết, tỉnh lại đi, không được mà…tôi còn chưa nói với cậu, tôi cũng thích cậu lắm, Nhật Thủy, cậu hãy tỉnh lại đi, tôi còn chưa tha thứ cho cậu. Mở mắt đi mà…xin cậu, tôi sai rồi, đáng lẽ tôi không nổ súng, đáng lẽ tôi không nên làm gì hết. Tỉnh lại đi, tôi chẳng cần cậu làm thiên thần gì cả, chỉ cần cậu tỉnh lại thôi…”

Cậu ra sức hét, ôm chặt thân người toàn máu vào lòng nhưng thân người mềm nhũn ấy không nói gì nữa, không mở miệng được nữa. Cô ấy đã thực sự ra đi rồi, chính tay mình đã giết hại.

Người con gái ấy, đã bỏ cậu rồi. Đã thực sự ra đi trong vòng tay cậu rồi.

Tất cả người trong phòng chứng kiến cảnh ấy, ai cũng đau lòng nhưng không nói gì. Ông ta nhìn con gái mình vì mình mà ra đi, cũng thờ thẫn không nói nên lời, lại còn cầu xin tha thứ cho mình, nhất thời chẳng biết mình đã sai vì chuyện gì, hay ngay từ khi bắt đầu đã sai rồi.

Ông buông thõng tay cầm súng xuống, giống như tự mình chịu trừng phạt của pháp luật, cảnh sát áp giải ông ta xuống khoan thuyền.

Tất cả không ai nói gì tất cả cùng xuống khoan để tìm Thiên Anh, căn

phòng rộng lớn chỉ còn lại ba người.

Tiểu Nguyệt đứng đó nhìn hai người trước mặt mình, cảm giác như mình cũng trải qua nổi đau đó, đau đớn đến xé ruột.

Nó hiểu, anh nó thích cô, đặc biệt là nhiều hơn chữ thích nữa, cảm giác người thương ra đi trước mặt mình, không có gì đau bằng. Giống như lúc nãy, a…mẹ, mẹ mình.

Như nhớ ra điều gì đó, nó thôi nhìn hai người mà nhanh chóng chạy xuống khoan, cảm giác lo lắng bủa vây trong lòng. Chắc lúc này, anh đang cần yên tĩnh để suy ngẫm.

Ở dưới khoan gió như muốn thổi tung người, hơn chục người cứu hộ đang lặn tìm người, ba Thiên Tuấn vẫn còn chưa thấy lên, nó lo sợ đến khóc.

Suốt cả đếm họ cứ tìm, vì là giữa biển nên chỉ biết cắm neo chứ không biết nên làm gì.

*****

Mưa rơi tí tách.

Gió không ngừng thổi.

Lá không ngừng rơi.

Người không ngừng nghỉ.

Cái tin tìm người không ra đã làm tất cả mọi người suy sụp, đến mức thở cũng thấy khó khăn.

Tiểu Nguyệt nhìn trời, giọt nước mắt như hòa quyện vào nước mưa. Thân hình run run ngã quỵ, ba mẹ thì không biết ở đâu, anh trai thì mỗi ngày đều ngồi trước ngôi mộ đó.

Gia đình nó, đã từng rất hạnh phúc nay còn đâu.

Nhìn nét chữ của mẹ trong nhật kí, nó lại cười rồi lại khóc.

_Gửi các con của mẹ,

Biết không, mẹ thương cả hai rất nhiều, mẹ muốn cả hai là mặt trời và mặt trăng, luôn dõi theo và soi sáng cho con người, không khuấy bẩn một thứ vi khuẩn nào. Vừa ấm áp lại vừa mát mẻ, đó là tượng trưng cho tên hai đứa con ấy. Mẹ không thích thể hiện tình yêu qua lời nói đâu, mẹ thích hành động hơn. Hãy nhớ nhé! Nhưng dù gì cũng đã viết rồi, mẹ không ngần ngại nữa, MẸ YÊU CÁC CON, MẸ YÊU GIA ĐÌNH MÌNH.

Nhìn dòng chữ đó nó lại khóc, mẹ ơi con cũng yêu mẹ, yêu gia đình mình lắm.

Nó tin, nhất định ba mẹ sẽ trở về.

1 tháng sau…

Cô gái trồng những cây bồ công anh trong vườn, vẽ những bức tranh có

bốn người, cười với nhau hạnh phúc treo khắp nơi, ba mẹ sẽ về, đúng là như vậy mà.

****

Những chiếc nhà trên biển trông nhấp nhô thấp thoáng thật đẹp, người đàn ông nhìn người phụ nữ trong vòng tay mình, chỉ cười ấm áp.

Nắng mùa thu trai dài trên mặt biển, những con sóng nhẹ nhấp nhô đung đẩy trông thật vi diệu.

Người con gái ấy đã trải qua một cuộc đánh nhau giành giật giữa ranh giới sống-chết của tử thần rất oanh liệt. Cứ ngỡ sẽ buông xuôi, nhưng người đàn ông ấy, luôn bên cạnh tiếp thêm sức mạnh, luôn nắm chặt tay không buông, luôn cho nàng một nơi ấm áp mỗi lần lòng lạnh lẽo.

Chính vì thế, nàng không nỡ rời đi, nàng đấu tranh giành sự sống. Đến khi mở mắt, nhìn khuôn mặt vừa quen thuộc vừa lạ lùng, nàng nở một nụ cười hòa quyện trong nắng sớm. Nàng muốn đưa tay chạm vào, nhưng giống như khoảng cách xa xôi.

Giống như trải qua một ngàn thế kỉ.

-"Để cô ấy uống thuốc đi."

Người đàn ông trung niên kia lên tiếng nhắc nhở người đàn ông đang ôm người phụ nữ.

Người phụ nữ lại một lần nữa mở mắt, nhưng rất mệt mỏi, nàng như gắng sức để làm điều này.

-"Uống thuốc nhé!"

Nhìn ánh mắt ấm áp ấy, nàng gật đầu.

-"Đúng thật là có duyên với hai người nha. Chả hiểu sao so với lần trước với bây giờ, cả hai người vẫn vậy mà tôi đã như ông cụ rồi."

-"Đã lâu rồi."

Thiên Tuấn vừa đưa thuốc vào miệng cô, vừa nói với chàng trai kia.

-"Đã lâu rồi, đúng là như vậy, nhưng thật có duyên. Tôi vì cô ấy, chế tạo ra loại thuốc chữa trị không cần thay gan, tốt không?"

-"Cảm ơn anh, Hoàng Minh."

Hoàng Minh chỉ cười không nói gì, bước đi ra khỏi căn phòng, nhìn trời trong xanh, nhìn biển hiền hòa, nhìn ánh nắng vàng rực. Tâm trạnh anh rất vui, bỏ ra nhiều năm như vậy, nghiên cứu một loại thuốc duy nhất, chỉ mong có thể gặp lại cô gái mà lần đầu tiên gặp mặt đã làm trái tim anh rung động.

Anh nhớ lần ấy, anh đang là sinh viên thực tập, trong lúc đi tìm vật liệu nghiên cứu, anh đã bắt gặp hình dáng nhỏ nhắn ngã nhào xuống đám bồ công anh. Nàng giống như một thiên sứ, gãy cánh và rơi xuống trần gian, nàng rất

tuyệt đẹp.

Không ai hiểu rõ cảm xúc của anh lúc đó là gì, ngoài anh. Đã lâu rồi, nhưng anh vẫn nhớ. Người con gái lạnh lùng nhưng lại chứa nét dịu dàng, âm trầm lãnh đạm đến ghê người.

16 năm trước, anh gặp cô gái đó trong tình trạng vì bệnh máu trắng mà ngất xỉu thì 16 năm sau, anh gặp lại người phụ nữ này vẫn còn căn bệnh ấy, nhưng lại được nằm trong vòng tay người đàn ông mình yêu thương chìm trong biển sâu, hơi thở cả hai như ngưng đọng nhưng vòng tay bảo vệ, che chở đầy yêu thương đó thì anh không thể nào quên được.

Anh mong gặp lại cô ấy biết bao, để thấy cô ấy có hạnh phúc không, để thấy căn bệnh đã chữa dứt điểm chưa.

Mặc dù không dứt điểm, nhưng cũng may mà thuốc anh đã nghiên cứu xong, cứu được cô, là một niềm hạnh phúc của anh.

Anh không để ý xung quanh có những người phụ nữ như thế nào, anh chỉ để ý trong tâm mình, cô ấy là mãi mãi. Anh sẽ chôn giấu nó thật kĩ, đem nó giấu nhẹm đi nơi góc khuất của con tim, để mỗi lần nhớ đến nụ cười ấy, anh lại thấy bình yên.

Nhìn người đàn ông kia chăm sóc cô ấy, anh cũng đủ biết tình yêu của hắn nhiều hơn anh gấp trăm lần.

Nếu không phải vì anh vô tình đi thực nghiệm ở biển cả, ngay trong lúc thấy cả hai ôm nhau chìm vào vực sâu, thì chắc có lẽ, hai người họ đã cùng nhau lên thiên đường.

Anh bật cười, suy nghĩ vớ vẩn gì không biết nữa.

Anh làm bác sĩ, vì muốn chữa bệnh cho tất cả mọi người. Anh mong muốn gặp lại cô, chỉ một lần thôi trong suốt 16 năm qua, nhưng cô giống như bặt vô âm tính, không một tin tức gì cả. Thế mà giờ, mọi hi vọng gặp lại gần như chấm dứt thì cô lại xuất hiện. Vẫn mang khuôn mặt thiên thần ấy, thần sắc ấy. Nhưng nét mặt hạnh phúc trong ánh mắt vẫn không thể nào che giấu được. Phải, cô yêu người kia rất nhiều.

Anh chúc họ hạnh phúc.

Thiên Tuấn nhìn nàng, xong lại nhìn về phía xa, anh biết nơi mình đang ở cùng cô là nơi cách xa đất liền. Vừa muốn quay về lại vừa muốn không?

Hắn muốn, cô ở thêm một thời gian nữa, không phải Hoàng Minh đã hứa chắc chắn sẽ chữa dứt căn bệnh này cho cô sao. Tại sao qua nhiều lần chữa trị, căn bệnh của cô vẫn không hồi phục, vì liều thuốc ông ta cho cô uống để quên kí ức làm tác dụng hay sao, hay là vì nước biển ngấm vào máu khó lưu thông, thật là một vấn đề khó nghĩ.

Nhưng dù gì, cũng chỉ cần cô khỏe mạnh, bên hắn, thế là đủ.

-"Về nhà đi!"

Không ngờ 1 tháng sau, câu nói này lại phát ra từ miệng nàng, nàng đưa đôi mắt trông chờ nhìn hắn. Hắn không nói gì, nhìn nàng thật lâu rồi ôm nàng vào lòng.

-"Ừ."

Hắn biết nàng đã muốn gì, mình phải chiều cái đó. Khi vừa nghe Hoàng Minh nói bệnh cô cơ bản đã dứt hoàn toàn, cô liền nảy sinh ý định muốn về nhà ngay.

Hắn không dám hỏi, ừ nàng có nhớ không, nhớ về quá khứ ấy, hay tất cả kí ức đều bị lãng quên rồi. Nhưng hắn có thể cảm nhận được nhịp đập trái tim rung động khi nàng bên cạnh hắn.

Hắn tin rằng, dù cô có quên đi tất cả, nhưng riêng với tình yêu, cô vẫn còn nhớ rất kĩ.

Tạm biệt Hoàng Minh, cô chủ động ôm anh vào lòng, một cái ôm cảm ơn bao ngày qua và một cái ôm xin lỗi.

-"Cảm ơn anh, nhưng xin lỗi nhé, đừng nhìn tôi với ánh mắt ấy, chẳng ích lợi gì đâu. Dù là trước đây hay bây giờ, chẳng có ý nghĩa gì cả."

Cô thì thầm bên tai Hoàng Minh, anh đứng bất động không hiểu lời cô nói. Đến khi bóng cả hai người họ khuất dần, anh mới nhận ra, thì ra cô đã nhớ lại tất cả, cô không quên đi kí ức như hắn đã nói.

Anh mỉm cười, ngốc quá đi, anh thích lặng lẽ dõi theo hơn.

"Yêu, không cần nhận lại, chỉ cần cho đi.

Chờ, dù vô vọng nhưng đó là điều an ủi trong cuộc sống.

Nó sẽ giúp ta làm động lực vượt qua tất cả.

Mỉm cười chúc phúc, đôi khi cũng là một niềm vui.

Quy luật tuần hoàn, cái gì là của ta, đi hết một vòng trái đất, vẫn sẽ trở về bên ta.

Cái gì không là của ta, chỉ nhìn thôi cũng đủ thấy xa xôi khó tả.

Một tình cảm đơn phương, chỉ biết giấu, không biết nói ra.

Chỉ biết im lặng, không biết lên tiếng."

Anh-đã làm một chuyện trong đời đáng phải làm, là mang đến hạnh phúc cho người con gái mình thương. Kiếp sau, anh mong sẽ là người gặp cô sớm hơn, là người dùng cả bản thân để yêu thương, che chở cô giống như Thiên Tuấn đã làm.

Nhưng anh không thể ngờ được, cô và Thiên Tuấn đã ước hẹn đời đời kiếp kiếp, họ sẽ mãi mãi là của nhau. Dù có lạc nhau vẫn sẽ tìm lại được.

Cả hai nắm tay nhau, bước về căn nhà nơi biển kia, hoàng hôn đang lặng dần, giống như mọi chuyện, tất cả đã kết thúc.

Kết thúc trong hạnh phúc.

Bóng hai người trải dài trên bờ cát, màu đỏ rực rỡ đang hòa quyện vào thiên nhiên. Một phong cảnh thật tuyệt dịu.

Căn nhà đó, là nơi chứa bao ngọt ngào hạnh phúc.

Khi cả hai về nhà, đã thấy cô con gái bé bỏng nở nụ cười chào đón, nó không như những đứa con gái khác. Khóc lóc rồi yếu đuối để mình gầy gò ốm yếu, cũng không đau buồn lắm khi cha mẹ mất tích. Giống như nó cảm nhận được, ba mẹ mình nhất định sẽ quay về, và sự thật là như thế.

Nhìn nụ cười rạng rỡ ấy, cô cũng cười, nụ cười hạnh phúc.

Không nói, chỉ biểu đạt qua hành động, tất cả niềm yêu thương đã nằm trong đó.

Cả ba người đứng trước ngôi mộ ấy, nhìn chàng trai trẻ ngồi ngắm khuôn mặt thiên thần mà bất cứ ai cũng đau lòng. Cậu hối hận, cậu ăn năn và lương tâm cậu bị dằn xé. Cậu cảm tưởng như, đời này kiếp này, cậu sẽ mãi mãi không có được hạnh phúc khi đã vô tình đẩy một người vào hố đen kia.

Thiên Anh nhẹ nhàng bước đến, đặt bó bông trên bia mộ. Nở nụ cười nhẹ nhàng.

-“Nhật Thủy, cảm ơn và xin lỗi con, vì tất cả.”

Nghe giọng nói quen thuộc, Quốc Thiên đang gục đầu bỗng ngẩn lên, nhìn một hồi, rồi bỗng đứng lên ôm chặt người phụ nữ ấy.

-“Mẹ.”

Cô không nói gì, chỉ đưa tay ôm con trai, ôm như xua nỗi lòng. Ngày hôm đó tuy cô rơi xuống biển, nhưng tất cả đều nghe qua.

“Con trai mình, có yêu mới có đau khổ.

Tuổi trẻ, mất đi nguồn sống, đau tê tái lòng người.”

Cậu, nhìn mẹ rồi nhìn tấm hình trên bia mộ kia. Hơn tháng nay, tình trạng này cứ thế diễn ra, dù mưa hay nắng. Cậu hứa nếu như ba mẹ không trở về, đời này hắn sẽ ở bên ngôi mộ này, không rời. Nhưng giờ họ đã về, cậu cũng nên thực hiện lời hứa.

Nhìn bộ dạng cậu, trước kia phong độ bảnh bao bao nhiêu thì nay tàn tạ bấy nhiêu, làm người khác nhìn cũng phải đau lòng.

Bốn người, hai nhỏ trước, hai lớn sau, đứng cùng nhau nhìn về tấm bia mộ, nở nụ cười như tạm biệt người con gái đó. Bóng họ như thiên thần ảm đạm trong đám bồ công anh, hạnh phúc đời đời kiếp kiếp.

“Nhân duyên khó tìm, hạnh phúc khó kiếm. Bên nhau trọng đời, hạnh

phúc trọn kiếp.”

Họ đã trải qua biết bao thăng trầm, biết bao đau khổ, sóng gió cũng như đau buồn. Nhưng phút cuối cùng, họ vẫn bên nhau. Một gia đình hạnh phúc. Dù ra sao cùng không nới lỏng bàn tay cầm, mà là nắm chặt lấy.

S2_____THE END_____S2

****

Kết rồi nhé ^^ hí hí. Ném đá D nhận hết ks đâu. Trọn bộ luôn nè, sau này khỏi hóng mệt mỏi nữa nhé. 98 chương, chứa đọng bao cảm xúc. D đã buồn khi để Nhật Thủy ra đi, nhưng chỉ như vậy mới đúng vào tình tiết truyện, thông cảm đi nè.

Cảm ơn tất cả đã đọc truyện D. Chân thành cảm ơn đến những lời cmt ấy, hp lắm. Love <3 mãi yêu độc giả.

Nếu yêu thích D, hãy đón xem tập truyện “Duyên trời” tiếp theo của D nhé <3 cảm ơn.

http://tieulun.hopto.org